BAZI İNSANLAR böyle YAŞAR

II

FİLİZ PULUÇ

www.indigokitap.com
9 786256 772427
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap
TH-G
0597504
VLN

"Bunu ben yaptım" diyor belleğim.
Bunu ben yapmış olamam – diyor gururum ve acımasız duruyor.
Sonunda – pes ediyor bellek.

zm

- Friedrich Nietzsche*

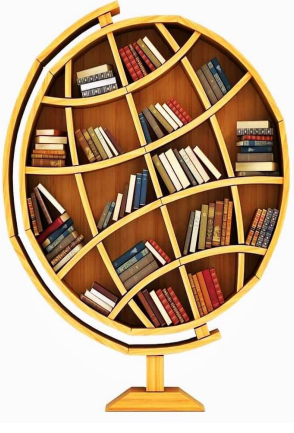

* Friedrich Nietzsche, *Iyinin ve Kötünün Ötesinde*, çev., Mustafa Tüzel (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2022), 76.

Bölüm 1

Kırık Kaburga, Kemikten Kalp

Bizler insanız. Kolay değil bir değişim. Üstelik bu, korkunç bir girişim. Olduğum yerden memnun değilim ama buranın yerlisiyim. Yalnızca durduğum yerden bilebilirim nereden darbe alacağımı ve belirsizliktense bilineni yeğlerim. Aksi halde etimi yer içimde beslediğim canavar, anksiyete adını verdiğim. Boş umutların peşinden koşamam, hiç yok takatim. Hem yerimden kıpırdarsam olduğum yere daha çok gömülmez miyim? Güneşte yok gözüm. Ay da yeter bana, yeter ki tutulmayayım. Kimseye tutulmamam lazım. Tutulursam ayı da kaybederim. Karanlık korkutmuyor artık beni, aksine güneşi gördüğümde kırılıyor kalbim, yüzünü bana hiç dönmeyeceğini bildiğim için. Güneş değil Tanrı'dan beklediğim, yalnızca yaşayabilmek tek istediğim. Ve bir temenni dilimde: Bazı insanlar böyle yaşar, dediğim...

Zihnim uyanmıştı ama uyuma isteği vardı içimde. Sırtım biraz ağrıyordu ama önemli değildi o kadar da. Uyurken alışkanlık haline getirdiğim sarılma dürtüsüyle üzerimdeki yorganı kollarımın arasında yumak ettim, sarıldım ve başımı yasladım. Derin bir nefes aldım ama aldığım nefes boğazıma takıldı. Kalbimin ritmiyle oynadı. Aral'ın kokusuydu... *Dün uyuyana kadar yanımda kaldığı sırada mı sinmişti?*

Gözlerimi araladım yavaşça. Güneş ışığı dolmuştu içeri. Şömineden gelen çıtırtılar içimi sıcacık etti. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdığım sırada uykuya daldığım yerde olmadığımı fark etmeye başladım yavaş yavaş. Salonda, koltukta uyuyordum ve Aral şöminenin önündeki koltukta oturmuş beni izliyordu. Neden burada olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Kaşlarım çatıldı istemsizce, yorgam daha çok üstüme çekip kafam dışarıda kalacak şekilde sarındım ve gözlerimi Aral'a diktim ama net göremedim onu.

"Günaydın," diye mırıldandım, uyandığımı belli etmek isteyerek. Sesim kısık ve pürüzlü çıkmıştı. "Saat kaç?"

Aral önce saatine baktı sonra gözlerini bana çevirdi sakince.

"İkiye geliyor," dedi, uzun zamandır konuşmadığı belli olan bir sesle. *Ne zamandır orada oturuyordu?*

Nasıl o kadar uyuduğum hakkında bir fikrim olmasa da ameliyattan çıkan yorgun vücudum işleri normalleştiriyordu aslında. Hem uyuşturucuya hem de narkoza maruz kalmıştım, normalimin üzerinde uyku halinde olmam normaldi. Anesteziyi ve uyuşturucunun kalıntılarını vücudumdan temizledikçe gecelerimi uykusuz geçirdiğim rutine döneccektim muhtemelen.

Yavaşça doğruldum, ellerim yüzüme giderken bağdaş kurdum oturduğum yerde. Zihnim açıldıkça dün gece konuştuklarımız zihnime bir iğne gibi batmaya başladı. Uyanmak istememiştim işte bu yüzden. Düşünmek istemiyordum. Keşke dün hiç yaşanmamış olsaydı... *Hatta silinseydi ya kafamın içinden... Daha iyi olmaz mıydı? Kaçmayı severdim ben. Şimdi de kaçmam lazımdı. Her şeyden kaçmak istiyordum.*

"Neden burada oturuyorsun?" diye sordum saçlarımı yüzümden çekerken. "İşin yok mu?"

Dünü hatırlamak asabiyete sebep olmuştu ve farkında olsam da konuşurken buna mâni olmamıştım. Dün o kadar üzgündüm ki ona sarılmak istemiştim, bana sarılsın istemiştim ama şu an gayet ayıktım. Şimdi isteğimin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım. Aral onunla tanıştığımdan beri elini uzatıyordu bana ve bu bende alışkanlık haline gelecekti. Gelmemeliydi. Gelmesine izin vermemeliydim en başından beri. Kim olduğunu bildiği halde babamdan şüphe etmeme izin vermişti. O ve savcı ağzımı aramak, bir şey bilip bilmediğimi öğrenmek için hiçbir şey söylememişlerdi bana. Sırf belki bir şeyler söylerim diye endişelerim ve kafa karışıklığımla baş başa bırakmışlardı beni. Babamdan şüphe ettirmişlerdi.

"İşim var," dedi oturduğu yerden kalkarken. "Benim seninle çok işim var. Anladım onu."

Kaşlarımı çatarak ona çevirdim gözlerimi. "Uğraşma, niye uğraşıyorsun?" dedim ters ters.

Kaşlarını çattı muhtemelen ama çok seçemedim yüzünü. Lanet gözlüklerim yoktu çünkü burada. *Ben buraya nasıl gelmiştim Allah aşkına?*

Sabır çeker gibi derin bir nefes aldı ve koltuğun yanındaki sehpaya oturup kollarını dirseklerine yaslayarak öne doğru eğildi. Artık aramızda otuz santimetre kadar bir mesafe kalmıştı, yüzünü daha net görebildim.

"Kızgınsın bana," dedi gözlerime bakarak.

"Herkese kızgınım," diye onayladım onu. "Öz annem, olmayan bir borç için gecemi gündüzüme katışımı izlemiş. Benim yorgunluktan ölüşümü bir kenara bırakalım, alnımın teriyle canımı dişime takarak kazandığım parayı kansız bir herife vermeme göz yummuş ya!" Sesli dile getirince daha çok gerçek oluyordu her şey. Şimdi ona öfkeyle söylediğim her kelime daha fazla olup gücüme gitmişti. "Babam, öldüğüne ikna olayım diye katili olduğunu düşünmeme sebep olmuş. Beni kendi elleriyle o mezara sokmuş."

Ardından söyleyeceğim şey nedendir bilinmez daha da öfkelendirdi beni. Öfkeyle baktım gözlerine. "Peki sen?" diye kızdım ona.

Sessizce gözlerime baktı yalnızca.

"Sen, babamın kim olduğunu bildiğin halde bana babamdan şüphe ettirip ağzımı aradın savcıyla birlikte."

Sesimde elle tutulur bir hayal kırıklığı vardı. Kızgınlık vardı. Kırgınlık bile vardı orada ne aradığını bilmediğim. Bana neydi gizliyse babamın mesleği? Beni babamın nasıl bir adam olduğu konusunda şüpheye düşürmek zorunda mıydı?

"Mecburdum Lina," dedi gözlerime bakarak.

"Söyleyemezdiniz ama sırf bir ihtimal diye beni, öldürdüm sandığım için vicdan azabı çektiğim babam hakkındaki her şeyden şüphe ettirebilirdiniz değil mi?"

Dişlerini sıktı ama bir şey demedi.

Geri adım atmadım. "Söylemeyi düşündün mü peki hiç?" diye sordum, gözlerine dik dik bakarken.

Diliyle dudaklarını ıslattı. Sonra da kafasını iki yana salladı yavaşça. "Dün olduğu gibi kendin çözmemiş olsaydın bunu benden öğrenmeyecektin, aksi emredilmediği sürece."

Kaşlarım çatıldı. "Emredilmek?" Ona döndüm tamamen. "Sen doktor değil misin?"

"Adli tıp uzmanıyım Lina," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Adli vakalarla çalışıyorum ben ve senin babanın hizmet ettiği kurumun ne söyleyip söyleyemeyeceğime karışma yetkisi var."

Öyleydi. Yine de bunu aşamıyordum çünkü ona fazla yaklaşmıştım. Her seferinde elimi tutmasına alışmıştım bir aptal gibi. Bu işi çözmek için bu kadar yakın olmamıza gerek yoktu halbuki. Sınırlar çizmem lazımdı kendimi korumak için. *Kapılmamalıydım. Geçmemeliydim o sınırı.*

İncinecektim işte. Bu da ispatıydı. Tek başıma iyiydim ben. İyi olurdum. Ben göz göre göre terk edilmişim ailem tarafından. Tek başıma iyiymişim demek ki...

"Ben aptal değilim."

Kafasını salladı ciddiyetle. "Seni asla o sıfatla anmazdım."

"Bu işte bir şey var. Yine bir şey saklıyorsun benden," dedim öfkeyle. Kaşları daha çok çatıldı. "Babam madem devlete çalışıyor, madem yaptığı işler gizli saklı... Gittiniz bir şekilde açtınız mezarı, baktınız defnedilen o değil. İş, ihanet ihtimaline bu kısımda geliyor ama kimse benim ifademi ya da annemin ifadesini almıyor?"

Diliyle dudaklarını ıslattı. Yutkundu sonra da yüzüne dokundu.

"Bir şey saklıyorsun, bak," deyip yüzünü gösterdim ve sinirlerim iyice gerilirken uzanıp elini yüzünden indirdim. "Aptal yerine koyuyorsun beni."

"Koymuyorum," dedi kızarak. "Hiç koymadım."

"Koyuyorsun!" dedim, sesimi yükselterek. "Gözümün içine baka baka sen de susuyorsun!"

"Seni korumak için neyi anlatıp anlatmamam gerektiğinden emin olamıyorum Lina. Birdenbire karanlıktan aydınlığa çıkmak mümkün olmasa bile eğer olsaydı iyi mi gelecekti sana?"

Dişlerimi sıktım. Öfkeyle bakarken yüzüne bir şey söylemedim.

"Seni kör edecek."

"Zaten körmüşüm," dedim ben de gözlerimi bir saniye bile kaçırmadan.

Kaşlarını daha çok çattı. Altdudağını ısırdı. "Bak," dedi sakince, "istesem seni inandıracak yalanlar söyler, avuturdum Lina. Ama ben sana yalan söylemek istemiyorum."

Kafamı salladım. "Gerçekleri saklamayı tercih ediyorsun."

"Çünkü..."

Lafını kestim. "Bana güvenmiyorsun. Babam bir vatan haini olabilir ve benim ne bildiğim konusu kocaman bir soru işareti," deyip histerik bir şekilde güldüm.

Aral sinirlendi bu tavrıma. "Seni babanla yargılar mıyım sanıyorsun?"

Gözlerinde gördüm bunu. Onu sinirlendirmeye başlamıştım. Kendini açıklayamadığı için öfkeleniyordu ama sustuklarına ben değil kendisi karar veriyordu. Ben de buna öfkeleniyordum daha çok.

Kafamı salladım. "Yargılarsın," diye onayladım onu. "Çünkü muhtemelen sana öyle yaptılar. Özellikle de senin baban öyle biri olduğu için miden bulanıyor olmalı."

Bir anlığına duraksadı. "Senin benden miden mi bulanıyor?" diye sordu ciddiyetle.

Kaşlarımı çattım. "Babanın kim olduğunu bile bilmiyorum ben Aral," dedim öfkeyle. "Ben senin kim olmadığını da babanın kim olduğunu da bilmiyorum. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Güveniyorum sadece. Sonra o da elimde kalıyor," diyerek ellerimi gösterdim.

Avuçlarımdaki yarabantlarına bakıp dişlerini sıktı ve sakinleşmek ister gibi başını eğerek göz temasımızı kesti.

Fakat ona zaman tanımadım. "Tüm bunların senin uzman olduğun zamana denk gelmesi peki?" diye sordum iğneleyici bir ses tonuyla.

Başını kaldırıp doğrudan yüzüme baktı kızgın bir ifadeyle. "Neyi ima ediyorsun yani?"

Ona doğru eğilip öfkeyle meydan okudum. "Sen söyle Aral Çakırca." İleri gidiyordum ama onlar da benden bilgi almak için ileri gitmişlerdi. "Bu da mı tesadüf? Babalarımız da düşmanmış ya hani?"

Bu söylediğime o kadar öfkelendi ki oturduğu yerden kalktığı gibi kapıya doğru ilerlemeye başladı. Ayağa kalkıp peşinden fırladım hışımla. Onu kolundan yakaladım.

"Bitmedi konuşmamız."

Öfkeli gözlerini bana çevirdi. "Sen benimle konuşmuyorsun," dedi. "Sen beni pişman olacağın şeylerle suçluyorsun."

Ardından bana döndü ve kafasını eğip gözlerimin içine baktı. "Öç alıyorsun benden. Sana yaptığımı düşündüğün şeyi yapıyorsun. Öçle hınçla yaşanmaz Lina. Sana bunu kim öğretti bilmiyorum ama sana ve yalnızlığına bir faydası olmadığı çok açık."

Kalbime bir ok saplanmış gibi omuzlarım gerildi içe doğru. Canım acımıştı. Şaşılacak kadar çok hem de...

Aral'ın gözlerinde saniyesinde bir pişmanlık oldu. "Acıdı mı?"

Acısın diye yaptığını biliyordum, pişmanlığı teselli edici olmadı ama az önce benim de ona aynısını yaptığımı fark ettim.

"Acıdı," diye onayladım gözlerine bakarken.

Yutkundu. "Benim de acıdı," derken gözlerinde hem öfkeli hem de üzgün bir bakış oluşmuştu ama daha fazla bakmadım gözlerine.

Kolunu bırakıp uzaklaştım ondan. Yarasına bastığım için pişman olmuştum ama bir şey demedim. Benim yalnız kalmam daha iyi olurdu. Ona arkamı dönüp banyoya ilerledim. Banyoya girdiğim gibi kapıyı çarparak kapattım ve doğruca lavaboya ilerledim. Aynadan yansıyan

yüzüme bakarken kendimden nefret ettim. Her şeyden nefret ettim. Zihnimden, hayatımdan, yaşadıklarım ve yaşattıklarımdan, hissettiklerim ve hissedemediklerimden, söylediklerimden ve duyduklarımdan nefret ettim. Mecburiyetlerden nefret ettim.

Yarabantlarını umursamadan ellerimi suyun altına soktum. Yüzüme birkaç kez su çarptım. Ellerimi yasladığım lavaboyu sıkıca kavradım ve ağırlığımı kollarıma verdim. Omuzlarım sızladı, sızıları dirseklerime kadar vurdu ama umursamadım. Acıttım canımı. Kendime gelmem için canımın acıması gerekiyordu çünkü.

Bir süre aynadaki yansımama baktım. Kafamın içinde Aral'ın söyledikleri yankılanıp durdu. Haklıydı. Uyarmıştı beni daha önce. Zihnin öfkeli kalbin korkak, demişti. Haklıydı ve ben bu haklılığa bile tahammül edemiyordum. Terk edileceğim diye ödüm koparken terk edilmek için elimden geleni yapıyorken buluyordum kendimi hep. Pazar günü de tartışmıştım onunla bana iyi davrandığı için ve yine aynısını yapmıştım. *Bu yüzden yalnızdım. Benim yalnız kalmam diğer insanlar için daha iyi olurdu belki de... Böylesi daha iyi olurdu. Ne ben ona zarar verirdim ne de o bana. Yalnız kalmak güvenliydi benim için. Bu işi bitirmek için aramızın iyi olması gerekmiyordu. İyi olmaması daha iyi olurdu ikimiz için de.*

Avuçiçlerimdeki dikişlere pansuman yapıp çıktım banyodan. Aral gitmişti, kalmasını beklemek aptallık olurdu. Sabrını sınamıştım ve yanlış anlamasına sebep olacak şeyler söylemiştim bile bile.

Göğsüm sıkışırken mutfağa ilerledim. Sırtım çok sızlıyordu, kemiklerimde göğüs kaslarımın gerilmesinden kaynaklanan tanıdık bir ağrı vardı. *Kas gevşetici içmek istiyordum, ağrıkesici ve uyku ilacı... Günlerce uyusam olmaz mıydı?*

Mutfağa girdiğimde ada tezgâhın üzerindeki sandviçi ve birkaç kutuyu seçti gözlerim net olmasa da. Adımlarımı oraya yönelttim, yüksek tabureye otururken sandviçe baktım buruk bir ifadeyle. *Aral ben uyurken bana mı hazırlamıştı bunu?* Kalbim kırılmış gibi hissettim sandviçe bakarken ve bu hiç normal değildi. Bu his korkunçtu. Biraz daha ilerlerse daha da korkunç olurdu. Benim sevilecek hiçbir yanım yoktu, aksine benden nefret etmesi için bir sürü sebebi vardı. Eğer bu olay bizi bir araya getirmemiş olsa Aral'ın benimle işi bile olmazdı. Onun bile sabrını sınıyordum ben. Bu olayı çözünce iletişimde kalmamız gibi bir şey söz konusu olmayacaktı bu yüzden. Güneş ablayla ilişkimiz de bir ters düş-

memize bakacaktı, ben onu da zehirli dilimle vuracaktım günün birinde. *Çünkü ben böyle öğrenmişim, öyle söyledi Aral.*

Boğazımda bir yumru hissettim, burnum akmaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzanıp sandviçi aldım tabaktan ve boğazımdaki o baskıyı hiçe sayarak bir ısırık aldım. Isırdığım gibi gözlerim buğulandı ama ağlayamayacağımı biliyordum. Babamın ve annemin yaptıkları, Aral'ın söyledikleri umurumda değildi. *Neden olacaktı ki? Benim kimseye ihtiyacım yoktu. Çok yalnız hissedersem Alin'i büyütüp kendime arkadaş ederdim. Başından beri planım buydu zaten. Ben ona karşı iyiydim, o da beni seviyordu. Yalnız değildim ki ben, benim de kardeşim vardı. Onun yedi kardeşi var diye hava mı atıyordu bana? Hem kötüysem kardeşimi geri getirsin o zaman. Niye götürüyordu haberim olmadan? Aç gözlü herif...*

Burnumu çekip ağzımda büyüyen lokmamı zorlukla yuttum. Boğazımdaki baskı artmıştı, gözlerim o kadar buğulanmıştı ki hiçbir şey göremiyor sayılırdım. Bir ısırık daha aldım sandviçten. Çiğnerken kafamı geriye yatırdım ve tavanı seyrettim. Gözlerimdeki yaşlardan kurtulmak istiyordum. Ne diye geliyorlardı? İyice alışmışlardı. Ne münasebetti...

Kolumu kaldırıp gözlerime bastırdım ve netleşen görüşümle önüme döndüm hiçbir şey yokmuş gibi. Ağlamak üzere olduğumu kendimden bile saklamak istiyordum. Elim tezgâhın üzerindeki kutuya uzandı. Dikkatimi dağıtmak istiyordum. Kutuya bakınca orada duranın, lens olduğunu fark etmiştim. Numaralı lensler oldukça pahalı olduğundan alamıyordum. O kadar para veremezdim sürekli, bu yüzden gözlük kullanıyordum ama Aral bana bir de gidip lens almıştı. Burnumu çektim. Hep ona borçlu olayım diye yapıyordu. *Pislik herif.*

Burnumu çekerek kocaman evde tek başıma, ormana sırtımı dönmüş halde, sırtım acırken tek başıma sandviçimi yedim ve bu hiç olmadığım kadar yalnız hissettirdi bana. Dikkatimi neye vermek istersem isteyeyim kendimden kaçamadım. Ağlamadım ama burnumun akıntısını da durduramadım. O da geçerdi. İnsanların yürüdükleri yollarda bazı dönemeçler olurdu. Orayı aştığında başka bir kulvarda olurdun artık, onu arkanda bırakırdın. Ben kendimi, tanıdığım insanların hayatındaki o dönemeçlerden biri gibi hissediyordum. Sürekli arkada bırakılıyormuşum gibi...

"Sorun değil," diye mırıldandım ağzım doluyken. Boğazıma oturan yumrudan ötürü ağzımdaki lokmayı yutamadım, gözlerim doldu tekrar.

"Bazı insanlar... Böyle yaşar." Kafamı iki yana salladım. "Yalnız olmak sorun değil."

Sorun olmamalı. Yoksa çok üzülürsün Lina.

Arkadaşım diyebileceğim kişiler sadece annem ve babam olmuştu. Annem dinleyen, babam anlatan taraftı hep. Birinin kaybı ruhumu hasta etmiş biri de varlığında bile bana susmuştu. Neden böyle olmuştu? Belki de bir bildikleri vardı... Öyle olmalıydı. Yoksa insan nasıl yaşar ailesinin de ona sırt döndüğünü bile bile? Ben makul bir açıklama yapıldığında o kişiyi kaybetmemek için onu anlamaya meyilli biriydim ama her nedense kimse bana kendini açıklamak istememişti. Belki de hak etmiyordum hiçbir şeyi... Bana böyle mi öğretmişler yaşamayı?

Küçüklüğümden beri geliştirdiğim bir alışkanlığım var. Kendimi yalnız ve savunmasız hissettiğimde sırtımı yaslayıp, etrafımı kollayabilecek bir alana sığınmak; duvar köşeleri gibi. Uzun zaman sonra ilk kez bu dürtüyle tetiklenmiş ve kapıya yakın duvar köşesine çekilmiş bir halde bulmuştum kendimi. Anksiyetem dayanılmaz seviyelere geldiğinde, içim sıkışmaya başladığında, her şey daha kötü olur diye ağlamamak için savaş verdiğimde ve babama bile anlatamadığımda içimdekileri, hepsini yazıya dökerdim. Kendi içimde yalnız kalmaktan nefret ediyor olsam da oraya kaçmak istiyordum hep. İnsan hep ilk haline dönme eğilimindedir. *İlk başta yoktuk, var olunca yok olmak istememiz bu yüzden.* Bu yüzden yazmaya başladığımdan beri günlük tutuyordum. Günlüklerim büyüdükçe ne yaşadığımı değil ne hissettiğimi anlatmaya dönmüştü. Yirmi iki yaşındaydım ama yaşımın iki katından fazla günlüğe sahiptim. Şimdi de yazmak istiyordum ama ne kalemim ne de defterim vardı.

Aklımda o an yeşeren fikirle alnımı dizlerimden kalırdım. Günlüklerim benim hafıza kayıtlarımdı ve benim şu anki hafızam hasarlıydı. Belki de hatırladığım o anıdan ya da başka şeylerden bahsetmiş olabilirdim günlüklerimde... Bilmem gereken bir şeyi şimdi hatırlamıyorsam da onlardan birine kaydetmiş olabilirdim. Hafızamın kayıtları evimde, çalışma masamın altındaki büyük kolide toz tutuyordu. Onları okumam lazımdı.

Bu fikirle duvara tutunarak güç aldım ve sırtım acısa da ayağa kalktım. Doğruca odaya gidip üzerimi değiştirdim ve sırtıma sarılan sıkı bandajı açıp ardından tekrar sıkıca sabitledim. Canım yanmıştı tüm bunları yaparken ama sorun etmedim. Kimseden yardım istememeye, kendi göbekbağımı kendim kesmeye alışkındım.

Montumu giyip dışarı çıktım. Ben her zaman yerini bilen biri olmuştum, o kadar bilirdim ki yerimi ayrılmazdım hiç oradan. Kafamda ne kadarsam o kadardım hep. Kimse daha fazlasına da azma da ikna edemezdi beni. Aral'la tartıştıktan sonra gidip ondan yardım isteyecek değildim. Sadece Şahin'in numarasını isteyecektim fakat öncesinde Alin'i görmek istiyordum. Alin uyandığında muhtemelen Batı'yı görmek istemiş Aral da onu Batı'ya götürmüştü. Ona biraz sarılsam, kalp sesini dinlesem biraz daha iyi hissederdim, biliyordum. İçim biraz ısınsa endişelerim, korkularım biraz olsun geri çekilecekti. Alin'e ihtiyacım vardı. Bana sarılmasına, iyi biri olduğumu söylemesine ihtiyacım vardı. Söylemese de yürümeye devam ederdim ama Alin bana sarılsın istiyordum. Çünkü bana bu yolu annem ve babam yürütmüş, başından kaybetmişim.

Çakırcaların verandasına dalgın bir şekilde çıkarken ayağım merdivene takıldığında çıkmak üzere olduğum basamağa düştüm. Düşerken kendimi tutmak isteyerek ellerimi önümdeki basamaklara yaslayınca sırtım ve avuçlarımın sızısıyla yüzümü buruşturdum. Dişlerimi sıkıp düştüğüm basamağa oturdum acıyla. Belim de acımıştı. Yürümeye devam ederim diye düşündükten hemen sonra düşmüş olmak öfkelendirdi beni. Takıldığım basamağa öfkeyle vurdum. Avcuma baktım sonra. Acımıştı ellerim, dikişlerimin açılmamış olmasını umdum. Bir de onlarla uğraşamayacaktım.

Sızımın dinmesi için birkaç saniye izin verdim kendime. Sonra pantolonum her saniye daha fazla ıslandığından ayağa kalktım yavaşça. Bunca iş güç arasında bir de tekrar sakatlanırsam çıldırmamam işten bile değildi. O sınıra çok çabuk ulaşıyordum zaten.

Üzerimdeki karı silkeleyip kalan basamakları çıktım ve kapıyı çaldım yavaşça. Evdekiler okulda ya da işte olmalıydı. Aral'ınsa gerçekten tek işi bu iş gibiydi. Babamın durumu göz önünde bulundurulduğunda bu artık daha mümkün görünüyordu. Benden sakladığı neler vardı kim bilir... Henüz yeni tartışmışken kapıyı onun açmamasını umdum. Diğer yandan eğer o açarsa kapıyı sorumu sorup gidebilirdim bir an önce.

Fakat kapıyı kırklarının sonunda, koyu bakır rengi saçlarının şakak kısımları beyazlamış bir kadın açtı. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı, resmi bir havası vardı.

"Hoş geldiniz," diyerek gülümsedi bana nezaketle ve geri çekildi. "Buyurun, Güneş Hanım da sizi bekliyordu."

Bu eve gelebilecek kişiler muhtemelen belli başlı insanlar olduğundan kadının kim olduğumu bilmesini garipsemesem de Güneş ablanın beni beklediğini söylemesi işleri zorlaştırdı. İçeri girmeyi düşünmüyordum halbuki. Alin'i alacak, Aral'dan Şahin'in numarasını isteyecektim yalnızca. Fakat hanımefendi yüzünde gülümsemeyle içeri girmemi bekliyordu. Teklifini geri çevirip Aral'ı da ayağıma çağırtamazdım. Üstelik Güneş ablanın beni beklediğini söylemişti...

Buna mecbur hissederek botlarımı çıkardım ve girdim içeri. Montumu almak için uzandığında kaslarım sızlıyor olsa da kendi işimi başkasına yaptırmadım. Asmak için uzanınca bu sefer ayıp olmasın diye teşekkür ederek ona teslim ettim. Böyle basit bir iş için bile birinin yardım etmesi garip ve mahcup hissettirdiğinden hanımefendiye gülümsedim ve içeri ilerledim. Kendimi hizmet eden alanda görmek olağandı ama hizmet alan kısma yakıştıramıyordum.

Alin ve Batı ortalıkta görünmüyorlardı ama üst kattan sesleri geliyordu. Güneş abla camdan cephenin hemen önündeki koltuklardan birinde oturmuş, kitap okuyordu. Gözleri kitaptan kalkıp beni gördüğünde yüzünde uğraşsız bir tebessüm oluştu. Ayağa kalkarken kitabı bir kenara bıraktı. Kolları açıldı bana sarılmak için. İçimdeki sıkıntı baş gösterdi yine, "A" harfiyle başlayan. Her elden kaçacaktım ama o eller beni kendine çekip sırtıma yerleştiğinde kaçamadım. Güneş abla bana samimiyetle sarıldığında onu hiçbir şekilde incitmek istemediğimden ben de ona sarıldım. Ben de bir sarılmadan sonra kaçardım.

Benden ayrılıp gülümseyerek yüzüme baktı, "Hoş geldin Lina," dedi ama sonra yüz ifademi fark ederek düşünceli bir ifadeyle omzuma dokundu. "Sen iyi misin bir tanem? Rengin solmuş sanki biraz... Bir şey mi oldu?"

Sevgi kelimeleri öyle çabasız dökülüyordu ki ağzından bana bir tanem, dediğinde tüylerim diken diken olmuştu. Annem ve babam genelde bana bir tanem, diye seslenirdi. *Bir tane olmak eşsizlik değilmiş her zaman. Değersizlikmiş. Değersizleştirilmekmiş. Biricik olmak, tek olmak, yalnızlığın kendisiymiş. Bana bir tanem, diyerek bunu öğretmek istemişlerdir belki...*

Kafamı iki yana salladım usulca. "İyiyim."

Güneş abla inanmadı. Elimden tutup beni az önce oturduğu koltuklara doğru götürürken, "Gülseren Hanım," diye seslendi bana kapıyı açan hanımefendiye. "Bize papatya çayı yapar mısınız?"

"Tabii Güneş Hanım," diyerek mutfağa yöneldi Gülseren Hanım.

Güneş ablanın ses tonundan, birbirlerini uzun süredir tanıdıklarını anlamıştım. Güneş ablanın yardımcısı gibi duruyordu.

Koltuklara otururken, "Gülseren Hanım, Melek'e hamile kaldığımdan bu yana bizimle çalışıyor. İzindeydi bir süredir, dönünce buraya gelmesi uygun olur mu, diye sordum, kırmadı geldi sağ olsun. Yabancı biri değil, için rahat olsun," diye tanıttı bana kısaca.

"Anladım," diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak ama dudaklarım istediğim kadar kıvrılmadı. Kuklamın ipleri ellerimden kayıp gidiyordu ve bunun sorumlusu, ismi "A" hafiyle başlayan bir kişiydi.

Güneş abla yanıma oturup bana döndü ilgiyle. "Sorun ne Lina?" diye sordu gözleri yüzümde gezinirken. "Bir şey mi oldu? Bana anlatabileceğini biliyorsun değil mi?"

Boğazımda yine bir baskı hissettiğimde yutkundum usulca. İçimdeki sıkıntı bir sıradağ gibi büyüdü. Yine boğuluyormuş gibi hissetmeye başladım.

"Bir sorun yok," dedim. "Her zamanki şeyler..." *Sorun benim tamamen. Hep benim.*

Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Aral'la bir şey mi oldu?" diye sordu bu kez. Sanki bunu düşünmek için geçerli bir sebebi varmış gibi... "Yanından geldiğinde onun da suratı bir karıştı. O da anlatmadı ama belli ki aranızda bir şeyler geçmiş. Özel değilse eğer tarafsızlıkla dinlerim gerçekten."

Tarafsızlıkla dinlesen bile Aral ağır basar Güneş abla. Aral'ın canını ben sıktım çünkü. Başkaları benim canımı sıkıyor, ben de onun canını sıkıyorum. Başkası yakıyor canımı ben de onu yakıyorum. Kardeşini üzen benim ama sen beni teselli etmek istiyorsun. Bilsen sen de bana kızarsın, tarafsızlıkla ilgisi yok bunun, haksız taraftayım ben hep.

"Aral eğer istemeden seni kıracak bir şey söylediyse..."

Başımı iki yana sallayarak böldüm lafını. "Benim suçumdu daha çok," dedim dürüstçe. "Hak ettim yani."

Kaşlarını çattı hafifçe. Bana kızar sandım ama kızmasının sebebi Aral değildi. "Kimse kırılmayı hak etmez Lina," dedi. "Sebebi neydi, aranızda ne geçti bilmiyorum. İkiniz de yetişkin insanlarsınız, kendi aranızda halledeceksinizdir ama Aral her ne söylediyse gurur duymuyordu bununla. Söyledikten hemen sonra pişman olduğuna eminim. Kardeşimi kolluyormuşum gibi düşünme lütfen. O bile isteye kalp kırmak isteyen

insanlardan değildir. Kırılmışsa eğer kalbin o da hata etmiş demektir. Bir şeyi söylemenin çok yolu var."

Dün akşam Aral'ın konuşmasına şahit olmuştum. O yarama dokunmamak için benimle konuşmak bile istememişti. Ben bir an önce bitsin diye açmıştım konuyu. Fakat bu sabahkini bendim başlatan ve Aral'ın tek yaptığı benim yolumdan yürümekti. Bana yürüdüğüm yolun keskinliğini göstermişti ve acıdı mı, diye sormuştu. Gözlerinde gurur görmemiştim ama acıtmıştı canımı. Aral'ın canını acıtmak istememiştim halbuki en başında ama kelimeleri o kadar beceriksizce seçmiş ve ileri gittiğimi bile bile öç alır gibi kurmuştum ki cümlelerimi, canını acıtmıştım onun. O da bana öğretileni göstermişti yalnızca. Ona, bana anlayışlı olma, diye bağıran da bendim kızsan daha iyi hissederim, diyen de. Belli ki ben ne istediğimi bile bilmiyordum.

Sessizliği, "Geçecek," diyerek bozdu Güneş abla yüzümü incelerken. "Şu an her neyi düşünürken gözlerindeki parıltı azalıyorsa, canını bu denli sıkan her neyse, geçecek. Her zaman geçip gider her şey. Bir tek ölüme çare yok. Onun dışındaki her şeyi birlikte hallederiz. Karşında kim olursa olsun gözlerindeki parıltıyı çalmalarına izin verme."

Boğazıma bir yumru oturdu. *Birlikte halletmek...* Ailem bile yalnız bırakmış halbuki beni. Ben böyleyken Aral neden yanımda dursun ki?

Gülseren Hanım çaylarımızı sehpaya bıraktı. Sessiz kalarak çaya diktim gözlerimi. Güneş abla bu konu hakkında konuşmayacağımı anlamış olacak ki derin bir nefes aldı ve koltuktan kayıp yere koyduğu bir minderin üzerine oturdu yavaşça. Sehpanın üzerinde, içi rengârenk ojelerle dolu kocaman bir kutu vardı.

"Gençliğimden beri bayılırım oje sürmeye," diye mırıldandı gülümseyerek. "Benim için stres yönetme yöntemi bir nevi. Canım sıkıldıkça, komiteye girmeden hemen önce ya da düşünmek istemediğim bir şeyi çok düşündüğümde oje sürerdim hep."

Yani şu an benim yapmam gereken şeydi bu. Ben de aşağı kayıp yanına oturdum ve bağdaş kurdum. Kollarımı sehpaya yasladım.

Parmaklarımı sıcak kupaya sararken, "Ben de oje sürmeyi severim," diye mırıldandım.

Oje sürmeyi ben de severdim ama birkaç işe girip çok çalışmaya başlayınca pek bir anlamı kalmamıştı oje sürmemin. Ya ellerimi kullanmaktan ya da stresten tırnaklarımla uğraştığımdan sökülüp gidiyorlardı ama bunu söylemedim.

Güneş abla gözlerini, kupayı tuttuğum ellerimde gezdirdi.

"Ellerin ve tırnakların çok güzel," dedi samimiyetle. "Sana da oje sürelim mi? Kafan dağılır..."

Güneş ablayla konuşmak iyi geldiği ve ona minnettar hissettiğim için geri çeviremedim. Ojeden sonra Aral'ı bulup Şahin'in numarasını isteyecek ve Alin'i gördükten sonra eve gidecektim. Birine oje sürmek yardım etmeye girmez, uzak duracağım sonra herkesten.

"Olur," diye onayladım onu.

Gülümsedi, uzanıp sol elimi tuttu ve kendisine bakacak şekilde sehpanın üzerine koydu.

"İstediğin ojeyi seçebiliriz," deyip gözlerini ojelerde gezdirdi. "Tenin çok beyaz ve nötr bir alt tonun da var, bu yüzden her renk yakışacaktır ama soğuk bir renk mükemmel durur."

"Sen hangisini istersen o olsun," dedim gözlerimi ojelerde gezdirirken.

Güneş abla hoş bir kırmızı ve lacivert bir oje seçti. Şişeleri elimin yanında tutarken, "Soğuk tonlar gerçekten senin rengin," diye onayladı kendini. "Ama bu kırmızı da çok güzel."

Dudak büktü arada kalmış gibi. Laciverte bakınca aklıma sebepsizce Aral geldiği için, "Kırmızı olsun," diye fikir verdim.

Yüzünde bir gülümseme oldu ve lacivert ojeyi bir iç çekişle yerine bıraktı.

"Lacivert de olur," dedim içinden o geçtiğini fark edip. "Ben arada kaldığın için fikir verdim."

Kafasını iki yana salladı. "Yok, benim aklıma başka bir şey geldi," deyip gülümsedi. "Aral'ın en sevdiği renk laciverttir de."

Kalbimde tuhaf bir ağırlık oldu. Laciverti onu anımsattığı için seçmemiştim ve şimdi en sevdiği rengin o olduğunu öğrenmiştim. *Gece gibi... Onun gibi...*

Güneş abla kırmızı ojeyi tırnaklarıma sürerken ben de onu izledim ve papatya çayımı yudumladım. Oje sürmek ve sürülmesini izlemek gerçekten dikkat dağıtıyordu.

Güneş abla oje sürerken havadan sudan sohbet etti benimle. "Ağrın falan var mı?" diye sordu işaretparmağımı boyadığı sırada.

"Yok, gayet iyiyim," diye cevapladım sorusunu.

Bu yalan sayılmazdı. Her zamankinden az ağrım vardı. Bu, iyi olduğum anlamına geliyordu. Tüm tırnaklarıma oje sürmesinin ardından kurumasını beklerken havadan sudan konuşmaya devam ettik. Bana

okuduğu kitaptan bahsetti biraz, daha önce okuduğum için üzerine konuştuk. Uzun zaman sonra kendi hayatım dışında bir konu hakkında amaçsızca, keyfi olarak konuşmak iyi geldi.

Üçüncü papatya çayımı içerken ojelerim tamamen kurumuştu. Güneş abla iki hamileliği arasındaki farklardan bahsederken merdivenlerden gelen seslerle bakışlarımız o yöne çevrildi. Bu süreçte hiç Aral'ı görmediğim için bir an Aral aşağı iniyor sandım ama merdivenlere bakınca Alin ve Batı'nın geldiğini gördüm. Alin'i görmemle birlikte Aral'ı düşündüğümdeki iç sıkıntım uçuverdi.

Alin ve Batı merdivenlerden dikkatle ve yavaşça el ele inip zemine ulaştıkları gibi koşturarak ve kıkırdayarak, kendi aralarında yarışarak yanımıza geldiler. Alin benim boynuma atlarken Batı da nazikçe Güneş ablanın boynuna sarıldı. Hem Güneş ablayı hem de beni gülümsetti bu ani sevgi seli.

Batı, Güneş ablanın kucağına yerleşirken Alin de benim kucağıma yerleşti. Ona sarılma isteğiyle doldum taştım. Eskisinden bile daha az görüyordum onu artık ve bunun sebebi bizzat annem ve babamdı. Buna inanasım gelmiyordu hiç. Bu gerçeği göz ardı etmek istiyordum.

"Lina'cığım," diye cıvıldadı Alin kucağıma yerleşirken.

Endişeyle kasılan bedenim ona sarıldığımda bir nebze olsun gevşerken saçlarından öptüm. "Efendim minik sincap?"

"Ye zaman geydin?" diye sordu merakla.

"Biraz oldu," diye yanıtladım onu.

Batı, "Hoş geldin Lina'cığım," dedi gülümseyerek bana bakarken.

Öyle sevimli bir yüzü vardı ki insanın içinde sevme dürtüsünü tetikliyordu, tıpkı Alin gibi. Ona gülümseyip yanağına dokundum sevgiyle. "Hoş buldum Batı'cığım."

Alnındaki saçlarına meyil verdim yavaşça. Ekin'e göre o evlatlıktı ve anladığım kadarıyla hiç anne ve baba sevgisi görmemişti ama Aral'ın ona abilikten çok babalık ettiğini biliyordum içten içe. O kırık bir çocuktu, kırıldığını büyüdüğünde anlayacaktı. *Alin gibi...*

Yanağını okşadığım elimi tutup ilgiyle tırnaklarıma baktı. "Ojelerin çok güzel olmuş Lina'cığım."

Yüz ifadesi öyle sevimliydi ki gülümsememi genişletti. Küçük bir beyefendiydi gerçekten. Hatta bazı kelimeleri Aral gibi telaffuz etmeye gayret ettiğini fark etmiştim. Bu, onu daha sevimli ve sevilesi yapıyordu.

"Teşekkür ederim. Sen de saçlarını kestirmişsin sanırım. Çok yakışmış."

Başını sallayıp kafasının iki yanını gösterdi bana heyecanla. "Abim gibi yaptırdım saçlarımı. Nasıl olmuş Lina'cığım?"

Aral'ın saç modeliydi gerçekten. Bu tuhaf bir sıcaklık oluşturdu içimde. Alin de bana benzemeye çalışırdı hep ve beni daima böyle sevsin istiyordum.

"Çok yakışmış," dedim beğeniyle.

Utangaç bir ifade belirdi yüzünde. "Teşekkür ederim."

Alin kucağımda kıpırdanıp ilgiyle beni izlerken kendisine bakmamı beklediğini bildiğimden gözlerimi ona çevirdim. Parlayan mutlu gözleri içimi ısıttı. "Bak Lina'cığım," dedi heyecanla ellerini bana göstererek. "Güneş abla benim de tırnaklarımı boyadı. Melek'in de boyadı. Benim de boyadı. Sabak."

Pembenin hoş bir tonundaki ojeler Alin'in pamuk ellerini daha da sevimli gösteriyordu.

"Çok güzel olmuş," dedim elinin üzerine bir öpücük bırakıp. "Teşekkür ettin mi Güneş ablaya?"

Kafasını salladı. "Ettim Lina'cığım," deyip sol elimi elleri arasına aldı ilgiyle. "Seninkiley de çok güsel olmus."

"Seninki kadar değil," deyip yanağına bir öpücük bıraktım.

Mutlu bir kıkırtı döküldü dudaklarından ve o da uzanıp yanağımı öptü. Sonra da başını göğsüme yasladı. Batı da Güneş ablanın göğsüne yatmıştı. Yorgun düşmüş gibilerdi, uyku saatleri geldiğini anladım.

"Birilerinin uyku saati gelmiş," dedi Güneş abla, bir eliyle Batı'nın saçlarını okşarken sağ elinde tuttuğu fincandan bir yudum aldı.

Ben de Alin'in saçlarını okşuyordum. "Uykun mu geldi sincap?" diye sordum.

Kafasını salladı yavaşça. "Geydi Lina'cığım."

Alnını öptüm sevgiyle. Onu biraz daha göğsüme bastırdım. Kokusunu içime çektim. Ona yakın olmak, onun tarafından sevilmek beni hayatta tutuyor yaşadığımı hissettiriyordu. Papatya çayının da etkisi var mıydı bilmiyorum ama kendimi sakinleşmiş ve daha huzurlu hissetmiştim bir anlığına.

Alin ve Batı uyuduklarında onları yukarı taşımak yerine koltuğa uzatıp üzerlerini örttük.

"Üzgünüm," diye mırıldandım Güneş ablaya.

Güneş abla tazelenen sıcak çayından bir yudum alırken gözlerini bana çevirdi. Üzgünüm, dememin sebebini anlamamıştı.

"Ben hep suratsız biriydim. Konuşmayı pek beceremiyorum, kendimi de ifade edemiyorum pek," diye açıkladım. Sabaha göre daha iyi hissettiğim için açıklama gereği duyuyordum şimdi. "Suskunluğum kişisel değil yani. Beni yanlış anlamanı istemem."

Güneş abla buruk bir gülümsemeyle baktı bana. Uzanıp elimi tuttu ve sıktı hafifçe. "Sen suratsız biri değilsin Lina," dedi böyle düşünmeme üzülmüş gibi. "Sen kendini ifade de edemiyor değilsin. Sadece sanki kendini kimseye anlatmamışsın da bu yüzden nereden başlayacağını bilmiyor gibisin."

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim bu tespitten ötürü. Tırnaklarımı birbirlerine geçirmek istedim, kaçmak istedim yine bildiğim gerçeklerden. Gitmek, uzaklaşmak istedim. Anlaşılmamaktan sitem etmek alışkanlıktı ama anlaşılmak da ürkütüyordu insanı. Görünmezliğe alışan birinin göz önüne çıkması giyinikken çıplak hissettirirdi insana. Ben de öyle savunmasız hissediyordum kendimi.

"Benim Aral'la bir şey konuşmam lazım," dedim kaçmayı seçerek.

Gülümsedi bana. "Arka bahçede olması lazım."

Ben de ona gülümseye çalıştım ve oturduğum yerden usulca kalktım. Gülseren Hanım'ın eşliğinde arka bahçeye ilerledim. Güneş abla bana evi gezdirmişti daha önce ama yer yön duygum kötü olduğu için Gülseren Hanım'ın eşlik etmesi iyi olmuştu.

"Aral Bey gelirseniz iletmemi istemişti benden ama arka bahçeden hiç çıkmadığı için iletemedim," diye bilgilendirdi beni.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Neden bahçeye girip söylememişti emin değildim ama beni beklediği bilgisi gerilmeme sebep olmuştu. Ağrıkesici içmek ve uyumak isteği bastırdı yine. İçimin sıkıntısı tekrar baş göstermişti. O boşluk hissinin içine düşmekten korkuyordum ama hep çok yakınında dolanıyordum. Geçen haftaya kadar çelikten olan hissizliğim yine içimde çöreklenmek üzereydi. Yine herkesle iletişimimi minimuma indirmek geliyordu içimden ama bir yanda da hiç istemiyordum kendimle baş başa kalmayı.

Gülseren Hanım arka bahçenin eve bağlanan sürgülü kapısına kadar bana eşlik ettiğinde ona teşekkür ettim. Rica ederek yanımdan ayrıldı. Sürgülü kapıyı aralayıp bahçeye girdim. Kapalı bir bahçeydi burası ve aslında evin bir parçası sayılırdı. Evin diğer bölümlerinden farkı tamamen kalın camlardan olmasıydı. İçerisi büyük saksılarla yapay bir bahçeye dönüştürülmüştü, zemin mermerdendi, topraktan değil. Alanın ortasında

bir bahçe şöminesi yanıyordu ve cam tavanı döven yağmur sesi harika bir atmosfer yaratıyordu.

Şöminenin etrafını saran bir oturma alanı vardı. O alana doğru ilerlerken etrafta kimseyi göremiyordum. Fakat sırtı bana dönük olan üçlü koltuğa yaklaşınca Aral'ın koltukta uyuduğunu gördüm. Telefonu yanı başındaydı, kulaklarında kablosuz kulaklıklar vardı. Dışarıya hafif bir müzik sesi sızıyordu. Bozuldum istemeden. Burada müzik dinleyerek uyuyacak kadar keyfi var mıydı gerçekten?

Öylece ayakta dikildim ve dik dik yüzüne baktım. *Uyuyor muydu gerçekten?* Gözlerinde hiçbir kıpırtı yoktu, derin uykuda olduğunu gösteriyordu bu. Zira onu epey uykusuz bırakmıştım istemeden. Üstelik dün ben uyuyana kadar da yanımda kalmıştı muhtemelen. Hastanede kaldığım süreyi de hesaba katarsak yetmiş saatten fazla uykusuz kalmış olmalıydı ve ben tüm bunlara rağmen onu delirtmiştim. Dün yarama dokunmamak için bana soru sormamayı bile düşünmüştü ama ben onu öyle bir raddeye getirmiştim ki yarama bile bile dokunmuştu. Çıldırtmıştım resmen onu. Tüm ayarlarıyla oynamıştım. Bir değildi, iki değildi. Haklıydı. Ama bence ben de haksız değildim.

Yavaş ve sessiz adımlarla koltuğun önüne geçtim. Onu uyandırmayı düşündüm ama nedense cesaret edemedim. Koltuğun hemen önüne, halının üzerine oturdum ve sırtımı koltuğa yasladım. Uyandırmam gerekiyordu onu. Ya da uyuduğunu bahane ederek onunla konuşmaktan kaçabilir ve Güneş abladan Şahin'in numarasını alarak planladığım şeyi yapabilirdim ama gidesim yoktu. *Niye gidesim gelmiyordu? Kavga edecektik yine belki de... Gitsem ne iyi olurdu... Gitmeliydim. Ama gitmek istemiyordum.*

Sıkıntı içinde sessizce ofladım. Ne istediğimi bile bilmiyordum ben. Yalnız kalmak istemiyordum ama yalnız kalmam daha iyiydi. Korkuyordum birine alışmaktan. Şimdi bir de annem ve babamın bana yaptıklarını düşününce kime güvenebilecektim ki ben? Kim beni suçlayabilirdi ki kimseye güvenemediğim için? Hem ben Aral'a öyle demek istememiştim ama o bana tam olarak demek istediğini söylemişti. Üzüleceğimi bile bile... Ben ise söyledikten sonra fark ederdim genelde. Ben miydim şimdi kötü olan?

Yine de acıdı, demişti işte Aral. Aslında onu suçlamamıştım, babasını suçlamıştım ama o kendi üzerine alınmıştı ve ben bunu düzeltmemiştim. Uzman olduktan sonra bu işe girmesinin sebebinin, babasından şüphe

etmesi olup olmadığını ima etmek istemiştim ama kelimeleri o kadar aptalca kullanmıştım ki muhtemelen babasından ötürü delil karartıp karatmadığını ima ettiğimi sanmıştı. Güneş abla haklıydı. Ben kendimi başkalarına hiç açıklamamıştım, bunu beceremiyordum bariz bir şekilde.

Senin benden miden mi bulanıyor, diye sormuştu bir de bana. Canımı en çok sıkan şeylerden biri de buydu aslında. Neden midem bulanacaktı ki ondan? Birkaç gündür midem biraz kıpırdanıyordu ama alakası yoktu hiç bu konuyla. Babasının kim oluşuyla hele, hiç alakası yoktu.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Uyuyordu gerçekten. Varlığımdan haberi dahi yoktu. Yanağımı dizime yaslayıp onu izledim. Üzerinde sabah giydikleri vardı hâlâ. Beyaz bir tişört ve gri bir eşofman giyiyordu. Sırtüstü uyuyordu, sağ kolu karnında, sol eli başının altındaydı. Başının altına koyduğu elinden ötürü kol kasları gerilmişti, damarları belirgindi ve mavi yeşil şeritler halinde seçiliyordu kolunda. Yüzü ifadesizdi, gözkapaklarında en ufak bir oynama yoktu. Siyah kirpikleri kıvrık ve sıktı. Tıraş olduğu için sus çizgisi daha da belirginleşmişti yine, üstdudağının hatları göze çarpıyordu ve dudaklarında ufak bir aralık dahi yoktu, fazla estetikti. Tek hareketi nefes alıp vermekten ibaretken ve bu ten rengine sahipken bir heykeli anımsatıyordu.

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Neden oturmuş onu izliyordum? Gerçi konuşmamız gereken şeyler vardı, uyanırsa hesap sormaya geldiğimi düşünürdü belki... *Bana öyle öğretmişler çünkü.*

İçim sıkılırken kulaklığından gelen zayıf müzik sesine verdim dikkatimi. Dudaklarımı birbirine bastırıp uyuyor olmasından faydalanarak ona uzandım ve sol kulağındaki kablosuz kulaklığı çıkardım kulağından yavaşça. Bunu yaparken uyanır endişesiyle nefesimi tutmuştum ama uyanmamıştı. Fark etmemişti bile. Zira uyansaydı da bir şey fark etmezdi. Yüzsüzlükse yüzsüzlüktü. Artık ne istediğimi de istemediğimi de bilmiyordum. Dengesiz bir ruh halinde olduğumdu tek bildiğim. Hem saatlerce ağlamak hem de kafama eseni yapmak istiyordum. Bence kimse beni bunun için suçlayamazdı. Suçlarsa da suçlasındı.

Kulaklığı doğruca sol kulağıma taktığım an melodi kulağımı doldurmaya başladı. Ne beklediğimden emin değildim ama bu kadar hüzünlü bir şarkı beklemiyordum. *Sezen Aksu - Tutuklu* çalıyordu. Yanağımı dizime yaslayıp onu izlemeye devam ettim.

*"Ayrılık aman, ölümden yaman"** kısmındaydı şarkı tam da. *O... Neden terk edilmişti? Asaf öyle ima etmişti. Babasının kimliği miydi sebebi yoksa yaptığı bir eylem mi bilmiyordum ama Defne hâlâ onu seviyor gibi gelmişti bana onu ilk gördüğümde. Aral ne düşünüyordu bu konuda? Hâlâ seviyor muydu onu? Bu şarkıyı dinlerken ne düşünüyordu mesela? Kimi düşünüyordu?*

Dün Ekin'in söylediklerinden anladığım kadarıyla Hükümdar Çakırca, Defne'ye de hediye göndermişti. Defne için de bir geçmiş olsun hediyesi miydi yoksa Aral'ın kız arkadaşlarına hediye göndermek Hükümdar Çakırca için bir âdet falan mıydı emin değildim ama ayrılmalarının sebebi onun kim oluşuydu. Asaf öyle demişti Aral'a. *"O biliyor mu senin kim olduğunu peki? Kaçmasın o da diğeri gibi?"* demişti. Sevgisizlik ya da ihanet değildi ayrılmalarının sebebi belli ki. Aral'ın kim oluşuydu ve belki de Aral istediği gibi babasından yakasını kurtarabilirse tekrar bir araya gelirlerdi.

Ben de yaşayıp yaşamadığı henüz belli olmayan babamın ne işler çevirdiğini çözdükten sonra babam yaşıyorsa mantıklı bir açıklama yapmasını isterdim, yaşamıyorsa bir daha cenaze yapmak gerekirdi ve vatana ihanetle suçlanırdı sanırım. Bir de onun mahcubiyetiyle boynum eğilirdi. En azından annem uyanırdı belki... Diğer ihtimali düşünmek istemiyordum. Annem uyanırdı ve uyandığında bana mantıklı bir açıklama yapardı. Anlayışla karşılardım. Babamdan bahsetmezdim hiç ona. Yaşadıklarımla kalırdım. Okula tekrar başlayana kadar birkaç işe girerdim tekrar. Kazandığımı biriktirirdim bu sefer, okula giderken yardımı olurdu birikimin. Normalleşmeye uğraşırdım belki. Sosyalleşmeyi denerdim ya da babamın vatan haini ilan edilmesi üzerine daha da yalnız kalırdım. Herkes hayatına devam ederdi ve ben hep olduğum yerde kalırdım. Tekrar eder dururdum. Bazı insanlar böyle yaşar, diye diye avuturdum kendimi ve tek başıma ölüp giderdim. Herkese mutlu son yazılacak değil.

Gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim, burnum sızladı üzüntüyle. Şarkı sanki bana kendimi anlatıyordu ve bu, kırıcıydı. Ben aileme tutuklu kalmıştım ve kendi hayatımdan çalmıştım. Kimse durdurmamıştı beni. Susmuştum hep, kimse anlamamıştı derdimi ve Aral'a bakarken onu da kendime benzetiyordum. Yandım, demişti dün. *Onu gerçekten yakmışlar.*

* Sezen Aksu, *Tutuklu*. Söz & Müzik: Sezen Aksu.

Ona bakarken öyle üzgün hissediyordum ki kendimi boğazımda bir baskı hissettim. Göğsüm sıkıştı, içimdeki sıkıntı büyüdü. Kırık kaburga... Kemikten bir kalp taşıyordum sanki. Kaburgalarım kırıktı, içime batıyordu, kalbim de kemiktendi, kırılıyordu ama atmıyordu. Peki neden bu kadar üzgün hissediyordum? İhtimaller neden bu kadar üzüyordu ki beni? Öyle olacağına emin olduğum için mi?

Kulaklıktan kulağıma sızan şarkı aniden yarıda kesildi. Yerini telefonun zil sesi doldurduğunda gözlerim istemsizce koltuğun üzerindeki telefonun ekranına çevrildi.

Defne

Bakışlarım tekrar Aral'ın yüzüne çevrilirken kalbimin ritmi değişmişti. Önce kaşları çatıldı ama gözlerini açmadı. Sağ kulağındaki kulaklığına dokunarak cevapladı aramayı.

"Efendim," dedi yeni uyandığı için pürüzlü bir sesle.

Konuşmasına kulak misafiri değil bizzat şahit olacağımdan kulaklığı çıkarmak için elim kulağıma gittiğinde karşı taraf cevapladı onu.

"Uyandırdım mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bir şey söylemeyince planımızda bir değişiklik olup olmadığını sormak istedim."

Midemde yanma hissi oluşurken kulaklığı çıkardım kulağımdan. Parmaklarım arasında sıktım istemeden. Gözlerimi dizlerime çevirirken Aral'ın gözlerini açtığını gördüm göz ucuyla. Parmaklarım arasında kulaklığını tutmuş ona bakarken suç işlemiş hissine kapıldım. Gururumu ayaklar altına attığım, paspas ettiğim zamanlar olmuştu ama Aral'a ezdirmek istemiyordum. Ona gelince her şey zor geliyordu, daha çok zoruma gidiyordu.

"Sorun değil," dedi karşı tarafa. "Değişiklik yok, konuştuğumuz gibi her şey."

Gözlerimi önümdeki bahçe şöminesine çevirdim ve yutkundum. Burnumu çektim sessizce. Ateşi izlerken içimdeki o kasveti dağıtmak için uğraş verdim.

"Çıkarım bir saate," dedi Aral, bir süre karşı tarafı dinledikten sonra. Doğruldu uzandığı yerde. "Olur. Alırım seni... Görüşürüz."

Defne ile buluşacaktı. Belimi sakatladığım gün daha sonra konuşalım, demişti zaten. Muhtemelen sürekli başına iş açtığım için bu zamana kadar ertelenmişti buluşmaları. Tahmin ettiğim gibi görünüyordu her şey. Bu olayı çözdüğümüzde bir araya gelecek gibilerdi.

Telefon kapandı. Parmaklarımın arasındaki kulaklığa düşmanımmış gibi bakmadan edemedim. Kulaklığa öfke doluydum bir sebepten.

Aral bacaklarını koltuktan sallandırıp dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi.

"Ne zaman geldin?" diye sordu yüzünü sıvazlarken.

"Çok olmadı," deyip kulaklığını ona uzattım. "Şarkıyı merak etmiştim," diye açıkladım durumu yanlış anlamasın diye.

"Konuşmayı da dinleseydin fark etmezdi," dedi umursamaz bir sesle.

Neden onların konuşmasını dinlemek isteyecektim ki?

"Neden dinleyeyim?" dedim umursamaz sesle ama asabi bir ifadeyle. "Beni ilgilendirmez."

Derin bir nefes aldı. "Doğru," diyerek onayladı beni. "İlgilendirmez."

Yüzüm düştü elimde olmadan. Aynı şeyi kendim söylerken sorun yoktu ama o deyince canımı sıkıyordu her şey. Ben yalnızım, diyordum kendime, sorunum yoktu bununla. Ama o söyleyince altında ezileceğim kocaman bir şeye dönüşüyordu. Ben beni ilgilendirmez, diyordum kendime, öyleydi çünkü. Ama o deyince canım sıkılıyordu. Hiçbir şeyle ilgili değildim işte, ne yüzüme vuruyordu?

Tırnaklarımı dizkapaklarıma bastırdım. Tırnaklarımı takıştırmak geliyordu içimden ama soyulsunlar istemiyordum.

"Ne konuşmak istiyordun?" diye sordum, bir an önce gitme isteğiyle dolarak.

"Kart incelemeden döndü ama hiç konuşamadık," dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

Kafamı kaldırmam gerekmişti ona bakmak için. Ona ima ettiğimi sandığı şeyin üstüne konuyu buradan açması canımı sıktı. Ben delil karartmış olabileceğini falan ima etmemiştim ki.

"Tarotun üzerindeki kan insan kanı değil," dedi eli yüzüne giderken. "Kuş kanı." *Kuş mu? Serçe gibi mi?* Alnını ovdu yavaşça. "Kupa Valesi'ni de kuruma gönderdim, ben bakmayacağım, onlar ilgilenecekler."

Ben bakmayacağım. Onlar ilgilenecekler. Mesleğini kötüye kullandığını kastetmemiştim ama zoruna gitmişti söylediğim açıkça. Babasının durumundan ötürü belki de sürekli bununla itham edilmişti ve ben yarasına dokunmuştum. Darılmıştı bana.

Gözlerimi şömineye çevirdim tekrar. "Ben onu kastetmemiştim," diye mırıldadım ateşi izlerken. "Senden şüphe etsem gelmezdim."

Bir şey demedi bu konu hakkında. Duymazdan geldi belki de beni.

"Bir de..." dedi derin bir nefes alıp sessiz kaldı. Sinirlendiğine göre Asaf'la ilgili bir şey söyleyecekti sanırım. "O şerefsizin odasından aldığımız kamera görüntülerinden bir şey çıkmış olabilir. Ben de izlemedim ne olduğunu ama Şahin baksanız iyi olur, dedi. Dışarı çıkacağım birazdan, akşama birlikte bakalım."

Kafamı salladım hafifçe. Bu kadar mıydı hepsi?

"Sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu bana bakarken ama ona bakmadım.

Sormak istediğim çok şey vardı ama çoğuna hakkım yoktu. Bazıları da onun cevap veremeyeceği şeylerdi.

Kafamı iki yana salladım. "Yok... Daha az konuşacak daha çok düşüneceğim," dedim sabahki konuşmamıza gönderme yaparak.

Yüzüne dokundu yalnızca. Konuşmanın bittiğine kanaat getirerek ayağa kalktım yavaşça. "Gidiyorum o zaman."

Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Neden lensleri kullanmıyorsun?" diye sordu. Sonra dudakları hafifçe alaylı bir tebessüme büründü. "Ben aldım diye mi?"

Evet, o aldığı içindi. "Borçlanmak istemiyorum sana," dedim yalnızca.

"Anladım," dedi kafasını hafifçe sallayıp.

Ayağa kalktığında boy farkımız önce kapandı sonra açıldı yine tekrar. Karşı karşıya durduk. İstemeden ellerimi yumruk yapmıştım. İyi misin, diye sormamıştı hiç bana. Sorardı normalde. O sorsaydı ben de ona sorar, özür dilerdim sabahki konuşma için ama umurunda değildi açıkça. Sıkılmıştı işte. Herkes artık olması gereken tarafta...

"Şahin'in telefon numarasını verir misin?" diye sordum tekdüze bir sesle.

Kaşları çatıldı hafifçe. "Neden?"

Sadece verse olmuyor muydu? Niye soruyordu? Ben soruyor muydum ona neden diye?

"Eve gidip birkaç eşya almak istiyorum. Beni eve götürebilir mi diye rica edeceğim."

Önce susarak gözlerime baktı bir süre. Yüzümü inceledi, gözlerimin içine baktı. Niye her söylediğimi bu kadar düşünüyordu?

"Acil mi?" diye sordu. "Ben akşam..."

"Acil," diyerek sözünü kestim, gözlerimi bir an olsun kaçırmadan.

Acildi gerçekten. Günlüklerimi almak ve bir an önce okumak istiyordum. Hem o Defne ile buluşacaktı. Evde oturup gelmesini mi bekleyecektim onun?

"İyi... Götürsün seni Şahin," dedi, pes etmiş ve biraz sinirlenmiş bir ifadeyle bana arkasını döndü.

Ona gıcık olmuş bir ifadeyle baktım arkasından. Ne istiyordu Allah aşkına? Konuşunca kavga ediyorduk, canını yakıyordum, uzak dursundu işte benden. Gitsindi buluşmasına, hayatına baksındı. Ben de kendi hayatıma bakıyordum işte ne güzel. Şahin'le gidecek, ayağına bağ olmayacaktım onun. Çekiliyordum ayakaltından, yarasına da dokunmuyor soru da sormuyordum. Ne istiyordu benden? Suçlu tamamen ben mi olmuştum? Başından beri susan adam üste çıkmıştı bir anda.

Öfkeyle baktım sırtına. Gerçekten gidip kafasını dağıtsın, diye düşünüyordum yoksa ben dağıtacaktım sonunda o güzel kafasını.

Asabi adımlarla peşi sıra çıkışa ilerledim ve yanından geçerken kasti olarak koluna omzumla çaparak önüne geçtim ama muhtemelen onun canını acıtmamış olmakla kalmamış, kendi canımı yakmıştım. Omuz kaslarımdaki yırtığı unutmuştum yine ve canım epey yanmıştı. Kollarıma kadar vuran sızıyla yüzümü buruşturdum. Omuz kaslarım yırtık olduğu halde kas yığını bir adama omuz atmak harika bir fikirdi gerçekten.

"Acıdı mı?" diye sordu arkamdan.

"Acımadı," diye yalan söyledim aksi bir sesle.

"Acımıştır."

"Çok da umurundaydı." Sesim hem kızgın hem de sitemli çıkmıştı.

"Kötü adam ben mi oldum şimdi?" dedi o da arkamdan, keyifsiz bir sesle.

Durup ona döndüğümde tam arkamda yürüdüğü için karşı karşıya geldik anında. Yüzüne dik dik baktım. İnanılmaz öfkeli hissediyordum yine kendimi. Neden beni bu kadar sinirlendiriyordu ona dair her şey? O uyurken sorun yoktu. Her şey uyandığında başlamıştı.

"Değilsin," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Benim. Ben hep kötü olanım. Haklısın, ben yalnız kalmayı hak ediyorum ve memnunum bundan. Memnundum zaten. Yüzüme vurmana gerek yok yani. Sorun değil benim için."

Yüzüme baktı, gözlerinde tarif edemediğim birtakım duygular birikti.

"Niye sinirlisin bana o zaman bu kadar?" diye sordu biraz eğilip.

"Kendime sinirliyim ben," dedim inkâr ederek. "Her şey seninle mi ilgili sanıyorsun?"

Bu söylediğim buruk bir gülümsemeye sebep oldu yüzünde. "Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Hiç sanmıyorum."

Ama neden bana seninle ilgiliymiş gibi geldi?

"İyi," dedim öfkeyle ve arkamı dönüp yoluma devam ettim.

Bahçeden çıktım, doğruca salona ilerledim. Düşünmek istemiyordum hiçbir şey. Ona neden bu kadar sinirlendiğimi falan da düşünmek istemiyordum. Kendimle düşman edecekti bu adam beni. Zaten kendimle aram açıktı, iyice sıradağlar girecekti aramıza. *Aral, sıradağ demek. Hayır. Aral'ı düşünme.*

Güneş abla ve Gülseren Hanım'ın gözleri bana çevrildiğinde yüzümün ne halde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bazen çok sinirlendiğimde kızarmaya başlardım çünkü o kadar açıktı ki ten rengim, tenim altındaki kanım hemen belli ederdi kendini.

Güneş abla merakla, "Bir sorun mu var Lina?" diye sordu yanıma gelirken.

"Yok," deyip kafamı iki yana salladım. "Eve uğrayacağım da ben biraz... Almam gereken birkaç şey var. Alin biraz daha burada kalsa olur mu?"

Saçma bir soruydu ama onu kardeşime bakmaya mecbur etmiş gibi hissediyordum. Alin'e ben bakmalıydım. Keşke ikiye bölünebilseydim...

"Olur tabii," dedi çok üzerinde durmayarak.

"Teşekkür ederim," deyip koltukta uyuyan Alin'in üzerini örttüm ve saçlarını okşadım usulca.

Güneş abla merakla yüzüme baktı. "Sen iyi misin Lina? Kızarmışsın."

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Şöminenin önünde oturuyordum, ondan sanırım."

Aral'ın salona girdiğini duydum ama dönüp bakmadım. Güneş ablanın yüzü ona çevrildiğinde kaşları çatıldı hafifçe. Sanırım yine kavga ettiğimizi anladı.

"Şahin birazdan burada olur," diyerek arkamdan geçip merdivenlere yürüdü Aral.

Bir şey demedim ona. Arkasından bile bakmadım.

"Ben çıkayım," dedim Güneş ablaya ve itiraz etmesine izin vermeden gülümseyip doğruca kapıya ilerledim. Montumu alıp giyinmeden kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Botlarımı ayaklarıma geçirip verandayı inerken yavaşça giyindim montumu. Yağmur durmuş, etrafı toprak kokusu sarmıştı. Yağan yağmurla çamurlaşan karı, botlarımın altında ezerek büyük bahçe kapısına ilerledim. Şahin'i kapıda bekleyecektim. İlla içeride durmam gerekmiyordu.

Kapıyı açtığım sırada Şahin de kapıyı açmak üzereydi ki karşı karşıya geldik. Telefondaydı o sırada.

Bana gülümsedi ve, "Geldi şimdi," dedi telefondaki kişiye. "Görüşemeyiz o zaman. Gidiyorum ben."

Aral'la konuşuyordu ve yüz ifademi görünce kaşları çatıldı hafiften. Geri çekildiğinde dışarı çıktım ve birkaç adım uzaklaştım kapıdan.

"Haberleşiriz. Merak etme. Eyvallah," diyerek kapattı telefonunu. Sonra da ilgiyle bana baktı. Asabiyetimin farkındaydı, muzip bir ifadeyle baktı yüzüme. "Solundan mı uyandın ne bu surat?"

"Yok bir şey," diye geçiştirdim. "Gidebilir miyiz hemen? Üşüdüm biraz."

"Gideriz tabii asi mandalina," diye onayladı beni.

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Mandalina mı?"

"Saçların kızıl, adın Lina ve mevsimlerden kış," diye açıkladı ciddiyetle. "Seninle tanıştığımdan beri sana mandalina demek istiyordum."

Yalnızca suratsız bir ifadeyle yüzüne baktım ama bu Şahin'in şevkini kırmadı.

"Hani böyle mandalinayı soymak istersin gözüne asidi kaçar ya... Böyle tükürür sana niye bana dokunuyorsun, der gibi. Hah işte sen o mandalinasın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, komikti söylediği ve benim sinirlerim çok bozuktu. Gülmemi çok bastıramadım.

"Çok kötü bu," dedim.

Gülerek parmağım uzattı. "Ama gülüyorsun," deyip gülüşümü gösterdi.

Surat astım yine ve gözlerimi kaçırdım. "Gülmedim," diye karşı çıktım.

"Güldün güldün," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Gözlerim şahin gibidir. Kaçmaz benden."

Kelime şakası yapmayı seviyor muydu yoksa takıntısı mı vardı bilmiyordum ama kafasının farklı çalıştığı kesindi.

"Dur artık," dedim isim esprisi yapmaması için. "Daha fazla isim esprisi yapma."

Kafasını iki yana salladı arabasının kapılarını açarken. "Duramam, o Memoli'nin işi."

"Ne alaka?" derken arabasının kapısını açtım ben de.

Kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde, yapacağı espriden memnundu belli ki. "Çünkü onun adı Mehmet Ali Durmuş."

Direnemedim. Komik değildi ama o kadar absürttü ki gülme isteği uyandırıyordu insanın içinde. Şahin insanın sinirlerini bozuyordu. Elimle ağzımı kapattım ve avcuma bir gülme sesi hapsettim.

Parmağıyla yüzümü gösterdi. "Bak gülüyorum," dedi ve kendisi de gülerek oturdu koltuğuna.

Bir şey demeden koltuğa geçtim ben de. Kapıyı kapatıp kemerimi bağlarken gözlerim eve takıldı. Aral'ı odasının balkonunda sigara içerken gördüm. Bizi izliyordu. Gözlerimi önüme çevirdim yüzümdeki gülümseme silinirken.

Şahin kemerini takıp arabayı çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz?"

Aral muhtemelen söylemişti ona ama o yine de bana sorma nezaketinde bulunuyordu.

"Evime," diye cevapladım onu.

Tarif etmeme gerek yoktu muhtemelen. Beni takip ettiği için nerede yaşadığımı zaten biliyordu.

"Tamamdır," dedi kafasını hafifçe sallayıp. "Uğramak istediğin başka bir yer var mı?"

Tırnaklarıma baktım. Aslında kırmızı olması hiç iyi olmamıştı. Kanı anımsatıyordu ve ben ellerimde kan olmasını hiç sevmiyordum.

"Mezarlığa gitmek istiyorum bir de," diye mırıldandım ellerime bakarken.

Kafasını bana çevirdiğini gördüm ama ona bakmadım. Muhtemelen neden gitmek istediğime anlam verememişti. Sonuçta orada babamın yatmadığını biliyordum artık. Orada bir yabancı vardı.

"Olur," dedi derin bir nefes verirken. "Gidelim."

Eve geldiğimizde kendimi o kadar yabancılaşmış hissetmiştim ki binadan içeri girmek yaklaşık beş dakikamı almıştı. Bir süre binanın önünde dikilmiştim öylece. Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ama çok da uzak değildi o günler aslında. Ama o kadar çok şey yaşamıştım ki bir gün yirmi dört saat değildi uzun süredir.

Şahin yukarı çıkmayı düşünmüyordu ama onu eve davet etmiştim. Bana zarar verecekleri bir sürü an olmuştu. En basitinden şuurumu kaybetmiştim ve onlar benim için uykusuz kalıp hastanede beklemişlerdi. Nankörlük etmek istemiyordum.

Buz gibi eve girdiğimizde Şahin ve kendim için terlik çıkardım. O kadar soğuktu ki montumu üzerimden çıkarsam üşürdüm. Her şeyi kapatmıştım giderken, artık bir yuva değil betondan dört duvar olduğundan ruhu çekilmişti sanki evin. Ölü gibiydi.

Enseme kadar tüm tüylerim ayağa kalkarken bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışarak doğruca odama ilerledi adımlarım. Şahin beni takip etti ama odadan içeri girmedi. Kapısında durdu, pervaza yaslandı yavaşça. Çalışma masama ilerleyip doğruca altındaki kutuya yöneldim. Dizlerimin üzerine çöküp ağır kutuyu kendime çekmek istediğimde bunun, vücudum için iyi olmayacağına karar verip gözlerimi Şahin'e çevirdim. İstememe gerek kalmadan ne istediğimi anladığı gibi bana doğru ilerledi ve yanıma çöktü, ağır kutuyu rahatça çekip çıkardı masanın altından.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Koliyi açtığımda istiflediğim defterler ve birkaç albüm karşıladı bizi. Albümleri buraya koyduğumuzu unutmuş olsam da bu iyi bir şeydi. Albümlere bakmak da iyi olabilirdi.

"Bunlar nedir?" diye sordu Şahin ilgiyle.

"Günlüklerim," diye cevapladım onu.

Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzündeki şaşkınlığı fark ettim çünkü elliye yakın defterden bahsediyorduk. Zira yalnızca defter olarak tutulmamıştı anılarım, günlük olarak kullandığım bir bloğum bile vardı. Fotoğraflar çeker, altına içimi dökerdim ve insanlar beni anladıklarını, aynı şeyleri hissettiklerini söylerlerdi. Sanal da olsa insanlar tarafından anlaşılmak iyi hissettiriyordu o zamanlar. Konuşmakta değil ama yazmakta iddialı olduğum zamanlarımdı ama bir sene öncesine kadardı her şey. Sonra her şeyden elimi eteğimi çekmiştim.

"Epey fazlaymış," dedi sadece.

Kafamı salladım. "Onları yanıma almak istiyorum. Okursam belki bir şeyler hatırlarım diye düşündüm," diye açıkladım kafamdaki fikrimi.

"Çok mantıklı," diyerek destekledi bu fikrimi. "Yardım lazım olursa yardım ederim," dedi muzip bir ifadeyle.

Gülümsedim bu söylediğine. Tanıştığımızda sır takasından bahsetmişti bana, epey meraklı biriydi.

"Okumaya çalış istersen," deyip rasgele birini ona uzattığımda şaşırdı bu teklifime ama itiraz etmedi.

Rasgele bir sayfa açtığında gördüğü manzarayla kaşları çatıldı.

"Bu," deyip duraksadı ve bir süre sayfaya baktı kaşlarını çatarak, "nece?"

Burnumdan kesik bir nefes vererek güldüm. "Kendi uydurduğum bir şey."

"Kendi dilin var yani?"

Kafamı salladım. Öyle denebilirdi. Sadece çizgilerden oluştuğu için okulda o yazıyla not almak da çok kolay oluyordu çünkü çok hızlı yazmama olanak sağlıyordu. Bu yüzden herkesten daha iyi not tutabiliyordum.

Şahin'in yüzünde düşünceli bir ifade yer aldığında dudaklarımda histerik bir gülümseme oluştu. Babamın devlete çalıştığını o da biliyor muydu acaba? Eğer biliyorsa bunu da babamdan öğrenip öğrenmediğimi düşünüyordu şu an belki de... Mümkündü. Epey küçükken yapmaya başlamıştım bunu çünkü. Belki de gerçekten babamdan öğrenmiştim.

İç çektim. "Bavulumu da verir misin? Dolabın üzerinde," dedim Şahin'e, elinden günlüğümü alırken.

Kafasını sallayarak ayağa kalktı. Günlüğü yerine koyup koliyi kapattım ve ben de ayağa kalktım. Şahin dolabın üzerindeki büyük bavulu çıkarıp yatağımın üzerine bıraktı. Ardından kitaplığımla ilgilenmeye başladı, ben ise ihtiyacım olan kıyafetleri bavula dizmeye başladım. Alin için de epey eşya alıp bavulu tamamen doldurdum.

"Aral girmiş miydi odana?" diye sordu Şahin, kitaplığımı karıştırırken.

Bundan pek emin değildim. Onunla geldiğimizde ben direkt duş almıştım. Ben duştayken evi gezmişse bilemezdim.

"Bilmem," deyip omuz silktim.

"Çok benzer zevkleriniz var," dedi, bu durum dikkatini çekmiş gibi. "Kitapları dizme metodunuz bile aynı. Sanki Aral dizmiş kitapları."

Bir şey söylemedim. Aral'ı düşünmek istemiyordum hiç. Muhtemelen meşguldü o da şimdi. Çekmecelerimden ve çalışma masamdan ihtiyacım olan ıvır zıvırları toplarken Şahin ders notlarıma bakıyordu. Aslında notlarımı da yanıma alıp ders çalışmam iyi olurdu. Yoksa her şeyi unutacaktım.

Küçük bir bavula da kitaplarımı ve notlarımı koydum.

"Ağır olacak, üzgünüm," dedim Şahin'e bakarken.

Yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştirirken, "Ben bunları sabah aç karnına takviye alıyorum," dedi.

Minnettarlıkla gülümsedim ona.

"Hazır mısın?"

"Hazırım," diye onayladım onu.

Şahin önce küçük bavulu ve koliyi bırakıp ardından büyük bavulu indirdiğinde kapıyı kilitliyordum, o sırada bir gerçeği fark ettim. Daha önce eve hiç arkadaş getirememiştim ve Şahin benim değil, Aral'ın arkadaşıydı aslında. Ve burası, artık bir ev değildi.

Mezarlıkta, Kadir Kara isimli yalnızca bir mezar taşı var. Biliyorum. Babamı nereye defnettiğimizi hatırlayamadığımdan mezar taşı dikileceği zaman tüm mezarlığı gezmiş, mezar taşı olmayan bir mezar aradığım halde tüm mezar taşlarını okumuştum. O gün bu mezarlıkta Kadir isminin yazılı olduğu kırk yedi tane mezar taşı fark etmiştim. Babam kırk sekizinci Kadir'di ama o mezarın içinde yatan, benim babam değildi. Orada bir Kadir değil, kötü bir kader yatıyordu. Benim kaderim...

Yaklaşık on beş dakikadır hiçbir şey yapmadan öylece yanında dikiliyordum mezarın. Ne düşünmem ya da ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum hiç. Boşuna mıydı her şey?

"Ne yapmam lazım?" diye sordum gözlerimi mezar taşından kaldırıp, Şahin'e baktım. "Yani... Orada yatan babam değil. Ne yapmam lazım şimdi benim?"

Gerçekten bilmiyordum. Tıp okuyordum, ölen bir sürü insana şahit olmuştum ama hiç nasıl defnedildiklerini merak etmemiştim. Defin işleri çok garip işlerdi. Başıma gelene kadar hiç böyle bir şey olduğunu tahmin etmemiştim. Mesela mezar yerleri inşaat sayılıyordu. Nasıl olurdu bu? Bu bir inşa değil ki yıkımın ta kendisi...

Şahin ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle baktı yüzüme.

Onun üzülen gözlerini görmemek için tekrar mezara çevirdim gözlerimi. "Mezar yerleri paralıymış," diye mırıldandım. "Bir sürü de belge ve izin falan çıkarmak gerekiyormuş. Bilmiyordum hiçbirini. Çok garip değil mi sence de?" diye sordum ruhsuz bir ifadeyle izlerken mezarı. "Yani birini kaybediyorsun ve senin belge, izin falan alman gerekiyor bir

yerlerden. Bir sürü detayı falan var. Ne bileyim... Bir sürü terim var. Neyi kabul ettiğimi bile hatırlamıyorum ben mesela."

Sustum. Boğazım düğümlendi. Galiba ben artık içimde tutamıyordum babamın bana yaşattıklarını. "Biz hiç zengin olmadık ama en çok mezar için param olmadığında koymuştu parasızlık." Yutkundum. Burnum sızladı, boğazımdaki baskı arttı çaresizliğim karşısında. "Kimseden borç isteyemedim. Hep yalnızdım ama daha önce o kadar kimsesiz hissettiğim olmamıştı."

Bunu neden Şahin'e anlattığımı bile bilmiyordum. Sadece artık içimde tutamıyordum. Ailemin haksız susmalarının üzerine Aral'ın haklı çıkışı beni tahminimden çok daha fazla kırmıştı ve benim gelebileceğim tek yer bu mezarlıktı.

Ben öz babam yüzünden çaresiz bırakılmıştım. Ben annemin gözleri önünde perişan olmuştum. İkisi de beni durdurmamıştı. Ruhumu bu mezarlığın önüne bağlamış, bedenimi kanı beş para etmez adama kukla etmiştim. Kimse mâni olmamıştı.

Burnum akmaya başladı. "Çalıştığım kafenin sahibinden borç aldım. Aldığım borçla mezar açtırdım, Alin'in gözü önünde defnettim babamı. Daha üç yaşındaydı... Ona cenaze izlettim. Ben Alin'e yok yere cenaze izletmişim."

Yumruklarımı sıktım öfkeyle. Şimdi çıksa babam karşıma, ona söylediğime pişman olduğum her kelimeyi tekrar sarf edermişim gibi geliyordu. Hayır, gibi değildi. Ederdim, biliyordum kendimi. Çünkü şimdi hak ediyordu o söylediklerimi.

Henüz yerleştirileli üç ay bile olmayan mezar taşma diktim gözlerimi. Kadir Kara ismini okudum defalarca zihnimin içinde.

"Bu mezar taşını almak için aylarca yemek yemedim dışarıda," dedim sitemle. "Gideceğim yer on kilometreden uzunsa bindim otobüse, fazladan para çıkmasın cebimden diye. Dört işte çalışıyordum ama borcum dolar olunca sürekli artıyordu. Bir an önce bitsin diye kazandığımın çoğunu Asaf'a veriyordum. Elimde çok bir şey kalmıyordu. Hem borcu ödeyip hem evi geçindirip hem de para biriktirmeye çalışıyordum. Mezar taşı almak için..." Güldüm elimde olmadan, gözlerim buğulandı. "İçinde babamın olmadığı bir mezara, mezar taşı dikebilmek için."

Elimi yüzüme götürdüm. "Delireceğim gerçekten," dedim şakaklarım zonklarken. Ağlamamak için o kadar sıkıyordum ki kendimi damarlarım zonkluyordu. "Benim şimdi ne yapmam lazım?" diye sordum Şahin'e

ama ona bakmıyordum. "İçinde yatan adam babam değil sonuçta. Yine bir yere gidip izin falan mı almam gerekiyor? Bunu da benim yapmam lazım çünkü galiba... Daha üç ay olmamıştı şu mezar taşını dikeli. Kimse durdurmadı beni Şahin."

Burnum aktı, dudaklarımdan geçti, çenemden damlayıp beyaz karı kırmızıya buladı. Sonra bir damla ve bir damla daha... Burnum kanıyordu. Artık o mezarda benim kanım vardı.

"Lina," dedi Şahin, endişeyle yanıma gelip bir mendil çıkardı benim için.

Gözlerimi Şahin'e çevirdim sakince. "Nereye başvurmam lazım bunun için?" diye sordum yeşil gözlerine bakarak. "Cenazeyi çıkarmak da olmaz şimdi. Mezar taşını mı kaldırtmam lazım? Kaldırıp ne yapacaklar? Bana mı verecekler? Nereye koyacağım ki ben o mezar taşını?"

Ne diyeceğini bilemez bir ifadeyle bakarken mendili burnuma tuttu. "Düşünme sen bunları," dedi yalnızca kafasını iki yana sallarken.

"Kim düşünecek ben düşünmezsem? Başka kimsem yok ki... Kimsem yok. Benim düşünmem lazım."

Kaşlarını çattı bana kızar gibi. "Ne demek başka kimsem yok? Aral var. Ben varım, Yiğit var," dedi ciddi bir ifadeyle.

Gözlerimi gözlerinden indirdim, kolyelerine baktım.

"Biz hallediyoruz her şeyi, sen düşünme bunları," dedi yumuşak bir sesle. "Aral her şeyi senin için nasıl daha iyi olacaksa o şekilde halletmeye çalışıyor, inan bana."

Aral beni düşünmesin. Canımı yakıyor. İstemiyorum hiç canım yansın. Kimsenin canını yakmak istemiyorum. Yanmasın.

Kafamı salladım yalnızca.

"Doktora görünmek ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. Mendili ondan alırken, "İstemem," diye mırıldandım. Önce çenemi ardından dudaklarımı sildim ve tekrar burnuma bastırdım. Hava soğuktu ve ben kendimi o kadar sıkmıştım ki burnumdaki damarlardan biri çatlamıştı muhtemelen. "Gidelim."

"Gidelim," diye onayladı beni.

Elini nazikçe sırtıma koydu varla yok arası ve bana destek verdi. Beni yönlendirirken burnumu çeke çeke yürüdüm mezarlığın içinde.

"Aç mısın?" diye sordu, sanki keyfimi yerine getirmek istiyormuş gibi. "Sevdiğin bir yemek bir tatlı bir şey var mı?"

Kafamı iki yana salladım. Keyfim yoktu hiç. Hiçbir şey yemek istemiyordum.

"Manolya'nın *waffle*'ı meşhurdur," dedi, kafamı dağıtmak istediği belli olan bir ses tonuyla. "Hem hava da almış oluruz. Eve gidip tıkılma hemen... İyi gelir insan içine girmek."

Kafamı salladım yalnızca. Eve gitmek istemiyordum. İnsan içine çıkmak iyi gelir miydi gerçekten?

"Manolya'ya gidiyoruz o zaman," dedi, ardından beni heyecanlandırmak istiyormuş gibi hafifçe omuzlarımdan tuttu ve hızlı hızlı çıkışa yürüttü.

Manolya'ya gelmemiz çok uzun sürmemişti. Trafik yoktu hiç ama tam da başladığı saatlerdeydik. Şahin yoldayken Mehmet Ali ile konuşmuştu, isterse onu da çağırabileceğini söylemiştim. Mehmet Ali'yle yıldızımız pek barışık değildi başlarda ama en azından dürüst biriydi. Ailemin aksine...

Şahin arabayı otoparka bıraktı. Manolya'ya kadar biraz yürüdük ve Mehmet Ali'yi Manolya'nın önünde sigara içerken bulduk. Üzerinde yalnızca deri ceket vardı bu soğuğa rağmen. Koyu mavi gözlerini gözlerime çevirip başıyla selam verdi bana, eskisi gibi düşmanca bakmıyordu artık. Ben de aynı şekilde selamladım onu.

"Nasıl erken geldin lan benden?" diye sordu Şahin. "Ben daha yakındım senden? İzafiyeti mi buldun?"

Mehmet Ali izmaritini ayaklı küllüğe bastırdı ve yanımıza geldi. "Motor bebeğim, motor," dedi.

Mehmet Ali sağımda Şahin solumda merdivenlerini çıktık kafenin.

Şahin kapıyı açarken kafasını iki yana salladı tasvip etmiyormuş gibi. "Eksik kalsın canım. Canımızı sokakta bulmadık."

"Canın mıyım gerçekten?" dedi Mehmet Ali gülümseyerek.

Mehmet Ali'nin ciddi ama alaylı bir tavrı vardı hep. Ama onu ilk kez bu kadar rahat görüyordum sanırım.

"Ne münasebet?" dedi Şahin kaşlarını çatarak. "Aral'la aramıza sokar mıyım seni sandın?"

Kara kedi gibi. *Kara ve kedi. Aral gibi. Aral burada değil. Düşünme onu. Aral, sıradağ demek. Uzakta şimdi o. Aramızda bir uçurum var bizim. Ben açtım onu. Ben aştım. Aştım bence gayet. Söyledikleri acıtmıyor hiç şu an. Geçmiş işte.*

Mehmet Ali gülerek gözlerini devirdi. "Manitan Aral'ı kıskanmıyor mu hiç?"

Şahin'in sevgilisi mi vardı? Meraklı bakışlarım Şahin'e çevrildi. Bana bakıp gülümsedi hafifçe ve Mehmet Ali'ye döndü. "Benim manitam mı

var canım?" diye sordu bir masaya ilerlerken. "Hem ben aşkımla işimi karıştırmam asla. Manitama işine bak hayatım, derim," deyip gülerek göz kırptı.

Son cümleyi beklemediğim için gülme hissine hazırlıksız yakalanıp kısık bir sesle güldüm. Aral'dan aşkı gibi bahsetmesi tatlıydı. Birbirlerini sevdikleri, değer verdikleri belli oluyordu. Aral'ı ne çok seven vardı aslında. Benim aksime... *Bu benim suçum değilmiş. Aral öyle dedi. Bana böyle öğretmişler. Aral'ı düşünme.*

Güzel bir masaya geçtik. Kısık sesli hoş bir müzik çalışıyordu arka planda. Montumu çıkarıp koltuğun arkasına astım oturmadan önce. Şahin yanıma Mehmet Ali de onun karşısına geçti. Şahin kabanını çıkarırken gözleri etrafı tarıyordu. Sonra tanıdık bir yüz görmüş gibi gülümsediğinde kalbimin ritmi değişti gerginlikle. Nedense Aral'ı görmekten korkuyordum ama gözlerimi baktığı yöne çevirdiğimde baktığı kişinin Aral olmadığını anladım.

Orta boylu, genç bir adamdı Şahin'in gülümsediği. Kumral saçları, açık mavi gözleri vardı. Şahin'e doğru ilerlerken kollarını olabildiğince iki yana açmıştı. Şahin de kollarını açtı ve abartılı bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

"İşin düşmese göremiyoruz seni," demişti adam, Şahin'in sırtını pat patlarken. "Ayran içtik ayrı düştük anasını satayım."

"Aşkımdan yataklara mı düştün canım?" diye sordu Şahin, öç alır gibi adamın sırtına vururken.

Mehmet Ali deri ceketini sandalyenin arasına asıp Şahin'i adamın üzerinden aldığında Şahin gülüyordu. Mehmet Ali ile de sarıldılar ama daha normal bir sarılmaydı bu seferki.

Adamın gözleri bana çevrildiğinde Şahin tanıştırdı bizi hemen. "Lina'cığım bu adam mekânın sahibi Tarık. Liseden arkadaşımız."

Tarık ilgiyle bana döndü. Yüzünde içten bir gülümseme, gözlerinde meraklı parıltılar vardı. "Hanımefendinin kim olduğunu biliyorum ama resmi olarak tanışmaya fırsatımız olmamıştı geçen sefer."

Beni hatırlıyordu ama Aral beni ona ne olarak tanıtmıştı emin değildim. Elini uzattı samimiyetle. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Lina."

Samimi bir tavrı olduğu için uzattığı elini kısa bir süre de olsa tuttum, sonra ellerimiz ayrıldı.

Yeni insanlarla tanışırken gerilirdim hep ama bu adamın sıcak bir enerjisi vardı. Şahin'de zaman zaman gizemli bir hava sezdiğim oluyordu

ama bu adamda onu sezmemiştim. Zararsız biri gibi duruyordu ama insanları görünüşüne göre yargılamamak gerekirdi.

"Ben de memnun oldum," deyip gülümsemeye çalıştım.

"Sevgilin olacak o herif sözde bizzat tanıştıracaktı bizi."

Aral en başından beni sevgilisi olarak tanıtmıştı sanırım ve ona, "*Sahte sevgilim eski sevgilisiyle şu an. Ben, sahte sevgilim ve onun eski sevgilisi kocaman bir aileyiz Tarık,*" diyemedim.

"Tanıştırır tanıştırır," diye avuttu onu Şahin, sırtını sıvazlarken. "Biz üç *waffle* istiyoruz. Lina'ya çok övdüm bak. Yüzümü kara çıkarma," dedikten sonra çektiği koltuğuna oturdu.

Mehmet Ali sağ kolunu masaya koymuş, geriye yaslanmıştı rahat bir tavırla. "Çay alayım ben, zifiri olsun Tarık'ım."

Şahin bana baktı. "Sen ne içersin Lina'cığım?"

"Çay olur," dedim kafamı sallayıp.

"Çayla bizi abiciğim," dedi Şahin küpesine dokunurken. "İki zifiri bir açık."

Çayı şekersiz içtiğim için açık içerdim. Şahin kahvaltı ederken dikkat etmiş olmalıydı buna.

"Eyvallah. Siz keyfinize bakın, görüşürüz yine," diyerek ayrıldı yanımızdan Tarık.

Montumdan telefonumu çıkarıp masaya bıraktım ve saati kontrol ettim. 17.25

"Aral'dan haber yok mu?" diye sordu o sırada Mehmet Ali.

"Bilmiyorum, konuşmadım ben," dedi Şahin. "İşlerimiz vardı Lina'yla."

Mehmet Ali oturduğu koltukta kaydığından ensesini koltuğunun arkasına yaslamıştı. Yorgun duruyordu. "Gerek var mıydı buna cidden? Ne geliyorsa başına yumuşak başlılığından geliyor," diye söylendi Aral'a. Sanırım Aral'ın Defne ile buluştuğundan haberdardı ve memnun değildi bundan.

"Kendi bileceği iş," dedi Şahin, hafifçe omuz silkerken. "Vardır bir bildiği, bize laf düşmez. Yumuşak başlılık da değil bu hem. Aral atılacak adım neyse onu atar. Zeki adam, gurur etmez her şeyi."

Bu cevap Mehmet Ali'yi tatmin etmedi. Şahin'in konuşma şekli Aral'ın sanki gönül işi için değil iş için görüşmeye gitmiş gibiydi ama belki de ben öyle anlamak istemiştim. *Neden öyle anlamak isteyecektim ki? Benimle ilgisi yoktu konunun.*

Şahin gelen bir bildirimi kontrol edip telefonunu masaya bıraktığı sırada telefon numarasını isteyeceğim geldi aklıma.

"Numaranı alabilir miyim?" diye sordum telefonumun ekranını açarken.

Gülümsedi muzipçe, "Öyle herkese vermem numaramı," deyip telefonuma uzandı ve numarasını tuşlamaya başladı.

Mehmet Ali, "Yalancıyı da sevmiyorlar, öyle avantajlı bir durum," dediğinde Şahin güldü.

Benim telefonumdan aradı kendisini. Onu telefonuma kaydettiğim sırada numarasını da ezberledim. Şahin beni "Mandalina" olarak kaydedip yanıma da bir mandalina emojisi koydu. Ben de adının yanına kartal emojisi koydum çünkü şahin yoktu.

Mehmet Ali gözlerini bana çevirip numarasını söylemeye başladığında şaşırdım ama onu da kaydedip çaldırdım bir kez.

Şahin telefonumun ekranında gezdirdiğim elime bakarken yüzünde muzip bir bakış belirdi. "Ojeler yakışmış bu arada."

"Teşekkürler," dedim gülümsemeye çalışarak.

Waffle'lar ve çaylarımız geldiğinde Mehmet Ali ve Şahin olabilecek her konudan sohbet açtılar. Kitaplardan ya da sosyal ekollerden bahsederken birdenbire eriyen buzullardan bahsedebiliyorlardı. İşin garibi konuyu takip etmek zor değildi, bir şekilde mantıklı bir geçiş oluyordu. "Konu konuyu açtı" tabirinin sözlük anlamı gibilerdi. Beni de çok doğal bir şekilde konuşmaya teşvik ediyorlardı ve konu bilimsellik olduğunda konuşmakta daha iyi olduğumdan ayak uydurmakta zorlanmıyordum.

Manolya'da yaklaşık bir buçuk saat kadar oturduk. Masadan lavaboya gitmek için kalktım. Lavaboya ilerlerken estetik bir şekilde süslenmiş bir duvar gördüm. Eskiden estetik duran her şeyin fotoğrafını çektiğimden ilgimi çekmişti duvar. Fakat ilgimi en çok çeken şey, duvarı süsleyen türlü fotoğraf kâğıtlarına basılan fotoğraflardı. Eski, yeni bir sürü fotoğrafın içinde Aral'ı seçmişti gözlerim onu arar gibi. Onu görünce merakla yaklaşmıştım duvara. Fotoğrafların hemen hemen hepsinde Tarık mevcut olduğundan bunların, onun eseri olduğunu anlamak zor değildi. Genellikle analog kamerayla çekilmişti fotoğraflar, bazıları polaroiddi ve çeşitli tarihlerde çekilmişlerdi.

Gözlerim yavaşça fotoğrafları tararken Aral, Şahin ve Tarık'ın olduğu bir fotoğrafta duraksadı gözlerim. Aral acayip gençti bu fotoğrafta. Saçları, gözleri, gülüşü ve yüzü aynıydı ama aynı zamanda da farklıydı. Bir tuhaf hissettirdi bu haline bakmak. Fotoğrafın altında basıldığı tarih yazıyordu, 16.09.2014. Yedi sene öncesiydi, benimle yaşıt olduğu zamanlardandı.

O yaşlarında neler yaşıyordu acaba? Nasıl birisydi? Hep böyle biri miydi meselâ? Ben o zamanlarda lise ikiye geçmiş olmalıydım, o da muhtemelen tıp dördüncü sınıftaydı. Üzerinde stajyer önlüğü vardı, uykusuz olduğu belli oluyordu, dün bana bakarken yaptığı gibi yüzünün yarısını eliyle kapatmıştı ama gülümsüyordu yine de. Şahin'in sol omzunda proje tüpü asılıydı, Aral'ın solunda dururken kollarını mızıpçe ona sarmıştı, Tarık ise kalbini tutuyordu onlara bakarken. Sevimli, komik bir fotoğraftı.

Gözlerimi diğer fotoğraflar üzerinde gezdirdim. Zaman zaman Mehmet Ali de aralarına katılmıştı ama genellikle Aral, Şahin ve Tarık yer alıyordu fotoğraflarda. Üsküdar'dan bu yana hiç ayrılmamış gibi duruyorlardı. Kronolojik bir sırayla bakınca büyüdüklerine nasıl bir şekilde şahit olabiliyordunuz.

Gözlerim fotoğraflar üzerinde gezinirken aralarına bir kızın -Defne'nin- katıldığı bir fotoğrafta durakladı. Tarihte gezindi gözlerim önce. 21.06.2016. Beş sene önce, *Aral yirmi dört yaşında.* Defne'yi yakın bir zamanda canlı görmüştüm ve şimdi beş sene önceki haline bakarken en fazla biraz zayıfladığını söyleyebilirdim. Yüzü büyümüştü ama çok bir değişiklik yoktu. Deniz kenarında bir yerde çekilmişti fotoğraf. Aral, Şahin ve Tarık bir masada yan yana oturuyor ve gülüyorlardı. Defne, Aral'ın arkasında ayakta dikiliyordu, kollarını Aral'ın boynuna sarmıştı ve o da gülüyordu. Aral sağ eliyle elini tutmuştu Defne'nin, sol eliyle sigarasını içiyordu gülümseyerek. Tarık'ın gülerken gözleri kapanmıştı. Şahin ise yüzünü kapatmıştı gülerken. Sıcacık bir fotoğraftı ve baktıkça içimi yakıyordu. Midem yanıyormuş gibi hissettim. *Ben onlarla hiç böyle olamayacaktım.*

Düşündüğüm şeyle kaşlarım çatıldı. Düşündüklerim de hissettiklerim de hiç hoşuma gitmiyordu şu sıralar. Kendi kendimi köşeye sıkıştırıyordum ve bunun farkındaydım. Kendi kendimi sıkboğaz ediyor, düşüncelerimle sadece başkalarını değil kendimi de bıçaklıyordum. Böyle devam edersem daha çok üzülecektim sanki buna gerek varmış gibi. Bir adım geri çekildiğimde arkamda duran adamı son anda fark ettim ama sırtım göğsüne çarpmıştı çoktan. Ben gardımı almadan hemen önce kokusu sardı etrafımı. Tanıdık bir el nazikçe belime dolandı, giydiğim kazak kısa olduğundan baş parmağı tenime yaslanmıştı doğrudan. Tenime dokunduğunda yanmışım gibi hissettim.

Ona olan kırgınlığım ve kızgınlığım yağ gibi üste çıkıp gözlerime sarıldığında kafamı kaldırıp hafifçe sağıma çevirdim ve ona baktım ama o, duvara asılı fotoğrafları bakıyordu. Bir adım ileri çıkıp temasımızı

kestiğimde elini yanma bıraktı usulca. Sağıma geçti. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Siyah gömleğinin içine siyah bir boğazlı kazak ve altına da siyah kumaş pantolon giymişti. Saçlarını geriye doğru taramıştı. Bir resmiyet vardı üzerinde.

Gözlerini nihayet bana çevirdiğinde siyah gözlerinde elle tutulur bir sükûnet ve hüzün vardı. Kaşlarım çatıldı bu görüntüye karşı. *Çok mu üzülmüştü onu gördüğüne? Çok mu seviyordu onu?*

"Nasılsın?" diye sordu hafifçe bana dönerken. Sol elini cebine sokmuştu.

Künyesine bakmak istedim ama mümkün değildi pek, boğazlı kazak giyiyordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Kötüsün yani," diye mırıldandı. "Sebebi ben miyim?"

"Yok," diye mırıldandım kafamı iki yana sallayıp. "Bana öyle öğretmişlerdir."

İğnemi sokmadan edemiyordum ama ne yapsaydım? Kırılmıştım bir kere. Keskinleşirdim tabii. Kırmasalardı o zaman beni.

Aral sıkıntıyla iç çekti. "Özür dilerim," dedi içten gelen bir sesle.

O an kendimi daha kötü hissettim ve afalladım nedense. Aral aslında özür dilemeyi bilen birine benziyordu ama benden özür dilemiş olması tuhaf hissettirmişti. Ben genelde suçlu taraf olurdum çünkü ve bugün de büyük suç benimdi aslında. Ama özür dileyen oydu.

"Anlayışlı oluyorum, alttan alıyorum ama sen bunu istemiyorsun. Kızsan daha iyi, diyorsun bana. Kızıyorum..." Duraksadı buna pişman olmuş gibi. "Kızıyorum sana Lina ve kızdığıma bin pişman oluyorum."

Kafamı kaldırıp tanıştığımızda olduğu gibi ifadesiz bir yüzle baktım ona. Ama içim eziliyordu yine. Feci üzgün hissediyordum kendimi.

"Doğruydu söylediklerin," dedim gözlerine bakarken. "Yanlış bir şey söylemedin."

Sadece gerçekler canımı acıttı o kadar.

Kafasını iki yana salladı. "Ne olursa olsun, doğru bile olsa üslup her şeydir. Bunu sana söylememin bir sürü yolu vardı ama ben, senin yöntemini kullandım. Bile bile..."

Kendisine kızgınlığını hissettim. Güneş abla haklıydı. Aral pişman olmuştu söylediklerine. Ben de pişman olmuştum ama özür bile dilememiştim ondan. Çünkü o konuşmak nedir biliyordu ben ise yaralı bir hayvan gibi saldırıp duruyordum. Hafifçe burnumu çekip gözlerimi kaçırdım. Burnum akacak gibi hissediyordum. Hasta olacaktım belki de.

Sağ elini uzatıp krem rengi kazağımın üzerine dökülen kızıl saçlarımdan bir tutamı iki parmağının arasına aldığında gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Aramız iyi mi?" diye sordu saçlarımın ucuna dokunurken.

"Çocuk değiliz," diye mırıldandım yine ifadesiz bir suratla. "Küsecek değilim."

"Küsmüş gibisin ama," dedi gözlerimin içine bakarken. "Kırgınsın bana."

Sadece gözlerime bakarak bu kadarını anlayabilmesi korkunçtu benim için. Tanıştığımız günkü ifadeye, sakinliğe sahiptim. O gün öldüğümü anlamadığını düşünmüştüm bugün nasıl görüyordu her şeyi? Yoksa o gün de anlamış mıydı? Anlamasın. Görmesin kimse benim içimi. Üzülürüm.

"Kırılmadım hiç," diye inkâr ettim ama gözlerine bakmıyordum bunu söylerken. "Niye kırılayım?"

"Yok," dedi. "Kırmışım seni."

Kırılmışsın, deyip durması iyi değildi. Niye hatırlatıyordu sürekli? Acıyordu işte, basmasaydı ya...

Gözlerimi yüzüne dikip, "Siz barıştınız mı?" diye sordum konuyu kendi kırgınlığımdan saptırmak için pat diye.

Kaşları çatıldı hafifçe, soruma anlam verememişti.

"Defne'yle buluştun ya hani? Barıştınız mı? Biz sahte de olsa da sevgiliyiz seninle. Adın kötüye çıkar bak," dedim alaylı bir gülümseme belirirken yüzümde.

Kaçmayı seçmiştim yine. Ne kadar kırgın olduğumu görmesin diye her şeyle alay edebilir hatta kahkaha atabilirdim o an. Kırgınlığımı konuşursak yine burnum kanardı ve bunu hiç istemiyordum.

"Barışmak?" dedi kaşları çatıkken. "Biz ayrılalı dört sene oluyor Lina."

O kadar çok mu?

"Ne olmuş?" dedim.

Zaman aşımı diye bir şey mi vardı insan ilişkileri arasında sanki? Birbirlerini hâlâ seviyorlarsa barışabilirlerdi gayet.

"Bir şey rica etmiştim Defne'den," diye açıkladı sakince. "Barışmak gibi bir gayesi yok ikimizin de."

Ne demek yok? Basbayağı seviyor gibiydi Defne seni. Senin yok ama belki onun vardır. Belki senin de vardır. Her zamankinden şık giyinmişsin mesela?

"Neyse," diye mırıldandım umursamaz bir ifadeyle. "Beni ilgilendirmez zaten."

"Alkol falan mı aldın sen?" diye sordu gözlerime dikkatle bakarken. Aniden umursamaz bir havaya bürünmemi kastediyordu. "Anestezi kanından atılmıyor da kafanda mı birikiyor? Ne bu haller?"

Ben günde kaç ruh haline giriyorum bir bilsen...

"Ne varmış halimde?" dedim suratsız bir şekilde.

"Değişken bir ruh halin var," dedi gözlerime bakarak. Çatıktı kaşları biraz. "Hepsinden de kaçıyorsun."

Aldığım nefes ciğerlerimde asılı kaldı. Kalbim sızladı. *Yakalandım işte.*

"Kaçmıyorum," diye karşı çıktım. Aniden yükselmiştim.

Kaşları çatıldı bu çıkışıma.

Yumruklarımı sıktım. "Kaçtığımı söyleme bana." Gözlerinin içine baktım öfkeyle. "Herkes bir şey söylesin ama sen... Sen benim hakkımdaki gerçekleri yüzüme vurma."

Çünkü sen söyleyince içimde büyüyor. Çünkü sen beni katil olmadığıma inandırdın ve ruhumu serbest bıraktın. Sen beni annemin yaşayacağına inandırdın. Sen söylersen kabullenirim. Kabullenmek istemiyorum ben yalnız olduğumu.

Elimi tutmak için bir adım attığında bir adım geri çekildim. Dişlerimi sıktım, ağlayacak gibi hissediyordum. Ona arkamı dönüp kaçar gibi çıkışa ilerledim hızlı adımlarla. Hava almak istiyordum, gitmek istiyordum. Eve gitmek istiyordum ama eskiden ev gibi hissettiren evime gitmek istiyordum. Annemi istiyordum. Aptal zorba sınıf arkadaşlarım için dertlenerek kestane yemek istiyordum. Burada olmak, bunları yaşamak, bunları hissetmek istemiyordum.

Uzun süredir bu yükün altındaydım ama bu yükün altında yürümek, bugünkü kadar zor olmamıştı hiç. Çünkü bugün o yükü sırtıma koyanların kim olduklarını biliyordum. Sırtımdaki yüke değil, onu sırtıma koyanların ailem olmasına üzülüyordum. Sırtımdaki yükle değil, sebebiyle eziliyordum. Aral bugün söylediklerini başka zaman söylese belki bu kadar kırılmazdım ama bugün o kadar dengem bozulmuştu ki normalde beni yıkmayacak sözlerin altında kalmıştım.

Hışımla restorandan çıkıp merdivenleri indim ve iri iri yağan karın altına çıktım. Hızlı adımlarla nereye gideceğimi bilmeden yürürken kalabalık caddede, hiçbir şey umurumda değildi. Hiçbir eşyamı almamıştım, yanımda param yoktu, telefonum yoktu, gidecek hiçbir yerim yoktu. Çok da uzaklaşmamam gerekirdi aslında Aral'dan çünkü sürüden ayrılırsa kurt kapardı kuzuyu.

Ben kuzu değilim. Ben serçe değilim. Ben tilki de değilim. Ben Lina'yım. Cennet çiçeği gibi...

"Lina."

Aral'ın sesi arkamdan geldiğinde yumruklarımı sıktım. "Git başımdan."

Hafifçe kolumu tutup önüme geçtiğinde kolumu kendime çektim, "Bırak," diye kızdım ona.

"Özür dilerim," dedi gözlerime üzgün bir ifadeyle bakarak.

Sabahtan beri bastırdığım ağlama hissi ciğerlerime çöküp boğazımda bir baskıya sebep olduğunda birkaç adım geri giderek aramızdaki mesafeyi açtım. Aldığım nefesler soğuk havada buhardan bir bulut oluşturuyor ve kar üzerimize yağıyordu ama ben o kadar üzgündüm ki üşümüyordum bile. Her şey birbirine girmişti, dolanmıştım kendi kendime. Bir çöküş yaşıyordum. Kendimden bir kaçış yaşıyordum. Yine o uçuruma doğru bir düşüş yaşıyordum.

"Kaçma benden," dedi yumuşak bir sesle. "Söyle bana istediğini. Kızgınsan bağır, üzgünsen hayıflan bana, vurmak istersen ona da tamam ama kaçma kendinden."

Kendimi anlatmak neden bu kadar zor geliyordu bilmiyordum ama yapamıyordum işte. Sanki yalnız kalmaktan korktuğumu, o yüzden de bende sürekli bir kaçma hissi oluşturduğunu, insanlar için hiçbir zaman önemli bir yere sahip hissedemediğimi, ne istediğimi bile bilmediğimi söylersem biri bana karşı bunu kullanacak ya da bana acıyacakmış gibi geliyordu hep. Ve ben birinin sevgisine ya da ilgisine muhtaç gibi hissetmekten nefret ediyordum. Muhtaç değildim çünkü. İnsanlar bunlar olmadan da yaşardı, neden önemli olacaktı ki bu kadar... Ben yaşıyordum işte, ne vardı ki... Yaşanırdı. Neden üzüyordu bu beni bu kadar? En çok kendim, kendime tahammül edemiyordum bu yüzden. Bir de içimde anlam veremediğim birtakım şeyler dönmeye başlamıştı. Daha kendimi anlamlandıramıyordum, ona nasıl anlatacaktım ki?

"Sen haklısın, ben konuşmayı beceremiyorum," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Başta söylemem gerekeni sonda söylüyorum ya da sonda söylemem gerekeni başta. Çünkü kimse beni dinlemiyor! Öfkelendiğimde düşünemiyorum ve en çok da kendime öfkeliyim. Dengesiz bir ruh halim var, evet! Dengesizin biriyim! Kendimi anlayamıyorum ki ben, başkalarına ifade edeyim..." *Sesim mi titriyordu yoksa soğuktan mıydı?* "Ama yalnız olmayı ben seçmedim!"

Gözümden izinsiz bir damla yaş düştüğünde kemikten kalbimin tüm kırıklarının kıymık olup içeride ufacık da olsa kalan etten parçaya

battığını hissettim. Sanki tüm gün ona ağlamayı beklemişim gibi bir bir düşmeye başladı yaşlar gözlerimden. Ağlamak istememiştim ama artık tutamıyordum onları. Başımı eğip gözlüğümü çıkardım ve avuçlarımı gözlerime bastırdım. Avuçlarım da kalbim gibi sızlıyordu şimdi.

"Ben yalnız olmayı hiç sevmiyorum," diye fısıldadım. "Neden seçeyim ki Aral?"

Aral bana bir bakış atıp aramızdaki tüm mesafeyi kapattığında bu kez kaçamadım. Kafamın arkasına yerleşen sol eli beni göğsüne çektiğinde tüm bedenim ona yaslandı. Sağ kolu sıkıca etrafıma sarıldı ve bana doğru eğildiğini hissettim.

Sıcak nefesi saç diplerimi ısıttı. "Özür dilerim," dedi saçlarımın üzerine.

Yalnızlığım onun kollarında daha hissedilir oluyordu. Onun kolları yalnızlığımı daha çok yüzüme vuruyordu. Çünkü bu kolların arasında aslında yerim yoktu. Ve bana sarıldığında sanki ona yaslanıp yükümü paylaşmışım gibi nefes almanın kolaylaşması hiç iyi değildi. Alışırsam buna, güçsüzleştirirdi beni. *Güçsüz olmaya hakkım yok benim. Başımı eğersem kaybederim. Kaybetmek istemiyorum artık kimseyi. Babamdan sonra yalnızlaştım iyice. Bundan nasıl birdenbire sıyrılayım? Ya tek kalırsam yine?*

Gözyaşlarım gömleğini ıslattı. "Bozuk bir radyo gibiyim Aral," diye sitem ettim, dudaklarım göğsüne yaslıyken. "Doğru frekansı bulamıyorum. Deneyip duruyorum ama daha çok bozuyorum her şeyi. Doğrusunu öğrendiğimde aradığım şarkıyı kaçırmış olmaktan korkuyorum. Şansım yok çünkü benim."

Bedenimi daha sıkı sardı. Tek eliyle saçlarımı okşadı. "Ben seni anlarım Lina," dedi saçlarımın üzerinden. "Kimse anlamamış seni, sen de vazgeçmişsin kendini anlatmaktan ve bu çok kırmış seni, dilini keskinleştirmiş. Canın yanmadıkça hiç açmıyorsun kendini, canın yanınca da yakmak istiyorsun her şeyi."

Söylediği her kelime kalbimin dört odasında yankılandı, duvarlarını üzerime yıktı. Çok üzüldüm. Beni anlamasına üzüldüm. Benim anlamadıklarını anladığına üzüldüm. Anladığı halde bana söylediklerine üzüldüm.

"Ama ben seni anlarım," derken sesi güven vermekle kalmadı, eli öyle şefkatle dokunuyordu ki saçlarıma kalbimi acıttı. "Ben seni dinlerim. Sen yeter ki düzeltmek iste, ben sana öğretirim. Yalnız kalmaktan korkuyorsun ama ben hiçbir yere gitmiyorum Lina, hep sen kaçıyorsun benden. Kaçma benden. Kaçma kendinden."

Gözyaşlarım gömleğini ıslatırken burnumu çektim üzüntüyle. Gitmez miydi gerçekten? İnsan ilişkilerimi geliştirir, onun canını yakmazsam belki de gerçekten gitmezdi... Çok eski arkadaşları vardı onun. İnsanları kolayca arkasında bırakmıyordu demek ki. Beni de bırakmazdı belki... Canını yakmazsam gitmezdi. Nasıl iletişim kuracağımı öğrenirdim, yakmamaya çalışırdım canını. Aral yanmasın zaten. Onu yakmışlar. Ben de bir daha yakmam hiç canını...

Çenemi kaldırdım yüzünü görebilmek için. Başını eğmişti ben konuşurken, başımı kaldırınca göz göze geldik. Siyah gözlerindeki pişmanlık öylesine yoğundu ki ağlama isteğimi tetikledi bu ama tuttum kendimi. Sıcak nefeslerimiz, yüzlerimiz arasında saniyelik bulutlara sebebiyet verirken yalnızca birbirimize bakarak nefes alıp verdik birkaç saniye.

Saçlarımdaki eli yanağıma yerleşip düşmek üzere olan bir damla gözyaşımı sildi. "Ağlama," dedi üzgün bir sesle.

"Yalnız olduğumu söyleme bir daha," dedim, ağladığım için boğuk çıkan sesimle. Bakışları daha da üzgün bir hal aldı, bu durum ağlama isteğimi daha çok artırdı. "Sen söylersen kaçamam ondan. Yalnızlıktan kaçamadığım için de senden kaçarım. Ama ben yalnız olmak istemiyorum."

Pişmanlıkla bir damla gözyaşımı daha sildi. "Yalnız değilsin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Artık ben varım."

Gözlerimin içine bakarak söylediği beş kelime tüylerimi diken diken etti. *Artık o vardı. Artık bir Aral var hayatımda...*

"Söz mü?"

Gitmeyeceğine söz veremez miydi?

Kafasını sallarken başparmağı dalgın dalgın yanağımı okşadı. "Söz," dedi net bir şekilde.

Sonra sağ serçeparmağını kaldırdı. Gözlerim parmağına kaydı, yara izi hâlâ oradaydı. Burnumu çektim buna da üzülerek ama sol elimin serçeparmağını kaldırdım.

Gözlerine bakarak parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Benim de kesmem gerekecek parmağımı," dedim ondan kaçmayacağıma söz verdiğim halde kaçtığım için.

Kafasını iki yana salladı. "Ellerin Lina," diye hatırlattı bana. "Senin bana iki kez daha sırtını dönme hakkın var ve bu hiç adil değil." Bunu söylerken canı o kadar sıkkındı ki ona büyük bir dertti sanki ellerim. "Bir daha kaçmak yok," dedi gözlerimin içine bakarak. "Gitmek de yok."

Kalbimin ritmi bozuldu yine. *Gitmek de yokmuş...* "Bir daha kesik atmak da yok."

Kafasını salladı beni onaylayarak. "Kesik yok," diye tekrar etti beni.

Kafamı salladım hafifçe. Parmaklarımız ayrıldı usulca ama gözlerini benden ayırmadı. Yüzümü inceliyordu hâlâ derinden, üzgün bir ifadeyle.

Parmaklarının tersiyle sağ gözümden akan yaşı sildi. O kadar narindi ki dokunuşları rahatsız etmek bir yana, kıyamıyormuş gibi olması tuhaf hissettiriyordu. "Affedildim mi?" diye sordu bana, beni üzdüğü için kahroluyormuş gibi bir ifade ve içtenlikle.

Affetmek... Daha önce affedilmeyi dilediğim çok olmuştu. Babamdan, annemden ve kız kardeşimden affedilmeyi dilemiştim içten içe. Ve bugün öğrenmiştim ki affetmesi gereken kişi bendim aslında ve af beklenen tarafta olmak daha zordu af dileyen tarafta olmaktan. Af dilemenin en kötü ihtimali kaybetmek af dilediğini. Ama af bekleyen zaten kaybetmiş oluyor verdiği tüm değeri. Aral bana aynı yerden ikinci kere yara almamaya çalışırım, izlerim beni olduğum adam yaptı, demişti. Ama af dileyişi öyle içtendi ki içim titredi. Aral, sana kim öğretti böyle af dilemeyi?

İçim sızlarken kafamı salladım gözlerine bakarak. "Affettim."

Dudakları arasından sıkıntıyla bir nefes verip yüzünü sıvazladı. Benim onu affetmem en büyük derdiymiş de affettiğim için rahatlamışı sanki.

"Ağlama bir daha öyle," dedi yüzünü ovuştururken. "Bana kendimi düşman ettin."

Bana kendimi düşman ettin... Ağladığım için mi? Korumacı bir kişiliği ve iyi biri olduğunu biliyordum. Ağladığım için üzüntü duyacak bir vicdana sahipti ama kendisine düşman olacak kadar üzülmüş olması kalbimin hiç tanıdık olmayan bir ritimde çarpmasına sebep oldu.

"Ağlamam," diye onayladım onu. Bir sürü düşmanımız vardı zaten, bir de kendine olsun istemezdim.

Gözlerime bakarak derin bir nefes aldı, dili dudaklarını ıslattı, yutkundu. Sonra da kafasını salladı hafifçe. Saçlarına ve omuzlarına kar tutunmuştu hep. Yüzündeki elini saçlarına götürüp, bozulmasını umursamadan saçlarını silkeledi. Saçları ıslandığı için yüzüne dökülüp resmiyetine asi bir leke sürdü. Elim istemsizce Aral'a uzandı, omuzlarındaki karı silkeledim yavaşça. Aral dikkatle ellerime baktığımda ne yaptığımı fark edip ellerimi kendime çektim ve bozuntuya vermeden kendi saçlarımı silkeledim ama o ellerime bakmaya devam etti.

Burnumu çekip, "Ne oldu?" diye sordum umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak.

Gözlerini ellerimden çekip bana baktı, yutkundu, daha sonra gözlerini kaçırıp kafasını iki yana salladı bir şey yok, der gibi.

"Üşüyorsun," dedi sonra tekrar bana bakıp. "Geri dönelim mi?"

Kafamı salladım. Onun da üzerinde bir şey yoktu. Birlikte geldiğimiz yolu geri yürürken kazağımın kollarıyla yüzümü kurulayıp gözlüğümü taktım yeniden. İnat etmeyip Aral'ın aldığı lensleri taksam hayatım kolaylaşmış olurdu biraz ama inat etmiştim aptal gibi.

Mont giymediğimden ellerimi sokabileceğim bir cebim yoktu, bu yüzden ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek önümde birleştirdim, parmaklarımı birine geçirdim.

"Yakışmış ellerine."

Kafamı ona çevirip yüzüne baktım. Beni izliyordu. Oje sürdüğüm için iltifat almak tuhaftı ve ikidir iltifat alıyordum bu konuda. İlki Şahin'den gelmişti ve bunu söylerken yüzünde muzip bir ifade vardı. Şimdiyse Aral ellerimi izledikten sonra gözlerini kaçırmış sonra iltifat etmişti. O muzip gülüşün sebebi Aral'ın göz kaçırmasındaki şeyle aynı olmalıydı ama sebebinin ne olduğunu, nasıl soracağımı bilemedim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım yalnızca.

Cadde, yelkovan on ikinin üzerine devrildikçe daha da kalabalık bir hâl almıştı. Akşamın geç saatlerine girmiştik ve kalabalıktı her yer. O an Aral'la yan yana yürürken adımlarım yavaşladı yine. İçimde bir merak filizlenirken arkasında kalmak için neredeyse durdu adımlarım. Aral aramıza yalnızca bir adım mesafenin girmesine izin verdi. Arkasında kaldığımı tek bir adımda fark etti, elini bana uzattı ve elimi tutmak yerine kolunu belime sarıp beni kendisine doğru çekti. Artık bir adım arkasında değil bir adım önündeydim. O bir adım arkamdaydı, sağ ayağı sol ayağımın bir adım arkasında kalmış, sol omzum göğsünün sağ tarafına yaslanmıştı.

"Arkamda kalma," dedi, cadde gittikçe kalabalıklaşırken. Arkanda bırakma, diyemedim ama bu hali tek bir adım arkada kalmaktan korkan küçük Lina'yı çok mutlu etti. *Sadece bir adım. Yedi adımdı önceden, şimdi sadece bir adım.*

Manolya'dan çıktığımda farkında olmadan epey yürümüştüm ve soğuktan mı yoksa çok ayakta kaldığımdan mı bilmiyordum ama belim sızlıyordu. Aral kolunu belime sarıp destek olduğundan hafiflemişti sızısı.

"Tarık biliyor mu?" diye mırıldandım önüme bakarak yürürken. "Gerçekten sevgili olup olmadığımızı?"

Çünkü eğer gerçekten sevgili olduğumuzu sanıyorsa içeride rol yapmam gerekebilirdi ve ben sevgililerin normal iletişimlerinin nasıl olduğunu pek bilmiyordum.

"Sevgilim olduğunu söyledim," dedi gözlerini bana çevirip.

"O gün planında vardı yani?" dedim imalı imalı.

Dili dudaklarını ıslattı. "Yani," dedi gözlerime bakarak. "Bir ihtimaldi."

"Defne'yle buluştuğunu biliyor mu peki?" diye sordum bu kez. Sorması, düşünmesinden daha zor gelmişti. "Benim o şekilde çıktığımı gördüyse bahanemiz olur."

Kaşları çatıldı. "Ne gibi bir bahane olacak bu?"

Kaşlarım çatıldı hafifçe benim de. Şaka mı yapıyordu?

"Eski sevgilinle buluşman bence gayet tartışma sebebi?"

Yüzünde bir gülümseme oldu eğlenir gibi. "Bak sen..."

"Dalga mı geçiyorsun benimle şu an?" dedim ters ters. "İlişkimiz yok diye ölmedik daha. Yediremezsin bana. Aldatmaya girer bu."

Kaşları çatıldı önce ama yüz ifadem komikmiş gibi, "Yavaş," dedi burnundan gülerken. "Yavaş..."

Bence de biraz yavaş olsam iyi olurdu. Abartmıştım sanki biraz.

"Tamam, aldatma diyemeyiz doğrudan ama hoş da değil yani."

Kafasını salladı. "Değil tabii," diye onayladı beni. "Ama iş için gittim sonuçta."

"Ne işi?"

"Anlatırım sonra," diye geçiştirince kaşlarım daha çok çatıldı. "Niye beni götürmedin işse? Hani bensiz gitmeyecektin?"

Gözlerime baktı. "Gel, desem gelecek miydin?"

"Sorsaydın gelirdim belki," dedim huysuz bir ifadeyle. Gitmezdim ama sorsaydı.

"Sevgilim, diye tanıttım ben seni herkese. Seni incitebilecek bir şey yapmam," dedi, huysuz ifadem hoşuna gidiyormuş gibi gülümseyerek bakarken bana.

Kalbim yine yolunu kaybeder gibi oldu. Mesela kimlere tanıtmıştı tam olarak? İncitmez miydi gerçekten beni?

"Beni aldatıyorsun gibi düşünmemiştim zaten," diye geveledim ağzımın içinde. Omuz silktim hafifçe. "Sonuçta âşık değilsin bana. Pek tabii sevebilirsin başka birini."

Kaşları çatıldı. "Sen varken?"

Nefesim ciğerlerimde asılı kaldı. Hangi anlamda soruyordu ki şimdi bunu? Ben bu roldeyken mi? Ben Lina olarak ve buradayken mi? Kaşlarım çatıldı. *Ne düşünüyorum ben? Aral beni niye sevecekti?*

"Sahte desen de bir ilişkimiz var bizim," diye açıkladı o sırada. *Ben bu rolde olduğum için...* "Başkası zihnime bile düşmez benim ama senin düşermiş belli ki."

Kaşlarım daha çok çatıldı. Konu oydu, neden bana sapmıştı şimdi?

"Sevilesi biri olduğumu düşünmedim hiçbir zaman. Seni istesem de aldatamam yani."

Öyle bir ifade oldu ki yüzünde anlamlandıramadım bakışlarını. "Niye öyle düşünüyorsun?"

Omuz silktim yavaşça. Sol elimi kaldırıp yumruk yaptım ve serçeparmağımı açarak saymaya başladım. "Kişiliğim iyi değil." Yüzükparmağımı açtım. "Ruh halim dengesiz." Ortaparmağımı açtım. "Eğlenceli biri değilim." İşaretparmağımı açtım. "İletişim becerim kötü." Başparmağımı açtım. "Cesaretim yok ve sen en büyük şahidisin tüm bunların." Gözlerimi ona çevirdim. "Sen olsan sevebilir miydin böyle birini?"

Bazen insan ağrıyan yerine bastırırsa ağrısı geçer sanırdı. Ben o insanlardandım. Üzerine basarsam geçer sanırdım ama hiç geçtiği olmamıştı.

Aral dudaklarını ıslatıp, "Lina," dedi gözlerime bakarak, "sevgi değil bu bahsettiğin, pazarlık."

Midemin yandığını hissettim yine.

"Bir insanın sevdiğin yanlarını kabul edip sevmediğin yanlarını reddedemezsin. Onu olduğu gibi seversin. Her şeyiyle... Göz göre göre..."

Boğazımda bir yanma hissi oluştu. Gözlerine çekiliyor gibi hissettim. Yandım, demişti dün, göz göre göre. Sevmek güzel bir duygu değil mi? Neden yakıyordu bizi? Kaçma hissi oluştu içimde yine ama kaçamazdım, söz vermiştim bir kere. Gözlerimi kaçırdım ben de.

"Zeki, güzel, fedakâr ve mantıklı kadınları herkes sever," diye devam etti. *Tarif ettiği kadın ben mi oluyordum?* "Ben de makul bir adam değilim her zaman."

Bir şey diyemedim. Şu ana kadar bana gösterdikleri gerçekse Aral sevilecek biriydi. Sevilesi biriydi. Anlayışlıydı, sakindi, mantıklıydı, fedakârdı ve ince düşünceliydi. Ben ayarlarıyla oynamadığım sürece makul biriydi gayet. Zira herkes çok seviyordu onu genelde.

"Aldatmak eylem gerektirmez ayrıca," diye devam etti. Sol elinin iki parmağını şakağıma yasladı. "Hatırla. Kimi zihninde yaşatıyorsan onun esirisin."

Gözlerine baktım. Gözleri, içinde olduğumuz gece gibiydi. Karanlıktı ama korkunç değildi. Aksine ben bu kadar sakin bir karanlık görmemiştim hiç.

"Ne yaşıyorsan orada onun eserisin," diye mırıldandım, siyah gözlerinin içine çekiliyormuşum gibi hissederken.

Kafasını salladı hafifçe. "Ve sen çok güzelsin." Kalbim bilmediği yollarda düştü, dizleri kanadı. *Yazık bana.* "Kafanın içi savaş yeri ve sorumlusu değil mağduru olduğun halde kendi savaşını vermişsin."

Yutkundum. Güzel miydim ben gerçekten? Bu halimle bile mi? Bu karakterimle bile mi? Ona söylediklerime, ona yaptıklarıma rağmen mi? Göz göre göre mi?

Yutkunamadım. Önüme döndüm tamamen. Adımlarımıza verdim dikkatimi. Derin bir nefes aldım. Burnumu çektim alışkanlıkla.

"Sen de öylesin," diye mırıldandım, ne diyeceğimi bilememiştim. Gözlerine bakamadığım için çenesine baktım. "Haksız savaşına rağmen..."

Yutkundu ama bir şey söylemedi. İkimiz de sustuk bir süre. Zira Manolya'nın önüne gelmiştik çoktan. Birlikte merdivenleri çıkıp içeri girdik. Sıcak hava gerilen bedenimi gevşetti bir nebze de olsa. Aral beni masaya yönlendirdi doğrudan.

Masaya döndüğümüzde Tarık da oradaydı. Üçünün de bakışları bize döndü. Hiçbir şey sormadı ya da söylemediler sanki yokluğumuzun bile farkında değillermiş gibi. Şahin'in gözleri bir süre yüzümde gezindi. Soğuktan kızarmıştım muhtemelen ve içinden mandalina, dediğine emindim. Sonra keyifli bir gülümsemeyle parmağını uzattı ve Aral'la beni gösterdi.

"Bugün de uyumlu giyinmişsiniz."

Gözlerim bir anlığına Aral'a çevrildiğinde onunkiler de bana çevrilmişti. Aral baştan aşağı siyahtı, ben ise geniş boğazlı krem rengi bir kazak, krem rengi bir pantolon giymiştim. Siyah beyaz duruyorduk. Uyumlu sayılırdık gerçekten.

Tarık'ı gülümsetti Şahin'in söylediği. "Haberleri bile yok," deyip güldü sonra.

Aral bir şey söylemedi, sandalyemi çekti sadece oturmam için. Teşekkür ederek oturdum sandalyeye. Şahin muhtemelen Aral geldiğinde yanımdan kalkmış, karşıma geçmişti çünkü yanımdaki sandalyede Aral'ın kabanı duruyordu. Aral yanıma oturdu, Tarık üşüdüğümüzün farkındalığıyla masadaki çayları tazeletti hemen.

Sıcak ince belli cam bardağa sağ elimin parmaklarını sardım. Aral, Tarık ve Mehmet Ali ufak ufak sohbet etmeye başlamışlardı ama Şahin'in tüm ilgisi telefonundaydı. Ciddi bir yüz ifadesi vardı. Sonra telefonu titredi. Kısık bir küfür eşliğinde telefonunu kulağına yasladığı gibi masadan kalktı ve kabanını da alıp Tarık'ın omzuna vurarak çıkışa doğru ilerledi bir anda. Mehmet Ali, Şahin'in yaptıklarını tekrar ederek dışarı çıktığında gerildim istemsizce.

Bakışlarım Aral'a çevrildiğinde ona baktığımı hissetmiş gibi Tarık'la konuşmasına devam ederken bana dönüp göz kırpmış ardından tekrar Tarık'a dönerken sağ elini masanın üzerindeki sol elimin üzerine koyup okşamıştı sakince. Tüm gerginliğim bir göz kırpış bir dokunuşla omuzlarımın üzerinden sıyrılarak uzaklaşmıştı. Aral sakin görünüyordu ya da ben gerilmeyeyim diye öyle yapıyordu. Bilmiyordum ama ne olduğunu merak ediyordum.

Kolundaki saate baktı. "Biz kalkalım artık," dedi Tarık'a. "Uğrayacağımız birkaç yer var."

Kamera kayıtlarına bakacağımız aklımdan çıkmıştı bu ana kadar. Daha gün bitmemişti. Günümüz asla bitmiyordu. Yapılacak bir sürü işimiz vardı. Çayımı çabucak bitirdiğim sırada Aral da çayını bitirdi ve hep birlikte kalktık masadan. Aral, montumu giymemde yardım etti bana. Sonra takımının ceketini, üzerine de kabanını giydi. Baştan aşağı siyahtı hâlâ, kabanı yere kadar uzanıyordu bu sefer. Resmiyetini yüzüne dökülen ipeksi düz saçları asileştirmişti. Tutmam için bana elini uzattığında masanın üzerindeki telefonumu cebime atıp uzattığı elini tuttum, parmaklarımız birbirine dolandı. Eli sıcaktı ve elini tutmanın alışamadığım tuhaf bir hissi vardı.

Tarık, Aral'ın hesap ödemesine izin vermedi ama bu Aral'ı durdurmadı. Bahşiş kutusuna birkaç kâğıt para sıkıştırdı.

"Mabadın cayır cayır yansın," dedi Tarık, Aral'a, bahşiş kutusunun yanına sol dirseğini yaslarken. İki çocuğuyla ortada kalmış gibi bir ifade vardı yüzünde kutuya bakarken. "Kaç yüzlük sıkıştırdın üç *waffle*'a anasını satayım..."

Aral, Tarık'ın koluna pat pat vurup, "Senin de senin de," dedi. "Görüşürüz sonra."

Tarık, "Görüşürüz kardeşim," deyip gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi içtenlikle. "Görüşürüz Lina."

Ben de içtenlikle gülümsedim ona. "Görüşürüz."

Şahin ve Mehmet Ali'nin nereye gittiklerini bilmediğim için endişeliydim ama gülümsemeyi başarmıştım. Aral'la on beş dakika önce girdiğimiz kapıdan çıktık.

Caddeden aşağı yürürken, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bir şey yakaladı," dedi Aral. Yüzünde hafiften gergin bir ifade vardı.

"Kiminle ilgili?"

Kabanının cebinden sigara paketini çıkarıp kutuyu başparmağıyla açtı. Dudaklarıyla bir dal çıkardı içinden. Sağ eli benim elimi tutmakla meşguldü yalnızca ama elimi bırakma gereği duymadı. Paketi cebine kaldırıp çakmağıyla sigarasını tutuşturdu.

"O kansızla ilgilidir umarım," dedi.

Yirmi yedi dakika istemişti Mehmet Ali'den. Gerçekten ona zarar vermeyi mi düşünüyordu? Benim yüzümden... Benim için... Yirmi yedi dakikası için...

"Yiğit biliyor mu bunları?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Neleri?"

Çatladığı için sızlayan dudaklarımı ıslattım. Aral, onun Asaf'ı şahsi olarak aradığını bildiğimi bilmiyordu.

"Nasıl buldun beni bilmiyorum. Anlatmadın hiç."

Sigarasından derin bir nefes aldı. Hatırlamak istemiyor gibiydi. "Zor olan seni bulmak değildi Lina," dedi gözlerime bakarken. "Zor olan seni oradan sen zarar görmeden çıkarabilmekti."

Aral birini bulmak isterse bulabileceğini söylemişti o gün ve söylediği gibi zor olmamıştı bu demek ki. Fakat eniştesini dahil etmek zorunda kalmıştı benim için. Asaf yatırımcıların katılacağını söylemişti ve eniştesinin yatırımcılıkla ilgilendiğini biliyordum, Güneş abla söylemişti. Alpaslan Bey yatırımcı olarak davete katılmış, beni gözetmiş olmalıydı.

"Alpaslan abiyi İstanbul'a getirmek durumunda kaldık ve bu biraz uğraştırdı bizi. Davete katıldı doğrudan ama içerisiyle iletişimde kalmak imkânsızdı çünkü binada sinyal kesici kullanılıyordu. Yiğit'in haberi vardı her şeyden, o yönetti operasyonu ama polis baskınından haberdar olmaları çok kolay oldu. Kargaşa çıktı, her şey birbirine girdi ve bizim Alpaslan abiyle hiçbir iletişimimiz yoktu."

Sigarasından derin bir nefes daha aldı önüne bakarken. "Kendim de halledebilirdim. Kendi yöntemim iyi olmazdı ama seni, avuçlarını kesmeden önce kurtarabilirdim. O yirmi yedi dakikayı yaşamayabilirdim."

Çakırca olmaktan bahsediyordu. Kime geç kaldıysa onun acısı ve tekrar yaşanacağı korkusu ona en nefret ettiği adam olmayı bile düşündürtmüştü. İçimde yine ona sarılma isteği doğdu.

"Belki," diye mırıldandım, "belki de daha kötüsü olurdu..."

Gözlerime baktı. Ben de onun gözlerine baktım. "Geçmişin ihtimalleriyle savaşma Aral. Ben buradayım ve düşündüğün gibi bir şey olmadı, bir şeyim yok, iyiyim. Çakırca ölmüş olsaydın buna değmeyecekti."

Bir şey demedi ama değeceğini düşündüğünü anladım. Sigarasını içmeye devam etti sessizce.

"Onu bulursan ne yapacaksın?"

Derin bir nefes aldı sigarasından. Sigara içerken böyle güzel görünmesi hiç iyi değildi. Çocukları kendine özendirirdi.

Alaylı bakıyordu ama öfkesini görebiliyordum gözlerinde. "Cevabım hoşuna gitmezse Yiğit'e mi ispiyonlayacaksın beni?" dedi alaylı bir gülümsemeyle.

"Yapmak zorunda bırakacak mısın beni?" Gerekirse yapardım çünkü.

"Öfkemin sana zarar vermeyeceğine söz vermiştim daha önce." Aral sakin bir adamdı ama içini yakan bir öfkesi vardı. Haklı sebepleri de vardı ama gözlerindeki o ateş onu da yakacaksa ne anlamı vardı? *Yanmasın.*

"Peki kendine?" dedim dik dik gözlerine bakarken.

Gözlerime bakarak sigarasından bir nefes daha aldı ve başını çevirip başka bir yöne üfledi. Daha sonra bana çevirdi yine siyah gözlerini.

"Hatırlıyor musun doğrularımızdan bahsetmiştik..."

Hatırlıyordum elbette. Adli tıp kurumunda ona delil karartabileceği imasında bulunmuştum. Bugün de ona bunu ima ettiğimi sanmıştı. Yüzüm asıldı biraz. Beni hatalarımdan mı vuracaktı hep? Üzgündüm işte.

"Yiğit'in şu an işi başından aşkın. Senin hatırladıkların, babanın durumu ve Yiğit'in sorularına arkasına dönemeyişi başına iş açıyor. Hani dedin ya bana, niye bizi sorgulamıyorlar o zaman diye... Yiğit de bunu merak ediyor mesela. O kadar karışık ki olay Lina, arapsaçına döndü her şey ve Yiğit'in her şeyi yolu yordamıyla ayırması gerek. Düğümleri tek tek usulüne uygun çözmesi gerek. Gerekli olsun ya da olmasın öylece kesemez."

Yutkundum. "Ama sen kesebilirsin?"

"Ben adli tıpçıyım. İsteyeceğim son şey arkamda kendi olay yerimi bırakmak olur."

"Ama?" dedim devamı olduğuna adım gibi emin olarak.

"Ama yeri geldiğinde o düğümü inandığım etikten çok uzağa düşmeden keser, kendi bağımı kendim çözerim ve bunu yaparken seninle çekişmem, senden ayrı düşmem. Uygun mu bu senin için?"

Başı belaya girmeyecekse Asaf'ı kendi yöntemleriyle bulmasında ya da belli ölçüde ona zarar vermesinde bir sakınca yoktu benim için ve eğer benim doğrularımı dikkate alacaksa, benimle çekişmeyecek, yanımda duracaksa bu, başını belaya sokmayacağı anlamına geliyordu. Yeterince adil göründü.

"Uygun," diye onayladım onu.

Memnun bir ifade belirdi yüzünde. "Güzel."

Ardından biten sigarasını çöpe atıp telefonunu çıkardı ve birini aradı. Caddeden aşağı inip sağa döndük.

"Neredesin?" diye sordu Aral karşı tarafa.

Ücretli otoparka girdiğimizde Aral bizi arabasına yönlendirmişti doğrudan. Kaşlarının çatıldığını gördüm, duydukları hoşuna gitmemişti. Gerilmeme sebep oldu bu görüntüsü. Şahin'in arabası da yoktu otoparkta. Belli ki Mehmet Ali'yle bir yere gitmişlerdi.

Aral'ın elimi bırakıp arabaya binmem için kapıyı açtığı sırada göz göze geldik. Kolunun altından geçip koltuğa oturdum, kapıyı yavaşça kapatıp arabanın etrafından dolandı. Dikkatle dinliyordu karşı tarafı. Kiminle konuştuğunu merak etmiştim. Ne oluyordu? Ben de duymak istiyordum.

Aral kendi koltuğuna geçip start tuşuna basarak arabayı çalıştırdı ve, "Kürşat yeterli olur," dedi.

Kürşat kimdi ve neye yeterliydi, hiçbir fikrim yoktu. Öylece onu izliyordum ve Aral bana hiç bakmıyordu. Arabayı otoparktan çıkarırken karşı tarafı dinledi bir süre daha.

"Tamam, Lina'yı bırakıp geliyorum ben de," dediğinde kaşlarım çatıldı bu sefer.

Telefonu kapatıp iki koltuğun arasındaki bardaklıklardan birine bıraktığında onu izliyordum.

"Ne oluyor?"

Aral sol eliyle çenesine ve dudaklarına dokundu. "Asaf'ın her cuma gittiği mekân vardı ya hani..."

Onu onaylarcasına kafamı salladım. Asaf'la ilgili bir şey mi bulmuşlardı?

"Mekânın sahibiyle aralarının çok iyi olduğunu fark etmiş Şahin. Muhabbetleri kulüpte de kalmıyormuş, mekân sahibinin eğlence

merkezine uğruyormuş arada. Şahin kamera kayıtlarında tanıyınca adamı takibe almıştı. Mehmet Ali'ye göre o da Asaf'ı arıyor, o yüzden ne gibi bir ilişkileri olduğunu çözmeye çalışıyorduk. Her neyse... Bu adam normalde mekânına cuma geceleri gidiyorken bu hafta bu gece gitmeyi tercih etmiş. Cuma günü misafir bekliyor herhalde," dedi gergin bir ifadeyle bakarken.

O misafir, Aral Çakırca'ydı belli ki. O mekâna yarın gitmeyi ve konuşmayı planlıyorlardı ama adam onların cuma geleceğini tahmin etmiş olmalıydı ki bugün gitmeye karar vermişti. Bu basbayağı iyi niyet göstergesi değildi. Bir şey saklıyor ya da biliyor olabilirdi. Aral da tam olarak bu yüzden sinirliydi. Asaf'la ilgili her şey öfkelendiriyordu onu. Dün elini ateşe tutmuştu. Asaf'ı görse ona neler yapardı?

"Seni eve bırakacağım. Kamera kayıtlarını yarın izleriz."

"Ben de geleceğim," dedim net ama sakin bir sesle.

Gözlerini bir anlığına bana çevirip kızgın bir bakış attı ve önüne dönerken kafasını iki yana salladı. "Gelmiyorsun."

"Geliyorum," dedim ben de inada bindirerek.

Mekân dedikleri yer kulüp gibi bir yerdi ve İstanbul'un göbeğindeydi. Gitmemem için hiçbir sebep yoktu ama gitmem için bir sürü sebep vardı. Her şeyi bilmek, kendim görmek, bir işe yaramak istiyordum. Ayrıca Aral'ın kendisini yakmasına da engel olmak... Çünkü ne kadar öfkem zarar vermez, dese de dün elini ateşe tuttuğunu gördükten sonra gözümle görsem inanmazdım.

Sabır çeker gibi derin bir nefes aldı. Yutkundu, altdudağını ağzının içinde yuvarladı. Sakinleşiyordu şu an. Sakinleşsindi, işime gelirdi. Boğazını temizledi sonra. Bana çevirdi bakışlarını. Yumuşamıştı bakışları ama yemezlerdi.

"Lina," dedi gözlerime bakarak.

Daha önce adımı onlarca kez söylemişti ama hiç bu kadar dikkat etmemiştim. İsmimi telaffuz edişi özenliydi. Her kelimeyi tane tane söylüyordu normalde de ama yalnızca ismimi söyleyişi bile güzeldi.

"Hım?" diye mırıldandım.

"Sen bir kez olsun beni dinlemeyecek misin?"

"Mantıklı açıklama yaparsan ikna olurum," dedim ben de omuz silkip. "Babanın kim olduğunu biliyordun ama söyleyemezdim Lina, dedin. İkna oldum. Olmadım mı?"

Sol eliyle alnını ovdu. "Ameliyat oldun iki gün önce. Kas yırtıkların var."

Kafamı sallayarak onayladım onu. "Necmi Bey'e teşekkürler. Gayet iyiyim şu an."

"Ben değilim ama," dedi o da. "Sen yanımda olursan aklım sende kalacak. Bırak ben halledeyim, sen git uzan biraz. Belin için de iyi değil bu."

"Yumuşatmaya çalışma beni. Yemezler," dedim huysuz bir ifadeyle. Vicdanıma oynuyordu resmen.

Kafasını iki yana salladı. "Gelmiyorsun, o kadar. Seni eve bırakacağım, sakin bir şekilde dinleneceksin. Ben de işleri halledip geleceğim. O zamana kadar uyumamış olursan yanına gelirim konuşuruz, sabaha kadar her şeyi anlatırım sana. Hatta Şahin'e söylerim *vlog* çeker sana çok istiyorsan ama sen gelmiyorsun."

Benim yerime karar vermesi beni sinirlendirdi. "Geliyorum Aral, benim yerime karar veremezsin. Sürme boşuna arabayı eve doğru."

"Lina," diye uyardı beni sinirleniyormuş gibi.

"Bu senin değil benim meselem," dedim yüzüne bakarak. "Benim babamın başıma açtığı bir dert Asaf. Senin derdin değil, benim derdim. Sen derdimin peşinde gezerken ben evde ayaklarımı uzatıp bekleyecek miyim yani?"

Aral sert bakışlarını yüzüme çevirdi, kızmıştı söylediklerime. "Oturup dert mi bölüşelim seninle?"

Kaşlarımı çattım ama bir şey demedim. Gözlerime bakmaya devam etti.

"Senin derdin, benim de derdim," dedi bana kızarak. "Senin akan kanım benim de kanım. Senin avuçlarındaki her dikiş benim tenimde bir iz Lina."

Yutkunamadım. Boğazıma otuz iki yumru oturdu. Avuç içlerim sızladı. Öfkeliydi işte. Deli gibi öfkeliydi. Ateşe dokunacak kadar, Çakırca olmayı düşünebilecek kadar öfkeliydi. Benim yüzümden... Bensiz gitmesine nasıl göz yumacaktım? Ya başına bir şey gelirse? Ya bu bir tuzaksa?

"Ben de geleceğim," diye ayak diredim ama gür değildi artık sesim. Bana tuhaf şeyler yapıyordu bu adam. Hiç hoş değildi.

"Tamam," dedi önüne dönerken pes ederek. "Sen ne istiyorsan öyle olsun."

O ne demekti? Ben sanki böyle yaşamayı mı istiyordum? Yüzümü asarak önüme döndüm. Hani çekişmeyecektik? Hani benim doğrularıma paralel duracaktı? O zarar görmeyecekse ben de görmezdim. Aklının bende kalmasına gerek yoktu ki. Benim de elim armut toplamıyordu.

Aral'ın ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. Kırmış mıydım onu? Neden kırılmıştı ki? Aslında kötü bir şey söylememiştim. Gözlerimi profilinde gezdirdim üzgün bir ifadeyle.

"Yine mi yanlış konuştum?" diye sordum o hâlâ eve sürerken.

Tamam, demişti ama eve gidiyorduk şu an.

"Dertleri pay edeceksen işimiz var," dedi kızgın bir sesle. "Bir derdim olsa sana gelemem ben, kendi derdinle kendin ilgilen, diyeceksin bana belli ki."

"Demem," diye karşı çıktım.

Gözlerini bana çevirdi. "Beni karıştırmıyorsun işine ama."

Önüme döndüm. Dizlerimi kendime çekerek oturmak istiyordum tam şu anda. Gözlerimi ellerime çevirdim. Tırnaklarımı soymuştum hep.

"Karıştırmamak değil bu," dedim. "Üstüne yıkmış olmak istemiyorum sadece." Orman yolunu yarılamıştık bile çoktan. "Ben de bir şeyler yapmak istiyorum çünkü her şey bir şekilde bana bağlandı. Oturup senin çözmeni beklemek istemiyorum."

Sıkıntıyla bir nefes verdiğini işittim. "Oturmuyorsun ki zaten Lina. Bir şeyleri çözmeye çalışıyorsun." Elini uzatıp alnıma dokundu. "Burası bir an bile durmuyor. Kendini günde kaç kez sorguya çekiyor, idam masasına yürütüyorsun kimbilir..."

Elini çektiğinde ona baktım. O da kafasını çevirip bana baktı.

"Sen yapabildiklerini yap ben de kendi yapabildiklerimi yapayım olmaz mı?" Beni yine gitmeyeyim diye ikna etmeye çalışıyordu.

Kafamı salladım. "Olur." O da kafasını salladığında ekledim. "Ama ben de yanında durayım."

Cümlem sinirleri bozulmuş gibi bir gülümsemeye sebep oldu yüzünde. "Tamam," dedi. "Tamam, yanımda dur." Kafasını iki yana salladı onaylamaz bir ifadeyle. "Senden korkulur."

Gülümsedim istemsizce. "Neyse ki senin tarafındayım."

Gülümsedi o da. "Neyse ki."

Gülümsemesini izledim. Aramızın hemen düzeliyor olması iyi bir şeydi. Uzun süre dargın olmak yıpratıyordu beni. Bugün fark etmiştim bunu. Aral ile dargın olduğumda çok daha kötü bir ruh haline bürünmüştüm ve düşünebildiğim tek şey söyledikleri olmuştu. Ama şimdi gülümseyebiliyordum kendimi tutmadan.

"Niye eve gidiyoruz?" diye sordum dayanamayarak. "Yoksa beni arabadan atıp yoluna devam mı edeceksin?"

Kaşları çatıldı. "Film çekmiyoruz, ikna ol buna."

Dudaklarıma kapalı bir gülümseme yayıldı. Kar epey yağmıştı. Beni arabadan atsa kara gömülürdüm, canım bile yanmazdı. Mümkündü bence.

"Deniz'i alacağız," deyip bana çevirdi gözlerini. "Bir de senin üzerini değiştirmen gerekecek."

Aral'ın bir yere giderken özellikle yanına Deniz'i almasının sebebi onun da gerçek bir Çakırca olması mıydı yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum ama bunu ona soramazdım. Ekin'le ne konuştuğumuzu bile anlatmamıştım ona ve anlatmayı da düşünmüyordum. Kendisi anlatsın istiyordum çünkü yarasına dokunmak istemiyordum. O bana yarasını açsın istiyordum.

"Yanımdaki kıyafetlerimin hepsi böyle ama," dedim onu izlerken. "Bavulumda birkaç elbisem vardı ama bavulum Şahin'in arabasında kaldı."

Kaşları çatıldı biraz. "Ablam verir sana bir şeyler," dedi ama bu pek hoşuna gitmemişti. "Hava soğuk."

Kaşlarım çatıldı. Bu tavrını anlamamıştım. Kar yağıyordu, farkındaydım soğuk olduğunun. "Anlamadım?"

"Hava soğuk ya hani," dedi tane tane. "Elbiseyi ona göre bir şey seçersiniz."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sakın bana yanımdaki kadın açık saçık giymesin kafasında biri olduğunu söyleme."

Kaşları çatıldı. "Ya söylersem?"

"Söyleme yine de sen," dedim yüzünü izlerken. "Yirmi üç yaşıma geldim neredeyse, ben karar veririm ne giyeceğime."

Kafasını salladı onaylayarak. "Ne giyeceğine karışamayacağımın farkındayım," dediği sırada eve gelmiştik. "Ama güzel olacağım diye de üşüme yani."

Kıkırdadım elimde olmadan. Pek hoşlanmıyordu açıkça, karışamayacağının da farkında olduğundan havayı bahane ediyordu. Aral Çakırca'nın görüntüsüne rağmen sevimli bir tarafı vardı ve inkâr edilemezdi.

"Bakarız artık," dedim alaylı bir gülümsemeyle.

"Bak bakalım," dedi.

Arabayı bahçeye park ettiğinde araçtan indim. Birlikte Çakırcaların evine geçtik hızlıca. Aral, Güneş ablaya durumu açıklayıp beni Güneş ablanın ellerine bıraktıktan sonra Deniz'le birlikte arka bahçeye çıktıklarını gördüm.

Güneş abla başına dünyanın en iyi olayı gelmiş gibi beni heyecanla yatak odasına götürmüştü.

"Benden zayıfsın sen," derken parmaklarını kıyafetleri arasında gezdirirken. "Saten ya da dökümlü bir şey seçmemiz lazım yoksa pot duracak üzerinde."

Aral'ın neden ablasının bana bir şeyler ayarlayabileceğini söylerken kaşlarının çatıldığını anlayabiliyordum. Güneş Çakırca modaya yön veren kadınlardandı ve onlarca elbisesi vardı. Kendi evinde ne kadar olduğunu tahmin bile edemiyordum. Elbiseleri iddialı parçalardı. Derin yırtmaçları ya da güzel kesimleri olan parçalardı. Bu elbiseleri liseye giderken görseydim aklım başımdan giderdi, hepsini denemek için heveslenirdim muhtemelen.

"Bu elbise dökümlü olduğu için beline bol gelse bile sorun olmayacaktır," derken lacivert bir saten elbiseyi çıkardı ve üzerime tuttu. Lacivert rengi özellikle seçmiş gibiydi.

"Dene bakalım," dedi heyecanla gülümseyerek. "Belinden ötürü topuklu ayakkabı değil uzun çizme ile tamamlarız."

Onayladım onu yalnızca. Üzerimi banyoda çıkarıp bir süre sutyenimle bakıştım. Ardından kollarının askısını çıkardım. Elbisenin sırtından dolayı sutyenimin görüneceğinden endişeliydim ama elbiseyi giyince endişemin yersiz olduğunu anladım. Fermuar kolumun altında kaldığından kendi başıma giyebilmiştim ve bana biraz büyük olsa da Güneş ablanın da dediği gibi dökümlü yapısı nedeniyle sırıtmıyordu. Güzel bir elbiseydi ama normalde giyip gidebileceğim bir yer olmadığından param olsa bile almayacağım bir elbiseydi.

Dizlerimin bir karış üzerinde bitiyordu, yanlarında ipleri vardı, istenirse biraz daha kısaltılabiliyordu o ipler sayesinde ama gerek duyduğum bir şey değildi bu.

Banyodan çıktığımda Güneş abla makyaj masasının önünde beni bekliyordu.

"On dakikamız var sanırım. Aral kapımıza dayanabilir."

Gülümsedim bu söylediğine. Dayanmaz, geç kaldığımı iddia ederek beni burada bırakıp gidebilirdi bence.

Önündeki sandalyeye oturdum. Masanın üzerinde lensleri görünce ona baktım.

"Aral gönderdi," diye açıkladı gözlüğümü çıkarırken.

Anladım, der gibi kafamı salladım. Güneş abla sadece yüzümü renklendirecek kadar, hafif bir makyaj yaptı el çabukluğuyla. Saçlarımın önüne hafif bir maşa yaptı ve lenslerimi taktıktan sonra kendime aynada baktığımda aklımda Aral'ın söyledikleri canlandı. Beni üç gün üst üste gördüğünde başka insanlar gibi durduğumu söylemişti. Şimdi aynaya baktığım kişi de başka biriydi sanki.

Güneş abla, "Zaten güzelsin ama şu anki çekiciliğini hiçe de sayamayız hani," dedi gülümseyerek.

"Teşekkürler," dedim gülümsemeye çalışarak. İltifat karşılamayı hiç beceremiyordum.

Güneş abla soyulan ojelerimi, bu sabah süremediğinden içinde kalan lacivert ojelerle tazeledi hemen. Ayakkabı numaramız aynıydı, onun uzun çizmeleri tam olmuştu. Üzerime de dizlerimin altına kadar inen bir kaban, siyah, gümüş zincir kulpu olan çanta vermişti. Kabanı giyip kuşağını bağladım, telefonumu da çantaya attığımda hazırdım.

Merdivenlerde Deniz'le karşılaştık. Geldiğimizde eşofman giyiyordu ama şimdi oldukça resmi giyinmişti. Önce bana sonra ablasına baktı. Bakışlarında şüphe vardı. Ablasını iyi tanıyordu.

"Abimin başını yakmış gibisin," dedi gamzesi görünecek şekilde gülümserken.

Deniz öyle deyince yüzüm ısındı. Neden yanacaktı ki Aral'ın başı? Onun kimseye ihtiyacı yoktu yanmak için. Kendisi başarıyordu gayet.

Merdivenleri yan yana inerken Deniz bana baktı dikkatle. "Nasıl ikna ettin abimi?"

Omuz silktim hafifçe. "Israr ettim."

Yüzünde bir gülümseme oldu. "Israr ettin ve Aral Çakırca ısrarına boyun eğdi?"

Kafamı salladım yavaşça. Aral'ın, kardeşleri üzerinde nasıl bir etkisi vardı ya da onlar için nasıl bir adamdı emin değildim ama Aral o otoriteyi bana karşı kullanamıyordu. Ya da kullanmıyordu. Emin değildim. Belki de ben canından bezdiriyordum onu, o da benimle uğraşmak istemiyordu. Bu da bir seçenekti.

Deniz'le dışarı çıktık. Aral arabasının yanındaydı. Bir yandan sigara içiyor bir yandan telefonda konuşuyordu. Üzerini değiştirmemişti. Gözleri bana çevrildi. Yüzümü inceledi. Gözlüğüm yoktu artık, onun aldığı lensleri takmıştım. Sabah söylediğimi yutmuştum.

"Geliyoruz biz de," dedi telefondaki kişiye. "Düşmanca bir tavır takınmaya gerek yok. Bizim işimiz onunla değil. Mehmet Ali'nin dediği gibi çıkarsa da işimize gelir."

Deniz kendi arabasına ilerlerken Aral arabasının kapısını açtı binmem için, daha sonra telefonu kapattı ve Deniz'e baktı.

"Konum attı mı Şahin sana?" diye sordu Deniz kendi arabasına ilerlerken.

"Attı attı," diye onayladı abisini. "Arkandayım."

Kafasını salladı Aral ve bana çevirdi gözlerini. Yüzüme baktı birkaç saniye. Dudaklarını ıslattı, bir şey söylemedi. Söylemek istedi ama yuttu daha doğrusu. Sonra kapımı kapattı.

Bir tane olmak eşsizlik değilmiş her zaman
Değersizlikmiş. Değersizleştirilmekmiş
Biricik olmak=tek olmak
yalnızlığın kendisiymiş

Aral yol boyunca kafasındaki senaryolardan bahsetti. Kafasında kaç ihtimal olduğundan emin değildim ama her ihtimale karşı benim yapmam gerekeni anlatmıştı tane tane. Gerçekten aklı bende kalacak gibi duruyordu ama şikâyetçi değildim gittiğim için. Plana göre mekâna girdiğimiz an mekân sahibinin Aral ve Deniz Çakırca'dan haberi olacaktı. Eğer Aral'dan bir çekincesi yoksa masamıza uğrayacaktı adam. Fakat uğramazsa çekincesi olduğu yönünde yorumlayacaktı Aral bunu ve onu geren kısım buydu. Kendisi için değil, bir arbede çıkması durumunda benim için endişeliydi. Mekânın sahibiyle bu işi konuşarak halletmek, önceliğiydi bu yüzden. Muhtemelen onunla konuşmak için masadan ayrılacak ve bu sırada Şahin'i yanında götürüp Deniz'i ve Kürşat'ı benimle bırakacaktı. Kürşat'ın kim olduğunu sormadım ama anladığım kadarıyla özel koruma gibi bir pozisyondaydı ve yanlarından ne olursa olsun ayrılmamamı tembihleyip durdu.

Mekânın önünde durduğumuzda cadde üzerinde duran araba sayısı aniden dörde çıkmıştı. Deniz'in bizi takip ettiğinin farkındaydım fakat diğer iki arabayı fark etmemiştim. Durduğumuzda arka arkaya dizilmiştik ve o andan itibaren Aral'ın bakışları bile değişmişti sanki. *Çakırca* diye geçirdim içimden.

İki görevli kapılarımızın yanında durdu. Kapımı açan adama teşekkür edip aşağı indim. Aral da indi ve arabasını valeye bıraktı. Arabanın etrafından dolanıp yanıma geldiğinde eli kısa sürede kazandığı bir alışkanlıkla uzandı bana tutmam için. İşin garip tarafı benim elim de bu durumu yadırgamadan ve üzerine düşünmeye vakit bile bulmadan eline uzanmıştı. Elini tuttum, parmaklarımız birbirine dolandı. Deniz, Şahin ve tanımadığım bir adam da arabalarını valeye teslim ederek yanımıza ilerlediler. Mehmet Ali yoktu ortalıkta.

Tanımadığım adam -muhtemelen Kürşat'tı- 1.90 boylarında, geniş omuzlu biriydi. Yirmilerinin sonu, otuzlarının başındaydı en fazla. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Başıyla selam vermişti Aral ve Deniz'e. Şahin'e çevirdiğimde gözlerimi bana gülümsedi hafifçe.

Birlikte mekâna doğru ilerledik, gözlerimi mekânın girişinde gezdirdim. Estetik bir görüntüsü vardı, Fransız mimarisini anımsatıyordu. Giriş mor-kırmızı ışıklarla aydınlatılmıştı ve tabelasındaki isme yansıyordu: *Corse.*

Neden bilmiyorum ama bu isim tanıdık geldi. Nerede ve ne şekilde duymuş veya okumuştum emin değildim ama tüylerimi diken diken etmişti bu isim. Yüz hatlarım gerildi hafifçe. *Nerede görmüştüm daha önce?*

Girişe yaklaştığımızda kapıdaki güvenliklerin bariz bir şekilde gerildiklerini fark ettim. Sopa yutmuş gibi dimdik duruyorlardı artık. İçeri girmek için sıra vardı ama bu sıra bizi bağlamadı. İki güvelik, içeri alımı durdurup geçmemizi beklediler. Öylece yanlarından geçip girdik içeri. Lobiye benzer alana yüksek sesli müzik sirayet ediyordu ve loş bir ışık hâkimdi.

Görevli olduğu her halinden belli bir kadın bizi gördüğünde yüzüne mükemmel bir gülümseme yerleştirdi. Yakalarında VIP yazan görevliler kabanlarımızı almak için hareketlendiklerinde kabanımın kuşağını açtım. Görevli bir kadın kabanımı omuzlarımdan aldığında Aral'la gözlerimiz çakıştı. Fakat gözlerimde çok kalmadı, elbiseme kaydı gözleri ve kaşları çatıldı hafifçe. Kabandan ötürü ne giydiğim konusunda hiçbir fikri yoktu ama böyle bir elbise de beklemediği anlaşılıyordu. Üşümeyeceğim bir şey giymemi tane tane söylemişti çünkü ve Güneş ablanın bana giydirdiği elbise bunun tam tersiydi. Askılı, mini bir saten elbise giymiştim.

Aral diliyle altdudağını ıslattı. "Yaktın beni abla," diye fısıldadığını duydum. Deniz de aynısını söylemişti. Başını yakmamdan kastı neydi? Erkeklerin bana asılacağını mı kastetmişti yoksa Aral'ın kıskanacağını mı? Kıskanç birine benzemiyordu hiç. Başına iş açacağımdan endişeli gibiydi daha çok.

Omzuma çantamı astım, ellerimiz tekrar buluştu. Hep birlikte arkasında yüksek sesli müziği zapt eden iki kanatlı, kapitoneli kapıya ilerledik. İki görevli kapıları açtı, yüksek ses kulaklarımıza dolarken sıcak bir hava dalgası ulaşmıştı tenime. Beklediğim gibi bir yer değildi. Herkes kendi halindeydi, duvarlar koyu renkliydi, bordo ve kırmızı ağırlıklıydı. Göz yormayan loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Müzik baş ağrıtmıyordu ama yüksekti. Gözlerin üzerimize çevrildiğini hissedebiliyordum. Deniz ve Aral'ın ortasındaydım. Şahin, Aral'ın solunda, tanımadığım adam da Deniz'in sağındaydı. Tam ortalarındaydım ve sanki bir şey olsa hepsi beni korumak için önüme geçeceklermiş gibi hissediyordum. Hepsi siyah giyinmişti. Panterlerin arasında kalan turuncu bir kedi gibiydim. Ya da bir *aslan*...

Duvar kenarındaki masalardan birine geçtik. Otururken ellerimiz ayrıldı. Alçak koltuklara oturduk. Herkes oturdu, Aral saatini kontrol etti ve masadaki kimseden tek bir işaret olmamasına rağmen masa donatılmaya başlandı bir anda. Bu mekâna özel bir durum muydu yoksa Çakırcalara mı özeldi emin değildim. Masadan çıt çıkmıyordu o an.

Aral, "Kürşat," diye seslendiğinde tahmin ettiğim adam tüm dikkatini Aral'a verdi. Yüzünde sarsılmaz bir ciddiyet vardı.

"Buyur abi."

"Biz gittiğimizde sen, Lina ve Deniz'le kalacaksın."

"Tamam abi," diye onayladı onu. "Gözün arkada kalmasın."

Aral dudaklarına dokundu. "Kalır muhtemelen."

Kürşat bir şey söylemedi.

"Gözünde arpacık çıkmadan halledelim," dedi Şahin hafifçe gülümserken.

Neyden bahsettiğini anlamadım, meraklı gözlerimi Aral'a çevirdiğimde o da bana baktı. Yüzlerimiz birbirine öyle yakındı ki verdiği nefesindeki karanfil kokusu burnuma dolduğunda bu kokuyu özlediğimi fark etmek mideme bir yumruk yemişim gibi hissettirdi. Kaşlarım çatıldı hafifçe. Aral bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama masaya yaklaşan kişileri fark ettik ikimiz de. Bakışlarımız aynı anda karşımıza döndü.

Otuzlarının başında bir adamdı bize doğru ilerleyen. Çalışanlar ona başıyla selam verdi. Mekânın sahibi, dediği adam o olmalıydı ve Aral'ın ilk ihtimali gerçekleşmişti. Masamıza gelmişti. Şaşırtmaca olabilirdi ama Aral'ın her ihtimali düşündüğünü biliyordum.

Adamın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Kimleri görüyorum..." dedi Aral'a bakarken. Aral'ın tanınıyor olmasına şaşırmadım, Aral'ın beklentisi de bu yöndeydi zira bana bir sürü kişi tarafından tanınabileceğini söylemişti daha önce.

Aral'a, Deniz'e, Şahin'e ve Kürşat'a bakıp ardından doğrudan bana çevirdi bakışlarını. "Hoş geldiniz."

Yüzüme o kadar dikkatli baktı ki beni tanıyormuş hissi oluşturdu bende. Ben de ona dik dik baktım. Mavi gözleri, koyu kahve saçları vardı. Uzun boyluydu, pahalı bir takım giyiyordu. Kendinden emin bir duruşu vardı.

Dikkatini Aral'a verdi. "Bu ziyaretini neye borçluyum?"

Aral yavaşça ayağa kalktığında gözlerim ona çevrildi. "Aptalı oynama Pars."

Pars'ın yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi kısa bir süre için. "Olur," dedi kafasını hafifçe sallayıp. "Odama geçelim."

Aral kafasını sallayarak onayladı onu. Şahin ayaklanırken Aral ceketini çıkarıp üzerime eğildi hafifçe ve ceketini dizlerime bırakırken kulağıma yaklaştı.

"Deniz'in yanından ayrılma," diye fısıldadı ve şakağıma bir öpücük bırakıp doğrulduğunda kısa bir anlığına göz göze geldik.

Kalbim yürüdüğü yolda güzel bir çiçek bulmuş gibi duraksadı, tökezledi. Yolu sahteydi ama açan çiçek gerçek gibiydi...

Bizden uzaklaşırlarken arkalarından baktım öylece. Mehmet Ali garip bir şekilde ortalıkta yoktu ve başına bir şey gelmemesini umuyordum sadece.

Gözlerimi masadaki içkilerde gezdirdim. Adını veya türünü bilmediğim bir sürü şey sıralamışlardı, buz dolu kovalarda çeşitli şişeler vardı.

"İçmek ister misin?" diye sordu Deniz.

Gözlerimi ona çevirdim. Yüzümü inceliyordu ilgiyle. Vereceğim cevabı merak ediyordu sanki.

"Gergin gibisin," dedi sonra. "İstersen hafif bir şey içebilirsin."

Daha önce alkol almış değildim. Şimdi içmek de pek akıl kârı olmazdı. Ama hayatımda dertlenip içecek olsaydım bugün iyi bir seçim olurdu.

"Daha önce alkol kullanmadım hiç," diye mırıldandım.

Yüzünde anlam veremediğim inanmaz bir gülümseme belirdi. "Hiç mi?"

"Hiç," diye onayladım onu.

Önüme yarısı mavi yarısı kırmızı olan renkli bir kokteyl bardağı sürdü. "Bunu deneyebilirsin eğer istiyorsan. Alkol oranı çok düşük, sarhoş olacağını sanmam. Tadı güzeldir."

Tereddüt ederek bardağa baktım. "Ya içinde bir şey varsa?"

Burnundan güldüğünü işitince yüzüne baktım. Gamzesi çıkmıştı gülümserken. "Film mi çekiyoruz?" diye sordu Aral gibi. Onları Aral'ın büyüttüğü o kadar belli ki...

Kaşımı kaldırdım. "Aral sana laf etmesin sonra?"

Onun da kaşı kalktı. "Neden etsin? Bir şey içme mi dedi sana?"

Kafamı iki yana salladım. "Demedi. Ama ne bileyim, surat yapar gibi geldi. Keyif için gelmedik buraya sonuçta, o da hiçbir şey içmedi."

Kafasını salladı anlıyorum, der gibi. "Keyif içicisine benzemiyorsun zaten," dedi alayla. "Abimin içmesini beklersen de boşuna beklersin. O içmiyor artık. Kafasının yerinde olmamasına tahammül edemiyor."

Tam Aral'lık bir hareketti, şaşırmadım bu yüzden verdiği bu karara. Gözlerimi renkli içeceğe çevirdim tekrar. Deniz şef olduğundan hatırı sayılır bir alkol bilgisinin olduğunu söyleyebilirdim. Sarhoş olmazsın, demişti ve eğer rahatlatacaksa biraz beni, reddedeceğim bir teklif değildi bu. Uyandığımdan beri çok gergindim ve kaslarım ağrıyordu. Kafam yerinde olduğu sürece biraz rahatlamak iyi olurdu. Düşündükçe denemekte zarar görmedim. Esasen bir yanım bugünü toptan unutmak istiyordu. Keşke bir süreliğine her şeyi unutabilseydim... Boş verseydim, gülüp

geçseydim... Yapamıyordum. Ama bir bardak bana rahatlama sunuyorsa eğer onu alırdım.

Bardağa uzanıp aldığımda Kürşat'la göz göze geldim. Hiçbir şey söylemedi ya da bir ifade göstermedi. Bu yüzden devam ettim. Önyargıyla aldığım bir yudum sonrası ağzıma yayılan tat şaşkın bir ifadeye sebep oldu yüzümde. Deniz dikkatle beni izlediğinden bu ifademi kaçırmamış ve gülmüştü hafifçe.

"Nasıl?"

Ona baktım. "Bu çok... Güzel?" Başka ne denir bilememiştim. Böyle bir tat beklemiyordum hiç. Acı ya da yakıcı bir şey beklemiştim sanırım ama rengi gibiydi tadı da. Yumuşak ve tatlıydı. Alkol varmış gibi değildi hiç. Zira alkolün tadını biliyor değildim ama hoşuma gitmeyen bir tat almamıştım.

Bir yudum daha aldım ve eğer rahatlatacaksa beni, ona yardım etmek için gevşemeye çalıştım. "Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum Deniz'e çevirirken gözlerimi. Deniz de sohbet etme havasındaymış gibi duruyordu ve belki bu vesileyle bir iki sorumu cevaplardı.

Sanki bu anı bekliyormuş gibi arkasına yaslandı. "Sor bakalım."

"Aral'ın bir yanık izi var," dediğimde Deniz'in kaşları çatıldı ama devam etmemi bekledi. "Nasıl oldu bu?"

"Nasıl gördün o izi? Kolay görülebilecek bir yerde değil ve abim kimsenin yanında soyunmaz."

Evet, o yara izinin görünmesi için soyunması lazımdı. Atlet giyse bile kolları kapatabilirdi kolayca. Bir yudum daha aldım kokteylden ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yarasına bakarken gördüm."

Deniz'in kaşları hayretle daha çok çatıldı. "Abim yarasına mı baktırdı?"

Her söylediğim onu daha çok şaşırtıyor gibiydi. "Pansuman yaptım," diyerek merakını giderdim.

O da benim merakımı giderdi. "Abim yarasına bakılmasından da dokunulmasından da hoşlanmaz," dedi gözlerime bakarak.

Kalbim ezildi söylediklerivle. Yoksa kendi yarasını da kendisi mi dikmişti? Bakmak için ısrar etmiştim dün, belki de o yüzden göstermişti gönülsüzce... Düşüncesizlik ediyordum farkında olmadan hep.

Deniz sorularını cevaplandırdığım için ilk soruya dönerken önce derin bir nefes aldı. "Abime sormamışsın belli ki," dedi bu konuyu hiç sevmiyormuş gibi. "Sorma da. Bırak bir iz olarak kalsın."

Kötü bir hikâyesi vardı. Haksız savaşın belgesi, demişti Aral o yara izi için. Babasıyla ilgiliydi ve aklıma gelen şeyler o kadar korkunçtu ki aklıma bile getirmek istemiyordum. Bu kadar kötü olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Üstelemedim. Kafamı sallayarak onayladım onu yalnızca. Bir sessizlik çöktü masaya. Üzgün hissettim yine kendimi. Farkında olmadan ikinci bir bardağı da içmiştim. Orada üçümüz öylece Aral'ı ve Şahin'i beklerken Deniz'le yemek hakkında konuştuk. Kürşat bize katılmadı ama gözü etrafta olsa da kulağının bizde olduğunu biliyordum. Bazen cevaplarıma bıyık altından gülümsediğini yakalamıştım.

Deniz'le sohbet ederken farkında olmadan dördüncü bardağımı da bitirdim. Dediği gibiydi, kafam yerinde hissediyordum ama rahatlamıştım biraz daha. Ya da *plasebo* etkisi yaratmıştı Deniz üzerimde. Öyle düşündüm. Ne kadar süre geçtiğinden emin değildim ama nihayet Aral ve Şahin masaya döndüklerinde asır geçmiş gibi geldi. Üstelik Aral'ı görünce içimde yine o sarılma hissi peyda olmuştu ve bu kez daha cesurdu. Kendimi sıcaklamış hissetmeye başladım. Ateşim vardı sanki.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Deniz.

"Gidiyoruz," diye onayladı onu Şahin. Memnun kalmamıştı konuşmadan bariz bir şekilde. "İt gibi yalan söylüyor."

Aral da memnun değildi. Kızgın bir ifadesi vardı, "Uzatma Şahin," dedi kısaca buradan defolup gitmek ister gibi. "Elimden bir kaza çıkmadan siktir olup gidelim."

Belli etmiyordu ama gerçekten sinirliydi. İyi geçmemişti belli ki konuşmaları. *Ne konuşmuşlardı acaba? Şahin bana vlog çekmiş miydi mesela?*

Aral bana doğru eğilip dizlerimdeki ceketini alıp, üzerine giyerken dikkatle onu izledim hiç çekinmeden. Boyun fıtığı sebebiydi adam gerçekten. *Ne gerek varmış bu kadar boya?*

Onu dikkatle izleyen bendim ama Aral bunu fark ettiğinde bu tek taraflı olmayı bırakmıştı. Gözlerini üzerimde gezdirip altdudağını ıslattı ve elini uzattı bana.

"Gidesin yok gibi."

Gidesim vardı gayet. O nereye giderse ben de oraya gidecektim. O gidiyordu şu an, ben neden kalacaktım ki?

Elini tutup ayağa kalktığımda bir an yer sallanmış gibi hissettim. Dengemi kaybetmem Aral'ın kaşlarının çatılmasına sebep olurken beni belimden kavrayıp sabitledi.

"İçtin mi sen?" diye sordu gözlerime bakarken.

"Yoo, içmedim," diye yalan söyledim anında.

Neden yalan söyleme gereği duyduğumdan emin değildim ama kötü bir şey yapmışım gibi hissetmiştim o öyle söyleyince.

"Başım döndü biraz."

Gözlerini Deniz'e çevirdiğinde ben de Deniz'e baktım çatık kaşlarımla. Beni ispiyonlarsa ben de onu ispiyonlardım ama Deniz hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi.

"İçmedim," dedim net bir sesle. "Ayyaş mıyım ben?"

"Değilsin," dedi Aral bana bakıp.

Şahin'in eğlenerek, "Cin tonikle sarhoş mu olmuş?" dediğini işittim.

"Olmadım," diye karşı çıktım. Olmamıştım, gayet iyiydim.

Şahin'i güldürdü bu karşı çıkışım. "Aha kabul etti cin tonik içtiğini," dediğinde yüzüm düştü.

Tongaya gelmiştim resmen. Ona sinirimin bozulduğunu belli edercesine baktım. Sonra gözlerimi Aral'a çevirdim.

"Sarhoş olmadım gerçekten," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Olmuşsun olmuşsun," dedi arkadan Şahin. "Delil var masada hanım, delil," diyerek masayı gösterdi.

Masaya çevirdim bakışlarımı. İçtiğim boş bardakları neden toplamamışlardı ki? Ben kafede çalışırken boşlar sürekli yığılır dururdu... Yakalandığım hissiyle gözlerimi Aral'a çevirdim.

"Miyavlarım böyle işe," diye söylendim. "Değilim ben sarhoş."

Aral'ın yüzü bir gülüşle aydınlandığında o gülüşüne bakakaldım. Gerçekten çok güzeldi.

"İkna oldum şu an sarhoş olmadığına," diye onayladı beni.

"Gerçekten mi?" diye sordum, mutlu olmuştum.

Neden mutlu olmuştum ki? Gerçekten sarhoş olmuş olabilir miydim?

Gözlerime bakarken, "Gerçekten," diye onayladı beni.

Kafamı salladım. "Tamam, miyavlamam o zaman," dedim.

Bu söylediğim güldürdü onu. O sırada herkesin masadan ayrıldığını fark ettim. "Miyavlayabilirsin yine de," dedi saçımı kulağımın arkasına iterken.

"Miyavlamam, kükrerim ben aslanım çünkü," deyip pençe gibi yaptığım tırnaklarımı ona uzattım.

Elime bakıp yutkundu ve elimi indirdi. "Sabrımı sınama benim artık."

"Ne yaptım ki?"

"Yapmışsın yapacağını, daha ne yapacaksın?"

Anlamamıştım, yüzüne baktım. Derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. "Kızarmışsın bir de," deyip kızıl saçlarımı çıplak omuzlarımdan aşağı iterken parmaklarının tersiyle omzumu okşadı.

Huylanarak omuzlarımı kaldırdım. "Huylanıyorum."

Gülümsedi bu tepkime, altdudağını ısırdı ve yutkundu tekrar. Âdemelmasını göremiyordum ve hiç hoşuma gitmemişti bu. Boğazlı kazak yakışıyordu ama yine de âdemelmasını görmek istiyordum.

"Yürüyebilecek misin?"

"Sarhoş değilim ama ben," diye sitem ettim.

Kafasını salladı. "Değilsin tabii." Ceketini çıkardı. "Tut bunu böyle."

Ceketini bacaklarıma doğru tuttuğum sırada eğilip beni kolayca kucağına aldığında ceketi bacaklarıma kapandı. Surat asarak ona baktım. İnanmıyordu yürüyebileceğime.

"Sarhoş değilim ki ben."

Kafasını salladı ve yürümeye başladı. "Değilsin."

Bana inanması kendimi iyi hissettirdi. Mutlu oldum. Gülümsedim ve sol elimi uzatıp sağ yanağına yasladım. Kafasını bana çevirdiğinde yüzlerimiz çok yakınlaşmıştı birdenbire ama bu beni hiç rahatsız etmedi.

Gözlerine baktım. "Bir tek sen inansan yeter."

Gözlerindeki ifade değişti. Anlam veremedim ama gözleri çok daha siyahtı sanki. *Gözleri çok güzeldi. Her şeyi çok güzeldi.*

"Yeter mi?" diye sordu gözlerime bakarak.

"Yeter," diye onayladım onu, parmaklarım yanağını okşarken.

Gözlerimin içine baktı. "Sarhoşsun," dedi bakışları dudaklarıma düşerken. "Tehlikelisin."

Elimi, yanmış gibi çektim yanağından. Göğsüm sıkıştı. Gözlerim doldu endişeyle. İçimde tarif edemediğim bir korku peyda oldu.

"Ben sana zarar vermem," dedim üzgün bir sesle. Kalbim sıkışmış gibi hissettim. "Ben sana zarar vermem Aral."

"Öyle demek istemedim," dedi nefesi yüzüme çarparken. Gözlerini kapattı kısa bir süre, yutkundu sonra. "O anlamda demedim... Ağlama."

Üzgün bir ifadeyle baktım ona. "Ben tehlikeli miyim senin için?"

Gözlerimin içine baktı. "Değilsin."

Üzgün bir ifadeyle baktım yüzüne. "Üzdüm mü seni yine?"

Kafamı iki yana salladım. "Sen değil, ben üzdüm kendimi."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Işıksın," dedi sanki bana içi gidiyormuş gibi. "Kırılmışsın. Hüznün yağmur, gülüşün gökkuşağı. Biraz daha gülümsesen bana olmaz mı Lina?"

Kalbim bir an topladığı tüm çiçekleri düşürdü elinden. Bir çiçek tarlasının ortasına çıkmıştı sanki adımları. Heyecanlı hissettim, mutlu hissettim. Korktum da biraz. Çiçekleri ezerdim ben, öldürmüştüm hep. Elimi yüzüne uzattım ve yanağını okşarken başparmağımla dudaklarına dokundum. Rüyamda onu öptüğümü hatırladım. Ona son nefesimi vermiştim. Rüyaların tersi çıksın diye onun dudaklarından nefes mi almalıydım?

Aral'ın gözleri dudaklarıma düştü. Yüzlerimiz çok yakındı. Onu öpmek istedim. Neden istedim bilmiyorum. Rüyamdan mı etkilenmiştim yoksa istiyor muydum emin değildim. İlk kez akışına bıraktım. Ona daha çok yaklaşıp dudaklarına ufak bir öpücük bıraktığımda adımları durdu. İstediği gibi gülümsedim ama gözlerimden iki damla yaş düştü yanaklarıma.

Gözlerime gözlerinde bin bir çeşit duyguyla baktı. "Yalancı bahar," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. "Ben seninle ne yapacağım, bilmiyorum."

Bölüm 2

İşler Kalpler Çarpımı

Her şey insan için... İnsan bir kere bu cümleyi kurduğunda bir daha eskisi gibi olamıyor. Aldığı hiçbir darbe köklerinden sarsamıyor ya da hiçbir şey şaşırtmıyor. Öyle sanıyorsun. Her şey insan için, diye teselli edersen bir kere kendini bazı insanların böyle yaşayabildiğine ikna olmaya başlıyorsun. Sonranın bir teselli değil bir vazgeçiş olduğunu bile fark edemiyorsun. Bu, mücadeleyi kaybettiğine dair bir kabulleniş aslında. Göremiyorsun, öyle kabul ediyorsun. Savaşmıyorsun, yorgunsun. Susmuşsun, dinlememişler. Anlatamamış mısın yoksa onlar mı istememişler?

Aral beni mekândan kucağında, üzerime örttüğü ceketiyle çıkardığında kar yağıyordu ama üşümedim hiç. Aksine çok sıcak hissediyordum. Biraz da alıngandım sanırım. Onu öptüğümde bana yalancı bahar, demişti sonuçta. Alınmıştım biraz. *Niye öyle demişti ki bana? Sarhoş olup onu öptüğüm için mi? Öpmemiştim ki hem neden kızıyordu? Suni teneffüs yapmıştım sadece. Rüyamdakinin tam tersi sayılırdı. Rüyaların tam tersi çıkardı hani?*

Yüzüme mekânın tabelasının ışığı düştüğünde gözlerimi tabelaya diktim. *Corse.* Aklıma korsan kelimesini getirdiğinde gülümsedim. Küçükken korsanları çok severdim. Babam bana korsan hikâyeleri okur, korsan şarkıları öğretirdi hep.

"Ölü adamın sandığı üstünde on beş adam," diye mırıldandım tabelaya bakarken. "Yo ho ho ve bir şişe rom."*

Aral'ın kardaki ayak seslerini dinlerken sanki babamın kucağındaymışım gibi buruk hissettim.

"Sen iç gerisini halleder şeytan. Yo ho ho ve bir şişe rom."

"Korsan şarkısı," dedi Aral yürürken.

* Robert Louis Stevenson, *Define Adası*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2023, İstanbul, s. 3. Çev. Nurettin Elhüseyni.

"Hıhım," diye mırıldandım gözlerim hâlâ tabelaya dikiliyken. "Ben küçükken korsanlara bayılırdım. Babamla hep korsan şarkısı söylerdik. Hatta," deyip sustum. Kaşlarım çatıldı. Zarftaki şarkıyı anımsamıştım ama biz o şarkıyı öyle söylemezdik ki. Yüzümü Aral'a çevirdim aklıma gelen fikirle. "Zarftaki şarkı var ya..." Aral kafasını salladı hafifçe. "Biz onu öyle söylemeyiz."

Kaşları çatıldı hafiften merakla.

"O zaman babamdan değil o zarf, değil mi?" diye sordum üzgün bir ifadeyle. "Biz o şarkıyı öyle söylemeyiz çünkü."

Akıl edememiştim o zaman bu detayı. Şarkıyı çok hatırlamıyordum o zaman ama şimdi korsan şarkısını hatırlayınca anımsamıştım.

"Nasıl söylerdiniz?" diye sordu Aral merakla.

"Bizim şarkımızda Tom kavalcının değil, korsanın oğluydu."

Tüm dikkatini bana vermiş bir şekilde gözlerime bakıyordu yavaşça merdivenleri inerken.

"Tom, bir korsanın oğluydu. Çalmayı küçükken öğrenmişti. Bildiği tek melodi. Tepelerin üstünde ve denizlerin ötesi," diye mırıldandım şarkımızı.

Aral sesimden etkilenmiş gibi bana baktığında gururla gülümsedim. Şarkıyı tamamen kendimiz uyarlamıştık ve o zaman söylerken çok eğlenirdim. Merdaneden dümenim, babamın kâğıdı katlayarak yaptığı benim de kahverengiye boyadığım bir korsan şapkam ve yine babamın metal askıdan yaptığı kancadan kolum olurdu. Muhabbetkuşum bile vardı o zaman. Ama o bile konuşmazdı benimle.

"Güzel değil mi?"

"Çok güzel," dedi gözlerime bakarak.

Bunu söylerken kendisinin ne kadar güzel olduğu konusunda bir fikri var mıydı acaba?

"İngiltere, İspanya ve İtalya'dan aşağı. İşte göründü kara."

Güldüm sesim komik geldiği için.

"İngiltere, İspanya ve İtalya'dan aşağı," diye tekrar edip gözlerimi Aral'ın yüzünde gezdirdim. "Orada ne var biliyor musun?"

Gözlerimde gezdirdi gözlerini. "Ne var?"

"Bir korsan adası," diye fısıldadım sır verir gibi.

Gülümsedi sır verir gibi fısıldadığım için. "Öyle mi?"

Kafamı salladım ve parmağımla tabelayı gösterdim. Artık o tabelanın neden tanıdık geldiğini hatırlıyordum.

"*Corse*," diye Fransızca telaffuz ettim. "O korsan adasının ismi."

Aral'ın adımları durdu. Kaşları çatıldı. Şaşırmıştı. Kıkırdadım. Kafasını çevirdi ve gösterdiğim yere, tabelaya baktı. Yüzüne tabelanın kırmızı ışığı düştüğünde tanıştığımız zamanı hatırladım. O zaman bir morg tabelasının ışığı düşmüştü üzerimize, şimdi ise bambaşka bir yerdeydik. Onun kollarındaydım. Bu hale bizi hayat getirmişti. Beni ona hayat getirmişti. İyi mi yapmıştı kötü mü bilmiyorum ama sebeplerimiz hep kötüydü. Keşke böyle olmasaydı...

"Kötü adam oldukları için mi korsan adası ismi vermişler buraya sence?" diye sordum merakla.

"Lina," dedi gözlerini bana çevirip yumuşak bir sesle.

"Hım?" diye mırıldandım yüzüne bakarken.

"O zarftaki şarkı bu adadan mı bahsediyor?"

Kafamı salladım. "Evet," diye mırıldandım. "Korsanın oğlu babasını bulmak için bu adaya gidiyor işte bizim şarkımızda."

Gözleri omuzumun üzerinden başka bir yere çevrildi. Gözlerimi baktığı yere çevirdiğimde Şahin ve Kürşat'ı gördüm. İleride, arabalarının yanında dikiliyorlardı. Aral'ın adımları hızlandı ve beni arabaya bıraktı yavaşça.

"Arabada kal. Geleceğim şimdi," deyip kemerimi de taktı ve kapımı kapatıp gitti aceleyle.

Kaşlarımı çattım arkasından bakarken. *Neden arabada tek kalmıştım şimdi?* Arkama yaslanıp üzerime örtüğü kabanını kaldırdım. Sıcaklamıştım çok. Susamıştım da. Gözlerimi arabanın içerisinde gezdirip torpidoyu açtım. Silahı görünce rahatsız olarak kapatacakken bir kâğıt dikkatimi çekti. Ona uzandığım sırada arabanın kapısı açıldığında irkildim ve gözlerimi oraya çevirdim. Aral gelmişti.

"Ne arıyorsun?" diye sordu koltuğa otururken.

"Susadım," dedim torpidoyu kapatırken. Su da yoktu zaten.

Kendi tarafındaki kapının kolundaki bölmeden bir pet şişe çıkardığında sevindim. Kapağını benim için açıp uzattığında iki elimle tuttum ve içmeye başladım. Dikkatle su içişimi izlerken eli herhangi bir aksiliğe karşı tetikte duruyordu. Arabaya dökerim diye falan mı korkuyordu?

"Dökmem arabana," dedim huysuz bir sesle. "Korkma."

"Dökmenden korktuğum yer araba değil," dedi o da gözlerime bakarak.

"Neymiş?" diye sorarken yeterince içtiğime kanaat getirip şişeyi ona uzattım.

Şişeyi elimden alıp kapağını kapatırken, "Hasta olacaksın, kabanı üzerine ört," dedi.

Omuz silktim yavaşça. "Çok sıcak."

"Sana öyle geliyor," deyip arabayı çalıştırdı ve kemerini taktı.

"Sana gelmiyor mu?" deyip elimi uzattım ve boynuna dokundum iki parmağımın tersiyle. Biraz soğuktu teni. "Gelmiyormuş," diye cevapladım kendi sorumu.

Bir nefes alıp elimi tuttu ve aşağı indirdi. "Uslu uslu otur eve gidene kadar," dedi, bana yumuşak bir ifadeyle bakarken.

"Uslu duruyorum ki ben zaten."

Gülümsedi ifademe. "Tabii," dedi ve yola koyuldu.

Hâlâ elimi tutuyordu. "Uslu duracağım, elimi tutmana gerek yok," diye söylendim, biraz alınmıştım.

Yemeyecektim ya onu. Dokunmazdım bir daha ne vardı yani? Bana dokunup duran oydu. Öpmemiştim onu hem ben, suni teneffüs yapmıştım. Bir kere dokunduk diye incileri mi dökülmüştü? Ya da defneleri? Kaşlarım çatıldı.

Elimi çektim elinden ve ona sırtımı dönecek şekilde sağıma döndüm. Sağım mı oluyordu ki burası acaba? Elime baktım. Yazdığım elime doğru olduğuna göre sağ olmalıydı.

"Küstün mü bana?"

"Ne münasebet?" dedim camdaki yansımama bakarken. Parmağımı uzattım ve buğulanan cama bir kalp çizdim. Küçükken buğulu camlarla oynamak çok zevkli gelirdi. Küçükken güzelmiş her şey. Şimdi camdan bir su damlası aktığında ağlıyormuş gibi geliyordu.

Aral üzerimi örttü kabanıyla. Ardından saçlarıma dokunduğunu hissettim.

"Küsme bana Lina. Kötü bir şey söylemedim."

Omuz silktim sakince. "Küsmedim zaten. Neden küseyim? Ben senin gerçek sevgilin değilim sonuçta."

"Nereden çıktı şimdi o?" diye sordu merakla.

"Sana senin sevgilin dokunsun yani bana ne," diye açıkladım.

"Niye öptün beni o zaman?"

Kaşlarımı çattım. "Öpmedim. Suni teneffüstü o."

"Suni teneffüs?"

"Hıhım," diye mırıldandım. "Rüyamda öldün yine." Sesim mutsuz çıkmıştı. "Benim yüzümden oldu. Sana son nefesimi verdim ama

yaşamadın Aral." Ona döndüm bu kez kendimi daha iyi açıklamak istiyerek. Söz vermiştim çünkü. "Sen rüyaların tersi çıkar, dedin. Ben de düşündüm ki senden nefes alırsam yaşarsın belki..."

Gözlerini bana çevirip yüzüme baktı ve hafifçe gülümsedi. "Anladım." Üzülmüştü sanki biraz. Neden üzülmüştü ki? İzin almadım diye mi?

"Ben seni taciz mi ettim şimdi?" diye sordum üzülerek. "İzin de almamıştım."

Söylediğim kelime kaşlarını o kadar çatmasına sebep oldu ki çenesi kasıldı. Kızmıştı.

"O kelimeyi kullanma," dedi net bir sesle. "Beni öpmen sorun değil benim için."

Ben kimim sonuçta onun için... Bir önemi yoktur elbette. Ben ilk kez birini öpmüştüm ama. Kötü adam. Ne demek sorun değil?

"İyi," diye mırıldandım ve sessizleştim.

Ormanı izlerken babamın öğrettiği şarkı dilime dolandığı için tekrar edip durdum. Araba sıcak, zihnim bulanıktı. Sıcaklamıştım ve bu uykumu getirmişti. Sarhoş olmuş olabilir miydim acaba gerçekten?

Bahçeye giriş yapan araba durduğunda gözlerimi Aral'a çevirdim. O da bana bakıp indi arabadan. Gözlerimle onu takip ettim. Arabanın etrafından dolanıp yanıma geldi. Kapımı açtığında soğuk hava esti yüzüme. Tüylerim ürperdi ama iyi hissettirdi bu. Çok sıcaklamış hissediyordum. Ateşim vardı sanki ve kendimi çok hafif hissediyordum.

Aral kemerimi çözmek için üzerime eğildiğinde gözlerimi yüzünde gezdirdim. Gözlerimi ondan alamıyordum. Hep bu kadar yakışıklı mıydı?

"Sana bolca su içirip yatıralım," dedi kemerimi açtığı sırada.

"Sarhoş değilim ben," diye söylendim sinirle. "Hani inanıyordun?"

Yüzüme baktı ve bir anlığına dudaklarıma bakıp tekrar gözlerime baktı. "İnanıyorum."

"Bana yalancı bahar, diyorsun ama yalancı olan sensin."

Gülümsedi bu söylediğime hafifçe. Geri çekilmedi, beni kucağına aldı ve arabadan çıkardı. Koluyla kapıyı kapatıp eve doğru ilerlerken yüzünü izledim sessizce. Gözlerimi kulağında gezdirdim. İnsanların kulağına meraklı olmuşumdur hep. Beni duymazlar ya da yanlış duyarlardı çünkü. Çok garipti. Aral'ın çok güzel bir kulağı vardı. O yüzden mi beni anlıyordu acaba? Yapışık kulakmemesine sahipti ve bu, kulağını estetik gösteriyordu. Deniz'in de öyleydi. Aral da onun gibi küpe taksa çok yakışırdı.

Sağ elimin parmakları ilgiyle kulağına dokunduğunda irkildi hafiften ama elimi çekmedim.

"Neden küpe takmıyorsun? Kulağın çok güzel," diye mırıldandım kulakmemesini okşarken. "Deniz'in var. Senin neden yok?"

Gözlerini bana çevirdi. "Vardı bir ara," dedi gözlerime bakarak.

Kulağını okşamaya devam ettim dalgınlıkla. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı hafifçe. "Lise sonda Şahin'le deldirmiştik kulaklarımızı."

Ama onun hiç delik izi yoktu kulağında. Çok durmamıştı belli ki kulağında o küpeler.

"Niye artık yok? İzi bile kalmamış."

"Aklımca babama zıt düşüyordum o zamanlar ama sonra kendime yakıştırmadığımdan çıkardım. Kapandı gitti o da."

Kaşlarım çatıldı. Yapışık kulakmemesi genetik bir aktarımdı. Babasından geliyor olmasın? Kulağına baktım. Bu kulak babasından geliyorsa güzel değildi artık ama ya Aral'ın yüzü de babasına benziyorsa? Güzel biri çünkü gayet. İnkâr edemezdim o kadarını.

"Sen babana mı benziyorsun annene mi?" diye sordum merakla.

Yutkundu. Yanlış bir şey mi demiştim? Kötü bir şey mi demiştim? Ben ne demiştim? Anne mi demiştim? *Eyvah.*

"Yüzümü soruyorsun sanırım," dedi altdudağını ıslatıp. "Babama benziyorum."

Yüz hatlarım gerildi. Kötü olmuştu bu işte. Hükümdar Çakırca yakışıklı biriydi demek ki.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

"Babanı sevmiyorum hiç."

Gülümsedi bu söylediğime. "Ben de," dedi ve kapıyı açıp içeri soktu bizi.

"Beline pansuman yapıp sırtına buz koyalım, öyle uyu."

"Olur," diye mırıldandım. "Uykum yok ama hiç."

Beni yavaşça koltuğa bıraktı. Kabanı üzerimden attım aceleyle. Çok sıcaklamıştım. Yanıyordu tenim âdeta. İçim de yanıyordu.

"Su," diye mırıldandım Aral'a bakmak için kafamı geriye atıp yukarı bakarak. Aral bana yukarıdan bakarken gözlerini boynumda ve omuzlarımda gezdirip altdudağını ıslattı ve yüzüme dikti gözlerini.

"Su mu istiyorsun?"

"Hıhım," diye mırıldandım. "Susadım. Bana su verecektin hani?"

Kafasını salladı hafifçe. Elini uzatıp yüzüme dökülen saçımı geriye itti nazikçe. "Su önemli," diye mırıldandı dalgın bir ifadeyle. Sonra bana arkasını dönüp mutfağa ilerledi.

Gözlerimi sönen şömineye çevirdim ben de. Her şey yanmakla ilgiliydi sanki. İçim yanıyordu, canım yanıyordu, şömine yanmıyordu şu an ama o da genelde yanıyordu. Sürekli bir yangının içindeydim sanki. Aral da yanıyordu. Yanmasın. Üzülürüm.

Derin bir nefes aldım ve eğilip çizmeleri çıkardım. Ardından ayağa kalktım ve çıplak ayak mutfaktaki Aral'a doğru ilerledim.

"Aral," diye mırıldandım yanına adımlarken. Gözlerini bana çevirdi.

Elimi alışkanlıkla yüzüme götürdüm gözlüğümü düzeltmek için ama yüzümde gözlüğüm olmadığını fark ettim.

"Ay gözlüğüm yok," dedim iki elimi de yüzüme koyup.

Yüzümü yokladım fakat gerçekten gözlüğüm yoktu ve ben Aral'ı bu mesafeden görebiliyordum.

"Aral benim gözlerim iyileşmiş galiba," dedim, kafam karışmıştı. "Seni şu an net görebiliyorum gayet. Alkol şifa mı ki?"

Gülümsetti söylediklerim onu. Elinde büyük bir bardakla yanıma geldi.

"Lens var gözlerinde," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Sonra hazırlanırken lens taktığımı hatırladım. Aral almıştı bana. Doğru söylüyordu. Kıkırdadım kendi kendime. "Çıkmış aklımdan."

"Akıl bu," dedi beni onaylayarak. "Çıkar bazen."

İki elimle bana uzattığı bardağı kavrayıp dudaklarıma götürdüm mutfak ve oturma grubunun arasında kalan bir yerde dikilirken, gözlerimi de Aral'a dikmiştim. Hem su içiyor hem de onu izliyordum. Onu izlemek bana çok özlediğim bir şeye bakmak gibi geliyordu bazen.

Nefes almak için biraz duraksadım ama dudaklarımdan ayırmadım bardağı.

"Bana neden lens aldın ki?" dedim bardağın içine konuştuğum için sesim boğuk çıkmıştı. "Borçlanayım diye değil mi? Kurnaz adam." Gözlerimi kısıp kötü kötü baktım ona.

Yüzüme gelen saçlarımı geriye itti yine bunu yapamadan duramıyormuş gibi. "Gözlüğünü elinden aldıklarında görememiştin beni," dedi gözlerime bakarak. "Beni kokumdan, sıcaklığımdan, boynumdaki künyemden tanımak zorunda kaldın. Bu bir daha yaşansın istemiyorum. Görme yetini kolayca elinden alamasınlar, mesafemiz ne olursa olsun gör beni istiyorum."

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne söylerse söylesin öyle güzel öyle içten söylüyordu ki kalbim yolunu kaybediyordu

hep. Kalbimi mi kandırıyordu yoksa kalbim mi peşine düşüyordu bilmiyordum ama tuhaf bir şey vardı bu adamda. Bana kastı vardı. Yazık bana.

Dudaklarımı henüz açmadan bardağı kaldırdığım için suyun birazı üzerime döküldüğünde aniden ıslandım, irkildim ve bardak elimden düştü ama Aral'ın refleksleri iyiydi, havada yakalamıştı bardağı. Ben ise ellerimi üzerime götürüp ıslanan saten kumaşı çekmiştim tenimden.

"Korktuğum buydu işte," dedi gözlerini ıslanan elbiseme çevirip ardından kaçırarak.

Suçüstü yakalanmışım gibi hissederek şirince gülümsedim. "Üşümedim ki. Çok ıslanmadı hem."

Bardağı ada tezgâha bırakıp bana döndü tekrar. "Uyu bence sen artık. Üzerini değiştir, yatağına uzan, ben de sırtına buz koyup pansuman yapayım sana," deyip, bana uzandığında geriye doğru bir iki adım attım beni yakalayamasın diye.

"Sen bana kızdın mı ben içtiğim için?" diye sordum üzülerek.

"Kızmadım," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Neden kızayım?"

"Kızmışsın gibi." Somurtuyordum artık. "Bana yalancı bahar, dedin, beni öpmen umurumda değil, dedin, sen uyu artık, dedin." Çatık kaşlarımla ona baktım. "Biri seni öptüğünde nasıl umurunda olmaz? Çapkın mısın sen yoksa?"

Kaşı kalktı. "Hani suni teneffüstü o?"

Omuz silktim. "Neyse ne... İkisi de öpme eylemi içeriyor."

Tam karşımda durdu. "Ben umurumda değil, demedim."

"Dedin," diye direttim. "Senin için önemsiz olabilir ama ben ilk kez yaptım böyle bir şeyi. İnsanın biraz saygısı olur." *Hayret bir şeydi gerçekten.*

"İlk kez mi?" diye sordu kaşını kaldırıp.

"İlk kez," diye onayladım.

Gözlerimde gezdirdi gözlerini. "Sen benim ilişkim oldu, dememiş miydin?"

"Sahteydi o sahte. Kandırmış beni, dedim ya," diye kızdım ona. "Benim ilişkilerim hep sahte. Biz de öyleyiz." Kaşları çatıldı. Değil miydik sanki? Öyleydik. "Kimse gerçekten ilişki kurmak istemez benimle. Bir şeye ihtiyaçları vardır hep. Senin de var bana ihtiyacın. Ondan yanımdasın. Yoksa ne işin olur senin benimle..."

"Lina..."

Kafamı iki yana sallayıp lafını böldüm. "Benim küçükken muhabbetkuşum vardı... O bile benimle konuşmazdı." Gözlerimi yüzünde

gezdirdim mutsuz bir ifadeyle. "Uçmayı da bilmiyordu, uçamazdı, kaçamazdı benden." Omuzlarım düştü, gözlerimi boynunda gezdirdim. Künyesini görmek istiyordum. "Kuşum da bana benziyormuş aynı."

Ellerimi yüzüme götürüp avuçlarımı gözlerime bastırdım ve saçlarımı geriye atarak ofladım.

"Ben, bana neden iyi davrandığını biliyorum," diye mırıldandım mutsuz bir sesle.

Beni hep düşünüyordu ve ben bunun sebebini çok iyi biliyordum aslında. Çünkü savcı ona öyle söylemişti. Çünkü beni tedavi etmesi gerektiğini düşünüyordu. Çünkü bana ihtiyacı vardı babasından kurtulmak için. Bu iş bitiğinde hazine olmayacaktım onun için. Boş bir sandık olacaktım.

"Nedenmiş?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Savcı sana görev verdi. Ondan... Duydum ben sizi."

Yüzünde, sözlerimi anlamadığını belli eden bir ifade belirdi ama elimi tutup beni koltuklara yönlendirdi. "Gel oturalım önce bir seninle. Belli ki savaş çıkmış yine senin kafanın içinde," dedi.

Somurttum sadece. Koltuğa oturdu yavaşça ve elimden tutarken beni de yanına çekti nazik bir kuvvetle. Ben de bedenim ona bakacak şekilde dizlerimi koltuğa yasladım ve yanına oturdum. Sırtım salona, yüzüm ona dönüktü. Düşmemden endişe eder gibi sağ kolunu hafifçe belime sararak beni garantiye aldı.

"Anlat bakalım şimdi ne göreviymiş bu?"

"İyileştir kızı, dedi," diye açıkladım. "Ondan iyisin bana karşı. Yoksa niye iyi olasın ki bana karşı bu kadar? Mecbur olmasan ne işin olur senin benim gibi biriyle? İşin başından aşkın senin. Bir de ben eklendim başına."

"Başımın üstünde yerin varmış demek ki," dedi üzgün yüzüme bakarken. Ardından dudaklarını ıslattı. "Görev falan da vermedi bana kimse. Ben kendim istedim senin yanında olmayı. Hep ben istedim."

Hep istedin mi gerçekten? Ama kızınca arkanı dönüp gitme gibi bir huyun var senin Aral. En korktuğum şey huy olmuş sende. Kızınca gidiyorsun ve ben seni çok kızdırıyorum.

"Niye isteyesin ki? Aklın yok mu senin?"

"Var," dedi gözlerime bakarken. "Alan olmazsa var."

"Kim almış ki aklını?" Kaşlarım çatılırken alnına diktim gözlerimi. "Defne mi?"

"Defne nereden çıktı şimdi?"

"Bilmem," deyip omuz silktim huysuzca. "Sen çıkardın başımıza."

Gülümsetti bu sitemim onu. Gülümseyince çok güzel oluyordu. Keşke bana gülümseseydi hep... Ama ben onu hep üzüyordum. Benim yanımda ya canı yanıyordu ya da ölüme dakikalar sayıyordu. Ne kötü huyları vardı bu adamın...

"İşim vardı, işim." Sesi beni ikna etmek ister gibiydi.

Kaşlarımı çattım bu kez. "Kimse sana aşkla işi karıştırma, demedi mi? Şahin karıştırmıyormuş hiç."

"Bırak şimdi Şahin'i," dedi gülümseyerek. "Âşık değilim ben Defne'ye."

"Olmuşsun ama bir kere. Yine olursun. Neden olmayasın?" Şüpheyle baktım yüzüne. "Fotoğrafınızı gördüm sizin Manolya'da." Tadım kaçmıştı yine hatırlayınca.

"Sevmedin mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Sevdim," dedim dürüstçe ama sesim mutsuz çıkmışu. "Temasını, havasını falan sevdim ama bir şey hoşuma gitmedi. Benim hiç öyle fotoğrafım olmayacak sizinle. Bu iş öyle ya da böyle çözülecek. Ben yine arkada kalacağım." Yine itiraz edecek oldu ama elimi kaldırıp dudaklarının üzerine kapattım hafifçe. "Hazine değilim ben Aral, sandığım. İçimi dökünce değersiz bir tahta parçası olacağım sadece. İçimi döküp size istediğinizi verdiğimde bomboş bir tahta kalacak geriye."

Bunları sesli söylemek miydi beni bu kadar üzen yoksa zaten hep mi üzgündüm bilmiyordum ama çok üzgün hissetmiştim kendimi. Gözlerim doldu biraz.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı sanki bunları duymaya tahammül edemiyormuş gibi. Sol eliyle dudaklarına kapattığım elimi indirdi ama elimi bırakmadı.

"Sen nasıl kendinden böyle bahsedebiliyorsun anlamıyorum Lina," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "Senden bahsediyoruz." Bir şey demeden yüzüne baktım öylece. "Arkamda bırakmam ben seni," dedi net bir sesle. Sırtımdaki elinin uzun parmakları saçlarıma dokunuyordu. "Sen yeter ki benimle yürümek iste, ben seni bırakmam."

Kafamı iki yana salladım, inanmamıştım sözlerine. "Ben kimsenin ilk tercihi değilim."

Kaşları çatıldı bu söylemediğime ama devam ettim konuşmaya. Bugün çok konuşasım vardı çünkü dinleyenim vardı. Bugün çok anlatasım vardı çünkü Aral beni anlardı.

"Ama ilk tercih olmamakla bir sorunum yok benim. İlk beşte de olsam yeter bana aslında."

Gözyaşım aktı yüzümden. Sol eliyle sildi hemen gözyaşımı. Bu yaptığı daha çok üzdü beni. Burnumu çektim, burnum akmaya başlamıştı.

"Ama senin çok kardeşin var," dedim üzgün bir ifadeyle. Buna içerlemiştim gerçekten. "İlk ona bile giremem ki öyle. Çüş yani."

Buruk bir gülümseme belirdi yüzünde. Yanağımı okşadı nazikçe. Sanki içi gidiyordu ağladığım için. Ağlamam onu gerçekten üzüyordu. O iyi biriydi, belki rica edersem ilk beşe girebilmek için pazarlık edebilirdim onunla...

"Ama sonuçta hepsi kardeşin. Onların hepsini ilk tercihine koyabiliriz bence," diye mırıldandım siyah gözlerine bakarken. "İlk ona gireyim en azından."

"Koyalım," diye onayladı beni.

Parmaklarıma baktım. "Aileni birinci sıraya koyalım," deyip ardından bir parmağımı daha açtım. "Yiğit... Ama o da aileden sayılır değil mi?"

Kafasını sallayarak onayladı beni. Sağ elinin iki parmağı omzumu okşamaya başlamıştı narince ama tüm dikkati tamamen bendeydi.

"O zaman ikinci sırada Şahin var," deyip ikinci parmağımı gösterdim ve saydığım her adamla parmaklarımı açmaya başladım. "Sonra Mehmet Ali, Tarık." Beşinci parmağıma üzgünce baktım. "Kürşat." Beş parmağım da dolmuştu. İlk beşe girememiştim yine. "Ben en iyi ihtimalle altıncı oluyorum. Hatta daha Cerbe ve Arte de var. Ben sekiz falan olurum ancak."

Mutsuzdum. Kardeşlerini birinci sıraya koyunca bile ilk beşe giremiyordum ama ben kendi önceliğimi sayacak olsam parmaklarım dolmazdı bile. Alin ve annem vardı bir tek. Onları da birinci sıraya koyuyordum zaten. Başka kimse yoktu. Aral isterse kolayca iki numara olurdu benim için. İster miydi?

Omuzlarım düştü. "İlk beşe bile giremiyorum senin için," diye mırıldandım.

Yüzümü kapatan saçlarımı sağ kulağımın arkasına itti yanağımı okşayarak. Gönlümü almak ister gibi, "Mehmet Ali de aileden," dedi yumuşak bir sesle. "Cerbe ve Arte de."

Burnumu çektim üzgünce. "O zaman beşinci oldum," deyip başparmağıma diktim gözlerimi.

En azından beş olmak yeter sanmıştım ama memnun değildim yine de. Söz parmağıma çok uzaktım.

"Şahin sana verir yerini," dediğinde gözlerimi kaldırıp ona baktım. Gözlerime bakıyordu o da şefkatle. "İki ol sen."

Kalbim başta mutlu olsa da hemen ikna olmadım buna.

"Gerçekten iki numara olabilir miyim ki?"

Altdudağını ıslattı yine. Yutkundu sonra. "Bir numara bile olursun bana kalırsa."

Kaşlarımı çattım. Dalga mı geçiyordu benimle?

"Dalga geçme ama," diye sitem ettim. "Önemli bu benim için."

Derin bir nefes aldı iç çeker gibi. "İkinci sıra yüzükparmağına denk geliyor," deyip yüzük parmağımı tuttu. "İlk olman mümkün göründü bana," dedi burukça gülümseyerek.

İkinci sıradaki yüzükparmağıma ve birinci sıradaki söz parmağıma baktım. İkisi arasında nasıl bir bağlantısı vardı ki? Gözlerimi yüzüne çevirdim.

"İkinci sırada mıyım yani senin için gerçekten?"

Kafasını salladı samimi bir gülümsemeyle. "Öylesin."

"Sen de benim iki numaramsın," deyip ona yüzükparmağımı gösterdim. "Birincisi ailem. İkincisi sen."

"İkinciyim yani senin için? Başka kimse yok mu ikinciye koyacak?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Ailem ve senden başka kimsem yok benim." Sonra aklıma kardeşleri ve arkadaşları gelince kıpırdandım yerimde. "Ama izin verirsen üçüncü sıraya kardeşlerini koyarım ben de."

Gülümsedi bana. "İzin veririm."

Gülümsedim, mutlu olmuştum. Sonra dördüncü parmağıma bakıp tekrar ona baktım.

"Şahin benim de arkadaşım sayılır mı?" diye sordum merakla.

Kafasını salladı hafifçe. "Sayılır tabii," diye onayladı beni.

"O zaman onu, Mehmet Ali'yi, Tarık'ı, Yiğit'i ve Kürşat'ı hepsini dört numaraya koyacağım."

"Kürşat'ı da mı ekledin?" diye sordu gülümseyerek.

Kafamı salladım. "Senin arkadaşınsa benim de arkadaşım olsun. Olmaz mı?"

"Olur," diye onayladı beni tatlı bir ifadeyle.

O an yalnızlığımdan sıyrılır gibi hissettim parmaklarıma bakarken. Sonra fısıltıyla saymaya başladım. "Güneş abla, Deniz, Kuzey, Güney, Doğu, Batı, Melek, Alpaslan abi, Yiğit, Şahin, Mehmet Ali, Tarık, Kürşat." Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Bir de sen," dedim gözlerinin içine

bakarak. "Tam on dört kişi." Beni dinlerken yüzümü inceliyor, gözlerini bile kırpmıyordu sanki. "Seninle tanışmadan önce annem ve Alin'di sadece. Sonra sana geldim. Seni tanıdıktan sonra hayatıma seninle birlikte on dört kişi girmiş."

"Bu iyi bir şey mi?"

Kafamı salladım gülümseyerek. "İnanılmaz bir şey." Ona biraz daha yanaştım. "Çok garip," dedim, inanamayışım sesime yansıyordu. "Kimse benimle ikinci defa konuşmaz genelde. Ama sen, ben konuşmak istemesem bile konuşuyorsun benimle."

"Lina?"

"Hım?" diye mırıldandım yüzüne bakarken.

"Seni buradan öpsem olur mu?" diye sordu.

Gözlerimi, okşadığı omzuma çevirdim. Kalbe benzeyen ufak benimi okşuyordu iki parmağının tersiyle. Karnımda birkaç kırpıtı belirdi. Kelebek mi girmişti mideme? Ne işleri vardı içeride?

Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzümü izliyordu bir cevap beklediğinden.

Kafamı salladım yavaşça. "Olur," diye mırıldandım.

O, ben neye olmaz mı diye sorsam hep olur, demişti. Ona hiç olmaz, demek istemiyordum. Olmaması için geçerli bir sebebim yoktu çünkü. Hem ben de onu öpmüştüm. Ödeşirdik böylece.

Saçlarımı nazikçe omuzlarımdan aşağı itip omzuma eğildi ve sıcak dudaklarını kalp şeklindeki benimin üzerine bastırdı. Omzuma ufak bir öpücük bıraktığında içim ısınmış gibi hissettim. Göğüskafesim kalbime dar geldi sanki. Sıcacık ve hafiflemiş hissettim. İyi hissettim. Çok güzel ve narin hissettim. Bir tanecik hissettim. Şeffaflaştım, cam oldum. Bıraksa düşer, kırılırdım. Kırılırsam keskinleşirdim, keserdim. Kanardı, canı yanardı. Yanmasın...

Yüzünü omzumdan kaldırdığında kalbim deli gibi atıyordu. Yüzlerimiz aynı hizadaydı. Parmakları öptüğü yere dokunduğunda ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Bu adam bana çok garip şeyler yapıyordu ama hiçbiri de kötü hissettirmiyordu. Tehlikeliydi. Yanardık.

"Bu ben... Benim olsun mu?" diye sordu yüzümü izlerken.

Sorusu gülümsetti beni, sonra kıkırdadım elimde olmadan. Gülümsememi izledi.

"İstiyorsan olsun."

"İsterim," dedi kafasını hafifçe sallayıp.

"Olsun o zaman," deyip kalbe benzeyen benime dokundum ben de. Parmaklarımız birbirine çarptı. "Bunun ismi Aral artık." O an aklıma

gelen şeyle gülümsemem genişledi. "Bu benim," dedim benime dokunurken. Daha sonra elimi yanağına yasladım. "O zaman bu da mı benim?" Kıkırdadım gözlerine bakarak. "Aral, iki şeyin arası demek hem. Tıpkı kalp gibi."

Aral'ın gözlerinde anlamlandıramadığım bir bakış belirdi. Gözlerinde benim yansımam vardı ama çok daha güzel bir şeye bakıyordu sanki o an. Ben olamazdım gördüğü asla.

"Aşk gibi," dedi gözlerime bakarak.

Tenimin ısındığını hissettim. *Aşk gibi...* Aşk ne demek ki? Aşk nasıl bir şey hiç bilmiyorum. O fotoğraftaki gibi bir şey mi mesela? Aral bana âşık olamaz ki. Onun aklını alınış başka biri. O benim değildi. Yapamazdım öyle her istediğimi. Öpmemeliydim mesela en başından onu. Şimdi de öpemezdim.

Elimi sol omzuna uzatıp parmağımı neredeyse benim benimle aynı yerde olan yanık izine denk düşecek noktaya dokundum.

"Bu yara," dediğimde kaşları çatıldı. "Benim olsun mu?"

Omuzlarının gerildiğini hissettim. "Neden yarayı istiyorsun?"

"Benden yara olur," dedim burukça gülümseyerek. "Sende olmasın."

"Yara senin olmasın," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Bende kalsın."

Dudak büktüm. "Mızıkçılık bu. Ben sana verdim ama istediğini."

"Başka bir şey iste benden," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de sana vereyim."

Kaşlarımı çattım. "Biraz daha kapalı giyinseydin," diye söylendim. "Göremiyorum ki hiçbir şey."

Bu söylediğim güldürdü onu yine.

"Gömleğinin içine bari kazak giymeseydin... Cimri herif."

"Başka zamana artık," dedi, eğlendiği sesinden anlaşılıyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Yine mi buluşacaksın Defne'yle?"

"Nereden geldi şimdi yine konu Defne'ye?"

Omuz silktim. Her şey onunla ilgili gibi geliyordu bana. Değil miydi?

"Bugün her zamankinden özenliydin. Kaçmaz benim gözümden."

Burnundan güldü. Aşırı eğleniyordu benimle şu an. "Hâkimin karşısına çıktım bugün. Ondan."

"Neden hâkimin karşısına çıktın?" diye sordum merakla.

"Defne'nin babası hâkim. Sevmez hiç beni de. Eğer..."

Lafını kestim çatık kaşlarımla "Kız istemeye mi gittin yani?"

Yüzü gerildi bu söylediğime, imkânsız bir şeymiş gibi. Kafasını iki yana salladı sonra. "Aynı frekansta değiliz biz seninle şu an."

"Bozuğum ben ondan," diye söylendim huysuz bir ifadeyle.

Yanağımı okşarken "Düzeltiriz," dedi keyifli bir gülümsemeyle.

"Pek mutlusun," dedim kaşımı kaldırıp. "Verdiler mi kızı?"

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Ne kızın adamdan haberi var ne de kızı isteyecek bir babası."

"Niye kızın adamdan haberi yok? Kız kör mü?"

"Değil ama işte," deyip iç çekti. "Perde inmiş herhalde gözlerine. Görmüyor."

"Duvaktır o," diye düzelttim onu.

Burnundan güldü yine söylediğime. "Muhabbet daha ne kadar saçma bir yere gidecek acaba..."

"Saçmalıyor muyum?" diye sordum alıngan bir ifadeyle.

"Ben saçmalıyorum," dedi gülümseyerek. "Sen harikasın." Saçlarıma dokunmuştu bunu söylerken. Saçlarımı seviyor gibiydi sanki.

"Öyle miyim?"

Kafasını salladı. "Öylesin."

Gözlerinde gezdirdim gözlerimi. "Sen niye bana iltifat ediyorsun hep?"

"Bilmem..." Omuz silkti yavaşça. "İçimden geliyor."

"Ne güzel şeyler geliyor içinden öyle," deyip ona yanaştım biraz daha. "Bakayım mı ben de?" Omuzlarını kastediyordum. Ben de bir ben seçmek istiyordum kendime. Seçmezsem hatırım kalırdı çünkü.

Gamzeleri görünecek şekilde güldü. "İlla bakacaksın yani?"

Kafamı salladım. "Sen istediğin benimi aldın. Ödeşmemiz gerekmez mi? En güzel yeri seçeceğim kendime."

Gözlerime baktı. "Sen de beni öptün dudaklarımdan. O ne olacak?" diye sordu dudaklarıma bakarken.

"Öpücük değildi o," diye direttim utandığımdan. "Hem umurunda da değildi zaten."

"Kim demiş umurumda olmadığını? Öptün beni bir kere. Evlenmemiz gerekir."

Kaşlarımı çattım. "Evlenemeyiz bir kere. Ben daha yirmi iki yaşındayım."

"Daha birkaç saat önce elbise seçerken yirmi üçtün?"

"Ama daha doğum günüm gelmedi ki. Hem benim o kadar param yok, düğün yapamam ben. Senin gömleklerin bile çok pahalıdır. Çeyiz düzemem ben sana."

"Yaşın ve paran olsa tamamız yani?" dedi eğlenerek. "E halledilecek meseleler bunlar."

"Evlenmem ben seninle," dedim ona kızarak. Nedense yüzü düştü biraz. Sanki nikâhta bırakmıştım adamı... Niye üzülüyordu ki?

"Neden evlenmezsin benimle?" diye sordu gözlerime bakarken.

"Kızı istemişsin vermemişler son çare bana geliyorsun. Evde kaldın tabii."

Böyle bir cevap beklemediği için gülümsedi. "Evde mi kaldım?"

"Yirmi dokuz yaşındasın. Kalmışsın sanki biraz," deyip kıkırdadım. "Sevgilin de yok. Kızı da vermemişler belli ki..."

"Kim vermek ister ki kızını benim gibi babası olan adama?"

Kaşlarımı çattım. Ben öyle demek istememiştim ki. "Kükreyeceğim babana şimdi," diye söylendiğimde sesli güldü söylediğime ve bu gülüşü gamzesini çıkardı ortaya. Gülüşünün sesi çok güzeldi ve bu ona daha çok kızmama sebep oldu her yere babasını soktuğu için. "Niye sürekli sokuyorsun araya adamı? Ne ilgisi varmış seninle? Tek bir iyi iş çıkarmış o da çocukları. Biri de defolu ama olsun. Sokmasana her yere. Sinir oluyorum."

Kaşlarımı çattığım için başparmağını ilk tanıştığımız zamanlarda yaptığı gibi kaşlarımın ortasına dokundu eğlenen bir ifadeyle. "Kızma minik aslan, kızma."

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Çok kızdım sana şu an."

"Ne kadar kızdın?"

"Çok," dedim gözlerine bakarken. "Aşırı."

Gamzesi görünecek şekilde yine güldüğünde bu sefer dayanamayıp ben de gülümsedim. Elimi uzatıp yanağına yaslarken işaretparmağımı gamzesine bastırdım.

"Sırf babanı bahane ettin diye nikâh kıyıp seni hayattan bezdireyim de gör," dedim kötü bir tebessüm yerleştirirken yüzüme. "Hayat enerjini emeyim."

"O tartışılır."

Kafamı iki yana salladım.

"Tartışmayalım lütfen," diye rica ettim. "Ben insanlar benimle tartıştığında hem çok üzülüyorum hem de anlatasım varsa o da kaçıyor. Boş ver, diyorum. Zaten anlamayacak belli ki. Kaçarım senden sonra ama söz de verdim şimdi, kaçamam da. Kendi içime kapanır kalırım."

Yüzümdeki tebessüm silindi. "Benim içim çok karanlık Aral. İçime kapanmayayım ben, çok korkarım. Yalnız da kalırım. Kalmayayım. Olmaz mı?"

Kafasını iki yana salladı. "İzin vermem ben yalnız kalmana."

Üzgün bir ifadeyle baktım yüzüne. "Sana böyle biri olmayı nasıl öğretmişler?"

"Nasıl biri olmayı?"

"İyi biri. Anlayışlı, sakin, nazik ve hoşgörülü..."

Gözlerinde üzgün bir ifade yeşerdi. "Annem öğretmiş herhalde."

İçim sızladı. Annesini özlüyor muydu o da çok?

"Annenle tanışsam keşke..."

Saçlarıma dolayıp durduğu parmağı durdu o an söylediğim şeyle. Yüzünde hüzünlü bir ifade oluştu. "Keşke," dedi sadece.

"Üzdüm mü ben seni?" diye sordum üzülerek. "Anneni hatırlattım sana."

Kafasını koltuğa yasladı ama gözleri yüzümdeydi hep. "Beni çok şey üzdü ama sen bunlardan biri olmadın hiç."

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi net bir sesle.

"Acıdı, dedin ama sabah." Üzüldüm yine ona söylediklerim için.

"Her acıya üzülür mü insan?"

"Üzülmez mi?"

Dilini damağına vurup kafasını iki yana salladı. "Acısını bile sevdiren vardır bazen..."

"Acıtıyorsa sevme Aral," diye karşı çıktım ona. "İyi gelmiyor demek ki."

"Pazarlık değil bu Lina. Sana bugün de söyledim. Sen ya hep olsun istiyorsun ya hiç. Ya sadece beyaz var senin için ya da sadece siyah. Hayat öyle bir yer değil ama cennet çiçeği. Ortaları da var tonları da."

Tüylerim ürperdi. "Cennet çiçeği, deme bana... Üzülüyorum."

Gülümsedi, sağ elinin iki parmağı omzumu okşadı hafifçe. "Lina ama senin ismin... Cehennemimde açan o güzel çiçeksin ama buraya ait olamayacak kadar da güzelsin."

Söylediği her kelime canımı yaktı. Yanıyormuş gibi hissettim.

"Cehennemde gibi mi hissediyorsun sen de?"

Kafasını salladı. "Genellikle."

"Yakar ama seni." Kafamı iki yana salladım. "Yakmasınlar seni. Ben çok üzülüyorum."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Bak ya," deyip gözlerini kapattı. "Delireceğim."

Burnumu çektim. "Ne oldu ki?"

"Tavuk mu yumurtadan çıkar yumurta mı tavuktan?" dedi gözlerini açıp yüzüme baktığında. Kafasını koltuğa yasladığı için ademelması belirginleşmişti. Ona bakmadan edemiyordum.

"Anlamadım," diye mırıldandım onu izlerken.

"Yok bir şey," dedi gülümseyerek. "Boş ver."

"Hangisi peki?" diye sordum merak ederek.

"Hangisi derken?"

"Tavuktan mı çıkıyor yumurta yumurtadan mı tavuk sence?"

"Bence yumurta tavuktan çıkar," diye cevapladı o da ciddiyetle.

"Neden?"

"İlk yumurta olsaydı koruyamazdı kendini. Önce tavuk olmalı ki koruyabilsin yumurtayı."

"Kalbin göğüskafesinin içinde diye kırılmıyor mu ki?"

"Kırılır," dedi gözlerime bakarak. "Kalp bu... Ama kırılabilmesi için ona dokunmak gerekmez mi?"

"Gerekir," diye onayladım onu. Kalbine dokunamayana kırılmaz ki insan.

"Herkes de dokunamaz öyle insanın kalbine." Yanağımı okşadı. "Ben kırmışım mesela seni." Yutkundu. Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Dokunabilmişim demek ki kalbine. Hem bir lütuf hem de bir ceza bu."

"Sen sürekli kendinle konuşuyor gibisin," dedim yüzünü izlerken. "Anlamadığım bir dilde konuşuyorsun sürekli."

Kafasını salladı. "Sana öğretmemişler bu dili, anladım onu." İç çekti sonra. "Öğretirim ama ben sana."

"Seninle aynı frekansı kullanırsam anlar mıyım?"

"Anlarsın," deyip göz kırptı gülümseyerek.

Göz kırptığında kalbim, ayağı taşa takılıyor gibi hopluyordu. Normal miydi?

"Hangi şarkı çalıyor acaba şu an kafanda?" diye mırıldandım.

"*Tutuklu.*"

Bu sabah dinlediği şarkı... Parmaklarımı şakağına yaslayıp saçlarına dokundum. "Burada kime tutuklu kaldın peki?"

Siyah gözlerinden anlamlandıramadığım birtakım duygular geçti yine. "Sen sarhoş musun gerçekten Lina?"

"Değilim," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Sarhoş olmadım, dedim ben sana."

"Yarın hatırlayacak mısın bakalım bana neler yaptığını..."

"Ben ne yapmışım sana?"

"Lacivert bir elbise ve lacivert ojeler... Beni öpmeler, aklıma girmeler..."

Utandığım için ısındığımı hissettim.

"Bir de tenin kızarıp duruyor," diye ekledi hemen. "Aklımı kaybedeceğim."

Hiç ihtimal vermiyordum ama benden etkileniyor olabilir miydi acaba şu an? Sevdiği renkler vardı üzerimde hem.

"Sen bana mı yürüyorsun acaba şu an?" diye sordum par diye şüpheyle.

Güldürdü bu onu. Kaşlarımı çattım. Elbette değildi. Öpmem bile sorun değildi onun için. Önemsizdi varlığım. Ama o zaman... Neden omzumu öpmüş, benimi istemişti ki? Ne yapacaktı benime sahip olup? Takıntısı falan mı vardı? Ya da koleksiyonu?

"Düpedüz yazıyorum Lina," dedi bana.

Dalgın dalgın yüzüne bakarken, "Ne yazıyorsun?" diye sordum. Konu neydi ki? Uykum gelmişti iyice. Kafamı çok toparlayamıyordum.

"Kaybettik yine frekansı."

Kaşlarımı çattım. "Sen benimle dalga geçiyorsun bence."

"Ben seninle neden dalga geçeyim Lina?"

"Bilmem," deyip omuz silktim. "İnsanlar benimle dalga geçmek için bir sebep bulurlar hep. Lisede de öyleydi."

Kaşları çatıldı. "O veletler seni neden bu kadar üzmüşler?"

Altdudağımı uzatıp omuz silktim. "Bilmiyorum. Çillerim ve saçlarım yüzünden herhalde. Bir de çok sessizdim."

Sağ elini kaldırıp gözlerimin altındaki ve bunun üzerindeki çillerime dokundu. "Bence seni kıskanıyorlarmış." Sanmıyordum hiç. "Yüzüne güneş tozu serpilmiş çünkü."

Bu iyi bir şeydi sanırım. Kötü bir şey söylüyor gibi durmuyordu.

"Ben lise sondayken sen de üniversite son sınıftın değil mi?"

Elini yüzümden çekip göz teması kurdu yine benimle, kafasını salladı. "Öyleydim."

"Keşke o zaman tanışıyor olsaydık... Benim için hepsini halletmeni rica etsem yapar mıydın?"

"Yapardım," diye onayladı hiç düşünmeden.

Gülümsedim hemen kabul etmesine. Mafyanın oğluyla ilişkim olduğunu bilse herkes benden korkar, kimse bana bir daha karışamazdı. "Ama bu seni kötü adam yapardı. Kaç yaşında adam, liselileri dövüyor, derlerdi."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Sen benden niye sürekli yaşlıymışım gibi bahsediyorsun?"

Hem yüz ifadesi hem de sorduğu soru o kadar komik geldi ki dudaklarımdan şen bir kahkaha koptu o an. Kendimi tutamadım, o kadar çok güldüm ki bu söylediğine. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar çok gülmüş olmalıydım.

Aral gülüşümü izledi, yüzünde bir gülümseme vardı. "Gülüyorsun ve bu sefer sebebi benim. Bu sefer o herife değil bana gülüyorsun," diye mırıldandı sanki çok uzaklara gitmiş gibi bir ifadeyle.

"O herif kim?" diye sordum merak ederek.

"Boş ver. Gereksiz biri."

Kıkırdadım. Neyden bahsettiğinden emin değildim. "Şahin'i mi diyorsun yoksa?"

Kafasını iki yana salladı. "Yok, ona demedim." Kaşları çatıldı sonra. "Sen neye gülüyordun bu sabah hakikaten?"

Kıkırdadım aklıma gelen şeyle. "Ben mandalinaya mı benziyorum sence?"

"Mandalina mı?"

"Hıhım," diye mırıldandım. "Şahin dedi ki ben mandalinaya benziyormuşum. Kıştaymışız, saçlarım kızılmış, adım da Lina'ymış."

"Sen turuncu bir kedisin basbayağı."

"Sen de siyah bir kedisin," dedim gülümseyerek.

Gülümsedi. "Bana kedi dediğini duysalar karizmam çizilir."

Kıkırdadım. "Senden korkuyorlar mı gerçekten? Hiç korkulacak birine benzemiyorsun."

Saçlarıma dokundu. Gülümsemesi bozulmuştu. "Böyle düşünmen iyi. Çakırca ile tanışmanı hiç istemiyorum. Bir kere fragmanını gördün ama unutturmuşuz belli ki kendimizi sana."

Asaf'ı dövdüğü zamandan mı bahsediyordu? O zaman daha çok benim tarafımda olup olmadığıyla ilgilenmiştim. Korkunç birine benzemiyordu o zaman da o kadar.

"Ben yaşlı mıyım sana göre?" diye sordu aklına takılmış gibi.

Gülümsedim ve kafamı iki yana salladım. "Bence ideal bir yaştasın," diye açıkladım. "Ben olgun erkekleri tercih ederim sanırım."

"Bak sen..." dedi. O da keyiflenmişti.

Kafamı salladım.

Onayladı beni. "Yaşıtlarından hayır gelmez sana zaten."

"Senin yirmi dokuz sene yaşamış olman çok garip Aral."

"Neden?" diye sordu kaşını kaldırıp.

"Bazen çocuk gibisin bazen de çok olgun."

"Olgun kısmını anlayabilirim ama çocuk olduğumu pek sanmıyorum. Çocukken bile çocuk değildim çünkü."

"Ama çok sevimli olduğun oluyor," diye açıkladım çocuktan kastımı.

"Sevimli?" dedi kaşlarını kaldırıp

"Hıhım," diye mırıldandım. "Bebek gibi... Mesela şu an."

Gülümsemesi genişledi. "İltifat olarak alıyorum bunları."

"Al al," diye onayladım gülerek. "Ben bebekleri severim."

Aklıma Alin'in bebekliği geldiğinde duraksadım. Gülümsemem silindi yüzümden.

"Ne oldu?" diye sordu Aral yüzüm düştüğü için.

"Her bebek bir mucize gerçekten," diye mırıldandım dalgın bir sesle gözlerine bakarken. "Biliyor musun Alin benim hayatımı kurtarmıştı..."

Kaşları çatıldı hafifçe. Siyah gözlerine bakmaya devam ettim.

"Ben de bir keresinde ölüme dakika saymıştım. Kimse bilmiyor ama bunu. Bir ben biliyordum. Şimdi bir de sen."

Gözlerimi gözlerinden kaçırıp gömleğinin düğmesine dokundum bir şeyle uğraşmak isteyerek.

"Lisedeydim. Güçsüz biriydim o zamanlar. Dert sanıyordum bendeldul. Sevilmemek, yalnız kalmak falan... Annem hastaydı bir de. Ama bunlar dert değilmiş Aral. Annemin uyanmamasıymış. Anlaşıldığını sandığım yerin sıkıntılığıymış asıl derdim benim. Annem, babam susmuş bana. Beni kaçtığım uçuruma babamla annem götürmüş. Bakmaktan korktuğum uçuruma annemle babam dikmiş gözlerimi." Yaşlar düştü gözlerimden. "Uçuruma bakarsan uçurum da senin içine bakar Aral. Ben gerçek bir uçurumun dibinde durmuştum. Okul gezisi için gitmiştik. Kafileden ayrı düşmüştüm, yolum bir uçuruma çıkmıştı. Uzun süre baktım aşağı. İlk başta korkunçtu ama baktıkça huzurlu gelmeye başladı. İçime bakmaktan daha huzurlu gelmişti." Aral yanağımı kuruladı nazikçe. Burnumu çektim. "Annem hamile olduğu haberini vermek için beni aramasa belki de burada değildim şimdi..."

Gözlerimi gözlerine çevirdim. Gözlerinde korku gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Ben de o gün böyle bakmış mıydım acaba beni görenlere? Niye kimse neyin var, diye sormamıştı?

Gülümsedim ama gözlerimden bir damla yaş süzüldü yine. Ağlarken gülüyordum bugün. Garipti. "O haberi aldığımda tüm umutsuzluğum

uçup gitti sanki. İçine düştüğüm karanlık dağıldı. Baktığım uçurumun ucunda bir güneş doğdu sanki." Yutkundum. "Alin'in ismini ben koydum. Alin, aydınlık demek. Beni karanlıktan kurtaran bir aydınlık..."

Aral beni kollarına çekerken yaslandığı yerden dikelip beni kollarının arasına aldığında dudaklarım omzuna yaslandı. Dudaklarını saçlarımda hissettiğimde burnum sızladı. Bana öyle güzel sarıldı ki daha çok üzüldüm. Beni sadece sarılarak çok güzel teselli ediyordu bu adam. Alışırsam hep onu arardım. Bırakırsa çok kırılırdım. Neden yapıyordu ki bana bunu? Adil değildi hiç.

"Bir daha düşecek gibi hissedersen uzat bana elini, ben seni tutarım. Umutsuzluğa mı düştün, bana gel, beni seni sana inandırırım Lina."

Kokusu ciğerlerimi sararken gömleğini sıktım. "Uykum var," diye fısıldadım. "Ama uyumak hiç istemiyorum. Kâbuslar bırakmıyor hiç peşimi."

"Uyuturum ben seni."

"Burada uyusam olmaz mı?"

"Olur," dedi saçlarımı okşayarak. "Ama önce halledelim işlerimizi. Sonra nasıl istiyorsan öyle uyu."

"Nasıl istiyorsam mı?"

"Sen nasıl istiyorsan," diye onayladı beni.

Geri çekildim hafifçe ve gözlerimi sildim. "O zaman üstümü değiştireyim ben. Benim de değil çünkü bu elbise."

Kafasını salladı. "Lenslerini de çıkaralım."

Çıkaralım... Birlikte yapma eylemi çok tuhaf. Ayağa kalkıp elimden tuttu ve beni de ayağa kaldırdı. Sonra arkama geçip ellerini belime koydu ve beni yönlendirerek yürütmeye başlattı. Vücudum ağırlaşmıştı bir anda sanki. Biraz başım ağrıyordu. Yorgunlukla sırtımı ve başımı göğsüne yasladım. Omuz kaslarım sızlıyordu.

"Bugün düştüm, avuçlarım sızlıyor," diye mırıldandım ellerime bakarken.

Elimi tutup avcuma bakmak için kaldırdı merakla. "Nerede düştün?"

"Size gelirken sabah... Merdivene takıldım."

"Bakalım ellerine de," dedi yumuşak bir sesle ve avcumu okşadı.

Beni odaya soktuğunda gözlerimi odada gezdirdim. "Bavulum Şahin'de kaldı," diye mırıldandım sağ gözümü ovarak. Gözlerim sızlıyordu. Lensler rahatsız etmeye başlamıştı. Ağladığım için miydi?

"Getiririm ben eşyalarını. Ovalama gözlerini," deyip elimi tuttu ve aşağı indirdi.

"Bugün mezarlığa gittik biliyor musun Şahin'le," deyip kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bilmiyordu sanırım. Bana bakarken yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Keşke yanımda olsaydın yine..." İçim sıkıldı. Çok mutsuz hissettim aniden kendimi. "Mezar taşlarının okumak iyi değil, derler. Ben hepsini okumuştum. Belki de o yüzden unutkan olmuşumdur..." Gözlerimden yaşlar düştü. "O mezarlıkta yirmi sekiz Kadir var. Babam yirmi sekizinci Kadir'di. Orada bir Kadir yatmıyor ama. Benim kaderim yatıyor." Aral beni kendisine çevirdi yavaşça.

"Şşş," diye fısıldadı beni sakinleştirmek ister gibi. Saçlarımı okşadı yüzümün hizasına eğilerek. "Geçecek hepsi. Her şey yoluna girecek." Dudaklarını hafifçe saçlarıma bastırdı.

Kafamı iki yana salladım. "O mezarda ben yatıyormuşum Aral. Beni neden öldürmüşler?"

Gözlerini kapattı birkaç saniye. "Yaşıyorsun sen," diye fısıldadı. Gözlerime bakıp gözyaşlarımı sildi. "Her şey iyi olacak." Burnumu çektim öylece yüzüne bakarken. "Bana inanıyor musun?"

Kafamı salladım. İnanıyordum. O bana yalan söylemiyordu hiç. Susuyordu bazı şeylere ama yalan söylemiyordu. Buna inanmak istiyordum.

"Her şeyi yoluna sokacağız. Bir daha asla uçuruma bakmayacaksın. Hep yanında olacağım."

Gözlerine baktım dolu dolu gözlerimle. "Birlikte yapacağız değil mi?"

"Birlikte yapacağız," diye onayladı beni.

"Ya içimde çok kötü şeyler varsa benim? Ya hazine değilsem?"

Gözyaşımı sildi yine, hafifçe gülümsedi. "Anlattıklarınla değil, anlatmadıklarınla bile değerlisin benim için. Düşünme bunları."

Burnumu çektim. Sol gözünün hemen bitimindeki, kirpiklerinin gölgesinde kalan beni fark ettim o an. Sağ elimi yüzüne uzatıp yanağına yasladım, benine dokundum işaretparmağımla.

"Bu beni istiyorum," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Gözlerini seviyorum. Hemen yanını istiyorum. Benim olsun mu?"

Gözlerimin içine baktı şefkatle. "Senin olsun."

Burnumu çektim. "Öpebilir miyim ben de?"

"Sen bana ne istiyorsan yapabilirsin," dedi içtenlikle.

Ama öyle derse ben mutlu olurdum.

"Umurunda değil diye mi?" diye sordum üzgün bir sesle.

Kafasını iki yana salladı. "Sensin diye."

Sensin diye. Bu iki kelime kendimi o kadar değerli hissettirdi ki bana... Bu sefer gözlerim iyi hissettiğim için doldu.

"Hayda," dedi üzgün bir sesle. "Neden ağlıyorsun yine Lina?"

"Beni ben olduğum için kabul ettin. Mutlu oldum," deyip gülümsedim hafifçe.

Saçlarımı ve yanağımı okşadı. "Yok," dedi kafasını iki yana sallayarak yapamıyormuş gibi. "Ben seni üzen herkese düşman olacağım."

Kıkırdadım öyle deyince. Parmak uçlarımda kalkarak ona uzandım sonra. Dudaklarımı sol gözünün hemen bitimine bastırdım. Kokusu burnuma dolarken kirpikleri dudaklarımı gıdıkladı biraz. Ayaklarımın üzerine indiğimde yüz yüze geldik. Yutkundu. Altdudağını ıslattı ve ağzının içine yuvarladı.

"Onun adı da Lina artık," dedim mutlulukla.

Derin bir nefes aldı ve kafasını salladı sadece. Sonra acelesi varmış gibi beni odadaki banyoya soktu.

"Lenslerini çıkar. Elini yüzünü yıka. Eşofmanların nerede? Vereyim, elbiseyi de çıkar," diye sıraladı.

"Yatağın üzerindekileri giyeceğim," diye mırıldanıp lavaboya eğildim.

Elimi yüzümü yıkadım. Uykum açılmadı, aksine daha çok uykum geldi. Aral eşofmanları içeri bırakıp kapıyı kapattı. Lensleri çıkarmayı başarıp elbisenin fermuarı ile uğraştım bir süre fakat sıkıştığından mıydı yoksa ben mi beceremiyordum emin değildim ama açamadım. Kollarımı omuzlarımdan çıkarıp soyunmayı denediğim de başarısız olunca oflayarak kapıyı açtım.

Aral'ın gözleri bana döndü ilgiyle.

"Aral," dedim kapının girişine yaslanarak. "Ben bu elbiseyi çıkaramadım."

"Sınanıyorum resmen," diye mırıldandı bana ilerlerken. "Neden çıkaramıyorsun?"

"Sıkışmış sanırım açamadım, çıkmadı üzerimden. Beni çok sevmiş galiba," diye mırıldandım kendi kendime.

Elleri fermuara uzandığında kafamı geriye yatırıp yüzünü izledim. Tüm dikkati fermuardaydı. Sanki işini yapıyor gibiydi. İşini yaparken çok ciddi bir yüz ifadesi vardı. Karizmatik oluyordu iş yaparken.

"Nazik ol," diye uyardım onu. "Çok narin bir şey bu. Güneş ablanın bir şey olursa ben alamam yenisini."

Gözlerimiz kısa bir an buluştuğunda duyduğum sökülme sesiyle gözlerim büyüdü ve korkarak elbiseye çevirdim gözlerimi.

"Hay bunu dikeni," diye söylendiği sırada elbiseyi söktüğünü gördüm. Tedirginlik tüm bedenime anında zerk edildi. Elbise benim değildi ve pahalı bir şeydi. Ödünç almıştım üstelik. Güneş ablaya ne diyecektim?

Sorumsuz biriydim gerçekten. İnsanlar onların önemsediği şeye yeterince değer vermediğimi düşünecekti. Bu yüzden yalnızdım kesin.

"Ama Aral," dedim gözlerim dolarken. "Sana dikkatli ol, demiştim."

Ağlamamak için kendimi kastım ama gözlerimden boncuk boncuk yaşlar düştüğünde Aral'ın kaşarı çatıldı.

"Özür dilerim," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Bilerek yapmadım. Dandikmiş zaten," diye elbiseyi suçladı.

"Ne diyeceğim şimdi Güneş ablaya?" diye kızdım ona, ağlayarak. "Hem bu çok pahalıdır. Ben yenisini almam ki. Söyledim sana da. Benim o kadar birikmiş param var mı bilmiyorum. Bu ayki burslarımı harcamıştım. Kredi çeksem verirler mi ki bana kredi? İşten de çıktım."

Ellerini yüzüme koydu. "Sen yapmadın ama ben yaptım. Benim ödemem lazım. Ben öderim," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak. "Ben ablama söylerim benim yaptığımı, ağlama sen bir kumaş parçası için. Ben alırım elbiseyi ona. Hatta sana da alırım. Çok yakışmıştı sana."

"Ne vardı o kadar kas yapmasaydın?" diye kızdım bu sefer. "Tek dokunuşa elbise mi yırtılır, çüş artık."

"Benim hatam," diye onayladı beni. "Sıkma sen canını."

Burnumu çektim. "Çıkacak mı ki şimdi bu üstümden benim?"

Altdudağını diliyle ıslattı. "Çıkar."

"Çıkmazsa tamamen yırtarsın artık," diye söylendim. "Kontrolsüz güç."

"Lina," dedi nefes verir gibi. "Ağzından neler çıkıyor hiç farkında değilsin. Git değiştir üzerini hadi. Ben alacağım yenisini, üzülme sen. Hadi güzelim."

Burnumu çektim yumuşayarak. "Güzel miyim gerçekten?"

Gülümsedi yüz ifademe. "Güzelsin. Hadi git."

Ona arkamı dönüp banyoya girdim tekrar. Elbiseyi üzerimden sıyırıp sutyenimi de çıkardım. Altta bandajlarım vardı ve sutyen canımı yakıyordu. Aral'ın aldığı eşofmanları giydim üzerime. Üzerimdeki kapüşonlunun önündeki fermuarı çekmemiştim çünkü pansuman yapacağını söylemişti. Ayakta uyuklayarak çıktım banyodan. Aral yatağı açtığında yavaşça yüzüstü uzandım. Gözlerim anında kapandı yorgunlukla. Aral'ın yatağa oturduğunu, yatağın çökmesinden anladım. Sol kolumdan kapüşonluyu çıkarıp sırtımı, ardından bandajı açtı. Sorun etmedim çünkü o bir doktordu. Tıpta utanma yoktu sonuçta.

Sırtıma buz koyduğunda irkildim. Rahatsız olarak kıpırdandım uzandığım yerde.

"Dondum," diye sızlandım.

"Üzgünüm, biraz kalması lazım. Eldiven takıyorum. Rahatsız olursan söyle tamam mı?"

Kafamı salladım hafifçe. Buza rağmen yarı uyku yarı uyanıklık halindeydim sanki. Belimdeki ameliyat yarasıyla ilgilendiğini hayal meyal hissettim.

"Aral," diye mırıldandım.

"Efendim?"

"Cerbe bana nasıl bir anda alıştı?" diye sordum. Aklıma gelmişti bir anda.

"Bir anda alışmadı... Bereni kaybettiğini fark etmedin mi hiç?"

"Berem mi kaybolmuş?" diye sordum uykulu bir sesle.

"Bizde unutmuştum. Sana vermek için odama götürmüştüm ama senin gibi koktuğu için Cerbe'yi kokuna alıştırmakta kullanmaya karar verdim."

"Kokum güzel miymiş?" diye sordum merakla.

"Vanilyalı kek gibisin."

"Kek gibi miyim?" dedim kıkırdayarak. Kek olmak güzel bir histi. "Vanilyalı kedi," diye mırıldandım sonra gülümseyerek. "Belki de ben bir kedi olduğum için başlarda sevmemiştir beni Cerbe... Köpekler kedileri sevmez sonuçta."

Burnundan güldüğünü işittim Aral'ın. "İçtiğinde böyle tatlı sarhoş olanını ilk kez görüyorum Lina."

"Tatlı mıyım?"

"Sen böyle her şeyi teyit edeceksin misin memur gibi?"

Kıkırdadım. "İnsanlar gibi değil. Ben ne yapayım sevmemişlerse beni?"

"Herkesin hakkını birinin boynuna yüklemişse demek ki yüce Rabb'im..."

"Kimmiş o şanssız kişi acaba..."

"Tanıyorum ben kendini yakinen. Şanssız biri hakikaten ama konu senden bağımsız."

"Tanıştır bizi bir ara," diye fısıldadım zorlukla.

Artık uykuya daha fazla direnemiyordum. Çarşafın üzerinde gezdirdiğim elim Aral'ın eline çarptığında tutunma dürtüsüyle parmaklarını tuttum, kendime çektim ve dudaklarımı eline yasladım.

"İyi geceler Aral," diye fısıldadım. "Özür dilerim seni üzdüğüm her şey için. Tüm gün söylemek için doğru anı bekledim ama doğru zaman ne zaman anlamadım yine," diye fısıldadım.

Saçlarımı okşadığını hissettim. "Dileme cennet çiçeğim," diye fısıldadı. "İyi geceler."

"Neden yarayı sarıyorsun?"
"Benden yara olur, sende olmasın.
Yara senin olmasın. Bende kalsın."

Başım ağrıyordu ama en çok da midemde rahatsızlık hissediyordum. Ağzımda kötü bir tat vardı. İnleyerek gözlerimi açtım sabaha. Kapalı perdelerden içeri zerre güneş girmiyordu ama kenarlarından beyaz bir ışık sızıyordu içeri. Gözlerimi komodinin üzerindeki saate çevirdim. 08.43

Avuçlarımı şakaklarıma yaslayarak kafamı sıktım. Başım zonkluyordu biraz ama idare edebileceğim bir derecedeydi. İlaç bile içmeye gerek görmeyeceğim türdendi. Ağrı eşiğim yüksekti ve baş ağrısına alışıktım. Gerinmek istediğimde omuzlarım ağrıyınca anında vazgeçtim bu eylemden. Yatakta yavaşça doğruldum. Midem yanıyordu. Yüzümü ekşitmeme sebep oldu bu. Ellerimi yüzüme koydum.

"Bilmediğin şeyleri neden içiyorsun?" diye söylendim kendime. "Yaradı mı ki derdini unutmana?"

Saçlarımı geriye atmak için ellerimi yüzüme sürttüğüm sırada zihnimde düne ait beliren birkaç görüntüyle dondum öylece. *O görüntüler neydi öyle?*

Ellerimi gözlerimden dudaklarıma indirip gözlerimi açtım kocaman. "Yapmış olamam," dedim, kendime inanamıyordum. "Yapmamışımdır..."

Aral Çakırca'yı öpmemişimdir... Öpmüş olamazdım. Ben kimseye temas dahi etmezdim.

Güldüm endişeyle karışık. "Yok yok," diye mırıldandım. "Yapmamışımdır. Yine rüyadır." Kaşlarımı çattım. "Ne biçim rüyalar bunlar ya ayrıca?" diye söylendim. "Hayır ne münasebet? Üstüm mü açık kalıyor acaba?"

Dudaklarımı alışkanlıkla soyarken düne dair hatırımda olan şeyleri yoklamaya çalıştım. Sarhoş olmuştum sanırım, çok net değildi anılarım ama Aral'ın beni kucağında taşıyarak dışarı çıkardığını hatırlıyordum ve onu öptüğümü dahası Aral'ın sorun olmadığını söylediğini de hatırlıyordum. Alnıma vurdum kendime sinirlenerek. Rüya falan değildi, resmen öpmüştüm adamı. Utançla ellerimi yanaklarıma dayayıp öne doğru eğildim ve yüzümü yatağa yasladım. Utançtan ölmek istiyordum. Kafamı yatağa vurdum birkaç kez ama bu baş ağrımı çoğaltınca durdum.

"Aptal Lina. Aptal! Ne diye öpersin adamı! Ne cesaret! Ne münasebet!"

"Işıksın. Kırılmışsın. Hüznün yağmur. Gülüşün gökkuşağı. Biraz daha gülümsesen bana, olmaz mı Lina?"

Zihnim bana Aral'ın söylediklerini hatırlatırken daha çok utandım. Böyle söyleyince öpmüştüm adamı, salaktım gerçekten. Adam bana daha çok gülümse, diyordu ben gidip öpüyordum onu ağlayarak. Daha ne kadar utanabilirdim acaba...

"Gökyüzü seni çağırıyor gerçekten," dedim boğuk bir sesle. "Git yağmur ol sen. Gökkuşağı ol. Görgüsüz kadın."

Zihnimde mekânın tabelası canlandığında kafamı yataktan kaldırdım kaşlarımı çatarak. Mekâna girerken ismi tanıdık gelmişti ve sarhoşken nereden tanıdık geldiğini hatırlamıştım. Kafam yerinde olmadığında daha iyi düşünüyordum sanırım ben. Uyuşturucu etkisindeyken de konum hatırlamıştım. Bilincim biraz olsun kontrol dışı kaldığında kendime vurduğum ketler de ortadan kalkıyordu sanırım. Bu kez de bana verilen ikinci kartın neyi işaret ettiğini çözmüştüm. Zira Aral beni arabaya bırakınca bir yere gitmişti kısa bir süreliğine. Anlamış olmalıydı oranın bir ipucu olduğunu mutlaka. Mekânın sahibi Pars, beni gördüğünde uzun uzun bakmıştı. Belki de sandığımdan daha çok babamla ilgiliydi o da...

Yatakta bağdaş kurup zihnimi zorladım hatırlamak için. Başka neler olmuştu dün? Eve geldiğimizi ve konuştuğumuzu hatırlıyordum hayal meyal ama konu başlıklarını ya da neler anlattığımı hatırlamıyordum pek. Araba yolculuğundan sonrası kafamda o kadar bulanıktı ki nasıl üzerimi değiştirip uyuduğumu hatırlamıyordum bile. Alkol almanın unutkanlık yapmadığı, alkol nedeniyle o anın hafızaya hiç yazılmadığı hakkında bir makale okuduğumu hatırlıyordum. Yani dün olan çoğu şey zihnime yazılmamıştı bile. Kimbilir başka ne rezillikler yapmıştım... Aral'ın yüzüne nasıl bakacaktım?

"Gerçi sorun değil, demiş bana. Onu öpmem adamın umurunda bile değil." Kaşlarımı çattım. "Çocuk falan mı görüyor beni bu? Nasıl sorun olmaz ya?"

Kendime kızarak yüzümü ovdum. "Senden romantik bir şey beklemiyordum ama ilk öpücüğünü böyle vermek de tam sana göre Lina," diye kızdım kendime. "Seni sevmeyen bir adamı öpmek neden?"

Geriye attığım saçlarımı kulaklarımın arkasına yerleştirdim. Boğazımı temizledim.

"Madem onun umurunda değil, benim neden olsun hem? Yetişkiniz ikimiz de. Utanılacak bir şey değil bu sonuçta," diye mırıldandım.

Ben inanırsam herkesi inandırırdım buna. Yataktan kalktım ve banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Avcumu alnıma yaslamış bir halde çıktım odadan. Başımdaki ağrı artmıştı hatırladığım şeylerle. İlaç bulursam içecektim, direnmeye gerek yoktu. Ecza dolabının olduğu banyoya girecekken mutfaktan Alin'in gülme seslerini işitince adımlarım durdu.

"Ayal'cığım, kucak," dediğini işittim Alin'in.

Aral buradaydı. Yüz hatlarım gerildi. Alin'in en son Aral'la küs olduğunu sanıyordum. Ne ara barışmışlardı da kucak istiyordu ondan?

Banyodan bir ağrıkesici alarak adımlarımı mutfağa yönlendirdim.

"Güzel oldu mu?" diye sordu Aral.

"Efet. Bak ben de kalp yaptım Lina'cığım ve senin için."

"Gördüğüm en iyi kalp bu," dedi Aral. Eğlendiği sesinden anlaşılıyordu. "Ki ben çok kalp görmüş biriyim."

Gülümsedim elimde olmadan. Gerçekten çok kalp görmüş biriydi ve bunu dört yaşında bir çocuğa söylüyordu.

Görüş açıma girdiklerinde Aral ada tezgâhın yüksek taburesinde oturuyordu. Kucağında Alin vardı. Tüm dikkatleriyle önlerindeki tabakla ilgileniyorlardı. Sanırım omlet süslüyorlardı birlikte. Aral'ın saçlarında Alin'in pembe tacı vardı. Saçları önüne gelmesin diye Alin takmıştı muhtemelen. Ben tatlı yaparken aynısını bana da yapardı. Bu görüntü içimi sıcacık ettiğinde kaşlarım çatıldı hafifçe. Kendime gelsem iyi olurdu gerçekten. Bu gidişle başıma iş açacaktım ve hiç sırası değildi.

"Günaydın Lina'cığım," diye cıvıldadı Alin beni görünce.

Alin'in gülümseyen yüzünü görünce günüm aydınlandı resmen.

"Günaydın minik sincap," dedim gülümseyerek.

"Günaydın," dedi Aral da.

Artık onu görmezden gelemezdim. *Sen bir yetişkinsin Lina*, diye teskin ettim kendimi. O önemsemiyorsa ben hiç önemsememeliydim. Âşık değildim adama sonuçta.

Gözlerimi siyah gözlerine çevirdim. Zihnimde dudaklarını öptüğüm an canlanırken dilimi dudaklarımda gezdirdim istemsizce.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"Başın mı ağrıyor?"

Kafamı salladım. Aral gayet normal davranıyor, her zamanki gibi konuşuyordu benimle. Ben de öyle olabilirdim gayet. Omuzlarım düşmüştü, kendime bir bardak su doldurup ilacı içtim ve yanlarına yaklaşıp Alin'i öpmek için eğildim. Aral'ın kucağında olduğu için ona yaklaşmam gerekmişti ve bu beni biraz germişti ama belli etmedim. Çünkü normal davranmam gerekiyordu. Normaldi her şey. İnsanlar hata yapardı. *Evet. Hata...*

Alin'i sevgiyle öpüp yanağını okşadım. "Kahvaltı yaptın mı sen?"

Kafasını salladı. "Ayal'cığım kaynımı doyuydu benim."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. O mu doyuruyordu iki gündür Alin'in de karnını? Kalbim sızladı bu bilgiyle. Hem beni hem kız kardeşimi doyuruyordu iki gündür. Bu adama daha ne kadar borçlanacaktım acaba...

"Teşekkürler."

Bir şey demedi. Tabağı işaret etti. "Bir şeyler ye. Miden kötü bir haldedir muhtemelen."

Sarhoş oluşumu yüzüme vurmuş gibi hissettiğimden gözlerimi kaçırdım ve yüksek taburelerden birine oturdum ben de.

"Ayal'cığımla biylikte yaptık senin için," dedi Alin gülümseyerek ve o güzel parmaklarıyla tabaktaki sanat eserini gösterdi. Zeytinden gözleri, yeşilliklerden saçları, domatesten dudakları, peynirden küpeleri vardı. Ketçaptan da yamuk ama oldukça sevimli bir kalp vardı üzerinde. Ben ketçap sevmezdim ama onun için her şeyi kabul ederdim.

"Çok güzel olmuş, teşekkür ederim ikinize de."

"Sefdin mi?" diye sordu hevesle.

"Sevdim tabii ki," dedim gülümseyerek.

Çatalımla peynirden bir parça aldım. Aral da kahvesini içerken bir süre Alin ikimizle muhabbet etti. Sonra dikkatini televizyon çekti. Aral'ın kucağından kayarak aşağı inerken Aral, başındaki tacı çıkarıp ona taktı. Alin oturma grubuna yöneldiğinde Aral ile baş başa kalmış sayılırdık. Gözlerimi karşıma, kapıya çevirdim kaçar gibi. Kapının önündeki bavulları ve koliyi gördüm o sırada. Günlükleri okumaya bir an önce başlasam iyi olacaktı.

"Dün," demişti ki sözünü kestim ne söyleyeceğini tahmin edemeyeceğimden. Neden öptün beni, diye sorarsa utanırdım. Konuyu kendi aleyhime çevirmem lazımdı ama her türlü onu öptüğümü hatırladığımı anlayacaktı.

"Son kart o mekânı işaret ediyor değil mi?" deyip gözlerimi ona çevirdim normal bir ifadeyle.

Yüzüme baktı bir süre. Sonra onayladı beni. "Öyle görünüyor."

Alnıma dokundum. "Neden o mekânı işaret ediyor ki kartı gönderen kişi? Ne istiyor anlamıyorum hiç," diye söylendim sıkıntıyla.

"Şahin'in gözü mekânın üzerinde olacak. Buluruz yakında bir şeyler. Ha diye çözebileceğimiz bir şey değil bu olay. Sıkıntıya sokma kendini."

Nasıl sokmayacaktım ki? Babamın yaşayıp yaşamadığı kesin değildi, amacı belirsizdi ve ortada cevaplanmayı bekleyen bir sürü soru vardı. Ortada bir cinayet vardı ve o bizzat bendim. *Ne için feda edilmiştim? Kartlar ne içindi? Kimdendi? Ne istiyordu benden? Ne yapmamı istiyordu?*

"Günlüklerimi aldım dün evden," diye mırıldandım. Bilmesi gerektiğini düşünmüştüm.

"Günlüğünü değil günlüklerini mi aldın?" diye sordu. Neden hepsini aldığımı anlamamıştı.

Muhtemelen eşyaları o getirmişti ama açıp da kutuya bakmamıştı. Tam bir beyefendiydi.

"Okuma-yazmayı öğrendiğimden beri günlük tutuyorum. Yaşananları kaçırılma anından ne kadar süre sonra unuttuğumdan emin değilim ama günlüğüme yazmış olabileceğimi düşündüm. Hepsini okursam başka şeyler de bulabilirim belki..."

Diliyle dudaklarını ıslattı önce, altdudağını ısırdı. Düşünüyordu. Yavaş yavaş alışkanlıklarını fark etmeye ve mimiklerini anlamlandırmaya başlamıştım. Tabii bu farkındalık, o kasti olarak ifadesiz bir yüz takınana kadardı.

Günlüklerimi okumak iyi bir fikirdi. Hatta savcı varlıklarını bilse incelenmek isteyeceği şeylerdi bence. Bu yüzden Aral'ın bundan memnun olmasını beklemiştim ama o yine beni şaşırtmıştı.

"Bu sana iyi gelecek mi peki?" diye sordu gözlerime bakarak. Gözlerimin en derinine bakıyordu içimi görüyormuş gibi. "Hatırlamadıklarımız, varlığına gerek duymadıklarımız ya da onunla yaşayamadıklarımızdır genelde. Sen kendin söyledin bunun bir vurgun olduğunu. Ve şimdi o derin denize girmekten bahsediyorsun yine."

Bunu düşünmemiştim. Hayır. Düşünmek istememiştim. İçten içe günlüklerimde hiçbir şey bulmamayı umuyordum hatta. Babama ve anneme olan sevgimi tazelemek, yaptıkları şeyler için mantıklı bir sebepleri olduğuna ikna olmak istiyordum. Bunu bana yapmışlarsa bile hayati bir sebep olduğunu düşünmek istiyordum.

"Babamın nerede olduğunu bildiğimi düşünmelerinin bir sebebi olmalı Aral," dedim sıkışmış hissederek. "O kartı gönderen her kimse, benim bu ipuçlarını çözeceğimi düşünmesinin bir sebebi olmalı. Babamla hangi şarkıyı söylediğimizi bilecek kadar bizi tanıyan ama o şarkıyı ne şekilde söylemediğimi bilecek kadar yakın olmayan biri."

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Günlükleri okumak iyi bir fikir, evet. İşimize de yarar belki ama sen okumak zorunda mısın? Biliyorum günlük olmasının mantığına aykırı söyleyeceğim şey ama istersen başka birine okutabiliriz. Güvendiğimiz, bu işlerden anlayan birine okutturabilirsin. Sen okursan yazdığın her şeyi yâd etmiş olacaksın."

Omuz silktim yavaşça. "Ne fark eder ki? Kötü bir şey varsa öğreneceğim yine."

"Fark eder," dedi net bir sesle. "Sen okursan tüm üzüntülerini ayağa kaldıracaksın kafanın içinde ve eğer bir şey yoksa onları uyandırmış olmakla kalacaksın."

O kadar sonuç odaklıydım ki konuyla alakası olmasa da kırıldığım ve çok üzüldüğüm anılarımı okuyacağımı ve okurken bunlara tekrar üzüleceğimi düşünmemiştim hiç. Fakat Aral'ın aklına gelen ilk şey buydu. Kafamın içine girecek olmamdan endişeydi çünkü oranın bir savaş yeri olduğunu o da biliyordu artık. Duvarlarına kan sıçramıştı ve artık dikiş de tutmazdı. Aral, tepkisizliğimle yüzleşen ilk kişiydi, yine o halime döneceğimden endişe ediyordu belki de... Onun samimi endişesinden doğan kollanıyor olma hissi kendimi iyi hissettiren bir şeydi. Özlediğim bir histi.

"Okuyamazlar ki," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Hatta ilk günlükleri ben de okuyamayacağımdan endişeliyim."

Gözlerini kıstı, ne söylemek istediğimi anlamamıştı. "Yazın çok mu kötü?"

Kıkırdadım istemsizce. Küçükken berbat bir yazım vardı gerçekten.

"Yok, ondan değil," deyip ona döndüm biraz daha. "Latin alfabesi değil."

"Lehçe mi?" diye sordu bu kez.

"Yok. 'Lina'ca," dedim ciddi ciddi.

"Nece?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Dalga geçtiğimi sanıyordu ama ben ciddiydim.

"Küçükken bir dil oluşturmuştum," diye açıklamaya çalıştım. Aral hayretle baktı bana. "Ailemin, kendimi bildim bileli üzgün biri olduğumu bilmesini istemiyordum," dedim dürüstçe. "Bu yüzden okuma yazma öğrenip günlük tutmaya heveslendiğimde düşündüm ki eğer yazdıklarımı annem ya da babam okursa çok üzülürler. Bu yüzden bir alfabe oluşturmuştum kendimce."

Çünkü sevdiğiniz insanın üzüntüsünün sebebi olmak çok kırardı sizi. Çünkü üzülmek elinizde değildi ve onu da üzmüş olmakla kalırdınız. Çünkü elinizden gelmeyen şeyler vardı. Çünkü insanın elinden bazen hiçbir şey gelmezdi. Çünkü bazı insanlar böyle yaşardı. Çünkü insanlardı işte ve her şey insan içindi.

Bu sabah fazla dürüsttüm ve bu, bir nevi Aral yüzündendi. Kendimi açıklamaya mecbur hissettirmişti bana. Yalnız kalmak istemiyordum

çünkü. Korkuma dokunmuştu. Korku her zaman bağlılık getirirdi ve ben yalnızlık korkumdan ötürü Aral'a çok bağlanabilirdim. Bu da acayip korkunç bir şeydi aslında, onun için de benim için de. Ama ben acıtmayacağıma söz vermiştim o da gitmeyeceğine. İnsan ilişkileri böyle yürürdü. Yürütecektim. Anlatmayı ve konuşmayı öğrenecektim. Koymuştum kafaya ama çok çabuk pes de edebilirdim. Emin değildim kendimden. Duygularım hiç olmadığı kadar dalgalıydı bugünlerde.

"Kendi alfaben var yani?"

Kafamı salladım yavaşça. "Ama zamanla, özellikle liseye doğru çok geliştirdim ve üniversitede uzmanlaştım. İlk halini hatırladığımdan ben bile emin değilim. Biraz cebelleşmem gerekecek sanırım. Şifre çözmek gibi biraz."

Aral'ın bakışlarında hem merak hem de bir parça beğeni vardı. "Onları yalnızca sen okuyabiliyorsun yani?"

"Hıhım," diye mırıldandım. "Kriptanalize* vermezsek tabii..."

"Vermek ister misin?" diye sordu ciddiyetle.

"Yok," dedim, kafamı iki yana sallayıp. "Beni benden başkası görsün istemem." *Korkarım. Benim için çok karanlık.*

"Neden?" Sesi yumuşaktı ama gözlerinde hüzün vardı. Sanki nedenini biliyormuş gibiydi.

Tırnaklarıma çevirdim bakışlarımı. Tırnaklarımdaki ojeleri yaralamış, kısım kısım soyulmasına sebep olmuştum. Hangi ara, ne zaman oldukları hakkında bir fikrim bile yoktu. Strese girince istemeden, farkında olmadan soymuş olmalıydım dün.

"Sen ister miydin?" diye sordum.

Omuz silkti hafifçe. "Kişiye göre değişir."

"Ben seni göreyim ister miydin mesela?" diye sordum bu kez gözlerine bakarak.

"İnsanın her zaman kendine sakladığı bir parçası olur. Ama genel olarak," deyip doğrudan gözlerime baktı. "Gör beni isterdim."

Kalbim yine yolunu şaşırır gibi oldu. Bu beni korkuttuğunda gözleri kaçıran ben oldum. Aral'ın gözlerine yenilme skorum gün geçtikçe artıyordu. Bu, iyi değildi.

"Görmeme izin vermiyorsun ki," diye söylendim huysuz bir ifadeyle.

Güldürdü bu söylediğim onu. "Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

"Ben fırsatçı değilim," diye karşı çıktım. "Sen kaçak dövüşüyorsun."

* Kriptanaliz: Şifrelenmiş metinlerin çözümünü araştıran kriptoloji dalıdır.

Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Şimdilik öyle olsun bakalım."

"Sen ne yaptın dün peki?" diye sordum, sıranın bana geçtiğini hissederek. "Ne konuştunuz o adamla?"

"Pek bir şey çıkmadı konuşmamızdan. Sadece Mehmet Ali haklı çıktı, Pars da o soysuzu arıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Mektup sahiplerine çalışıyor olabilir mi Pars?" diye sordum. "Bize gönderilen kartta kuş kanı var, demiştin. Asaf'a gelen mektupta da serçe geçiyordu ve Asaf bana serçe, demişti o gün. Belki de zarfı gönderen kişi, bizi mektubu gönderene yönlendiriyordur? Ya da ikisi de aynı kişidir... Bizi tuzağa çekmek istiyordur?"

Kaşları çatıldı Aral'ın. "Sana serçe mi dedi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Cordelia da dedi."

"Cordelia? *Kral Lear*'ın* kızı gibi mi?"

Gözlerine baktım. *Kral Lear* aklıma gelmemişti hiç fakat bu benzetmeden de bir şey çıkabilirdi. Ya da ben çok paranoyaklaşmıştım yine.

Aral titrettiğim dizimi tuttu nazikçe ve bana doğru eğilirken beni kendine çevirdi. Diğer elini de dizime yasladı. "Sakin ol," dedi yumuşak bir ses ve sakin bir ifadeyle. O an gözlerine bakarken onları neye benzettiğimi hatırladım. Siyah Göz Gökadası. Onun gözlerine baktığımda gördüğüm buydu. Karadelikti ve içi yanıyordu. İçine düşersem kendimden en ufak bir zerrem bile kalmayacak gibi hissettiriyordu ve bu düşünce beni korkutmak şöyle dursun, zaman zaman cazip geliyordu. Derin bir nefes alıp verdim gözlerine bakarken.

"Birlikte çözeceğiz. Acele edip hata yapmadan, emin adımlarla ilerleyerek yavaş yavaş çözeceğiz tamam mı? Her ihtimali teker teker sonuna kadar düşüneceğiz, daldan dala atlarsan düşüncelerin bir yumak olur. Zaten orası savaş alanı, daha fazla karıştırma kafanı."

Kafamı salladım hafifçe. Elini dizimden kaldırıp tezgâhın üzerindeki mermer desenli kupayı aldı ve bana uzattı.

"Bitki çayı yaptım sana. İç biraz, iyi gelir."

Bana uzattığı kupayı iki elimle kavradım ve bir yudum aldım sıcak sıcak. Doğruldu ve sağ elini kendi kucağına bırakıp kahvesinden bir yudum aldı o da.

"Diğer işin neydi peki?" diye sordum bu kez hem konudan uzaklaşmak hem de merakımı gidermek için.

* Kral Lear, İngiliz oyun yazarı William Shakespeare tarafından yazılmış bir oyundur. Kötü olan evlatlarının etkisiyle, iyi evlatlarını haksız yere cezalandıran babaların kendilerini düşürdükleri zor durum ve trajik sonları anlatılır.

"Hangi işim?" dedi kaşları kaldırıp.

Dudaklarım bardağın içinde, "Defne işin," dedim ona dik dik bakarken.

"Bir rica da bulunmuştum, onu hallettik," dedi kahvesinden bir yudum daha alırken.

Bunu söylerken gayet sakindi yüzü. Normal, sıradan bir durumdan bahsediyor gibi bir ifadesi vardı. Terk edildiği kadından ricada bulunan üzgün ya da canı sıkılan bir adama benzemiyordu. Üzüntü, kırılganlık, sitem yoktu sesinde de tavrında da.

"Ne rica ettin?" diye sordum. Merak etmiştim. "Özel değilse tabii..."

Kafasını iki yana salladı. "Defne'nin babası hâkim," dediğinde kaşlarım kalktı şaşırdığım için. "Babamı tanıyordu ve sevmiyordu haliyle."

Sevmezdi tabii. Kim severdi ki onun gibi bir adamı?

Yüz ifademe gülümsedi. "Göz göre göre mi diyorsun içinden?"

Ağzımdaki sıvıyı yuttum. *Göz göre göre mi sevdin Aral? Ya da yandın? Yanma, neden yanıyorsun? Yakmasınlar seni. Hiç sevmedim ben bu işi. Neden sen yandığını ima ediyorsun ama benim midem yanıyor? Adil mi bu şimdi?*

"Yok," dedim. Elimde olmadan hafifçe kaşlarımı çatmıştım. "Kimi sevdiğin beni ilgilendirmez."

Çarpık bir gülümseme belirdi yüzünde. Eğleniyordu sanki benimle.

"Ayrılma sebebimizi kafanda oturtmuşsundur muhtemelen. Kafanda dönen çarkların sayısını kavrama gücünden sezebiliyorum." Sol kolunu ada tezgâha yasladı. "Anestezi ya da alkol kanında olmadığı sürece tabii," diye de laf soktu gülümseyerek.

Ona huysuz bir bakış attım yalnızca. Kendi kendine mantıksız bir monolog sürdüren bendim sanki.

"Dört sene önce ayrıldık Defne'yle. Babamdan ötürü ayrılmak istedi benden, ben de saygı duydum," diye açıkladı kısaca ilişkilerini. "Biz ayrılınca Defne temelli Fransa'ya taşındı ve babası bunun için beni suçluyor hâlâ. Olur da aynı davaya denk düşersek mahkemeye benim gönderdiğim hiçbir şeyi kabul etmez genelde. İkinci, üçüncü kez rapor etmek zorunda kalırım aynı şeyi."

Kaşlarım daha çok çatıldı. Hatta öfkelendim. Ne kadar adaletsizce bir tutumdu... "Bu hem kendi mesleğine hem sana saygısızlık ama."

Kafasını salladı. "Öyle ama onun da kendince bir sebebi var," dedi ve dudaklarını ıslattı. "Babamı tanıyan herkes gibi babama çalıştığımı ya da torpilim olduğunu düşünüyor o da."

Kupayı sıktım. Dün sabah ona ima ettiğimi sandığı şeydi bu tam olarak. Kalbim sızladı. Özür bile dilememiştim ondan. Doğru zamanı beklemiştim ama o doğru zamanı bir türlü denk getirememiş, hep kaçırmıştım.

"Böyle düşünmesini anlayabiliyorum," demesi daha çok üzdü beni. "Fark etmişsindir sen de. Ailede herkes ya doktor ya da hukukçu."

Ekin'e göre ilk dört öz çocuklarıydı Hükümdar Çakırca'nın ve dört kardeşten üçü doktor biri avukattı. Deniz anlattığında anlamıştım mesleğinin bir seçim değil bir mecburiyet olduğunu ama hepsinin mecbur bırakılması bambaşka bir konuydu.

"Mesleklerimiz, bizim seçimimiz olmadı. Seçme şansı yoktu hiçbirimizin. Bir savaşın ortasındaysan ya birini yaşatabilen olman gerekir ya da kaybı haklı çıkaran, der babam hep. O yüzden o savaşta ya derman olmalısın ya da kanun."

Haksız savaş. Gözlerim sol omzuna çevrildi istemsizce, üzerinde beyaz tişört vardı. Kanım damarlarımın içinde buz kesti. Hükümdar Çakırca kendi çocuklarına bunu mu öğretiyordu yani? Ya birini öldürmemeyi öğrenin ya da ölüden kurtulmayı... Neyin hırsını taşıyordu bu adam içinde? Bu savaş ne içindi? Kendi çocuklarına bunu nasıl yapabiliyordu?

"Ben adli tıbbı kendim seçtim kendi hesabım için ama babamı tanıyan birinin şüphe duyması çok normal çünkü onun işlerini örtmek için harika bir iş seçimi ve ben onun en büyük oğluyum."

Bunları söylerken kendinden değil bir başkasından bahsediyor gibiydi. Sanki ona yapılan haksızlığı başka birine yapmışlardı da umurunda değil gibiydi ama acıdı, demişti dün bana. Bu, onun canını acıtan bir şeydi, biliyordum. Bunları söylemek kolay değildi onun için ama bana anlatıyordu. Biraz daha güveniyordu bana belli ki.

"Normalde gidip rica etmezdim ama bu sefer farklı. Olur da bu konuyla ilgili bir davayı alırsa bana olan kini önümüzü kapatırdı. Defne de tam zamanında dönüp konuşmak isteyince babası konusunda ricada bulundum ben de."

Şahin'in Manolya'da Aral'ın hiçbir şeyi gurur yapmadığından bahsetmesinin sebebi buydu demek ki. Gurur hiçbir şey kazandırmazdı ama omuzlarından da kolay kolay inmezdi insanın. Aral hem zeki hem de kendine olan değeri farklı şekilde biçen biriydi. Ben ise kafamda neler kurmuş, neler düşünmüştüm...

"Aral," diye mırıldandım mahcup bir sesle.

"Efendim Lina," dedi yumuşacık bir sesle. Hafiften gülümsüyordu. Onu teselli edeceğimi zannetmişti sanırım. Ona sarıldığımda da böyle gülümsemişti. Bana acıyor musun, demişti. Sanki mümkündü bu...

Gözlerine bakarak, "Dün sabah öyle konuştuğum için üzgünüm. Özür dilerim. Ben seni babanla yargılamam," dedim tüm içtenliğimle. "Mesleğini de hakkıyla yaptığına eminim."

Teselli etmekte kötüydüm ama söylediklerimin ona iyi geleceğini ummaktan başka şansım yoktu şu an. Söylediklerim yüzündeki gülümsemeyi genişletti biraz.

"Dün de özür dilemiştin."

Dilemiş miydim? Hatırlamıyordum hiç.

"Başka neler hatırlamıyorsun acaba?"

Yüzümün yandığını hissettiğimde gözlerimi kaçırdım. Konuyu değiştirmek için mi yapıyordu yoksa beni utandırmak için mi emin değildim.

"Pek bir şey hatırladığım söylenemez," diye mırıldandım ve tabağıma verdim ilgimi tekrar.

Kahvaltımı bitirsem iyi olacaktı. Çok işim vardı bugün.

"Beni öptüğünü hatırlıyor musun bari?" diye sorduğunda az kalsın içtiğim çay boğazımda kalıyordu.

Sakin ol Lina. Yetişkin gibi davran. Seninle alay etmesine izin verme.

"Suni teneffüstü o," diye mırıldandım umursamıyormuş gibi. "Senin de zaten pek umursamadığını hatırlıyorum."

Burnumdan güldü. Eğleniyordu işte benimle. Kötü adam.

"Suni teneffüs çalış biraz o zaman. Sen olayı çok yanlış anlamışsın."

Çatalımı sıktım ve gözlerimi ona çevirip kötü kötü baktım. "Sana ne benim suni teneffüsümden? Hastam mısın sanki?"

"Olurum belki?"

"Olma," diye tersledim. "Git sana Defne baksın."

"Hayda," dedi gülerek. "Konu yine nereden geldi Defne'ye?"

Omuz silktim. "Onun yapması daha iyi olur."

Sakallarına dokundu sabır diler gibi. "Ayrıldık biz, barışmayacağız." Sonra yüzüme baktı bir an duraksayıp. "Ben gönül vermem bir daha kimseye."

Gözlerine bakakaldım ben de. Neden üzdü beni öyle söylemesi? Çok üzücü bir şekilde söylemişti bunu. Çok üzülmüştü belli ki önceki ilişkisinde. Babası yüzünden ayrılmışlardı Defne'yle ve belki de babasından kurtulamadığı sürece kalbini kapalı tutmaya karar vermişti. Babasının

gerçek yüzüyle karşılaştığını söylemişti Aral, ne yapmıştı da Defne gitmişti kimbilir... Bana da bir hediye göndermişti üstelik Hükümdar Çakırca ve Defne'nin de bu hediyeyi aldığından şüpheleniyordum. Belki de bu hediyeyle ilgiliydi konu...

"Babanın gönderdiği hediye neydi Aral?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

Eğer bunu söyleyecekse bir tek şu an söylermiş gibi gelmişti. Aral'ın gözlerinde yine o ateş yandı, dişlerini sıktı, çenesi kasıldı. Öfkesinin oturduğu gözlerini yüzümde gezdirdi, sol omzuma baktı bir anlığına. O an omzuma bakınca sanki omzumla ilgili bir şey yaşanmış gibi hissettim ama anımsayamadım, içim bir tuhaf oldu yalnızca.

"Üstünde taşımana izin vermeyeceğim bir şey," diye cevapladı.

Bir tür aksesuar ya da takı mıydı hediyesi emin değildim ama Aral kesinlikle nefret ediyordu bundan. Altdudağını ağzının içine yuvarladı, dudak çizgisine bastırdı dişlerini bir süre.

"Hatırlattığın iyi oldu," dedi sonra.

"Neyi?" dedim, kaşlarım çatılırken. "Hediyeyi mi?"

Ayağa kalktı derin bir nefes alırken. "Birkaç işim vardı benim, dışarı çıkacağım. Sen günlüklerini okumakla meşgul olacaksın belli ki. Bir şey bulursan haberleşiriz yine."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum ben de ayağa kalkarken. Ne olmuştu birdenbire? Hediyeyi sorduğum için mi aniden değişmişti ruh hali? Onu üzen bir şey miydi? Annesiyle falan mı ilgiliydi?

Gözlerime baktı. "Adli tıp kurumuna uğrayacağım. Bir işim var hani benim," dedi gülümseyerek.

Ama bu gülümseme öylesineydi. Her zamanki gülümsemesi değildi. Ben sahte gülücükleri tanırdım. Gülümsüyordu ki ben bir şey sormayayım, onu rahat bırakayım. Gitmek istiyordu oraya ve benim burada kalmamı istiyordu açıkça.

"Anladım," diye mırıldandım yalnızca.

"Görüşürüz," deyip yanımdan geçti. Kapıya ilerlerken Alin'in saçlarına dokundu.

O an benim saçlarıma dokunmadığını fark ettim arkasından bakarken. Genelde eli hep bana uzanırdı, saçlarıma dokunurdu ama hiç dokunmamıştı bu sabah ve gidişi biraz benden kaçıyormuş gibi gelmişti. Ya da ben kendim uyduruyordum şu an. Aral kapıdan çıkarken arkasından baktım öylece. Kapıyı çekip gitti ve ben aramızın normal olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

gerçek yüzüyle karşılaştığını söylemişti Aral, ne yapmıştı da Defne gitmişti kimbilir... Bana da bir hediye göndermişti üstelik Hükümdar Çakırca ve Defne'nin de bu hediyeyi aldığından şüpheleniyordum. Belki de bu hediyeyle ilgiliydi konu...

"Babanın gönderdiği hediye neydi Aral?" diye sordum merakla yüzüne bakarken.

Eğer bunu söyleyecekse bir tek şu an söylermiş gibi gelmişti. Aral'ın gözlerinde yine o ateş yandı, dişlerini sıktı, çenesi kasıldı. Öfkesinin oturduğu gözlerini yüzümde gezdirdi, sol omzuma baktı bir anlığına. O an omzuma bakınca sanki omzumla ilgili bir şey yaşanmış gibi hissettim ama anımsayamadım, içim bir tuhaf oldu yalnızca.

"Üstünde taşımana izin vermeyeceğim bir şey," diye cevapladı.

Bir tür aksesuar ya da takı mıydı hediyesi emin değildim ama Aral kesinlikle nefret ediyordu bundan. Altdudağını ağzının içine yuvarladı, dudak çizgisine bastırdı dişlerini bir süre.

"Hatırlattığın iyi oldu," dedi sonra.

"Neyi?" dedim, kaşlarım çatılırken. "Hediyeyi mi?"

Ayağa kalktı derin bir nefes alırken. "Birkaç işim vardı benim, dışarı çıkacağım. Sen günlüklerini okumakla meşgul olacaksın belli ki. Bir şey bulursan haberleşiriz yine."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum ben de ayağa kalkarken. Ne olmuştu birdenbire? Hediyeyi sorduğum için mi aniden değişmişti ruh hali? Onu üzen bir şey miydi? Annesiyle falan mı ilgiliydi?

Gözlerime baktı. "Adli tıp kurumuna uğrayacağım. Bir işim var hani benim," dedi gülümseyerek.

Ama bu gülümseme öylesineydi. Her zamanki gülümsemesi değildi. Ben sahte gülücükleri tanırdım. Gülümsüyordu ki ben bir şey sormayayım, onu rahat bırakayım. Gitmek istiyordu oraya ve benim burada kalmamı istiyordu açıkça.

"Anladım," diye mırıldandım yalnızca.

"Görüşürüz," deyip yanımdan geçti. Kapıya ilerlerken Alin'in saçlarına dokundu.

O an benim saçlarıma dokunmadığını fark ettim arkasından bakarken. Genelde eli hep bana uzanırdı, saçlarıma dokunurdu ama hiç dokunmamıştı bu sabah ve gidişi biraz benden kaçıyormuş gibi gelmişti. Ya da ben kendim uyduruyordum şu an. Aral kapıdan çıkarken arkasından baktım öylece. Kapıyı çekip gitti ve ben aramızın normal olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

Aral o kapıdan çıkalı tam seksen iki saat olmuştu ve üç tam, bir yarım gün boyunca onun yüzünü birkaç saat görebilmiştim yalnızca. Bunun sebebi meşgul olmasıydı ama ben, biraz da benden kaçtığını düşünüyordum istemeden. Kurduğuma inanmak istemiştim ama aramıza görünmez bir duvar örmüş gibiydi ve bunun sebebini anlayamamıştım. Daha önce babasıyla ilgili soru sormuş, hatta onu babasıyla suçlar gibi bile olmuştum ama o zaman dahi aramızda bir duvar olduğunu hissetmemiştim. Gönlümü kimseye vermem, dedikten ve hediyeyi sorduktan sonra bir şeyler olmuştu ama olan neydi emin değildim. Defne konusunda üstüne gittim diye miydi bu tutumu yoksa onu öptüğüm için ona âşığım sanıp mesafe mi koymuştu aramıza, bilmiyordum. Gerçi böyle davranmasının sebebi buysa anlayabilirdim. Kalbimi kırmamak için bunu yapabilecek biriydi tam olarak ama âşık falan değildim ona. Ne münasebetti... Şu durumda cidden aşkı düşünecek halimiz mi vardı sanki?

Bir şey olduğuna neredeyse emindim ama ne olduğunu ona sormaya da çok çekiniyordum çünkü aramızda bir duvar olduğunu düşündüğümde konuşmaya cesaret edebileceğim biri olmadığını fark etmiştim. Yeni tanıştığımızda olsa zerre umurumda olmazdı tutumu, canımı bile sıkmazdı, sıkarsa da cevabımı alana kadar onu sıkıştırırdım belki ama o sıradan biri değildi artık. Karşımdaki, tanıdığım biri olunca işler yabancılara karşı takındığım tutumumla yürümüyordu. *Neden sanki aramızda bir duvar varmış gibi,* diye sormak zor geliyordu kendime itiraf etmem gerekirse. Çünkü diğer günlere kıyasla az da olsa konuşuyorduk ve bana bunu çok meşgul olduğu ile açıklayabilirdi. Ona, *"Farkında mısın bilmiyorum ama senin benimle konuşurken bir yerden sonra saçlarıma dokunduğun bir nokta oluyordu önceden,"* diyemezdim. Ya da, *"Benim insanlarla aramdaki mesafeyi ölçme gibi bir takıntım var Aral, bizim önceden aramızda otuz santimetre olurdu ama artık bir metre. Bir şey mi yaptım?"* da diyemezdim. Paranoyak olduğumu düşünürdü.

Ben bir şey yapmış olmalıydım. Ya farkında olmadan kırmıştım onu çünkü ben öyle biriydim ya da sarhoşken bir şey yapmıştım ve hatırlamadığım için farkında değildim ama vardı bir şeyler. O camı görüyordum ben. Görürdüm.

Bu sabah dikişlerimi aldırmaya gittiğimizde elimi tutmamıştı mesela. Belki bunun sebebi avuçlarımı dikmekle ilgili kötü anıları olabilirdi ama

yine de sanki o camdan duvar olmasa en azından saçlarıma dokunurmuş gibime geliyordu. Belki de ben kendim kuruyordum çünkü gerçekten çok meşguldü şu sıralar, kafasında onlarca şey olmalıydı. Kartı kimin göndermiş olabileceği, *Corse* isimli mekân ve sahibi Pars'la olan ilişkisi, Asaf ve babamın durumu derken bir sürü iş çıkmıştı başımıza. Sadece yorgun veya canı sıkkın olabilirdi. Belki de benimle alakası bile yoktu olayın ama aklıma takılırdı böyle şeyler. Takılmıştı da. Seksen iki saattir aklıma gelip duruyordu ve ben kimseyi anlatması için zorlayamazdım, o da biliyordu bunu ve itiraf etmem gerekirse ben bu kısma biraz kırılıyordum. Aral'a söylesem kafanın içi yine düşman olmuş sana, diyecekti bana belki de ve haklıydı, öyleydi ama o camı düşmanım koymamıştı oraya, Aral koymuştu. Neden koymuştu ki?

Yapacak bir şeyim yoktu. Geçmesini ya da kendisinin anlatmasını bekleyecektim eğer kendim sormazsam. Canıma tak ettiğinde gidip boğazına yapışma ihtimalim vardı. Bendeki kredisi bitiğinde alacaklı banka gibi gırtlağına çökme ihtimalim vardı. O gün gelmeden o duvarın sebebini öğrenebilmeyi ya da onu kaldırabilmeyi umuyordum. Aral ile aramda duvar olsun istemezdim çünkü. O duvarla da yaşardım elbette ama yaşamak ilk tercihim olmazdı. Madem koyacaktı baştan koysaydı. Madem cam olacaktı aramızda neden arkasını göstermişti?

Bunun dışında üç tam bir yarım günde günlüklerimi okumayı bitirememiştim. Küçükken oluşturduğum dil için bir Latin alfabesi karşılığı oluşturmuş olmalıydım mutlaka fakat bu anahtarı nereye not ettiğimi hatırlamıyordum. Gün içinde bir süre dilin şifresini çözmeye uğraşıyor, sıkılınca güncel olan günlüklerimi okuyordum. Güncel olanları Latin alfabesine dökmeye gerek duymadan kendi dilimmiş gibi normal bir şekilde okuyabilmiştim ikinci günde ve babamı kaybettiğimiz ilk zamanlar ile annemin hastalandığı kısımları atlamıştım. Sona saklamıştım en kötü kısımları ve nihayetinde bu beni lise zamanlarına getirmişti. İşin kötü tarafı o zaman kullandığım alfabe şu an kullandığımın bir alt versiyonu olduğundan doğrudan okuyamıyordum. Bir başka deftere kelimeleri çevirerek Latin alfabesiyle not etmem gerekiyordu ve bu hem zaman alıyor hem de hiçbir kelimesinden kaçamıyordum.

Saat 20.22 olmuştu. Çakırcalarla yemek yiyip günlükleri çevirmek için eve dönüşümün üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti. Aral ile aramızda bir duvar olduğunu hissediyor olsam da Çakırcalarla her zamanki gibiydik. Güneş ablaya Aral'da bir tuhaflık sezip sezmediğini

sormayı geçirmiştim bir ara aklımdan ama sonra yanlış anlaşılabileceğini düşünmüştüm.

Günlükte geldiğim tarihin üzerinde gözlerimi gezdirdim. O tarihi çok iyi biliyordum çünkü o gün yeni bir ben doğmuştu. O gün annemin, Alin'e hamile olduğunu öğrenmiştim ve o gün benim için bir dönüm noktasıydı. Uçurumun kenarından dönmüştüm ve bu, mecazi değildi. Üzerinden uzun zaman geçmişti ama yine de okumaya içim elvermiyordu nedense. Ne yazdığımı bile hatırlamıyordum tam olarak ama kesin üzerdi beni. Aral haklıydı, günlükleri okumak iyi bir fikirdi ama beni epey üzüyordu. İç çekerek tükenmezkalemi sehpanın üzerine bıraktım.

"Keşke şu anki aklım olsaymış, diyemiyorum çünkü şimdiki aklımı o uçuruma da borçluyum biraz. Yine de keşke o zamanlar zorbalığa bu kadar takmasaymışım kafamı... Bunlar dert bile değilmiş on yedisindeki Lina. Sonradan çok güzel bulduk belamızı çünkü ve bu bile bizi o uçuruma götüremedi. Bazı insanlar böyle yaşar, demeyi öğrenmek lazımmış," diye mırıldandım gözlerimi tarih üzerinde gezdirirken.

Yanağımı sehpaya yasladım. "Hâlâ uçurum kenarlarında yürüyor değilim ama o uçurum bu sefer içimizde. Çok uzun süre bakınca uçuruma o da senin içine bakıyormuş gerçekten. İçimize yerleşmiştir belki de o zaman..."

Gözlerimi evin içinde gezdirdim. Alin'i arıyordu gözlerim çünkü ev çok sessizdi ve ben alışık değildim buna. Ne zamandır da saklambaç oynamıyorduk onunla. Yeni oyun arkadaşı bulunca beni unutmuştu sanırım.

"Alacağın olsun minik sincap," diye söylendim suratsız bir ifadeyle. "Beni satacaksan Çakırca olsaymışsın o zaman. Hepsi de '-cığım' oldu senin için zaten, benim bir artım kalmadı."

Alin için de sıradan biri miydim artık geçekten? Çocukların, arkadaşlarını ailesinden daha üsttün tutuğu bir dönemleri vardır ve ben hep Alin'in o döneminden korkmuşumdur. Çünkü en azından ailem için öncelikli olmak istiyordum hep. Öyle olduğumu düşünürdüm önceden. Ama olmadığımı öğreneli çok olmamıştı. Ben kimse için öncelikli değildim. En azından Alin kalsa olmaz mıydı?

Sehpanın üzerine koyduğum telefonuma uzandım. Uzun zamandır girmediğim sosyal medya hesabıma girdim. Biraz takipçi kaybetmiştim ama hâlâ beğeni ve yorum almaya devam ediyordu gönderilerim. Mesaj kutum da epey dolmuştu. Genel olarak neden artık gönderi atmadığımla ilgili veya iyi olup olmadığımı merak eden mesajlardı. Beni tanımayan insanların iyi olup olmadığımı sorması garipti ve Aral'ın bunu fark

etmemesi daha garipti. Bana iyi misin, diye sorardı mesela genelde. Ben de iyi olduğumu söylerdim ve o da kötüsün yani, derdi. Böyle olmalıydı normali. Ama kötüsün yani, demiyordu bana. Görmüyordu beni artık. Duvar olmasa görürdü işte.

Uygulamadan çıkıp galerime girdim ve burada canım sıkıldığında çektiğim bir fotoğrafı düzenledim. Fotoğraf; ormanı, şömineyi, bitki çayımı ve günlüklerimin üzerindeki elimi kapsıyordu yalnızca. Düzenlemesini halledince uygulamaya gerip dönüp gönderi olarak seçtim ve açıklama kısmına tıkladığımda açılan klavye üzerinde gezdirdim parmaklarımı.

22012021
Kayıp bir ruhun gideceği ilk yer kaybedildiği yer.
Katili de her zaman olay yerine geri döner.
Ruhum mezarın içinde,
Bedenim ise o mezarın başında bekler.

Şimdi kaybolduğum yerdeyim.
Kendi ruhumun katiliyim.
Günlüklerim, suç kayıtlarım.
Hayatta birkaç sayfadan ibaretim.

Her sayfanın üzerinden geçiyorum.
Ve bu kendimi kaçıncı kaybedişim, bilmiyorum...

Her zaman içimden o an geleni yazardım, bu seferki melankolik bir şiirdi. Üzerine çok düşünmedim, amaç düşünmek değil dökülmekti neticede. Fotoğrafı paylaşıp sayfamı yeniledim ve takip ettiğim sayfaların gönderilerini okurken bildirim kısmında hareketlenmeler oldu. Bildirim ekranında beğenen insanların isimlerini ve yorumları okuyarak vakit öldürmeye başladım. Fakat bir süre sonra karşıma çıkan isim kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Aral Çakırca ve 597 diğer kişi senin fotoğrafını beğendi.

Parmağımı Aral Çakırca ismine değdirdiğimde beni profiline götürdü ve Aral'ın tanıdık yüzüyle karşılaştığımda şaşkınlıkla kafamı kaldırdım sehpadan. Beni takip ediyordu ve bu kısa zaman önce gerçeklemiş değildi çünkü böyle bir bildirim almış olsam bilirdim. Zira bu hesabın benim olduğunu bilmesine imkân yoktu. Bir ben biliyordum bana ait olduğunu,

kullanıcı adım bile bambaşka bir şeydi ve kendi fotoğraflarımın hiçbirinde yüzüm görünmezdi. Beni, kim olduğumu bilmeden takip ediyordu. Neden ve ne zamandır takip ediyordu beni? Diğer yazdıklarımı da okuduğu anlamına mı geliyordu bu? Acaba son fotoğraftan anlar mıydı benim olduğumu? Elim vardı yalnızca ama şimdi profilime bakarsa beni arkadan tanırdı belki... Silmeli miydim son yazdıklarımı? Zira çoktan okumuş olmalıydı ve ben olduğumu da anladıysa faydası yoktu artık hiçbir şeyi silmenin. Ama diğer postlarımı okusun istemiyordum hiç. Beni uzun zamandır takip ediyor gibi duruyordu yani bunun için geç kalmış sayılırdım fakat şimdi kim olduğumu bilerek okumasıyla arasında dağlar kadar fark vardı. İstemiyordum bunu hiç. Özellikle de şimdi aramızda bir duvar olduğunu hissediyorken beni şeffaf halde görsün hiç istemiyordum.

Kaşlarımı çattım profilindeki fotoğraflarına bakarken. Profili gizli değildi ve beş adet fotoğraf vardı yalnızca. En eskisi Güneş ablanın gelinlik giydiği ve tüm kardeşlerinin ortasında durduğu harika bir aile fotoğrafıydı. Ekin bile vardı bu fotoğrafta ve hepsi mutlu görünüyordu. Güneş abla beyazlar içindeydi, biraz daha genç ama yine çok güzeldi. Diğer Çakırcalar ise siyah takım giymişlerdi. Çok karizmatik bir fotoğraftı. İkinci fotoğraf arkadaş grubuylaydı. Şahin, Tarık, Mehmet Ali, Kürşat ve tanımadığım birkaç adam daha vardı, bir sahilde kayaların üzerinde oturuyorlardı. Üçüncü fotoğrafta Aral'ın omzunda iki bebek vardı, biri Melek diğeri ise Batı'ydı. Yüzünde yorgun ama memnun bir gülümseme vardı. Dördüncü fotoğrafta kendisi yoktu, bir masayı çekmişti. Sol elinde sigarası vardı, masanın üzerinde açık bir kitabın üstünde duruyordu eli, külü altı çizi satırların üzerine düşmüştü ve düştüğü satırlar tanıdıktı. Çok sevdiğim bir kitaptı.

Bu gece günceme yazacağım?

Neyi?

*Ateşten eli yanan çocuğun ateşi sevdiğini.**

Çok güzel bir fotoğraftı ve bu beni üzdü çünkü gerçekten o, ateşte eli yanan bir çocuktu. Gözlerim tarihine ilişti. *24 Ekim 2018.* Doğum günüm. 2018'deki doğum günümü anımsamaya çalıştım o an. Babam almıştı beni okuldan o gün, eve giderken pasta seçmiştik birlikte ve Alin'in üflemeyi beceremeyişi bizi epey güldürmüştü. Güzel bir gündü. Keşke o günlere dönebilseydim...

* Oscar Wilde, *Dorian Gray'in Portresi,* Can Yayınları, 2009, s. 244. Çev. Nihal Yeğinobalı.

Fotoğrafta gezdirdim gözlerimi bir süre daha. Doğum günümde o neredeydi ve ne düşünüyordu bu fotoğrafı çekerken acaba?

Diğer fotoğraflarını incelemeden uygulamadan çıkıp Aral'la olan mesajlarımıza girdim. Attığım ses kaydını dinlememişti hâlâ. Ben de dinlememiştim ama bunu dinlemek için girmemiştim mesajlarımıza.

Aral

Efendim.

Ne yapıyorsun?

Oturuyorum.

Hemen cevap verdiğine göre telefonun elindeydi

Öyleydi.

Instagram'da mıydın?

Evet?

Dikkatini çeken bir şey oldu mu?

Ne gibi?

Bilmem sen söyle?

Ne demek istediğin hakkında bir fikrim yok Lina.

İstediğimi görürüm, demiştin İstememişsin demek ki.

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı ısırdım ve mesajları sildim. Neden öyle yazmıştım ki. Trip atıyor gibi olmuştum. Atmıyordum halbuki. Sadece biraz gıcıktım ona. Yoksa elbette aramıza mesafe koyabilirdi. İşimizle ilişkimizi karıştıracak değildik. Yetişkinler öyle yapar çünkü.

(Bu mesajı sildiniz.)

(Bu mesajı sildiniz.)

Okudum mesajlarını.

Ekrana kötü kötü baktım. Onları da ben yazdım sonuçta, görmeseydi o zaman... Bir de nokta koyuyordu hâlâ mesajlarının sonuna. Daha çok sinir oluyordum ona.

Rahatsız ettiğim için üzgünüm.

Sadece eğer ben olduğumu anladıysan okuma, diyecektim.

Ben, sen beni gör istemem çünkü.
İyi geceler.
(Görüldü)

Gördü ama bir şey yazmadı. En azından iyi geceler, diyebilirdi nezaketen. Ama demezse demesindi. Bir dakika kadar sonra bir mesaj düştü telefonuma.

Gördüm bir kere.

Daha önceki gönderilerimden mi bahsediyordu yoksa beni görmekten mi emin olamadım. Bu adam beni hep ikilemde bırakmak zorunda mıydı?

Bir şey gördüğün yok bence senin
Neyi görmüyorum mesela?
Boş ver
Görmüyorsan görmek istemediğin için
Sen kendin söyledin
Sen bana kızgın mısın?
Değilim
Neden kızgın olayım?
Kızmışsın bana.
Anlarım ben.
Sakinim gayet
Hoşuna gitmeyeceğini tahmin etiğim
için bilmezden gelecektim.
Ama seni sinirlendiren buysa evet.
Sen olduğunu anladım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Belki de böyle bir insan olduğum için yalnızdım gerçekten... Belki de adam normaldi, ben anormaldim... Belki de değil, gerçekten Aral normaldi ben ise anormal olandım belli ki. Ama aramızda bir mesafe olduğuna yemin edebilirdim. Normal konuşuyordu evet ama... *Ama vardı işte...* İç çektim. Ben paranoyaklık ediyordum galiba.

Derin bir nefes alıp yerden kalktım ve yatak odama ilerledim. Üzerimi değiştirip bugün erkenden uyumaya karar vermiştim an itibariyle.

Çünkü hem ruhsal hem de duygusal olarak bitkin hissediyordum kendimi. Günlüklerimi okumaktan nefret etmiştim. Aral'a da aşırı gıcık oluyordum. Uyusam iyi olurdu. Alin'i istiyordum ama onu da benden çalmışlardı. Kocası tarafından aldatılmış, üstüne çocuğu elinden alınmış gibi hissediyordum. Uyuyunca geçerdi ama.

Elimde tuttuğum telefonum titrediğinde Aral mesaj attı sandım ama yanılmıştım. Tanımadığım numara beni bir gruba eklemişti.

*+90530...50 sizi **1 Kara 6 Çakırca** adlı gruba ekledi*

***+90530...50 (Güney Çakırca):** Lina'yı da eklediğimde göre grubun isminin neden bu olduğunu anlamışsınızdır diye umuyorum*

***+90533...73 (Deniz Çakırca):** Mesaiye bak :D*
***+90533...73 (Deniz Çakırca):** Çok mu düşündün bunu?*

***+90534.... 82 (Kuzey Çakırca):** Zeki kardeşim benim*

***Şahin** 🏠: Biz ne oluyoruz burada*

***Şahin** 🏠: Memoli, Kürşat ve ben Çakırca mıyız aq*

***Şahin** 🏠: Nerede benim soyadım? Hani? Bakim?*

***Mehmet Ali:** Olum bir dur ya*

***Şahin** 🏠: Sen durabilirsin abicim çünkü senin soyadın zaten DURMUŞ*

Dün bana yaptığı espriydi bu ve yine elimde olmadan gülümsetmişti beni.

***+90530...50 (Güney Çakırca):** LAN SUDPEHSKDJSLFJDPDJDLSJDKDJDL*

***+90530...50 (Güney Çakırca):** BU ÇOK İYİYDİ AQ IDISKSHAŞDHSLSHSIDOD*

Aral Çakırca: *Madem Lina'yı da aldın gruba küfürlü şeyler yazma kırmayayım parmağını*

Yatağa oturup çatık kaşlarımla ekrana baktım. Aral kötü bir şey söylememişti ama o bile batıyordu bana şu an. Çocuk muydum ben? Hakikaten beni çocuk görüyor olabilir miydi? Gruptaki herkesi rehberime kaydetmeye başladım teker teker.

Şahin Grup konusunu ***"Adalı ve Diğerleri"*** *olarak değiştirdi*

Güney Çakırca: *Özür dilerim abicim*

Deniz Çakırca: *Tipe bak*

Kuzey Çakırca: *Şerefsiz nxnxnxnzmzks*

Şahin: *@LinaKara sinsi sinsi okuma mesajları insan bir Hi der*

Selam

Mehmet Ali: *Hay-ret bir şey*

Şahin: *Ya sen bana kelime şakasında rakip olabilir misin?*
Şahin: *Bir DUR be adam*
Şahin: *Aral gördün mü Instagram'dan attığımı?*
Şahin: *Çarpıldın de mi yine :d*
Şahin: *Heyecanlandın mı doğru söyle*

Aral Çakırca: *Şahin senin işin yok muydu?*
Aral Çakırca: *Siktir git işine bak.*

Neyden bahsettikleri hakkında bir fikrim yoktu ama Aral'ın neye çarpılıp heyecanlanmış olabileceğini merak ettim. Şahin'e sorsam belki bana anlatırdı, üç gündür onu bir kere ayaküstü görmüştüm yalnızca. Evden hiç çıkmıyordum neredeyse.

Güney Çakırca: *Abi grupta Lina var küfretmeyelim lütfen* 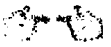

Kuzey Çakırca: *sürtünüyo bak*
Kuzey Çakırca: *cesarete bak*

Deniz Çakırca: *Mal :D*
Deniz Çakırca: *Bu çocuğun tek sorunu*
Deniz Çakırca: *Nerede duracağını bilememesi*

Kuzey Çakırca: *Nerede susacağını bilmemesi :d*

Güney Çakırca: *Kapımı çalan sen misin canım abicim?*
Güney Çakırca: *Duştayım gelme lütfen*

Aral Çakırca: *Duşta mı yazıyorsun?*

Güney Çakırca: *Yo*
Güney Çakırca: *Evet*

Şahin : *Lan anında kapısına dayanmış puhahahah*
Şahin : *On aydır görmüyordu dellendi oğlan şsldkslşd-kialks*

Mehmet Ali: *Biz niye buraya toplandık hakikaten?*

Deniz Çakırca: *Lina olduğuna göre*
Deniz Çakırca: *Goygoy değildir amaç diye düşünüyorum.*
Deniz Çakırca: *Aydınlat bizi Güney, batmadan önce :D*

Güney Çakırca: *Dniz ani*
Güney Çakırca: *Ardın et yanaodasaaıbywtil*

Deniz Çakırca: *Bana diyo ama ne diyo?*
Deniz Çakırca: *Abim odaya girmiş sesi geliyor :d*
Deniz Çakırca: *Aral Çakırca ile döşeme teorileri*

Kuzey Çakırca: *Çok sanatsal bir derstir*
Kuzey Çakırca: *Ama uzaktan alacaksın o dersi*
Kuzey Çakırca: *Yüz yüze de geçmesi zor*
Kuzey Çakırca: *İki kere alttan aldım biliyorum*

Şahin 🏠: *Lan kdkdkdkdkdk*
Şahin 🏠: *Alttan aldım kısmına patladım idğdkdğwkdğdp*
Şahin 🏠: *Hatırlıyorum lisede çok asi bir kardeşimizdin*
Şahin 🏠: *Döşeme teorisini Aral'dan ve Kürşat'tan dinliyeceksin*
Şahin 🏠: *Adam olmayanını görmedim şslksdşlskddşls*
Şahin 🏠: *Üstlerine tanımam*

Kuzey Çakırca: *"Deniz abi. Yardım et. Yan odadasın. Yetiş."*
Kuzey Çakırca: *Böyle demiş Güney bu arada aşdkaşldkssdj @DenizÇakırca*
Deniz Çakırca: *Aaaaa*
Deniz Çakırca: *Geç kaldın*
Deniz Çakırca: *Çıktı abim şimdi odadan*
Deniz Çakırca: *Güzel anlattın ağzına sağlık reis :d*
Deniz Çakırca: *@KuzeyÇakıca Bu dersi ben de uygulamalı aldım birkaç kere*

Şahin 🏠: *@DenizÇakırca Ne çektik aq senden o zamanlar issşsdşlsösdşsslmd*
Şahin 🏠: *Kuzey madem anlıyon kardeşinin lügatini niye yardıma gitmedin kdkdkdkdk*

Güney Çakırca: *Harbi bir sanat şu yaptığı bu adamın* 💔
Güney Çakırca: *Söylediklerini üzerimde hissettim* 😍

Sanırım döşeme teorisinden kasıtları küfürlü bir konuşma ya da tehdit gibi bir şeydi ve bundan bahsederken çok eğleniyorlardı. Ben de istemeden gülümserken buluyordum kendimi. Keyfim biraz yerine gelmişti.

Kuzey Çakırca: *@ŞahinAdalı Güney kahveli jölemi yemek gibi bir hataya düşmüş*

Kuzey sanırım Aral'ın kahve bittiği için dolapta bulup yediği jöleden bahsediyordu ve Aral'a gıcık olduğum için ispiyonlayabilirdim bence gayet. Abi diye istediğini yapabileceğini mi sanıyordu bu adam?

Onu Aral yedi

Aral Çakırca: *Onu ben yedim.*

Kaşlarım çatıldı. Aynı anda yazdığımız için ispiyonlamış sayılmazdım sanırım. Hemen de itiraf ediyordu. Abi olmak avantajlı durumdu cidden.

Şahin 🏡*: Lan aynı anda yazdınız o.O*

Kuzey Çakırca: *Afiyet olsun abicim*

Güney Çakırca: *Günahıma girdin*
Güney Çakırca*: Püh yazıklar olsun sana kutup ayısı* 🐻❄️

Şahin 🏡*: Bu arada? Aral'cığım? Birlikte jöle yemeler falan? Hayırdır????*

Aral Çakırca: *Şahin evde misin?*

Şahin 🏡*: Lan bu ne??? Herkesin dayağını kapıda servis ediyo adam*

Mehmet Ali: *Kapıda döşeme*

Güney Çakırca: *şsşsskskdskdlsdlsjswşlj*
Güney Çakırca: *Çok iyiydi bu kdkdskkdslksaş*

Şahin 🏡*: ırueıueıoeğpewğewıo iyi espriydi kabul*
Şahin 🏡*: Ama bir daha olmasın @MehmetAli*
Şahin 🏡*: Neyse jöleye geri dönelim hemen konu dağılmasın iasldilsk*
Şahin 🏡*: Tadı güzel miydi bare @AralÇakırca*
Şahin 🏡*: Evdeyim bu arada*

Aral Çakırca: *:)*

Deniz Çakırca: *Aha gülümseme geldi*

Mehmet Ali: *Gece yarısından sonra salı. Uçak biletleri indirimli olur.*
Mehmet Ali: *Kaçmak istersen İtalya iyi. @SahinAdalı*

Şahin 🏠*: Lina @LinaKara*

Efendim

Şahin 🏠*: Bir şey demiycek misin*
Şahin 🏠*: Help*

Gülümsedim hafifçe. Aral'a sataşıp sonra da benden yardım istiyordu. Aral ile aramız eskisi gibi olsa belki ben de takılırdım ama şu durumda ona takılabileceğimi sanmıyordum hiç. Anlamazdan geldim bu yüzden.

Jöleyi ben yemedim Aral yedi,
Tadını bilmiyorum Şahin

Deniz Çakırca: *ahahahahaha*

Kuzey Çakırca: *puahahahahaha*

Şahin 🏠*: Sen ya çok masumsun*
Şahin 🏠*: Ya da çok gaddar ve kindar bir hanımefendisin*

Güney Çakırca: *dkdkdkddkdkdkdd*
Güney Çakırca: *Abi insan bi' ikram eder yalnız* 👁 *hakkı*

Aral Çakırca: *Lina kahve sevmiyor.*

Ben kahve sevmiyorum

Şahin 🏠*: susayım diyorum ama*

Şahin : *yine aynı anda yazdınız*
Şahin : *Kalp kalbe karşı diyeceğim*
Şahin : *Ama suçlu oluyorum sonra*

Mehmet Ali: *Hakikaten dışarıda Aral bu arada :D*

Şahin : *Lan hakikaten bana mı geliyosun?*

Aral Çakırca: *işim yok sana geleceğim.*
Mehmet Ali: *Korkudan yazamadın minik serçe*

Şahin : *heh iyi bari*
Şahin : *@MehmetAli sen bende tutuklu mu kaldın yavrum?*
Şahin : *Ne bu dikkatimi çekmeye çalışmalar âşık mısın bana :p*

Şahin'in yazdıklarını okuduğumda nedense tüylerim diken diken oldu. Tutuklu, deyince aklıma Aral gelmişti çünkü. Geçen gün uyurken dinlediği şarkıydı *Tutuklu* ve o an ben sarhoşken aramızda böyle bir an geçtiğini anımsar gibi oldum. İçim bir tuhaf oldu. Ben sarhoşken Aral'la aramızda hatırlamadığım çok başka şeyler geçmişti ve ben bir türlü anımsayamıyordum. Ve belki de o camdan duvarın sebebi buydu. Sebebi bendim.

Şahin : *ARAL'IM BENSİZ NEREYE????*
Şahin : *@MehmetAli sen neden oradasın yavrum?*

Aral Çakırca: *İşim var.*

Şahin : *Nereye geleyim?*

Aral Çakırca: *Gelmene gerek yok eyvallah.*

Şahin : *Eyvallah bizden de hayırdır?*

Aral Çakırca: *Anlatırım sonra.*

Mehmet Ali: *Sorma söyleyemeyecek*

Şahin 🗣: 🗣 👆

Güney Çakırca: *Çok ayıp ırıeueoeğeıeıeıe*

Deniz Çakırca: *Abi yolunun üstüyse beni de Manolya'ya atar mısın?*
Aral Çakırca: *Atarım*

Saat 20.58'di. Nereye gidiyordu bu saatte?

Mehmet Ali: *@ŞahinAdalı Sabahtan motoru burada bırakmıştım almaya geldim*
Mehmet Ali: *Grubun amaç ne bu arada?*
Mehmet Ali: *Ona göre sessize alacam sizi*
Mehmet Ali: *Balım'ın mesajlarını ayırt edemiyorum*
Mehmet Ali: *Tonlarca mesaj geliyor*
Mehmet Ali: *Şerefsiz Şahin sağ olsun*

Güney Çakırca: *iletişim*
Güney Çakırca: *enerji*
Güney Çakırca: *sinerji*
Güney Çakırca: *saygınlık*
Güney Çakırca: *Yengemize selamlar*

Aral Çakırca: *Boş yani?*

Güney Çakırca: *kırılırım ama öyle dersen* ☹
Güney Çakırca: 💔
Güney Çakırca: *ve kırıldım*

Kuzey Çakırca: *Deniz abi*

Deniz Çakırca: *Hop*

Kuzey Çakırca: *Takılacaksan ben de geleyim mi*

Deniz Çakırca: *Gel yavrum*

Güney Çakırca: *peki ben* 🐶 🐡

Deniz Çakırca: *sen de gel köpüş*

Aral Çakırca: *Güney o süngeri çakmadım sanma.*

Deniz Çakırca: *Ulan ya :d*
Deniz Çakırca: *Bayılıyorum beş birada manyak olanların kendini sünger sanmasına*

Kuzey Çakırca: 🔪
Kuzey Çakırca: *patladım uepwuwoeuwpe*

Güney Çakırca: *Bizdeki de karaciğer be abicim* ☺
Güney Çakırca: *hem senin bana laf çakmadan tek bir günün geçmeyecek mi acaba???*

Şahin 🏠: *Geçmez Güney'im geçmez lsldlsdslksldl*
Şahin 🏠: *Ben de geliyom Tarık kankamı göreyim*

Mehmet Ali: *Veli abiye mi gitsek?*

Deniz Çakırca: *Aslında o da olur*
Deniz Çakırca: *Hatta güzel olur*💖

Mehmet Ali: *Eyvallah*

Şahin 🏠: *Oha çok heyecanlandım Tarık'ı ektik ehehehe*
Şahin 🏠: *Aral, Lina'yı da getirsene. Veli abi gönül koyar valla*

Aral Çakırca: *Veli abinin Lina'dan haberi yok!*

Şahin 🏠: *E ben anlatınca olcak işte*
Şahin 🏠: *Aral'ın bir manitası var görme diycem*

Şahin : *Misal ama yani*
Şahin : *Getir de görsün yengemi*

Aral Çakırca: *Lina'yı rahatsız edecek imalarda bulunmayın, dedim kaç kez.*

Mehmet Ali: *Ne meraklıymışsın Aral'ın başını bağlamaya*

Şahin : *Lina'cığım yanlış anlamaz beni*
Şahin : *De mi kız mandaLina?*

Öyle bir şey kastetmediklerinin ve ilişkimizin sahte olduğunun farkındaydım gayet. Rahatsız olan ben değildim, kendisiydi asıl.

Sorun yok benim için

Şahin : *BAKIN BAKIN*
Şahin : *Sorun yok diyor*

Aral Çakırca: *Lina'nın hiçbir iyiyim'ine, önemli değili'ne ve sorun yok'una tek seferde inanamazsın Şahin.*

Biliyorsun, görüyorsun ve mesafe koyuyorsun. Demek ki kasten yapıyorsun.

Sorun değil ama gerçekten
İroni ile gerçeği ayırt edebiliyorum
Rahatsız etmeyeyim hem ben sizi
İyi eğlenceler size

Şahin : *Lina sen takma Aral'ı. Onun işi varmış zaten*
Şahin : *Gel mutlaka. Ne rahatsız olması????*
Şahin : *Hava almış olursun hem kaç gündür evdesin*
Şahin : *Veli abi dediğimiz de deniz kenarında mekânı olan bir abimiz*
Şahin : *Mütevazı bir yer yani*
Şahin : *Bir şeyler atıştırıp çay içicez*

Şahin : *Çay var içersen Aral var seversen şsldkssşlkdslşdk*
Şahin : *@AralÇakırca getir kızı*
Şahin : *bir de beni arasana müsaitsen*
Şahin : *@KürşatÇelikkol sen de gel*
Şahin : *Sinsi ruh gibi duruyon grupta bir selamünaleyküm, der insan*

Kürşat Çelikkol: *Aleykümselam abi*
Kürşat Çelikkol: *Aral'la olacağım ben*

Şahin : *Müsaitsen sen ara beni o zaman*
Şahin : *Bensiz nereye gidiyorsunuz hayırdır aq*
Şahin : *Beklemediğim yerden gol yedim amk*

Kürşat Çelikkol: *Hayır abi*

Şahin : *hay hayrınıza s...*

Kürşat Çelikkol: *Abi yenge var grupta*

Şahin : *Sansürledim evet*
Kürşat Çelikkol: *Arıyorum*

Şahin : *Arama bir dakika*
Şahin : *@MehmetAli Balın'a da söylesene Lina'yla tanışmak istiyordu*

Mehmet Ali: *Söyledim az önce, nöbeti var ama on dakika uğrarım dedi*
Mehmet Ali: *Sana da iki çift lafı varmış :)*

Şahin : *Ne acaba :d*
Şahin : *Bu kızla yıldızım barışmıyor benim kdkdkdkdk*

Mehmet Ali: *Kendi numaran diye kızlara benimkini vermezsen barışır kardeşim*

Kürşat Çelikkol: *Abi bence sen değiştir o numarayı*
Kürşat Çelikkol: *Dün birkaç adama numara veriyordu*

Mehmet Ali: *Lan amk senin Şahin*
Mehmet Ali: *Kızlar bitti erkeklere de mi dağıtmaya başladın numaramı*

Şahin 📩: *Kürşat onlar ustaydı lan lslslkskdjdskjsks*
Şahin 📩: *Tadilat işim vardı kdskpodpskpd*
Şahin 📩: *@MehmetAli ilişkinize heyecan kattım bence kdkdskskaopsd*
Şahin 📩: *Balın'ın teşekkür etmesi lazım bana*

Kürşat Çelikkol: *Abi yengeler bu yüzden seni sevmiyor*

Şahin 📩: *Lina beni seviyor bence* 🍎
Şahin 📩: *Kürşat artık arayabilirsin beni yavrum*

Mesajları okurken elimde olmadan gülümsemiştim, zil çaldığında korkuyla irkildim. Telefonumdan başımı kaldırıp kapıya doğru baktım, ardından ayağa kalktım. Kapıya doğru ilerlerken telefonumu arka cebime kaldırdım. Aral mı gelmişti? Alin'i mi getirmişti acaba? Nereye gidiyordu? Ne işi vardı? Hayır, demişti Kürşat. Bu saatte ne hayır işi vardı?

Aklıma gelen tek seçenek Defne'ydi fakat Aral barışmayacaklarını ısrarla söylemişti. Ayak diremem saçma olurdu ve bana neydi daha önemlisi. Ben daha çok onunla aramda olana takılmıştım ve ona gıcıktım.

Kapıyı açtığımda karşımda Aral dikiliyordu ama Alin yoktu yanında. Tek başınaydı. Beyaz gömlek, siyah pantolon, siyah bir kaban vardı üzerinde. Birbirimize bakarken bir süre sessiz kaldı, yüzümü izledi öylece. Mesajda biraz tartışır gibi olmuştuk ve yazdıklarımı okuduğu için o benim içimi görmüşken ben ona bir camın arkasından bakıyor gibi hissediyordum. Adil değildi hiç.

Dudaklarını ıslatıp, "Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu gözlerime bakarken. "Şahin haklı. Kaç gündür evdesin, biraz hava al. Kafan dağılır."

Yüzüne baktım hafif çatık kaşlarımla. "Kafam dağınık zaten benim."

Gülümsetti bu söylediğim onu ama acayip yorgun görünüyordu. Yorgunsa gidip uyusun, ne işi vardı bu saatte dışarılarda?

"Nereye gidiyorsun sen?" diye sordum hiçbir şey yokmuş gibi davranarak. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmakta çok iyiydim.

"İş güç yine," dedi üstü kapalı. "Anlatırım sonra. Bir sonuca ersin de..."

"Bu saatte mi?"

Kafasını salladı "Su uyur düşman uyumaz. Duymadın mı hiç?"

"Duydum," diye mırıldandım. Hani hayır işiydi? Düşman nereden çıkmıştı şimdi? "Sen yeterince uyuyor musun peki?"

Sorduğum soru kaşlarını çatmasına sebep oldu hafifçe. Uyumadığı, düşündüğünden daha çok belli oluyordu. Uykusuzluğa alışkın biriydi muhtemelen, doktordu ve işlerinden biri gecenin bir vakti olay yeri incelemeye gitmek olabiliyordu. Şu sıralar anlam veremediğim bir şekilde gerçekten tek işi bu işmiş gibi olsa da geceleri çok uyuyor gibime gelmemişti.

"Yeterince uyuyorum."

"Kime göre yeterince?" diye sordum bu kez. Her insan vücuduna yetecek uyku miktarı değişirdi ama Aral Çakırca olsa bile altı saat uyuması iyi olurdu bence.

"Kendime yeterince," dedi hafifçe gülümseyerek. "Geliyor musun?"

Gülümsemesine baktım. Mesela normalde bana daha içten gülümserdi. Bir şey vardı. Mutsuzdu belki de...

"Olur," diye mırıldandım. Hava almak iyi olabilirdi. "Gelirim."

"Hadi o zaman," dedi bir adım geri atıp.

Uzanıp montumu aldım ve öylece çıktım dışarı. Şahin mütevazı bir yer, demişti, kıyafetlerimin sırıtmayacağını düşünüyordum. Üzerimde beyaz bir askılı, üzerinde papatya desenleri olan siyah uzun, kalın bir hırka, koyu gri bir kot vardı. Cüzdanım montumun cebindeydi, telefonum da yanımdaydı, başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Beremi de kaybetmiştim, bulamıyordum zaten.

"Gittiğin yer, benim gelemeyeceğim bir yer mi?" diye sordum botlarımızın altında ezilen kar sesleri eşliğinde.

"Gelmeni tercih etmeyeceğim bir yer," diye onaylarken beni bir sigara yaktı.

"İstesem gelebilirim ama?" diye sordum kafamı sağ omzuma hafifçe yatırıp.

"Senin isteyip yapamayacağın bir şey var mı ki? Karşı çıkacak olsam bile?"

Yüz hatlarım gerildi hafifçe. Onu hiç dinlemediğimi ima ediyordu. Ben hep mantıklı biri olduğumu düşünmüşümdür. Duygusuz veya bencil olabilirdim belki ama mantık çerçevesinden ilerlediğimi düşünürdüm

hep. Mantıklı bir açıklama yaparsa sıkboğaz etmezdim onu. Tatmin ederse beni tırnaklarımı çıkarmazdım, manyak değildim bence o kadar. Ama tahammül sınırım çok düşüktü. Sınırım aşıldığında bıçak çekerdim, bunu o da biliyordu.

"Ben o mekâna bir kez daha gitmek ve o adamla konuşmak istiyorum," dedim uzun ağaçların dalsız gövdelerini izlerken.

"O adamla konuşmanı tercih etmem," dedi net bir sesle. Aral Çakırca'yla mı konuşuyordum Kâtip Bartleby'le* mi belli değildi.

"Neden?" diye sordum gözlerimi ona çevirip.

"Sana bakışını sevmedim," dedi o da gözlerini bana çevirerek.

"Yani?" dedim ben de kaşlarımı kaldırıp. "Bir şeyler öğrenebilecek-sem bakmasında bir sorun yok. Rahatsız olursam benim de elim armut toplamıyor."

Çenesi gerilirken kafasını salladı hafifçe. "Benim de toplamaz işte."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek o?"

"Ne demek olduğunu biliyorsun," deyip derin bir nefes aldı sigarasından. "Benim bazı kırmızı çizgilerim var."

"Neymiş?" diye sordum gözlerine bakarken.

"Sana dokunulması mesela," dedi açık açık. "Gözle olsun sözle olsun fark etmez. Eli hiç katmıyorum bile, iş oraya gelmeden geçmişini siler atarım." Bunları söylerken o kadar ciddiydi ki Çakırca dedikleri adamı gördüm gözlerinde. Sebebini de anlayabiliyordum. Verandada geçen konuşmalarına kulak misafiri olmuştum çünkü. Aral bu konuda bir şeyler yaşamıştı, hassastı bu konuda ama göze ve söze bile tahammül edemiyor olması ayrı bir seviyeydi. Onun sevgilisi olarak tanındığım için miydi bu tutumu yoksa bir kadını koruma içgüdüsü müydü emin değildim.

"Kartı gönderen her kimse söylemek istediklerini anlayacağımı düşünüyordu. İlk başta hiçbir şey anlamadım ama o zarf sayesinde babamın kimliği hakkında bir fikrim oldu ve yine o zarf sayesinde o mekânın babamla bir ilişkisi olabileceğini düşündüm. Eğer o gün beni götürmeseydin yanında, Asaf'ın gittiği bir mekândan ve sahibinden ibaret olacaktı orası bizim için ama artık babamla bir ilgisi olduğunu biliyoruz. Babamla ilgili bir şey var orada veya o adamda. Asaf da boşuna gitmiyordu oraya belli ki. Sen istediğin kadar konuş Pars'la, sana anlatacak olsa anlatırdı. Belki de bana anlatabilir ya da ben bir ipucu yakalayabilirim çünkü babamı ben tanıyorum, sen değil."

* Kâtip Bartleby: Herman Melville'e ait kitap. Aynı adlı karakterinin en sık kullandığı sözcük dizisi "yapmamayı tercih ederim"dir.

Derin bir nefes aldı Aral. Yüzüne dokundu. "Bugünkü işimize bir bakalım. Konuşuruz yine," dedi.

Bugünkü işi bununla mı ilgiliydi o zaman? "Bugünkü işin ne Aral?"

"Şimdi değil Lina," diye geçiştirdi beni ve biten sigarasını yere atıp üzerine bastı. "Sonra."

"Şimdi," diye direttim adımlarımı durdurup. "Niye geçiştiriyorsun beni?"

"Seni geçiştirdiğim yok," dedi o da durup bana dönerken. "Sanki bu mümkünmüş gibi..."

"Mümkün," dedim sinirlenerek. "Sen benden zaten bir şeyler saklıyorsun, ben bilmiyor muyum? 'Susuyorum ama seni düşündüğümden' mantığın beni acayip geriyor ama mantıklı bir açıklaması vardır Lina, diye teskin edip duruyorum kendimi. Sen ise içimi rahatlatacağına geçiştiriyorsun beni, kendimle baş başa bırakıyorsun. Kafanın içi düşman olmuş sana, diyorsun bana ama beni o düşmanımla sen baş başa bırakıyorsun."

Sıkıntıyla yüzüne dokundu. İç çektiğini işittim. Ensesini ovdu sonra ve kafasını geriye attı. Âdemelması belirginleşmişti, yutkundu sonra.

"Ben kardeşimden hayrı ve şerri ayıramıyorum Lina," dediğinde kanım buz kesti. "Ekin benimle görüşmek istedi ve ben bunun hayır mı şer mi olduğunu bilmiyorum, kestiremiyorum." Gözlerini kapattı. "Haklısın. Sen de haklısın Lina. Ama her şey birbirine girdi artık. Sana ne söylemem lazım ne yapmam lazım kestiremiyorum. Biraz zaman versen bana, ben netleşen her şeyi söyleyeceğim sana zaten." Bir iki adım attı bana. "Kafandaki düşmanla arana beni koysan olmaz mı?"

O öyle söyleyince içim sızladı. "Ben seni ne babanla ne de kardeşinle yargılarım. Geçen gün de söylemedim mi?" Bu yüzden mi aramıza duvar çekmişti yoksa?

Sana sırtını dönenler olmuş bu yüzden belli ki ama onların gidebileceği başka kimseleri varmış Aral. Benim gidecek kimsem yok. Benim diğerlerinden farkım bu işte. İnsanlar kendilerini aklamaya, karşılarındakini çamura atmaya meraklılar. Biliyorum, o çamurda çok yattım. Senin görmediğin bu işte, ben kendini aklayacak olan değil kendini herkesten önce çamura atacak olanım. Görmüyorsun.

"Beni kafandaki düşmanla arana koy, diyorsun ama susarak onu bana düşman eden sensin. Benim derdim senin kiminle konuştuğun değil, benim derdim senin bana susuyor olman. Senin bana, 'Ben Ekin'le görüşeceğim,' diyemiyor, ben sana bir şey sorduğumda susuyor olman. Daha

ötesi bunda kararlısın. Ben seninle aynı yerde değilim ki birlikte atacağımız adımı hesaplayayım. Ben geçmişimle hesaplaşıp şimdimde boğuluyorum. Sen ise şimdiyle ilgilenmiyorsun, kafanın içinde onlarca ihtimalle benim fikrimi bile almadan geleceği hesaplıyorsun. Bizim durumumuz bundan ibaret." Gözlerimi başka bir yere çevirdim biraz içerleyerek. "Ben kuşumu bile konuşturamamış biriyim, seni zorla konuşturacak değilim. Bunu sen de biliyorsun. Kendi cevaplarımı kendim bulurum."

Yürümeye devam edecektim ama uzanıp elimi tuttu ve hafifçe kendisine doğru çektiğinde yüz yüze geldik. Kaşları çatık, elleri buz gibiydi. Verdiği nefes buhar oldu ikimizin yüzü arasında. *Otuz santimetre.*

"Ne demek kendi cevaplarımı kendim bulurum?" dedi dik dik bakarken bana.

"Ne demekse o demek," dedim ben de kaşlarımı çatarak.

Derin bir nefes verdi. Sigara ile karışık karanfil kokusu doldu ciğerlerime.

"Sanki her şeyi biliyormuşum da senden saklıyormuşum gibi itham etme beni."

"Bir şeyler biliyorsun ama." Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Kavga ettiğimiz gün itiraf etmişti o da.

"Emin olmadığım, kendi kafamda kurmuş olabileceğim tonla şey var aklımda. İçimi bir görsen Lina, kendi kafanın içi ferah gelir sana. Senin kafanı da mı karıştırayım? Ne faydası olacak bunun bize?"

"Buna sadece sen karar veremezsin," dedim net bir şekilde. "Bilmem gerekirken sustuğun bir şeyler var."

"Yok," diye karşılık verdi aynı netlikle. "Bu işi çözüme götürebileceğini düşündüğüm hiçbir şey yok. Her ihtimali düşünüyorum, her ihtimalin ucunu tutup sonuna kadar yürümek istiyorum ama bir sonu yok bunun Lina. Sen nasıl bir şeyler arıyorsan kendi elinden geldiğince ben de aynısını yapıyorum. Anlatmıyorsam bir şey bildiğimden değil, anlatacak bir şeyim olmadığındandır belki. Hiç öyle olabileceğini düşündün mü?"

Bir şey demeden yüzüne baktım yalnızca. Yok, diyorsa inanmak zorundaydım. Var ama söyleyemem, demiyordu, yok, diyordu düpedüz. Ama bu işi çözebilecek bir şey yok, diyordu ve ben böyle detaylara çok takılırdım. Güvensizdim çünkü.

"Kafanın içinde bir ben varsam ve bana güveniyorsan eğer, bunun arkasına saklan. Aklına şüphe düştüğünde bana olan güveninin arkasına saklan Lina. Yapamaz mısın bunu?"

Yaparım. Ama sen aramıza mesafe koydun.

"Sen şüpheye düşsen bana güvenip arkama saklanır mıydın?"

Gözlerimin içine bakarken hafifçe eğildi bana. "Benim aklıma şüphe tohumu ekseler biri bile sana olan güvenimin gölgesinde yetişmez."

Kalbim küt küt attı. Gözlerine bakarken içine çekiliyormuş gibi hissettim. Ben bile kendime bu kadar güvenmezken onun bana bu kadar güvenmesi mümkün müydü?

"O kadar mı güveniyorsun bana?"

Dudaklarını ıslattı gözlerimin içine bakarken. "O kadar güveniyorum."

"Neden?" diye sordum. Anlam verememiştim.

"Öyle işte," dedi sadece. Sonra başını kaldırdı ve elimi bırakıp aramızdaki mesafeyi açtı.

Kaşlarım çatıldı istemsizce. Gözlerini etrafta gezdirip derin bir soluk aldı. Cebinden tanıdık bir çelik kutu çıkardı ve içinden bir karanfil alıp ön dişlerinin arasına yerleştirdi. Isırdığı karanfil ağzının içinde kayboldu.

"Gidelim," diye mırıldandım. "Üşüdüm."

Gözlerini bana çevirdi. "Gidelim."

Ona arkamı döndüm ve arabasına doğru ilerlemeye başladım. Deniz, Kuzey ve Güney'i gördüm biraz ileride. Sohbet ediyorlardı ve hepsi sigara içiyordu. Beni gördüklerinde bakışları bana çevrildi hepsinin. Hepsine başımla selam verdim. Onlar da bana selam verdiler. Kuzey'in gözleri bir süre üzerimde gezindi, Aral'la tartıştığımızı anlamıştı sanırım. Aral'a karşı çok savunmasız bir yanı vardı, bunu Ekin'le olan konuşmamızdan sonra daha iyi anlayabiliyordum. Aral onlara çok abilik etmişti öz kardeşleri olmamasına rağmen.

Arkamdan Aral'ın ayak seslerini işittim. Deniz'in bakışları ona çevrildi. Hepsi biten sigaralarını attı.

"Nasıl yapıyoruz?" diye sordu Deniz, abisine. "Ben araba kullanmak istemediğimden sen beni at, dedim ama işin acilse ben Lina'yı götürürüm."

'Cık'ladı Aral. "Yok vaktim var daha. Ben sizi Veli abiye bırakınca arabayı da bırakırım her duruma karşı. Kürşat'la biraz oturur sonra onun arabasıyla geçeriz biz."

Deniz, Aral'ın Ekin'le buluşacağını bilmiyor gibi duruyordu. Aral bana değil, herkese karşı ketum biriydi belki de... Ben aramızda o mesafeyi hissettiğim için her şeyi kendime yoruyordum.

Deniz onayladı onu. Aral arabasının kapılarını açtı. Kuzey, Aral'ın arkasındaki koltuğa yerleşirken Güney, Deniz için diğer arka kapıyı açtı.

"Geç abiciğim," dedi gülerek.

"Kaç yaşında adamsınız cam kenarına oturmak için yarış yapıyorsunuz," diye söylendi Deniz geçerken.

Gülümsetti bu beni.

"Midem hassasmış benim," dedi Güney gülerek ve benim için de ön koltuğun kapısını açtı. "Buyurun Lina Hanım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve koltuğa oturdum. Kapımı kapatıp kendisi de arka koltuğa geçti.

Aral da arabaya bindi, ardından kas yırtıklarımdan ötürü ben uzanamadığım için önce benim kemerimi taktığında biraz utandım çünkü normalde kimse olmazdı bunu yaparken. Ama şimdi arkada üç erkek kardeşi vardı. Gözlerimi dışarıda gezdirdim.

"Tam bir centilmen," diye fısıldadığını işitim Güney'in.

"Tam," diye onayladı onu Kuzey.

"Öyledir," dedi Deniz de.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hepsi benden büyüktü bu adamların ama bazen inanması zor geliyordu. Çakırcaların sevimli bir yanları vardı.

Bahsettikleri mekâna gidene kadar arabada sohbet edildi. Ben dışarıyı izleyerek sohbetlerini dinledim. Genelde günlük konulardı bahsettikleri. Politika ya da sporla ilgiliydi. Ben daha çok Aral'ın bizi bırakıp gittikten sonraki kısımla ilgileniyordum. Ekin'le son görüştüklerinde hiç iyi bir durumda değildi Aral, şimdi gittiğinde ne olacaktı, kestiremiyordum. Ekin'i de pek tanımıyordum. Aral'a karşı bilenmişti ve bıçağının ne kadar sivri olduğundan emin değildim. Aral'a zarar verebilir miydi mesela? Babasına rağmen?

Araba deniz kenarında durduğunda herkes indi. Güney yine kapımı açtığında teşekkür ettim ona. Aral bana elini uzatmak yerine elini hafifçe belime koyup yönlendirdiğinde o camdan duvarı daha net hissettim. Ekin'le buluşacağı için değilse neydi bu duvarın sebebi? Yüzüm düştü. Uçamadığı için benden kaçamayan o kuşumu anımsattı bu bana.

"Oturalım biraz, kalkarız sonra," dediğini işittim Aral'ın.

Kafamı yerden kaldırdığımda Kürşat'ı gördüm. Bana başıyla selam verdi.

"İyi akşamlar Lina Hanım."

"İyi akşamlar," diye mırıldandım başımla selam vererek.

Bahsettikleri yer denize yakın, güzel bir mekândı. Meyhaneye benziyordu biraz ama çok insan yoktu içeride. Sıcak bir görüntüsü vardı. Biz

girişe doğru ilerlerken bir masada oturan Şahin, Mehmet Ali, kumral bir kadın ve kır saçlı bir adamın sohbet ettiğini seçti gözlerim.

Kapıyı açtığımızda çalan rüzgâr çanı hoş bir melodi yaydı ve tüm gözleri bize çevirdi. Kır saçlı adam bizi gördüğünde keyifle gülümsedi. Veli abi, dedikleri adam o olmalıydı. Ayağa kalktı, memnun bir ifadeyle gözleri bana çevrildi. Şahin kim olduğumu anlatmış olmalıydı çoktan ve nasıl anlatmışsa beni Veli Bey bana büyük bir içtenlikle gülümsedi. Eski Türk filmlerindeki tonton amcalara benziyordu.

Güney, Kuzey ve Deniz adama sarılarak selamlaştılar. Sıra bize geldiğinde Veli Bey'in gözleri yüzümde gezindi.

"Lina, Veli abi," diye tanıttı Aral bana adamı. "Veli abi, Lina."

Bana elini uzattığında Aral müdahale edecek gibi oldu ama elimi uzatarak tokalaştım onunla.

"Memnun oldum," dedim içtenlikle.

"O memnuniyet bana ait efendim," dedi gülümseyerek. Sesi bile gülümsüyordu adamın. Yanakları al aldı. Ellerimi tuttu sevecenlikle. "Ne iyi ettin de geldin... Geçin şöyle geçin," deyip elimi bıraktı ve bizi masaya doğru buyur etti. Yetmişli yaşlarında olmalıydı ama çok enerjik birine benziyordu. Masaya ilerlediğimizde Mehmet Ali ve ismini mesajlardan öğrendiğim sevgilisi Balın bizi ayakta bekliyordu.

"Balın, Lina," diye beni sevgilisine tanıttı Mehmet Ali. "Lina, Balın. Sevgilim."

Balın sarıya çalan parlak kumral saçları olan, yeşil gözlü güzel bir kadındı. Bana hafif şaşırmış gibi bakıyordu. Anlayamadım sebebini ama gülümseyerek elini uzattı. Uzattığı elini tuttum onun da.

"Memnun oldum," dedi gülümseyerek.

"Ben de öyle," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Benim nöbetim olduğu için maalesef oturup laflayamayacağım. Bir gün mutlaka oturup konuşalım ama," dedi gülümseyerek. Doktordu sanırım o da.

"Kolay gelsin," dedim içtenlikle.

Bana gülümsedi ve herkese el sallayarak vedalaştı. Mehmet Ali onu bırakıp geleceğini söyleyerek ayrıldı yanımızdan.

Onların kalktığı yere biz oturduk. Mekânda içki içiliyordu ama bizim masamızda kimse içmiyordu. Herkes çay içiyordu Şahin'in dediği gibi. Şahin karşımda oturuyordu, Aral'ın karşısında ise Veli abi. İlişkimizin nasıl gittiği konusunda epey meraklıydı, Aral'ı sevdiği belli oluyordu.

Aral'ın da onu sevip saydığı belliydi. Bir süre ikimiz hakkında döndü muhabbet.

Veli abi müşterilerle ilgilenmek üzere masamızdan kalktığında Şahin dikkatini bana verdi gülümseyerek.

"Eeee... Anlat bakalım, sarhoşluk nasıl bir hismiş, Mandalinalı Kokteyl..."

"Pek bir şey hatırlamıyorum açıkçası," diye mırıldandım. "Sevdiğimi söyleyemem."

"Hatırlamazsın tabii," dediğini işittim Aral'ın. "Neyine senin dört bardak içki?"

Gözlerimi Deniz'e çevirdim. "Demiştim söylenir diye."

Kaşları kalkmıştı onun da ama gülümsüyordu. "Hayret..."

"Söylenmiyorum," diye karşı çıktı Aral. "İçebilirsin elbette ama sınırını bilmiyorsan zorlamamak en iyisi."

Sınırımı bilmemekten kastı neydi? Onu öpmüş olmam mı? Belki de gerçekten onu öptüğüm için çizmişti sınırı. Gönlümü kimseye vermem, derken de bir mesaj veriyordu bana belki de. Ne sanıyordu acaba bu adam kendini?

"Yemem seni merak etme," dedim huysuz bir ifadeyle.

Gözlerini bana çevirdiğinde sol eli dudaklarına dokunuyordu. Tenimin ısındığını hissederken yüz hatlarım hafiften gerildi. "Korktuğum o değil," dedi gözlerime bakarak.

O an sanki böyle bir konuşma yaşamışız gibi hissettim. *Dejavu* hissi sardı bedenimi yine. Gözlerimi kaçırdım. Şahin bunu fark ederek kaşlarını indirip kaldırdı.

"Hayırdır?"

Bir şey demeyip çayımdan bir yudum aldığımda güldü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi Aral'a çevirdi gözlerini.

"Ben de geleyim mi hakikaten? Gelirim bak."

"Gerek yok," dedi Aral. "Kürşat'la gidip geliriz."

"Deniz ve sen Lina'yla kalın."

Beni hep Deniz'le bırakması bir tesadüf değildi artık, emindim. Güney ve Kuzey de vardı yanımda ama Deniz'e emanet ediyordu özellikle sanki.

"Neden özellikle seni götürmüyor yanında?" diye sordum Deniz'e çevirip bakışlarımı.

Sorum Deniz'i gülümsetti. "Benim bazı öfke problemlerim var," dedi. "Şekerim ve tansiyonum çabuk düşüyor. Şekerim düşünce de..."

"Sinirleniyorsun," diye tamamladım cümlesini.

Güldü. "Evet. Namım çok kötü o yüzden. Benim yüzümden de abimin namı çok kötü."

Kaşlarım kalktı. "Nasıl yani?"

"Abimle benziyoruz, fark etmişsindir," dedi Deniz çay bardağına dokunurken. "Lise sondayken yaşım tutmadığı için içkili mekânlara giremediğimden abimin kimliğini çalmıştım," dediğinde kaşlarım kalktı şaşkınlıkla. Bunu yapacak birine benzemiyordu hiç. Deniz, Aral'la birlikte bir çocuk büyütmüş biriydi. Bambaşka birini anlatıyordu sanki.

"Abim kendine kimlik çıkardı ama bendeki bende kaldı tabii. Ergensen, başında da Hükümdar Çakırca gibi bir diktatör varsa asileşip kötü yola sapma hızın muazzam oluyor. O zamanlar canım sıkıldıkça abimin kimliğiyle akşamları evden kaçıp mekân mekân geziyor, soyadımın etini sütünü dibine kadar kullanıyordum. Faturası kime kesiliyordu peki bu kepazeliğin?" diye sordu gülümseyerek.

"Aral'a," diye mırıldandım.

Kafasını salladı gülümseyerek. "Aynen."

"Aral nöbetten çıkmış, ben gecelerce proje çizmişim, Kürşat nöbet tutmuş tüm gün. Rasgele bir mekâna giriyoruz azıcık kafamız dağılsın diye," diyerek hikâyeyi kendi eline aldı Şahin. Gözlerimi ona çevirdim merakla. "Tanıdığımız mekânlarda güvenliklerin bizi görünce kendisine çekidüzen vermelerine falan alışığız ama rasgele girdiğimiz mekânlarda bile güvenlikler bir geriliyor bizden, mırın kırın ediyorlar. 'Aman abi arıza çıkmasın, keyfinize bakın, gözünüze kim batarsa söyleyin çıkaralım siz uğraşmayın' falan diyorlar bize. Biz Kürşat'la birbirimize bakıyoruz anlam veremeyip ama Aral büyük abi diye tırsıyorlar sanıyoruz. Bir mekân, iki mekân derken bir gün mekânın sahibi, 'Çakırca, ayıp etmedin mi geçen gün?' diye sormaz mı bize... Şöyle üçümüz baktık birbirimize ve üçümüzün de şalter aynı anda koptu."

Güney titredi oturduğu yerde. "Deniz abi bu ne cesaret acaba?" diye sordu.

Deniz gülümsedi. "Hızlı zamanlarım," deyip çayını içti.

"Nasıl bir hız bu hayvan herif? Biz olaya ayıkana kadar Aral'ın namı yürümüştü ondan habersiz. Adam mekteplerde dirsek çürütüyordu, sen milletin etini çürütüp hastaneye yolluyordun. İçeri girdiğimizde mekânı boşaltan yerler mi dersin, bizi görünce titreyen mekân sahipleri mi... Artık ne bok yediysen oralarda..."

Şaşkınca Deniz'e baktım. Yüz ifademe güldü. "On yedi yaşımda hayal gücüm çok genişti. Çok güzel boş tehdit savururdum."

"Sonra ne oldu peki?" diye sordu Güney merakla. "Çünkü ben abimi tanıyorsam kesin döşemiştir."

Deniz gülerek onayladı onu. "Ben çok kavga ettim ama daha önce hiç öyle dayak yemedim," dedi Güney'e bakarken. "Kuzey de bilir o dayağı, o da yedi aynısını iki kere."

Kuzey kafasını salladı. "Aynen. Yemeyen bilmez," dedi gülerek. Gözlerini bana çevirdi. "Benimki de Deniz abimin olayına benzer bir olaydandı. Ben daha önce böyle sanatsal bir dayak görmedim. Sistematik, kademeli bir dayak. Her kademede hayatın inceliğini anlıyorsun."

"Değil mi?" dedi Deniz gülerek. "Hayatımı değiştirdi o dayak benim. Dayak yemem değil ama sebebi," dedi bana bakarak.

İkisi de yediği dayağı övüyordu resmen. Gözlerimi Aral'a çevirdim. Çay içiyordu onları dinlerken. Ben ona bakınca o da bana baktı ve göz kırptı hafifçe. Göz kırpması, yıldız kayması gibiydi. Gözlerimi kaçırıp Deniz'e baktım tekrar, hikâyenin devamını merak etmiştim.

"Şimdi dayak nasıl hayatını değiştirmiş olabilir, diyorsun. Abim beni iki kez dövdü ve ikisi de aynı sebeptendi. Beni kavga ettiğim ya da kimliğini çalıp adını kötüye çıkardığım için dövmedi hiçbir zaman. İki dayağı da Deniz değil Çakırca olduğum için yedim. Bu çok önemli bir detaydı ve bu sebeple iki kez dövülünce aydınlandım."

Tüylerim diken diken oldu. Aral sakin ve hoşgörülü biriydi, öyle kolay sinirlenmiyor ya da aşırı tepki vermiyordu. Sınırları vardı ama birkaç saat önce söylediği gibiydi. Onu öfkeli gördüğüm ilk an aklımdaydı hâlâ. Ekin, bir Çakırca olduğu için öfkelenmişti. Beni tehdit ettiği için öfkelenmişti.

"Abim makul bir adam, kolay kolay yumruklarına davranmaz. Ben öyle değilim ama. Seni bana emanet ediyor çünkü bir kere gözüm kararırsa karşımda her adam duramaz benim. Kavgaya gidilecekse çağrılacak ilk kişi benim. Abim piyasada Kara Çakı olarak tanınır, ben Sustalı diye."

"Kara Çakı," diye mırıldandığımda Aral'ın dudaklarına bardağı götüren elinin duraksadığını gördüm. Gözlerimi ona çevirdiğimde gözlerime baktı o da. Bu lakaptan nefret ediyor olmalıydı. Siyah gözlerinde o ateşin parıltılarını gördüm. Gözlerimi tekrar Deniz'e çevirdim.

"Neden çakı?" diye sordum merak ederek.

"Hem Çakırca'nın içinde geçen bir kelime hem de çakılar sivri kısmını içinde taşıyan bıçaklardır. Açıp kapatmak için bir güç sarf etmen lazım."

"Gerekmedikçe kesmiyor yani," dedim.

"Kesmez," dedi kafasını sallayıp. "Özellikle Kara Çakı cepten öyle kolay çıkmaz."

Aral'ın öfkeli halini görmüştüm bir kere ve tek yumrukta Asaf'a diz çöktürmüştü. İlerisinde nereye varırdı bilmiyordum ama bu hayatı istemediğini biliyordum en azından.

"Neden sustalı peki?"

"Sustalı çakıyı bir kere açarsan sustasına basmadan kapatamazsın çünkü," dedi gülümseyerek.

"Korkunç birisin yani?"

Güldü bu söylediğime. "Dosta güven düşmana korku diyelim."

Gülümsedim ona. Anlattığı hikâye gerçekten şaşırtmıştı beni. Hep ağırbaşlı ve sakin biriydi. Öfke problemleri olan birine benzemiyordu. Demek ki insanın Aral gibi bir abisi olunca sakinlik kazanıyordu bir şekilde.

Birkaç dakika daha muhabbet edildi masada. Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde ilgiyle gözleri bana çevrildi onun da. İçim hiç rahat değildi, huzursuzdum. Bu sabah yine kötü bir rüya görmüştüm. Aral iyi misin, diye sormamışsa bana bugün hiç. Huzursuzluk dolu bir gündü ve benim iyi ki çok arkadaşım yoktu. Yoksa kafaya takmaktan hastanelik olurdum. Zira Aral arkadaş mıydı benimle pek emin değildim.

Öylece yüzünü izlediğim için bana hafifçe göz kırpıp kafasını iki yana salladı ne oldu, der gibi. Ben de ona sormak istiyordum aynısını.

"Ne oluyor?" diye sorarken buldum kendimi.

"Ne olmuş?" diye sordu o da.

"Hiç," diye mırıldandım sonra. "Lavaboya gitmek istiyorum."

"Göstereyim," dediğinde kafamı iki yana salladım. "Ben bulurum."

Ayağa kalkıp omzumdan düşen hırkamı düzelttim ve Aral'ın yanından geçecekken bileğimden yakaladı beni. Hırkam üzerinden bileğimi tuttuğu için sol omzumdan kaydı hırka ve tenimi açığa çıkardı. Aral'ın gözleri bir anlığına omzuma değdiğinde o an bir şey anımsar gibi oldum. Aral ve omzum arasında bir ilişki vardı sanki... Kalbimin kafası karışmış gibiydi.

Dudaklarını ıslatıp gözlerini bana çevirdi. "Başka biriyle gitmezsin değil mi? Yoksa gelip kapıda mı bekleyeyim?"

Bu söylediği yüz ifademin değişmesine sebep oldu. Tam bir hafta geçmişti o olayın üzerinden ve hâlâ azarını yiyordum. Pes gerçekten.

"Gel bekle," dedim huysuz bir sesle.

Fakat gerçekten kalkmasını beklemiyordum. Bileğimi bırakmadan kalkmaya yeltendiğinde bir adım daha yaklaşıp elimi sol omzuna koyarak engel oldum.

"Yok artık," diye söylendiğimde ben ona yukarıdan o bana aşağıdan bakıyordu ve o an, onun beni omzumdan öptüğünü anımsayınca elim yanmış gibi geri çektim.

Kaşları çatıldı bu hareketime. Afallamıştım, gözlerimi kaçırdım. Tenim ısındı istemsizce. Aral beni omzumdan mı öpmüştü? Neden? Gerçek miydi bu olay? Neden yaşanmıştı?

"Lina?"

Bileğimi çektim hafifçe. "Gitmem bir yere," diye mırıldanarak ona arkamı döndüm ve hızlı adımlarla masaların arasında ilerledim.

Kadınlar için ayrılan kısmı kolayca bulup lavaboya girdiğimde aynada yüzüme baktım. Kızarmıştım ve ben utancımdan kolay kolay kızarmazdım. Utandığımdan da değildi aslında sıcak basmıştı biraz. İstemsizce elimi anlıma götürüp gözlerimi kapattım daha iyi hatırlamak isteyerek. Aral beni neden omzumdan öpecekti ki? Sanırım aramızda omzumdaki benle ilgili bir konuşmada geçmişti. Kaşlarımı çattım. Kafam karışmıştı. Ertesi gün kimseye gönlümü vermem, diye böbürlenen adam bir önceki gece niye beni omzumdan öpüyordu o zaman? Saçmalıktı. Bir şey kaçırıyordum. Role mi kaptırmıştı acaba kendini? Olayın ne zaman ve nerede yaşandığını pek hatırlamıyordum çünkü. Ben onu öpünce o da rol icabı bunu yapmış olabilirdi pek tabii.

"Bu işe sakın kalbini karıştırma," diye uyardım kendimi kısık bir sesle. "Cidden hiç zamanı değil Lina. Sınır bile koydu aranıza adam. Aptal aptal fikirlere kapılma." *Aral, sıradağ demek. Aramıza dizdi onları. Bir kol mesafesi. 100 santimetre.*

Yüzüme birkaç kez su çarptım. Ardından bozulan topuzumu açıp saçımı atkuyruğu yaptım. Ellerimin nemini saçlarıma yedirdim. Ardından ellerimi tezgâha koydum sıkıntıyla. Rüyamda Aral'ın vurulduğunu görmüştüm bu sefer. Bir de Ekin'le görüşmeye gidecek olması beni aşırı geriyordu. Ona güvenmiyordum hiç. Babasının hoşuna gitmeyeceğini bildiği halde Aral'ı gücendirmek için Asaf'a çıkış yolu bulan biriydi. Pek tabii onu tuzağa da düşürebilirdi, neden yapamayacaktı ki?

Aral gitmemi tercih etmeyeceğini söylemişti ama o kapıyı kapatmamıştı bana. İstersem beni de götürebilirdi ama istememeliydim.

Kardeşiyle konuşmak onun için de zordu. Ben gidersem daha zor bir hal alabilirdi onun için.

Ofladım. O sırada kadınlar tuvaletinin kapısı çalındığında kaşlarım çatıldı. Ardından, "Lina Hanım," dediğini işittim Kürşat'ın. "Çok özür dilerim kabalığım için ama çıkmamız lazım."

Kaşlarım daha çok çatılırken kanıma bir miktar adrenalin zerk edildi o an. Kapıyı açtığımda Kürşat'la göz göze geldik. Kolunda montum vardı, kendisi de kabanını giymişti. Sarsılmaz ifadesinden bile bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum.

"Ne oluyor?"

"Hükümdar Çakırca burada," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Bana uzattığı telefonumun ekranında Aral'dan bir mesaj olduğunu görerek elinden aldım.

Kürşat'la git. Arayacağım seni.

"Buyurun," dedi Kürşat bana koridoru gösterirken. "Sizi arka kapıdan çıkaracağım."

"Neden gitmem gerekiyor?" diye sordum.

Gitmek istemiyordum hiç. Aral, babasının bana zarar veremeyeceğini söylemişti daha önce, kibirli bir adamdı çünkü. Oğlunun sevgilisine düşman olamazdı. Kaçmaktansa onunla tanışmayı tercih ederdim. Aptal cesaretiydi belki ama Hükümdar Çakırca'nın nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Fakat mantıklı tarafım gitmem gerektiğini biliyordu. Gitmezsem Aral'ı da zor duruma sokardım sanırım. Neticede babamı arayan herkes benim peşimdeydi ve Aral beni bizzat yanında tutarak kendisini hedef haline getirmişti. Kendisini hedef haline getirmesi, Hükümdar Çakırca'yı hedef haline getirmesiydi ve muhtemelen Hükümdar Çakırca şu an benden epey nefret ediyor olmalıydı.

"Hükümdar Çakırca ile tanışmayı ne kadar ertelerseniz o kadar iyi olacaktır."

Montumu giydim ve Kürşat'ın beni arka kapıdan çıkarmasına izin verdim. Aklım o masada kalmış olsa da zorluk çıkarmak aptallık olurdu. Soğukkanlı ve mantıklı tarafımı elden bırakırsam ayak bağından öteye gidemezdim.

"Bana zarar mı verir?" diye sorarken çıktım koridora. Kürşat bana yön gösterip biraz önümde yürümeye başladı.

"Fiziki olmasa da yaralayıcı bir tanışma olabilir," dedi Kürşat ufak koridorda ilerlerken. "Aral'ı sizin önünüzde bazı şeylere mecbur bırakabilir ve Aral bunu görmenizi hiç istemez. Bu yüzden gitmemiz daha iyi." Hafifçe kafasını bana çevirip gözlerime baktı. "Aral aklı başında olduğu sürece halleder her şeyi. Bırakın öyle kalsın."

"O ne demek?" diye sordum anlamayarak.

"Siz orada olursanız aklı sizde kalacak," dedi. "Kalbi aklının yoluna çıkarsa aklının yerini alır. Aral yolundan saparsa işler de sarpa sarar. O yüzden bırakın aklı başında kalsın. O doğru zamanda arayacaktır sizi."

Kürşat'ın, bizim ilişkimizin sahte olduğunu bildiğini tahmin ediyordum çünkü grupta Aral bunu belli etmişti gayet ama sanki gerçekten sevgiliymişiz gibi bahsediyordu bizden. Belki de kalbinin, aklının yoluna çıkma sebebi aşk değil iyilikti... Aral Çakırca'da iyi niyet fazlaydı çünkü.

Arka kapıdan çıktığımızda Kürşat aniden durunca benim de adımlarım durdu.

"İyi akşamlar Kürşat," dediğini işittim tanıdık bir sesin.

Kürşat önümde dikildiği için onu göremiyordum ama Ekin'i sesinden tanımıştım. O neden buradaydı? Yüzümde gergin bir ifade belirdi. Bir anlığına Kürşat'tan şüphe edecek oldum ama Şahin'in anlattığı eski anılarda bile vardı o. Aral Kürşat'a güvenmese onunla gitmemi söylemezdi. Aral, Kürşat'a güveniyordu ve ben de Aral'a güveniyordum. İnsan ilişkileri böyle yürürdü değil mi?

Kürşat onu umursamadı. "Devam edelim Lina Hanım," dedi bana yol göstererek.

Ekin, Aral'la buluşmak istemişti ama şimdi buradaydı. Aral'ı beklemediği bir anda beklemediği bir yerde babasıyla ziyaret etmişti ve bu beni çok öfkelendirdi. Aral'ın kardeşim hayır mı şer mi bilmiyorum, dediği ses tonu, yüz ifadesi aklıma geldikçe o kadar canımı sıktı ve öfkelendirdi ki beni, adımlarımı Ekin'e yönlendirecek oldum ama Kürşat mâni oldu. Kolunu önüme uzattı bana dokunmadan.

"Yapmayın," dedi omzu üzerinden bana dönerek.

Öfkeli gözlerimi önce ona sonra Ekin'e diktim arkasından çıkarak doğrudan. Sigara izmaritini başka bir yere atıp gözlerini üzerime dikti o da. Niye içeride değildi o da?

"Sen hayatımda gördüğüm en korkak insansın," dedim gözlerine bakarak. "Babanın arkasına saklanmışsın ve abini bununla vuruyorsun. Aferin sana."

Hiçbir tepki vermedi. Öylece izledi beni.

"Lina Hanım," dedi Kürşat. "Faydasız. Gidelim."

"Sebebin ne olursa olsun onun sevgisini hak etmiyorsun," dedim öfkemi kusmak isteyerek. Yumruklarımı sıkıyordum ve avuçlarım sızlıyordu ama umurumda değildi. Eğer o babasını buraya getirdiyse Aral'ı bile isteye zor duruma sokmuş demekti. "Ona bu hayatı ben verdim, demiştin. Sen Aral'ı cehennemden çıkarıp ona cenneti sunduğunu sanıyorsun ama sen ona arafı yaşatıyorsun. Sen, özgür bıraktığını iddia ettiğin adamın boynunda bir ilmekten ötesi değilsin. İyilik nedir haberin dahi yok senin, iyiliğin bedeli ödetilmez ama sen kendi korkaklığının bedelini onun cesaretine ödetiyorsun. Verdiğini sandığın hayatı ona zehrederek bununla övünüyorsun." Ekin'le birbirimize ölümüne nefret eden gözlerle baktık.

"Lina Hanım," dedi Kürşat. "Gidelim."

Onun yüzüne tükürme isteğiyle doldum taştım ama tuttum kendimi. Kürşat'la arkamızı dönüp mekânın ön kısmına çıktık ve arabalara doğru ilerlerken bir sürü siyah takım elbiseli adam gördük. İstemsizce gerildim, Kürşat'ın korumacı bir tavırla önüme geçtiği sırada tanıdığım kalın bir erkek sesini işittim.

"Biz de sizi bekliyorduk," dedi tok bir ses.

Sesin sahibini tanımıyordum ama tüylerim diken diken olmuştu.

"Nasılsın Kürşat?" diye sordu o tok ses.

Yumruklarımı sıkmış, Kürşat'ın siyah kabanına bakıyordum. O sırada arkamdan gelen ayak seslerini işittim. Ekin'di.

"Hamdolsun Hükümdar Bey," dediğinde Kürşat, tüm tüylerim ayağa kalktı.

Ekin yanımızdan geçip giderken öfkeli bakışlarım onu takip etti. Bizi oyalamak için mi orada duruyordu emin değildim ama aklımla kalbimi birbirine karıştırmıştım sanırım. Belki de duraksamasam gitmiş olacaktık.

"Şöyle bir çekil de oğlumun sevgilisiyle de tanışayım," dedi nezaketle ama sesinden otorite akıyordu.

O sırada Kürşat'a birinin yaklaştığını gördüm. Kürşat önümden çekildi ve Aral'la karşı karşıya geldik. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinde tanıdık bir öfke gördüm ama sakin duruyordu. Kürşat'ın dedikleri geldi aklıma. Soğukkanlılığımı kaybedemezdim, bu, Aral'a da zarar verirdi.

Eli avcumun içine kayarken parmaklarımız birbirine dolandı. Gözlerimin içine baktı.

"Söyleyecekleri üzse de korkutsa da şüpheye de düşürse bilmesine izin verme," diye fısıldadı bana.

Kafamı salladım hafifçe. Kafasını salladı o da ve önümden çekilip beni babasına doğru götürdüğünde gözlerimi asıl hedefine çevirdim.

Ellili yaşlarının sonunda bir adamdı Hükümdar Çakırca ve Aral ile Deniz'in kime benzediği çok açıktı. Canımı sıktı anında bu detay. Dinç ve dik duruşlu, otoriter bakışlı, klasik giyimli bir adamdı. Elit bir kesime hitap ediyordu görünüşüyle ama vizyonu çağdışıydı.

Gözlerimi kaçırmadım, korkmuyordum ondan. Neye güvendiğimden emin değildim ama kalbim normal atıyordu. İfadesizlikte ustaydım. Yeterince yaklaştığımız sıralarda Hükümdar Çakırca yüzümü incelemeyi bitirip gözlerini Aral'a çevirdi.

"Annene benziyor," dediğinde Aral'ın adımları durdu. Onun adımları durunca benim de adımlarım durdu. Gözlerim Aral'a çevrildi istemsizce, elimi tutan eli sıkılaşmıştı. Beni değil onu vuruyordu babası.

"Anneme benzemiyor," dedi Aral net bir sesle.

Bu, Hükümdar Çakırca'yı güldürdü.

"Kızıl tilki," dedi gözlerini bana çevirip. "Gözlerin çok tanıdık. Babana çekmiş."

Dilimi damağıma bastırdım kaşlarımı çatmamak için. Tırnaklarım Aral'ın eline batıyor olmalıydı. Babamı tanıyordu elbette fakat tanışıklıklarının nereden geldiğinden emin değildim.

"Kadir Kara," diye mırıldandı gözlerime bakarak. "Ölüsü ayrı dirisi ayrı dert bir adam... Kızı ayrı kendisi ayrı dert bir adam..."

Öfkelendim ama bunu belli etmemem gerekiyordu. Ne diyebileceğimden de emin değildim. Aral'ı zor duruma düşürmek istemiyordum.

Aral, "Daha büyük dertlerim de olmuştu kendini lütuftan sayan," dediğinde Hükümdar Çakırca gülümsedi.

Hükümdar Çakırca öylece yüzüne baktı Aral'ın. "Hediyemi ilettin mi peki kendisine? Çakırca olmayı kaldırabilecek mi dersin oğlum?"

Aral'ın omuzlarının gerildiğini hissettim. Kaşlarımı çattım istemsizce. Hediye neydi ve Aral'ı neden bu kadar geriyordu emin değildim ama bundan ölümüne nefret ediyordu. Keşke açıp bakmış olsaydım...

"Tanıştığınıza göre bize müsaade," dedi Aral, babasının dediğini kulak ardı ederek. "Davetiyeni hücrene yollarım."

Hükümdar Çakırca gözlerini bana çevirdi ve bir-iki adım yaklaştı bize. "Tilki nasıl avlanır biliyor musun?" dedi Aral'a. "Yuvaya girdiğinde

önünde bir ateş yakarsın. Ateşten korkar, içeride dumandan zehirlenerek ölür."

Bu adam psikopattı. Her kelimesi kötülüğe çıkıyordu. Gözlerime baktı. "Yuva sandığın yere dikkat et küçük kızıl tilki. Dumanın ateşten geldiğini unutma. Koşsan ateşten kaçarsın belki ama duman," deyip gözlerini Aral'a çevirdi, "yalnızca nefes alarak öldürür seni."

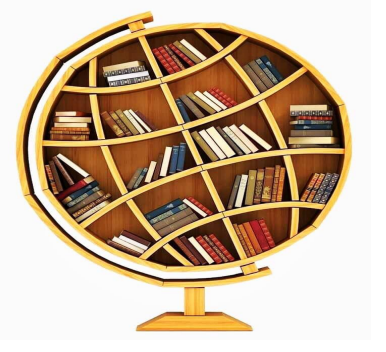

Bölüm 3

Kürkçü Dükkânı

Derler ki: "Her seçiş bir vazgeçiştir." Hayat tek bir yoldan ibaret değil, bin bir çeşit dala ayrılıyor ve bizi diğerlerinden ayrı düşüren de bu çeşitlilik. Her insan kendine farklı bir çıkış yolu bulabiliyor. Her şey seçimler ve vazgeçişlerden ibaret. Akrep yelkovanı kovalar da altmış adımda bir yakalar. Attığı her adımda şansı yaver gidecek değil insanın. Şans böyledir; kovalar durursun ama ya seni ıskalar ya da olacak gibi olur seni oyalar.

Ben şanssız biri olduğumu kabullenmiştim, şans karşıma dikilse tanıyamazdım onu. Öyle de olduğunu düşünüyordum. Tanıyabilsem Azrail, der miydim ona en başında? Ben, Aral Çakırca'nın şansım olmasını istiyordum.

Ben bir seçim yapmıştım. Aral Çakırca'ya güvenmeyi seçmiş, kaçış yolunu çoktan arkamda bırakarak o yoldan vazgeçmiştim. Ona güvenmediğim, bıçak çektiğim olmuştu ama kör değildim, beni önemsediğini görebiliyordum. Rol yapan insanlar görmüştüm ama Aral Çakırca'nın omuzlarında sahtelik hiç durmuyordu, bir kere olsun rastlamamıştım. Bana kızdığında öfkesi hakikiydi, bana sarılıp verdiği teselliler gibi. Şimdi Hükümdar Çakırca bana Aral ile kalırsam yanarak değil ama nefes alarak öleceğimi ima ederken içimde en ufak bir korku hissetmiyordum. Ve güven, benim gibi ürkek bir tilki için en büyük tuzaklardan biri...

Gözlerimi Hükümdar Çakırca'nın yüzünde gezdirdim. Buz gibi soğuk ve duygularından arınmış bir ifade vardı yüzümde. Dudaklarımı araladığımda Hükümdar Çakırca tüm dikkatini bana verdi.

"Duman ateşin değil, yananın," dedim gözlerinin içine en ufak tereddüt dahi etmeden bakarak. "Yanan düşmanım değil, yakan düşmanım."

Hükümdar Çakırca'nın benden genel olarak bir cevap beklemediği bakışlarından belli oluyordu ama verdiğim cevap ilgisini çekmekle kalmamış onu eğlendirmişti sanki. Yüzünde bir gülümseme filizlendi.

"Elli altı yaşımdayım," dedi keyifli bir sesle. "Hâlâ Karalar kadar beni eğlendirenine rastlamadım. Evcilleştirilebilir olsaydınız tadınızdan yenmezdi."

Yüz ifadem değişmedi ama tırnaklarım Aral'ın etine batmış olmalıydı. Evcilleştirilemediğimizi ima ettiğine göre babamla düşmanlıkları çıkar ilişkisinden değil zıt tarafta oluşlarından mıydı? Babamın ona yakıştırmayacağım bir yerde durmadığına inanmak istiyordum. İhanet etmediğine, bunları yapmak için geçerli bir sebebi olduğuna hâlâ inanmak istiyordum. Yaşadıklarıma değmeyecekti hiçbir cevap belki de ama yine de babamın, tanıdığım adam olmasını istiyordum.

Hükümdar Çakırca gözlerini saçlarımda gezdirdi, saçıma dokunmak için uzandığında Aral korumacı bir tavırla beni arkasına çekerken aynı zamanda önüme geçti ve buna izin vermedi. Parfümü burnuma dolarken tamamen görüş açımı kapattı ama elimi bırakmadı.

"Ziyaretin kısası makbuldür. Bize müsaade," deyip başını Ekin'e çevirdiğinde omuzlarının gerildiğini üzerinde kaban olmasına rağmen anladım. Elimi tutuşu da sıkılaşmıştı. Ekin'den bahsederken yüzünün aldığı ifadeyi hatırlayınca içim sıkıldı. Onu teselli edebilmeyi çok isterdim. Ekin'e olan öfkem içimde büyüyordu onu her böyle gördüğümde.

Sağ elimi kaldırıp sol elimi tutan elinin üzerine koydum sakinleşmesi için. Burada olduğumu bildiğini belli etmek istercesine elimi bir kez sıkıp gevşetti parmaklarını.

"Sevdim kızı," dedi Hükümdar Çakırca. "Yanarsa yazık olur."

Tüylerim diken diken oldu. Yakmakla alıp veremediği neydi bu adamın? Neden yakmaktan söz ediyordu sürekli? Neden kimse kendi hayatıyla meşgul olmuyordu? Neden yaşamamıza izin vermiyorlardı? Neden sürekli borçlu oluyorduk alacaklı olduğumuz halde?

"İzin vermem," dedi Aral, babasının karşısında asla sarsılmayan net ve tok sesiyle.

Hükümdar Çakırca yalnızca sesi ve bakışlarıyla insanın dizlerini titretebilecek türde bir adamdı. Karşınızda durduğunda baskınlığını ve otoritesini hissediyordunuz. Fakat Aral Çakırca'nın da bu konuda altta kalır bir yanı olmadığına şahit oluyordum her saniye. Sesinin bu rengini görmemiştim hiç, sesi babasıyla konuşurken hem kara hem de ateş gibi kızıldı. Her zaman bu tonda konuşmamasından memnundum, bu yönünü ileri çıkarmayan bir adam olmasından da.

"Dikkat et ısırmasın seni," dedi bu kez Hükümdar Çakırca. "Aile bile pek bir şey ifade etmez bir Kara için."

Kaşlarım çatıldı, içimde bir öfke duydum bu cümlesine karşı ama bir yandan da yaraladı beni. Çünkü şu an burada olmamın sebebi tam olarak ima ettiği şeydi. *Aile hiçbir şey ifade etmiyor muydu gerçekten?* Bunları yaşıyorken nasıl karşı çıkacaktım bu adama? Aral haklıydı, Hükümdar Çakırca insanların yaralarını biliyor, görüyor, kartlarını onların üzerine oynuyordu.

"Senin gibi..."

Aral'ın sesi kalbimi acıttı. Sırtını izlerken yara izlerini görüyor gibi hissettim ve bu kendi sırtımda bir sızıya sebep oldu. *Yaralamış bizi hep sırtımızı döndüklerimiz, bu yüzden güvensiziz.*

Hükümdar Çakırca elini Aral'ın sol omzuna koydu. "Aileni korumak için benden daha iyisini yap da görelim," dedi kızgınlık serpiştirilmiş buz gibi bir sesle.

Aile, Aral Çakırca'nın omuzlarına yüklenen kocaman bir köşktü. Önce yakılmış sonra da onun omuzlarına yıkılmıştı. Aral, kardeşlerini o yangından kaçırsa da onları o köşkün yıkıntısında büyütmek ve korumak zorunda kalan bir adamdı. Benim onda gördüğüm buydu. .

Hükümdar Çakırca, Aral'ın omzunun üzerinden bana baktığında gözlerimiz birbirine kenetlendi ve ona ölesiye bir öfkeyle baktım. Bana ifadesiz bir yüzle baktı ve arkasını döndü bize. Aral'ın arkasından sıyrıldım yavaşça. Hükümdar Çakırca, Veli abi ile görüştü. Kırk yıllık dost gibilerdi. Daha sonra korumalarından biri Hükümdar Çakırca'ya paltosunu giymesi ve eldivenlerini takması için yardımcı oldu.

Paltosunu giyerken baktığı yöne çevrilirken gözlerim Deniz, Kuzey ve Güney'in de dışarıda olduğunu o zaman fark ettim. Deniz öfkeli bakışlarını babasına yöneltmiş, Kuzey ve Güney'in biraz ilerisinde duruyordu.

"İşlerin nasıl?" diye sorduğunda Deniz kendisinden bahsedildiğini biliyormuş gibi cevapladı sorusunu.

"Şükür," dedi gözlerini babasının üzerinde gezdirirken. "Helal lokmanın tadı bir başka oluyor."

Hükümdar Çakırca'nın yüzünde memnun bir ifade oluştu, gözlerini bir anlığına Güney ve Kuzey'e değdirip Aral'a baktı.

"İyi büyütmüşsün finolarını da," dediğinde kaşlarım çatıldı. Kendi çocuklarına az önce köpek muamelesi mi yapmıştı? "Bakalım tilki eğitmekte de sokak köpeği eğitmekte başarılı olduğun kadar başarılı olacak mısın?"

O an kanım dondu. Sokak köpeğinden kastı Kuzey ve Güney olamazdı değil mi? Gözlerimi Ekin'e çevirdiğimde o da bana baktı bir anlığına. Ardından ilerledi ve arabaya doğru yürüdü.

Bir koruma, gelen aracının kapısını açtı. Ekin arabaya geçerken Hükümdar Çakırca bana baktı.

"Kadir'e selam söyle."

Tüm tüylerim ayağa kalktı. Kararmış gözleriyle gözlerime bakarken ciddiydi söylediklerinde. Şüphe ettiklerini değil inandıklarını söyleyen bir adamdı, anlamıştım onu görür görmez. Hükümdar Çakırca babamın yaşadığından şüphe etmiyordu, babamın yaşadığını biliyordu. Dahası o da babamı benim bulacağımı düşünüyordu. Babamı göreceğimi biliyordu ve bu, vücudumu kaskatı etmişti. Bu kez Aral'ın elini sıkan bendim.

"Düşmanını da uzakta arama küçük tilki."

Kendisine açılan kapıdan içeri girdi, Ekin de ön koltuğa oturmuştu, araba anında yola koyuldu ve hepimiz arkalarından öylece baktık.

Hükümdar Çakırca'nın son cümlesinde neyi kastettiğinden emin değildim ama insanın içine şüphe tohumlarını söküp atılamayacak kadar derinlerine gömebilen biriydi. Aral'ın elimden çektiği ellerini öfkeyle yüzüne götürüşünü izledim. Öfkeliydi, bunu anlayabiliyordum.

Biraz ilerisindeki çöp konteynırına tekme attığında konteynır yerinden oynadı. Kimse bir şey söylemedi. Yalnızca onu izledik. O an soğuğu bile hissetmiyordum. Hükümdar Çakırca hepimizi dumura uğratmıştı. Baskısı o gittiğinde bile belli ediyordu kendini.

"Abi," dediğini işittim arkamdan Kürşat'ın, "kusura bakma. Lina Hanım'ı elimden geldiğince çabuk çıkarmak istedim ama oyalandık biraz."

Oyalanmamıştık. Ben onu oyalamıştım. Benim suçumdu ama bence Aral'ı sinirlendiren, benimle tanışması değil söyledikleriydi daha çok.

"Benim yüzümden," diye düzelttim Kürşat'a kızmaması için.

Aral kafasını geriye yatırdı ve derin bir nefes bıraktı. Ne zaman böyle pes etmiş gibi kafasını geriye yatırsa kendimi inanılmaz kötü hissediyordum ve bu hiç hoş değildi. İçimden yüzünü ellerimin arasına alıp başını dik tutmak geliyordu. O Aral Çakırca'ydı. Kendine gelmeliydi.

Derin birkaç nefes aldı ve yutkundu. Sinirini, sustuklarını yutuşunu izledim. Ardından sakinleşmiş bir ifadeyle bize döndü yüzünü.

"Biliyordu Lina'nın burada olduğunu," dedi, bana doğru ilerlerken.

Nasıl biliyordu?

"Ekin mi?" diye sordu Kürşat.

Kafasını iki yana salladı Aral. "Ekin'in de haberi olduğunu sanmıyorum. Bir gözü demek ki yakınımızda. Hallet Kürşat."

Aral bir keresinde babasının kendilerini izlediğini söylemişti ama daha önce hiç bu kadar rahatsız hissettirici gelmemişti bu gerçek. Ne tür bir izlemeden bahsediyorduk? Sınırları neydi mesela? Bir sınırı var mıydı? Her yaptığımızdan, attığımız her adımdan haberdar mıydı gerçekten? Yani istesem bile kaçamayacak mıydım bu tanışmadan?

Yanımda durup yüzünü Veli abiye döndü. "Kusura bakma Veli abi," dedi mahcup bir ifadeyle. "Akşam akşam tadını kaçırdık. Müşterileri de rahatsız ettik."

Onun mahcubiyeti nedense benim sırtımda bir kambur hissi oluşturdu. Benden kaçmıyor olsaydı bulduğum bir fırsatta sarılmak ister mi diye sorabilirdim ama mesafeliydi bana, o şansı kaçırmıştı. Yazık olmuştu gerçekten. Sarılmak iyi gelebilirdi ona.

"Eve mi?" diye sordu Şahin. Tadı kaçmıştı onun da herkes gibi.

Aral onu onayladı.

"Ben Memoli'ye söylerim," dedi Şahin.

Herkes Veli abi ile vedalaşıp arabalara doğru ilerlerken kardeşlerinin hepsi gülümseyerek Aral'ın omzuna vurup geçtiler yanından ve bu görüntü kalbimi kırdı. Onu teselli etmek istiyorlardı ama söylenebilecek pek bir şey yoktu. Tek yapabildikleri onu suçlu bulmadıklarını ve yaşananın önemli olmadığını belli etmekti. Güney ve Kuzey, Deniz ile şakalaşarak Şahin'in arabasına gittiler. Ortamın havasını dağıtmak için mi bunu yapıyorlardı yoksa gerçekten umurlarında mı değildi emin değildim ama Aral'ın umurundaydı.

Ben de Veli abi ile mahcup bir gülümsemeyle vedalaştım. Bunlar benim yüzümdendi aslında. Aral beni yanında tuttuğu içindi. Aral babasından kurtulmak için bana ihtiyaç duyduğundandı.

Aral elimi tutarak beni arabasına doğru götürürken kara bata çıka onu takip etti ayaklarım. Tuttuğu elime baktım öylece. Kürşat'ın söyledikleri zihnimin göz önünde duran bir köşesine not edilmişti. Aral, kalbi aklının yoluna çıkarsa yola kalbiyle devam ederdi ve merhameti kalbini kolayca manipüle ederdi. Ya benim yüzümden tamamen Kara Çakı olmak zorunda kalırsa? Hükümdar Çakırca elbette biliyordu sevgililiğimizin gerçeği

yansıtmadığını, bunu kendisine karşı beni kullanmak için yaptığımızı. Fakat yine de beni Aral'a karşı kullanma ihtimali dipdiri oradaydı.

"Lina."

Düşüncelerime daldığım için Aral'ın binmem için arabanın kapısını açtığını fark edememiştim.

Dalgın gözlerimi siyah gözlerine çevirdim. "Affedersin," diye mırıldandım.

Elini bırakıp koltuğa geçeceğim sırada kolu karnıma sarılıp beni kendine çekerek binmeme mâni olurken kapıyı da kapattı yavaşça. Merakla sağıma doğru dönerek yüzümü ona çevirirken eli karnımdan belime kaymış ve oraya yerleşmişti. Meraklı ve ilgili gözleri yüzümde gezinirken bana doğru eğilmişti.

"İyi misin?"

Aral'ın mahcup olma sırası şimdi bana gelmiş gibi hissettim ve bu berbat hissettirdi. Hükümdar Çakırca'nın söyledikleri yüzünden bana karşı mahcup hissetmesi haksızlık olurdu. Zira bu işe birlikte girmiştik, o ve ben olacakları en başından kabul etmiş sayılırdık. Bir şeyleri çözmek istiyorsak parmaklarımız acıyacaktı biraz. Kördüğümdü bu çünkü; tırnaklarımız kırılacak, dişlerimiz ağrıyacak, sabrımız sınanacaktı.

"İyiyim," dedim siyah gözlerine bakarak.

Sıcak bir nefes verdi dudaklarından, nefesi buhar bulutu halinde aramızda dağıldı. Yüzümü ısıttı. "İnanayım mı?"

Dudaklarım kıvrıldı rahatlaması için. "Üç gündür öyle yapmıyor musun?" *diye sordum* elimde olmadan.

Hiç sırası değildi biliyordum ama dilim kopsun ki tutamamıştım kendimi.

Kaşları çatıldı. "Ne demek o?"

Kafamı iki yana salladım. "Boş ver." Elimi kaldırıp omzunu pat patladım. "Sıkma canını. Hadi eve gidelim."

Ona arkamı dönüp kapımı kendim açtım ve koltuğa yerleştim. Aral kapımı kapatıp arabanın etrafından dolaştı ve şakaklarını sıkarak şoför koltuğuna geçti. Kendi kemerimi kendim taktım yavaşça. Sırtım daha iyiydi artık, Aral yaralarıma iyi bakıyordu gerçekten. Keşke aynı şeyi kendim için de söyleyebiliyor olsaydım...

Yola koyulduk ve yol boyunca hiçbir şey konuşmadık. Bir süre deniz kenarında ilerledikten sonra orman yoluna girdik. *Ne deniz ne orman... Hiçbiri dostum değil benim. Bir hava var elimde kalan. Onu da elimden almak istiyorlar.*

İç çektim sıkıntıyla. Sessizlik eskiden yakın dostumdu ama şimdi tahammül edemiyordum ona. Bu, hoş değildi.

Müzik açmasını isteyecek oldum ama başı ağrıyordu. Bu yüzden vazgeçtim. Eve geldiğimizde iki araba daha durdu arkamızda. Arabadan inerken Şahin, Deniz, Güney ve Kuzey'in gülerek bir konu hakkında muhabbet ettiklerini işittim. Yol boyunca o gergin havayı atmışlardı üstlerinden. Muhtemelen bu tür durumlara o kadar alışkınlardı ki artık vurdumduymazlığa vermişlerdi kendilerini.

Önümdeki grubun arkasından ilerlerken Aral ve Kürşat da arkamdan geliyordu. Üşüyen ellerimi ceplerime sokmuş, yere bakarak ilerliyordum. Umursamıyordum hiç de şu an aramıza çektiği sınırı artık. Keyfi bilirdi. Bana neydi. Daha büyük dertlerimiz vardı şu an. Bunu takacak değildim. Takmıyordum hiç.

Eve girip doğruca arka bahçeye geçtik. Güneş abla ve eşi odalarına çekilmiş olmalılardı, evde kimse yokmuş gibi sessizliğe bürünmüştü odalar. Saat onu geçiyordu ve erken uyuduklarını biliyordum. Arka bahçedeki şömineyi yaktı Deniz.

Herkes koltuklara yerleşirken Deniz herkese sıcak bir şeyler getirmek için yanına Güney'i alarak mutfağa gitti. Aral sol elinin baş ve işaretparmaklarıyla şakaklarını sıkarken ortalıkta dikiliyordu öylece. Başının ne şiddetle ağrıdığı gözlerinden bile belli oluyordu. *İlaç almış mıydı?* Meraklı gözlerimi onun üzerinde gezdirmeyi bırakıp kendi işime baktım.

Yavaş adımlarla Şahin'in yanına ilerledim. Bana gülümsedi hafifçe. Ona elimden geldiğince gülümsedim ve yanına oturdum.

"İyi misin?" diye sordu bana dostane bir ilgiyle.

Kafamı salladım. "İyiyim."

"Verdiğin karşılık harikaydı," dedi memnuniyetle gülümserken.

Omuz silktim yavaşça ve gözlerimi hâlâ ayakta dikilen Aral'a çevirdim.

"Kürşat nerede?" diye sordu Şahin'e. Gözleri kapalı duruyordu hâlâ ama Şahin'e sorduğunu biliyorduk ikimiz de.

O sırada Kürşat girdi içeri. "Buradayım abi," dedi yanımıza ilerlerken. "Gözü, bir saate kalmaz hallederim."

Kafasını salladı Aral yalnızca.

Ne yapacaktı?

Gözlerimi Kürşat'a çevirdim. Köstebek var ise bu kadar çabuk mu buluyordu? Dışarıda kaç koruma olduğu hakkında bir fikrim yoktu fakat bunları Aral mı tutmuştu yoksa savcı mı ayarlamıştı bilmiyordum. Aynı

zamanda Aral'a çalıştıkları, babasına da çalıştıkları anlamına mı geliyordu yoksa Aral bir şekilde bu kadar korumanın masrafını kendisi mi karşılıyordu? Hiçbiri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. O kadar sorum vardı ki bunlara sıra gelmiyordu. Aral'ı ve yapabileceklerini bilmiyordum ama kendimi şaşırtacak kadar güveniyordum ona.

"Memoli nerede?" diye sordu Şahin, Kürşat'a.

"Geliyor," dedi Kürşat, karşımıza otururken.

O sırada Mehmet Ali de aramıza katıldı. Soğuktan gerilmiş bedenini orada yanan şömineye yanaştırdı hemen. "Bir kere de olaysız dağılalım be kardeşim," diye söylendi.

Şahin, Mehmet Ali'ye yapma, der gibi kaşlarını kaldırdı yavaşça. Mehmet Ali gözlerini Aral'a çevirip kaşlarını çattı, iyi olmadığını anlamıştı. Aral iyi değildi, canı çok sıkılmıştı. Hangi kısmıydı canını bu kadar sıkan, emin değildim. Sadece böyle olması benim de canımı çok sıkıyordu.

Şahin gözlerini Aral'a çevirdi keyifsizce. "Otursana abiciğim," dedi yumuşak bir sesle.

Ona katılıyordum. Oturmalıydı. Otursaydı ya artık.

"Nasıl oturayım Şahin?" diye sordu Aral, sesinde bariz öfke emareleri vardı.

Gözlerini açıp doğrudan Şahin'e baktığında aralarında çıt çıkarmadan konuştular. İyi arkadaş olmak böyle bir şeydi sanırım, Aral ağzını açmadı ama Şahin onu anladı. *Hediye, annesi, kardeşleri, babası ve benim babam...* Bu akşam onu gerecek ve öfkelendirecek çok fazla şeyin bahsi geçmişti ve Şahin, Aral'ın nelere ne ölçüde öfkelendiğini biliyordu. Ama ben bilmiyordum. Ben hiçbir şey bilmiyordum. Ben de gözlerine baktığımda anlayabileyim isterdim ama bana o şansı vermemişti. Bilmemek beni öfkelendiriyor, canımı sıkıyordu.

Pes etti ve kendini Kürşat'ın yanına bıraktı, sol kolunu koltuğun kolçağına yaslayıp parmaklarını şakağına bastırdı.

"Her seferinde..." dedi öfkeyle. "Her seferinde şu adamları gözümün önünde güçendiriyor."

O an Aral çok mutsuz göründü. Kuzey tekli koltukta, Aral'ın tam çaprazında oturuyordu, elini uzatıp sol koluna vurdu yavaşça.

"Gücenen kim abi?" dedi Kuzey, umursamaz bir tavırla. "Biz bilmiyor muyuz sana yük olsun diye söylediğini?"

Kalbimi acıttı bu diyalog. Hükümdar Çakırca gerçekten sokak köpeği tabirini Kuzey ve Güney için kullanmıştı ve Aral buna, onlardan daha

çok gücenmişti. Yirmi beş yaşında gencecik adamlardı Kuzey ve Güney, evlatlık olduklarının herkesin önünde yüzlerine vurulması yetmiyormuş gibi sırf Aral'ın canı acısın diye sokak köpeği olarak itham edilmişlerdi. Aral onlara sahip çıkmıştı ve öz kardeşi Ekin, bu yüzden düşmandı ona. Öz olmasa bile bu adamları öz kardeşlerinden ayırmadığı için düşmandı ona. Hissediyordum, bu ailede büyük bir trajedi yatıyordu ve hepsi Aral'ın omuzlarına yıkılmıştı sanki.

Aral'a sarılma isteği içimi yaktığında tırnaklarımı pantolonumun dizlerine batırdım.

Bir sessizlik oldu, sessizlik içimde Hükümdar Çakırca'ya olan nefretimle büyüdü. Neden yapmıştı ki bunları? İstemiyorsa neden evlat edinmişti?

Deniz ve Güney büyüyen sessizliği bölen kişiler oldular. Güney hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ya umurunda değildi Kuzey gibi ya da iyi bir oyuncuydu. İlki olmasını diledim. Herkese sıcak içeceklerini verirlerken Deniz bana içinde yasemin çayı olan bir kupa uzattı. Kahve sevmediğimi bildiği için herkese kahve yaparken bana bitki çayı yapmıştı, bunca olay içinde bunu düşünmüş olması garip hissettirdi bana. Minnetle gülümsedim.

Üşüyen parmaklarımı sıcak kupaya sardım ve dirseklerimi bacaklarıma yaslayarak öne doğru eğildim. Deniz yanıma otururken Güney kendini Mehmet Ali'nin yanına, geçen gün Aral'ın uyuduğu koltuğa bıraktı.

"Abi," dedi Güney, kupası elinde Aral'a bakarken. "Sıkma canını yahu. Umurumuzda mı sanki Hükümdar Çakırca'nın ne dediği?"

"Canımızı sıktı durduk yere," dedi Deniz, keyifsiz bir sesle. "Gereksiz gerginlik yaratıyor."

"Sıkma canını," dedi Güney, gülümseyerek. "Bir tur da bana verirsin kimliğini anlaşırız," diye devam etti akşam anlatılan hikâyeyi ima ederek.

Aral keyifsiz de olsa gülümsemeye çalıştı. "Vereyim kimliğimi de bela olsun başına."

"Tatlı bela ama değil mi?" dedi Güney keyifle.

"Senin kadar," dedi Deniz de gülümseyerek.

Bu söylediği beni de gülümsetti. Ekin söylememiş olsaydı onların öz kardeş olduklarından asla şüphe etmezdim.

Bir süre ortamı yumuşatmak ve Aral'a zaman tanımak için muhabbet edildi. Şahin ve Deniz bu duruma alışmış gibi durum yönetiminde çok iyiydi. Akşamki keyifli atmosfer hemen hemen geri dönmüştü. Aral parmaklarını şakağına bastırmış dalgın dalgın bakarken ben de onu

izliyordum. Sonra gözlerimiz çakıştı ve ikimiz de gözlerimizi kaçırmadan bir süre birbirimizi izledik. Ne düşündüğünden emin değildim ama ben onun bir ağrıkesici içip uyuması gerektiğini düşünüyordum. Bir de bu mesafenin sebebini çözüp ona sarılmayı istiyordum. Kimseyi teselli edemezdim, onu da edemeyeceğimi biliyordum ama ona sarılıp sonra da uyutmak istiyordum.

Kuzey kahvesini bitirip derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Muhabbete doyum olmaz, benim yarın nöbetim var. Kalkıyorum o yüzden. İyi geceler," dedi. Aral'ın omzuna dokunup çıkışa ilerlerken Güney de ayaklandı. "Güzellik uykuma kaçmam lazım benim de. Malum işler güçler... İyi geceler size depresif ve melankolik insanlar," diyerek bizi selamladı ve Kuzey'le ilerleyip gülecek bir şey bularak terk ettiler arka bahçeyi.

"Salak ama iyi çocuklar," dedi Şahin gülümseyerek bakarken arkalarından.

Aral derin bir nefes alıp kahvesinden içti. Parmaklarını bu kez sol gözüne bastırdı hafifçe. Kafein baş ağrısını tetiklerdi aslında. Biraz su içse iyi olurdu ama ona karışmasam daha iyi olurdu. O da doktordu sonuçta, ukalalığa gerek yoktu. Hem arayı açan o iken yerimi bilmem doğru olurdu.

Düşünceli bir tavırla, "Kadir Kara yaşıyor," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Pat diye söylemişti bunu çünkü yumuşatmanın bir yolu yoktu. Zira şüphelendiğimiz bir şeydi bu zaten. Aral da yaşadığını düşündüğünü söylemişti daha önce. Bu yüzden çok şaşırmamıştım ama insan yine de sarsılmıyor değildi gerçek karşısında. Gözlerini kahvesinde gezdiriyordu. Kafamı sallayarak onayladım ben de sessizce.

Düşünmekten ne kadar kaçarsam kaçayım öldü sandığım, öldürdüğüm sandığım babam yaşıyordu. Bu bir ihtimal değildi artık, bir gerçekti. Ben o gün hastanede gerçekten babamı görmüştüm belki de... Babam, yirmi üç senelik babam; askerdi ve ben bunu bilmiyordum. Ne işle meşgul olduğunu bilmiyordum. Neden kendisini ölü olarak gösterdiğini, neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. Annemin neden sustuğunu bilmiyordum. Babamın yerini neden benim bildiğimi düşündüklerini de bunu neye dayandırdıklarını da bilmiyordum.

"Hükümdar Çakırca da Kadir Kara'yı Lina'nın bulacağını düşünüyor," dedi Şahin düşünceli bir sesle.

Aral sıkıntıyla yüzüne dokundu ve başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Gerçekten her şey arapsaçına dönmüştü. Sanki herkes her şeyi

biliyor bir tek biz bihaber geziyorduk. Köşeye sıkışmış hissediyordum kendimi. Nefes alacak bir pencere dahi yoktu sanki.

"Lina'yla bu yüzden tanışmak istedi," dedi Aral. "Lina'yı kafasında puanlamak için."

"Sonuç?" diye sordum yüzünü izlerken.

Yutkundu ama gözlerini açmadı. "Potansiyelini gördü... Yoksa seni tehdit etmezdi."

Beni kendine zarar verebilecek potansiyel bir tehlike olarak görmüştü yani... Bu iyi bir şey değildi, onun gibi bir düşmanım olsun istemezdim. Aral olmasaydı eminim beni susturmanın bir yolunu çoktan bulmuş olurdu ama şimdi Aral sayesinde bir nevi dokunulmazlık kontenjanındaydım. Pek tabii bu yalnızca fiziksel bir zarar için geçerliydi. Aral bu ihtimali en başından düşünmüştü ama önceden bunun yaşanacağını biliyor olmak onu öfkelenmekten alıkoyamıyordu elbette.

"Babamın evcilleştirilemediğini söyledi," dedim bizi tilki, diye itham etmesi her ne kadar sinirimi bozsa da şu durumda buna takılamayacaktım. "O halde babam onun yanında olmadığı gibi aynı tarafta da değiller. Bu yüzden beni tehdit olarak görüyor olmalı. Aral'ı babama götürürsem Hükümdar Çakırca'ya karşı kullanılabilecek bir şey bulabilir."

Tahminlerimdi bunlar yalnızca. Fakat kimse karşı çıkmadı bana. Onlara da mantıklı gelmiş olmalıydı.

"Corse'ta bir şey olmalı," dedim bitki çayıma bakarken. "Herkes babamı benim bulabileceğimi söylüyor ama hafızamın çok da güvenilir olmadığı bir gerçek. Biliyorsam bile unutmuş olabilirim ama Corse'ta bir şey olmalı. O kartlar boşuna değildi, boşuna orayı işaret ediyor olamaz ama Asaf'ın odasından gizlice aldığımız mektupta geçen bir atasözü aklımı çok kurcalıyor. *Bazen elindeki serçe çatıdaki güvercinden iyidir.* Asaf da bana serçe, diye seslendi o gün ve tarot kartındaki kanın bir kuş kanı olduğunu söyledin. Ya aynı kişilerse?"

Aral alnını ovdu. "Mektup ve tarot kartlarını aynı kişinin gönderdiğini düşünürsek Hükümdar Çakırca'nın dediğine çıkarız. *Düşmanını uzakta arama.*"

Kafamı salladım. "Babamla söylediğimiz şarkıları bilecek kadar yakın ama detayları bilecek kadar değil," diye mırıldandım.

"Tuzak da olabilir ipucu da," diye mırıldandı Aral.

"Pars'la konuşmak istiyorum," dedim, gözlerimi yüzünde gezdirirken.

Aral kafasını kaldırıp gözlerini yüzüme çevirdi. Bu fikirden hoşlanmıyordu ama bunu istiyordum.

"Pars'ı günahım kadar sevmem ama belki Lina bir ipucu bulabilir ya da Pars ona gönüllü olarak anlatabilir. O da Kadir Kara'yı arıyorsa Lina'yı kendi tarafına çekmek isteyecektir. Bize dürüst olmasa bile Lina'ya olabilir," dedi Şahin.

Dişlerini sıktı Aral. Pars'ı hiç sevmiyordu. *Bir husumetleri mi vardı?*

Mehmet Ali, Aral gibi bu fikirden hoşlanmamıştı. Geçen gittiğimizde onu ortalıkta görmemiştim hiç.

"Çekmek istemekle kalmaz," dedi Mehmet Ali. "Yalanları gerçeklerle harmanlayıp şüphe tohumları ekecek kafasına. O adamın dürüst olmadığını biliyoruz."

Kaşlarım çatıldı ama bir şey demedim. Güven problemim olduğunu hepsi biliyordu ve Mehmet Ali, Aral'a bıçak çektiğimi görmüştü.

"Konuşmalarından zarar gelmez," diye fikrini belirtti Deniz. "Lina kolay manipüle edilebilecek biri değil. Genel olarak soğukkanlı ve mantıklı biri. Bize güvenmiyor olsaydı bu akşamdan sonra abimin arabasına binmek yerine iki yüz metre ötemizdeki karakola giderdi." Gözlerimi Deniz'in yüzünde gezdirdim. "Ayrıca o mekân ya tuzak ya ipucu. Pars'la eninde sonunda karılaşacakları anlamına geliyor bu. Biz oradayken olması çok daha iyi."

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Beni izliyordu o da. Öylece dinliyordu yalnızca beni izleyerek. Kafasından neler geçtiğini bilmiyordum ama bu durumdan rahatsızdı. Mehmet Ali'nin düşündüğü gibi ondan şüphe etme ihtimalinden mi endişeleniyordu o da? Ondan şüphe etmem için bir sebep var mıydı?

Aral gözlerimdeki kararlılığı ve isteği görüyordu. İsterse görürdü. Biliyordum.

"Tamam," dedi gözlerime bakarken isteksizce "Deniz haklı. Lina istiyor, biz yanındayken yapması daha iyi. Nasıl istiyorsa öyle olsun."

Onun iznine ya da onayına ihtiyacım yoktu elbette ama desteğine vardı. Bu işe birlikte girmiştik, birlikte hareket etmeliydik.

Aral gözlerini Şahin'e çevirdi daha sonra. "Kuryeye ne oldu?"

"Kurye?" diye sordum. Neyi kastettiğini anlamamıştım.

"Sana kartı getiren kadın..."

O kadar olay oluyordu ki artık yetişemiyordum ya da aklımdan çıkıyordu üstünde durmazsam. Bir de o kadın vardı elbette. Aral onun da peşine düşmüştü. O an Aral'ın yorgunluğu daha fazla gözle görülür oldu. Kafasının içinde nelerle uğraşıyordu kimbilir...

"Kim olduğunu henüz bilmiyoruz ama işinde profesyonel. Kameralara neredeyse hiç yakalanmamış, nereye gittiği hakkında bir fikrimiz yok şimdilik ama halledeceğiz."

Aral anladım, der gibi kafasını salladı.

"Kamera görüntülerine ne oldu peki?" diye sordum Şahin'e.

En son kamera görüntülerine bakacaktık ama araya yine bir sürü iş girmişti.

"Pars'la ilgiliydi olay, onun da foyası çıktı. Asaf'ın görüştüğü herkesin kimliğini saptıyoruz, bitsin dosya bırakacağım önüne, merak etme."

Kafamı salladım hafifçe. Onun da işi başından aşkındı.

"Bu kadar o zaman," dedi Aral.

Herkes kafasını sallayıp iyi geceler dileyerek ayaklandığında ben de ayaklandım. Aral ayağa kalkmamış, sadece elini kaldırarak yolcu etmişti herkesi. İyi geceler diledim ben de ama gidecekken beni bileğimden yakaladı.

Herkes çıkana kadar bekledi konuşmak için ve o sırada beni kendine çekti hafifçe. Oturmadım ama yaklaştım ona.

Herkes çıkınca, "Kaldık baş başa," dedi gözlerime bakarken. "Anlat bakalım."

Hiçbir şey belli etmiyor, hiçbir şey söylemiyordum ama o onunla konuşmak istediğimi anlıyordu hep. Üstelik şu an deli gibi başı ağrıdığı halde beni dinleyebilecek kadar sabırlıydı.

"İlaç içtin mi?" diye sordum hiçbir şey yokmuş gibi davranarak. "Ya da masaj yapayım mı? Annemin çok ağrısı olurdu. Bir masaj öğrenmiştim baş ağrısına iyi gelen. Annem hep iyi geldiğini söylerdi."

Kafasını iki yana salladı ve tekrar kuvvet uyguladığında direnmeyip yanına oturdum.

"Bugün kızgınsın bana bir sebepten. Çözemedim," dedi yorgun bir ifadeyle.

Gerçekten yok muydu sorunumuz? Ben mi çok takılıyordum böyle şeylere? Kafası da çok doluydu. Belki de ben uyduruyordum kendi içimde...

Kafamı hafifçe iki yana sallayıp, "Sen yok diyorsan yoktur," dedim.

"Lina," dedi yorgun bir sesle ve bana döndü daha çok. "Sorun ne?"

Hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan vazgeçtim. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe gözlerine bakarken. "Bir sebepten aramıza bir duvar çektin, üç gündür mesafelisin bana ve sen sorun olmadığını söylediğinde ben soru sorma hakkımı kaybediyorum."

Kaşları çatıldı ama bir yanda da şaşırdı bu söylediğime. Mesafeli olduğunu fark ettiğime şaşırmıştı. Gerçekten mesafeliydi bana ve bunu belli etmemeye mi çalışıyordu bir de?

"Şaşırdın," dedim dudaklarımda buruk bir gülümseme belirirken. "Gerçekten mesafeliymişsin demek ki. Ben de ben kuruyorumdur kafamda diye kendime kızıyordum. Bu akşam her şey netlik kazanıyor. Harika bir gün," deyip kalktım koltuktan ve sızlayan dudaklarımı ıslattım. "Netlik kazanıp çizgimizi de çizdiğimize göre... Ben de gideyim artık."

Ona arkamı döndüğüm sırada uzanıp kolumdan tuttu yine ve bu kez kendisi de ayağa kalktı.

"Ne anladın da neyi kafanda netleştirip gidiyorsun şu an?" diye sordu.

Benim de kaşlarım çatıldı ona bakarken. O bu durumdayken gerçekten tartışmak istemiyordum ama gitmeme izin vermeyen oydu.

"Ben seni öptüm. Sen de ertesi gün ben kimseye gönlümü vermem, deyip mesafe koydun aramıza. Bence her şey net şu an. Sana âşık olurum diye endişe edip çizgi çektin aramıza ama ben istesem de istenmediğim yerde durmam zaten. Bunu çok iyi biliyorsun." Yetmedi daha da ileri gittim. "Ayrıca içinde bulunduğumuz şu durumda gönül işlerini düşünecek ne kafam ne ruh halim var."

Kaşları daha çok çatıldı. "Anladığın bu mu yani?"

"Bu," dedim net bir sesle. "Yanlışım varsa düzelt."

"Her kelimesi doğru, verdiğin her anlam yanlış," dedi gözlerimin içine bakarak. Sıcak nefesi yüzüme vururken karanfil kokusunu taşıyordu ciğerlerime. "Kafamın içinde yüzlerce ihtimal var. Hiçbirini birbirine karıştırmadan bir çıkış yolu arıyorum ve *sen*," dedi üstüne basarak. "*Sen kafamın içinde bile* yoluma çıkıyorsun Lina. Seni nereye koysam koyduğum yerde durmuyorsun, her şeyin altından çıkıyorsun."

Kürşat'ın söylediklerini anımsadım. Kafasını mı karıştırıyordum? Birkaç saat önce de kafam çok karışık, demişti bana. Bana ne söyleyeceğini bilemediğini söylemişti.

"Bazen resmin tamamını görmek için ona uzaktan bakmak gerekir. Olayın içinden sıyrılıp uzaktan, objektif bir zihinle görmeye çalışıyorum içinde bulunduğumuz durumu ve sen gidip yine kendi canının isteğine göre anlamlandırıyorsun bir şeyleri."

"Biri seni öptükten sonra ben kimseye âşık olmam artık, der kaçarsan öyle anlaşılır. Sen de olsan öyle anlardın," diye direttim.

"Hani suni teneffüstü bu?" diye sordu o da. "Bir karar ver."

"Neyse ne," diye söylendim. "Bu mu yani aramıza çektiğin o duvarın sebebi? Benden uzakta kafanı netleştirmek mi? Yoluna çıkmamı istememen mi? Bu mudur?"

"Hediye..." dedi öfkeyle. İstemsizce tüylerim ürperdi. "Hükümdar Çakırca aptal bir adam değil, seninle neden sevgili gibi davrandığımızı o da biliyor. Ama eğer bunun rolden daha fazlası olduğunu düşünürse Lina..."

Kalbim buraya gelmeden önce aklıma gelen o ihtimalle çarptı göğsüme. "Beni sana karşı kullanır."

Kafasını salladı. "Aynen öyle yapar," diye onayladı beni. "Beni öptüğün zamana denk gelmesi talihsizlik ama izlendiğimizden şüphem vardı birkaç gündür. Bu yüzden zarar görme diye mesafeli durmaya çalıştım."

İzlendiğimizi düşündüğü için mi yanıma bile uğramıyordu yani? Babası daha fazlası olduğunu düşünmesin diye mi?

"İzlendiğimizi biliyor muydun yani?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Tahmin ediyordum."

Kaşlarımı çattım, yine de anlamamıştım. "Ama biz gerçekten sevgili değiliz zaten."

"Her gece kapına gelip bazı geceler yanında kalırsam pek de öyle anlaşılmaz Lina."

Evet, sanırım öyle anlaşılmazdı gerçekten. Bazı geceler yanımda kaldığını tahmin ediyor olsam da emin değildim fakat şimdi emin olmuştum ve muhtemelen bunun sebebi bendim. Fakat bizi gözetleyen her kimse, bilmiyordu ki o evin içinde Aral'ı ya delirtiyordum ya da başının etini yiyordum. Aral'ın benden neler çektiğini ne bilsindi...

"Sorun yok mu yani aramızda?"

"Yok," dedi net bir sesle.

Kabul etmek istemesem de rahatlamıştım. İnkâr edemeyecektim bunu. Mesafeli olsak da sorun değil, diyordum kendime sürekli ama mesafeli olmamızı da istemiyordum. Yanında rahat hissetmiyordum o zaman kendimi, bir yük gibi hissediyordum ama şimdi rahatlamıştım biraz.

"Evin içinde de mesafeliydin ama?" Tam ikna olana kadar sorular sormaya devam edecektim ve bu elimde değildi. "Elimi falan da tutmadın mesela Veli abiye gittiğimizde?"

"Bırakmayacaksın değil mi peşini ikna olana kadar?" diye sordu hafifçe gülümseyerek. Gülümsüyordu ama hüzünlü bir ifadesi de vardı.

Sıkıyor muydum onu? Çok mu ısrarcıydım? Bıktırıyor muydum? İllallah mı ediyordu? Ama ne yapsaydım? Ben de böyle biriydim. Elimde

değildi, kaygılıydım. Üstelik şimdi öyle deyince arkasında bir sebep daha olduğuna emin olmuştum. Nasıl sormayacaktım ki? Hediye her neyse Aral o konuyu açtığımdan beri tuhaftı. Konu onu öpmem değilse hediye olmalıydı, zira kendisi hediyeden bahsetmişti az önce ve ben, bana anlatıp kurtulsun istiyordum. İkimizi de kurtarsaydı şu durumdan... Olmaz mıydı?

Aral kolumdaki elini avcuma kaydırıp elimi tuttu ve çıkışa yönlendirdi bizi. Soru sormadan takip ettim onu. Önce salondan geçtik sonra merdivenleri çıkıp geniş koridorda Aral'ın odasına ilerledik. Odasına girmemiştim daha önce ve o an odasına karşı bir merak belirdi içimde.

Kapısını açıp içeri girdiğinde peşi sıra ben de girdim. Beni karşılayan ilk şey zifiri karanlık ve Aral'ın tanıdık kokusu oldu. Aral duvardaki tuşa bastığında loş aydınlandırmalar açıldı, karanlık odayı turuncu loş bir ışık aydınlattı. Mum ışığıyla aydınlanmış gibi bir görüntü verdiler. Bu, sıcak bir atmosfer yaratmıştı.

Cerbe ve Arte, hemen kapının karşısında, büyük camın önünde, yerdeki iki puf üzerinde uyuyorlardı o sırada. Cerbe bir anlığına başını kaldırsa da Aral'ı görünce tekrar başını ön ayaklarına yasladı ve gözlerini kapattı. Bana tepki vermemişti. Bu iyi bir şeydi. Aramız iyiydi demek ki hâlâ.

Kapının karşı cephesinin tamamı olmasa da iki ayrı büyük pencereden oluşuyordu, önünde iki tekli koltuk ve cam bir sehpa vardı. Büyük camların solunda kalan bir balkonu vardı. Geçen gün onu bu balkonda sigara içerken görmüştüm. Perde olarak büyük siyah fonları vardı ama sonuna kadar açıktı. Odası yüksek tavanlıydı ve duvarları koyu renkliydi, petrol yeşiliydi sanırım. Çift kişilik yatağı sağımızda kalıyordu, koyu gri nevresim takımları vardı. Kapının hemen yanındaki duvarda ise ahşaptan güzel bir kitaplık vardı boydan boya. Tıkabasa kitap doluydu. Hangi ara buraya taşıdığı hakkında bir fikrim yoktu. Belki de buradalardı zaten, emin değildim. Yatak ile kitaplığın birleştiği noktada bir kapı daha vardı, muhtemelen banyoya açılıyordu. Solumuzda ise yatağıyla aynı mobilyadan yapılma iki giysi dolabı ve ortasında camdan bir vitrin duruyordu. Vitrinin içerisine şarap ve çeşitli içki şişeleri dizilmişti.

Odası güzel dekore edilmiş, hoş bir odaydı fakat perdeleri ve ışıkları kapattığında zifiri karanlık oluyordu muhtemelen. Benim asla uyuyabileceğim bir yer değildi, en azından tek başıma...

Aral arkamızdan kapıyı kapatırken beni yatağına kadar elimi tutarak götürdü ve yavaşça elimi bırakıp yatağın sağındaki komodine ilerledi.

Eğildi, komodinin üst çekmecesini açtı, tanıdık kadife kutuyu avcunda sıkarak çıkardı. Hediye o kutunun içindeydi ve ben deli gibi merak ediyordum Aral'ın canını, eli kadar bile olmayan bir kutunun nasıl bu kadar sıktığını. Kurşun falan mı yollamıştı mesela babası, üzerinde adımın yazdığı?

Film çekmiyoruz, diye söylendi kafamın içinde Aral'ın sesi. Şimdi de kafamın içine mi yerleşmişti?

Aral dudaklarını ıslattı ve kutuyu bana uzatırken yatağına oturdu yavaşça. Uzattığı kutuyu elinden alırken gözlerimi yüzünden gezdirdim. Ona doğru dönmüştüm yüzümü istemsizce, bir adım ötemde yatakta otururken boylarımız eşitlenmişti neredeyse. Gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmedi, hiçbir tepkimi kaçırmak istemiyormuş gibi dikkatle izliyordu beni.

Bu hediyeyi görmemi hiç istemediğini biliyordum ama bu aynı zamanda Aral'ı bana bir şeyler anlatmaya itecekti ve canını sıkan her ne ise söyleyip bundan kurtulacaktı. İkimizi de çözecekti. Bilmek istiyordum. Sebepleri anlamak istiyordum.

Gözlerimi kutuya çevirip çok düşünmeden kaldırdım kapağını, içinde ismimin yazdığı kurşun falan yoktu. Aksine, anlam veremedim ne olduğuna. Üzerine güzel bir fontla "A" harfi kazılmış bir tür mühre benziyordu. Altın renkli, pahalı bir şeydi. Belki de gerçekten altındı... Görüntüsü mum mühürlerini anımsatıyordu ama ne bir sapı ne de bir kulpu vardı. Yerinden dikkatle çıkardığımda arkasındaki kısa uzantının vidaya benzer bir yuva olduğunu gördüm ve mührün büyüklüğü o an hayalimde bir sahne canlandırdı. Ensemdeki tüylerim ayağa kalktı. Gözlerim istemsizce Aral'ın sol omzuna değdi. Bu, düşündüğüm şey olamazdı değil mi? Olmasındı.

Bakışlarımı Aral'ın gözlerine çevirdiğimde tepkimi izliyordu sakince. Sonra aklımdan geçeni doğrular gibi kafasını hafifçe salladı.

"Damga," dedi düz bir sesle. "Üzerinde ismimin baş harfi olan..."

Hükümdar Çakırca bana Aral'ın isminin baş harfini taşıyan bir damga mı hediye etmişti yani? Aral'a ait bir malmışım gibi? Buna hediye mi diyordu? O yüzden mi Aral'a, Çakırca olmayı kaldırabilecek mi diye sormuştu?

Kan beynime sıçrarken parmaklarımın arasındaki damgayı sıktım. Aral hediyesi için üzerinde taşımana izin vermeyeceğim bir şey, demişti. Kaçmasının sebebi buydu, belki de kendini mahcup ya da üzgün hissetmişti. Kendi ayıbı olmadığı halde incineceğimi ya da korkacağımı

düşünmüştü belki de... Canice ve gurur kırıcı bir şeydi bu çünkü. Bir insanı eşyaymış gibi damgalamaktan bahsediyorduk. Daha kötüsü, Aral'ın omzunda bir yanık izi vardı. *Aral'ın üzerinde, elimde tuttuğum damganın büyüklüğünde düzgün bir yanık izi vardı...*

Elimdeki şeyi tutmaya tahammül edemedim, kutusuna kaldırıp komodinin üzerine bıraktım yavaşça. Öfkeliydim fakat bana bunu gönderdiğinden çok, Aral'a bunu yapmış olma ihtimaline öfkeliydim. Öz oğlunu damgalamış olamazdı kendi malıymış gibi. Değil mi? Yapmış olamazdı.

"Damgadan kastın..." dedim anlamaya çalışarak çünkü bu çok acımasızcaydı. Belki de sembolik bir şeydi bu, gerçeğe döküldüğü yoktu. Ben kuruyordum yine. "Metafor değil mi? Gerçekten yapmıyor?"

Yüzüme baktı bir süre. "Sana dokunmasına izin vermem kimsenin," dediğinde içimde bir yangın başlamış gibi hissettim. "Kimsenin, senin kılına zarar vermesine müsaade etmem."

Omzumda tam onun yanık izinin olduğu yerde, *onun öptüğü yerde* bir sızı başladı. Sanki ateş basıyorlardı tenime. Canım yandı. Gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Omzun," dediğimde kafasını salladı yavaşça, sanki önemsiz bir şeymiş gibi.

"Bendeki H harfiydi."

Hükümdar'ın H'si. Onu babası yakmış. Haksız bir savaşın içinde oluşumun belgesi, demişti o yarası için. Bu kadar haksız olacağını hayal edemez, kâbuslarımda dahi göremezdim.

"Sonra bir daha yaktım aynı yeri, sildim izini."

Aral'ı önce babası yakmış sonra da kendisi. Aynı yerden yanmış iki kez. Birinde mahkûm birinde azat edilmiş. Kurtulmak için ikinci kez yanması gerekmiş.

"Bu, senden uzak durmam gerektiğini hatırlayan bir şey. Eğer..."

Tek bir adımda kapattım mesafemizi ve kollarımı boynuna sardım daha fazla dayanamayarak. Bu hareketim olmuştu cümlesini yarım bırakan. Kollarım omuzlarına sarılırken gözlerim dolmuştu, ağlamak istemiyordum hiç ama çok üzgün hissediyordum. Aral'ın kolları belime nazikçe sarılırken beni kendine çekti biraz daha. Bedenim kollarının arasına yerleşti, birbirine oturan çarklar gibiydi bedenlerimiz.

Sustuk ikimiz de. Dudaklarımı omzuna bastırıp kokusunu içime çektim bir süre. Kokusu sakinleştiriyordu beni, yine öyle olsun istiyordum.

Ağlamamın faydası yoktu kimseye, Aral'ı da üzebilir hatta ona acıyorum sanıp gururunu incitebilirdim ama ağlamak istiyordum. Nasıl kıymışlar ona?

"Bak ya," dedi tek bir gözyaşım gömleğine düştüğünde, ıslaklıktan hissetmiş gibi. "Ağlarsan kendime düşman olurum Lina."

Söylediği her şeyin doğrudan kalbimle bir ilişiği vardı. Söylediği her şey kalbime dokunuyordu. Hiç iyi değildi. Görmezden gelebileceğim, geçip gidebileceğim herhangi bir konu, o söylediğinde büyük bir olaya dönüyordu içimde ve bu elimde değildi. Beni o kadar anlıyor o kadar dinliyor ve düşünüyordu ki yabancı olduğum bu duygu allak bullak etmişti ruhumu. Ağlamazdım normalde bunun için, üzülürdüm elbette ama hayat, der geçerdim. Bazı insanlar da böyle yaşar, der devam ederdim ama kötülük yapılan kişi o olduğunda işte böyle kollarında ağlayası geliyordu insanın. Sol eli beni teselli etmek ister gibi saçlarımı okşarken nefesini ensemde ve boynumda hissediyordum. Herkesten kaçarken onun kollarında rahatlamak delilikti. Hiçbir şeyim olmayan bir adamın kollarında ona ağlamak istemek delilikti.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Korkup kaçsan daha az üzülürdüm. Niye ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," diye yalan söyledim. Dudaklarım omzuna yaslı olduğu için sesim boğuk çıksa da anlaşılırdı. "Üzgünüm sadece. Hem neden korkup kaçayım?" diye sordum hafif kızgın bir sesle.

O beni omzumdan öpmüştü birkaç gün önce. İnsan öptüğü yeri yakar mıydı? Neden korkacaktım ki?

"Tehdit edilen sensin sonuçta," dedi anlayışlı bir sesle. "Seni seversem birileri bana ders olsun diye baş harfimi tenine zorla dağlayabilir."

Aral'ın yaşadığı bu gerçek zihnimin ortasında boynuna bağlanan bir ipten asıldı. *Öz babası, onu cezalandırmak ya da onu bir şeylere mecbur etmek için sevdiklerine bunu mu yapıyordu? Aral'a karşı sevdiklerini mi kullanıyordu? Aral'ı sırf sevdiği için sevdiği insanlara mahcup edip boynunu mu eğdiriyordu? Kendi oğluna acımayan bana acır mıydı?*

Sözlerine karşılık, "İzin vermem, dedin," diye mırıldandım, ona ne kadar güvendiğimi anlaması için. Ardından bu, ona yük olmasın diye de ekledim. "Hem ben de kendimi bir yere kadar koruyabilirim. Seninle bir olup savaşmayı ben seçtim."

Hafifçe geri çekildiğinde kollarımı gevşettim istemeyerek. Ayrılmak istiyor sandım ama belimdeki ellerini birazcık gevşetmişti yalnızca. Yüzümü görebilecek kadar geri çekildi. Aramızda yirmi santim bile yoktu

o an belki de. Turuncu ışık yüzünün sağ tarafını aydınlatırken sol tarafı biraz gölgede kalıyordu ve o kadar güzel görünüyordu ki bu beni daha çok üzdü. Siyah gözlerine baktım üzgün bir ifadeyle.

"Ağlamışsın," dedi gözlerime bakarken. Gözlerim nemliydi ama dolup boşaldıkları yoktu.

"Ağlamadım," diye inkâr ettim burnum aktığı halde. "Çok öfkeliyim sadece. Beni boş ver, ben bir yabancıyım. Ama sen? Sana nasıl yapabilir bunu Aral? Sen onun oğlusun," dedim, sesimdeki öfke elle tutulur bir hal alırken. İnanamıyordum bu kötülüğün varlığına.

"Ben onun oğlu değilim," dedi net bir sesle. "Sadece ben değil, hiçbirimiz onun çocuğu değiliz Lina. Onun malıyız. O öyle görüyor bizi ve öyle olsun istedi."

Annen neredeydi, diye sormak geldi içimden. *Senin bir baban yokmuş, tamam. Ama annen neredeydi Aral? Nasıl izin vermiş? Nasıl göz yumabilmiş yanmana? Seni koruyamamış madem, neden tekrar çocuk yapmış?* Hiçbirini soramadım. Çünkü hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü belki de istememişti. Çünkü belki o da mecbur kalmıştı. Çünkü böyle hayatlar vardı. Çünkü Aral annesi konusunda hassastı ve bunun bir nedeni olmalıydı. Annesine benzetmişti beni mesela. Aral'ı vurmak içindi besbelli.

Aral'ın teninde bir sürü yara izi vardı ama içinde sakladıkları çok daha yaralayıcıydı. Bilmiyor ama hissediyordum. Onun gözlerindeki yangın içinde başlamıştı, söndüğü oluyor muydu hiç?

"Onun sevdikleri ona ait ama ben sevdiklerime aitim. Bizim aramızdaki fark bu ve bunu çok iyi biliyor. Eğer teninde baş harfim olursa sen bana ait olmazsın Lina, ben sana ait olurum." Gözlerimin içine bakıyordu ve bunları söylerken sesi hem üzgün hem de kızgındı. "Ve o hep bana karşı sevdiklerimi kullandı."

Aral, ona karşı kullanılmamı istemiyordu. O an, o gün neden öyle dediğini anladım. Gönlümü vermem kimseye, demişti. İstemediğinden değildi, yükü kendisine de ağır geldiğindendi. Aral birini sevdiğinde yük oluyordu o kişiye. Babası onu sevdiği herkese yük ediyordu. Kardeşleri de dahil miydi buna? Kalbim bu ihtimalle göğüskafesimin içinde ezildi. Kuzey biz bilmiyor muyuz sana yük olsun diye söylediğini, demişti az önce. Belki onların da omuzlarında bir yanık izi vardı ve daha kötüsü Aral'ın isminin baş harfini taşıyor olmaları olurdu. Yüreğim ezilirken Batı'yı düşündüm istemsizce. Ona küçüklüğünden beri o bakıyordu. Hükümdar Çakırca bir bebeği Aral'a karşı kullanmış olamazdı, değil mi?

"Ben bir şey öğrendim," dedim üzgün bir sesle. Cevabından korksam da öğrenmek, onun yanında her şeyi bilerek durmak istiyordum. "Ekin dedi ki siz dört kardeşmişsiniz."

Dişlerini sıktı ama onayladı beni. Kalbim, ben ona yüklendikçe ezildi.

"Kuzey, Güney, Doğu ve Batı üvey mi yoksa evlatlık mı anlayamadım."

"Anlamış gibisin," dedi gözlerime bakarken. Yutkundu. "Hatta çözmüş gibisin Lina."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım hafifçe, kabul etmek istemiyordum bunu. "Sana karşı kullanmak için dört çocuk evlatlık almış olamaz," dedim. Bu kadarı fazlaydı. Bu kadarı çok fazlaydı. "Neden yapar bir insan bunu?"

Kendimi tutamadım, bir damla yaş düştü gözümden. Sağ elini kaldırıp gözyaşımı silerken yanağımı okşadı narince.

"Çakırca olayım diye," dedi gözlerime bakarken. "*Kara Çakısı* olayım diye."

Bir damla daha düştü gözlerimden. Aral'ı yanında tutmak için evlatlık mı almıştı? Onu yanında tutmak için vicdanını, merhametini mi kullanmıştı ona karşı? Bu kadar mı takıntılıydı Aral'a? Aral'ın kötü biri olmasını bu kadar mı istiyordu? Bir babanın bunu nasıl yaptığını geçtim bir insan nasıl bu kadar kötü olabilirdi? Aral'a karşı kullanmak için kendi kardeşleri yetmezmiş gibi bir de evlatlık alabilecek kadar gaddar ve kibirli bir adamdan bahsediyorduk, çocuklarına malıymış gibi davranan bir adamdan ve bunu aklım almıyordu. Anlam veremiyordum bu kötülüğe. Çocuklarına verdiği isimler ve onlara sahip olma isteği bile öyle büyük bir kibirdi ki midemi bulandırmaya başlamıştı bu durum. Ruhsal olarak zaten çok müsaittim bunalmaya ve şu an içim sıkılıyordu.

Aral, ağladığımı görmek istemiyormuş gibi gözlerini kapatıp yutkundu.

"Geçmişe yanma," dedi yumuşak, kısık bir sesle. "Şimdini yakmamaya bak."

Nasıl yanmazdı insan? Bu kadarı çok fazlaydı ve yaşanmıştı. Aral tam olarak bu hayatı yaşıyordu, tam içindeydi. Çakırca ailesi, babası tarafından Aral'ın başına yıkılmıştı. Geçmişte yakmışlardı onu ama o hâlâ yanıyordu. Merak ettiğim, sormak istediğim, bilmek istediğim onca şey vardı ama soramadım hiçbirini. Aral bana böyle bakarken onu incitirim diye üzgün olduğumu bile söyleyemedim. Sadece sarılmak, teselli etmek istedim ama ikisinde de iyi değildim.

Aral üzgün yüzüme ve suskunluğuma gülümsedi. O üzgün üzgün gülümsediğinde benim canım fena sıkılıyordu. Bunu yeni keşfetmiştim.

"Onlara üzülme, onlar iyi," dedi Aral, beni ikna etmek ister gibi. Ama ben en çok ona üzülüyordum şu an aslında. "Savdı onlar sırasını."

Savmışlar mıydı gerçekten? Aral çok zor oldu, demişti ama tamamen kurtulmuş sayılmazlar. Kardeşlerini tamamen kurtarmak istiyordu. Ekin'i kurtarmak istiyordu. Belki de Ekin'i hep affedecek olmasının sebebi de bu konuya dayanıyordu, bilmiyordum ama Hükümdar Çakırca herkesten uzak durması gereken biriydi. Tüm insanlıktan uzakta, tek başına bir hücrede yaşamalıydı yaşayacaksa. Zarar ziyandı tamamen.

"Sen peki?" dedim gözlerine bakarak. Kendimi tutamayıp elimi yanağına yasladım. Böyle şeyleri ondan öğreniyordum hep. "Sen iyi misin Aral?"

Duraksadı o an. Beklemediği sorum muydu yoksa dokunuşum mu emin değildim ama bu daha çok üzdü beni. Aral ona iyi misin, diye sorulmasını ya da şefkatle yaklaşılmasını beklemiyordu sanki. Kimse sormuyor muydu halini hatırını? Kardeşleri ilgisiz insanlar değildi, mutlaka soruyor olmalılardı. Belki de benim sormamı beklemiyordu... Belki de ona kimse benim kadar ciddi, anlayarak sormuyordu... Ya da benim kadar üzülerek ve sanki o kocaman bir adam değil sevgiye aç bir çocukmuş gibi sormuyordu.

"İyiyim," diye onayladı beni. Derin bir nefes aldı gözlerime bakarak. "Artık iyiyim. Kendini düşün sen."

"Düşünürüm," dedim kafamı hafifçe sallayıp. "İyi, değil mi aramız?"

Gülümsetti bu sorum onu. "Kötü değildi ki."

Burnumu çektim elim hâlâ yanağına yaslıyken. "Damga yüzünden mesafeli duruyormuşsun ya devam mı edeceksin buna, onu soruyorum," diye açıkladım.

"Devam etmeyeyim mi?" diye sordu tatlı bir ifadeyle.

Kaç yaşında adam nasıl tatlı duruyordu ben de bilmiyordum ama ben nasıl hep yapıyormuş gibi yanağına avcumu yaslıyorsam o da böyle oluyordu işte bir şekilde. Konu Aral olduğunda yabancı olduğum her şey tanıdık geliyordu.

"Sebebi buysa etme," dedim ciddiyetle. "Hediye yalnızca babana karşı kinlenmemi sağladı ve anladığım kadarıyla konu senden bağımsız Aral. Sen birini sev ya da sevme, o adam senin iki kelime ettiğin kişiyi bile sana yük eder isterse." İki parmağımı şakağına yasladım. "Çünkü burası ne derse desin," parmaklarımı kalbine yasladım, "son sözü hep burası söylüyor gibi."

Gözleri yüzümde gezinirken ben de gözlerini izledim. "Ayrıca eğer olur da bir seçim yapmak zorunda kalırsan ne olursa olsun Aral, kardeşlerini seç. Çünkü ben kardeşimi seçerim."

Söylediklerim gülümsetti onu nedense. Gözlerime bakarken kafasını salladı hafifçe. Gözlerinde bir sürü duygu barındırdı o an. Gözbebeklerinde kendi yansımamı izlerken o duygular etrafımı çerçeveledi. Tuhaf bir histi bu. Gözlerinin içine çekiliyormuşum gibi hissettiriyordu bana böyle baktığında. Dudaklarını ıslattı gözlerime bakarken. Gözlerim istemsizce dudaklarına kaydı. Onu öptüğümü hatırlamakla kalmadım, dudaklarının nasıl hissettirdiğini de anımsadım. Tenim ısınırken bir adım geri çekildiğimde elleri beni serbest bıraktı. Gözlerimi etrafta gezdirip burnumu çektim.

"Bizi takip eden biri varmış ya... Ona ne olacak?"

"Kürşat şimdiye kadar halletmiştir," dedi emin bir sesle.

Şaşırdım. "Şimdiden bulmuş mudur?"

"Bulmuştur," diye onayladı beni. "Kim olduğunu bildiğimiz sürece kalmasında bir sıkıntı yok, işimize bile yarayabilir."

Bir yorumda bulunmadım. Yorgun ifadesine baktım yalnızca. "Başın ağrıyor değil mi hâlâ? Uyu artık."

Kafasını salladı hafifçe ve derin bir nefes alıp ayağa kalktı.

"Nereye?" diye sordum o kalkınca.

"Alin'i ve seni eve bırakacağım."

Şiddetle karşı çıkarak kafamı iki yana salladım. "Ben taşırım Alin'i. Giderken de kapatırım kapıyı. Sen uyuyorsun şimdi."

Umursamadı söylediğimi. "Ağır taşımaman gerekiyor senin. Sizi bırakıp dönerim."

Ben de onun ne dediğini umursamayıp önünü kestim. "Bir şey olmaz. Hem sanki kilometrelerce uzakta oturuyorum... Uzan hadi," deyip yatağı gösterdim çenemle. Sonra kıyafetlerine baktım. "Önce üzerini değiştir tabii. Sonra uzan. Sen uyuyana kadar kalacağım."

Şaşırmıştı, kaşları kalktı hafifçe. "Neden?"

"Başın çok ağrıyor, belli etmiyorsun ama gözlerinden belli. Şişirdim üstüne kafanı, masaj yapacağım o yüzden. İstemiyorsan başka tabii," deyip omuz silktim hafifçe.

"Hayır demem," dedi. "Hayır demem de... Olmayacak şimdi öyle."

"Olur olur," diye geçiştirdim.

Pes etmiş bir ifadeyle kafasını sallayarak yanımdan geçti ve dolabına ilerlemeye başladığında ben de yatağına oturdum yavaşça. Sol eliyle

şakaklarını sıkarken sağ eli gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Yara izini görme isteğiyle doldum o an. Yarası sanki yeniymiş gibi onunla ilgilenmek, onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Tırnaklarımı pantolonumun örttüğü dizkapaklarıma batırdım. Aşırı bir tepki mi veriyordum acaba? Gittikçe yabancı hisler tarafından ele geçiriliyor, kendime yabancılaşıyordum sanki.

Aral elinde eşofmanlarıyla bana doğru döndüğünde gömleğinin önü açıktı ama teninin ufak bir kısmı görünüyordu yalnızca. Künyesi teninde parlıyor, göğüs ve karın kaslarının bir bölümü görünüyordu, güzel bir görüntüydü. Rahatsız etmezdi beni çıplaklık çünkü tıp okuyordum bir kere ama beğeniyor olmam normal de değildi sanki? Yazıktı bana gerçekten. Gözlerimi başka bir yöne çevirdim.

Aral banyo olduğunu tahmin ettiğim yere girdiğinde ayaklanıp Cerbe ve Arte'yi rahatsız etmeyecek adımlarla kitaplığına ilerledim. Alt raflar çeşitli tıp literatürleri ve kitaplarıyla doluydu. Yanında neden tıp kitaplarını getirdiğine emin değildim ama evde üç buçuk doktor bir de diş hekimi olduğu düşünülürse çok da şaşılacak bir durum değildi. İhtiyacım olduğunda ben de araklayabilirdim onlardan. Bu düşünceme gülümseyecek oldum ama o sırada bu sabah gelen e-postayı hatırlattı bu bana. Okulu dondurmam için geçen hafta düzenlendiği halde ameliyat olduğumdan katılamadığım heyete bu hafta katılmak zorundaydım.

İç çekip gözlerimi romanların dizildiği raflarda gezdirdim. Kitapların diziliş biçimi beni gülümsetti, gerçekten benim dizme tarzıma benziyordu. Yayınevleri, yazarlar, varsa sırası yoksa alakasına göre diziyordum ben de. Gözlerim raftaki *Kral Lear*'ı seçtiğinde uzanıp yerinden çıkardım. Annem İngiliz edebiyatına bayılırdı, bu yüzden William Shakespeare okumaya ortaokulda başlamıştım. *Kral Lear* o yaşlarımda okuduğum bir kitaptı ve muhtemelen kısaltılmış bir versiyonunu okuduğumdan çok da bir şey hatırlamıyordum kitaba dair. Ödünç alabilirdim bunu, Asaf'ın neden bana Cordelia, dediğini merak ediyordum. Belki bu bile bir ipucuydu... Sayfalarından birini çevirdiğimde altı çizilmiş bir cümleye denk geldim.

"Bak işte feleğin çarkı devrini tamamladı,
Beni yanı yere getirip bıraktı."[*]

[*] William Shakespeare, *Kral Lear*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Nisan 2020, s. 155. Çev. Özdemir Nutku.

Kitaplarımın altını çizerek okurdum ben de ve bence altı çizilen satırlar okuyucu hakkında çok şey söylerdi insana. Aral ise bu satırların altını çizen kişiydi, bu beni çok üzdü. Gözlerimi diğer kitaplarda gezdirdim. *Dorian Gray'in Portresi*'ni gördüğümde merakla elim uzandı bu kez. Birkaç saat önce gördüğüm fotoğrafındaki kitap bu muydu bilmiyordum ama incelemek istemiştim. Kitaba uzandığım sırada banyonun kapısı açıldı ve dikkatimi oraya verdim.

Aral beyaz bir uzun kollu ve siyah bir eşofman altı giymiş, elini yüzünü yıkamıştı. Saçlarının ön kısmı ıslanmıştı.

"İçim hiç rahat değil Lina," dedi tişörtünün kollarını dirseklerine çekerek yanıma ilerlerken "Alin'i götüreyim..."

"Bunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum sözünü keserek.

Elimdeki kitaba bakarken omzunu ve kafasını kitaplığa yasladı. "Alabilirsin."

Kafamı salladım ve yaslandığı sol kolunu tutup onu yatağına çekiştirdim. "Hadi bakalım, Aral Çakırcalar için uyku vakti."

Bu söylediğim gülümsetti onu ama başı o kadar ağrıyor olmalıydı ki tebessüm çok duramadı yüzünde. Sol gözü yaşarmıştı ağrısından.

Kitaplığa yaslanmayı bırakarak pes etti, bir nefes aldı. "Uyut beni bakalım."

Elimdeki kitabı bırakmadan küçük bir çocukmuş gibi onu yatağına götürdüm. Yatağın sağına kadar yürüyüp yorganını kaldırdı ve yatağa oturduğunda komodine telefonu ile kol saatini bırakıp tamamen yatağın içine girdi. Yorganını üzerine örterken onun kokusu çalındı burnuma. Yorganı da onun gibi kokuyordu.

Sırtüstü uzanıp yorgun gözlerini yüzüme çevirdi ve otur, der gibi elini kaldırdı. Elini kaldırdığı yere oturup ona yanaştım biraz, o da elini dizlerime bıraktı yavaşça. Elinin ağırlığından hırkam sol omzumdan sıyrıldı ve omzum gözler önüne serildi. Gözleri omzuma çevrilirken tenim ısındı ve tam o sırada onun da sol gözünden bir damla yaş aktı. Ağlamıyordu, baş ağrısı gözlerini yaşartıyordu o an ama bu görüntü bana dayanılmaz geldi. Uzanıp parmaklarımın tersiyle gözyaşını sildim, Aral yutkunarak gözlerime baktı.

"Küme baş ağrısı mı var sende? Hafiflemiyor hiç," diye sordum.

Kafasını salladı oldukça yavaş bir hareketle. "Oksijen almam lazım geçmesi için."

Alerjisi ve küme baş ağrısı var.

Masaj yapmak için hafifçe başparmağımı sol kaşının üzerine bastırdım ve yukarı doğru ilerlettim parmağımı. Bu tür bir baş ağrısını masajla geçirebileceğimi düşünmüyordum ama belki daha iyi hissederdi.

"Keşke oksijen makinesi olsaydı, bağlardık hemen, bu kadar acı çekmezdin."

"Bağlar mıydık?" dedi alayla.

"Bağlardık," diye onayladım onu. "Çok sık geliyor mu bu ataklar?"

"İki haftada bir falan."

Kaşlarımı çattım, bu durum hoşuna gitmemişti.

"İlaç tedavin var mı peki? *Verapamil* falan kullanıyor musun? Ya da cilt altı ilacın falan yok mu? Varsa yapabilirim sanırım."

Bacaklarımdaki eli hırkamın üzerinden kolumu okşadı beni sakinleştirmek ister gibi. Sakindim halbuki. Sadece yardımcı olmak istiyordum.

"Uyuduğumda geçmiş olacak," diye mırıldandı gözleri kapalıyken. "Bir şeyler anlatsana."

Yüzünü okşayarak masaj yaparken, "Ne anlatayım?" diye sordum kısık bir sesle.

"Anlat bir şeyler işte," dedi uykulu bir sesle. "Havadan olur, sudan olur."

"Başım ağrıdığında birinin konuşması beni çok sinirlendirir."

"Ben sana sinirlenmem," dedi kısık bir sesle.

Bu söylediği gülümsetti beni. Gayet de sinirlenirdi. Kimi kandırıyordu acaba?

Uzun siyah kirpiklerinin yüzüne düşen gölgelerine bakarken yüzünü okşayarak dudaklarımı araladım.

"Ninni söyleyeyim mi?" diye sordum buruk bir gülümsemeyle.

"Olur," dedi hemen. Uykuya geçecekti sanırım, sesi pürüzlü ve derinden gelmişti.

Aklıma gelen ninniyle gülümsemem genişledi.

"Bebeğim kocaman, onu tutamam," diye mırıldandım sol yanağını okşarken. "Ninniler söylerim hiç uyutamam."

"Bunu sen mi uydurdun?" dedi derinden gelen sesiyle.

"I-ıh," dedim kafamı hafifçe iki yan sallayarak. "Sana uygun bir ninni seçtim."

Gülümsedi bu söylediğime. Ben de gülümsedim ama gülümsemem buruktu. *Annesi onu uyutmuş muydu acaba? Annesi nasıl biriydi? Ona bunu yapmasına nasıl izin vermişti? Mecbur mu kalmıştı? O neler yaşamıştı?* Aral, yaşıyor ama yaşamak sayılmaz, demişti onun için. Bunun

ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kalbim öyle kırıktı ki bu odaya girdiğimden beri nasıl telafi edilirdi bilmiyordum hiç.

Babalarımız bizi yakmış, annelerimiz biz yanarken ses etmemiş. Yananın derdini yanan anlar. O yüzden mi görüyorsun içimi? O yüzden mi benim de sol omzum sızlıyor?

"Oynayıp gülüyor, bizi süzüyor. Ağlıyor, beni üzüyor. Evcilik oynarken bana eş olur. Hem anne hem baba hem kardeş olur."

Bu ninniyi bebeğim kocaman diye başladığı için seçmiştim ama sözleri anlamlı gelmişti ona söylerken. Aral bana eş de oluyordu, anne, baba, kardeş de. Neye ihtiyacım varsa Aral o oluyordu. Babanın kim olduğunu öğrendiğimde neye ihtiyacın varsa o olacağım, demişti bana. En başından beri öyleydi. Beni hiç yalnız bırakmıyordu, bana iyi olup olmadığımı soruyordu, beni koruyor, beni dinliyor ve en önemlisi anlıyordu. O bir değil pek çok kalıba sığıyordu. İyi bir abi, iyi bir dost, iyi bir kardeş, iyi bir dayı, iyi bir insan ve iyi bir sevgiliydi. İlişkimiz gerçek olmasa bile davranışlarından biliyordum, Aral iyi bir sevgiliydi. İnsanın kendisine isteyeceği kadar iyi ve güzeldi.

Nefes alışverişi düzene girene kadar ona ninni söyledim hiç sıkılmadan. Uykusunu bölmemek için yüzüne dokunup durmayı bırakmıştım, elim yanağına yaslıydı ama saçlarına dokunuyordum yavaşça. Şiddetli baş ağrısına rağmen uykuya dalabilmesine memnun oldum. Derin bir uykuya düştüğüne ikna olduğumdan kaşını okşadım yavaşça, elimi çektim yüzünden. Sağ elini kucağımdan sakince kaldırıp ayağa kalktım yavaşça. Elini yanma bırakırken eğildiğim için yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına iterken yüzüne baktım bir süre. Ona öyle üzülüyordum ki sol omzumdaki sızı yerli yerindeydi. Bir anda kendimi eğilmiş, onu saçlarından öperken buldum. Yetişkin, yabancı bir adama karşı bu kadar şefkatli olmak bana bile sürprizdi. Saçlarına küçük bir öpücük bıraktım sanki küçük bir çocukmuş gibi.

"İyi geceler koca bebek," diye fısıldadım.

Ondan ödünç aldığım kitapla birlikte doğruldum. Sessiz adımlarla pencerelere ilerleyip fonlarını çektim ve kapıya ilerledim. Çıkmadan önce ışıklarını kapattım, odası zifiri karanlığa gömülürken kapıyı arkamdan çekip çıktım.

Koridorda Deniz'le karşılaştığımda elinde boş bir kupa tutuyordu. Aral'ın odasının hemen yanındaki odasına girmek üzereydi.

"Abim yok mu?" diye sordu beni tek görünce.

Kafamı salladım. "Uyudu. Başı çok ağrıyordu."

Kafasını salladı biliyorum, der gibi. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet. Alin'i alacağım."

"Ben alırım," dedi, elindeki kupasını içeri bırakıp hemen geri döndü.

Aral gibi ısrarcı olacağını bildiğimden ve ağır taşımamam gerektiğinden itiraz etmedim. Birlikte çocuk odasına girdik sessizce. Deniz, Alin'i uyandırmadan nazikçe kucağına aldı. Alin yanağını Deniz'in göğsüne yaslayıp uyumaya devam etti.

Deniz ile merdivenleri indik sessizce. "Nasılsın?" diye sordu bana.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. İlk başta ondan çekinmiş ama tanıdıkça konuşulması kolay biri olduğunu fark etmiştim. Çekinmiyordum artık ondan, bu insanlar gerçekten iyilerdi. Hallerinden hareketlerinden belliydi bu.

"İyiyim," dedim kısık bir sesle.

"Teşekkürler Lina," demesini beklemiyordum.

Anlam veremedim, gözlerimi Aral'a benzeyen yüzünde gezdirdim. "Ne için?"

"Abim sana hediyeyi göstermek için odasına götürdü muhtemelen," diye tahmin yürüttü keyifsiz bir ifadeyle. "Ve sen odasından onu uyutmuş bir şekilde çıktın." Bu Deniz için büyük bir anlam ifade ediyormuş gibi minnet doluydu sesi. "Abim, hepimizin hayatını borçlu olduğu ve örnek aldığı bir adam. O başını ne zaman eğse bizim dizimiz bükülüyor."

Kalbim titredi bu söylediğine. Ona duydukları saygıyı ve sevgiyi hiçbir zaman tam anlamıyla göremeyecektim belki ama aralarındaki bağı öylesine güçlü hissediyordum ki bu hem beni Aral adına mutlu ediyordu hem de yaşadıklarından ötürü üzüyordu.

Kafamı iki yana salladım. "Teşekkür edilecek bir şey yok. O beni çok daha zor şartlar altında dinlemiş ve anlamıştı."

Ona acımasız şeyler söylerken, bıçak çekmişken, yarasına bile isteye dokunmuşken bile beni dinlemişti. Bir saat kadar önce yüz hizama inerek mahcup bir ifadeyle bana kendini açıkladığında nasıl kızabilirdim?

Kafasını iki yana salladı. "Anlamak zor değil ama güvenmek zor. Sen ikisini de yapıyorsun."

Ona güveniyordum ama bunun belli olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

"Abim de sana güveniyor," dedi emin bir sesle.

Biliyordum, daha birkaç saat önce açık açık söylemişti bana güvendiğini. Kafamı salladım yavaşça. Alin'in üzerine kendi montunu örttüm, ben de kendi montumu aldım ve çıktık Deniz ile. Eve yürürken kar hışırtısını dinledik yalnızca.

Huzurlu bir sabaha uyanıyorum, dışarıdan kuş cıvıltıları geliyor. Gözlerimi açtığımda beyaz çarşafların içinde buluyorum kendimi. Aral hemen yanımda uyuyor. Üzerinde hiçbir şey yok, beyaz çarşafların arasında siyah saçları bir heykel kadar pürüzsüz duran beyaz teniyle uzanıyor öylece yanımda. Yüzünde huzurlu bir ifade var. Arkasında kalan büyük camların ardında yeşil orman görünüyor, güzel bir bahar sabahı. Hafif bir esinti var ormanda, huzurlu görünüyor her şey.

Gülümseyerek elimi uzatıp yanağına dokunduğum sırada her şey tersine dönüyor sanki. Aral'ın kapalı gözkapaklarından yaşlar dökülmeye başladığında içim eziliyor üzüntüyle. Neden ağlıyor? Gözlerimi bedeninde gezdiriyorum endişeyle. Yara izlerinin geri geldiğini görüyorum. Omzundaki yanık izine uzanıyor elim. Canı mı yanıyor yoksa?

"Canın mı yanıyor Aral?" diye soruyorum ama cevap vermiyor. "Neresi acıyor?"

Yanık izine dokunduğumda yanan elimi refleksle geri çekiyor, anlam veremeyerek gözlerimi parmak uçlarıma çeviriyorum. Parmak uçlarım öylesine yanmış ki su toplamış, kanıyorlar. Endişeyle Aral'a bakıyorum. Omzundaki yanık izi geçmişte kalmamış, yanıyor hâlâ. Aral sanki bir insan değil de bir kâğıtmış gibi omzundan yanmaya başlıyor bir anda.

Korkuyla dizlerimin üzerine kalkıyorum yatakta, odayı dolduran kuş cıvıltıları yerini ahşap çıtırtılarına bırakıyor. Ev yanıyor. Gözyaşlarım Aral'ın üzerine düşmeye başlıyor korkuyla.

"Aral, uyan," diyorum endişeyle.

Yanacak olsa bile ona uzatıyorum ellerimi ama ellerim ona dokunamıyor. Yanacağımı bile bile dokunmak istiyorum ama dokunamıyorum ona. Camdan bir kutunun içinde duruyor sanki. Ellerim görünmez bir şeye çarpıyor, ona dokunmama engel oluyor.

"Aral!" diye sesleniyorum korkum içimde büyürken. "Uyan!"

Uyanmıyor. Göğsündeki yangın büyüyor ve Aral'ın gözlerinden yaşlar akıyor yalnızca. Canı çok mu yanıyor? Yanmasın. Lütfen uyan! Korkuyorum.

Aramızdaki camı kırmaya çalışıyorum ama faydasız. Aşamıyorum bu engeli. Aşmazsam yanacak. Ölsün istemiyorum. Yansın istemiyorum. Lütfen! Yardım etsin biri!

"Aral!" diye sesleniyorum tekrar, görünmez engele vurarak. "Aral uyan! Yanacaksın! Uyan!"

Oda yanmaya başlıyor bir anda. Ona uzanmaya ne kadar çabalarsam çabalayayım bir türlü dokunamıyorum. Aramızda hep bir metre var, onu

aşamıyorum. Korkuyor, nefes alamıyorum. Aral'ın yarası göğsüne doğru yayılıyor. Ya kalbine bir şey olursa?

"Lütfen! Yardım edin!" diye bağırıyorum.

Gözlerimi pencereye çevirdiğimde ormanın da ateşe verildiğini görüyorum. Koca orman, içindeki bu evle birlikte yanıyor. Koca orman içindeki evle, Aral omzundaki yarayla yanıyor.

Yanan ormanın içinde beni izleyen bir kızıl tilkiyle göz göze geliyorum o an. Tilki, gözlerime uzun uzun bakıyor. Orman yanıyor ama kaçmıyor hiç, bana bakıyor yalnızca.

"Kaç," diyorum ağlayarak. "Sen de yanacaksın."

Tilki kaçıyor. Ben kaçamıyorum. İkimizin de evi yanıyor, o kaçıyor, ben evimle yanıyorum.

Hıçkırıklarla Aral'a çeviriyorum bakışlarımı. Ona tekrar dokunmaya yeltendiğimde bu kez başarıyorum. Teni ateş gibi yanıyor ama o uyanmıyor. Avuçlarım yana yana; omuzlarını tutarak kaldırmaya çalışıyorum ama çok ağır. Ancak kafasını kucağıma alabilecek kadar kaldırabiliyorum onu, ağlayarak yüzüne dokunuyorum.

"Aral uyan," diyorum gözyaşları içinde. "Ne olur uyan. Yalvarırım uyan. Ölme. Ne olur."

Gözyaşlarım yüzünü ıslatırken Aral gözlerini aralıyor.

"Ağlıyorsun Lina," diyor. Kızarmış gözlerinden yaşlar düşerken dirseğinin üzerinde doğrulup yüzüme yaklaştırıyor yüzünü. "Ağlama."

Aral'ın omzundan yayılan ateş beni de sarıyor. Onunla yanmaya başlıyorum.

Gözyaşlarım yangınımıza karışırken yüzümü yüzüne yaslıyorum. "Yanıyorsun Aral," diyorum üzüntü içinde. "Yanma."

Aniden gözlerimi açtığımda burnumun üzerinden bir damla yaş düştü yastığıma. Kalbim korku ve üzüntüyle çarparken yanımda uyuyan Alin'in üzerinde gezindi bir süre gözlerim, ne olduğunu anlamaya çalışarak. *Kâbus mu görmüştüm? O zaman kaybetmek neden bu kadar gerçek hissettiriyordu? Neden bu kadar üzgün hissediyor ve ağlamak istiyordum?*

Alin'i rahatsız etmeden yataktan kalktım ve hıçkırmamak için elimle ağzımı kapattım. Kalbim göğsüme şiddetle çarparken titriyordum da aynı zamanda. Panik atak geçiriyordum. Hiç sırası değildi gerçekten.

Dudaklarımın arasından aldığım kesik ve titrek nefeslerle, yavaşça çıktım odadan.

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Sadece... Bir... Kâbus."

Gerçekten yanıyormuş gibi tenim ve avuçlarım sızlıyordu. Halbuki yırtılan omuz kaslarım ve avuçlarımdan yeni alınan dikişlerimdi sızlayan. Ama kâbus o kadar gerçekçiydi ki gerçekten yanmışım, Aral gerçekten ölmüş gibi hissettiriyordu.

"Lanet olsun," dedim. Bu histen hiç hoşlanmamıştım. "Nefret ediyorum."

Salonun camlarından, karla kaplı bahçeyi gördüğümde düşünmeden dışarı attım kendimi. Aral'ı görmek istiyordum. Saat kaçtı? Uyuyor muydu? Eve nasıl girecektim? Camına taş mı atsaydım? Ayıp olur muydu? Ne diyecektim?

"Kendine gel!" diye azarladım kendimi sesimi biraz yükselterek. *Neyim vardı benim Allah aşkına? Neden bu kadar gerçek hissettiriyordu?* "Sadece bir kâbus... Panik atağınla da kendin ilgilen. İnsanlardan yardım beklemeyi kes!"

Soğuk hava yüzüme çarptığında ürperdim ve bu bir nebze iyi geldi. Verandandan inip bahçede birkaç adım ilerledim ama titreyen bacaklarım beni daha fazla taşımadı. Önce dizlerimin ardından sol kolumun üzerine düştüm. Zaten panikten titreyen bedenim soğukla daha çok titredi ama soğuk iyi hissettiriyordu. Kendimi sırtüstü, nefes nefese kalmış halde kara bıraktım. Kalbim şiddetle atarken gökyüzüne diktim gözlerimi.

"Sakin ol," diye teskin etim kendimi.

Deniz ve ormanlar düşmanım ama gökyüzü hep dostum oldu. Güneş hiç yüzünü dönmedi belki ama yıldızlar hep parlamaya devam etti. *İyi olacak her şey. Sorun yok. İyisin Lina. İyi olacaksın. Her şey yolunda.*

Gökyüzü aydınlanmamıştı henüz ve tek bir yıldız bile görünmüyordu. Bulutlarla kaplıydı gök, kar yağıyordu inceden.

Gözlerimden yaşlar akarken sızlayan avuçlarımı kara bastırdım. Bazen gördüğüm rüyalardan çok etkilenirdim. Hiçbir zaman kolay kolay ağlayan biri değildim ama lisedeyken gördüğüm bir rüyanın etkisinden çıkamadığım için okula ağlayarak gittiğimi hatırlıyordum. O gün ilk ders din kültürüydü. Çok iyi bir hocamız vardı, ona rüyamı anlatmış ve ders boyunca ağlamaya devam etmiştim. Kimseye anlatıp yorumlatmazsam her şeyin iyi olacağını söyleyerek beni teselli etmişti ama ders boyunca ağlamaya devam etmiştim. Dersin sonunda ancak sakinleşebilmiştim ve kimse bana iyi misin, diye sormamıştı. Aral olsa sorardı ama.

Şimdi de o zamanki gibi hissediyordum kendimi. Zihnimde rüyamın kalıntıları ve Hükümdar Çakırca'nın sesi vardı. Kafamın içi bana

düşmandı. Kâbuslarım ya en büyük korkularım ya da o gün kafama takılanlardı hep. En kötü senaryoların başrolünde hep ben vardım. Sürekli birini kaybediyordum.

Annemi istiyordum tam şu anda. Annem uyanmış olsaydı ona gider, yanına kıvrılırdım. Beni hemen kollarının arasına alır, yaşıma aldırmadan saçlarımı okşayarak ninni söylerdi bana. Bana ninni söylesin istiyordum.

"Anne, uyan lütfen," diye fısıldadım sesim titrerken. Soğuktan mı titriyordum yoksa panik ataktan mı emin değildim ama kalkacak güç de bulamıyordum kendimde. Umursamadım. Çok üzgündüm yalnızca.

Aral'a annesi hiç ninni söylemiş midir acaba? Aral'ın annesine bir şey olmuş çünkü. Yaşıyormuş ama yaşamak denmezmiş buna. Yoksa o da mı yanmış?

"Yanmasın," diye fısıldadım üzüntüyle, gözyaşım düştü yanağımdan.

O kadar üzgün hissediyordum ki kendimi... Nefret ediyordum böyle yaşamaktan.

"Lina."

İsmim söylendiğinde doğru duyduğumdan emin olamadım ve gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdim. Ne gözlüğüm ne de lenslerim vardı gözlerimde. Uzaktan bana doğru hızla ilerleyen bir adam görüyordum yalnızca. Aral olmalıydı, ona benziyordu silueti. Neden buradaydı? Uyuması gerekiyordu şu anda. Saat çok erkendi.

Arkasından ilerleyen köpeği de gördüğümde korkuyla kasıldım. Yerde uzanırken daha da savunmasız hissetmiştim kendimi haliyle. Aral bunu fark edip onu tek bir işaretiyle yerinde sabitledi ve yavaşça yanıma diz çöktü.

"Uyanık mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım burnumu çekerek. Uyurgezer olduğumu falan mı düşünüyordu?

"Uyanığım," dedim boğuk, pürüzlü bir sesle. Gözyaşlarım düştü yine. Beni böyle görmesini istemiyordum. Böyle yıkılmış, yardıma muhtaç, güçsüz görsün istemiyordum. Gitsin istiyordum ama gitmesini istemiyordum.

"Hasta olacaksın," dedi o da yeni uyandığı belli olan bir sesle.

"Olmam," dedim omuz silkip. "Sen neden uyandın?" diye sordum. Burada oluşuna anlam veremiştim. Koşmaya mı çıkmıştı yoksa? O kadar olmuş muydu ben uyuyalı?

Bana zaman tanımak ister gibi kendini yanıma bıraktı. "Cerbe uyandırdı," dedi yanıma uzanırken. Gözlerimi Cerbe'ye çevirdim. Uslu uslu ön ayaklarının üzerine yatıp çenesini Aral'ın başına yaslamıştı. O da Aral

gibi tetikteydi ve üzücüydü bu. Tetikte yaşamak yorucu olmalıydı.

"Kâbus mu gördün?"

"Hıhım," diye mırıldandım gözlerimi gökyüzüne çevirirken.

Anlatmayı düşünmüyordum hiç. Hocam kimseye yorumlatmamamı söylediğinden beri kâbuslarımı kimseye anlatmazdım bu yüzden. Suya bile... Aral tersi çıkar, demişti, ya çıkmazsa?

"Anlatmak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım yalnızca.

"Ne zamandır buradasın peki? Titriyorsun, hasta olacaksın."

Burnumu çektim. "Olmam, çok olmadı geleli."

"Ağlıyor musun sen? Yoksa üşüdüğün için mi burnun akıyor?"

Hava öyle karanlıktı ki yüzümü göremiyordu sanırım yoksa ağladığımı anlardı hemen.

"Soru sorma artık," diye mırıldandım. "Yalan söylemek istemiyorum."

Sustu bir süre, bu sırada üzerimize kar yağdı. Üşüyordum ama gidesim yoktu hiç. Üşümek iyi geliyordu. Yanmaktan çok daha iyiydi. Panik atağım da dinmiş, kalp atışlarım yavaşlamıştı.

Dudaklarımı araladım ama söyleyeceğim şeye son anda mâni oldum. Annemi özledim, diyecektim az kalsın. Ben Aral'la annemi konuşamazdım. Her şeyi konuşabilirdim ama annemi konuşamazdım onunla.

"Söyle," dedi yumuşak bir sesle. "Neyi söylemekten vazgeçtiysen söyle bana."

"İstemiyorum," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Konuşmayalım."

"İyi... Susalım bakalım," diye mırıldandı ve gerçekten sustu.

Bir süre sonra bakışlarımı ona çevirdiğimde gözleri kapalı uzandığını gördüm. Başı mı ağrıyordu acaba hâlâ? Uykudan uyanıp üstüne soğuğa çıkarsa baş ağrısı tetiklenirdi ama.

Çatık kaşlarımla güzel yüzüne baktım. Nasıl kıyabilmişlerdi kendi çocuklarına, anlamıyordum. Gözlerim doldu yine. Bu kâbusun etkisi ne kadar sürecekti daha? Canımı sıkmıştı iyice. Burnumu çektim, ağlamadığım için burnum akmaya başlamıştı tekrar. Bu kadar kolay ağlayabilmemin sorumlusu bu adamdı tam olarak. Bana ağla, dediğinden beri tutamıyordum kendimi eskisi gibi. Ağlayasım geliyordu hep ama ona ağlayasım geliyordu. Adil değildi hiç.

Sol kolumun üzerine, ona doğru döndüm yavaşça. O da bunu hissetmiş gibi gözleri kapalı halde bana, sağ kolunun üzerine döndü.

"Ağlama Lina," dedi gözlerini açmadan. "Susmamı istiyorsan söylet-

me beni."

Bir şey söylemedim. Elimi kaldırıp rüyamdaki gibi yanağına koyduğumda soğuk olduğum için teninin gerildiğini hissettim. Rüyamdakinin aksine teni soğuktu ve bu memnun etti beni. Gözlerini açacak olduğunda başparmağımı nazikçe gözkapağına yasladım.

"Bakma," dedim pürüzlü bir sesle. "Konuşma. Hiçbir şey yapma."

Yutkundu. O an bana iyi misin, diye sormak için kıvranıyormuş gibi hissettim ve bu beni daha çok üzdü.

"Kim üzdü seni?" diye sordu. "Gözyaşlarının sebebi kim? En azından onu söyle. Kime düşman olacağımı bileyim."

Bir anda, sarhoşken şu an dokunduğum gözünün hemen yanındaki beni öptüğümü ve Aral'ın bana, beni üzen herkese düşman olacağını söylediğini hatırladım. Tetiklendikçe sarhoşken hafızama kaydettiğim bazı anılarımı hatırlıyordum. Bu anı kalbimin, göğüskafesime farklı bir ritimle çarpmasına neden oldu. Yandığımı hissettim yine. Yanmış gibi elimi çektiğimde Aral elimi havada yakaladı ve avcunda tuttu. Eli sıcaktı, buz gibi elim avcunda ısındı.

"Dün de yaptın," dedi gözleri kapalı. "Yanar gibi çektin elini."

İrkildim o kelimeyle. "Yanmadım," diye karşı çıktım. "Sen de yanma."

Gülümsetti bu söylediğim onu. Yanmaktan bahsedince gülümsüyordu hep. Canımı sıkıyordu bu. Ateşten eli yanan çocuk ateşi gerçekten seviyordu.

"Kim üzdü seni?" diye sordu tekrar. "Vakit çok erken."

"Sen," diye cevapladım kızarak. Kaşları çatıldı. "Sana üzüldüm. Bir de kendime."

"Bak ya," dedi keyifsizce. "Kendime düşman ettin yine beni."

O gerçekten iyi biriydi. Desteklemeyi de teselli etmeyi de insanı gülümsetmeyi ve ağlatmayı da çok iyi beceriyordu. *Hayat onu neden bu kadar hor görmüş?*

"Yanan değil, yakan düşmanım," diye fısıldadım.

Gözlerini açıp gözlerime baktı doğrudan. Yine onlarca duygu vardı gözlerinde. Siyah gözleri ayna gibiydi. Duygular o aynada etrafımı çerçeveledi.

"Ben seninle ne yapacağım Lina?" diye fısıldadı, kendi kendine konuşur gibi.

Sanki bunu sormasını bekliyormuş gibi, "Benimle uyusan olur mu?" diye sordum içim titrerken.

Belki de bunu istememeliydim ama yalnız uyumak istemiyordum. Uyurken bile endişeli hisseder miydi insan? Ben hissediyordum. Onun yanında sakinleştiğimi de inkâr etmeyecektim şu durumdayken.

Yüzüme baktı bir süre. "Uyanık mısın sen gerçekten?"

Yüzüm düştü bu söylediğiyle. "Olmaz mı?"

İç çekti, nefesini verdi dudaklarından. Sıcak nefesi buhar oldu, havaya dağıldı. "Sen bu ifadeyle olmaz mı diye sorarsan ben her şeyi oldurmak isterim Lina."

"Neden?" diye sordum burnumu çekip.

"Sen istedin diye," dedi gözlerime bakarak net bir şekilde.

Aral'ın, "*Sen istedin diye,*" deyişi zihnimde yankılandı o an. Bir başka anıydı bu kez zihnimde canlanan. Ona ne istersem yapabileceğimi söylemişti benini öptükten hemen sonra. Umurunda değil diye mi, diye sormuştum. Sensin diye, demişti bana. Tüylerim diken diken oldu, kalbim göğüskafesimde yolunu şaşırdı. Bana karşı neden bu kadar iyiydi bilmiyordum ama ilgisi sarıp sarmalayıcıydı.

Aral doğruldu ve beni kucaklayarak ayağa kaldırdı. Üzerimdeki karı silkeleyip titreyen bedenimi kucağına aldığında kollarımı boynuna sardım ihtiyaçla.

"Ne yapacağım ben senin bu titrek bir ağlayışla boynuma sarılışlarını Lina?" dedi, sıcak nefesi üşüyen boynuma çarparken.

Asıl ben ne yapacaktım alışırsam buna? Ki alışmış gibi hissediyordum ve bunun beni ne kadar korkuttuğundan haberi var mıydı hiç?

Yorgun ve kırgın hissediyordum. Hasta olacaktım sanırım gerçekten. Öksürdüm birkaç kez hafifçe. Arkamızdan gelen Cerbe'yi izledim sessizce. Cerbe'nin kulaklarına bakmak bile üzüyordu şu an beni. Ayarlarımla oynanmış gibi hissediyordum. Hiç sevmemiştim bu halimi. Değişik geliyordu ve ben düzenimin bozulmasından hiç hoşlanmazdım.

"Tek uyuman tehlikeli olmaya başladı iyice," dediğini işittim Aral'ın. "Gelmeseydim orada ne kadar kalacaktın? Gece terörü de geçirmiyorsun bu kez."

Orada uyuyakalsam tehlikeli olurdu bu, haklıydı ama kalkardım diye düşünüyordum. Gece terörü nereden çıkmıştı hem?

Cerbe'yi izlerken, "Gece terörüm mü varmış?" diye sordum burnumu çekerek.

Çığlık atıyor muydum geceleri? Konuşuyor, inliyor ya da geziyor muydum? Belirtilerim nelerdi? Çığlık atıyor olsaydım Alin korkar ve ertesi gün mutlaka iyi olup olmadığımı sorardı bana ama hiç gece neyim olup olmadığını sormamıştı. Demek ki onu korkutacak ya da uyandıracak bir davranışım yoktu. Öyle olmasını umdum.

"Var gibi duruyor. İki gün önce uyanıp duvar köşesine oturdun öylece," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Bunu yaptığıma göre çok endişeli hissediyor olmalıydım. Uyurken bile çok endişeli biriydim.

"O yüzden mi burada kalıyorsun bazen?" diye sordum kısık bir sesle.

Kafasını salladığını hissettim. Bu adam fazla iyiydi. Beni yatağıma taşımış ve ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı bana. Belki de kavga ettiğimiz o gün koltukta uyandığımda da gece terörü geçirmiştim ve yine bana söylememişti. O gün ben uyanana kadar başımda beklemişti ve ben uyandığım gibi dişlerimi geçirmiştim ona yaralı bir hayvan gibi. *Yaralı tilki...*

Tüylerim diken diken oldu bu düşünceyle. Rüyamda gördüğüm kızıl tilki ve Hükümdar Çakırca'nın söyledikleri zihnimi işgal ediyordu. Kendi zihnimde bir başkası hüküm sürüyordu resmen. Nefret etmiştim ondan. Her kelimesinden ve eyleminden... Cerbe'de bile izleri vardı o adamın. İlişkisi olduğu herkesin bir şeylerini almıştı. Aral bu köpekleri bile kurtarmıştı o adamdan. Ensesindeki saçlarını okşadım elimde olmadan.

Aral kapıyı açıp içeri girerken, "Bekle," dediğinde Cerbe kapı eşiğinde durup oturdu usulca.

"Gelsin," dedim. Üşüdüğüm için sesim titremiş, üzgün gözlerimi Cerbe'ye dikmiştim. "O da üşüyor."

Aral'ın yüzüme bakmak için kafasını çevirdiğini hissettiğimde çenemi kaldırıp ben de ona baktım. Sıcak nefesi yüzüme çarptı, üşüyen burnumu ısıttı. Hafifçe gülümsedi bana memnun bir ifadeyle. Onu çok seviyordu değil mi?

"Gel oğlum."

Gözlerimi Cerbe'ye çevirdim tekrar. Tıpkı bir insan gibi patilerini kapı önündeki paspasa sürtüp içeri girdi ve kapıyı da kapattı ardından. Zeki bir köpekti. Aferinidi ona.

Aral boş yatak odasına ilerlerken Cerbe takip etti bizi. Oldukça sakin bir köpekti. Tanıştığımızdaki gergin halinden eser yoktu, sakince nefes alıp veriyor hiç havlamıyordu.

Aral'ın omzunda nefes alıp verirken yalnızca bedenim değil, nefesim bile ağırlaşmıştı. Uyku zihnime çörekleniyordu sanki. Uyku üstüme gece gibi çökmüştü Aral'ın kucağındayken. Panik atak geçirmiş, önce yanmış sonra üşümüştüm ve bu bana bitkin hissettirmişti. Uykulu gözlerimi salonun camlarından görünen ormanda gezdirdim. Gerçekten tilki var mıydı bu ormanda acaba? Ormanı görmek istemiyordum hiç.

"Aral," diye seslendim uykulu bir sesle.

"Efendim Lina," dedi kısık bir sesle.

"Salona senin odandaki gibi siyah fon perdelerden taktırsak olmaz mı?" diye sordum mutsuz bir sesle. "Ormanı görmek istemiyorum hiç."

"Olur," dedi yumuşak bir sesle. "Taktırırız. Görmezsin ormanı."

"Keşke camlar duvarlarda değil tavanda olsaydı," diye fısıldadım. "Bir tek gökyüzü dostum benim."

Sıcak nefesini saç diplerimde hissettim. Beni sıcak odaya sokup yavaşça ayaklarımın üstüne yere bıraktı.

"Pijamaların ıslanmış, üzerini değiştir," dedi montunu çıkarırken.

Uykulu gözlerimi onun üzerinde gezdirdim öylece. Islaklığı hissediyordum ve aşırı rahatsız ediciydi bu ama karşı odaya gitmek büyük bir külfet gibi geliyordu o an. Gözümde büyüdükçe büyüyordu aradaki mesafe. Kolumu bile kıpırdatasım yoktu.

"Çok uzak," diye mırıldandım. "Böyle uyuyacağım."

Tam ona arkamı dönüp yatağa girecektim ki Aral iki kolumdan tutarak mâni oldu bana.

"Uyuyamazsın böyle, sırtın su içinde. Böyle uyursan hasta olursun. Hem üşüyorsun hem de yatağın ıslandığında rahatsız olursun."

"Bir şey olmaz, kolay hasta olmam ben," diye itiraz ettim çok üşendiğim için. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. "Üzerindekini ver ya da çok istiyorsan."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Ne?"

"Üzerindekini ver, sen mont giymiştin ıslanmamış olmalı. Üstsüz de uyuyabilirsin sen bence. Üşümüyorsun kolay kolay."

Üzerindekini bana vermesi için elimi ona uzattım. Elime ve bana baktı kaşını kaldırıp. Sonra da ciddi olduğuma kanaat getirip diliyle dudaklarını ıslattı.

"Vereyim, sorun değil ama eşofmanlarını da getirebilirim üşeniyorsan odaya gitmeye," diye teklifte bulundu.

"Sorun değilse ver o zaman," diye huysuzluk ettim ve sağ elimin yanına sol elimi de ekledim hadi, der gibi.

Yara izini görmek istiyordum. Aptalcaydı ama yara izinin ona acı vermediğinden emin olmak istiyordum. Tamamen iyileştiğine ikna olmak istiyordum.

Ellerini ensesine götürdü ve çektiği kumaş teninde kaydı. "Deniz Çakırca, sen abini hiç tanımamışsın," diye geçirdim içimden. "Gayet güzel soyunuyor kendisi."

Uzun kollu tişörtü başından çıkardığında omuzları açığa çıktı hemen. Üzerinden çıkarmak için kollarını her hareket ettirdiğinde omuzlarındaki ve kollarındaki kasları kasılıyor ve onu güzel gösteriyordu ama bu güzelliğini zedeleyen bir şey vardı. *O yara izi...* Gözlerimi yara izinde gezdirdim, gördüğüm rüya ve birkaç saat önce elimde tuttuğum o damganın hissi parmak uçlarımda hatırlatırken kendini gözlerim doldu. Ağlamamalıydım, ağlarsam Aral üzülürdü ama bu o kadar büyük bir haksızlıktı ki aklımdan çıkaramıyordum. *Babası ona karşı kullanmak için dört çocuk evlat edinmiş. Babası ona sahip olmak için onu yakmış. Babası ona sahip olmak için beni de yakmak istiyor. Babası beni yakıp ona yük etmek istiyor. Babası daha önce ona Defne'yi de yük etmiş mi?*

Çenemden tutup başımı ona çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Yüzüme bakabilmek için eğilmişti ve yapay şöminenin turuncu ışıkları üzerine düşerken yüzü çok güzel görünüyordu.

"Pişman ettin beni anlattığıma," dediğinde daha çok üzüldüm.

Onu anlattığına pişman edersem hiçbir şey anlatmazdı bana. Deniz'in de teşekkürü boşa gidecekti. Aptallık etmiştim düpedüz. On ay gıkını çıkarmayan Lina Kara neredeydi?

"Ona bakmadım," diye yalan söyledim. "Kaslarına bakıyordum. Güzel yapmışsın."

Bu söylediğim onu hafiften gülümsetti. Elini yanağıma yaslarken başparmağıyla kaşımı okşadı. "Bundan ağlamamak için genişleyip sönen ufak burnunun da haberi var mı bari?"

Bir şey diyemedim. Ağlamamak için derin nefes alıp duruyordum. Onu da fark etmişti. Hoş değildi hiç.

Gözlerime baktı derinden. "Geçmişe yanma Lina."

"Şimdini yakmamaya bak," diye tamamladım gözlerine bakarken.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Bana bazen çok güzel baktığı oluyordu ve bu, kafamı karıştırıyordu. Kafam karışsın istemiyordum hiç. Zaten karman çormanım, bir de başka bir şey çıkmasın ne olur, diye düşünüyordum.

Kafamı salladım ben de ve gözlerimi künyesine diktim burnumu çekerken. Gümüşrengi plakalar yapay şömine ışığında parlıyordu teni üzerinde. Tam iki göğsünün ortasında duruyordu. O künyeyi açıklayışı aklımdaydı hâlâ. Bu haksız savaşında hep yanında olsam birini bana verir miydi?

"Üzerini değiştir, üşüteceksin," dedi bana uzatırken elindekini.

Tişörtünü alıp kafamı salladım ve yavaşça arkamı döndüm. Üzerimdeki ince kazağın eteklerini tutup sıyırdım üzerimden Aral'dan çekinmeyip.

Sırtıma soğuk kompres yaparken daha açık halini görüyordu sırtımın, pek bir şey fark etmezdi. Zira ona güveniyordum, bir şey yapacak olsaydı çok fazla fırsatı olmuştu.

Islak kazağı yere bırakıp Aral'ın tişörtünü başımdan geçirdim. Saçlarımı içimden çıkarmadan kollarımı da geçirdim ve düzelttim. Kolları ile boyu epey uzun gelmişti bana ve ben kolu uzun şeylere bayılırdım. Sırtımdaki bandaj ıslandığı için çok hafif rahatsız hissediyordum ama saçlarımı içimden çıkarmadığım için üzerimi ıslatmayacağını umuyordum.

Aral yatağa siyah bir tayt bıraktığında gezinirken diğer odaya gittiğini anladım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Ayaklarımdan botlarımı çıkarıp tişörtünün bana uzun gelmesinden faydalanarak pijamamı bacaklarımdan sıyırdım. Muhtemelen Aral bana bakmıyordu bile. Siyah taytı bacaklarımdan geçirip sızlayan gözlerimi ovaladım. Nihayet artık uyuyabilirdim. Yatağa koyduğum dizlerimin üzerinde biraz ilerledikten sonra kendimi bıraktım yorgunca. Gözlerimi Aral'a çevirip yanıma uzansın diye yatağı pat patladım.

Yanımda biri olunca daha az endişeli hissediyordum kendimi. Endişeli olduğumda panik ataktan ya da üzüntüden kalp krizi geçirip ölebileceğimi düşünmeye başlamıştım sık sık ve beni en çok endişelendiren şey genç yaşımda ölecek olmam değil Alin'in uyanıp beni cansız bulduğunda çok korkacağı oluyordu. *Ya da annemin buna çok üzüleceği... Bir de çok zor durumda kalacakları... Annem çalışamazdı, babamın da durumu belli değildi. Bana bir şey olursa ne olurdu onlara?*

Ama Aral benimle uyursa güvende hissederdim kendimi. Bana ne olursa olsun Aral beni iyi eder gibi geliyordu, doktordu sonuçta.

"Sabah paylamazsın umarım beni," dedi yanıma uzanmak için yorganı kaldırırken.

Kafamı iki yana salladım. "Yapmam."

Sağıma uzanıp başını yastığa koydu ve üzerini örttü. Üşümezdi değil mi? Ev çok sıcak oluyordu. Kolay kolay üşümediğini söylemişti. O da babası yüzündendi.

"Ne tarafa dönerek uyuyorsun?" diye sordum uykuya düşmemek için direnirken.

"Soluma," dedi bana doğru dönerek.

"Bana doğru mu oluyor solun?" diye sordum emin olmak isteyerek. "Kalbine doğru yani?"

Gözlerime bakarken kafasını sallayarak onayladı beni. "Kalbime doğru..."

Memnun hissettim, yerime daha çok yerleştim, yanağımı yastığıma sürttüm birkaç kez. Elimi yastıkla yatak arasına sıkıştırdım. Olduğum yerde büzüştüm üşüdüğüm için.

"İyi," diye mırıldandım gözlerim kapanmak üzereyken. "Bana sırtını dönme uyurken."

Gülümsedi burukça. "Dönmem," dedi güven verici bir sesle. "Üşüyor musun?"

Kafamı sallamak bile külfet gelmeye başlamıştı. Çok uykum vardı. "Hıhım," diye mırıldandım sadece. "Geçer."

"Bana yaklaş biraz istersen," diye teklifte bulundu.

"Üstünde bir şey yok," diye mırıldandım. "Rahatsız edici olabilir."

Yüzü düştü biraz. "Anladım."

Yanlış mı anlamıştı? "Senin için," diye düzelttim. "Senin için rahatsız edici olabilir. İzinsiz dokunmak hoş değil çünkü," diye geveledim uykulu uykulu.

"Uykulu halin sarhoş haline benziyor," dedi.

O ne demekti, bir fikrim yoktu. *Neden öyle demişti ki?* Bel boşluğuma yerleşen sıcak elini hissettim, beni nazikçe kendisine çekti biraz. Şikâyet etmeden Aral'a yaklaştım çünkü o sıcaktı ve bana kollarını açmıştı. Geri çevirmek ayıp olurdu.

Üşüyen burnum tenine çarparken teninden gelen güzel koku mayıştırdı iyice beni. Son zamanlarda kendimi güvende hissettiğim anlar hep onun kollarının arasındaydı ve bu, kalbimi çekiçle dövmeye benziyordu. Ya bir şekil alacaktı ya da kırılıp çöp olacaktı. Yazık kalbime...

Kafamda dışarıdan nasıl göründüğümüzün hayali bir görüntüsü çizildi. Şöminenin aydınlattığı karanlık odada Aral, ben ve Cerbe vardık. Diğer odada Alin uyuyordu. Ufak, sahte bir çekirdek aile gibiydik. Benim gerçek sandığım her ilişki sahte, kurduğum her bağ düzmeceydi. Fakat bir sebepten Aral'la olan sahte ilişkimiz, yaşadığım tüm ilişkilerin en gerçeği en saydam olanıymış gibi geliyordu. *Cam gibi...* Burnumu çektim üzüntüyle.

"Her şey bittiğinde," diye fısıldadım uykuya dalmak üzereyken, "bir kafede buluşup benimle kahve içer misin Aral?" Kırık hissediyordum. Mecburiyetlerimiz olmadan da benimle konuşur, buluşur muydu mesela? Yoksa hiç yaşanmamış gibi mi olurdu her şey? "Bu sefer ilk izlenimim daha iyi olsun istiyorum," diye bahane ürettim.

Elini saçlarımda hissettim. "İçelim," dedi geceye ayak uyduran bir sesle. "Ama ilk izlenimin için endişelenmene gerek yok. Senin bendeki ilk izlenimin çok başarılıydı."

Hasta olacaktım sanırım, kırgınlığıma başka sebep bulamadım. "Yalancı," diye fısıldadım üzgün bir sesle.

"Sana hiç yalan söylemedim," dedi o da.

Saçlarıma dokunuyordu hâlâ, buna bir süre daha devam etti ve ben her saniye biraz daha uykunun içine çekildim. Uykuya dalmak üzere olduğum o anda sıcak nefesini saçlarımda hissederken fısıldadı.

"Seni ilk gördüğümde bir daha yanmam sanıyordum Lina. Seni gördüm ve yanmanın ne demek olduğunu bile bilmediğimi öğrettin bana."

Zihnim yavaşça uyanırken yüzüme vuran sıcak nefes ve kafamın üzerindeki ağırlık kaşlarımın hafifçe çatılmasına sebep olurken Aral ile uyuduğumu hatırlayınca bir an aldığım nefesimi tuttum. Gece uyanmış, gördüğüm kâbusun etkisiyle kendimi dışarı atmıştım ve Aral'dan benimle uyumasını istemiştim. Fakat bunun için kendime kızamadım çünkü o durumda yine aynı şeyi isteyeceğimi biliyordum. Hem Aral aramızın iyi olduğunu söylemişti, birlikte uyumamızda sorun yoktu bence. Yememiştim ya adamı... Yine de onun kokusuyla uyanmak tuhaf hissettirmişti.

Gözlerimi açtığımda kolumun üzerinde gördüğüm kahverengi siyah tüylü pati irkilmeme sebep oldu. Korkuyla sıçrayıp kafamı sağa çevirdiğimde kafasını kafama yaslayarak uyuyan ama benim yüzümden uyanıp ağzını açarak bana bakan Cerbe ile göz göze geldik. Dişlerini görmek kalbimi endişeyle titretirken yüzünü bu kadar yakınımda görmek daha da kötü bir durumdu. Tamam, aramız iyiydi ama tepemde uyuyabileceği kadar değildi bence.

Anlam veremediğim mırıltılar çıkarıp beni kokladı. Ardından yüzüme eğildiğinde gözlerimi kapattım.

"Aral!" diye bağırdım korkuyla. O an yüzüm boydan boya yalandığında dudaklarımdan kesik bir nefes kaçtı.

Elim yüzüne giderken korkup onu uzaklaştırmak istedim ama bu sefer de avuç içimi yalamaya başladı. Aral'dan ise ses seda yoktu.

"Ay imdat ya!" diye isyan ettim. "Köpeğini burada bırakıp gitmiş olamazsın!"

Odanın kapısında belirdiğinde böyle bir görüntü beklemediğinden önce bir duraksadı sonra da yüzünde bir gülümseme ile, "Gel oğlum buraya," dedi Cerbe'ye.

Komik miydi? Bence değildi. Cerbe ona dönüp yataktan zıplayarak çevik bir hareketle yanına gitti ve uslu uslu oturdu yanında.

Aral boğazlı, örme, bol bir beyaz kazak giymişti, altında da siyah pantolonu vardı. Kollarını yukarı çekmişti.

"Günaydın," dedi bana doğru gelirken.

Yatakta oturur pozisyona geçerken üzerimdeki tişörtün kollarıyla yüzümü sildim.

"Günaydın," diye mırıldandım. "Üzerimde uyuyordu Cerbe," diye şikâyet ettim köpeğini ona. "Neden odadan çıkarken onu da götürmedin yanında? Ya kafamı ısırsaydı?"

"Seni çok sevdiyse demek... Yanından ayrılmak istemiyor. Hem neden ısırsın kafanı?" diye sordu soruma gülümseyerek.

Ciddi miydi Cerbe'nin beni sevdiği konusunda?

"Daha önce ısıran olmuştu."

Kaşları çatıldı cevabımla, yatağa oturdu. "Kılına zarar vermez senin. Aksine vermek isteyen olursa da izin vermez."

Gözlerimi şüpheyle Cerbe'ye çevirdim. Uslu uslu oturuyordu. *Korur muydu beni gerçekten?* Aral çok emindi bu söylediğinden ve Cerbe cidden bana iyi davranıyordu artık. Hatta dün beni *hipotermi* geçirmekten kurtarmış sayılırdı.

"Nasıl sevdi beni bir anda?" diye sordum şüpheyle.

"Bereni bizde unutmuşsun." *Öyle mi yapmıştım?* "Cerbe'yi kokuna alıştırdım," diye açıkladı basitçe. Bu normal bir cümleydi ama neden Aral öyle söyleyince bir tuhaf olmuştu içim?

"Anladım," diye mırıldandım umursamaz görünmeye çalışarak. Bence gayet de umurumda değildi zaten.

"Bu uyku işini çözmeliyiz," dedi Aral konuyu değiştirerek.

"Çözecek bir şey yok," dedim hafifçe omuz silkip. "Alin'i korkutmuyorum belli ki... Kimseye zararım da yok. Geçer kendiliğinden zamanla."

Kaşlarını çattı bu tutumuma. "Dün *hipotermi* geçirebilirdin."

"Dün uyku terörü geçirmiyordum," diyerek söylediğine karşı çıktım.

"O daha kötü değil mi?"

İçimden kendimi dışarı atmak gelmişti o an. Mantıklı bir karar değildi ve evet, Aral gelmeseydi orada öylece kalırdım muhtemelen ve soğuk

beni kollarında uyuturken donabilirdim. Gözlerine baktım sadece. Söyleyebilecek bir şeyim yoktu. Ben de farkındaydım normal olmadığının ama uyku terörüm varsa -ki Aral öyle söylediğine göre vardı- *parasomnia*'ların yetişkinlikte bir tedavisi yoktu. Muhtemelen psikolojik alt tabanlıydı. Kolay şeyler yaşamamıştım, bir şey tetiklemişti belli ki.

"Muhtemelen sebebi psikolojik tabanlı bir durum," dedi o da bir doktor olduğundan mantıklı açıklamayı bularak. Cümlenin nereye varacağını tahmin edebiliyordum. "Bir psikiyatr arkadaşım var." Elbette vardı. "İstersen..."

Sözünü kestim kafamı iki yana sallayıp. "İstemem. Hem uyku terörü tedavi edilemiyor bile."

Bunu kendisi de biliyordu elbette ama ben yan çizmenin derdindeydim. Gitmek istemiyordum. Anlat, derdi anlatamazdım. Güven bana, derdi güvenemezdim. Geçer, derdi ve geçmezdi. Uyku ilacı ya da antidepresan verirdi ve ben kullanmazdım. Sabret, derdi ve maalesef artık elimizde hiç kalmamıştı. Boşa vakit kaybıydı benim gibi biri için. Psikiyatristlerin görmek istemeyeceği hasta kategorisindeydim, tecrübeyle sabitti.

"Doğru," dedi kafasını sallayıp. "Bu yüzden psikiyatriye gidip buna neyin sebep olduğunu ve nasıl çözebileceğimizi öğrenmemiz iyi olmaz mı? Zor zamanlar geçiriyorsun yaklaşık bir yıldır ve bunların peşi sırada hafıza problemi, panik atak ve uyku terörü belirtileri göstermeye başladın. Bu sende anksiyeteye de sebep oluyor muhtemelen."

Tane tane, nazikçe konuşuyor, içimi yazılı bir metinden okuyordu sanki. Anlaşılmak hem büyük bir nimet hem de büyük bir zaaftı. İstese beni kolayca yaralayabilirdi ama Aral Çakırca hep sarma derdindeydi. Zaman zaman kollarıyla zaman zaman sargı bezleriyle yapıyordu bunu ve bazen bu beni çok daha fazla endişelendiriyordu.

"*Niktofobi, talassofobi, hidrofobi, klisofobi, kinofobi, monofobi*, muhtemelen *agorafobi*'m de var," dedim konuyu alaya alarak.

Tartışasım hiç yoktu onunla çünkü o da benim iyiliğimi düşünüyordu, biliyordum. Konuyu değiştirmek ve kapatmak istiyordum. Beni o görüyordu işte yetmez miydi? O da doktordu. Yeterdi işte. Hem ölülere onun bakması gerekmiyor muydu? Tam onluk bir vakaydım işte. Beni alıp tepe tepe kullanabilirdi.

Elini saçlarıma uzattığında içimi yine o his kapladı. Tehlikeliydi bu ama bana dokunduğunda sakinleştiğimi inkâr edemezdim. Bunu bilerek yapıyordu belki de. Kurnaz adam...

"Sende kusur aramıyorum Lina. Sana kötülük ediyormuşum gibi konuşma benimle."

"Biliyorum," dedim yüzüne bakarak. "İstemiyorum ama gerçekten. Bir işe yaramaz bende. Daha önce de gittim. Anlat, diyecek anlatamayacağım. Anlatamıyorum kimseye, biliyorsun. En iyi sen biliyorsun," diye sitem ettim biraz ona.

Daha önce gittiğimde lisedeydim. "Sorun ne?" demişti. Uçuruma baktığımı anlatamamıştım. Utanmıştım nedense. İntihar etmeye yeltendiğimi söylemeye utanmıştım. Bir şey var içimi acıtan ama ne olduğunu bilmiyorum diyememiştim. İyi değilim demiştim sadece. Neden iyi olmadığımı ben de bilmiyordum. Ben susunca o da bir daha hiç sormamıştı ne olduğunu. Kabuğumdan ne gördüyse içime dair bir görüş geliştirmiş, popüler bir antidepresan yazıp eve göndermişti beni. İlaç bir işe de yaramamıştı çünkü kullandığımda okulda uyuyakalıp durmuştum, bünyem bir türlü alışamamıştı. Sık sık uyuyakalınca ilaç kullandığım bir şekilde öğrenilmişti ve okul hayatım çok daha kötü olmuştu. Tüm bunları unuttuğum halde günlüğüme yazdığım ve ipucu ararken okumak durumunda kaldığım için hatırlamıştım. Aral haklıydı, günlüklerimi okumak beni çok yaralıyordu. Allah kahretsindi gerçekten. Her yerde mi travması olurdu bir insanın?

Saçlarımı nazikçe geriye iterken kaşımı okşadı başparmağı. "Lina," dedi yumuşak bir sesle. İsmimi tek başına söylediğinde sesi her zamankinden hoş oluyordu. "Sana yardım etmek istiyorum, bırak edeyim."

"Ben senin yardımına hayır, demiyorum ki," dedim inatla. "Bana kendimi başkasına anlattırma, diyorum yalnızca. Hem sen adli tıp uzmanı değil misin? Ölmüş ruhlarla senin ilgilenmen gerekmiyor mu?" deyip gülümsedim ortamı yumuşatmak için.

"Sen hiç bu kadar güzel gülümseyen ölü gördün mü?" diye sordu o da gözlerime bakarken. Eli tenimde kaydı ve boynuma indi yavaşça. Ürperdim, iki parmağını şahdamarımın üzerine, nabzıma yasladı. Sıcaktı elleri yine. "Sen yaşıyorsun ve ruhuna çok büyük haksızlık ediyorsun. Etme."

Tüylerim diken diken oldu söyledikleriyle. Aral'ın bazen benimle flört edip etmediğinden şüphelendiğim oluyordu ama bunu yapması için hiçbir sebebi yoktu. Hoşlanılacak hiçbir yanım yoktu, aksine bana gıcık olsa hak dahi verirdim çünkü sivri dilim, fevri bir zihnim vardı. Onu mecazen çok bıçaklamış, fiziken ise buna yeltenmiştim. Aklı başında bir hareket olmazdı benden hoşlanması. Belki güzel buluyor olabilirdi beni

ama güzele on günde doyulurdu, doymuş olsa gerekti. Ne diye benimle öyle konuşuyordu o zaman? Hakikaten yaş farkımızdan ötürü beni sütten sayıyor olabilir miydi bu adam?

"Kabul," dedi sonra. Beni zorlamak istemiyordu. "Bir bana anlat ama her şeyini anlat. Anlat ki yardım edeyim."

Daha önce annem ve babam dışında bana bu kadar gönülden yardım etmek isteyen biri olmamıştı hiç. Kafamı salladım onu onaylarcasına. Bir yardımı tereddüt etmeden kabul etmek de benim için yabancı bir olaydı.

"Gece terörüm olduğunu ne zaman fark ettin?"

"Hastaneden döndüğümüz akşam, sen babanın durumunu öğrendikten sonra seni uyutup bir şeye ihtiyacın olursa diye burada kalmıştım. Ağlayarak yanıma geldin," dedi gözlerime bakarken. "Benimle uyu, dedin. Bana sarılıp uyudun sonra."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben bu adamın başına bela diye doğmuştum sanki.

"Birlikte mi uyuduk yani?"

"Birlikte uyuduk."

Uyumuş yine benimle.

"E çok sürmemiş o zaman," diye mırıldandım, birlikte uyumamız normalmiş gibi. "Uyumuşum hemen."

Kafasını salladı beni onaylarcasına. "Yanıma geldiğinde uyuman üç dakika bile sürmedi ama iki gün önce kalkıp duvar köşesine oturdun ve uykuya düşmen yirmi beş dakika sürdü."

İki gün önce muhtemelen günlükte okuduklarıma üzülmüş olmalıydım. Duvar köşeleri güvenli hissettirirdi bana, muhtemelen uyurken de kaygılıydım ve kaygımı dindirmek için duvar köşesine gitmiştim. Aral'la hemen uyumamın sebebi kendimi güvende hissediyor olmam olabilirdi, biri varken kaygım dinmişti ama tek başıma bu uzun sürüyor olmalıydı. Doktorla yaşamanın faydaları durumu soğukkanlılığıyla analiz ediyor oluşuydu fakat ben bu adama hep dakika mı saydıracaktım? Üzülürdü, saymasın.

"Yerde uyumak sorun değil aslında, daha kötü yerlerde de uyumuştum," diye mırıldandım.

"Ya dışarı çıkarsan?"

Dudak büktüm. "Çıkmam bence."

Kaşları çatıldı. "Bencesi mi var işin?"

Yoktu. "Muhtemelen çok üzülünce oluyor. Annem çok üzüldüğümde uykumda inlediğimi söylerdi bazen," diye tahmin yürüttüm. Gece te-

rörü hayatımın belli zamanlarında ortaya çıkıyordu belki de... "Birkaç gün burada kal. Çok üzüldüğümde yine kalkacak mıyım denemiş oluruz, birkaç güne çok üzülürüm çünkü kesin." Kaşları çatıldı bu söylediğime ama devam ettim. "Eğer gerçekten çok üzüldüğümde uyanıyorsam çok üzüldüğüm zamanlarda gelir bu odada kalırsın, bu odayı kullanmıyoruz biz. Olur mu?"

Kafasını salladı. "Denemekten zarar gelmez." Sonra derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Dışarıda işimiz var, kahvaltı yap çıkalım."

"Ne işimiz var?" diye sordum ben de ayaklanırken.

"Bu gece Corse'a gideceğiz. Sana kıyafet alalım. Sözüm vardı zaten aradan çıkaralım."

Kaşlarım kalktı. "Sözün mü varmış bana?"

Bana arkasını dönerken kafasını salladı. "Sarhoş olup hatırlamayanlar açıklamayı hak etmezler."

Kaşlarımı çattım, "Bak ya," diye söylendim peşine düşerken.

"O benim lafım," dedi.

Gülümsedim. "Bak sen," dedim bu sefer, yine onu taklit ederek.

"O da benim lafım," dedi keyifli bir sesle.

"Artık benim de lafım."

Burnundan güldü bu söylediğime. Karşı çıkmayışı zaferle gülümsetti beni. Bana karşı kazandığı tek bir tartışma yoktu bence.

O salona ilerlerken ben de karşı odaya geçip önce banyoya uğradım. Ardından üzerimi giyindim. Siyah balıkçı yaka bir kazak, hafif bol kumaş bir pantolon, siyah kemer, gri bir ceket giydim. Siyah çantamı omzuma asıp ayrıldım odadan.

Salona geçtiğimde Aral koltukta oturmuş kahvesini içerken Alin başını Aral'ın bacağına yaslamış çizgi film izliyordu ve Aral, Alin'in saçlarını okşuyordu. Bu görüntü başta duraksamama sebep oldu. Yine tuhaf bir his ele geçirdi midemi. Fotoğraf çekme isteğiyle kıvrandım ama yapmadım.

Sehpanın üzerinde duran tabaktaki sandviç ve yanındaki portakal suyu benim için olmalıydı. Yanlarına ilerleyip Aral'ın sağına, Alin'in uzandığı yere geçtiğimde Alin bana gülümseyerek uzandığı yerden kalktı. Yanına oturup çantayı koltuğa bıraktım ve kollarımı ona sardım. Ona öpücükler bırakırken Alin'in kıkırtısı kulağıma doldu ve içimi sevgisiyle doldurdu.

"Karnını doyurdun mu minik sincabım?" diye sordum merakla.

"Doyuydum," dedi gülümseyerek. "Ayal'cığım yaydım etti."

"Teşekkür ettin mi Aral'cığına?"

Kafasını salladı. Yanağını öptüm tekrar. Kucağımdan inip eski pozisyonuna döndüğünde gülümsedim.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Teşekkür ederim," dedim minnetle.

Bir şey demedi, kahvesinden bir yudum alırken göz kırptı yalnızca. Ona gülümseyip önüme döndüm ve yere oturdum. Sandviçi ve portakal suyunu bitirene kadar sessizce çizgi film izledik üçümüz de. Çizgi film izlemeyi severdim.

"Lina'cığım benimle kaydan adam yapmıyoy hiç," dediğinde gözlerimi Alin'e çevirdim. Dudak büzdü, bana bakmıyordu. "Lina'cığım saklambaç da oynamıyoy benimle."

Aslında dün sabah oynamıştık fakat benimle oynamayı çok özlemiş gibi duruyordu. Önceden çalıştığım için vakit geçiremiyorduk şimdi ise bir sürü işim çıktığı için. Kalbim sızlamıştı o öyle söyleyince.

Elimi uzatıp yanağını okşadım sevgiyle. "Şimdi oynamak ister misin?" diye sordum ama Aral'ın çıkmamız gerektiğini söylediğini hatırlayıp ona baktım. Aral eğilip kupasını sehpaya bıraktı ve Alin'i kucakladığı gibi ayağa kalktığında Alin kendini tutmayıp güldü.

"Kardan adam mı istiyorsun saklambaç mı?" diye sordu Alin'e.

"Kaydan adam," dedi Alin heyecanla. "O zaman çıkıp en iyi kardan adamı yapalım," deyip Alin'i omzuna attığında bu Alin'i çok güldürdü. Ben de gülümsemeden edemedim. Kalkıp peşlerine takıldım hemen. Alin'e botlarını ve montunu giydirdim, eldivenlerini taktım. Kendim de montumu giyip eldivenlerimi taktım. Verandadan inerken Alin bana Aral'ın kucağından el sallıyordu.

"Ayal'cığım Batı'yı da çağıyalım yoksa üsülüy."

"Üzülmesin, çağıralım," diye onayladı onu Aral.

Bahçede ilerledik ve Aral onu yere bırakıp eğildi. Karı çıplak elleri arasında sıkıştırarak öyle bir kuvvetle fırlattı ki kartopu onların kaldığı evin veranda camına çarptı. Üşendiğinden eve gitmemişti, üstüne aramıyordu da. Kartopu atıyordu cama, çocuk gibi. Gülümsetti bu beni.

Alin, "Lina'cığım hadi yuvayla," dedi, yere çökmüş kendisinden büyük bir kartopu yapmaya çalışırken. "Benim elleyim küçük."

Gülümseyerek yanına eğildim ve birlikte kardan adamın zemini için kar toplamaya başladık.

Güneş ablanın, "Aral, sen mi atıyorsun cama?" diye seslendiğini işittim.

Aral elindeki karı ablasına attığında Güneş abla camın arkasına geçti gülerek. Aral'ın da yüzünde bir gülümseme vardı bunu yaparken. Bugün keyfi yerinde gibiydi. Memnun oldum buna.

"Batı gelsin, kardan adam yapıyoruz," dedi Aral, verandaya tekrar bir kartopu atarken.

"Ay geliyoruz bekleyin," dedi Güneş abla da heveslc.

Kıkırdayan Alin'in yüzüne gülümserken sırtıma yediğim kartopuyla şaşkınca Aral'a baktım. Utanmaz bir şekilde gülümserken elinde yeni bir kartopu hazırlıyordu. *Üşümüyor muydu elleri?*

"Sakın," diye uyardım onu ama gülmeden edemedim.

"Ne sakın?" diye sordu o da gülerek.

"Karda boğarım seni. Buraya gel yardım..." sözümü tamamlayamadım çünkü elindeki kartopunu kafama atmıştı.

Alin ellerini ağzına kapatarak gülerken yerden bir avuç kar alıp ellerimin arasında sıkıştırdım ve ona attım ben de eğildiğim yerden kalkmadan ama bana ilerlerken istifini bozmadan sakince sıyrıldı. Bu beni sinir etti, hırsla bir kartopu daha yaptım, ayağa kalkıp ona attığımda bu kez kaçmamış, göğsüne yemişti.

Hazırda beklettiği kartopunu atmak için elini kaldırdığında yüzümü çevirdim. O sırada bir kız kardeş dayanışması baş gösterdi. Alin gülerek Aral'a kartopu attığında gülümsedim ve ona destek vermek için eğilip kartopu yaptım ben de. Aral'a karşı ikimiz kartopu savaşına tutuştuk bir anda.

Aral, Alin'i kaçırdığında Alin onu kurtarmam için beni teşvik etti gülerek. Biricik kız kardeşimi kurtarmak için onların peşine düştüm. Aral da Alin'in kurduğu oyuna uyup onu benden kaçırırken onları takip ediyor, Aral'ın sırtına kartopu atıyordum. Alin'in kahkahası ormanda yankılanıyordu ve ben de gülmeden edemiyordum bu sırada.

Aral uzun ve idmanlı bacaklarıyla Alin'le birlikte koşarken ben nefes nefese kalmıştım, boğazım ağrımıştı soğuktan ve muhtemelen yüzüm kızarmıştı ama uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Aral'a yetiştiğimde Alin'i yere bıraktı ve yerden topladığı karı bana attı. Gülerek sırtımı döndüm yüzüme gelmesin diye ama bir anda tepetaklak oldum. Kendimi Aral'ın omzunda bulduğumda Alin'in heyecanlı çığlığı ve kahkahası yankılandı. Gülerek peşimize düştüğünde Aral bu kez beni ondan kaçırıyordu.

"Lina benim oldu artık," dedi Aral, Alin'e nispet yapar gibi.

"Hayır, Lina'cığım benim," diye karşı çıktı Alin. Peşimizden gelirken kartopu atıyordu ona. Kıkırdamadan edemedim. "Lina'cığım koykma kuytayacağım seni." Nefes nefese kalmış, yanakları kızarmıştı ama o kadar eğleniyordu ki tüm dişleri görünüyordu.

"Kurtar beni minik sincap," deyip elimi ona uzattım dramatik bir şekilde.

"Geliyoyum geliyoyum," dedi koşarken peşimizden. Aral koşmuyordu ama onun bir adımı Alin'in beş adımı kadardı ve karda yürümek Alin için çok daha zordu.

"Ayal'cığım yavaş yüyü ama," diye sitem etti sevimli sevimli. "Benim ayaklayım küçük. Sen büyüksün, ben yetişemiyoyum."

Alin'in sevimli sitemlerinin durduramayacağı kimse yoktu. Aral da karşı koyamadı.

"Bak ya," dedi keyifli bir sesle. "Ablasına çekmiş."

Sonra beni yavaşça yere bıraktığında gülümseyerek ona baktım. "O ne demek?"

"Ablası gibi nereye oynayacağını biliyor, demek," dedi gülümserken.

Güldürdü bu söylediği beni. İşgüzar mı demek istiyordu bana şu an?

Aral gülüşüme baktı bu sabah baktığı gibi. "Öyle gülersen," dedi sonra gözlerime bakarak, "karlar erir."

İçimde bir şeyin ısındığını hissettim. Bu adamın benimle zoru neydi? Gülüşümle derdi vardı adamın. Benimle bir derdi vardı.

Alin gülerek Aral'ın bacağına sarıldığında gözlerimiz ona çevrildi. "Yakaladım!" dedi Alin gülerek. Aral gülümsedi ve yanağını okşadı nazikçe.

"Yakalandım," dedi Alin'e ve eğilip onu kucağına aldı. "Üşüdün mü?" diye sordu ilgiyle. Onları izledim içim sıcacık olurken. Hiç iyi şeyler olmuyordu ama şu an her şey çok güzel görünüyordu.

Güneş abla ve Batı'nın sesini işittiğimizde biz de onlara doğru yürüdük. Aral, Şahin'i ve Kürşat'ı da çağırdı bahçeye. O sırada Şahin'in de burada olduğunu Kürşat'la bahçe dışında durduklarını anladım. Kardan adam yapma işi bir anda ciddiye bindi ve gerçekten büyük, güzel bir kardan adam yaptık hep birlikte. Sanırım sadece çocuklar değil hepimiz çok eğlenmiştik. Kürşat'ın gülümsediğini bile görmüştüm. Çocuklar kaçmadığı için kolay hedef olarak Kürşat'ı kartopu yağmuruna tutmuşlardı, ondan kaçtıklarında Kürşat ıskalamadan ikisini de kafalarından vuruyordu ve bunu yaparken o kadar gururluydu ki bu çok komikti.

"Küçük aptal organizmalar," dedi Şahin gülerek ve bir sigara yaktı. "Bayılıyorum küçük insanlara." Sonra Kürşat'a döndü. "Az kıpırdasana oğlum, şeytan taşlar gibi topa tuttular seni."

Kürşat sakince omuzlarını silkelerken, "Kaçmak mesleki olarak etik olmaz abi," dedi ciddiyetle.

"Kaçan yaşar güzel kardeşim," dedi Şahin telefonunu kulağına yaslarken. "Memoli ölüm uykusuna yatmış olabilir mi?" diye sordu Aral'a dönüp.

O sırada Mehmet Ali telefonu açmış olacak ki kaşları çatıldı. "Nazif ÖSS'yi kaçırdın güzel kardeşim uyanabilirsin artık."

Böyle bir giriş beklemediğimden burnumdan kesik nefesler vererek sessizce güldüm. Aral yanıma doğru yürümeye başlamıştı o sırada.

"Gidelim mi?" diye sordu bana.

Alin ve Batı kardan adamın etrafında koşarak kendi aralarında oynuyorlardı ve Alin'in morali epey yükselmişti, gidersem üzülmezdi sanıyordum ki.

"Olur, gidelim," diye onayladım.

"Kürşat sana emanet burası," diyerek Kürşat'a döndüğü sırada ensesine diktim gözlerimi ve düşünmeden uzanıp elimdeki ufak kar parçasını boğazlı kazağından içeri bıraktım.

Omuzları anında havaya kalkarken inledi. Kıkırdayarak geri adım attım, bana çevirdi başını. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Sana da sırtımızı dönmeye gelmiyor." Sesindeki alaycılık olmasa belki alınırdım ama o an benimle samimi olduğu için bu konuda espri yapabildiğini biliyordum ve biriyle bu şekilde şakalaşabiliyor olmak hem yeni bir deneyim hem de güzel bir histi.

"Dönme o zaman," deyip omuz silktim gülümseyerek.

"Dönmem."

Gülümsedim elimde olmadan. Her seferinde dönmem, demesi iyi hissettiriyordu. Tamamen bana dönmüş, üzerime yürüyordu. Adım atmayı bıraktım, ondan kaçmama gerek yoktu, benden öç almayacağını biliyordum. Bu düşünceyle gülümsemem dudaklarımda asılı kaldı. Benden öç almayacağına o kadar emindim ki bu güven hissi beni hem şaşırttı hem de uzun zaman sonra omuzlarımın ne kadar serbest olduğunu fark ettim. Hava soğuktu ve ben buna rağmen bedenimdeki tüm kasları serbest bırakmıştım. *Aral etkisi...*

Şahin, ben ve Aral; Alin, Batı, Güneş abla ve Kürşat ile vedalaşıp evden ayrıldık.

Beşiktaş'ta bir alışveriş merkezine geldik. Alışveriş yapmak önceden sevdiğim bir şeydi, indirimleri takip eder, marka gözetmeksizin güzel parçaları birleştirmekten zevk duyardım. Güzel giyinmeyi seviyordum, bana kendimi iyi hissettiriyordu. Ama sonra bu da anlamını yitirmişti diğer her şey gibi. Ne yaparsam yapayım kendimi iyi hissedememek bir yana dursun iyi hissetmemem gerektiğini düşünüyordum. Birinin ruhunu

"Kaçan yaşar güzel kardeşim," dedi Şahin telefonunu kulağına yaslarken. "Memoli ölüm uykusuna yatmış olabilir mi?" diye sordu Aral'a dönüp.

O sırada Mehmet Ali telefonu açmış olacak ki kaşları çatıldı. "Nazif ÖSS'yi kaçırdın güzel kardeşim uyanabilirsin artık."

Böyle bir giriş beklemediğimden burnumdan kesik nefesler vererek sessizce güldüm. Aral yanıma doğru yürümeye başlamıştı o sırada.

"Gidelim mi?" diye sordu bana.

Alin ve Batı kardan adamın etrafında koşarak kendi aralarında oynuyorlardı ve Alin'in morali epey yükselmişti, gidersem üzülmezdi sanıyordum ki.

"Olur, gidelim," diye onayladım.

"Kürşat sana emanet burası," diyerek Kürşat'a döndüğü sırada ensesine diktim gözlerimi ve düşünmeden uzanıp elimdeki ufak kar parçasını boğazlı kazağından içeri bıraktım.

Omuzları anında havaya kalkarken inledi. Kıkırdayarak geri adım attım, bana çevirdi başını. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Sana da sırtımızı dönmeye gelmiyor." Sesindeki alaycılık olmasa belki alınırdım ama o an benimle samimi olduğu için bu konuda espri yapabildiğini biliyordum ve biriyle bu şekilde şakalaşabiliyor olmak hem yeni bir deneyim hem de güzel bir histi.

"Dönme o zaman," deyip omuz silktim gülümseyerek.

"Dönmem."

Gülümsedim elimde olmadan. Her seferinde dönmem, demesi iyi hissettiriyordu. Tamamen bana dönmüş, üzerime yürüyordu. Adım atmayı bıraktım, ondan kaçmama gerek yoktu, benden öç almayacağını biliyordum. Bu düşünceyle gülümsemem dudaklarımda asılı kaldı. Benden öç almayacağına o kadar emindim ki bu güven hissi beni hem şaşırttı hem de uzun zaman sonra omuzlarımın ne kadar serbest olduğunu fark ettim. Hava soğuktu ve ben buna rağmen bedenimdeki tüm kasları serbest bırakmıştım. *Aral etkisi...*

Şahin, ben ve Aral; Alin, Batı, Güneş abla ve Kürşat ile vedalaşıp evden ayrıldık.

Beşiktaş'ta bir alışveriş merkezine geldik. Alışveriş yapmak önceden sevdiğim bir şeydi, indirimleri takip eder, marka gözetmeksizin güzel parçaları birleştirmekten zevk duyardım. Güzel giyinmeyi seviyordum, bana kendimi iyi hissettiriyordu. Ama sonra bu da anlamını yitirmişti diğer her şey gibi. Ne yaparsam yapayım kendimi iyi hissedememek bir yana dursun iyi hissetmemem gerektiğini düşünüyordum. Birinin ruhunu

öldürenlerin ruhu huzurla dalgalanmayı hak etmezdi. Öyle düşünüyordum. *Ben birinin ruhunu öldürmemişim ama... Aral öyle söyledi. Aksine onlar benimkini öldürmüşler. Hayır öldürmemişler, ağır yaralıymışım ama yaşarmışım. Aral öyle söylemişti.* Söylemekle kalmamıştı, ruhumu vurduğum zincirden kurtarmış, her şeyin yoluna gireceğine ikna etmişti beni bir nebze de olsa ve teselli etmişti. İnkâr etmeyecektim, Aral'ı ilk gördüğüm an bana ölümü anımsatıyordu ama ona yaklaştıkça yaşadığımı daha çok hissediyordum.

Gözlerimi parmakları parmaklarıma geçirilmiş sol elinde gezdirdim. Aral sağımda, Şahin solumda yürüyordu ve akşamdan bahsediyorlardı. Dalmıştım düşüncelerime, kaçırmıştım konuştuklarını ama bunu bile dert etmedim. Önceden olsa tek bir kelime kaçıracak olursam ödüm koparır güvensizliğimden ama şimdi istediğimde Aral'a tekrar sorabileceğimi biliyordum.

Biri gözlerimin biraz ötesinde parmağını şıklattığında düşüncelerimden sıyrıldım ve gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp Şahin'e çevirdim bakışlarımı.

"Ne düşünüyorsun öyle kara kara?"

Soyadımla kelime şakası yaptığı için gülümsedim hafifçe, kafamı iki yana salladım.

"Dalmışım."

"Dalmanın sırası değil şimdi," dedi gülümseyerek. "Alışverişe bayılırım."

Belli oluyordu, gerçekten güzel giyinen biriydi. "Aklıma gelmişken... Siz önceden tanışıyor musunuz Balın'la?" diye sordu merakla.

Kaşlarım çatıldı hafiften. "Sanmıyorum. Neden öyle dedin?"

Omuz silkti hafifçe. "O da Cerrahpaşa'da son sınıf. Kuzey'le aynı dönem. Memoli ile öyle tanıştılar zaten. Neyse, bana seni tanıyormuş gibi geldi de."

Omuz silktim hafifçe. "Ben pek tanımam okulda kimseyi."

"Belki notlarından ötürü tanıyor olabilir Lina'yı," dedi Aral. "Kuzey de Lina'yı tanıyordu."

Kuzey tanıyor muydu beni? Notlarım kendi dönemlerim ve alt dönemlerim için meşhur olabilirdi ama üst dönemlerin de bundan haberinin olması garipti. Üstelik notlarımın tanınmasını anlardım ama benim tanınmam daha garipti.

Gözlerimi ona çevirdim. Aral da bana baktı sakince. "Olabilir," diye onayladım onu.

"İyi anlaşırsınız bence," dedi Şahin. "Senden iyi olmasın, iyi kızdır o da."

Yorum yapmadım. Kız bir arkadaş iyi olabilirdi pek tabii ama ben o muhabbeti ilerletebileceğimden pek emin değildim.

Sohbet ede ede bir mağazaya yönlendirdi Aral bizi. Şık ve pahalı bir mağazaydı. Elbiseyi Aral alacağı için huzursuzdum. Hiç sevmezdim böyle şeyleri. Hediyeleşmek pek tabii güzeldi ama ben Aral'a ne hediye edebileceğimi bilmiyordum.

"Bu kadar pahalı bir yere gelmemize gerek var mıydı?" diye mırıldandım.

Aral oralı bile olmadı. İlgiyle bakınıyordu etrafa.

Şahin, "Adli tıp uzmanları rapor başına para alıyor, biliyorsun değil mi? Takılma yani, koymaz Aral'ıma," diye teselli etti beni.

Yine de içim rahat değildi pek. Şahin kendisi için de bir şeyler bakarken Aral bizi kadınlar için ayrılan kısma götürdü. Elimi tutuyordu hâlâ. Çekindiğimi bildiğinden olabilecek her elbise için fikrimi soruyordu.

Krem rengi, ince askılı, midi boyda ama bacak yırtmacı olan saten bir elbiseye dokundu ilgiyle. Güzel bir elbiseydi, Güneş abladan ödünç aldığımdan ziyade benim tarzımda bir elbiseydi. Beğenmiştim. Geçen sene böyle bir elbise istediğimi hatırlıyordum ama hem param hem de giyecek bir yerim olmadığından yalnızca beğenmekle kalmıştım.

"Denemek ister misin?" diye sordu gözlerini bana çevirip.

"Olur," diye mırıldandım.

Yanımızda gezen görevli kadın yardımcı olmak için ilgiyle yanımıza yaklaştı. Bedenime uygun elbiseyi benim için kabine taşırken onu takip ettik. Beni kabine kadar elimden tutarak götürmesi tuhaf bir hisli. Gerçekten sevgiliydik sanki...

Çantamı ve telefonumu Aral'a bırakıp kabine yöneldim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp elbiseyi giyindim. Göğüs kısmındaki kumaş hafifçe aşağı meyil veriyor, belimi sarıyor, kalçama doğru genişliyor ve ölçülü yırtmacı ile çok güzel duruyordu üzerimde. Aynaya baktığımda kendimi çok güzel hissettim. Kabinden çıkıp Aral'a gösterecek olmak garip hissettirse de onun hediyesi olacağı için ona göstermemek bencilce olurdu sanırım. Korktuğumdan fiyatına bile bakmamıştım elbisenin.

Kahve tonlarındaki perdeyi açtım ve kabinden çıktım. Aral kabin alanına konan koltukta oturmuş, telefonuna bakıyordu. Perdenin hareketiyle gözlerini kaldırmıştı, o sırada gözlerimiz buluştu. Gözlerindeki beğeni o kadar netti ki bu garip geldi. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Aptal olmuştum resmen.

Ona doğru yaklaştım. O da ayağa kalktı, boy farkımız tekrar ortaya çıkarken sağ eli cebinde beni izledi.

"Kendi başıma iş açtım," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Bu beğendim, demek miydi? Sol eli bana doğru uzandığında anlamasam da elini tuttum. Elimi tutup etrafımda dönmem için elimizi havaya kaldırdı. Etrafımda döndüm istediği gibi. Yüzüm ona döndüğünde elimi yanımıza indirdi ve sağ eli cebinden çıkarken saçlarımı omuzlarımdan aşağı itti nazikçe.

"Beğendin mi?" diye sordu bana. Onun beğendiği belli oluyordu.

Kafamı salladım. "Beğendim ama pahalı duruyor."

"Parasını boş verelim şimdi, daha ciddi bir konu var," dedi.

"Nedir?" diye sordum merakla.

"Pars seninle yalnız konuşmak isterse sen bu haldeyken buna nasıl göz yumacağım?"

Çok ciddiydi. Bana dokunulacağından endişeliydi sanırım. Her erkeğe potansiyel bir tehdit gibi bakacak olursam sokağa çıkamazdım ama Aral'ın bu konuda hassasiyeti bir yarayla ilişkili olduğundan bir şey de diyemiyordum.

"Kendimi koruyabilirim, merak etme. Hem sen de çok uzakta olmayacaksın, sorun olmayacaktır," deyip omuz silktim. "İyi olacağım."

Duyduğumuz alkış sesiyle gözlerimizi Şahin'e çevirdik. Beğeniyle yanımıza ilerlerken çoktan alışveriş yapmışa benziyordu.

"Yanık kokusunu takip ederek buldum sizi," dediğinde bunu hangi anlamda söylediğinden emin değildim.

"Kürşat'a üzüldüm," dedi bana bakarken. "Ama en çok Aral'a üzüldüm."

Aral'a üzülme kısmını Aral'ın sevgilisi olduğumu ima ederek ona takıldığı için söylediğini biliyordum ama Kürşat'ı anlamadım.

"Kürşat'a neden üzülüyorsun?"

"Gözünde arpacık çıkabilir," dedi Şahin.

O an Crose'a ilk gittiğimizde anlamadığım o muhabbeti anımsadım.

"Yanına yaklaşmak bir kenara, bir çakal seni süzecek olursa diye gözünü dört açması ve gerektiğinde müdahale etmesi gerekecek," diye açıkladı Şahin. "Gez, göz, arpacık gibi."

Silahı mı kastediyordu? Kaşlarım çatıldı hafiften.

"Korkutma amaçlı tabii," dedi sonra gülümseyerek. "Bizler barbar değiliz sonuçta."

Değillerdi gerçekten fakat Kürşat'ı Hükümdar Çakırca da tanıyordu ve anladığım kadarıyla Aral ve Şahin ile eskiden beri tanışıyorlardı. Kürşat, Aral için mi çalışıyordu tamamen?

"Alıyoruz o zaman," dedi Aral, konuyu değiştirmek ister gibi.

Gözlerimi ona çevirdim. Onun hakkında kötü düşüneceğimi falan mı düşünmüştü emin değildim ama o yanık izinin hikâyesini öğrendikten, kötülükten nasıl kaçtığını gördükten sonra onun kötü bir şey yapacağına ikna olmam için bundan daha fazlası lazımdı.

"Üstümü değiştireyim," dedim ve yanından geçip kabine girdim tekrar.

Elbiseyi alarak ayrıldık o mağazadan. Kozmetik ve bakım ürünlerinin satıldığı bir mağazanın önünden geçerken adımlarım durdu. Bazı ihtiyaçlarımı alsam iyi olurdu.

"Buraya girebilir miyiz?" diye sordum nezaketen.

"Olur," dediler ama hareket etmediler.

"Gelmiyor musunuz?" diye sordum. "Sakın bana biz böyle yerlere girmeyiz tribindeki erkeklerden olduğunuzu söylemeyin."

"Teessüf ederim," dedi Şahin alınmış gibi. "Erkeklik bu kadar kolay düşecek bir şey değil."

"Rahatsız olma diye," diye açıkladı Aral. "Yoksa Şahin haklı, bir kapı girişi erkekliğimizi düşürecek değil."

Mümkünse tek başıma gezinmek istemiyordum. İkisini de kolundan çekiştirdim. "Rahatsız olmam, gelin."

İkisini de içeri soktum. Reyonlar arasında gezerken ihtiyacım olan birkaç makyaj malzemesi ve bitmek üzere olan parfümümden aldım. Şahin de kendisine parfüm almıştı ama Aral yalnızca yanımızda geziniyordu.

Ojelerin olduğu reyondan geçerken duraksadım. Elbiseme uygun oje alabilirdim. Dikkatle renklere bakarken sepete koyu kırmızı bir oje bıraktı Aral. Yanımda dikilirken epey ilgiyle bakıyordu o da. Gülümsemeden edemedim bu tutumuna. Gerçekten ojeli ele karşı bir fetişi falan mı vardı?

Ten rengime yakın tonlarda oje almak istiyordum ama iki renk arasında kalmıştım. Aral'ın fikrini sorduğumda ilgiyle cevapladı sorularımı. O sırada da sepetime kaşla göz arasında lacivert ve siyah iki oje daha atmıştı. Ailesiyle alışveriş yaparken sepete gizlice abur cubur atan çocuklar gibiydi. Bu haline gülümsemeden edemedim.

Bu akşam hiç tanımadığım bir adamla artık tanıyamadığım babam hakkında konuşacaktım. Belki de her şey berbat gidecekti ya da ben çok üzülecektim ama yine de bu sabah uzun zaman sonra geçirdiğim en normal ve en güzel gündü. Zaman hiç geçmesin, biz hiç akşama ulaşamayalım istiyordum. Yine güzel geçen bir günüm kötü bitecekti. Tıpkı Çakırcalarla ilk defa akşam yemeği yediğim günkü gibi... Biliyordum ama en azından Aral'ın yanımda olacağını, bana sırtını dönmeyeceğini bilmek bir an da en büyük tesellim oldu.

Aral'ın aldığı elbiseyi giymiş, evimden getirdiğim maşam ile saçlarıma hafif dalga vermiştim. Tırnaklarıma koyu kırmızı oje sürmüş, koyu kırmızı da ruj ile tamamlamıştım makyajımı. Alin'i Çakırcaların evinde uyutmuştum. Güneş abla olmasa ne yapardım bilmiyordum hiç. Düştüğüm an elimden tutan iki kişiden biriydi Güneş abla. Ona hakkını nasıl öderdim, hiç bilmiyordum.

Annemin bir an önce uyanmasını çok istiyordum. Alin'i daha ne kadar teselli edebileceğimden emin değildim hiç. Benim gibi yalnız bir çocukluk geçirsin istemiyordum ama bana en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda yanında bile olamıyordum.

İçime yine büyük bir sıkıntı çöreklendiğinde derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım ve ellerimi, kendimi sert bıraktığımda ağrıyan göğüs kemiğime yasladım.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. Girmeliydi artık. Bir şeyler yolunda gitmeliydi. Hayatım yoluna girmeliydi. Zor olmamalıydı bu kadarı.

Gözlerimi açtım, çantamı ve Aral'ın aldığı ayakkabıları elime alıp çıktım odadan. Salona geldiğimde Aral ayakta dikiliyordu. Sırtı bana dönüktü telefonda konuşuyordu. Siyah bir takım vardı üzerinde ama gömleği lacivertti. Yalnızca sırtını görüyordum ama yakışıklı olduğunu biliyordum.

"Hazırım," diye seslendim ona.

Bana döndüğünde gözlerimiz buluştu. O an bir şey söylüyordu ama duraksadı. Karşı taraftaki her kimse bir şeyler söyledi. Aral onu cevaplayarak yanıma geldi.

"Tamam, haberleşelim," dedi karşı tarafa. Ardından telefonu kapattı.

Gözleri bir anlığına dudaklarıma ilişti, ardından gözlerime bakıp dudaklarını ıslattı.

"Çıkalım mı?"

"Çıkalım," diye onayladım onu.

Siyah kabanımı ve botlarımı giydim. Ayakkabılarımı mekâna girmeden önce değiştirmeyi düşünüyordum yoksa düz taban da olsa klasik ayakkabılarla rahat yürüyebilmem mümkün değildi. Hem açık olduğundan ayaklarım da üşürdü.

Aral'la verandadan inip bahçeye doğru ilerledik. Gergindim. Ne soracağımı bile bilmiyordum. Provasını yapabileceğim bir şey değildi bu. Elimizde ipucu mu tuzak mı olduğunu bilmediğimiz bir kart vardı yalnızca. Küçüklüğümden kalma bir şarkı vardı. Düşmanım yakınımdaydı, öyle demişti Hükümdar Çakırca. Zira kartlardaki ipuçlarından anlaşılıyordu.

Gözlerimi Aral'a çevirdim istemsizce. *Bizi hep sırtımızı döndüklerimiz vurmuş Aral.*

Mehmet Ali, Kürşat'la, Şahin ve Deniz ise birlikte gelecekti. Üç araba gidiyorduk. Arabalara binildi ve yol yaklaşık yarım saat sürdü. Bu yarım saat boyunca Aral gerginliğimi azaltmak için havadan sudan sohbet etti benimle. Mekâna yaklaştığımızda arabayı sağa çekti, arkamızdaki iki araç önümüze geçti ve yola devam etti.

Gözlerimi merakla ona çevirdim. "Ne oldu?"

Aral bana doğru eğildi, torpidoyu açtı ve içinden bir kutu çıkardı. Kutunun içinde fasulyeye benzer kulaklıklar vardı.

"Pars yanında olmamı istemiyor," dedi tatsız bir sesle. "Ama seni görebileceğim bir yerde olacaksın. Sana ya da kendime güvenmediğim için değil, yardımıma ihtiyacın olup olmadığını anlamak için," diye açıklayarak birini çıkardı ve saçımı sol kulağımın arkasına itip kulağımın içine yerleştirdi, ardından saçımla kapattı kulağımı. "Seni tehdit eder, canını sıkar ya da kötü bir şey sezersen ismimi fısıldasan bile sesini duyarım." Diğerini kendi kulağına taktı.

Gergindi. Normalde beni germemek için asla gergin durmayan Aral gergindi ve bu beni de geriyordu.

"Gerginsin," dedim, gözlerimi yüzünde gezdirirken.

"Pars benim kim olduğumu da senin kim olduğunu da biliyor," dedi gözlerini bana çevirirken. "Pars benim kim olmadığımı da biliyor Lina. Mehmet Ali'nin söylediği gibi seni kendi tarafına çekmek için yalan söyleyecek ve gerçekleri öyle bir kullanacak ki içine kurt düşürecek."

Dudaklarımı araladım karşı çıkmak için ama kafasını iki yana sallayarak devam etti.

"Onu tanıyorum, düşürecek Lina. Senin onunla konuşmak isteyeceğini hesap etmiş, araştırmasını yapmıştır. Nereden vuracak bilmiyorum ama aklına şüphe ekmek için elinden geleni yapacak. Ne derse desin beni kafanın içinde o idam masasına çıkarsa bile yargısız infaz etme beni."

Gözlerime bakarak söylediği her kelimenin rüzgârı güvenimle sivrileşip yeri sırtım olan bıçakların üzerinde gezdi ama Aral'a ait bir bıçak bulamadığından rahatsız etmedi.

"Sen ne zaman böyle konuşsan öyle oluyor," dedim. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Asaf'la buluştuğum o gün de beni uyarmıştı sonra da dediği çıkmıştı.

Gülümsedi ama gergin bir gülümsemeydi bu.

"Senin sustuğun bir şeyi söylemesinden mi endişeleniyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Benim sustuğumu bildiğinden sustuklarımı sana açıklanamaz hale getirmesinden endişeliyim."

"Susma o zaman."

Gözlerime baktı. "Kendimden bahsediyorum Lina," dedi hafifçe gülümseyerek. "Kendim hakkımda sustuklarımdan bahsediyorum."

Bir şey diyemedim. Sustuğu yaralarının ona karşı kullanılacağını mı düşünüyordu?

"Dediğin gibi yapacağım," diye mırıldandım endişelenmemesi için. "Kafamın içi düşman olursa sana, sana olan güvenimin arkasına saklanacağım."

Kafasını salladı. "Aynen öyle yap," diye onayladı beni. "Sana asla sırtımı dönmeyeceğimi çıkarma aklından."

Ona da güvenemezsem ne yapardım bilmiyordum. İçine düştüğüm hayatlara yabancıydım, kurallarını bilmiyordum ve düşmanlarım ip cambazıydı. Aral olmadan kaderin ördüğü ipler üzerinde yürüyemezdim. Bu yüzden onun dediğini yapacaktım, ona olan güvenimin arkasına saklanacak ve ona kendim soracaktım.

Kafamı salladım. Kafasını salladı hafifçe, arabayı çalıştırdı ve tekrar yola girdi. Şahin'in arabasına yetişti ama onu geçmedi. Botlarımı klasik ayakkabılar ile değiştirdim o sırada.

Corse'un önüne arka arkaya park edildi araçlar. Valelerin, araçların plakalarını gördüklerinde yüz ifadelerinin değiştiğini fark ettim. Aral'ın ve Kürşat'ın plakası CKR, Şahin'inki ise ADL harflerinden oluşuyordu. Plakalarından, içerisinde kim olduğunu anlamış gibilerdi.

Gözlerimi Aral'a çevirdim. Yüzünde sert bir ifade vardı. Burada Aral Çakırca değil Kara Çakı'ydı. Kara Çakı gibi davranmak onun için zor muydu merak ediyordum. Kara Çakı olmak nasıl bir histi? Omzunda o izi taşırken Kara Çakı olmak zorunda kalmak nasıl hissettiriyordu ona? O an aslında Aral Çakırca'nın değil Kara Çakı'nın sevgilisi olduğumu fark ettim. Ben de Lina değildim, Kara'nın kızıydım.

Kapılarımız açıldı. Arabadan indim, Aral arabanın etrafından dolaşıp yanıma geldi ve bana elini uzattı. Elini tuttum, buz kesmiş parmaklarım sıcak eliyle buluştu. Sıkıca tuttu elimi, kırmızı tabelaya doğru ilerlerken her adımda biraz daha gerildim. Derin bir nefes aldım. Belki de duyduğum şeyleri kaldıramayacaktım ama hiçbir zaman korkunun ecele

faydası olmazdı. Olacak olacaktı ve ben boynuma geçirilen bu düğümden kurtulmak zorundaydım.

Mekândan içeri girdik. Kabanlarımızı bıraktık, parmaklarımız birkaç dakika ayrı kaldı ama tekrar birleşti. Aral elimi hiç bırakmak istemiyor gibiydi.

Bize ayrılan özel bir masaya geçtik fakat kimse oturmadı. Etraftaki misafirlerin rahatsız bakışlarını hissettim. Boy ortalaması 1.85'in üstünde beş adamın yaydığı hava ürperticiydi. Hepsi koyu renk giyinmişti, ben krem rengi elbiseyle parlıyordum içlerinde. Aral elimi bırakıp sağ kolunu belime sardı ve elini karnıma yasladı. Elinin sıcaklığını saten kumaş üzerinden dahi hissedebiliyordum. Nefesi saç diplerime sızıyordu ve kulaklıktan nefes alışverişini bile duyabiliyordum. Tuhaf hissettirdi bu.

"Sesimi duyuyor musun?" diye fısıldadığında sesi net bir şekilde sol kulağıma doldu ve bu tüylerimi diken diken etti. Yüzü zaten yakınımdaydı, bunu bu şekilde denemek zorunda mıydı?

"Duyuyorum," dedim ona bakmadan.

Doğrudan önüme bakıyordum. Sesini bu şekilde duymak ve varlığı birdenbire tuhaf hissettirmişti bana. Bu adam bana tuhaf tuhaf şeyler yapıyordu. Yasal mıydı bu?

"Geliyor," dediğini işittiğimde gözlerimi etrafta gezdirdim ve bize doğru gelen tanıdık simayı gördüm.

İlgiyle bana bakıyordu. Gözlerimiz çakışmıştı direkt. İlk gördüğünde de uzun uzun bakmıştı bana. Dünyadaki tek görünmez insandım bir süre öncesine kadar ve bir anda görmediğim insanlar tarafından tanınır olmuştum.

Yüzünde samimiyetsiz bir gülümseme ile karşımızda dikildi.

Bu duruma hayret ediyormuş gibi, "İki Çakırca, bir Durmuş, bir Adalı," dedi kaşlarını kaldırarak. Hepsini tanıyordu. Son olarak gözlerini bana çevirdi. Gözlerimin içine baktı. "Ve bir Kara."

Aral'ın karnımdaki elinin baskısı arttı. Bu adamdan hiç hazzetmiyordu, ben de etmiyordum daha şimdiden. Babamla ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamıyordum. Bu mekânın ismini kim vermişti mesela? Tesadüfi miydi yoksa babamla bir ilişkisi mi vardı gerçekten? Ya da tuzak mıydı bu?

"Bu kadar gerilmene gerek yok Aral. Alıkoyacak değilim sevgilini. Ama o kalmak isterse aynı şeyi sen yapar mısın emin değilim."

Aral'ı mı kışkırtıyordu yoksa gerçekten konuşmamızdan sonra burada kalacağımı mı düşünüyordu emin değildim ama tam olarak Aral'ın söylediği gibi birine benziyordu. Kendinden çok emindi.

"Seçim yapmaya gelmedim," dedim buz gibi bir sesle. "Kiminle geldiysem onunla döneceğim."

Pars gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi alaylı bir ifadeyle ama cevap vermedi buna.

"Geçelim mi?" diyerek biraz ilerideki bar tezgâhını işaret etti. "Çok uzaklaşmamıza gerek yok," dedi Aral'a meydan okur gibi.

Aral'ın alaylı gülüşünün nefes sesi sol kulağıma ulaştı. Kulağıma üflemiş gibi hissettim.

"Onu kilometrelerce öteme de götürsen bir nefesten öteye uzaklaştırmış olmazsın," dedi. "Beni tanıyorsun. Silah taşımıyorum." Sesi ölüm gibiydi. "Eğer ona istemediği bir şey yapmaya yeltenir ya da onu zorlamayı düşünürsen seninle ilgilenmek durumunda kalırım ve benim asıl işimin ne olduğunu biliyorsun."

Tüylerim ürperdi. Babasının otoritesinin izleri seçiliyordu sesinde ve birini tehdit ederken hiç tereddüt etmemişti. Onu tanımıyor olsaydım korkuturdu bu beni ama Aral'dı o. Adli tıp uzmanı olduğu halde birilerini yaşatmayı herkesten çok isteyen kişiydi. Yaşamanın ne olduğunu herkesten iyi bilen, bunun için savaşan adamdı.

Pars cevap vermedi ona. Kendini beğenmiş bir gülümseme vardı yüzünde yalnızca. Elimi Aral'ın elinin üzerine koydum ve başımı ona çevirdim gitmek için. Gözlerini bana çevirdi. Sol kulağıma eğildi sanki kulağımda kulaklık yokmuş gibi.

"Burada olacağım." Nefesi kulağıma çarptı ve kulağımın içindeki kulaklıktan sesi öyle derin geldi ki tüylerim ürperdi yine. "Söylediklerimi aklından çıkarma."

Kafamı salladım. Dudaklarını şakağıma bastırdı ve kolu gevşedi. Eli yanına düşerken göz göze geldik. Endişelenmemesi için ona hafifçe gülümsedim ve Pars'la birlikte bar tezgâhına ilerledim. Pars'ın kendinden bu kadar emin oluşu beni germemiş değildi ama soğukkanlılığımı kaybedip mantığı elden bırakmayacaktım.

Yüksek tabureye oturdum. Pars karşıma oturdu ve ikimiz için de içki söyledi.

"İçmeyeceğim," diyerek geri çevirdim ikramını.

"Lina Hanım'a su ver," dedi barmene, ardından gözlerime baktı. "*Lehçen ne durumda? Annen yeterince öğretti mi sana?*"

Akıcı bir Lehçe ile sorduğu soru kaşlarımı çatmama sebep oldu. Babamı tanıyorsa annemi tanıması şaşılacak iş değildi. Ben artık şaşırmayı

bırakmış sayılırdım ama neden Lehçe konuştuğunu anlayamadım. *Aral'ın bizi dinliyor olabileceğinden mi şüpheliydi? Gerçekten kurnaz bir adamdı.*

"Konuşacak kadar iyi," diye cevapladım sorusunu.

Kafasını salladı. *"Sevgilin konuşmamız bitene kadar sabredebilir umarım,"* dedi alayla gülümseyerek. Aral'ın bizi dinleyeceğini biliyordu. Bir yorum yapmadım.

"Neden Aral Çakırca?" diye sordu sonra. Sesinde gerçekten merak vardı.

"Neden olmamalı?" diye sordum ben de kaşımı kaldırıp.

Konuya başarışız bir girişte nse sohbetin kendi kendine şekillenmesini tercih ederdim. Ne soracağımı bilmiyordum ama sohbet bana bir fikir verebilirdi.

"Bir MİT ajanının kızı ile yeraltı dünyasının ağır taşının oğlu birlikte. Her gün göremezsin bunu."

MİT ajanı. Babam bir MİT ajanı mıydı? Bu bilgiye nasıl sahiplerdi? Nasıl ifşa olmuştu?

"Bir tilki, kurdun ininde."

Asaf'ın söylediğinin benzeri bir cümleydi bu ve canımı sıktı. Aral bana zarar verecekmiş gibi konuşuyorlardı hep.

"Aşk böyledir," dedim umursamaz davranarak.

Güldü bu söylediğime. *"Belki de sadece yemeğiyle oynuyordur..."*

Kaşlarımı çattım bu imasına. *"Oynanabilecek biri olduğum yanılgısına kapılmanı geçecek olursam eğer, neden benimle oynasın?"*

"Gerçek sevgilisi değilsin onun," deyip sol omzuma baktı. Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu. Biliyor muydu damga olayını? Aral, beni tanıyor, demişti. Çakırcaların bu acımasız gerçeğini biliyor muydu? *"Ve konuşacak olursa yeraltı dünyasını birbirine katacak bilgilere sahip olan adamın kızının neden bundan en çok zarar görecek olan adamın oğluyla birlikte gezdiğini merak ediyorum."*

"Belki ikimiz de aynı şeyi istiyoruzdur?"

Omuz silkti yavaşça. *"Belki de..."* Oturduğu taburede bana doğru döndü ve sağ kolunu tezgâha yaslayıp parmakları arasındaki kristal bardağı salladı yavaşça. *"Ama hiç düşündün mü Lina? Savcı neden daha önce değil, Aral uzmanlığını alır olmaz babanın mezarını açtı?"*

Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Kavga ettiğimiz gün öyle konuşmamış olsaydım belki bu sorumun cevabını alabilirdim Aral'dan ama doğru soruyu yanlış bir üslupla sormuştum.

"Savcının babası da meşhur bir savcıydı ve Hükümdar Çakırca'ya çalışıyordu. Tüm pis işlerini hallediyordu ve ölene kadar Hükümdar Çakırca için çalıştı."

Tüylerim diken diken oldu. İma ettiği şey Aral ve savcının da Hükümdar Çakırca'ya çalıştığı mıydı? Savcının babasını bilemezdim ama Aral'dan bahsediyorduk. Kara Çakı olsun diye üzerine dört çocuk yük edilen adamdan bahsediyorduk. Kardeşlerine mahcup olduğundan başını eğen, Deniz'in o başını eğerse bizim dizimiz bükülür, dediği adamdan bahsediyorduk. Gözlerimin içine bakan, gözlerime bakarak beni anlayan adamdan bahsediyorduk.

"Ona güveniyorsun," dedi yüzümde mimik oynamadığı için. *"Aral Çakırca zeki bir adam. Babasına benziyor."*

Aral, babasına benzemiyordu.

"Buraya Aral'ı çekiştir diye gelmedim."

"Lina," Aral'ın sesini sol kulağımda işittim o an. Onun bizi dinlediğini unutmuştum o ana kadar. Lehçe konuşuyorduk ve Aral hiçbir şey anlamıyor olmalıydı. "Söylediğin hiçbir kelimeyi anlamıyorum ve şu an seni anlamıyor olmak beni kendime karşı ne kadar sinirlendiriyor, tahmin dahi edemezsin."

İsmini söylemiştim ama yardıma ihtiyacım olup olmadığını anlayamıyor olmalıydı. "O, onun bunun çocuğu bunu bilerek seninle Lehçe konuşuyor," diye hayıflandı.

O sırada Pars, Aral'ı dinlediğimi fark etmiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. *"Onun yanında kalırsan zarar göreceksin. Babanı bulana kadar iyi adamı oynamaya devam edecek. Sonra Karalar tek bir iz bırakmadan yok olup gidecekler."*

"Sen misin en iyi tercih?" diye sordum alayla. *"Asaf'ın bana neler yaptığından haberin var mı?"*

"Baban ölünce onun statüsüne geçip egosunu seninle tatmin etmeye çalışan leş faresinden bahsediyoruz ama Aral seni ifşa edene kadar kimsenin seninle bir sorunu yoktu Lina."

Asaf, babamın statüsüne mi geçmişti? Babam, savcının tahmin ettiği gibi o örgütün liderini tanıyor muydu? Bunu mu kastediyordu? Belki de bu yüzden kendisini ölü göstermek zorunda kalmıştı... Ama o zaman aranıyor olmazdı. Görevini neden tamamlamamıştı?

"Babamı nereden tanıyorsun?"

Gülümsedi. "MİT ajanı olduğunu nereden biliyorsam oradan."

"Yani?"

"Aral da tanıyor babanı. Babanın MİT ajanı olduğunu nereden bildiğini ona sordun mu hiç?"

Alaylı gülümsemesi sırtıma bir bıçağın gölgesini düşürdü o an. Aral, babamla tanışıyor muydu? Hangi anlamda bir tanışıklıktan bahsediyordu? Çakırca olarak mı tanıyordu Aral olarak mı? Fark eder miydi ki? Babamı tanıyor muydu? Babamın kim olduğunu biliyor muydu? Sonradan değil, en başından beri, eskiden beri biliyor muydu? Pars bunu ima ediyordu çünkü.

"Aç gözlerini Lina. Seni Aral'a, Ekin götürdü. Otopsi sonuçlarını yalnızca Aral ve savcı biliyorken Ekin seni abisine götürdü." Tüylerim ürperdi. *"Babası, Aral gitmek istedikçe kardeşlerine çevirdi pusulasını, yetmedi üç çocuk daha aldı. Sana kardeşlerini kurtaran bir adam gibi görünebilir ama bunun için en güçsüz Çakırca'yı, Ekin'i feda etti bu adam Lina. Seni feda etmez mi sanıyorsun? İnanmak istemeyeceksin ama şeytan da bir zamanlar melekti."*

Kalbim göğsüme sıkıştı. Ekin'in söylediklerine benzer bir şey anlatıyordu ve daha dün evlatlık kardeşlerinin hikâyesinin birazını öğrenmiştim. Ama... Ama! Aral kimseyi kurban edebilecek biri değildi. Etmezdi. Biliyordum. Dün gördüğüm gözler bir şeytana ait değildi. Olamazdı. Olmasındı.

"Ne için feda etsin beni?" diye sordum buz gibi sesle. İçim buz kesmişti, titriyordum sanki.

"Seni kullanarak babanı bulabilir, babanı kullanarak da kendi babasıyla kardeşi için pazarlık edebilir pek tabii. Sence babası kabul etmez miydi bunu?"

Ederdi. Ama bunun kurtulmak değil kaçmak olduğunu Aral herkesten çok daha iyi bilirdi. Aral kaçmak değil kurtulmak istiyordu. Babasından kaçarak kurtulamazdı. Diğer kardeşlerini kaçırmış olsa da kurtulabilmiş değillerdi. Aral, babası bedel ödesin istiyordu. Buna inanmak istiyordum. Aral kötü biri değildi. Kötü biri öyle güzel gülemez ki... Kötü biri öyle güzel bakamaz ki... Kötü biri o kadar iyi anlayamaz ki beni...

"Babamı neden benim bulacağımı düşünüyorsunuz?"

Güldü bu söylediğime. "Kadir Kara'nın ölmediği ortaya çıktığında MİT ajanı olduğu ifşa oldu aynı zamanda. Babanı tanıyan herkes o yaşlı tilkinin kolay lokma olmadığını bilir. Onu sen bulmayacaksın Lina. Kadir Kara seni bulacak. Geçmişte de olduğu gibi..."

Kaşlarım çatıldı. Kaçırıldığım zamandan mı bahsediyordu?

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Çok fazla şey biliyorum, benim de kendi yöntemlerim var."

"Sen neden babamı arıyorsun peki?" diye sordum bu kez öfkelenerek.

"Babanın elinde bana dair hiçbir şey yok. İster inan ister inanma babana yardım etmek istiyorum. Eğer o konuşursa düşmanlarım da rakiplerim de ortadan kalacak. Düşmanımın düşmanı, dostumdur."

Makul bir cevap sayılırdı ama dürüstlüğüne inanmıyordum.

"Corse," diye mırıldandım. Onunla daha fazla konuşmak istemiyordum. İçim sıkılıyordu. Aral'la konuşmak istiyordum. Aral beni sakinleştirsin istiyordum. Aptallık mı ediyordum?

"Bu isim nereden geliyor?"

Gülümsedi ve o gülümsemesinde bir anlam vardı. *"Yo ho ho ve bir şişe rom."* Türkçeye dönmüştü. Sanki Aral'ın da duymasını istiyordu ve söylediği şarkı tüylerimi ürpertti. Kristal bardağındaki içkiyi içti. *"Sen iç gerisini halleder şeytan."*

Gözlerini Aral'a çevirmişti şeytan, derken. Bu, beni öfkelendirdi.

"Bu yeterli değil."

"O kürkçü dükkânına geri mi döneceksin o zaman?"

"Ne idiği belirsiz bir adamın yanında durmaktansa Aral'a ve savcıya güvenmeyi seçeceğim."

Bu söylediğim Pars'ı güldürdü. Ayağa kalktım.

"Aral ve savcının seni güvenli ev diye getirdikleri yer bizzat Aral Çakırca'ya ait bir mülk Lina," dediğinde kaşlarım çatıldı. Ne demek Aral'a aitti? Pars gözlerini arkama çevirdi bir anda. "Annen hediye etmişti değil mi?"

Karnıma bir kol sarıldığında sırtım göğsüne yaslandı. O an titrediğimi fark ettim, yumruklarımı sıktım. O an o kadar kaygılıydım ki nefesim sıkışıyordu ama bunu belli etmek istemiyordum.

"Sen kocaman bir sahnede her gün kürkçü dükkânına dönen o küçük tilkiden farklı değilsin."

Kafamın arkasının uyuştuğunu hissettim. Hükümdar Çakırca'nın, yuva sandığın yere dikkat et, deyişi geldi aklıma. *Ya gerçekten nefes alarak ölüyorsan Lina?* Kafamın içindeki düşmanım çıktı meydana. Zihnimi tamamen siyaha boyadı. *Ya Aral onun söylediği gibi biriyse? Ya tüm bunlar kocaman bir oyunsa? Ya yine her şey yalansa? Yine en gerçek bildiklerim yalansa? Annem ile babam bile dürüst değildi bana, Aral neden olacaktı?*

Aral'ın beni bırakıp Pars'ın yakasına yapışacağı sırada kolunu tuttum.

"Yapma," dedim buz gibi bir sesle.

Gözlerini bana çevirdi. Siyah gözlerindeki o bilinmezliği gördüm. Ne konuştuğumuz hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bu ona bok gibi hissettiriyor olmalıydı. Keşke benim de bir fikrim olmasaydı...

"Gidelim," dedim. Sesimin titremesine engel olamamıştım. Pars fark edemezdi ama Aral'ın kulağındaki kulaklık bunu ona iletmiş olmalıydı.

"Görüşeceğiz seninle," dedi Aral öfkeyle.

Bana döndü yüzünü. *Babamı tanıyor muydu? Beni gerçekten kendi evinde mi tutuyordu? Kendisi için beni hedef haline mi getirmişti gerçekten? Kendi ailesi için benim ailemi feda eder miydi?*

"Ne zaman istersen gelebilirsin Lina," dedi Pars.

Aral'ın çenesinin kenetlenişini izledim ama gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmedi. Bana dokunmaya çekinir gibi yaklaştı, bana dokunmasını istemedim. Şimdi olmazdı. Ona arkamı döndüm ve o arkamdan gelirken çıkışa ilerledim. Korkuyordum. Neden bu kadar korkuyordum? Kimse yanımda değildi benim, Aral da olmasa olurdu ama neden bu kadar korkuyordum? Neden Aral düşündüğüm gibi biri değilse diye bu kadar korkuyordum? Babam sırtını dönmüş bana, Aral dönse de yaşardım. Bazı insanlar böyle yaşar ama istemiyorum! Aral'ın yüzü sahte olsun istemiyordum. Olmasın. Ne olur...

Kabanımı dahi almadan çıktım dışarı. Soğuk yüzüme çarptığında saçlarımı savurdu. Umursamadım. Üşümüyordum bile. İçim tamamen buz kesmişti. Soğuktan değil endişeden titriyordum. Kendimi Aral'ın arabasına nasıl attığımı da o yarım saatlik yolun nasıl bittiğini de anlamadım. Gidebilecek bir evim bile yoktu benim. En çok bu koyuyordu bana. İstesem çekip gidemezdim bile. Alin'i almam lazımdı. Alin'i bu insanlara emanet ediyordum ben. Gidemezdim. Nereye gidecektim? Savcıya güvenip gelmiştim buraya. Başka kime gidecektim? Gidecek bir yerim yok ki benim. *Aral ve savcıya da güvenemezsem kime güveneceğim? Kardeşimi nasıl koruyacağım? Ya babamı bulmak için Alin'e bir şey yaparlarsa? Ya benim yaşadıklarımı yaşarsa? Ben Alin'i nasıl koruyacağım? Baba... Neredesin? Özür dilerim. Lütfen. Yardım et. Korkuyorum.*

Elime dokunduğunda irkildim. Eli duraksadı ama yine de tuttu elimi.

"Anlatacağım," dedi ip gibi gerilen sesiyle. "Önce beni dinle. Kafandakileri değil önce beni dinle."

Aral beni ikna etsin istiyordum. Bunun için aptal olmayı bile istiyordum. Suratına kapatılan kapıları daha önce hiç önünde durmamış gibi her gün yeniden çaldığında sen gidemediğinden aklını kaybetme diye kendine olan saygın kalkıp gidiyordu senden. Bir şey söylemedim. Elimize baktım yalnızca. Kafamın içinde onlarca ihtimal beliriyor, hepsinin kancası ense köküme batıyordu. Aral'a olan güvenim kırılacak, o bıçak

yine bana çevrilecek diye içim titriyordu. Öfkeli olmayı geçmiştim artık, kırgın hissediyordum. *Keskinleşecektim eskisi gibi ve ben mi suçlu olacaktım yine? Kesilen mağdur, kıran hiç mi suçlu değil?*

Araba durduğunda bir ruhtan farkım yoktu. İndim fakat hareket edemedim. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Evim değildi hiçbir yer. Alin'i istiyordum. Kendi evime gitmek istiyordum. Ama orada onu koruyabilir miyim ki?

"Eve girelim," dedi Aral beni ürkütmek istemiyor gibi koluma uzandığında kolumu çekerek birkaç adım geriledim.

"Burada," diye mırıldandım.

Sıkıntıyla yüzüne dokundu. "Donuyorsun, buz kestin..."

"Benim bir evim yok!" diye bağırdım aniden. "Sen, bana yalan söyledin!"

"Ben, sana yalan söylemedim."

Öfke ve kırgınlıkla baktım gözlerine. "Hiçbir şey söylememek dürüstlük değildir!" diye kızdım ona. "Burası hakkında ne düşündüğümü biliyordun! Gözlerimin içine baka baka sustun! Savcı gözlerimin içine baka baka güvenli ev diye beni buraya getirdi!"

"Çünkü senin güvende olabileceğin tek yer burası," dedi üstüne basa basa. "Eğer bilseydin gelir miydin?"

"Gelmezdim!"

"Gelmezdin," diye onayladı beni. "Ve sizi koruyamazdık."

"Böyle mi koruyorsun beni!" Histerik bir gülüş çıktı dudaklarımdan. Uzanıp sağ elini tuttum ve havaya kaldırdım işaretparmağını görsün diye. "Kesik attın parmağına. Beni ne hale getireceğini hatırlamak için kestin parmağını!" Sonra ellerimi uzattım ona. Titriyorlardı.

"Halime bak," dedim, sinirden doldu gözlerim. "Beni getirdiğin hale bak!"

Bana dokunmak istediğinde geri çekildim. "Gideceğim buradan!" dedim öfkeyle. "Alin'i alacağım ve gideceğim."

Endişe belirdi gözlerinde, önümü kesti.

"Ne söyledi de bu kadar korkuyorsun benden Lina?" İçerlemiş gibiydi. "Hiç mi güvenmiyorsun bana? Zarar verir miyim sana ya da Alin'e?"

"Korkuyorum ama onun söyledikleri yüzünden değil. Senin yüzünden!" diye kızdım ona. "Doğru soruyu sormadığım için sustuğun her şeyi dürüstlük ve iyilik sayıyorsun ve bu benim ödümü koparıyor. Dün de söyledim. Arkama saklan, dedin. Saklandım!" Hem öfkeli hem de kırgındım. "Arkana saklandım. Benim önümden kendin çekildin!" Parmağımı bastırdım göğsüne öfkeyle. "Babamı tanıyormuşsun."

Gözlerini kapattı. Tanıyordu.

"Tanıyordun. Uzman oldun ve ilk işin onun mezarını açtırmak oldu. İlk işin beni yakmak oldu!"

"Lina," dedi zorlanıyor gibi. "Ne olur... Her şey için suçla beni ama bunun için suçlama. Ne olur..."

"Sustun bana! Hep sustun! O adamın kafamı dolduracağını bildiğin halde sustun!"

"Susmak zorundayım çünkü!" diye kızdı ama bana değildi kızgınlığı. Haklı olduğumu biliyordu. "Benim bazı şeylere susmam lazım! Sen gözümün önünde endişeden titrerken benim susmam lazım! Allah kahretsin ki susmam lazım! Ben seni korumak için her şeyi göze alabilecekken senin endişeden titreyişini izlemek zorundayım. Kolay mı sanıyorsun benim için bu olanlar?"

Bir damla yaş düştü yanağımdan. "Nereden tanıyorsun babamı? Ne zamandır tanıyorsun?"

"Lina, yapma," dedi yalvarır gibi. "Yalvarırım yapma. Ne olur."

"Niye susuyorsun ya neden!" diye bağırdım öfkeyle. "Önce sana güvenmemi sağlayıp sonra beni böyle korkutamazsın!" Göğsüne vurdum öfkeyle. "Delireceğim görmüyor musun!"

Vurduğum elimi tutup kendine çektiğinde beni kollarının arasına aldı. "Yapma," diye ağladım. "İstemiyorum." Ama iradesizce yüzümü omzuna yasladım. "Korkuyorum," diye ağladım, kendimi tutamamıştım. "Sen de olmazsan ne yaparım bilmiyorum Aral." Bu benim güçsüzlüğümü beni mahvedebilecek bir adama ilk itiraf edişimdi ve hiç teslim oluyormuş gibi hissettirmedi. Koşulsuz güven böyle bir şey miydi? "Sana da güvenemezsem ne yaparım bilmiyorum. Gidecek kimsem yok. Kimse yok Aral. Babam nerede bilmiyorum. Babam gelsin istiyorum. Annem uyansın istiyorum. Bana olan Alin'e olsun istemiyorum. Ben onu koruyamam Aral. Sana ihtiyacım var. Senden başka kimsem yok."

Saçlarıma dokundu. "Seni korumak istiyorum," dedi sıcak nefesi ensemi ısıtırken. "Bu ev bana annemin hediyesi ama kapısından içeri girmiyordum ben Lina. Yemin ederim gelemiyordum buraya. Senin için geldim." Kalbim acıdı. Aral annesinin evine bile gelemiyormuş. "Seni başka bir yerde koruyamazdım ve bana ait olduğunu bilseydin buraya ayak basmazdın Lina. Bu olay bizi karşı karşıya getirmezse sen benim olduğum yere ayak basmazdın Lina. Ben sana burası benim, diyemezdim. Kimseye güvenmiyordun, korkuyor ve can çekişiyordun. Yarana bakmama bile izin vermiyordun. Bana güvenmeni nasıl isteseydim senden?"

Hıçkırıklarım arasında tırnaklarımı sırtına bastırdım. "Söyleyecek bir sürü zamanın vardı," dedim üzgün ve titrek bir sesle. "Sana güvendiğimi biliyordun, söylemedin. Babamı tanıdığını söylemedin... O adam bir sürü şey anlattı. Kendi ailen için benim ailemi feda edeceğini söyledi. Ekin için beni feda edeceğini söyledi. Ben..."

Endişe içinde sıraladığım titrek cümlelerim Aral'ın geri çekilip alnını alnıma yaslamasıyla yarıda kesildi. Sağ elini yanağıma yaslayıp başparmağını dudaklarıma yaslamıştı tahammül edemiyormuş gibi.

"Lina," dedi nefesini yüzüme verirken. "Ah sen... Ah sen... İçimi bir görsen..." diye fısıldadı yüzüme. Titriyordum hâlâ. "Seni değil Ekin için, dünya için bile feda etmezdim cennet çiçeği."

Kalbim titredi. Öyle derse çok üzülürdüm. Dudaklarımdaki başparmağı, yanağımdan akan yaşı sildi.

"Söyleyemeyeceğim şeyler var ama kollarımın arasında titremene dayanamıyorum." Yüzünü yüzüme eğdi içi gidiyormuş gibi. Beni sarıp sarmalasın istiyordum. Beni sakinleştirsin istiyordum. Ona olan güvenim tazelensin, o sussa bile ona güveneyim istiyordum. İkna olmak istiyordum. Onun güvenine bağlanmak istiyordum. Bana elle tutulur bir şey versin istiyordum.

"Sen gideceğim, diyorsun ve benim aklım çıkıyor Lina." Burnunu yanağıma yaslarken burnumu çektim. Çok yakındı ve içim titriyordu. Geri çekilmem lazımdı ama çekilemiyordum.

"Yeşil bir kuşun vardı, ismi Bay Cesur'du," dediğinde kalbim göğüskafesime çarptı deli gibi.

Bu bilgiyi ona hiç vermemiştim. Bu bilgiyi günlüklerimde bile bulamazdı. Bunu sadece annem ve babam biliyordu. Aral babamı tanıyordu, Aral kuşumun adını bilecek kadar tanıyordu. Babam bunu söylemiş olamazdı. Babam Aral'a güveniyordu.

"Kafesini sürekli açıyordun, bu yüzden ilk Cesur uçup gitmişti," diye fısıldadı yüzüme. "O kadar üzüldün ki hasta oldun. Baban ertesi gün bulduğunu söyleyerek sana başka bir Cesur getirdi ve bir daha kaçmasın senden diye kanatlarındaki tüyleri fazladan kırptı. Kuşun o yüzden uçamıyordu Lina."

Kalbim şiddetle çarptı göğüskafesime. Anlattığı hikâye gerçekti, kuşum kaçmış ertesi gün geri gelmişti. Ama uçmamasının sebebinin bu olduğunu bilmiyordum. Bu hikâyeyi babamdan başkasından dinlemiş olamazdı Aral ve babam ona bu anıyı anlattığına göre yakın olmalılardı.

Babam, Aral'a güveniyordu. Belki de birlikte çalışıyorlardı... Aral konuşamıyordu ama ona güveneyim diye bunu söylüyordu.

Kalbimdeki endişenin, yerini rahatlamaya bıraktığını hissettim. Aral'ın beni hep tanıdığı anlamına mı geliyordu bu emin değildim ama sorsam da cevaplamayacaktı, biliyordum. Bir sebepten susması gerekiyordu ve bu belki de babam MİT ajanı olduğu içindi. Fakat bu kadarı yeterliydi. Buna inanacaktım çünkü aksi takdirde endişeden ölebilirdim.

Burnunu yanağıma sürttüğünde içim titredi.

"Gitme," dedi nefesi yüzüme çarparken.

Karanfil kokusu ciğerlerime dolarken yüzüm ısındı. Kalbim sancıdı. Hissettiğim şeyler beni korkutuyordu.

Yutkundu ve ah çeker gibi nefesini verdi. "Yapmamalıyım," dedi dudaklarımın üzerine. "Ama aklımı kaybedeceğim."

Aklı çıkan bendim ama aklını kaybeden oydu. Onu itecek iradem yoktu. Onu ne itmek ne de geri çekilmek geliyordu içimden. Aksine onu öpmek istiyordum. Beni öpsün istiyordum. Delilikti. Yanardık.

"Senin dönüp dolaşıp geldiğin yer bu dört duvar değil Lina..." diye fısıldadı, dudakları artık dudaklarıma çarparken. "Ben olmak istiyorum."

"Öyle olmuyor mu zaten?" diye fısıldadım. Teslim olmak böyle bir şey mi?

Gözlerimiz kesiştiğinde gözlerinde gördüklerim içimi titretti ve Aral aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Beni dudaklarımdan öperken gözkapaklarım iradesizce gözlerimin üzerine kapandı. Sol elini kafamın arkasına yaslayıp beni kendine çekerken sağ elini belime sardı. Kalbim dudaklarıma taşındı, bu delilikti ama umurumda değildi. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Aklımı kaybetmiştim. İkimiz de aklımızı kaybetmiştik sanki.

Sağ elimi yanağına, sol avcumu ensesine yasladım ve çenemi kaldırıp ben de onu öptüm. Dudaklarımız birbirine yapboz parçaları gibi yerleşirken Aral beni acele etmeden, nazikçe öpüyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki kulaklarımda duyuyordum nabzımı. Öpüşüne karşılık verirken yanağından indirdim elimi ve göğsüne yasladım. Avcumun altında atan kalbinin ritmi benim kalbimin ritmine eşitti. Aral Çakırca sadece şansım olsun istemiştim. Şimdi fark ediyordum ki aslında çok daha fazlasıydı.

Nefesimi tuttuğum için dudaklarından ayrılan ben oldum ama yüzlerimiz çok uzaklaşmadı birbirinden. Aral dudaklarını nemli kirpiklerime bastırdığında içim yabancı olduğum bir hisle sarmalandı. Birkaç saniye

nefeslendik ikimiz de çıt çıkarmadan. İkimiz de ne söylenir bilemiyorduk belki de...

Telefonunun sesi nefes alışverişlerimizin sesini böldüğünde kafasını kaldırıp uzaklaştı benden. Ellerimi kendime çektim ben de. Benden uzaklaşması, kafama daha çok oksijen gitmesine sebep olurken tenimin utançtan kızardığını fark edebiliyordum. Az önce öpüşmüş müydük gerçekten? Sağ elim dudaklarıma giderken gözlerimi etrafta gezindirdim ne yapacağımı bilemeyerek.

"Efendim," diye cevapladı Aral telefondaki kişiyi. Bir süre karşı tarafı dinledi. "Durumu nasıl peki?"

Ürperdim endişeyle. Annemle mi ilgiliydi? Kalbim tekrar endişeyle çarptı ama Aral kötü bir haber almış gibi durmuyordu hiç. "Geliyorum hemen. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Görüşmek üzere," diyerek kapattı telefonu.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle. "Anneme bir şey mi olmuş?"

Kafasını salladı ama rahatlamış gibi omuzlarını düşürdü. "Annen uyanmış Lina."

Duyduğum cümle tüylerimi diken diken ederken yıllardır bana sırtını döndüğünü düşündüğüm kaderin yüzüme dönmese bile en azından yüzünü bana çevirdiğini hissettim.

"Ne?" diye sordum. İnanamamıştım.

Elini uzatıp saçlarıma dokunurken gözlerimin içine baktı umutla. "Annen uyandı Lina."

Aral Çakırca ne söylerse bir bir çıkıyordu. O ölüm meleğini anımsatıyordu ama içinde kocaman bir yaşam müjdesi saklıyordu sanki. Bana hiç böyle güzel gülen ölü gördün mü, demişti.

Aral... Sen hiç bu kadar yaşatan ölüm meleği gördün mü?

Bölüm 4

Sıraya Dizilen Acılar

Bazen ne yaparsan yap kaçtığın yere dönersin. Tıpkı küçük kızıl bir tilki gibi kaçar durursun ama kendini nihayetinde kürkçü dükkânında bulursun.

Bazen iki kere iki dört etmez. Toplasan bir araya gelmez ama çıkarmak istersen elinde kalan sana yetmez.

Bazı şeyler öyledir, öyle kabul etmek gerekir. Kabul etmezsen şayet, bilirsin başına geleceği. Ya canını yakar ya da aklını karıştırır, canını sıkar.

Bazen korktuğundan soramadığın soruları boynuna asar korkunun esaretinde kendinden nefret duyarak yürürsün o darağacına. Belki de o ip gerçek bile değil ama sormadan bilemeyeceksin. Korktuğundan soramayacaksın ve o ip gerçek olmasa bile canını yakacak. Korkusu hep içinde bir yerde kalacak.

Aral ile bir saat kadar önce endişe içinde titreyerek geldiğim yolu şimdi kafamda onlarca soruyla geri dönüyordum. *Annem uyanmış.* Aral, öyle söylemişti. Aral bana başka şeyler de söylemişti. Aral... Babamı tanıyormuş. Aral yalnızca babamı tanımıyor, onunla tanışıyormuş. Aral babamla tanışmakla kalmıyormuş, onunla yakınmış. Benim bile bilmediğim anılarımı biliyormuş, yalnızca babamdan duymuş olabileceği anıları biliyormuş. Bay Cesur gerçekten gitmiş mesela. İkinci bir Bay Cesur varmış ve beni gerçekten terk edemiyormuş.

Aral'ın söyledikleri de sustukları da kafamın içinde dönüp duruyordu ama bir türlü bir sonuca bağlanmıyordu. Varsayımların ardı arkası kesilmiyordu. Pars, Aral uzman olur olmaz ilk iş babanın mezarını açtırdı, demişti. Belki de sebebi babamı tanımasıydı... Belki de bir plan vardı ortada bana anlatmadığı... Hayır, anlatamadığı... Aral bana anlatamıyordu. Susmak zorundayım, demişti. Ve ben onu bunun için suçlamak istesem de yapamıyordum. MİT ajanı, demişti Pars, babam için. Babam geçmişte vazifelerim var, demişti. Ortada düşündüğümden çok daha büyük bir şey vardı. İstihbarat diyorlardı ve emir demiri keserdi. Biliyordum. Aral'a

sus denmişse, Aral susmak zorunda kalırdı. Biliyordum. Biliyordum ama biliyor olmak kafamın içinde binlerce sorunun belirmesine engel değildi. Benim kafamın içini susturmaya hiçbir şey bir sebep değildi. Nasıl susacaktım? Herkes bana susarken ben nasıl sormayacaktım? Kimse anlatmıyordu ki sebeplerini ben de kabul edeyim.

Ben hep makul biriydim, öyle olduğumu düşünüyordum en azından. Mantıklı bir açıklama yapılsa bana, yeterince ikna olursam, anlayabilirsem sebepleri kabul etmeye çok meyilliyim. Ben başka bir çıkış yolu olmadığına inandırılırsam kalırım. Ben kalmak için inandırılmak isterim. Korkarım çünkü yalnız kalmaktan. Bilmiyorlar mı? Yoksa görmüyorlar mı? Çok iyi bir oyuncu muyum? Yoksa oyuncak mıyım?

Aral... Sen de mi görmezden geldin beni? Tanıyormuşsun babamı. Niye hiç teselli etmedin beni? Onu da mı yapamazdın?

Tırnaklarımdaki ojeleri sökerken arabanın içinde yalnızca nefes alışverişlerimizin sesi işitiliyordu. Derin bir nefes aldım boğulur gibi hissettiğimden. Şimdi bunları düşünecek zaman değildi. Düşünecek öyle çok şey vardı ki kafamın içinde sıraya koymam gerekiyordu. Hatta kategorilere ayırmam gerekiyordu çünkü her şey birbirine karışmıştı. Düğümleri çözmek isterken kocaman bir yumak haline gelmişti her şey. Saçlarımı tepemde toplayıp zihnimin içine girişmek, her şeyi toparlamak, duvarları yıkayarak kandan irinden arındırmak istiyordum.

Fakat... Şu an önemli olan tek şey annemdi. Durumu nasıldı? İyi olacak mıydı? Uyanmış olması, tedavisinin iyiye gittiği anlamına geliyordu, iyileşir miydi sahiden? İyileşsin. O da sussun bana, göz yumsun tüm yıpranmışlığıma, eriyip kaybolmuşluğuma göz yumsun ama iyileşsin, ne olur. Yeter ki annem yaşasın, Alin kimsesiz kalmasın, ben kalkarım her şeyin altından. Babam da yaşıyordu, terk etmiş olamazdı bizi. Sebebi olmalıydı değil mi? Annemin de sebepleri olmalıydı. Annem uyanmıştı ve artık bazı sorumlarıma cevap verebilirdi.

Tek başıma çözemeyeceğimi bildiğim düğümleri çözmeye çalışmak, tırnaklarımı kırıp kanatmaktan başka bir işe yaramazdı. En azından şimdilik yapmayacaktım bunu. Annem iyi olursa Alin ve ben de iyi olurdum. Biz iyi olursak kafam daha sakin olurdu. Sakin olursam her şeyi daha iyi düşünebilirdim. Adım adım gidecektim. Çözecektik her şeyi. Aral söz vermişti. En azından çözene kadar kalacaktı. Sorun değildi gözden çıkarılmış olmak. Sürekli susulan olmak, yok sayılmak, hiçe sayılmak sorun değildi. Herkes iyi olacaksa sorun değildi. Sorun olmamalıydı. *Aileler*

bunun için var değil mi? Bazen fedakâr olmak gerekir. Feda edilmiş olmak, sorun değil. Değil mi Aral?

Tırnaklarıma işkence eden ellerimin arasına sıcak, büyük, kararsız bir el girdi ve ellerimin kavgasına bir son verdi. Zihnimin içinde onunla konuştuğum sırada elimi tutması içimi ezdi. Ona kızgındım ama bunu ifade etmek için bile yorgundum. Bir yanım onu uzaklaştırmak bir yanım ona sarılarak saatlerce kollarında teselli edilmek istiyordu. Ondan hem kurtulmak hem de çok daha öncesinden tanışmış olmak istiyordum. Onu şimdimde istemiyor geçmişimde tesellisine sahip olmuş olmayı diliyordum. *Madem tanıyormuş babamı, neden bir kere bile teselli etmemiş beni? O da mı çevirmiş gözlerini yoksa? Beni hiç görmemiş mi?*

"İyi misin?"

Değilim. Ben uzun süredir iyi değilim Aral. Biliyorsun sen de ama soruyorsun. Neden soruyorsun? Aldığı cevap bildiğini değiştir mi insanın?

Gözlerimi dizlerimin üzerindeki elimizden uzaklaştırıp ona çevirdim. "İyiyim," diye mırıldandım durgun bir sesle.

Yüzüne baktığımda aklıma ilk gelen şuydu: *Aral Çakırca beni öpmüştü ve beni öpmesine izin vermiştim. İzin vermekle kalmamış, ben de onu öpmüştüm.* Yüzüne baktığımda kafamın ortasına neon ışıklarla asılan düşünce tam olarak buydu. İlk bakışta göze hoş geliyordu ama uzun süre bakınca göz alıyor, sinir bozuyordu. Etrafına bir sürü soru işareti ekleniyordu, kocaman bir şeye dönüşüyor, parlıyor, baş ağrısı yapıyordu.

Neden beni öpmüştü? Niye öyle şeyler söylemişti bana? Neden beni öpsün istemiştim? Bir sürü sebep sayabilir, bahane uydurabilirdim tüm bu sorularım için. Tanıyordum kendimi. Anlık bir acizlik; sevgiye, ilgiye muhtaçlık, atmosfere kapılma veya hata olarak düşünebilir, konuyu kendi içimde kapatabilirdim. Kapatırdım da... Hem gerçeklerle yüzleşesim hiç yoktu şu an. Bunu düşünmenin, arkasında bir anlam aramanın, karışık kafamı daha çok karıştırmanın ve endişeyle eğilen omurgamın üzerine yük bindirmenin hiç sırası değildi.

Aral gözlerini yoldan çekti ve bana baktı. Dingin denizi andıran gözlerine ne zaman baksam sakinlik benim gözlerimin kıyısına vururdu. Bu kez de öyle olsun istiyordum. Aral'a ağlayarak söylediklerimde kendimden nefret etmeme sebep olacak kadar ciddiydim. Eğer ona da güvenemezsem ne yaparım bilmiyordum hiç ve bu acizliğimi hiç unutmayacaktım.

Konu para ya da geçim derdi olsaydı kimseye uzatmazdım elimi. Giderdim, canla başla çalışır kazanırdım kendi paramı. Kazanmıştım da.

bunun için var değil mi? Bazen fedakâr olmak gerekir. Feda edilmiş olmak, sorun değil. Değil mi Aral?

Tırnaklarıma işkence eden ellerimin arasına sıcak, büyük, kararsız bir el girdi ve ellerimin kavgasına bir son verdi. Zihnimin içinde onunla konuştuğum sırada elimi tutması içimi ezdi. Ona kızgındım ama bunu ifade etmek için bile yorgundum. Bir yanım onu uzaklaştırmak bir yanım ona sarılarak saatlerce kollarında teselli edilmek istiyordu. Ondan hem kurtulmak hem de çok daha öncesinden tanışmış olmak istiyordum. Onu şimdimde istemiyor geçmişimde tesellisine sahip olmuş olmayı diliyordum. *Madem tanıyormuş babamı, neden bir kere bile teselli etmemiş beni? O da mı çevirmiş gözlerini yoksa? Beni hiç görmemiş mi?*

"İyi misin?"

Değilim. Ben uzun süredir iyi değilim Aral. Biliyorsun sen de ama soruyorsun. Neden soruyorsun? Aldığı cevap bildiğini değiştir mi insanın?

Gözlerimi dizlerimin üzerindeki elimizden uzaklaştırıp ona çevirdim. "İyiyim," diye mırıldandım durgun bir sesle.

Yüzüne baktığımda aklıma ilk gelen şuydu: *Aral Çakırca beni öpmüştü ve beni öpmesine izin vermiştim. İzin vermekle kalmamış, ben de onu öpmüştüm.* Yüzüne baktığımda kafamın ortasına neon ışıklarla asılan düşünce tam olarak buydu. İlk bakışta göze hoş geliyordu ama uzun süre bakınca göz alıyor, sinir bozuyordu. Etrafına bir sürü soru işareti ekleniyordu, kocaman bir şeye dönüşüyor, parlıyor, baş ağrısı yapıyordu.

Neden beni öpmüştü? Niye öyle şeyler söylemişti bana? Neden beni öpsün istemiştim? Bir sürü sebep sayabilir, bahane uydurabilirdim tüm bu sorularım için. Tanıyordum kendimi. Anlık bir acizlik; sevgiye, ilgiye muhtaçlık, atmosfere kapılma veya hata olarak düşünebilir, konuyu kendi içimde kapatabilirdim. Kapatırdım da... Hem gerçeklerle yüzleşesim hiç yoktu şu an. Bunu düşünmenin, arkasında bir anlam aramanın, karışık kafamı daha çok karıştırmanın ve endişeyle eğilen omurgamın üzerine yük bindirmenin hiç sırası değildi.

Aral gözlerini yoldan çekti ve bana baktı. Dingin denizi andıran gözlerine ne zaman baksam sakinlik benim gözlerimin kıyısına vururdu. Bu kez de öyle olsun istiyordum. Aral'a ağlayarak söylediklerimde kendimden nefret etmeme sebep olacak kadar ciddiydim. Eğer ona da güvenemezsem ne yaparım bilmiyordum hiç ve bu acizliğimi hiç unutmayacaktım.

Konu para ya da geçim derdi olsaydı kimseye uzatmazdım elimi. Giderdim, canla başla çalışır kazanırdım kendi paramı. Kazanmıştım da.

Kendi işimi kendim halleder, ailemi tek başıma geçindirirdim. Ama bu konu çok başkaydı. İçinde olduğum bu durum, insanlar, bu bilmece çok başkaydı. Ben bu insanlarla baş edemezdim. En başında bu yüzden kaçmak istemiştim ama Aral haklı çıkmıştı, çoktan bulunmuştum, saklanamazdım. Ben tek başıma ailemi koruyamazdım. Ben aileme bakardım, onları geçindirirdim ama onları bu insanlardan koruyamazdım. Ve ben, bu acizliğimi hiç unutmayacaktım. Bana bu acizliği yaşatanları hiç affetmeyecektim.

"Değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Bir sürü şey geçiyor aklından, biliyorum." Gözlerimin içine bakıyordu. "Ama şimdilik yalnızca anneni düşün. Söz veriyorum," dedi inanmamı ister gibi üstüne basarak. "Söz veriyorum, bana güvendiğin için asla pişman etmeyeceğim seni. Asla Lina... *Asla*, keşken olmayacağım."

Gözlerimi ellerime çevirdim durgun bir ifadeyle. Yine o hissizleştiğim zamanlardaki gibiydim. Ruhum o mezarın önüne bağlı değildi artık ama artık mezarı terk etmeyi bile denemiyordu. Ruhum o mezarın başından ayrılmıyordu. Bazen bir adım atacak oluyordu, kaçırıyorlardı onu. Mezardan uzaklaşası değil, içine giresi geliyordu.

"Başka şansım yok ki," diye mırıldandım kırgın bir ifadeyle. "Sana güvenmekten başka şansım yok benim Aral."

"Mecburiyetten değil," dedi bu söylediğime gücenmiş ve biraz da kızmış gibi. "Yapabildiğin için güven."

Yapabildiğin için... Güç, yapmak değildir, derdi babam. Yapabilme hakkını elinde tutup buna karar verebilmektir. O halde mecbur kaldığın için güvenmek acizlik belki ama yapabildiğin için güvenmenin güçsüzlükle bir ilgisi yok. Birine güvenmek güçsüzlük değil, güçtür belki de...

"Ben güçlü müyüm sence?" diye sordum gözlerimi tekrar yüzüne çevirip.

Bu söylediğim onu hafifçe gülümsetti. Karşı yönden gelen bir arabanın ışığı yüzüne düşerken gözlerimin içine baktı. "Öylesin."

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordum huysuz bir sesle. *Dalga mı geçiyordu benimle?*

İç çekip gözlerini önüne çevirdi usulca. "Yarım saat kadar önce tek bir kelimenle elimi ayağımı boşalttın. Şimdi de ben güçlü müyüm, diye soruyorsun, ondan."

Gideceğimden korktuğu için mi eli ayağı boşalmıştı? Aral Çakırca'nın? İnandırıcı gelmiyordu hiç. O an bana gitme, derken çok içtendi, inkâr edemezdim ve zaman zaman bana kıyamıyor gibi bir hali de vardı ama

o Aral Çakırca'ydı sonuçta. Soğukkanlılığını, sakinliğini çok nadir yitiriyordu.

"İnandırıcı gelmedi," diye mırıldandım.

"Senin inanmadığın daha neler var..." dedi o da.

"O ne demek?"

"Çok farklı bakıyoruz olaya, demek." Gözlerini yine bana çevirdi. "Çok başka bakıyoruz olaya, demek."

"Aynı pencereden bak benimle o zaman," dedim gözlerine bakarak.

"Hangi pencereden bakarsam bakayım Lina..." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Sen Lina'sın."

Sen Lina'sın. Ben annemin göz yumduğu kızı, babamın gözden çıkardığı kızı, Alin'in tek dayanağı olan ablası, tanımadığı adamlar için Kara'nın kızı ya da kızıl küçük tilki olabilirdim ama Aral için hep Lina'ydım. Bir tek o beni ben olduğum için kabul ediyor; benim de bir kalbim olduğunu, benim yaşadığımı, bir insan olduğumu fark ediyordu sanki. Ve bana her ismimle hitap ettiğinde bunu hissediyor olmak, ona olan güvenim sarsılacak olursa kendime de sırtımı döneceğimi biliyor olmaktı. Ona olan güvenimi de kaybedersem geri dönülemez bir şekilde hissizleşecek, istedikleri gibi içi boş bir kukladan ibaret olacaktım. Öyle hissediyordum.

"Sen çok güçlüsün. Ama aksi bile olsaydı sen yine Lina olurdun. Kimse güçlü olmak, her zorluk karşısında dimdik durmak zorunda değil. Her şey insan için. Yıkılacaksın, pes edeceksin, ağlayacaksın ve kendi savaşını vereceksin. Birine veya bir şeye yaslanmakta sorun yok Lina, dikbaşlı ölüm diye bir şey yoktur."

Her kelimesi, kurduğu her cümle nasıl içime işleyebilirdi bu kadar? Beni nasıl bu kadar güçlü hissettirirken bacaklarımı titretebilirdi?

"Ya yaslandığımda düşersem?"

Başparmağı sol elimin üzerini okşadı nazikçe. "İzin vermem."

"Ya seni de yıkarsam?"

Gülümsedi ve yüzünü bana çevirdi usulca, gözlerimin içine baktı. "Canın sağ olsun."

İçim sıcacık oldu yine ve bunu hiç sevmedim. *Hayır, sevdim. Ama bunu sevmiş olmayı sevemezdim.*

"Deme öyle şeyler," dedim hoşnutsuz bir ifadeyle.

"Nasıl şeyler?" diye sordu ifademe gülümseyerek.

"Öyle şeyler," diye geveledim. "Kızgınım sana hâlâ. Sadece sırası değil diye susuyorum."

"Biliyorum." Kafasını yavaşça salladı. "Kapanmadı henüz. Senin bana soracak hesabın, benim de sorularım var. Biliyorum, tartışmamızı erteledik sadece."

Gözlerinde öfke vardı ama bana değildi. Pars'aydı. Pars'ın bana neler söylediğini merak ediyordu. Cümlelerimi anlamamış olsa bile isimleri anlamıştı. Konuşmamızda kendi ismi ve Ekin'in ismi geçmişti ara ara. Elbette soracak soruları vardı. Pars her şeyi o kadar kendinden emin söylemişti ki sanki söylediği her kelime doğruymuş gibi tereddüt dahi etmemişti hiç. Durup düşünmemişti bile. Ya profesyonel bir yalancıydı ya da gerçek, sandığım bir yalandı. Mehmet Ali, gerçeklerle yalanları harmanlayacağını ve ona inanacağımı söylemişti. Ona tam olarak inandığımı söyleyemezdim ama o evlerin Aral'ın olduğu doğruydu neticede, kızmakta haklıydım. Ek olarak Pars'ın kim olduğunu bilmiyordum bile.

Hastanenin otoparkına girdik. Usulca indim arabadan. Aral'ı beklemeden girişe doğru yürüdüm. Hava çok soğuktu, üzerimde kaban vardı ama içimdeki incecik saten elbise pek sıcak tutmuyordu beni. Ayaklarımda hâlâ klasik açık ayakkabılar vardı, değiştirmek aklıma gelmemişti. Buz gibi hava tenimi kesiyordu ama umurumda değildi. Otomatik kapıdan geçtik, ayak seslerimiz gecenin bir vakti sessizleşen hastane koridorlarında yankılandı.

Attığım her adımda, zihnime balyoz gibi inen ayak sesleriyle daha da gerildim. Tedirgindim. Annem uyanmıştı ama günlerdir uyuyordu. O uyurken kıyametler kopmuştu. *Ona tüm bunları nasıl anlatacaktım? Nasıl sen haklı çıktın, babam yaşıyormuş, diyecektim? Nasıl başımızda bir sürü bela var, diyecektim? Nasıl soracaktım ona niye sustun bana, diye? Niye bana anlatmadın, niye benim Asaf'a gitmeme izin verdin, diye nasıl soracaktım?* Soramazdım. Şimdi olmazdı. Ne zaman olurdu bilmiyordum ama şimdi soramayacaktım.

Asansörün yukarıyı işaret eden tuşuna bastım birkaç kez daha. Aral tam arkamda dikiliyordu. Varlığı oradaydı, nefesi oradaydı. Bir ay önce ölümün nefesiydi hissettiğim. Şimdiyse ölüm meleğine aitti. *Ölüm meleklerinin ölümle işi yok aslında, onun tek yaptığı yaşam toplamak. Ölümle değil yaşamla onun işi. Yoksa nasıl yaşatmak ister bir insan birilerini?*

Tekrar tuşa basacaktım ki elimi yakaladı.

"Sakin ol," dedi arkamdan. Nefesi saçlarıma değdi. "Durumu iyi."

Elimi tutana kadar titrediğimi de buz kestiğimi de fark etmemiştim. Asansörün kapıları açıldı, benden önce hareket etti ve beni de içeri çekti.

İçeri girdim, kapılar arkamdan kapandı. Asansörün aynasında kendimi gördüğümde akan makyajım ve elimi tutan Aral'ın yansıması beni öfkelendirdi. Elini bırakıp aynaya sırtımı döndüm. Tutmasındı elimi, istemiyordum.

Gerginlikle iki elimi dirseklerinden kırarak karın hizamda birleştirip parmaklarımı sıktım. Aral'a bakmadım hiç. Doğrudan kapıya baktım.

Doktor onu uyandırmayı denediğine göre değerleri iyi olmalıydı. Zira uyanmıştı annem. *İyi olurdu değil mi?*

"İyi olacak, değil mi?" diye sorarken buldum kendimi.

Aral doktordu. O benden daha iyi bilirdi. Aral ne dese çıkmıştı. O söylerse inanırdım.

"Olacak," diye onayladı beni. "Her şey yavaş yavaş yoluna girecek."

Onun tesellilerine alışmak bile isteye zehir içmekti ve ben susuz kalmış hissediyordum kendimi. *Umutlara tutunmak daha çok acıtmaz mı insanın canını? Bile isteye bir intihar bu.*

Asansörün kapıları açıldığında kendimi dışarı attım aceleyle. Birkaç polis memuruyla göz göze geldim. Bu beni rahatlatmadı, aksine gerdi. Çünkü kim olduğumu biliyordum artık. Bana ne gözle baktıklarını biliyordum. Belki de bizi hor görüyorlardı. Belki de korumak için değil babamı yakalamak için bekliyorlardı burada. Bilmiyordum. Şu an umurumda da değildi bunlar.

Hızlı adımlarla annemin odasına ilerledim, normal odaya alındığı için Aral arkamdan yönlendirdi beni. Kapının tam önünde durdum ama açamadım. Aklıma on bir ay önceki o anım gelmişti aniden. Yumruklarımı sıktım. Gözlerimi kapının üzerinde gezdirdim.

Dikişleri yeni alınan avuçlarıma batan tırnaklarım canımı acıttı, avuçlarım sızladı.

"Lina."

Lina. Cennette açan hurma ağacı, demek. Cennette açan bir çiçek demek. Benim bu cehennemde ne işim var Aral?

Hastane odalarının kapılarını açmak istemiyordum. Yatakların demirlerini tutmak istemiyordum. Ben sevdiğim insanları buralarda görmek istemiyordum.

O sırada, "Açmamı ister misin?" diye sordu yumuşak bir ses.

İsterdim ama sen hep olmayacaksın ki Aral.

Dişlerimi sıkıp kapının kolunu tutup açtım. İçeri girdim. Kısacık koridoru üç adımda aştım ve merakla kapıya çevrilen bir çift mavi gözle karşı karşıya geldim. Görüşüm bulanıklaştı önce, ardından netleşti. Yüzümün ıslandığını hissettim.

"Lina," dedi annem hüzünlü ve yorgun bir sesle.

"Anne," dedim titrek bir sesle.

Ama yanına gidemiyordum. Kalakalmıştım öylece. O gerçekten uyanmıştı. Yaşıyordu. Uyanmaz sanıyordum ama uyanmıştı. Gerçekti.

Elini bana kaldırdığında ne oldu bilmiyorum. Bir anda eline uzandım, adımlarım ileri atıldı. Kendimi dizlerimin üzerine çökmüş bir halde, bir elim elini bir elim de yatak demirini tutuyorken buldum bir anda. Yüzümü yatağa yaslayıp ağlamaya başlamıştım.

Ona nasıl olduğunu sormalı, her şeyin iyi olacağına dair onu teselli etmeliydim ama yaşadığını görmek, gerçekten uyandığını görmek içten içe kendimi alıştırdığım "annemi de kaybedeceğim" düşüncesini içimden söküp atma isteği doğurmuştu.

Ben yine bir hastane odasında yere yığılmıştım ama bu kez hayata karşı kazandığımız içindi. Bu sefer alamamıştı benden kimseyi. Yatağa yüzümü yaslayarak sessizce ne kadar ağladım bilmiyorum. Annemin, saçlarımı okşadığını hissettim. Bir sürü pişmanlık hissettim, bir sürü kırgınlık hissettim, bir sürü keşke hissettim ama her şeyi düzeltmek için ilk kez bir şans verilmiş gibi de hissettim.

Kendimi de kafamın içini de susturmaya çalıştım. Ne kadar ağladım bilmiyorum ama zorla susturdum kendimi. Susmalıydım. Ağlamamalıydım. Ben Lina Kara'ydım. Ayakta durmalıydım. *Henüz benimle işi bitmedi hayatın. Çok başka planları var benim için. Şimdi yıkılamam. Onun bile bir sırası var.*

"Lina'm," dedi özlediğim yumuşacık kadife ses. "İyi misin anneciğim?"

Değilim anne.

Alnımı yataktan kaldırmadan ona çevirdim yüzümü. "Özür dilerim," dedim ağladığım için. Burnumu çektim. "İyisin değil mi? İlk bunu sormalıydım. Özür dilerim."

Gülümsemeye çalışarak kafasını salladı. Her zaman metanetli, sabırlı bir kadındı. Belki beni de öyle sandığındandı susmaları...

"İyiyim," dedi beni ikna etmek ister gibi. Yanağımdan akan yaşı elinin tersiyle silerken onun da gözünden bir damla yaş düştü. "Ağlama güzel bebeğim, ne olur."

"Sen de ağlama," dedim, üzüldüğü için ona bir şey olmasından endişe ederek. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Saçlarımı sevdi. Annemin beni sevdiğini biliyordum. Hem hasta hem de eşini kaybetmiş olmak, üstüne kızının ağır bir depresyona girmesi

kolay şeyler değildi. Benim de elimde değildi ama ona daha iyi bakamadığım, onu teselli edemediğim için çok pişmandım. Belki de bu kadar içekapanık olmasam anlatırdı bana. Tehdit edildiğini bile söylememişti. Belki de hep bizi korumak istemişti bir şeylerden. *Öyle olmalıydı. Yoksa neden sussun öz annem bana?*

"Aptal gibi," dedi yorgun bir ifadeyle. "Kafam uyuşuk biraz. Doktor normal olduğunu söyledi. İlaçlar kanımdan arındıkça daha iyi hissedermişim."

Kafamı salladım. "Daha iyi olacaksın." Elini öptüm. "Her şey iyi olacak. Bunu da atlatacağız. Sen neler atlattın..."

Yanağımı okşamaya devam ederken gülümsedi bana. "Elbette hallederiz bir tanem. Sen üzme güzel canını."

Kafamı salladım hafifçe. "Asıl sen üzme canını hiçbir şeye. Ben her şeyi halledeceğim anne. Sen sadece iyi ol tamam mı?"

"İyi olacağız." Tuttuğum elimi hafifçe sıktı, bana güç vermek ister gibi. Keşke ben ona güç verebilseydim... "Alin nasıl? Çok ağlayıp üzmedi değil mi seni?"

Gözyaşlarım aktı tekrar. Kafamı iki yana salladım elini hafifçe sıkarak. "O iyi, merak etme." Gülümsemeye çalıştım. "Sincaba daha çok benziyor artık. Yanakları daha tombul ve çok daha sevimli. Onu artık atkıların altında saklayamazsın." Yaşlar düştü gözlerimden. "Onsuz geldiğimi öğrendiğinde kızacak bana. Dilinden kurtulamam kesin."

Annem ağlarken gülümsedi bu söylediğime. "Yanında değil mi? Kime bıraktın bir tanem?"

Burnumu çektim. Annem hiçbir şeyi bilmiyordu. Bunca şeyi ona nasıl anlatacağımı hiç bilmiyordum.

"Aral'ı tanıyor musun?" diye sordum merakla. Belki babamdan ya da otopsisini yaptığından ötürü tanıyor olabilirdi.

"Adli tıp uzmanı mı?" diye sordu kırık bir sesle.

Kafamı salladım. "Bir ablası var, Güneş abla. Alin çok seviyor onu, ona bıraktım."

Anladım, der gibi kafasını salladı hafifçe. Burnunu çekti. Aklına uyumadan önce yaşananlar geliyormuş gibi derin bir nefes çekti içine. Gözlerinde kederle gözlerimi izledi.

"Nelerle uğraşmak zorunda kaldın kimbilir," dedi mavi gözleri kızarırken. "Özür dilerim Lina. Her şeyle tek başına savaşmak zorunda kaldığın için özür dilerim bir tanem." Sağ eli yüzüne gitti ve gözyaşlarını sildi yorgunca. "Bunları yaşamak zorunda kaldığınız için özür dilerim."

İçim eziliyor, nefes alamıyor gibi hissediyordum kendimi. Çaresiz hissediyordum. Ne hastalığını iyi edebiliyordum ne de bu acımasız hayattan kurtarabiliyordum onları. Yalnızca izliyor, düğümleri çözmek isterken daha çok dolanıyor ve suyu bulandırıyordum. Faydasız hissediyordum ve bu beni mahvediyordu.

Kafamı iki yana salladım. "Sorun değil." Elinin üzerini okşadım. "Sorun değil. Hep birlikte atlatacağız. Sen iyi olmaya odaklan yalnızca. Halledeceğiz her şeyi."

Yanağımı sevdi gözünden yaşlar akarken. "Canım benim," dedi gözlerime bakarak. "Üzgünüm her şey için."

Bu, söylemedikleri için miydi emin değildim ama kalbimi kırıyordu. Sustuğu, anlatmadığı kimbilir neler vardı ve ben yine sustuğu için kırılıyordum. Çünkü beni hayata getiren onlardı, ben istememiştim ki yaşamayı. Ve buna rağmen bir açıklama yapsalardı öyle olması gerekmiş cümleleriyle teselli edebilirdim kendimi.

"Yeni uyandın. Dinlenmen gerek. Üzme kendini, düşünme hiçbir şey. Her şey yoluna girecek. Eskisi gibi olacağız."

"Çok daha iyi olacağız," diye onayladı beni.

Sessizleştik ikimiz de. Annemin yorgun bedeni çok sürmeden bu kez normal bir uykuya düştü. Kapı açılana kadar yere çökmüş bir halde makinedeki ritmini izledim. İçeri atılan adımların sahibini ritminden tanıdım. Bir insan bir insanı adımlarından tanır mıydı? Ben insanları adımlarından tanıyordum. Benden çok giden olmuş ama Aral'ın adımlarının sevdiğim bir yanı ve diğerlerinden bir farkı var. Genelde bana yaklaşıyorlar.

"Doktoruyla konuştum," dedi kısık bir sesle. Annemi uyandırmak istemiyordu. "Seninle de konuşması için beklemesini rica ettim."

"Teşekkürler," diye fısıldadım annemin yüzünü izlerken.

Yatak demirine kenetlenen sol elimin üzerinde sıcak elini hissettiğimde irkildim. Eli parmaklarım üzerine kapandı ve yavaşça çözdü elimi. Bu sefer huysuzluk etmedim. Elimi tutmasına izin verdim. Elimi tuttu, ardından güçlü kolu karnıma sarıldı ve beni ayağa kaldırdı kolayca.

O kadar bitkin hissediyordum ki ayakta duramayacakmışım gibi geliyordu. Sırtımı göğsüne yaslandım. Burnumu çekerek baktım ona.

"Aral," diye fısıldadım.

"Efendim."

Sesi tam kulağımın üzerinden geliyordu, sessiz ama netti. Ses tonunu seviyordum.

"Ben bu olanları nasıl anlatacağım?" Gözlerim doldu yine. Ağlamaktan nefret ediyordum. "Ben de ne olduğunu bilmiyorum ki."

"Şşşş," diye fısıldadı. Dudaklarını saçlarımda hissettim, öpmedi ama dudaklarını saçlarıma yaslamıştı. "Ben varım."

Bu cümlenin bendeki ağırlığını bilse Aral Çakırca'nın o çok sevdiği aklı şaşardı.

"Birlikte halledeceğiz. Yalnız yapmak zorunda değilsin hiçbir şeyi."

İnanmak istiyordum. En azından bu iş çözülene kadar beni yalnız bırakmayacağını biliyordum çünkü birbirimize ihtiyacımız vardı ve bu bile yeterliydi. Gerisini ben yine bir şekilde hallederdim. Daha önce de halletmiştim. Sorun değildi.

"Hava alalım mı biraz?"

Kafamı salladım. Beni odadan çıkardı sessizce. Odadan çıktığımızda hemşirelerle konuşan doktoru gördüm. Aral ile yanına gittik.

"Durumu iyi mi gerçekten?" diye sordum, yanına varır varmaz doktorun.

Doktor gözlerini yüzümde gezdirdi ve derin bir iç çekti. "Açıkçası beklediğimden iyi," dedi gözlerime bakarak. "Sen de tıp okuyorsun, seni kandıracak ya da boşa umut verecek değilim. Annen zaten kanserle savaşmış, vücudu bitkin bir halde ama yine de tüm bunlara rağmen dirençli bir yapısı var. Savaşçı bir kadın."

Öyleydi. Biliyordum. En iyi ben biliyordum.

"Yeni tedavi yöntemleri deniyoruz ve tedaviye karşılık veriyor. Merak ediyorsan uyguladığımız tedavinin makalelerini gönderirim, okursun sen de. Amerika'da eski hayatına dönebilen birkaç vaka var. Böyle devam edersek annenin bu hastalığı da yeneceğini düşünüyorum. Umutluyum açıkçası."

Yenerdi. Annem güçlüydü. Pes etmez, umudunu yitirmezdi hiç. Hem Aral da demişti iyi olacak, diye. Ben de ne gerekiyorsa yapardım. Sırf o yaşasın diye tedavisi için ne gerekiyorsa yapardım. Beş değil on işte çalışırdım, yeter ki iyi olsun.

Derin bir nefes çektim içime, biraz olsun rahatlamış hissederek. Şu sıralar o kadar kötü haberler alıyordum ki doktorun dedikleri uzun zaman sonra bir umut yeşertmişti içimde. Güldüğüm günün akşamı hep ağlayarak bitiyordu ama bu gece biraz olsun umutla dolmuştum.

"Bağışıklık sistemini etkileyebilecek, onu düşürebilecek stresli, üzücü olaylardan uzak tutmaya, düzenli tedaviye, dinlenmeye, uyumaya ve beslenmeye dikkat edeceğiz bu süreçte."

Böyle bir hayatta stresten ve üzüntünden uzak durmak nasıl mümkün olacaktı, emin değildim ama gerekirse hiçbir şeyi söylemezdim

anneme. O da benim suskunluğumu öyle olması gerekmiş, diyerek affedecekti.

"Bir iki gün daha müşahede altında tutup gözlemleyeceğiz durumu. Daha sonra uygun görürsem evde tedaviye izin verebilirim. Duruma göre bakacağız ama yolumuz aydınlık."

"Teşekkürler," diye mırıldandım minnettar hissederek.

"Geçmiş olsun," dedi gülümseyerek.

Aral ile tokalaştılar. Doktorun gidişini izledim bir süre. Ardından gözlerimi, beni izleyen Aral'a çevirdim yavaşça. Beni izliyordu dikkatle.

"Her şey yoluna girecek değil mi?" diye sordum ona nemli gözlerle bakarken.

Bu cümleyi bir kez daha duymak istiyordum. O söylerse olurmuş gibi geliyordu. Çünkü o ne söylese sanki bir bir çıkıyordu.

Kafasını salladı usulca ve gözlerimin içine baktı. "Her şey yoluna girecek."

Burnumu çektim üzgün bir ifadeyle.

İç çekti Aral çok yorulmuş gibi. Onun için de yorucu bir gün oluyordu. Tahmin edebiliyordum.

"Hava alalım biraz, hadi."

Birkaç hafta önce kanlı bıçaklı olduğumuz çatıya çıktık birlikte. Zaman hızlı geçiyordu. Çatıda yine kar vardı, açık ayakkabılarımı umursamadan duvar kenarına ilerledim. Soğuk hava iyi gelmiş, içimi açmıştı.

Aral bir sigara yaktı. Kollarımı göğsüme kadar gelen dış duvar üzerinde bağlayıp, çenemi de kollarımın üzerine yasladım. Yorgun hissediyordum. Burnumu çekerek bir süre manzarayı izledim. Hem kırgın hem de umutluydum. *Kırılan yerlerinde çiçek yetiştirmek gibi bir şey bu. Eskisi gibi olmayacak hiçbir zaman ama o umut içinden söküp alınana dek bir arada tutacak seni.*

Kafamın içinde bir sürü şey dönüyordu. Sormak istediğim bir sürü şey vardı. Konuşmak istiyordum ama anlatacak hiçbir şeyim yoktu. Bana anlatılmasını istediğim ise onlarca şey vardı. En yakın olanla başladım.

"Annemi eve götüremem," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. Gözlerimi trafik akışında parlayan araba ışıklarında gezdirdim. "Ama size de götürmek istemiyorum."

Aral yanıma yaklaştı, dirseklerini benim gibi betona yasladı. Boyu uzun olduğu için balkondan bakar gibi öne eğildi, sigarası sol elindeydi. Derin bir nefes çekti içine sıkıntıyla, dumanını yuttu. Âdemelması aşağı yukarı hareket etti, dudaklarını açarak nefes verdi. Ben ona baktım ama o bana bakmadı.

"O kadar kötü bir şey mi benim yanımda yaşamak?"

Kaşlarım çatıldı. "Saptırma," dedim kızgın ama yorgun bir sesle. "Biliyorsun konunun o olmadığını."

Onunla yaşamak kötü değildi. Yalnızca Aral Çakırca ile değil, diğer altı Çakırca ile yaşamak da kötü değildi. Aksine daha bu sabah uzun zaman sonra mutlu hissetmiştim kendimi ama günüm yine başladığı gibi bitmemişti işte.

"Bilmiyorum," dedi sıkıntılı bir sesle. Gözlerini bana çevirdi o da. "Seni bu kadar rahatsız eden konu ne Lina? Evin benim olması mı yoksa bunu sana söylememiş olmam mı?"

"İkisi de..." Gözlerimi kaçırdım. Gözlerine bakarak yumuşamak istemiyordum. Taşlaşmak istiyordum aksine. Artık kimse beni kıramasın istiyordum. "Ben vergisini ödeyen bir vatandaş olarak orada devletin korumasına alındığımı düşündüğümden geldim," dedim üstüne basa basa. "Bir adamın korumasına alınacağımı düşünerek değil. Devlet tarafından bakılmak ayrı, bir adam tarafından bakılmak ayrı. Bir adam tarafından sahip çıkılmak ayrı, devlet tarafından sahip çıkılmak ayrı." Her kelimemi üzerine basa basa söylemiştim.

"Gurur mu yani bizi ayrı taraflara düşüren?" Sorusu yargılayıcı değildi, daha çok merakını gidermeye yönelikti.

Kollarımı yasladığım yerden kaldırıp ona doğru döndüm kızgın bir ifadeyle. "Gururse gurur." Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Yaptığın yalnızca beni ve kız kardeşimi korumak değil. Bize sahip çıkmışsın Aral. Ben kendi ayaklarım üzerinde durabiliyor, paramı kazanabiliyordum. Değil sana, kimseye muhtaç değilim. Eğer bilseydim senin evin olduğunu tüm işlerimden çıkmazdım."

"Muhtaç olduğunu söylemedim," dedi. Bu düşünceme kızmıştı.

"Neden her şey senin cebinden çıkıyor o zaman?"

Derin bir nefes aldı sabır çeker gibi ve biraz daha bana doğru döndü. "Mutfak alışverişini sen yaparsın o zaman Lina."

Kaşlarımı çattım. "Bu mu yani açıklaman?"

Dirseklerini yasladığı yerden kaldırdı, duvara arkasını dönerek sırtını yasladı. Sağ elini göğsünde bağlar gibi sol koluna yaslayıp, sol elini dudaklarına götürdü. Derin bir nefes çekti içine sigarasından. O kadar derin bir nefesti ki sigarası yarıya inmişti.

"Sen söyle bana o zaman." Dumanı üfledikten hemen sonra gözlerimin içine bakarak söylemişti bunu. "Ne yapayım?" Ciddi bir ifade vardı

yüzünde. Ne desem yapacaktı sanki. "Baban istihbarat tarafından aranırken gidip sana güvenlikli bir yer ayarlamalarını talep edelim de itin kurdun bulamayacağı bir yere hapis mi etsinler sizi?"

Kaşlarımı çattım bu söylediğiyle. "Hapsedecek olsalar şimdiye kadar etmezler miydi?"

"Yiğit olmasaydı istihbarat binasındaydın şimdi," dedi o da gözlerime bakarak. "Yiğit hiçbir şey bilmediğine ikna etti onları. Ama yok ben illa devlet koruması istiyorum, dersen işleyiş o yönde olacak çünkü siz sıradan vatandaşlar değilsiniz." Bunları tane tane söylüyordu. Ne zaman sinirlense bu tonda konuşuyordu.

Derin bir nefes çekip ofladım. Kocaman bir of çektim öfkeyle. Soğuk avuç içlerimi gözlerime bastırdım ve bir daha ofladım.

"Mantıksız bir şeyler var," dedim öfkeyle. "Bu konuda da sustuğun bir şeyler var. Hoş, her şey birbiriyle ilgili zaten."

Yiğit istihbaratı nasıl ikna ediyordu? Savcılar o kadar güçlü müydü ki? Hem neden istihbarat bizi sorguya çekmiyordu? Herkes babana bizi sen götüreceksin, diyordu ama istihbarat benimle bir türlü konuşmuyordu. Belki de Pars doğru söylüyordu... Babam bana gelecekti. Böylece istihbaratın benimle konuşmasına gerek bile olmazdı, izleseler yeterdi.

Aral bir şey söylemedi. Ellerimi yüzümden indirip kızgınlıkla tam karşısına geçtim. Siyah gözleri dikkatle beni izledi. Ben de gözlerimi siyah gözlerine diktim.

"Bana dün susmuyorum, dedin."

Gözlerini bir anlığına bile kaçırmadı benden. "Bu olayı çözebileceğini düşündüğüm hiçbir şeye susmuyorum, dedim."

Nefes verir gibi, alayla ufak bir tebessüm ettim. Kafamı salladım ağır ağır. Dudaklarımı ısırdım.

"Güvenli ev için de hiçbir zaman devletten bahsetmemiştin. Yalan olmuyor öyle tabii ama sen benim nasıl düşündüğümü biliyordun. Düzeltmedin düşüncemi ve bu benim hatam. Senin yaptığın da dürüstlük. Öyle mi?"

"Değil," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Ama sana hiç yalan söylemedim."

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi net bir ifadeyle.

Doğruluğun oturmadığı koltuğu hep yalan dolduracak değildi. Hayatın kurduğu kumar masasına dürüstlük hep uğramıyordu belki ama yalanın oturtulmadığı masalar da oluyordu. Aral ile benim oturduğum

o masada zaman zaman suskunluk el değiştirerek geziniyordu ama Aral o masaya yalanı hiç oturtmadığını söylüyordu. Bunlar ona güvenmeye yeter miydi? Aral bu riski almaya değer miydi? Değsin istiyordum.

Derin bir nefes aldım sakinleşmek isteyerek. Endişelendiğimde zihnim bulanıyordu, aptal gibi hissediyordum.

"Tamam, şunu söyle öyleyse." Gözlerinin içine baktım tekrar. "Yiğit neden hiçbir şey bilmediğime ikna etti onları? Herkes benim bir şeyler bildiğimi savunduğu halde..."

Gözlerimin içine baktı ve sustu. Gözlerimin içine baka baka sustu çünkü cevap veremiyordu. Çünkü doğru soruyu sormuştum. Kaşlarım çatıldı. Hatta tüyleri diken diken oldu.

"İstihbarata güvenmiyor musunuz?"

Altdudağını ıslattı yalnızca ve öylece yüzüme baktı.

"Sustuklarını evet olarak kabul edeceğim bundan sonra," diye uyardım onu.

Uzandı, beni tuttu ve kendine çekerken "İstediğini kabul et ama bunu uluorta yapma," dedi ve gözleri bir anlığına arkamda kalan çatı kapısına değdi. *Bunu uluorta yapma mı?*

Kalbimim ritmi değişti bir an. *Dinleniyor muyduk? Ya da izleniyor muyduk?* Aral'ın babası bile fark ettirmeden izleyebiliyordu bizi, istihbarat yapamaz mıydı sanki? Belki de Yiğit ikna etmemişti kimseyi, zaten beni sorgulamak ya da hapsetmek planlarında yoktu. Pars'ın dediği gibi beni babam bulacaksa eğer istihbaratın beni takip etmesi yeterliydi. Ve belki de babam bu yüzden bizimle iletişime geçemiyordu... *Babam neden kaçıyordu? Kötü biri miydi gerçekten?*

Ayakkabılarımın ucu onun botlarına çarparken Aral'ın göğsü otuz santimetre kadar uzağımdaydı yalnızca. Boynundaki zincire baktım uzun uzun.

"Pars kim Aral?"

"Ayakların donmuyor mu senin?" diye sordu o da bana.

Açık bir klasik ayakkabı ve tül çorapla karın içinde duruyordum. Donuyordum elbette ama konuyu değiştirmesi kızdırdı beni.

"Aral!" dedim kısık sesli bir öfkeyle.

"Eve gidelim," diye fısıldadı saçlarımın üzerine. "Konuşacağız."

Evinden bizim evimiz gibi bahsetmesi sinirimi bozuyordu ama bir yandan da gerçekten evim orasıymış gibi hissetmeden edemiyordum, benimsemiştim orayı. Ayrıca sanki sorularıma cevap verecekti eve gidince... Üçkâğıtçı...

Çenemi kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerimiz buluştu. "Biz konuşmuyoruz," dedim kızgınlıkla. "Ben konuşuyorum, sen susuyorsun. Bir delinin monoloğu gibi."

"Batır iğneni," dedi iç çeker gibi. "Batır."

Sonra eğildi, beni omzuna attığında ufak bir çığlık atarak boynuna sarıldım çünkü çatının duvarına yaslıydı. Beni elinden bir kaçırsa ya da ayağı kaysa kendimi on iki kat aşağıda bulurdum.

"Çatıdan mı atacaksın beni?" diye sordum huysuz bir sesle. Aynı zamanda binanın ucuyla bakışıyordum. "At beni, sen de kurtul ben de kurtulayım."

Onaylamadığını belli eden bir tonda, "Sen uçmayı, kaçmayı özgürlük sanıyorsun hep," dedi yürümeye başladığında.

"Değil mi?" diye sordum kaşlarımı çatıp.

"Değil." Netti. "Özgürlük uçmak değil, nereye konacağını seçebilmek Lina. Kaçmak değil, nerede duracağına karar verebilmek."

Dudaklarımı ısırdım. *O zaman ben tutsak mıyım Aral? Tutuklu,* diye fısıldadı zihnimde bir ses.

Döndüğün yer kürkçü dükkânı değil küçük kızıl tilki, kaçıp geldiğin yer hep Aral'ın kolları.

Karda bıraktığı ayak izlerini izlerken babamı anımsadım.

"Gerçekten doktor musun sen Aral?" diye sordum şüpheyle.

"O ne demek?"

"Belki sen de babam gibisindir?" diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. Asker künyesini de çıkarmıyordu hiç. Silahı bile vardı.

"Senin kafanda neler uçuşuyor Lina?" dedi, bu huyumdan hiç hoşlanmıyormuş gibi. "Birlikte adli tıp kurumuna gitmedik mi? Test yapmadık mı? Beni izlemedin mi?"

"Hiçbir şey bilmiyorum ben artık. Sen de babam gibiysen girer çıkarsın her yere, doktor da olursun asker de. Bilmiyorum." Kafamı dik tutmaktan yorularak ona bıraktım tüm yükümü. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes alıp verdim. "Konacak yer göster bana Aral. Aklımı kaybedeceğim."

Rica eden bir tonda konuşmuştum. Bir cevaba muhtaçtım. Gerçekten delirecektim. Yorulmuştum. Beş ayrı işte çalışırken bile bu kadar yorulmuyordum ben. Şimdi zihnim o kadar yoruyordu ki beni saatlerce uyumak, hiçbir şey yapmamak istiyordum.

"Kondun ya işte omzuma," dedi. Beni kucağına kaydırdı, başım omzuna yaslandığında gözlerime baktı. Gözleri sıcacıktı. "Yaslan sen omzuma. Vardığımızda uyandıracağım seni."

"Ya uyandırmazsan?" İçim sıkılıyordu bu ikilemde. Güvenmekle güvenmemek arasında sallanıyordum ve bu yorucuydu. Kendimi bırakmak istiyordum. Boşluksa çakılayım yere, değilse tutsun biri beni. Ama bitsin bu kafamdaki işkence. "Ya geç kalırsan?"

Dudaklarını ıslattı. "Ben dakika saymakta çok iyiyim Lina. Zamanı geldiğinde uyandıracağım seni. Tam zamanında... *Ne önce ne sonra.*"

Gözlerinin içine baktım. Baktım. Baktım. Bu siyah gözlere inanmak istedim. Tüm bu susuşlarına geç kalmadan bir son vereceğine inanmak istedim. Bu işi çözebilecek bir şey olmadığına inanmak istedim. Bunun gerçekten benim iyiliğim için olduğuna inanmak istedim. Ailemin iyiliği için olduğuna inanmak istedim.

"Ne önce ne sonra," diye tekrar ettim onu, pes etmiştim. "Önce söylemem, diyorsun. Tamam. Zorla söyletemem ya sana, ona da tamam. *Ama.* Sonra olmayacak. Söz ver."

Kafasını salladı. "Söz... Geç kalmayacağım."

Geç kalmayacağım... Kime geç kaldın sen Aral? Hep aynı saatlerde kalkıyorsun. Hep aynı süreyle koşuyorsun. Gözün hep saatinde. Sen, hiç yakalayamayacağını bildiğin yelkovanla yarışıyorsun. Sen kime geç kaldın Aral?

Kafamı salladım usulca. "Kızgınım ama sana yine de," dedim keyifsiz bir sesle. "Affetmedim yani."

Gülümsedi hafifçe. "Sen kal da," dedi iç çeker gibi, "ben affettiririm kendimi."

Ama böyle söylerse üzülürdüm. Hem suçluydu hem güçlüydü.

"Kendim yürürüm."

"Kar burası hep, ayakların su içinde kalmış." Bu, ona bir dert olmuştu sanki. "Regl döneminde sancın çok olacak."

Dudak büktüm bu söylediğine. Ona neydi... Ben çekecektim ağrısını.

Kapıdan geçmek için başını eğdi. Kafasını eğmesi, benim üzerime eğilmesi anlamına geliyordu. Saçlarından gelen kokuyu duyabileceğim kadar yaklaşmıştı bana. Kafası omzuma değecekti neredeyse. İçeri girdi, sırtı dikelirken derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?"

"Vanilya."

Parfümümden bahsediyordu.

Yüzümde huysuz bir ifadeyle, "Ona da mı alerjin var?" diye sordum.

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Hoş kokuyorsun." Tenimin ısındığını hissettim. Az önce derin bir nefes almasının sebebi hoş kokmam mıydı? "Bu koku sana çok yakışıyor."

Beklenmedik iltifatı dumur etti beni. İltifata nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Normalde değil iltifat almak, insanlar benimle konuşmazdı bile. Bu tür bir şeye nasıl karşılık vermem gerektiğinden emin değildim. Ne diyeceğimi bilmediğimden gözlerimi kaçırdım. Bir insanın yüzüne hoş kokuyorsun da denmezdi bence öyle direkt. Aral hiçbir şeyden çekinmiyordu.

"Kira da ödemem lazım benim sana." O an tek istediğim aslında konuyu değiştirmekti ve aklım evde kalmıştı.

"Ne kirası?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak.

"Evinde kalacağım ya hani?"

"Kalıyorsun yani?"

Sanki gidecek bir yerim vardı. Pars beni çok korkutmuştu. Alin'e bir zarar gelmesinden ödüm kopuyordu. Ya babamı tehdit etmek için onun peşine düşerlerse? Benim Aral Çakırca'ya ihtiyacım vardı. Polisi de vardı bu ülkenin elbette ama bana zimmetli değillerdi. Onlara her an ulaşabilir, zamanında yetişeceklerine güvenebilir miydim emin değildim.

Kafamı salladım asık bir suratla.

"Orası benim evim değil Lina."

O an tüm huysuzluğum ve öfkem bir kenara dağılıp beni Aral'ın gözlerindeki o büyük hüzünle baş başa bıraktı.

"Annemin hediyesi. Bunun için kira ödemene gerek yok." Gücenmiş gibiydi biraz bana. "Ben de bir şey ödemedim o ev için."

Üzülerek dudaklarımı birbirine bastırdım. O kadar kızgın ve endişeliydim ki o evin annesinin hediyesi olduğunu, oraya benim için gittiğini söylediğini aklımdan çıkarmıştım tamamen. Aral da orada kalmak istemiyordu muhtemelen ama ben kalayım diye dil döküyordu bana. Tek derdi herkesin güvenliğini sağlayabilmekti.

"Bize evini açtığın için teşekkür etsem?" diye sordum yüzüne bakarken. "Rica eder miydin?"

Gözlerini bana çevirdi ve burukça gülümsedi. "Bana bunun için teşekkür etmeyeceksin," dedi yalnızca.

Emindi bundan ve bu ben teşekkür edecek olsaydım rica edeceği anlamına mı geliyordu? *Ne olmuş senin annene Aral? Seni nasıl bu kadar kırıp küstürmüşler?*

"Aral."

"Hım?" diye mırıldandı gözlerini merdivenlerden ayırmadan.

"Ev hakkında söylediklerim kişisel değildi."

Benim aklım bazen sonradan geliyordu. Annesinin hediye ettiği evinde babası yüzünden kalmak istemeyeceğimi düşünmüş olabilirdi. Beni yanlış

anlamasını istemezdim çünkü konunun Aral'ın babasıyla ilgisi yoktu hiç. Anlaşılmak zaten zordu benim için, yanlış olmasını istemezdim.

"Yani sen benim gerçekten sevgilim olsaydın bile istemezdim böyle bir şey yapmanı."

Gülümsedi buruk bir ifadeyle. "Biliyorum."

Kafamı salladım. "İyi."

Merdivenleri dikkatle inerken üzgün yüzünü izledim. "Aral," dedim tekrar.

"Efendim?"

"Bana susuyorsun ya hani..."

Gözlerini bana çevirerek devam etmemi bekledi.

"Peki ben, seni senden ne zaman dinleyebilirim?"

Adımları durdu bir an. İki kat arasında durduk ve gözlerini öylece yüzümde gezdirdi. Yüzü çok uzakta değildi, en fazla otuz santimetre vardı yüzlerimiz arasında. Birkaç saat evvel yapmaması gerektiğini bildiği halde beni öpmüş ve o eve değil onun kollarına dönmemi istediğini söylemişti bana. Bunlar benim ondan kaçmamı istememe sebep olacak şeylerdi ve onun bana kendinden çok nadir bahsetmesi bunu tetikleyen bir şeydi. Onu yeterince tanımıyormuş gibi hissediyordum ve bu bende güvensizlik doğuruyordu.

Ona güvenmem için bana geçmişteki anımdan bahsetmişti fakat biraz kendinden bahsetse belki daha kolay ikna olurdum ona güvenmeye. O benim hakkımda, benim onun hakkında bildiklerimden çok daha fazla şey biliyor ve teselli ediyordu beni. Ben ise onun hakkında bildiklerimi ya başka birinden ya da bir şekilde kendim öğrenmiştim. Aral bana zorunda kalmadığı sürece anlatmıyordu. Bilmek istiyordum. *Bilemez miydim? Anlatamaz mıydı bana? Yabancı mıydık? Yabacılar öper miydi birbirini? Ben öyle biri değilim ki...*

"Onun da sırası gelir."

Kafamı salladım cevabımı alarak. Bu sıralar hiç bitmeyecekti ve ben her şeyi bir sıraya koymaktan çok sıkılmıştım. Yere inmek istediğimde karşı çıkamadı. Ayaklarımı yere bastım ve merdivenleri inmeye başladım.

"Lina," dedi, yapma der gibi.

"Ben çok sıkıldım her şeyin sırasını beklemekten."

Derin bir nefes aldı. "Sende yaralara sahip çıkma gibi bir huy var."

Bu kötü bir şey mi ki? Empati kötü bir şey mi?

"Bırak, bazı yaralar sahibinde kalsın."

Onu gözlerine anlatsındı o zaman. Gözlerindeki hüznün, bakanı yakası vardı çünkü. Bundan haberi var mıydı? Gözleri her bakışında beni de yakarsa yara nasıl bir tek onda kalacaktı?

Yangın kapısının önünde durup kızgınlıkla ona döndüm. "Hani dert bölüşmek yoktu?"

Tam önümde durdu, dilini dudaklarıyla ıslattı ve, "Bak ya," dedi ensesini yorgunca ovarken. "Beni kendi silahımla mı vuruyorsun?"

"Sen benim yaralarımı dikiyorsun," deyip ellerimi gösterdim. "Ama ben senin yarana dokunmayı bırak bakamıyorum bile."

Kaşları çatılmıştı bu söylediğime. Derin bir nefes aldı. Öyle derin bir nefesti ki omuzları yükselip alçalmıştı. Bir ah çekse sıradağları yıkacaktı sanki. *Aral, sıradağ demek.*

"Bazı yaralar iyileşmez Lina, kabuk bırakır." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Kabuk, kalktıkça iz bırakır."

Kabuğumu kaldırma, diyordu yani.

"Yaranın üstüne düşmezsen kabuk bağlar," dedim ben de inatla. "İyi baksan ona, iyileşir belki."

Elini uzattı, saçlarıma dokunacak sandım ama gözlerimi kapattı. "Bakma öyle bana."

Elini gözlerimden çekmeden, "Nasıl bakmayayım?" diye sordum üzgün bir sesle.

"Kırgın... Dargın..."

Öyle olursam öyle bakardım. Eli gözlerime siper olmaya devam ederken üzerime eğilerek arkamdaki kapıyı açtığını işittim.

"Kalırsan kendimi kendim anlatırım," dedi kısık bir sesle, nefesi kulağıma çarpıyordu.

Kalbimin ritmiyle oynadı.

"Pazarlık mı ediyorsun?"

Gülümsediğini hissettim, burnundan verdiği nefesin esintisini yanağımda hissettim.

"Kal diye..."

Kafamı iki yana salladım. "İstemiyorum o zaman."

Elini tuttum ve yüzümden indirdim. Dik dik yüzüne baktım.

"Şart koştun diye değil," dedim net bir sesle, "istediğin için anlat."

Arabada bana, ona güvenmem konusunda söylediklerini kendi versiyonuma çevirmiştim ve o da bunun farkındaydı.

"Sen hep böyle benim sana söylediklerimi bana karşı mı kullanacaksın?" diye sordu burukça gülümserken.

Kafamı salladım. Geri adım atmayacaktım. "Bana nasıl konuşacağımı öğreteceğini söyledin. Ben de öğrenirim, dedim."

"İyi bir öğrencisin."

"İyi bir öğretmenim var."

"O kadar iyi olmasaymış keşke," deyip derin bir nefes çekti ve sırtını dikleştirdi. Aramızdaki boy farkı açığa çıktı yine. Pes ederek baktı bana.

"Öyle olsun," dedi dudaklarını ıslatırken. "Sen nasıl istiyorsan öyle yaparız."

Dudak büktüm. "Hiçbir şeyi benim istediğim gibi yapmıyoruz biz."

"Benim hakkımda olanları," diye düzeltti. "Benim hakkımda olanları, sen nasıl istiyorsan öyle yaparız."

Bana neden böyle şeyler söylüyordu? Utanacağımı ya da korkup kaçacağımı bildiği için mi çekinmeden söylüyordu böyle şeyleri? Ya da kalayım diye mi? Benden hoşlanıyor falan mıydı? Öpmüştü de beni öpmemesi gerektiği halde... Fakat bu çok mantıksızdı. Bunca iş güç arasında gönlünü kimseye vermeyeceğini söylemişti daha birkaç gün önce gözlerimin içine bakarak. Hoşlansa demezdi öyle. Bence ikimiz de o an birbirimizi öpmek istemiştik ve konu kapanıp gitmişti.

Evet kapatmıştım tam da şu anda. Kapatmıştım. Evet. Kesinlikle kapanmıştı şu an. Anlık bir şeydi. Yetişkinler arasında olurdu böyle şeyler. Filmlerde de oluyordu. Ana kapılmak mı diyorlardı? Öyle olmuştu bizde de. Evet. Oh. Çok rahattım şu an. Kapatmıştım. Onca iş güç arasında bir de bunları düşünmeyecektim. Evet.

"İyi," diye mırıldandım yalnızca ve ikna olmuş gibi açtığı kapıdan dışarı çıktım.

Annemin odasına doğru yürüdüm. Aral peşimden gelip yanımda yürümeye koyuldu. Yüzünü ovuşturdu. Canı çok sıkıldığında veya yorgun olduğunda bunu yapıyordu genelde. Kafasındaki dumanı dağıtmaya çalışır gibi bir hali vardı. Şahin dalga geçiyordu ama bence Aral'ın cidden içi yanıyordu zaman zaman. Keşke su olsaydım, diyordu insan. Çünkü o yakılırken mâni olmamışlar.

Aklıma gelen şeyle gözlerimi ona diktim. "Burada kalmak zorunda değilsin. Eve git istersen."

Anlam veremedi bu söylediğime. Göz kırpıp kafasını iki yana salladı. "Nereden çıktı bu?"

"Hassas olduğunu söylemiştin, kendini rahatsız..."

Elini uzattı ve yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına itti yürümeye devam ederken. "Neden rahatsız olayım Lina?" Gülümsedi sonra. "Annen yanında diye kıskançlık mı edeceğim?" Burnumun aktığını hissettim. Gözlerim sızladı. "Kaç yaşında adamım ben..."

Ama... Anneni özlemenin yaşı yok ki Aral. Sen yirmi dokuz yaşındasın ve annen konusunda hassassın. Sanki daha dün yaralamış bu seni, dokundurmuyorsun kimseyi.

Kafamı çevirdim ona bakamayarak. Sustum. Ne söylesem gidip onu yaralıyordu sanki. Dilimi uzun zamandır ısırmadığımı fark ettim. Yine mi törpülenmeye ihtiyacı vardı?

Annemin odasından içeri girdik sessizce. Annem uyuyordu hâlâ. Göğsünün inip kalkışını görmek beni o kadar mutlu etti ki omuzlarım biraz da olsa gevşedi. Aral kabanını çıkarıp koltuğa bıraktı ve banyoya yöneldi. O banyoya girene kadar annemin yanına yaklaşamadım arkadaşını gücendirmek istemeyen çocuklar gibi.

O içeri girdiğinde yatağına yanaşıp elini tutmak istedim ama ellerim muhtemelen buz gibiydi, dokunmasam iyi olurdu. *Üşür annemin elleri, üşümesin.*

Ellerimi arkamda birleştirip eğildim ve saçlarını öptüm varla yok arası. Kokusu değişmişti annemin, hastane ve E vitamini gibi kokuyordu şimdi ama o benim annemdi. Ben anneme gidebiliyordum. Annemi görebiliyordum. Aral bunu bile yapamıyordu. Daha şanslı olduğum kişi Aral olsun istemezdim hiç.

Sıkıntıyla nefes aldım, kabanımı çıkarıp koltuğa, Aral'ın kabanının üzerine bıraktım. Ayağımdaki klasik ayakkabıları çıkardım ardından. Ayaklarım o kadar üşümüştü ki kesik atılmış gibi sızlıyor ve yanıyorlardı.

Arkamda ıslak ayak izleri bırakarak banyoya ilerledim. Aralık kapıyı hafifçe açıp içeri göz gezdirdim. Aral yüzünü yıkıyordu. Bu yüzden içeri girmekte sorun görmeyerek banyoya süzüldüm ben de.

Lacivert gömleğinin yakalarını açmış, kollarını yukarı katlamıştı. Uzun boyundan ötürü epey eğilmek durumunda kalmıştı ve nedense çok güzel görünüyordu. İnsanda bir nefes alma ihtiyacı hissettiren türden biriydi. Kalbim yolunu kaybeder gibi olmuştu yine, boynuna bir pusula assam iyi olacaktı. O yöne bakmasındı... Üzülecektim.

Kolay mı benim için, deyişi gözümün önünde canlandı bir an. O da çok yoruluyor olmalıydı tüm bu kaç kovala, sus ama kendini kanıtla olayından. Hep unutuyordum ama ben de hiçbir şey anlatmıyordum ona.

Bilmediğimdendi susuşum ama bu yalnızca benim emin olduğum bir gerçekti. Aral susuşuma güveniyordu benim. Bunca insan o *küçük kızıl tilki* biliyor, diyordu ama Aral, *Lina*'ya güveniyordu. Ben hep kendi penceremden bakıyordum. Aral'sa iki pencereden idare ediyordu bizi. Onu çok yoruyor, hatta ona haksızlık ediyormuş gibi hissettim. Omuzlarına yıktıkları o evin enkazına kendi cesedimi bırakmışım gibi hissettirdi bu bana. Üstelik bir ben eksikmişim gibi beni omzuna davet etmişti.

Babam ile nasıl bir ilişkisi vardı emin değildim ama Aral için önemliydim. Hali, tavrı bu yönde düşünmeme sebep oluyordu. Zira kardeşlerini ve kendisini kurtarmak için babama, babamı bulması için de bana ihtiyacı vardı. Hazine, demişti benim için ve bana öyle davranıyordu. Aksi halde Aral muhtemelen benimle iletişimi çoktan kesmiş olurdu. Zihnim fevri, dilim keskindi. Kalbini kırıyor, ona bıçak çekiyor, sürekli soru sorarak onu bunaltıyordum. İlk karşılaştığımızda tanımıştı hemen beni ama hiçbir şey söylememişti. Tek bir görevleri vardı savcıyla birlikte en başından beri: *benimle işbirliği yapmak ve babamı bulmak. Bu kadardı.*

"Niye duruyorsun orada?" diye sordu ıslak yüzünü bana çevirip.

Sıkıntıyla iç çektim. Düşünmek bana yasaklansa keşke... Aral gelip kafamın içine bir mühür vursa, bir daha içeri sokmasaydı beni... Olmaz mıydı?

Yanına gittim yalınayak. Ayaklarım hemen dikkatini çekmiş gibi gözlerini onlara dikti.

Ellerini kâğıt havluya silerken, "Yere de bas tabii yalınayak," dedi beni kınar bir tonda.

Annem gibi konuşmuştu aynı. Bu ince fikri, korumacı tavrı ve sahiplenici tutumu içimi ısıtıyordu hep. Düşünülmek kimin hoşuna gitmezdi ki? Onu da böyle kollayan var mıydı? Bir sürü kardeşi vardı, ablası harika biriydi ama Aral öyle zayıflık gösterecek biri değildi hiç. Yalnızca bana değil, bence kimseye göstermiyordu yaralarını. Kendi işini kendisi hallediyordu. Deniz o kimseye göstermez yarasını, demişti. Gerçek anlamda da mecazi anlamda da gerçekten göstermiyordu. Ama benim pansuman yapmama izin vermişti. Ona iyi misin, diye sorduğumda afallayışı zihnimin köşesinde duruyordu hâlâ. Ben de aileme anlatmazdım onları üzmemek için ama Aral'a ağlamak daha kolaydı. Belki zorlarsam, onun da bana içini açması daha kolay olurdu.

"Çorabı çıkaracağım," dedim durgun bir sesle.

Gözlerime baktı. "Ayakkabılarla gelseydin ya."

"Ayaklarımı sıktı, dayanamadım," deyip omuz silktim. "Bir şey olmaz hemen."

Olurdu. Saatlerdir üşüyordu ayaklarım. Cidden regl olduğumda çok ağrım olacaktı ama ona yenilmek istemedim.

"Göreceğiz," diye meydan okudu bana.

Kaşlarımı çattım. Neyi görecekti acaba? Ne münasebetti?

Yanımdan ayrılıp beni banyoda tek başıma bıraktığında önce kilotlu tül çorabı çıkardım üzerimden. Lavaboda kar suyundan arındırdım ve sabaha kadar kuruması için havlupana astım. Ardından ellerimi ve yüzümü yıkayıp akan makyajımdan arındırdım yüzümü.

Buz kesen ayaklarıma banyoda sıcak su tutarak biraz olsun ısıttım onları ama suyun altından çıkardığım gibi tekrar buz kestiler. Benim tenim ne zaman ısınacaktı acaba? *Çeyrek Polonyalı...*

Ellerimi ve ayaklarımı kurulayıp yalın ayak geziyor olmayı çok da umursamayarak -zira yerler temiz görünüyordu- içeri geçtim. Aral cam kenarındaki koltuğa oturmuştu. Sağ kolunu koltuğun arkasına uzatmış, karanfil koyduğu çelik tabakayı parmakları arasında çevirirken uzun boyundan ötürü oldukça ileri kayarak kafasını arkaya yaslamış, sol elinde içinde sıcak bir şey barındırdığı belli olan karton bir bardak tutuyordu. Gözleri kapalıydı, bir şey çiğniyordu, muhtemelen karanfildi.

Bitkin duruyordu. Çok üstüne gitmiş, belki de kafasını şişirmiştim. Belki de değildi. Şişirmiştim. Bunu yapmaya devam edersem Aral benimle konuşmaya son verir miydi? Fazla naz âşık bile usandırırmış sonuçta.

İç çektim tekrar ve tekrar. İç çeke çeke yorulmuştum. İçim sıkılıyordu.

Yavaş adımlarla yanına ilerledim. Koltuğun önündeki ufak sehpanın üzerinde bir tane de benim için vardı her ne içiyorsa. Muhtemelen sallama çay yapmıştı. Sağına oturup kolçaktaki battaniyeyi kucağıma çektim. Bacaklarımı kalçamın yanına topladım. Elbisemi düzelttim, battaniyeyi açıp ikimizin de üzerini örttüm. Onun üzerini örttüğüm sırada Aral gözlerini açmış ve sessizce izlemişti beni.

Yerime iyice yerleşip ellerimi saçlarıma daldırdım. Saçlarımı tepemde toplamaya koyuldum. Kabanımm cebinden bir toka bulup tepemden saç diplerimi sıkmayacak bir atkuyruğu yaptım. Aral sessizce beni izledi bu süre boyunca. Saçlarımı topladıktan sonra sehpanın üzerindeki bardağa uzandım.

Poşet çayı bardağın içerisinden çıkarıp sehpadaki bir başka karton bardağın içerisine bıraktım. Yorgunca arkama yaslandım. Sırtımı bir yere

yaslamak, nihayet oturabilmek iyi gelmişti. Parmaklarımı sıcak bardağa sarıp bir yudum almaya çalıştım.

Aral çayını kaynar kaynar içmiş, bardağını sehpaya bırakmak için koltukla olan temasını kesmişti iki dakika sonra. Geri yaslanırken gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Üşüyor musun?" Annemi uyandırmak istemediğinden fısıldıyordu.

"Ellerim ve ayaklarım sadece," diye fısıldadım ben de. "Isınırım şimdi."

Sol eli uzandı, askılı elbisenin açıkta bıraktığı sol omzuma dokundu iki parmağının tersiyle. Tüylerimi diken diken etti bu.

"Buz gibisin."

"Çok üşümüyorum ama."

Tabii, der gibi kafasını salladı. Benim sağımda kalan ceketini aldı.

"Giy bunu," diyerek sırtıma tuttu.

İtiraz etmekle uğraşmak istemediğim için giydim ceketini. Tıpkı onun gibi kokuyordu.

Tekrar arkama yaslanmadan önce o arkasına yaslandı ve sağ kolu koltukla belim arasına girerek belime sarıldı, beni kendine doğru çekti hafifçe. Bedenim onun bedenine yaslandı. Üzerinde gömlek vardı yalnızca ama sıcacıktı.

Çenemi kaldırıp yüzüne baktım huysuz bir ifadeyle. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerime baktı sakince. "Isıtıyorum seni." Bu sanki çok doğal bir şeydi... "Sen kendi kendine ısınamıyorsun Lina."

Verdiği cevap görmezden geldiğim bir içerlemişliğime dokundu.

Çok değil, bir buçuk ay kadar önce aniden kar bastırmıştı. Kar bekleniyordu İstanbul'a ama kimse o kadar yağmasını beklemiyordu. O kadar yağdı ki herkes yolda kaldı. Eve yürüyerek gitmek zorunda kaldım. Botlarım o kadar su çekmişti ki ağırlaşmıştı resmen. Üşümüştüm, bir saattir yürüyordum, ayaklarım su içindeydi, yalnızca iki saat uyumuştum ve yirmi saattir çalışıyordum. Biraz dinlenmek için kaldırıma çöktüğüm sırada sokaktaki apartmandan bir aile gülüşerek dışarı çıkmıştı. Benim yaşlarımda bir kız, iki abisi ve babası... Kartopu oynamaya başlamışlardı üç dört metre ötemde. Onu kartopu bombardımanına tutan abilerinden korumuştu babası, çok üşümesinden endişe ederek. Kız benim yaşlarımdaydı. Bebek gibi davranıyorlardı ona. Sanki her şey o kız mutlu olsun diyeydi. İçeri girene kadar izlemiştim onları. İçeri ancak kızın annesi üşüyeceklerini söyleyip çay içmeye çağırdığında girmişlerdi.

Ben de çok üşümüştüm Aral. Ama ne beni koruyacak bir babam ne de sızlanacak bir annem vardı. Sen üşüdüğümü fark ettiğin için bana kahve vermiştin ya hani... Ben çok üzülmüştüm o zaman da.

Gözlerim dolduğunda dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi ağlamamak için sıkarak önüme çevirdim gözlerimi. Burnum akmaya başladı.

Nefesini saçlarımda hissettim. "Neden ağlıyorsun Lina?"

Elimi tamamen kapatan ceketinin koluyla gözyaşımı sildim. O gün ağlamamıştım çünkü bu kadar içerlediğimi o zaman hissedememiştim. Ama şimdi ne kadar içerlediğimi fark ediyordum. Hani bir şeye çok üzülür, üzerinden zaman geçse bile anlatırken bir daha ağlardınız ya... Ondan oluyordu bana. O zaman ağlayamadığım şeylere Aral'ın yanında ağlıyordum.

Burnumu çekip tırnağımı battaniyenin üzerinde gezdirdim.

"Neden on bir ay önce gelmedin Aral?" Sesim mutsuz, hatta biraz da kırgındı. *Neden gelmemişti? Beni neden teselli etmemişti?* "Babamla tanışıyormuşsun. En azından cenazeye gelsen... Olmaz mıydı?"

Gözyaşlarım aktı yanaklarımdan. Kırıldığım öyle çok şey vardı ki biraz durulsa suyum, bir başkası yüzeye çıkıyor yine bulandırıyordu içimi.

Acılar içimde sıraya dizilmiş, çekilmek için sıra bekliyorlar.

Düşünceler sıraya girmiş, beni boğmak istiyorlar.

Kolu beni daha sıkı sararken dudaklarını saçlarımda hissettim. "Yapma," dedi, bu onun için de zormuş gibi. "Geçmişle savaşa sokma beni Lina. Kaybederim."

Çenemi kaldırdım ve ona baktım. "Yoksa babamın ölmediğini biliyordun da gelmeye gerek mi duymadın?"

Babamın ölmediğini bildiği halde bizi yas içinde bırakmışsa çok kırılırdım ona.

Kafasını iki yana salladı. Eli yanağıma yerleşti beni sakinleştirmek ister gibi. "Bilmiyordum." Gözyaşımı sildi nazikçe. "Gelemezdim Lina. Bizim bir araya gelmememiz lazımdı."

Herkes gibi o da bizim bir arada olmamamız gerektiğini mi düşünüyordu? O zaman, neden kalayım diye ısrar ediyordu?

"Neden?"

"Dedim ya..." dedi iç çeker gibi. "Bu olay bizi bir araya getirmemiş olsaydı sen benim semtime ayak basmazdın ve ben de sana gelemezdim Lina."

Hükümdar Çakırca'nın dikkatini çekmeyelim diye mi gelmemişti? Bize zararı dokunmasın diye mi gelmemişti? Çünkü babası onu takip ediyordu,

gelirse planını öğrenebilir, babamla olan ilişkisini çözebilirdi. O yüzden mi gelmemişti? Ben ona gitmemiş olsaydım o bana hiç gelmeyecekti. Ve haklıydı. Ben korkak bir tilkiydim. Bu olay bizi bir araya getirmemiş olsaydı ben Aral gibi birine hiç bulaşmazdım. Bulaşamazdım. Korkardım. Ondan değil, onun yaşadığı hayattan...

Cevabın beni inciteceğinden korktuğum halde, "Babamın ölümünden kendimi suçladığımı biliyor muydun peki?" diye sordum. "Sen de mi bile bile yok saydın beni?"

Gözlerimin içine bakarak altdudağını ıslatıp onu ısırmış, ardından burukça gülümsemişti bu söylediğime. "Ben," dedi kısık bir sesle, "seni hiç yok sayamıyorum ki Lina."

Karanfil kokan nefesi yüzüme çarptı. Loş odada parlayan siyah gözlerine baktım hüzünle. "O zaman gelip beni görmen lazımdı." Sesim sitemkârdı. "Babamla yakın olmasan sana o anıyı anlatmazdı. Gelip beni görmeli ve her şeyin düzeleceğini söylemeliydin. Belki o zaman bu kadar zor olmazdı... Sana güvenmem, bu olanlar... Her şey çok zor."

Yanağımdaki elinin başparmağı dudaklarımı okşadı. "Şşşş," diye fısıldadı beni sakinleştirmek isteyerek. "Artık varım."

Sen gerçekten var mısın Aral?

"Aynı yerden yara almak yok," diye hatırlattı bana.

Onu izleri, olduğu adam yapmış. Aynı yerden iki kez yara almamaya bakarmış. Öyle söylemişti bana. Bu, onu yaralamış bir şey mi o zaman? Aynı hatayı bir daha yapmayacak mı?

"Ağlama," diye fısıldadı. Alnı neredeyse alnıma değecekti. "Geçmişle yakma beni."

Tüylerim diken diken oldu. İstemeden omzuna kaydı gözlerim bir saniyeliğine. "Yakmam ben seni," dedim daha çok üzülerek. "Niye habire yanmaktan bahsediyorsun? Yanma."

Gülümsedi kızışıma. Yanışına gülümsemesi beni hem üzüyor hem de kızdırıyordu.

"Bak ya," dedi gözlerime bakarken. "Hep aynı şeyi yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

İç çekti. "Üstelik farkında bile değilsin."

"Seninle konuşurken kafam karışıyor benim," diye kızdım ona.

"Neden?"

"Bir kelime söylüyorsun ama altında on anlam taşıyor sanki."

Gülümsetti bu onu. Bilerek mi yapıyordu?

"Hangisi hoşuna gidiyorsa onu al o zaman."

"Alacak mısın sorumluluğunu sonra?" diye sordum kızarak. "Başına bela olursam ne yapacaksın?"

"Ben sorumluluğunu alamayacağım laflar etmem," dedi emin bir ifadeyle. "Bela olursan ben de derman olurum belki."

Kurduğu cümle o kadar içime işledi ki nefesimi tuttum o an. Bela olurum diyordum, derman olurum diyordu. Ben ona bıçak çekiyordum, o parmağını kesiyordu. Ben onun canını yakıyordum, o beni kucağında ısıtıyordu. Ben bu yaşının cennet çiçeğiyim, diyordum, canın sağ olsun, diyordu. Kalbim genişlemiş gibi hissediyordum, bir milim büyüyecek olsun içeri kendini tıkıştırıyordu. *Bu adam benden ne istiyordu?*

"Ben çok korkuyorum," diye fısıldadım.

Çok endişelendiğim zamanlar vücudum titremeye başlardı. Yine öyle oluyordu. Titriyordum yine.

"Neyden korkuyorsun Lina?"

Bir şey diyemedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım yalnızca. İnsanlar bana hep çıkar için yaklaşırdı. Aral da bu yüzden gelmişti yanıma. Ailesini kurtarmak istiyordu. Keyfinden değildi yanımda duruşu. Zira bizim normalde yan yana gelmememiz lazımdı, demişti az önce. Bu tesellileri, tatlılıkları gitmeyeyim diyeydi belki de hep. Atakan da notlarım için böyle ilgili davranmıştı bana.

"Lina," dedi Aral, kafamın içindeki savaşı görüyormuş gibi. "Söyle bana. Neyden korkuyorsun?"

Senden Aral. Senin bana yaptıklarından, hissettirdiklerinden.

Aral pahalı bir bebekti ben ise sokak çocuğuydum. Gidip gelir, her gün bakar, sahip olmak isterdim belki ama sahip olamazdım ona ben. Benim gibi biri ona dokunamazdı. Bizim bir arada olmamızın mantığı yoktu çünkü. Benim gibi insanlar, Aral gibi insanlara sahip olamaz çünkü. Bir hayırsever alsa onu, bana verse ben oynamazdım bile onunla. Ben o güzel pahalı oyuncakla ne yapacağımı bile bilemezdim. Kırmaktan korktuğumdan alır bir köşeye koyardım. Hakkını veremezdim. Bana öğretmemişler çünkü.

Aral beklentiyle yüzüme bakarken yutkundum, burnumu çektim.

"Senin... Güvenimi kırmandan," diyebildim yalnızca.

"Kırmayacağım," dedi ikna etmek istiyormuş gibi sabırlı ve yumuşak bir sesle. "Aramıza her şey girebilir, bizi herhangi bir şey uzaklaştırabilir ama yalan ya da ihanet bunlardan biri olmayacak."

Ne girebilir ki aramıza başka? Ne uzaklaştırabilir? Ne kadar uzak mesela Aral? Çok mu? Burnumu çektim yine. Hiçbir şey söylemedim. Sol eli titreyen ellerime destek olur gibi bardağı dudaklarıma kaldırdı.

"Çayını iç," dedi yumuşak bir sesle. "İçin ısınsın biraz."

Benim içim ısınmaz ki Aral... İçimi yakmışlar benim.

Bardağı dudaklarıma götürdüm. Çayımı içişimi izledi sessizce. Ben de burnumun direği sızlayarak annemi izledim. Dizlerine yatmak istiyordum ama o, dizlerine yıkılmak istememin sebeplerine susmuştu. Derdine susanın dizinde ağlayası gelmiyordu insanın. Ben, bazı insanlar böyle yaşar, der devam ederdim hayatıma ama annemin dizlerine yıkılamazdım artık. İnattım, küsmüştüm bir kere.

Çayımı bitirip bardağı sehpanın üzerine koydum. Aral'a sırtımı dönerek kolları arasından çıktım kaçar gibi. Ben kendi annemin dizine bile yatmıyordum, başka adamın kollarında neden huzur arayacaktım? İhtiyacım yoktu benim kimseye. Tesellilerle değil korkularımın üzerine giderek büyüdüm ben. Yine öyle yapardım.

Burnumu çeke çeke koltuğun diğer ucuna kayıp dizlerimi karnıma çektim. Kabanımı kendime yastık ettim. Kolçağa kabanı, kabanın üzerinde başımı yasladım. Üzerimdeki battaniyeye sarındım.

"Niye kaçtın benden?" diye sordu beni izlerken.

"Uykum geldi," dedim boğuk bir sesle.

Bir şey demedi. Ne düşündüğümü söylemeyeceğimi biliyordu. Kafamın içini görse uçmak nedir o zaman anlardı aslında.

Gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra Aral'ın kabanını üzerime örttüğünü, ardından sağ elinin battaniyenin altından buz gibi ayaklarımın üzerine kapandığını hissettim. Kalbim ezildi. Kötü birinin aklı, bir başkasının buz tutan ayaklarında kalır mıydı? Kalmazdı bence. Sıcacık bir kalbi vardı, tıpkı elleri gibi. Harika bir abi, kardeş, dayı, evlat, arkadaş ve sevgiliydi. *Benim değildi ama öyleydi.*

Gözlerimi açmadan, "Aral," diye fısıldadım boğuk bir sesle. Burnum akıyordu.

"Efendim Lina."

"İyi ki varsın bence sen."

"Sen de iyi ki varsın cennet çiçeği."

Ben var mıyım Aral? Hep yok sayılmışım. Yok sayılmışız Aral. Yok sayılıp acılara terk edilmişiz. Kesilmişiz, biçilmişiz. Aral... Biz acılarımızla şekillenmiş, sanki istenmeyerek var edilmişiz.

Kendimi kırgın hissediyorum. Kendimi çok üzgün hissediyorum. Niye üzmüşler beni bu kadar? Neye üzülmüşüm bu kadar? Biri hıçkırıyor. O ben miyim? Nefes almak neden bu kadar zor?

İnliyorum. Acıdan inliyorum. Üzüntüden inliyorum. Ağlayarak kucağımdaki ellerime bakıyorum. Sol elim kilitlenmiş sanki. Elimi açmaya çalışıyorum ama açılmıyor. Önümde diz çöken biri var. Aral. Benimle konuşuyor ama anlamıyorum.

"Aral," diyebiliyorum yalnızca.

Sıktığım avuçlarımı açıyor hiç zorlanmadan. Ona uzanıyorum. Bana sarılsın istiyorum. Bana sarıl Aral, ne olur.

Kollarına alıyor beni, kollarımı ona sarıyorum sıkıca. Ağlıyorum içli içli. Sıcak kolları sarmalıyor beni. Bu kollar beni hep kabul ediyor. Sanki ben buraya aitmişim gibi hep...

Kucağındayım Aral'ın. Ona sığınıyor, endişeyle titreyen bedenimi ona yaslıyorum. Geçsin istiyorum. Bitsin istiyorum. Yarın olmasın, dünya artık dönmesin istiyorum.

"Elimi tut Aral," diye ağlıyorum. "Elimi tut ne olur. Demiri tuttum yine. Avcumda hissi kaldı Aral. Kalmasın. Ne olur... Elimi tut."

Sol elimi tutan o sıcak eli hissediyorum. Karnımın üzerinde kenetleniyor parmaklarımız. Başımı boynuna gömüyorum. Kokusu rahatlatıcı geliyor. Sıcaklığı, aldığı nefes, kalbinin atışı hep rahatlatıyor beni.

Başım omzuna yaslıyken, "Dizinde uyut beni," diyorum hıçkırarak. "Benim yıkılmam lazım. Ben ayakta duramıyorum. Beni dizlerinde uyut. Ne olur," diye ağlıyorum. "Anneme gidemem Aral. Sen dizinde uyut."

Saçlarımı okşuyor, titreyen bedenimi göğsüne yaslayarak sabitliyor. Dizlerinde değil ama omzunda uyutuyor.

Uyandığımda koltukta uzanıyordum. Uyurken kendim mi uzanmıştım emin değildim ama uykuya geçerkenki halimde değildim. Tüm bedenim kaskatıydı. Uykulu gözlerim odanın içerisinde gezindi. Annem de uyanıktı, tavanı izliyordu. Aral yoktu odanın içinde. Üzerimde hem battaniye hem de Aral'ın kabanı vardı hâlâ. Demek ki gitmemişti bir yere, yakın bir yerlerde olmalıydı.

Kasılan bedenimi gıcırdayan bir kukla gibi eklem yerlerimden zorlanarak açtım ve gerindim. Sızlayan gözlerimi ovuşturarak oturdum koltukta, bu annemin dikkatini çekti.

"Uyandın mı bir tanem?" dedi bana sevgi dolu bir sesle.

Gözlerimi ona çevirdim ve gülümsedim. "Günaydın anne."

Her şeye rağmen anneme günaydın, diyebilmek güzeldi.

Gülümsedi bana o da. "Günaydın bir tanem."

"İyi misin?" diye mırıldandım ayaklarımı koltuktan sallandırırken.

"İyiyim çok şükür."

Ben sanırım anneme çekmişim iyiyim, demekte.

Yüzümü ovuştururken annemin *vital* bulgularının yazıldığı dosyaya ilişti gözlerim. O an beynimin içinde kocaman bir yazı belirdi: *Bugün heyetim vardı.*

Bugün resmi olarak dönemimi donduracaklardı. Bugün resmi olarak okulum uzatılıyordu. Resmi olarak mesleğimden bir adım uzaklaşıyordum. Hayır. Resmi olarak mesleğim benden uzaklaşıyordu. Uykusuz gecelerim, canla başla aldığım her not, baktığım hastalar, sevmiyor olsam bile uyanık kalayım diye içmek zorunda olduğum kahveyi sıcak tutması için harçlığımdan ayırarak aldığım termos, uzaklaşıyordu benden.

Düşününce hayat benim için kırmızı bir ipin üzerinde danstan ibaretti. *Bir ileri, iki adım geri.* Annem uyandı; *bir ileri.* Bana susup sırtlarını döndüler; *iki adım geri.*

Ayağa kalktım derin bir iç çekerek. *Olsun, bazı insanlar da böyle yaşar.*

Annem üzerimdeki cekete baktı fakat açıklama gereği duymadım. Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve dirseklerimi yatağa yaslayıp yüzümü de ellerimin arasına yasladım. Annemi gülümsetti bu, sağ eli yüzüme uzandı ve başparmağı burnumun ucunu okşadı.

"Belin ağrıyor mu yine? Gelip yanıma kıvrılsaydın keşke. Ağrıtmıştır belini o koltuk."

Kafamı iki yana salladım. "İyiyim merak etme. Belim de ağrımıyor artık, tedavi oldum."

Omuzları gevşedi ben öyle söyleyince. "Geçti mi yani tamamen?"

Kafamı salladım. "Geçti."

Fizyolojik tedaviler basit anne. Ya kesip atıyorsun ya da ilaçla iyi ediyorsun. Ruh öyle değil ama. Onun iyileşmesi ya uzun sürüyor ya da hiç iyileşmiyor.

"Çok şükür, çok şükür." Atkuyruğu yaptığım saçlarımı avucunun içine alıp okşadı sevecenlikle. "Nasılsın peki?"

"İyiyim."

"Öyle değil Lina'm," dedi kafasını iki yana sallayıp. Sol elini göğsüne yasladı. "İçin nasıl anneciğim?"

Yutkundum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Kırgın anne. Sana, babama, hayata. Çok kırgın. Alin'in gözyaşlarına çok kırgın.*

"İdare ediyorum."

"Çok şey oldu değil mi ben uyurken?" Kederli bir ifade yerleşti yüzüne. "Özür dilerim Lina. Hep tek başına yüklenmek durumunda kaldın her şeyi canımın içi. Çok özür dilerim."

Bu özrün içinde sustukları da varmış gibi hissettim ve bu kırık yerlerine dokundu kalbimin.

"Elimden hiçbir şey gelmediği için çok üzgünüm." Gözyaşları akmaya başladı usulca. "Bir tek yanınızda duracaktım. Yapacağım tek şey sizin başınızda durmaktı. Annelik bile edemedim size doğru dürüst. Özür dilerim bir tanem. Bir türlü iyileşemediğim ve her şey bu noktaya geldiği için özür dilerim anneciğim. Seni teselli edemediğim, her şeyi sana yük ettiğim için özür dilerim Lina."

Gözlerim doldu ama ağlarsam onun daha çok ağlayacağını bildiğim için sıktım kendimi. Annem ağlamamalıydı. Üzülmemeliydi. Düşünmemeliydi hiçbir şeyi. Ya bir şey olursa ona yine?

"Ne olur," dedim boğuk bir sesle. Burnum akmaya başladı. "Ağlama anne. Ne olur. Bir şey olacak. Ağlama."

Kafasını iki yana salladı. "Çok üzgünüm bir tanem."

Yanağıma dokunan elini öptüm. "Önemli değil. Geçti hepsi." Sağ elimi uzatıp gözyaşını sildim ağlamamak için kendimi sıkarken. "İyiyim ben. Sorun değil. Bak çok iyiyim. Ağlama. Ne olur."

Ayağa kalkıp yatağına oturdum. İki elimi de yanaklarına yerleştirdim, gözyaşlarını sildim. Kollarımı ona sardım. Onu iyi olduğuma ve her şeyin iyi olacağına ikna etmeye çalıştım. Aral'dan öğrendiğim kelimeleri tekrar ettim. Aral söylediğinde iyi hissediyordum ben, belki o da iyi

hissederdi. İyi bir öğrenci olduğumu söylemişti, onun gibi söyleyebiliyor olmayı umdum.

"Çözeceğiz bu düğümü de. Her şey yoluna girecek."

Kafasını salladı. "Benim sana anlatmam gereken bir sürü şey var Lina."

İçim titredi endişeyle. Kafamı salladım yine de. "Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama şimdi yapmamıza gerek yok anne. Önemli değil. Eve gidelim. O zaman konuşuruz."

Kendimi sıkmaktan alnımdaki damarlarımın şiştiğini hissedebiliyordum.

"Sen iyi olmalısın." Gözlerinin içine baktım. "Sen iyi ol. Gerisini hallederiz."

Bu benim seni hiçbir şeyi bilmeden affedişim anne çünkü ben seni kaybetmekten korkuyorum. Yaşamazsan ben seni affedemem ki anne, senin yaşaman lazım.

Yanağımı okşadı. Kendimi sıkmama rağmen yaş düştü gözümden. Başımı eğdim görmesini istemediğimden. O sırada kapının açıldığını işittim.

"Anneciğim," diye heyecanla gelen ses içimi titretti.

Gözlerimi omzumun üzerinden çevirdiğimde bize doğru koşan Alin'i gördüm. Mavi boncuk gözleri dolu doluydu.

"Alin'im," dedi annem özlem ve şaşkınlıkla. "Anneciğim, geldin mi?"

Alin dolu gözlerle kendini dizlerime vurdu ve ağlayarak kollarını kaldırdı onu kucağıma alayım diye. "Lina'cığım," diye ağladı. "Kucak."

Onu böyle görmek cehennemin ortasındaymışım gibi hissettiriyordu bana. Yataktan kalkıp onu kucağıma aldım. Güzel gözünü öptüm ve annemin yanına bıraktım ufak bedenini. Onu kolları arasına alan annemin göğsünde ağlamaya başladı. Dört senelik hayatına bir sürü acı sığdırmak zorundaydı. Alin benden çok daha şanssızdı.

"Seni çok ösledim. Yeden uyanmadın?" diye sordu boğuk ve sitemli sesiyle. "Bisi bıyaktın sandım." Alin'in hıçkırıkları arasında nefes nefese kurduğu her cümle beynimin duvarlarına kazınıyordu, hiç unutamayacaktım bu yaşadıklarımızı. "Baba gibi gittin sandım. Gitme anneciğim. Yütfen. Ben çok üsülüyoyum."

Burnumdan sıcak bir sıvının aktığını hissettiğimde elim yüzüme uzandı. Parmaklarıma bulanan kanı gördüm. Ağlamamak için kendimi sıktığımdan burnum kanamaya başlamıştı yine. Anneme ve Alin'e fark ettirmeden banyoya girdim.

Ellerimi lavaboya yasladım ve hıncımı almak ister gibi sıktım avuçlarım içinde. Burnumdan beyaz lavaboya damlayan kanı izledim. Alin'in sitemlerini ve annemin tesellilerini dinledim orada dikilirken. Gözlerimden bir damla bir düşmedi. Ağlayamıyordum. Ağlamak istedim ama ağlayamadım. Ağlamadıkça kanadı burnum.

Üç kişilik bir ailede iki kişi ağladığında birinin, gözyaşlarını silmesi gerekmişti ve ben hep o kişi olmak zorunda kalmıştım. Çünkü üç kişilik bir ailede iki kişi yıkıldığında birinin ayakta durması gerekiyordu. Her şey başımıza yıkılmasın diye bir kişinin dik durması gerekiyordu. Çünkü bazı insanlar böyle yaşardı. Ve ben şimdi burada, burnumdan akan kanı izlerken ağlayamıyordum. Gidip kız kardeşimin gözyaşlarını silemiyor, annemi teselli dahi edemiyordum.

Ne için ağlıyorsun Alin, bizim babamız yaşıyor. Bizim babamız yaşıyor Alin, sen ne için ağlatılıyorsun? Sen ne için bu kadar üzülüyorsun? Seni, beni, bizi neden bu kadar üzüyorlar? Bilmiyorum canımın içi. Bilmiyorum ama sebebi ne olursa olsun affetmeyeceğim onları. Ne için bunu yaşıyoruz bilmiyorum ama affetmeyeceğim onları canımın içi.

Lavabonun kenarlarını sıktım. Aral'ın söylediklerini hatırladım. İntikamı en çok çaresiz bırakılan ister, demişti. *Ben intikam istiyorum Alin. Ben bize yaşattıklarını ödesinler istiyorum. Yaşamayı biz seçmedik ki. Kadir Kara'nın kızı olmayı biz seçmedik. Kadir Kara'ya da ödetmek istiyorum Alin. Babamıza da hesap sormak istiyorum. Annemi senin için affederim Alin ama babamızı affetmeyeceğim.*

Burnumu bir peçeteye silip lavaboda kanımı akıttım ve çıktım banyodan. Hiçbir şey söylemeden odadan da çıktım. Gözlerim onu aradı. Neden dışarı çıkıp onu arıyordum bilmiyordum ama onu görmek istiyordum. Umurumda değildi sebepler. Onu görmek istiyordum yalnızca.

Onu yedi metre kadar uzağımda, asansörün önünde Deniz'le konuşurken gördüm. Kürşat da yanındaydı. Alin'i, Deniz getirmiş olmalıydı. İki kardeş annelerine gidemiyordu ama bizi annelerimize yine bu iki kardeş getiriyordu. *Hayat hiç acımaz mı insana Aral? Hep mi tuz basmalı yaralarımıza?*

Yanlarına gittim, varlığımı fark eden Aral oldu. Kürşat ve Deniz de çevirdiler bakışlarını bana. Aral'ın kaşları çatıldı. Burnumun kanadığı mı belli oluyordu? Bilmiyordum, umurumda da değildi.

"Gözünüz aydın," dedi Deniz, halimi garipsemeyerek. "Geçmiş olsun."

"Teşekkürler," dedim minnettarlıkla. "Alin'i getirdiğin için de sağ ol."

"Ne demek," dedi gülümseyerek. "İşe kaçıyordum ben de. Görüşürüz sonra."

Abisinin koluna dokundu ve bana göz kırpıp asansörlere ilerledi.

"Görüşürüz," dedim kısık bir sesle arkasından.

Asansöre bindi ve kapıları kapandığında Aral tamamen bana döndü. Ona sarılmamak için yumruklarımı sıktım. Ona sarılmamalıyım. Ona kaçmamalıyım. Ona sığınmamalıyım. Buna ihtiyacım yok. *Ama istiyorum.* İstememeliyim. Her üzüldüğümde yüzümü ona dönmemeliyim. *Ama buraya geldim işte. Ona geldim. Onu görmek istedim.*

"Sorun ne Lina?" diye sordu yumuşak bir sesle, tüm dikkatini bana verirken. "Neyden kaçıyorsun yine cennet çiçeği?"

Her kaçışımı biliyordu. Hayır, her kaçışımı görüyordu.

Ben kaçabiliyor muyum Aral? Duracağın yeri seçmek özgürlük, dedin. Hep senin yanında duruyorum ama bu özgürlük mü tutsaklık mı ayırt edemiyorum.

"Kaçmadım," dedim boğuk bir sesle çünkü burnum hâlâ akıyordu. Kanıyor muydu hâlâ bir fikrim yoktu ama Aral'ın bakışları kaşlarının çatılmasına sebep oldu.

Uzandı ve çenemi kaldırdı hafifçe. Gördüğü hiç hoşuna gitmedi, kaşları daha çok çatıldı. "Neden ağlamıyorsun Lina?" Üzerimdeki ceketinin içcebinden mendil çıkardı. "Neden ağlamamak için tutuyorsun kendini?"

Yüzüne baktım yalnızca. Çıkardığı selpakla küçük bir çocukmuşum gibi önce burnumu sildi sonra tampon yaptı. O bunları yaparken ruhsuzca boynundaki zinciri izledim.

Galiba bana ağır geliyor bunlar. Artık her şeye ağlamaya başladım. İyi değil hiç.

"Neden ağlayayım?" diye mırıldandım zincirini izlerken. "Ağlayacak bir şey yok."

Umursamadı bile söylediklerimi. "Yalınayak geziyorsun hâlâ," dedi. Bu cidden ona dert olmuştu. Arkasında duran Kürşat'a seslendi. Pantolonunun cebinden arabasının anahtarlarını çıkarıp ona uzattı. "Lina'nın botları benim arabada, arka koltukta."

Kürşat tek kelime etmeden asansöre binerek yanımızdan ayrıldığında öfkeli gözlerimi Aral'a çevirdim.

"Benim ayaklarım, benim canım," diye tersledim onu. "Seni ilgilendirmez."

Benimle bu kadar ilgilenmesi canımı sıkıyordu. *Tamam, söz vermiştik işte. Gitmiyorum, kaçmıyorum, olayı çözene kadar da birlikteyiz. Yeterli değil miydi? Niye benimle ilgileniyordu bu kadar? Niye kafamı bulandırıyordu? Görmezden gelsindi beni. İstemiyordum.*

"Bunun beni ne kadar ilgilendirdiğini bir bilsen şaşarsın," dedi dalgın bir ifadeyle.

"Neymiş anlat o zaman."

Derin bir nefes aldı. "Bu başka bir zamanın konusu." Gözlerimin içine baktı. "Kimden kaçıyorsun Lina?" Dudaklarını ıslattı. "Benden mi annenden mi?"

Kızgın harelerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadım. "Bir daha kaçtığımı söylersen..."

"Söylersem?" diye meydan okudu bana. "Kaçmayacağına söz verdin bana."

Ona avuçlarımı gösterdim. "İki kez sözümü tutmama hakım var benim. Bir daha kaçtığımı söylersen gerçekten kaçarım."

Elini uzattı ve ben bu elden kaçmak istemeyişime bile öfkelendim.

Sol eli yanağıma yerleşti. "Niye kaçıyorsun Lina?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim doldu. "Hiçbir yerde kalamıyorum," dedim pes ederek. "Nerede durmam lazım bilmiyorum. Hiçbir yere ait değilim sanki."

Onu bulanık görüyordum artık. Annem bir sürü şey var söylemediğim, demişti. Kimbilir neler söyleyecekti... Korkuyordum. Sandığım her şeyin yalan olmasından korkuyordum. Aptal yerine koyulmuş olmaktan, ailem tarafından hiçe sayılmış olmaktan korkuyordum. Önemli olmadığına ikna etmeye çalışıyordum kendimi ama korkuyordum işte. Kendimi bildim bileli bir tek onlar dinlemişti beni, onlar tarafından anlaşıldığımı düşünmüştüm. Bunun bile yalan olduğunu öğrenirsem ben kime güvenecektim? Evim bile ev değilmiş. Ailem, ailem değil miymiş? Ben kimim o zaman?

"Hiçbir yere mi?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Hep bunu yapıyordu. İmalı konuşuyor, kafamı bulandırıyordu. Görmüyor muydu ne kadar korktuğumu? Niye bana altında kalacağım, kafamda kuracağım şeyler söylüyordu?

"Hiçbir yere," diye yalan söyledim.

Ait hissettiğim yerler terk ettiler beni. Ya sen de gidersen?

Buruk bir tebessüm oldu yüzünde. Sol elinin başparmağı kaşımı okşadı narince. "Öyle olsun bakalım."

Öyle olsundu. Çünkü sinir oluyordum ona. Dönüp dolaşıp kollarına gittiğim falan da yoktu hiç.

Kaşlarımı çattım. "Sinir oluyorum sana."

"Neden?" diye sordu merakla. Asla kızmadı bana.

Aral olduğun için. Sürekli beni anlamaya, bana iyi hissettirmeye çalıştığın için. Ve bana sarıldığın için. Ve beni teselli ettiğin için. Ve onca iş güç içinde gelip beni öptüğün için. Sinir oluyorum.

Burnuma tampon yaptığı için dudaklarımın arasından yorgun bir nefes verdim. "Bu seni hiç alakadar etmez."

Diliyle dudaklarını ıslattı. Sabır mı diliyordu içinden? Ben de istiyordum sabır. Bana da versindi Rabb'im. En çok bana versin.

"Neden geldin bana Lina?" diye sordu, benim saçmalığımın çok üstünde durmayarak.

"Sana gelmedim ben," diye karşı çıktım. "Hava alacaktım, sen çıktın karşıma. Seninle ilgisi bile yok."

Kafasını salladı anladım, der gibi. "Sarılayım mı sana?"

Evet. Yap lütfen.

"Ne sebeple?"

"Buluruz bir sebep elbet," dedi aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Biz bir sarılalım. Buluruz bir sebep."

Sol eli yüzümden saçlarıma kaydı, kafamın arkasına yerleşirken beni kendisine çekti. Yüzüm göğsüne yaslanırken sağ kolu sarıldı etrafıma. Dünden razı bir şekilde ona yaslanırken bunun için ona gelmişim gibi hissettim. Tüm ihtiyacım buymuş gibi hissettim. Tüm huysuzluğumun, sinirimin, kırgınlıklarımın, üzülmelerimin, ağlama isteğimin ihtiyacı olan şu sarılmaymış gibi hissettim. Ben bunun için gelmişim, bunun için kaçmışım gibi hissettim. Anneme ağlayamadığım için Aral'a gelmişim gibi hissettim. Yaşlar düştü gözlerimden. O bana sarıldığı gibi ağlamaya başlamam hiç iyi değildi. Mahvedecekti bu beni. *Bile bile lades*, denirdi buna. *Göz göre göre*, denirdi.

Bir süre sarıldık yalnızca ve Aral hiç konuşmadı. Sanki konuşursa kızıp gideceğimden korkuyordu. Sustu ve saçlarımı okşayarak sarıldı bana. O an ilk kez birinin susarak bile teselli edebileceğini anladım. Susmanın her zaman kötü olmayacağını, susmanın bile anlaşılırlık olduğunu hissettim. O iyi bir öğretmendi, bana bir sürü şey öğretiyordu ama ben onun iyi bir öğretmen olmasına üzülüyordum. Çünkü bu hayattan çok şey öğrenmiş demekti...

Kalbinin sesi öyle sakinleştiriciydi ki tüm titremelerimin durduğunu, ruhumun dindiğini hissettim.

"Bugün heyetim var," diye mırıldandım. "Resmi olarak artık tıp okumuyor olacağım."

"Ara veriyor olacaksın," diye düzeltti beni. "Bu bir son değil."

Bir şey söylemedim. Ağladım yalnızca. O da saçlarımı okşadı.

"Yiğit'i araya sokmamı ister misin?" Sesi sakin, tereddütsüzdü.

Burnumu çektim. "Torpil mi yani?"

"Gerekirse," diye onayladı beni. "Hak etmediğin bir şeyi elde etmene yardım etmeyeceğiz ne de olsa. Hocalarının çoğu benim de hocalarımdı. Ben de konuşurum."

Kafamı iki yana salladım. İstemezdim. Gururdan değildi. Hem onları ricacı etmek istemedim kimseye hem de ricalarının bir işe yaramayacağını biliyordum.

"Bunu yaparsak bana bilenecek birkaç hoca biliyorum," diye mırıldandım boğuk sesimle. "Belki okula devam ederim ama kuruldan kalırım. Kuruldan geçsem komiteden kalırım. Zira kaç haftadır gitmiyorum, disipline gönderirler."

Hepsi değildi elbette ama bazı hocalar takacaktı bana. Burnumdan getirecekti torpilimi. Sanki hak ederek oraya gelmemişim gibi nefret duyacaklardı bana. Sanki hiç emek vermemişim gibi hiçe sayacaklardı. Sayarlardı, bu benim ilk hiçe sayılışım mı? Okulda arkamdan hastayla kavga etmiş, camı çerçeveyi indirmiş ama arkası sağlam diye devam edebilmiş, diyeceklerdi. Kınayarak bakacaklardı bana hep. Bu kızdan beklenir, diyeceklerdi. Bunu o da biliyordu.

Aral derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "Hocaların listesini ver sıkıştıralım." Sesi ciddiydi ama dalga geçtiğini biliyordum. Beni güldürmeye çalışıyordu sanırım.

"Sıkıştırır mısın gerçekten?"

"Sıkıştırırım."

"Doktorsun ama sen?"

"Doktorlar sigara da içiyor Lina. İnanır mısın?"

Gülümsetti bu söylediği beni. "İnanmam," diye tiye aldım onu.

"Sinir oluyor musun hâlâ bana?"

"Hıhım," diye mırıldandım. "Çok. Aşırı."

"Bak ya," dedi kınar gibi. "Güldürdüm ama az önce seni."

"Gülmedim bir kere." Hafifçe omuz silktim. "Hayat adil değildir hem."

"Müşterek ama."

Kalbim ısınır gibi oldu yine. "Bak sen," diye mırıldanarak geri çekildim ve gözlerimi ceketinin kollarına sildim. Gözlerimi ona çevirdim. "Öyle mi acaba?"

"Öyledir öyledir," diye onayladı beni.

Gülümsemeden edemedim bu tavrına. Az önce çok kötü sıkışmış hissediyordum ama beni kucakladığı gibi sakinlemiş, durulmuştum. Gerçekten kedi olabilir miydim acaba? Sinir bozucu, mızıkçı bir kedi... Tilkiler köpekgillerden mi kedigillerden miydi acaba?

Asansörün kapıları açıldı. Kürşat elinde botlarımla geldi. Mahcup hissettim, hatta şımarık.

"Teşekkürler," diye mırıldandım bana botlarımı uzattığında.

"Rica ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Elinden aldığım botlarımı en yakın sandalyeye oturup giydim. Ayağa tekrar kalktığımda Aral'ın gözleri üzerimdeydi. İyi olup olmadığımı merak ediyordu muhtemelen. Çünkü dengesiz biriydim. Çok işi vardı gerçekten benimle.

"Odaya mı gidelim yoksa hava mı alacaksın?"

"Odaya gidelim," diye mırıldandım.

Annem merak etmiş olmalıydı, hiçbir şey demeden çıkmıştım.

Kafasını salladı. Gel, der gibi elini uzattı bana doğru. Burnumu çekerek yanına gittim ve yan yana odaya ilerledik. Derin bir nefes aldım, kafamdaki her şeyden kaçmak istiyordum. Duramazdım. Düşüncelerim yakalardı.

"Ağladığım belli oluyor mu?" diye sordum ona bakıp.

"Oluyor," dedi dürüstçe. "Beyaz tenlisin, kızarıyorsun hemen."

Ofladım. Yapacak bir şey yoktu artık. Kızarıklığımın geçmesi uzun sürerdi. Aral'ın peçeteyle yaptığı tamponu çıkardım, durmuştu kanaması. Rezillikti gerçekten.

Çöpe attım elimdekileri ve derin bir nefes aldım. Kapıyı açacaktım ama Aral benden önce davranarak açtı kapıyı, öncesinde çalmayı da ihmal etmemişti.

"Müsait misiniz Celina Hanım?" diye seslendi içeri.

"Buyurun," dediğini işittik annemin.

"Buyur," dedim ben de arkasından.

"Önce sen," diyerek yol verdi bana.

Önce ben girdim içeri. O arkamdan gelirken yatağa ilerledim. Alin, annemin göğsüne yaslanmış, annem saçlarını severken derin derin içler

çekiyordu. Annem onu ancak sakinleştirmiş gibiydi. Güzel bebeğim, mutlu olmuş olmalıydı yine de annemi gördüğü için.

Aral yanımda durdu ve başıyla selam verdi anneme.

"Geçmiş olsun Celina Hanım," dedi yumuşak ama saygılı bir tonda. "Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi annem gülümsemeye çalışarak. "Siz nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Oturun şöyle, ayakta kaldınız," diyerek ona koltuğu işaret ettiğinde Aral gösterdiği koltuğa oturdu.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim." Minnettar bir ifade vardı annemin yüzünde. "Alin'in anlattıklarından anladığım kadarıyla çok yardımınız olmuş, eksik olmayın."

Alin muhtemelen anneme, harika iki arkadaşından ve çok sevdiği Çakırcalardan bahsetmişti hemen. Bu yüzden annem, Alin'in onlarda bir günlüğüne kalmadığını hatta bizim de orada kaldığımızı anlamış olmalıydı.

"Siz de öyle," deyip gülümsedi hafifçe Aral. "Bu arada bana Aral, derseniz memnun olurum."

Annem gülümsedi. "Sen de bana teyze, de lütfen," dedi ve ekledi. "Alin çok övdü sizi. Bir sürü kardeşin varmış."

Aral onayladı annemi ve Alin'e gülümsedi. "Sekiz kardeşiz."

Annemin gülümsemesi genişledi bu dönütle. Kalabalık ailelere bayılırdı ama Çakırcalar kalabalık değil, dağınık bir aileydi. Bizzat babası tarafından dağıtılmış bir aileydi.

"Maşallah," dedi yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle. "Anneciğinin canına sağlık."

İçim titredi. Gözlerimi istemeden Aral'a çevirdim. Yüzünde buruk bir tebessümle anneme bakıyordu.

"Amin," dedi yalnızca.

Aral'ın annesi ile annemin nedense tanışsalar çok iyi anlaşacaklarını düşünmeden edemedim o an. İkisi de çok yalnız kadınlardı ve bir şeylere mecbur bırakılmışlardı. Birbirlerini çok iyi anlarlarmış gibi geliyordu. Keşke gerçekten o günleri görebilseydik... Güzel olurdu.

"Ben sizi işinizden alıkoymuyorum değil mi?" diye sordu annem ikimize bakarak.

Benim okulda olmam lazımdı normalde bu saatlerde. Aral'ın da işe gidiyor olması gerekirdi. Ama hayatlarımız rayından çıkmıştı ikimizin de.

Derin bir nefes aldım. Aral'ın gözlerinin üzerime çevrildiğini hissettim.

"Anneciğim," dedim, nereden başlayacağımı bilemeyerek.

"Söyle bir tanem?"

Yatağın sağ tarafındaki koltuğa iliştim yavaşça. Dilimi çatlamaktan sızlayan dudaklarımda gezdirdim.

"Ben okulu dondurmaya karar verdim," dedim pat diye.

Böyle bir şey beklemediği için kaşları çatıldı hafiften ama hiç kızmadı bu söylediğime. Anlamaya çalıştı beni. Her zaman olduğu gibi...

"Ağır geliyordu." *Gelmiyordu. O ağırlığı üzerimden alıyordu aksine. Kendimi işe yarar hissettiriyordu. Birilerini yaşatmak için savaşmak bana iyi geliyordu.* "Çok yoruluyor, yetişemiyordum. Hocalarım da uygun gördü. Dondurduk biz de yarım dönem."

Alin'e sarılı elini kaldırdı ve yanağıma dokundu. "Sen bilirsin bir tanem. Yarım dönem nedir ki zaman su gibi akar gider." Yanağımı okşadı şefkatle. "İyi yapmışsın, dinlen biraz. Önce kendini iyi et ki sonra insanlara yardım edebilesin."

Beni destekleyeceğini biliyordum, her zaman öyle olmuşlardı. Beni hiç zorlamamışlardı bir şey yapmaya ve beni durdurmamışlardı hiç. Ama *keşke annem beni durdurmuş olsaydı... Keşke o eğlence merkezine gittiğim her gün beni durdurmuş olsaydı... Keşke gecenin bir vakti markete korkarak giderken beni durdurmuş olsaydı... İyiyim, desem de durdursaydı keşke beni... Neye susması lazımdı bilmiyordum ama mezar taşı alabilmek için boğazımdan, canımdan kısarken keşke beni durdurmuş olsaydı...*

Gülümsedim elimden geldiğince, "Hıhım," diye mırıldandım. "Önce biz iyi olalım. Sonra her şeyi yoluna koyacağım. Söz veriyorum."

Kafasını salladı. Gözleri merakla Aral'a çevrildi sonra.

"Seni tutmuyorum değil mi Aral'cığım?"

"Tutmuyorsunuz, merak etmeyin."

Kafasını salladı annem. "Anladım."

"Onlay hep biylikte geziyoylay," diye araya girdi Alin sır verir gibi. Daha sonra minik elini dudaklarına siper edip annemin kulağına bizim de duyabileceğimiz bir sesle fısıldadı. "Lina'cığım ve Ayal'cığım sefgili. Ben duydum onlayı."

Söylediği şey şokla gözlerimi açmama sebep olurken annemin hayrete düşen yüzüyle göz göze geldim, bana ardından Aral'a çevrildi bakışları. Aral ile göze geldik ve o dingin sakinliği bir nebze dalgalanmış gibi hissettim. Bir süre sessizlik oldu odada. *Alin bunu nereden duymuştu? Bizden duymuş olamazdı. Güney biraz patavatsızdı, ondan duymuş olabilir miydi?*

"Lina?" diye sordu annem kızgınlıktan çok uzak meraklı bir sesle.

Doğru değildi teknik olarak fakat anneme peşimdeki kötü adamlardan korunmak için bir başka kötü adamın oğluyla sevgili gibi davrandığımızı söyleyemezdim. Kaldıramazdı. Annem, Hükümdar Çakırca'yı tanımamalı, mümkünse tanışmamalıydı. Kim olduğunu bilmemesi hayırlı olurdu yoksa nasıl açıklayacaktım bunca şeyi bilmiyordum. Zira müsaade etmezdi buna.

Minik bir sincap tarafından avlandığımı hissettim. Bu bilgiyi eninde sonunda annemin öğrenmesi gerekecekti ama bu kadar ani olmasını beklemiyordum. Hazırlıksız yakalanmıştık.

Aral'ın ne desem kabul edeceğini biliyordum. Bunu bilmenin verdiği güven sırtımda bir bıçak değil bir kanat gibi hissettiriyordu. Keşke şu an uçurup götürseydi beni o kanatlar...

"Doğru," diye mırıldandım gözlerimi yüzüne çevirip.

Bunu bu şekilde yapacağımı hiç düşünmemiştim. Annemin şaşırmış bir hali vardı. Beni tanıyordu, birkaç haftada sevgili yapabilecek biri değildim ben, yıllardır arkadaş bile bulamamıştım kendime. İnanmayacaktı kesin.

Gözlerini benden çekip Aral'a çevirdi ve Aral'a alıcı gözle baktı bu kez. Bir şey düşünüyormuş gibi ölçtü tartı.

"İkiniz de yetişkin insanlarsınız, elbette söz hakkım olduğunu düşünmüyorum ama Lina'nın ne gibi bir durum içinde olduğunu biliyorsun değil mi Aral?"

Aral, babamı tanıyordu ama annemle tanışıyor muydu emin değildim. Belki de annem, Aral'ın yalnızca adli tıp uzmanı olduğunu sanıyordu. Bu yüzden Aral'ın bunları kaldıramayıp beni inciteceğini düşündüğünden soruyordu bunu ve eğer öyleyse bu, babamın ona da anlatmadığı şeyler olduğu anlamına mı geliyordu?

"Biliyorum," diye onayladı Aral. "Bu işin bir sonuca varması için elimden ne geliyorsa yapacak, yanında olacağım her şeye rağmen. Şüpheniz olmasın."

Annem etkilenmişe benziyordu. *Sonuçta kim tehdit edildiği halde -her şeye rağmen- davaya devam edip bir de üstüne tehdit edilmesine sebep olan adamın kızını severdi ki?* Aral Çakırca, annemin gözünde böyle biriydi şu an.

Gülümsedi ona ve elini uzattı. Aral ona uzatılan eli tuttu. "Teşekkürler," dedi annem bu onu çok duygulandırmış gibi. "Eminim ben uyurken çok destek olmuşsundur ona. Lina herkese güvenebilen biri değil. Seni seçtiyse iyi bir sebebi vardır."

Aral'ın yüzünde emin olamadığım bir ifade geçti ama gülümseyerek bastırdı onu. "Umuyorum ki öyledir. Zor beğenen biri."

Annem gülümsedi hafifçe. "Öyle."

Kaşlarımı çattım hafiften. Bak ya... Resmen gözümün önünde çekiştiriyorlardı beni.

"Kaç yaşındaydın bu arada?" diye sordu annem şefkatle ona bakarken.

Annem hiçbir zaman sert mizaçlı biri olmamıştı. Aksine çok pozitif biriydi. Meraklı ve sorgulayıcı bir kişiliği vardı ve şimdi Aral sevgilim olduğu için ona bir sürü şey sormak isteyecekti. Onu bir an önce tanımak isteyecekti.

"Yirmi dokuz," diye cevapladı Aral. Bunu söylerken tereddüt etti nedense.

Kaçlarımı kaldırdım hayretle. Yaş kompleksi mi vardı yoksa annem aramızdaki yaşı fazla bulur diye mi endişeliydi emin değildim ama bu, onu sempatik göstermişti.

Annem onun tedirginliğini fark etmiş gibi, "Maşallah sana," dedi hafifçe gülümserken. Aral'ın tuttuğu elini okşadı sevgiyle. "İnsanın kalbinin yüzüne yansıdığına inanırım. Senin için tertemiz."

"Teşekkür ederim," dedi Aral. Bu yorumlarla gerçekten mutlu olmuştu.

Nedense ben de rahatlamış gibi hissettim. Gerilmiştim sanki gerçek sevgilimi tanıtıyormuşum gibi.

Annem gülümsedi ona. "İkiniz de incinmezsiniz umarım," dedi ama yine de içten içe tedirgin olduğunu biliyordum. Aral'ı tanıyana kadar beni inciteceğinden endişelenecekti.

Aral tıpkı benim gibi düşünmüş olacak ki, "Lina'yı incitecek hiçbir şey yapmam," dedi kendinden emin bir sesle. "İçiniz rahat olsun."

Bu utandırdı biraz beni. Annemle şu an bunu konuşuyor olmamız garip ve yabancı bir deneyimdi. Annemle bir arkadaşımı bile tanıştırmamıştım daha önce. Tanıştırdığım ilk kişinin direkt sevgilim olması ve bunun gerçek bile olmayışı üzücüydü.

Gözlerimi gülümseyerek bana bakan Alin'e çevirdim. Gülümsedi bana ve göz kırptı. Öyle sevimliydi ki uzanıp yanağını sıkmadan edemedim.

"Hain sincap," diye fısıldadım.

Kıkırdadı. O sırada kapı çaldığında kurtarıldığımızı hissettim. Bu ortam daha da garipleşmeden gerçekten konu değişse güzel olurdu.

"Girebilir miyim?" Yiğit'i sesinden tanıdım.

"Tabii, buyurun Savcı'm," diye seslendim yerimden kalkarken.

Aral da ayağa kalkmıştı. Yiğit bana başıyla selam verip gözlerini anneme çevirdiğinde annem doğrulmaya çalıştı ama savcı elini kaldırarak mâni oldu bu girişimine.

"Lütfen rahatsız olmayın," dedi nezaketle. "Geçmiş olsun Celina Hanım."

"Sağ olun Savcı Bey."

"Doktorunuzdan iyi haberlerinizi aldım." Sesi, duyduklarından memnun olmuş gibiydi. "Yarınki değerleriniz de güzel gelirse sizi güvenli evimizde misafir edebiliriz."

Aral'la göz göze geldik. Biraz mahcubiyet gördüm siyah gözlerinde. En azından gurur duymuyordu yaptığıyla.

"Savcı Bey," dedi annem soru soracağı belli bir tonda. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Var elbette ama sizden önemli şeyler değil." Yiğit'e annemin sağlığını etkileyecek şeyleri söylememesini daha ilk günden söylemiştim ve bu yumuşak tutumunun sebebi bir nebze bu olabilirdi sanıyorum ki. "Biraz daha toparlanın, her şey su yüzüne çıkar zaten."

Çıkardı değil mi? Gerçekler bir gün elbet ortaya çıkacaktı. *Er ya da geç.* Aral'ın gözlerinin içine baktım. *Ne önce ne de sonra.* Sanki bunu düşündüğümü biliyormuş gibi baktı o da gözlerime.

"Aral Bey," dedi Yiğit, Aral'a dönerek. "Konuşabilir miyiz?"

"Tabii," dedi Aral.

Gözlerimi ikisine çevirdim. *Ne konuşacaklardı? Ben neden gidemiyordum?*

Odadan çıkarlarken arkalarından baktım ve anneme döndüm. "Geleceğim şimdi," dedim ve peşlerinden ben de çıktım odadan. Yiğit ve Aral bana döndü.

"Ben de duyamaz mıyım?" diye sordum gözlerimi Yiğit'e dikmiş bir halde.

"Senin bilmen gereken bir şey değil," dedi sakince Yiğit.

"Kime göre?"

"Bana göre. Devletin savcısına göre. Dosyanın akıbetine göre," diye sıraladı.

Yumruklarımı sıktım. Öyle olabilirdi ama söz konusu benim hayatımdı.

"Bizi yerleştirdiğiniz ev de mi bunlar içindi?" diye iğnemi batırdım gözlerine dik dik bakarken.

Aral'a baktı. Sonra gözlerini bana çevirdi ve tamamen bana döndü. "Evet, öyleydi." Sol elini cebine sokarken kafasını salladı hafifçe. "Öğrendiğine göre Aral açıklamıştır sebeplerimizi diye düşünüyorum. Öfkeni, tedirginliğini anlıyorum ama biz aynı taraftayız ve inan hiç kolay değil seni korumak."

Gözlerimin içine bakarak söyledikleri yalan gibi durmuyordu. Yiğit, yatıştırmadan uzak, salt bir dürüstlüğe sahipti. Aral'ınsa beni yumuşatan, sakinleştiren bir dürüstlüğü vardı. İkisine de inanmak istiyordum.

"Olayın içine bu kadar girebilmen, Aral'ın sana güvenmesinden kaynaklı," diye de ekledi. "Aral kefil olmasaydı Pars ile konuşmana asla izin vermezdim. Henüz neler bildiğini bilmiyoruz ve senin istemediğimiz insanların yanında durman, onlar tarafından kafanın karıştırılması isteyeceğim son şey. Aral normalde izin vermeyeceğim kadar dosyanın içerisine girmene göz yumuyor ama ben o kadar yumuşak biri değilim, üzgünüm."

Aral benim için kefil mi olmuştu? Pars ile kalsaydım başına ne gelirdi kimbilir... Susmasını istedikleri için susuyordu bana, belki de başına iş alırdı zira babasının durumu bu durumu kolaylaştırırdı.

"Ben de yumuşak biri değilim ve bu hale kendim gelmedim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bilmem gerekenleri benden saklamayın ki ben de sizden saklamayayım."

Aral'ın gözlerini kapattığını gördüm. Muhtemelen savcıyı tehdit ettiğim içindi bu tepkisi.

Yiğit, "Tehdit miydi bu?" diye sordu kaşını kaldırırken.

"Değildi," diye araya girdi Aral. "Saklamayacak," diye de belirtti emin bir sesle.

Yiğit ona baktı sakin bir ifadeyle.

Aral, Yiğit ve benim üzerimde gezdirdi gözlerini. "Herkes üzerine düşeni yapacak."

Onu zor durumda bıraktığımın farkındalığıyla mahcup hissederek pes ettim ve gözlerimi kaçırdım.

"İyi."

"Aynı taraftayız Lina," dedi Yiğit otoriteden uzak, anlayışlı bir sesle. "En başından beri söyledim, herkes elini taşının altına koyacak, diye. Elim taşın altında, emin ol."

Kafamı salladım hafifçe. "Öyle diyorsanız..."

Kafasını salladı ve gülümsedi bana aramızın bozuk olmasını, yanlış anlaşılmayı istemiyormuş gibi. Aslında onun bir savcı olduğunu yok sayıp haddini aşan bendim. Aral değildi o. Beni alttan almıyordu haliyle.

Benim nazımı Aral çekiyordu, zira o da buna mecbur değildi. Nankörlük ediyordum belki de.

"Aral," dedi ve arkasını döndü Yiğit.

Aral iyi olup olmadığımı kontrol eder gibi bana baktığında kafamı salladım iyiyim, der gibi. Bana göz kırptı ve Yiğit'i takip etti. Oflayarak gözlerimi Kürşat'a çevirdim.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı Lina Hanım?" diye sordu hemen.

Kafamı iki yana salladım. "Yok, teşekkür ederim ama bana Lina desen olmaz mı? Ben de sana Kürşat derim?"

Kafasını salladı. "Olur."

Kafamı salladım ben de hafifçe. İçeri girmek istemiyordum, annem kesin Aral'ı soracaktı.

"Çay mı içsek?" diye mırıldandım, konuşma nasıl başlatılır asla bilemeyerek.

"Alayım, size," diye atılacak oldu ama ben de öne çıktım.

"Ben de geleyim."

"Tabii."

Birlikte asansörlere ilerledik. Polislere başıyla selam verdi kapılar kapanırken. Muhtemelen Aral ve Şahin ile yaşıttı hemen hemen ve çok olgun biriydi. Ağırbaşlıydı. Tam korkutucu güvenlikler gibiydi. Mesleğine yakışıyordu mizacı.

Birlikte kafeteryaya indik. Çay aldık ikimiz de ve ısrarla ben ödedim. Sonuçta ben istemiştim çay içmeyi. Ardından elimizde karton bardaklarla asansöre döndük.

"Sen de uzun zamandır mı tanıyorsun Aral'ı?" diye sordum.

Şahin'in anlattığı anılarda Kürşat da vardı çünkü ve arkadaşlıklarının ne kadar eskiye dayandığını merak etmiştim.

Kafasını salladı. "Şahin kadar değil ama on senedir tanıyorum Aral'ı. Bizzat özel güvenliğiyim kendisinin. Şahin'inki biraz daha baba mesleği," diye açıkladı.

Şaşırdım bu detaya. "Nasıl yani?"

"Şahin'in babası Fikret amca, Hükümdar Çakırca'nın sağ koludur. Şahin de..."

"Aral'ın," diye mırıldandım tekrar yukarı çıkmak için asansörü çağırırken.

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Bu yüzden birlikte büyümüşler."

Birlikte büyüdüklerini söylemişti Şahin ama bu kadar yakından büyüdüklerini düşünmemiştim. Hep bir aradalar mıydı?

"Şahin'in babası da mı kötü biri yani?"

"Fikret amca iyi adamdır aslında," dedi çayından bir yudum alırken. "Mecbur kaldığında seçim yapmak zorunda kalmış biri sadece. Hükümdar Çakırca'yla aynı kefeye koymayız hiçbirimiz."

Doğrunun kişisel pusulası, diye geçirdim içimden.

"Anladım." Gözlerimi yüzüne diktim. "Sen peki?"

Neticede o da bu adamlar için çalışıyordu. Gözlerini bana çevirdi. Çok sakin biriydi. Ya da soğukkanlı mı denirdi bilmiyordum ama çok durgun bir kişiliği vardı. Aral'ınki gibi bir sakinlik değildi ondaki. Kürşat çok dingin biriydi genel olarak.

"Niye Çakırcalar için çalışıyorsun? Sonuçta herkesin tercih edeceği bir şey değil." Ardından bunu sormaya hakkım olmadığını fark ederek ekledim. "Özel değilse sebebi tabii..."

Asansör geldi. Bindik ve on ikinci katı tuşladım.

Kürşat derin bir nefes aldı. "Benim maddi sıkıntıdan ötürü okumaya fırsatım olmadı. Liseyi bitirince güvenlik sınavına girdim doğruca. Daha sonra özel güvenlik sağlayan bir ajansa kaydoldum ve şans eseri Çakırcalarla çalışmaya başladım."

Çayından bir yudum içti. O da benim gibi birine benziyordu. Genç yaşta kendi ayakları üzerinde durmak zor zorunda kalan biri...

"Aral'ın koruması olarak görevlendirildim direkt. O nereye giderse ben de oraya gidiyorum. Bu, on senedir böyle."

Demek ki yirmi sekiz yaşında falandı o da... Şahin'in anılarında Kürşat'ın da olması bu yüzdendi. Kürşat, Aral'ın bir gölgesi gibiydi.

"Babası için mi çalışıyorsun yani?"

"Aral için," diye düzeltti gözlerime bakarak. "Aral benim için bir patron değil tabii, hiç olmadı ama babası için değil onun için çalışıyorum. Hükümdar Çakırca'dan emir almam. O da bana emir vermez zaten. Tamamen Aral'ın adamıyım yani, sormak istediğin buysa."

Evet buydu ve aldığım cevap memnun etmişti beni. Çünkü onun, o adama çalışmasını istemezdim. Aral da Kürşat'ı çalışanı değil arkadaşı olarak görüyordu zira bence.

"Neden kaçıp gitmedin? Onların iyi bir aile olmadığını öğrendiğinde endişelenmedin mi hiç? Kendin ya da ailen için?"

Gülümsedi hafifçe. "Sen neden gitmiyorsun?"

"Aynı şey değil," dedim can sıkıntısıyla. "Ben mecburum."

"Belki," dedi hafifçe omuz silkip. Sanki buna inanmamıştı pek... Sonra gözlerime baktı. "Peki ya bir tek Aral sana mecbur olsaydı? Gider miydin?"

Elimdeki bardağımı sıktım hafifçe. *Giderdim.* Gitmem gerekirdi. Alin vardı, annem hastaydı. Hiçbir zaman kendimi tek bir birey olarak düşünmemiş, kendi isteklerini ön planda tutan biri olmamıştım. Ben kendime değil aileme aittim sanki ve onların zarar görmesini istemezdim. Onlara bir şey olacak olsa kendimi affedemezdim. İşte bu yüzden giderdim. Ama gitmek ister miydim? *İşte o biraz muammaydı. Karışıktı. Bulanıktı. Yakıcıydı. Eyvahtı.*

"Paraya ihtiyacım vardı," dedi Kürşat üstelemeyerek. "Babam hastaydı, annemin okuması yazması bile yoktu, okuyan üç kardeşim daha vardı."

Hikâyesi tanıdık geldiğinde içim ezildi, Kürşat'a daha yakın hissettim istemeden. Benzer acılar insanı yakınlaştıran bir şeydi bence.

"Ama istesem başka iş bulurdum. Aral da ayarlardı. Zira beni üç kere işten çıkarmışlığı var."

Bunu söylerken gülümsemişti. İyi bir anıydı belli ki. Aral, Aral'lık yapmıştı belli ki yine. Kürşat'a kaçması ve istediği yerde durabilmesi için bir değil üç kez şans vermişti.

"Her seferinde geri geldim," dedi, bundan hiç pişman değilmiş gibi. "Aral, arkada bırakılacak bir adam değil."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bence de değildi. Bu iş bittiğinde olan her şeyi nasıl geride bırakacaktım bilmiyordum. Elimdeki karton bardağı biraz daha sıktım, şekli bozuldu.

İndik asansörden. Savcı ve Aral'ın konuşması bitmiş olmalıydı, koridorda polislerle konuşuyorlardı. Aral'ın gözleri bana çevrildi. Kürşat ile yanlarına gittik.

"Gidiyor musunuz?" diye sordum savcıya.

"Gidiyorum," diye onayladı. "Bir şey olursa bilmeme izin ver."

Kafamı salladım. "Haber veririm."

"Biz de çıkalım mı?" diye sordu Aral. "Heyet için?"

Kafamı salladım. Çıksak iyi olurdu. "Anneme haber vereyim ben."

Olur, der gibi kafasını salladı. Savcı ile vedalaştım ve odaya girdim. Alin'in kıkırtısı doldurmuştu odayı, annemle sohbet ediyorlardı. Batı'dan ve Melek'ten bahsediyordu heyecanla. Arkadaşa sahip olmak heyecanlı bir deneyimdi onun için. Yaptığımız kardan adamdan bahsetmeye başladı sonra. Derin bir nefes aldım biraz daha rahatlamış hissederek. En azından Alin mutluydu.

"Anneciğim," diye yanlarına adımladım. "Okulda ufak bir işim var. Bir saat sürmez."

Kafasını salladı annem. "Aral ile mi gideceksiniz?"

Kafamı salladım.

"Dikkatli olun tamam mı?"

Kafamı salladım tekrar. Eğilip ikisini de öptüm. "Geleceğim hemen."

Bana el salladılar. Ben de onlara el salladım ve ikimizin de kabanlarını alarak çıktım odadan. Aral, ceketinin bende kalabileceğini söyleyerek yalnızca kabanını aldı. Ben de ceketinin üzerine kabanımı giydim. Savcı gitmişti çoktan.

"Kapının önünden ayrılma Kürşat," dedi kabanını giyerken. "Ne olursa olsun..."

"Merak etme abi," dedi Kürşat biraz resmi bir tonda.

Aral onun omzuna vurdu ve birlikte asansörlere ilerledik.

"Eve uğrasak olur mu?" diye mırıldandım. "Üzerimi değiştireyim."

"Olur," dedi. Saatini kontrol etti. "Kaçta heyet?"

"Var daha," diye mırıldandım. "Kahvaltı ettin mi sen?"

"Etmedim," dedi elini saçlarından geçirirken. "Edelim o zaman."

"Olur," diye mırıldandım.

Hastaneden çıktığımızda rahatlatmış hissettim kendimi. Dinleniyor ve izleniyor olma düşüncesi aklımın bir köşesine yerleşip beni diken üstünde tutmuştu sürekli.

Aral yola koyulduğunda gözlerimi yüzüne diktim beklentiyle. Savcı ile ne konuşmuştu? Bahsedemez miydi azıcık?

"Adli tıpla ilgili şeyler," dedi. Ona neden baktığımı biliyordu. Gözlerini bana çevirdi. "Sana açıklayamayacağım şeyler."

"Neden bana açıklayamıyorsunuz? Ben babamın birinci dereceden akrabasıyım."

"Evet," diye onayladı beni. "Ama baban sıradan bir vatandaş değil. Üzgünüm."

"İstihbarat beni sorguya çekmiyor çünkü beni izliyorlar değil mi?" diye sordum dünden beri düşündüğüm şeyi. "Savcının kimseyi ikna ettiği yok."

Diliyle dudaklarını ıslattı. "Yiğit seni koruyor Lina. Evet, tek başına yapmadı ama senin üstüne gidilmesine engel olan kişilerden biri."

Kaşlarım çatıldı. "Başka biri de var yani?"

"Herkes senin, babanı bulacağını düşünüyorken istihbaratın bu bilgiye ulaşması zor olmadı," dedi gözlerime bakarak. "İstihbaratın o ıslık

sesine verdiğin tepkiden de hastaneye ne şikâyetle yattığından da haberi var. Seni sorguya çekmeleri işten bile değildi ve inan bana Lina, çok ağır yöntemleri var."

Tüylerim diken diken oldu. Yiğit'e kim destek vermişse güçlü biriydi belli ki. Kim bize yardım etmek isterdi ki... Tanıdığımız yoktu hiç.

"Neden beni korusun ki başka biri," diye mırıldandım. "Kendi babam bile yapmıyorken? Akraba desek anneannem ve dedem kendi kızlarını arayıp sormayan insanlar."

Onlardan nefret ediyordum. Annemin ağlayarak annesini arayıp yardım rica ettiğini hatırlıyordum hâlâ. Babamın cenazesine bile gelmemişlerdi.

"Yardımı bırak halini hatırını bile sormadılar annemin." Tırnaklarımla oynadım. "Babamın cenazesine bile gelmediler."

"Görüşmüyor musunuz onlarla?" diye sordu merakla.

Kafamı iki yana salladım. "Yanlış hatırlamıyorsam dedem ve anneannem, annem ile babamın evlenmesini desteklememiş. Bu yüzden yıllardır görüşmüyorlar. Görsem belki tanımam bile. Anneannemi de en son on yıl önce gördüm. Daha sonra bir sebepten annem ile iletişimlerini kestiler." Tırnaklarımdaki ojeyi soydum. "Belki de ben hatırlamıyorumdur sebebini. Bilemiyorum." Hafızama güvenemiyordum ki. Bu berbat bir şeydi. "Bize yardım edecek kimse yok. Birinin başka bir çıkarı yoksa tabii."

Derin bir nefes aldı Aral. "Bazı insanların gölgelerde saklanarak yaşaması gerekir. Uzaktan bakması gerekir."

Kaşlarım çatıldı. "O ne demek?"

"Her şey göründüğü gibi olmayabilir bazen, demek."

"Bir şey mi biliyorsun yoksa genel mi konuşuyorsun?"

Gözlerime baktı. "Bilmem?"

Kaşarım çatıldı. *Bana ipucu mu veriyordu? Bunu yapabilir miydi ki?* Alnımı ovdum. O kadar çok düşünüyor ve sık sık endişeleniyordum ki zihnim uyuşuyordu. Anksiyete vardı bende ve şu sıralar rezil bir haldeydi.

"Dedemin bizi koruduğunu mu kastediyorsun?" diye tahmin yürüttüm.

Nüfuslu bir adamdı sanıyorum ki... Zengin ve güçlü insanlar olduklarını söylemişti annem. Aral bir şey söylemedi. Kaşlarım çatıldı, telefonumu çıkardım. Uzanıp elimi tuttu.

"Şimdi yapman mı gerekiyor bunu?" diye sordu gözlerini bana çevirip.

Elimi elinden çektim ve Aral da cevabını almış oldu. Dedemin ismini arattım fakat çıkan hiçbir sonuçta onu bulamadım.

"Hiçbir şey yok," dedim hayal kırıklığıyla.

Kafasını salladı o da. "Yok olabilmek Lina," dedi gözlerime bakarak. "Bunu en iyi sen biliyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. *Gizlenmek... Saklanmak... Yok edebilmek... Ve istihbarata söz geçirebilmek...*

Annemin, babasının çok katı olduğunu söylediği zamanları anımsadım. Kaşlarım çatıldı. *Devlet adamı falan mıydı? Ya da yüksek rütbeli biri? Belki de bu yüzden istememişti annem ile babamın evlenmesini... Biliyordu başımıza ne geleceğini. Bu kadar yetkiliydi ve biz Çakırcaların korumasına mı muhtaçtık yani?*

"Durdur arabayı," dedim içim sıkılmaya başlarken. Nefes alamıyor gibi hissediyordum. Bu kadar sahip çıkılmamış olmak fazla değil miydi bir insana?

Arabayı sağa çekti. Kendimi dışarı attım. Deniz kenarında bir yerdeydik ve ben denize bakmak istemiyordum.

Titreyen ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Hiçbir şeyi anlamıyorum."

Arkamdan gelen ayak seslerini işittim. Yüzümü denize dönmek istemeyerek ona döndüm.

Kafasını salladı, biliyorum, der gibi. "Kör olacağını söyledim. Bildiklerimi bilirsen kör olacağını söyledim. Elindeki bilgi sendeki eksik parça değilse fazladan bilgi sana çözüm değil karmaşa getirir. İşte bu yüzden basamak basamak ilerlememiz lazım."

"Ya adam bize sahip bile çıkmamış!" diye bağırdım. "Sen bana ne anlatıyorsun şu an?"

Kafasını salladı. "Biliyorum. Ama bunu neden yaptığını bilmiyorum."

"Bariz değil mi?" diye sordum alayla gülerek. "Beni yem olarak kullanıyor işte."

Gözlerime baktı, o da böyle düşünüyordu. Harika bir hayatım vardı gerçekten. Öz dedem, nefret ettiği babamı yakalamak için bizi yem olarak ortalığa atıyordu ve bize yabancının biri sahip çıkıyordu.

"Ben bunları neden yaşıyorum Aral?" diye sordum kızgınlıkla. İçimde yine kocaman bir sıkıntı yeşeriyordu. "Bana seçme sansı vermediler ve ben anne babamın seçtiği hayatı yaşamak zorundayım. Babamın yaptıklarının hesabını ödemek zorundayım."

Bedenim endişeyle titrerken yumruklarımı sıktım. Bu güçsüz ruhumdan da nefret ediyordum.

"Sorun yok," deyip bana uzandı ama geri adım atarak kaçtım elinden.

"Belki de babam hiç tanıdığım gibi biri bile değildir. Belki de ben babamın gerçek yüzünü bile bilmiyorumdur. Belki de ortada sandığımız gibi bir şey bile yoktur. Kaçıp gitmek için bir fırsat bulmuştur ve kaçıp gitmiş, kendine yeni bir aile kurmuştur." Gözyaşlarım düştü. "On bir ay Aral. Neredeyse bir yıl. Siz ortaya çıkarmasaydınız da sürüp gidecekti. Kimse bilmeyecekti. Her şeyi benim üzerime yıkıp kendi hayatına devam ediyordur belki de..." Tırnaklarım avuçlarıma batarken gözlerim doldu. "Annem hastaydı, ölme ihtimali vardı. Ben ise çok nankördüm. Bunalmıştım. O da bunalmıştı. Belki de artık bizimle mutlu olmadığını fark etmiştir... Kavga ettiğimizde kurmuştur planını. Çünkü biliyordu. Eğer o kavgadan sonra intihar ederse inanacağımı biliyordu. Kendimi suçlayacağımı biliyordu Aral!"

Aral bana doğru adım attığında istemeyerek geriledim. "Hani dedin ya umarım sana keşke ölmüş olsaydı dedirtmezler Lina, diye." Dişlerimi sıktım. "Dedim," diye itiraf ettim. "Dedim Aral. Gözlerinin içine baka baka dedim. Keşke sen ölüyor olsaydın, dedim!" Kafamı geriye yatırıp gökyüzüne baktım, gözyaşlarım şakaklarıma aktı. "Ve öldü Aral. Keşke ölüyor olsaydın, dedim. O gece öldü."

Baktığım gökyüzü, yerini onun gözlerine bıraktı. Yüzümü avuçlarken suratında üzgün bir ifade vardı. Saatlerce ona sarılarak omzunda uyumak istiyordum. Kendimi bir odaya kapatıp hiç çıkmamak istiyordum. Sıraya dizilen acıların yüzüne kapıyı kapatmak, onları asla içeri almamak istiyordum.

"Ağlama," dedi başparmakları gözyaşlarımı silerken.

"Mezardan çıkardığın o adam," dedim sesim titrerken gözlerine bakarak, "neden ölmüş Aral? Vurulduğu için mi boğulduğu için mi?"

"Lina," dedi Aral, bunu yapmamı istemiyormuş gibi.

"Söyle," diye ısrar ettim. "Lütfen."

Yutkundu. "Vurulduğu için."

Kafamı salladım hafifçe. "Kurşun onun silahına ait değil mi? Asker ya hani?"

Bir şey söylemedi. *Öyleydi.*

"Birini öldürmüş," dedim yutkunamayarak. "Kendi yerine koymak için birini öldürmüş. Beni katil etmek için birini öldürmüş."

"O bir asker Lina."

Kafamı iki yana salladım. "Ben değilim ama." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben fedakârlık etmek zorunda değilim. Ben kendimi ülkeye

adamak zorunda değilim. Ben bu hayatı seçmedim. Bana fikrimi sormadılar. Ben fedakârlık etmek istemiyorum."

Sağ kolu yüzümden inip bana sarılırken dudaklarını sol kaşımın hemen üzerine bastırdı ağlamamdan hiç hoşlanmıyormuş gibi bir iç çekişle.

"Geçecek hepsi," diye fısıldadı. "Ben çok kötü adamlar gördüm Lina. Ama baban onlardan biri değildi."

Umurumda değildi. Affetmeyecektim onu hiçbir zaman.

"Affetmeyeceğim onu." Yüzümü göğsüne yasladım. "Artık bitsin istiyorum."

Dudaklarını saçlarımda hissettim. "Biliyorum. Üzgünüm. Keşke daha iyisini yapabilsem..."

"Eğer," dedim boğuk bir sesle, "geç kalırsan seni de affetmem Aral."

Vücudunun gerildiğini hissettim. "Kalmayacağım," dedi. Buna kendisi de inanmak istiyor gibiydi.

Kolları arasında bugün ikinci kez sakinleşip toparladıktan sonra bir banka yorgunca oturdum. Gözlerimi denize diktim öylece. Denize bakmaktan bile çekinmiştim on bir ay. Fakat boşunaydı. Denizin bana düşmanlığı yoktu ki. Benim düşmanlarım hep yakınımdaydı.

Bir süre sonra gözlerimi, beni izleyen Aral'a çevirdim.

"Sen beni ne zamandır tanıyorsun Aral?" diye sordum çenemi hafifçe kaldırıp gözlerimi gözlerine dikerken.

Diliyle dudaklarını ıslattı ve yutkundu. Yuttu söyleyeceklerini. Sustu. Söylemeyecekti. Niye söylemiyordu?

"Bir sene mi? İki sene mi?" Kaşlarım çatıldı. "Belki de çok sene?"

"Lina," dedi bunu konuşmak istemiyormuş gibi. "Bunu konuşmanın hiçbir yararı olmayacak bize."

Küser gibi yüz çevirdim ona. "Tanıyormuşsun ama işin olmamış benimle," diye mırıldandım. "Bana, bizi bu olay bir araya getirmese sen benim semtime ayak basmazdın, diyorsun ama belki de sen benim yanımdan onlarca kez geçip bir kere bile durmamışsın."

Bana susan insanlardan nefret ediyordum. Beni cevapsız bırakan insanlardan nefret ediyordum. Ben bu hayatı seçmemiştim, ben ödüyorsam bedelini bana bir cevap borçlulardı. Belki de muhatabım Aral değildi ama ona da kızıyordum işte. Bir tek ona kızabiliyordum çünkü. Bir tek o vardı.

Hem kimi kandırıyordum ki ben? O da varla yok arasındaydı. Bu iş bittiğinde herkes kendi yoluna gidecekti. Aral haklıydı. Bizim hiç yan yana gelmememiz lazımdı. Her şey bittiğinde ölmezsek tüm bunlar hiç

yaşanmamış gibi devam edecektik hayatımıza. Muhtemelen unutmak isteyecektik. Hastanede çalışmaktan başımı kaldıramazken o da yorgun argın işten çıktığında dar vaktimizden birkaç saat ayırıp da bir kafede kahve falan içmeyecektik. Aptaldım, bir de sormuştum ona. İçeriz, demişti. İçmeyecekti.

"Lina," diye seslendi ben denize bakarken. "Küsme bana." Ne olur, der gibiydi ses tonu.

Sustum yalnızca. Nasıl susulur en iyi ben biliyordum, öğrenmek istiyorsa iyi izlesindi beni.

Derin bir iç çektiğini işittim. "*Ne önce,*" dedi üstüne basa basa, "*ne sonra.*"

Dayanamıyordum. Sabredemiyordum. Kalmamıştı.

"Sabrımız tükenmiştir," dedim mekanik bir sesle. "Aradığın... Pardon... *Görmediğin* Lina'ya ulaşılamıyor. Lütfen tekrar da deneme. Aral Çakırcalara kapalıyız artık."

"Bak ya," dedi sevimli bir sesle aramızı yumuşatmak ister gibi.

Hiç de sevimli olmuyordu öyle deyince. Yapmasın istemiyordum. Kaç yaşında adam yakışıyor muydu?

Elini saçlarımda hissettim. "Üzgünüm," dedi. "İnan hiç zevk almıyorum ben de bundan. Zira kabak tadı vermeye başladığının farkındayım. Umarım yakında her şeyi sana anlatabilirim Lina."

Bir şey söylemedim. Denizi izledim bir süre.

"Sen silahını nasıl aldın Aral?"

Ne düşündüğümü tahmin ediyor olmalıydı, dün gece de ima etmiştim çünkü.

"Beklediğin gibi bir cevabı yok," dedi o da denizi izlerken. "Asker falan değilim. Ya da devlet tarafından zimmetlenmedi. Çakırca olmakla ilgili tamamen. On sekiz yaşını dolduran her Çakırca'nın silah ruhsatı da taşıma izni de var."

Kaşlarımı çattım. Çocuklarını suça teşvik edip örtbas'ettirici meslekler seçtirmesi yetmiyormuş gibi bir de silahlandırıyor muydu zorla yani?

"Silah ruhsatı almanın da silah taşımanın da şartları var. Ruhsat için psikolojik bir testten iyi bir puan alman, taşıyabilmek için de iyi bir nedenin olması lazım."

Kafamı salladım hafifçe.

"Psikolojik testte bir soru vardı. Hiç babanızı öldürmek istediniz mi, diye." Tüylerim diken diken oldu. "Evet, demiştim," dedi gözlerimin içine bakarak.

yaşanmamış gibi devam edecektik hayatımıza. Muhtemelen unutmak isteyecektik. Hastanede çalışmaktan başımı kaldıramazken o da yorgun argın işten çıktığında dar vaktimizden birkaç saat ayırıp da bir kafede kahve falan içmeyecektik. Aptaldım, bir de sormuştum ona. İçeriz, demişti. İçmeyecekti.

"Lina," diye seslendi ben denize bakarken. "Küsme bana." Ne olur, der gibiydi ses tonu.

Sustum yalnızca. Nasıl susulur en iyi ben biliyordum, öğrenmek istiyorsa iyi izlesindi beni.

Derin bir iç çektiğini işittim. "*Ne önce,*" dedi üstüne basa basa, "*ne sonra.*"

Dayanamıyordum. Sabredemiyordum. Kalmamıştı.

"Sabrımız tükenmiştir," dedim mekanik bir sesle. "Aradığın... Pardon... *Görmediğin* Lina'ya ulaşılamıyor. Lütfen tekrar da deneme. Aral Çakırcalara kapalıyız artık."

"Bak ya," dedi sevimli bir sesle aramızı yumuşatmak ister gibi.

Hiç de sevimli olmuyordu öyle deyince. Yapmasın istemiyordum. Kaç yaşında adam yakışıyor muydu?

Elini saçlarımda hissettim. "Üzgünüm," dedi. "İnan hiç zevk almıyorum ben de bundan. Zira kabak tadı vermeye başladığının farkındayım. Umarım yakında her şeyi sana anlatabilirim Lina."

Bir şey söylemedim. Denizi izledim bir süre.

"Sen silahını nasıl aldın Aral?"

Ne düşündüğümü tahmin ediyor olmalıydı, dün gece de ima etmiştim çünkü.

"Beklediğin gibi bir cevabı yok," dedi o da denizi izlerken. "Asker falan değilim. Ya da devlet tarafından zimmetlenmedi. Çakırca olmakla ilgili tamamen. On sekiz yaşını dolduran her Çakırca'nın silah ruhsatı da taşıma izni de var."

Kaşlarımı çattım. Çocuklarını suça teşvik edip örtbas ettirici meslekler seçtirmesi yetmiyormuş gibi bir de silahlandırıyor muydu zorla yani?

"Silah ruhsatı almanın da silah taşımanın da şartları var. Ruhsat için psikolojik bir testten iyi bir puan alman, taşıyabilmek için de iyi bir nedenin olması lazım."

Kafamı salladım hafifçe.

"Psikolojik testte bir soru vardı. Hiç babanızı öldürmek istediniz mi, diye." Tüylerim diken diken oldu. "Evet, demiştim," dedi gözlerimin içine bakarak.

Sanki yalnız değilsin, der gibiydi. Seni anlıyorum, der gibiydi. Gibi değildi. Anlıyordu. Kalbim acıdı. Bu kadar yaşatmak isteyen bir adamı bir cana bu kadar düşman etmek kolay olmasa gerekti. Babası onu çok yakmış.

"Normalde vermemeleri gerekir ama verdiler." Dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi. "Ona karşı kullanmak istediğim adam sayesinde aldım ruhsatımı yani. Yanımda taşımam için de yeterince mal varlığım yok ama bana kalacak büyük bir mirasım var."

Bu durumdan hiç memnun değildi. Nasıl olacaktı ki? O suçluları ortaya çıkaran biriyken suç aleti taşımak zorunda bırakılmıştı. İstemediği şeyler peşini bırakmıyordu sanki.

"Hiç bırakmak istediğin olmadı mı?" Oturduğumuz bankı sıktım avuçlarımın içinde. "Ben, bir kere düşünmüştüm ölmeyi."

"İstemiştim," demesini beklemiyordum.

Şaşırarak gözlerimi ona çevirdim. Gözlerimin içine bakıyordu.

"Nasıl oldu peki?" diye sordum üzülerek.

Gülümsedi bana. Bu adam acılarına hep gülümsemeseydi keşke... Üzüyordu beni.

"Bir sevgi hayatımı kurtardı."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Saçım başım dağılmıştı. Uzandı, saçımı kulağımın arkasına itti. "Bir gün anlatayım sana nasıl olduğunu."

"Şimdi anlatsan olmaz mı?"

"Olmaz," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Açsın ama sürekli panikle-diğin için tansiyonun yükseliyor. İyi değil hiç. Heyete çıkacaksın. Bunu şimdi yapmamamız için bir sürü sebebimiz var."

Burnumu çekerek, "Kaçtığından değil yani?" diye sordum huysuz bir ifadeyle.

Gülümsetti bu onu. Dilini damağına vurup "cık"ladı. "İstesem de kaçamam ben."

"Neden?"

"Nerede durmak istediğimi biliyorum ben, ondan."

"E hani özgürlüktü bu?" diye sordum. "Tekrar kaçabilirsin, demek."

Gülümsedi. "Özgürlük bazen göz göre göre tutuklu kalmak da olabilir."

Kalbimin ritmi bozuldu. *Aşk gibi... Aral gibi... Aral iki şeyin arası demek çünkü. İki kişinin arasındaki şey gibi... İki göğsümün arasındaki kalp gibi...*

"Gıcık oluyorum sana," dedim. Zira gerçekten böyle hissediyordum o an.

"Biliyorum," dedi. "Bunun için de üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandım. "Beni çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm gerçekten," dedim tüm samimiyetimle. "Başına bela oldum senin. Senin için de zor olmalı ama benim..." Sustum. *Benim sitem edecek kimsem yok Aral.* "Yanımda sadece sen varsın."

Anlayışla baktı yüzüme. "Biliyorum."

Uzanıp ıslak yanaklarımı kuruladı sıcak eliyle. Bunu yaparken gözlerimi de okşadı. Yanaklarıma dokunurken gözlerimi ve çillerimi okşuyordu hep ve bunu yaptığında kendimi güzel hissediyordum nedensizce. İstemsizce yumuşuyor, kendimi iyi hissediyordum.

"Neden odada ağlamadığını da oradan neden kaçtığını da neden bana gelebildiğini de neden bana gıcık olup en çok bana kızdığını da biliyorum Lina."

Biliyor muydu gerçekten? Ben bile emin değildim tam olarak.

Beni öptüğü an zihnimde canlanırken dudaklarının hissini dudaklarım üzerinde hissettim sanki. İçim sıkıştı. Neden öpmüştü bu adam beni? Diyelim ki hoşlanıyordu benden... Bizden olur muydu ki? Sanmıyordum hiç. *Halinize bak Lina. Bu işin iyi bitme ihtimali yok.*

Düşüncelerimden kaçarak omzunun arkasından gördüğüm seyyar simit arabasına diktim gözlerimi.

"Simit alalım," diye mırıldandım.

"Alalım."

"Üçgen peynir de alalım. Ben çok severim ama uzun zamandır yemedim." Yine kalbimin kırıkları oynadı. "Pahalı olduğundan değil. Yemesem de olur, dediğimden." Yutkundum. "İnsan kendine değer vermeyi bıraktığında gerçekten değersizleşiyor. Bir üçgen peynire bile layık göremiyorsun kendini." Gözlerim tekrar doldu. Aral'ın gözlerine baktım. "Öyle insanların ölmesine gerek yok ki Aral. İnsanlar birbirlerini silahla değil, değersizleştirerek öldürüyorlar."

Yüzüme eğildiğinde nefesi nemli kirpiklerimi ve üşüyen yüzümü ısıttı. "O halde Lina," dedi beni şakağımdan öpmeden önce kulağıma şunları fısıldayarak, "sen sonsuza kadar yaşayacaksın."

Akrep yelkovanı kovalar da altmış adımda bir yakalar
Tut elimi sevgilim bazı insanlar böyle yaşar.

Üzerimi değiştireyim diye eve uğrayıp aldığımız simit ve üçgen peynirlerle kahvaltı etmiştik. Çay bardaklarımızı elimde yıkayıp kurulayarak yerine koyduğumda Aral'dan epeydir ses seda çıkmıyordu. Ellerimi üzerime kurulayarak mutfaktan çıktığımda onu odamda buldum.

İçerisi buz gibiydi ama o gömleğiyle duruyordu. Babasının onu buz banyosuna soktuğu zamanları düşünerek titredim istemeden. *Küçük Aral nasıl biriydi acaba? Keşke yanında olsaydım da ona kaçmayı öğretseydim... Ben küçükken de kaçmakta iyiydim.*

Gözlerini kitaplığımda gezdirirken, "Hep burada mı oturdunuz?" diye sordu bana merakla.

Kafamı salladım. "Evet. Doğduğumdan beri."

Gülümsedi hafifçe. "Bebek Lina, çocuk Lina, ergen Lina ve yetişkin Lina. Hepsini gördü bu duvarlar yani?"

Bunu neden güzel bir şeymiş gibi söylemişti bilmiyordum ama o öyle söyleyince duvarlara sinen hatırları uyandırdı. Bu oda da içinde kalan Lina da çok değişmemişti. En azından Alin doğana kadar...

"Siz çok mu taşındınız?"

Kafasını iki yana salladı. "Ben üniversiteye kadar yatılı okudum. Bir evde büyüdüğüm söylenemez pek."

Annenden hep uzak mıydın yani? Ona sarılma hissi sardı yine kollarımı. Ona uzanmak istediğimden ellerimi arkamda birleştirdim. Avuçlarım sızlıyordu.

"Şunlar çeyizin için mi?" diye sordu parmağıyla kitaplığımın bir köşesine attığım iğne oyalarını kastederek.

"Daha neler," dedim kınar gibi. "Alakası yok."

"Nasıl yok?" dedi alaylı bir sesle. "Bayağı düzmüşsün çeyizini."

Dudak büktüm. "Çeyiz değil onlar." Ellerimi gösterdim ona. "Küçüklüğümden beri anskiyetem var. Ellerimde titremeye sebep oluyor bu."

Neden oya yaptığımı anladığında alaylı gülümsemesi yerini buruk bir tebessüme bıraktı. "Sen de dikiş atarken sorun yaşamamak için elişine başladın?"

"Hıhım," diye onayladım onu. "Bunlar ustalık eserlerim tabii. İlk şişle başladım, sonra tığ, sonra iğne. Ellerimin titremesini durdurmak için ellerimi birbirine çok yakın tutarak yaptım ve gerçekten işe yaramıştı." Odamın içinde gezinip gardırobumu açtım. "Pek bir anlamı kalmadı gerçi," diye mırıldandım ördüğüm şeyleri ararken.

"Yarım dönem Lina," dedi hoşnutsuz bir sesle Aral. "Tamamen bırakıyor değilsin. Bu tecrübe çöp olmayacak. Yetenekli ellerin, harika bir zihnin var. Boşa değil hiçbiri. Harika bir doktor olacaksın."

Derin bir nefes aldım. Evet. Her şey yoluna girecekti ve ben okuluma devam edebilecektim. Son değildi bu.

Ördüklerimi bulup çıkardım. "Atkı veya bere sever misin?" diye sordum ona dönerek. "Yığınla var çünkü. İstersen alabilirsin."

Verecek kimsem olmadığı için dolabım doluydu. Aral ilgiyle yanıma yaklaştı. Lacivert olan bir atkıyı ona uzattım. Boynuna astı hemen.

"Bu ne böyle?" dedim alayla. "Mafya babaları gibi iki yanına bıraktın. Atkı öyle mi kullanılır?"

Elimle eğilmesi için işaret ettim. İkiletmeden eğildi hemen. Atkıyı boynuna güzelce doladım. Gülmeden de edemedim çünkü atkı kullanmıyordu normalde ve şimdi onun o sert mizacını kırmıştı bu atkı. Takımı olan bereyi kafasına geçirdim ve eldivenleri uzattım.

"Ellerin çok büyük, belki olmayabilir."

"Olsun," dedi elimden alırken. "İstiyorum."

Omuz silktim. "Senin olsun o zaman."

"Bunları çeyizine koyacak mısın peki?" diye sordu ilgiyle.

"Sen niye benim çeyizime taktın?" diye sordum huysuz bir sesle. "Çeyiz falan yaptığım yok. Evlenmeyi düşünmüyorum."

"Bak sen," dedi kaşlarını kaldırıp. "Neden?"

"Güvenebileceğimden şüpheliyim," dedim omuz silkerek. "Hele de şu yaşadıklarımdan sonra... Almayayım."

Kaşları çatıldı. "Eğlenilecek erkek miyim ben yani?"

Güldüm kendimi tutamayarak. "Olur musun hiç?"

"Hiç yani," diye katıldı bana.

Canım sıkkın olduğu için beni güldürmeye çalışıyordu ve başarıyordu da. Şeytan tüyü vardı bence onda.

"Çıkar atkıyı bereyi, poşete koyacağım."

Üzerindekileri çıkarıp bana uzattı. Onları koymak için uygun poşet ararken Aral, gözlerini Bay Cesur'un eski kafesinde gezdiriyordu. İçerisinde Bay Cesur ölünce yaptığım kâğıttan bir kuş vardı. Anı olarak saklıyordum. Bay Cesur ses çıkarmıyor ve uçmuyordu, bu yüzden maketle yerini doldurabileceğimi düşünmüştüm çocukken. Eskinin yerini yeni bir şeyle doldurabileceğini sanıyordum ve o maketi kafese koyup saatlerce ağladığımda bunun bir yalan olduğunu anlamıştım. Yeni birini kazanmanın, kaybettiğin kişinin acısını hafifletmekle bir ilgisi yoktu.

Kafese bakıp beni üzeceğini bilerek soru sormadan rubik küplere çevirdi bakışlarını. Bir koleksiyonum var diyebilirdik sanırım.

"Hepsini çözdün mü bunların?"

Kafamı salladım. "Küçüklüğümden beri çözerim. Babam elinden geldiğince farklılarını bulmaya çalıştı."

"Bu peki?" diyerek henüz çözemediğim küpü gösterdi.

"Onu çözemedim," dedim poşetle yanına ilerleyerek. "Yani çözmek için zaman harcamadım. Babam kendisi yapmıştı onu. Rubik küpler gibi değil daha mekanik bir küp," diye açıklarken uzanıp elime aldım ve ona göstermek için biraz kurcaladım.

Saçımı kulağımın arkasına ittirip dikkatle tahta kutunun üzerindeki bir şeridi ittim. Bu başka bir şeridi tetikledi.

"Her itiş başka bir şeridi tetikliyor. Bir matematiği var muhtemelen, bazen aynı döngüye takılıp duruyor ama matematiğini çözecek kadar zaman ayırmadım." Bunları anlatırken bir yandan da onu kurcalıyordum kendime mâni olamayarak. "Kavga etmeden birkaç gün önce vermişti. Annemin yanında refakatçi olarak kalıyordum ve ders çalışmaktan sıkıldığımda bakıyordum yalnızca. O ölünce elime almadım bir daha."

Sanki dünyanın en iyi şeyini anlatıyormuşum gibi dinliyordu beni. "Bu bulmaca işini seviyorsun gerçekten," dedi gözlerime bakarak.

Kafamı salladım. "Puzzle, bilmece, bulmaca... Severim böyle şeyleri."

"Korsancılık," dedi gülümseyerek.

Gülümsedim ben de elimde olmadan ve kafamı salladım. "Dedektifçilik falan..."

"*Sherlock Holmes* koleksiyonundan anladım onu."

Gülümsemem genişledi. Biraz da gururlandım çünkü o koleksiyonumla gurur duyuyordum gerçekten. Epey bulunması zor şeyler vardı aralarında. Tesadüfi ve çok ucuza bulmuştum.

"Bulabildiğim her basımını almak gibi bir hevesim vardı. Çocukluğumdan beri okurum. Babam Edgar Allan Poe severdi ben de Arthur Conan Doyle."

Gülümseyerek dinliyordu beni. Çok basit bir şey anlatıyordum ama bundan keyif alıyordu sanırım.

"Sen sever misin?" diye sordum merak ederek.

"Severim. *Baskerville'lerin Köpeği* severim mesela."

Güldüm yine kendimi tutamayarak. "Tam bir köpek insanısın gerçekten. Tamam en çok sen seviyorsun köpekleri Aral Çakırca. Tamam. İkna olduk."

Gülümsemesi genişledi. "Alakası yok köpek sevgimle."

"Cerbe o filmde sırıtmaz bu arada."

"Yapmaz benim oğlum öyle şeyler," diye karşı çıktı gülümseyerek.

Kafamı iki yana salladım. "Yapar gibi."

"Yapmaz," diye savundu onu.

"Hemen de savun."

"Savunmadım," dedi gülümseyerek. "Çıkar göster."

Benim de gülümsemem genişledi. Hatta sesli bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "Savundun. Alçak adam."

İkimiz de güldük bu söylediğime. İç çekti yüzüme bakarak. Sonra arkamdaki pencereye baktı.

"Güneş de açtığına göre gidelim mi?"

Gözlerimi pencereye çevirdim ben de. Güneşin açtığı falan yoktu.

"Gidelim," diye onayladım onu.

Rubik küpü elimdeki poşetin içine, atkının üzerine bıraktım. "Bunu da çözebilirim artık," diye mırıldandım.

Yüzüme baktığında üzüldüğümü düşünmesin diye hemen konuyu değiştirdim. "Annem seni eve getirdiğimi öğrense kollarımdaki etlerimi sıkardı bu arada."

Bu söylediğim gülümsetti onu. "Kızar mıydı?"

"Yani seni peki tanımıyor sonuçta." Vestiyerden kabanımı aldım.

"Tanır o da zamanla," dedi sanki yıllarımızı birlikte geçirecekmişiz gibi. Sanki gerçekten sevgilimmiş gibi...

Bir şey demedim. Ceketini ve kabanını giydi. Birlikte çıktık evden.

Heyetin toplandığı odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve bir süre yere baktım dalgın dalgın. Sanki bölümü donduracağım haberini az önce almışım gibi bir şaşkınlık ve hayal kırıklığı vardı üzerimde. Bir şeyler resmiyete dökülene kadar inanmama gibi bir huyum vardı benim. Bu yüzden iki kez üzülürdüm her şeye. *İnanmamak da bir kaçış ve Aral haklı. Ben sürekli kaçıyorum.*

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım ve kafamı yerden kaldırdım. Gözlerim koridorda gezinirken Aral'ı koridorun sonunda telefonuyla konuşuyorken buldu, sırtı bana dönüktü. Ona doğru gideceğim sırada biri ismimi söylediğinde gözlerimi Aral'ın tam tersi istikametine çevirdim.

Üzerinde beyaz önlük olduğu ve onu benden daha az hak ettiğini düşündüğüm için elimde olmadan nefret duyarak ismimi söyleyen kişi-

ye baktım. Atakan, elinde kahveyle bana doğru geliyordu sanki aradığı benmişim gibi.

Neden bana seslendiği hakkında bir fikrim yoktu fakat onu görmek iyi gelmemişti. Geçmişimiz yüzünden değil, benim notlarımla bir yere gelebilmişken benim hiçbir yere varamamış olmamdandı bu sinirlenme hali.

Bana doğru gelişini umursamayarak bugünkü tahammül seviyemi çoktan aştığımdan yoluma devam etmeye karar verdim ve arkamı döndüm. Aral'a doğru yürümeye başladım.

"Lina," diye tekrarladı ismimi.

Sabırla derin bir nefes alıp adımlarımı durdurdum. Omzumun üzerinden baktım ona ne var, der gibi. Kaşımı kaldırdım yalnızca. Ağzımı açarsam küfredecek gibi hissediyordum.

"Doğru mu?" diye sordu biraz daha yaklaşarak bana.

Tavrında tereddüt vardı, benimle konuşup konuşmamak arasında kalmış gibiydi ama yine de adım atmıştı konuşmak için. Babam öldüğü zaman da -yani ben öyle sanırken- gelip başsağlığı dilemiş, benimle konuşmaya çalışmıştı fakat o zaman da ona tepkisizlikle bakıp yoluma devam etmiştim. Sonra bir daha yeltenmemişti. Şimdi tekrar deniyordu.

"Ne doğru mu?" diye sordum. Neyden bahsettiğini tam olarak anlamamıştım.

"Dönemi dondurduğun?"

Üzgün ve şaşırmış bir hali vardı. Onun gibi bir öğrenci olsam ben de üzülürdüm benim gidiyor olmama. Notlarım için benimle flört edecek kadar ileri gitmiş biriydi sonuçta. Umutsuz vakaydı.

"Evet," diye onayladım onu. "Not almayı öğrenmen iyi olabilir."

Arkamı dönecektim ki bana bir adım atınca söyleyeceklerinin bitmediğini anlayarak ona çevirdim tekrar gözlerimi.

"Ne istiyorsun? Sadede gel."

"Bir şey istediğim yok," dedi alınır gibi. "Sadece... Gerçekten çok üzüldüm."

"İyi," dedim umursamazca. "Bitti mi?"

"Eğer konuşmak istersen," dedi ciddi ciddi. "Gerçekten. Konuşabiliriz. Pek arkadaşın olmadığını biliyorum."

Kaşlarımı çattım hafifçe. *Niye böyle bana acır gibi bir hali vardı bu müsveddenin?* Sinirim bozulduğu için güldüm hafifçe. Gülüşüme baktığında bunu teklif ettiğine pişman olmuş gibi omuzları çöktü.

"Vicdan rahatlatma merasimin bitti, söylenmesi icap eden tesellilerin tükendiyse gidiyorum Atakan."

Sabır çeker gibi nefes verdi. Samimiyetini (!) hakir gördüğümü falan düşünüyordu sanırım.

"Seninle konuşmanın ne kadar zor olduğunun farkında mısın Lina?" Bunu söylerken sitemliydi. Sanki konuşulacak biriydi kendisi...

"E siktir git o zaman?" dedim. Tahammülüm artık tükenmişti.

Sıkıntıyla yüzüne dokundu. "Kahretsin ya... Gerçekten seninle konuşmaya çalışıyorum. Kendimi affettirmeye, dost olmaya çalışıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Öğle aralarında morfin falan mı alıyorsun sen?" diye sordum şüpheyle.

"Bak," dedi kendini anlatmaya çalışıyormuş gibi. "Biliyorum tamam mı?" diye kızdı bana. "Eşeklik ettiğimin de şu an yüzsüzlük ettiğimin de farkındayım ama inan başlarda harbiden hoşlanıyordum senden Lina. Ve sonra Kiraz işleri bulandırdı."

Ciddi misin, der gibi kaşlarımı kaldırdım. Hep kadınlar ayartıyordu masum erkekleri zaten. Hep mağdurlardı. Yazık bunlara.

"Bundan bana ne peki..." dedim konuşmaya asla anlam veremeyerek. "Niye anlatıyorsun bunları şu an?"

"Yanında olmak istedim sadece ama sen hâlâ çok öfkelisin bana. Kendimi kötü hissediyorum. Okulu donduracağın haberi yayıldığından beri günah keçisi bellendim."

O an her şey yerine oturdu. İnsanlar bana üzülmeye başlayınca geçmişte bana haksızlık eden kişiler gündeme gelmiş olmalıydı. Bu da Atakan'ı bana getirmişti.

"Yani?" dedim umursamaz bir ifadeyle.

"En azından bir kahve içsek olmaz mı?"

Kahveden nefret ettiğimin farkında bile değildi. Kahve içmeyi kabul edebileceğim tek bir kişi vardı bu koridorda ve o kişi kesinlikle Atakan değildi. Benimle kampüste kahve içecek, insanlara aramızın iyi olduğunu düşündürterek kendini aklayacaktı aklı sıra.

"İnsanların senin hakkında ne düşündükleri umurumda değil, hak etmediğini yaşıyor değilsin," dedim soğuk bir ifadeyle. "Ayrıca konuşmak ya da *kahve* içmek istersem bunu yapacak birine sahibim. Gölge etme yeter."

Onu daha fazla dinlemek istemeyerek arkamı döndüm ve yaklaşık beş dakikadır ne çok yakın ne de çok uzakta beni bekleyen Aral'a gittim.

Gözlerimiz birbirine değdi, ardından doğrudan arkama baktı buz gibi bakışlarla. Telefon konuşmasının bittiğini, bana doğru geldiğini işitmiştim Atakan'la konuşurken ve yanıma gelir diye düşünmüştüm ama o Aral Çakırca olduğunu kanıtlamıştı yine. Medeniyetin beşiğinde büyümüş bir beyefendi gibi beni beklemeyi tercih etmişti. Konuşmamızı bölmemiş, müdahale etmemiş ya da kendisini araya sıkıştırmamıştı. Gerçekten sevgili olmuş olsaydık bile bunu yapardı, biliyordum. Benim kimsenin korumasına, savunmasına ihtiyacım yoktu neticede.

Bana sağ elini uzattı, tutmamı istiyormuş gibi. Geri çevirmedim, uzanıp tuttum elini. Parmaklarımız birbirine dolanırken bana bakıp ardından gözlerini tekrar arkama çevirdi. Atakan şaşırmış olmalıydı.

"Lina kahveden hoşlanmıyor ama istersen biz bir kahve içebiliriz," dedi Aral ona. Sesi buz gibi soğuk, kaya kadar serti. "Sana hayatın inceliklerinden bahsederim."

Döşeme teorileri gibi mi yani? Dudaklarım kıvrıldı bu düşünceyle. Nezaket çerçevesinde uyarı vermesi çok karizmatikti. Bence Atakan oturup ağlamalıydı Aral'a bakarak. Notları için kalbini kırdığım kızın benliğine asla olamayacağım bir adam sahip çıkmış asla Aral Çakırca gibi biri olamayacağım yazmalıydı günlüğüne ağlayarak. Evet, kesinlikle öyle yapmalıydı.

Atakan bir şey söylemedi, arkasını dönüp giderken keyifli hissettim.

"Teşekkürler," dedim çenemi kaldırıp yüzüne bakarak. Sol elimin başparmağını kaldırdım. "Çok havalıydın."

Gülümsedi bu söylediğime. "Öyle miydim?"

Kafamı salladım. "Filmlerdeki gibiydi. Eski sevgiliyle yeni sevgilinin karşılaştığı sahnelerden..."

"O senin sevgilin değildi," diye düzeltti beni, bundan hoşlanmıyor gibi. "Ve biz film çekmiyoruz."

Gülümsedim bu söylediğine. Keşke çekiyor olsaydık. O zaman tüm bu oyunların bir anlamı ve gün sonunda yapaylığı olurdu.

El ele çıkışa yürümeye başladık.

"Nasıl geçti?" diye sordu ilgiyle.

Omuz silktim. "Bilmem... Onlar anlattı ben dinledim daha çok. Şunu etme bunu etme vesaire. Kurallar, şartlar, prosedürler, mevzuat... Daha sonra da teselliler, geçmiş olsunlar, başsağlıkları ve kapanış."

Kafasını salladı anladım, der gibi. Bir süre sessizce yürüdük bahçede. Sonsuza kadar ayrılıyor değildim ama özleyecektim burayı. Hep tek başımaydım buralarda ama yine de bu meslek benim arkadaşım gibiydi.

"Eylülde seni yine ben getireceğim okula."

Gözlerimi yerden kaldırıp ona baktım. O da gözlerini bana çevirdi. Ciddiydi bu söylediğinde.

"Bu sefer gülümsüyor olacaksın."

Burnum sızladı. *Getirir miydi gerçekten? Yani ihtiyacım olduğundan değildi tabii ama beni okula getirecek kadar yakın kalır mıydık yine?* Gözlerimi kaçırarak umursamaz davranmaya çalıştım. Bunun benim için önemli bir şey olduğunu bilsin istemedim.

"Dönemin ilk kahvesini de benimle içersin," diye ekledi.

Dudak büktüm sanki umurumda değilmiş gibi. "Az önce kahveden hoşlanmıyor Lina, diye hava atıyordun."

"Buluşup kahve içeceğiz, diye sözleşmemiş miydik?" diye sordu o da. "Kahve içelim Aral, dedin."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Gerçekten hiç çekincesi yoktu şu adamın. Her şeyi yüzüme pat diye söylüyordu. Ayıptı. İnsan biraz utanırdı. O sırada yanımda yarı çıplak yatıyordu. Hiç mi utanmıyordu?

"Evet," dedim, utandığım belli olmasın diye havalı olmaya çalışarak. "Sözümü tutmazsam ayıp olur."

"Çok ayıp olur," diye onayladı beni. "Bir kahvemizi içelim sonra da bitki çayı içeriz."

Gülümsemeden edemedim. Göğsümde bir sıcaklık hissi oluştu ve kışın doğan güneşin bu kadar ısıttığına ilk kez şahit oldum. Cidden güneş açmış gibiydi.

"Ne çayı içeceğiz?" diye sordum sırf muhabbet hoşuma gittiği için.

"Dünyadaki bütün bitkilerin çayını içelim."

Söylediği cümle gözlerimi ona çevirmeme sebep oldu. Beni izliyordu. Muhtemelen yüzüm kızarmıştı ama bunun için soğuğu bahane edebilirdim gayet. Burnumun sızladığını hissettim. Kalbim acımıştı o öyle söyleyince.

"Çok uzun sürer ama," diye mırıldandım buruk bir sesle emin misin, der gibi.

Dudaklarını ıslatıp dertli bir nefes aldı. "Dünyada çayı yapılan kaç bitki var bilmiyorum ama umarım gerçekten çoktur Lina."

İçimdeki korku hissinin tekrar kalbimin kırıklarından bir örümcek gibi çıkarak içimi ağıyla sardığını hissettim. Atakan ile ilk tanıştığımız zamanlarda az önceki gibi biri değildi. Bana çok tatlı davranır, nezaketle yaklaşır, beni güldürürdü. Samimiyetinden şüphe etmezdim, etmiş olsay-

dım beni kırmasına izin vermezdim. Ve ben, şimdi, bana ihtiyacı olduğu için yanımda duran, beni korumak için sevgilim gibi davranan, bu işi çözene kadar bir yere gitmeyeceğine söz vermiş ve sırf iyi bir adam olduğu için nazımı çeken bu adamın her şeyden sonra kalmasını istiyordum. Bu güçsüz hissettiriyordu. Bu âciz hissettiriyordu. Sevmek değil ama sevilmeyi beklemek, âcizlik gibi geliyordu.

Avuç içlerim terledi. Aral'ın elini bıraktım kaçar gibi. Gözlerimi yere çevirip ellerimi kabanımın cebine soktum. Hiçbir şey söylemeden adımlarımı hızlandırarak turnikelerden geçtim. Kaçtım yine. Birinin elini tutabilmek güzel ama gerekli değildi. Şimdiye kadar idare edebildiysem şimdi de ederdim.

Biriyle gülümsemek güzel ama gerekli değil, şimdiye kadar gülmedim ve bundan ölmedim...

Annem ve Alin birlikte uykuya dalmadan önce saatlerdir yaptığım tek şey annem ile konuşmaktı. Havadan sudan ve Çakırcalardan bahsettik. Babamın durumunu tahmin ediyor gibiydi ama sormadı, anlatmak istediklerinden bahis açmadı. Zira belki de bu oda bile dinleniyor ya da gözleniyordu. Bahsetmemek daha iyi olur, diye düşünmüştüm. Bu yüzden anneme bir sürü şey sormak istemiş ama soramamıştım. İşin kötü yanı buradan çıktığında da sorabileceğimden emin değildim. Alacağım cevaplardan endişeliydim ama korkunun ecele faydasının olmadığını biliyordum. Cevapları istiyordum.

Aral, ondan kaçtığımı fark etmiş ama hiçbir şey sormamıştı. Zira biliyorum, demişti o olaydan birkaç saat önce. *Kaçma sebeplerimi biliyormuş.* Tutarsız ve dengesiz biri olduğumu düşünüyordu belki de ama kafamın içini görse o da hak verirdi.

Zihnimi oyalamak için arabada da yaptığım gibi şimdi de babamın yaptığı rubik küpü çözmeye çalışıyordum fakat tekrara düşmüştüm yine. Sinir olarak koltuğun üzerine bıraktım. Saatlerdir oturduğum için uyuşan bacaklarımı hareket ettirme isteğiyle sessizce odadan çıktım. Kürşat kapının önünde oturuyordu. O da saatlerdir buradaydı. İş, işti ama sıkıcı bir işti açıkçası.

"Aral uyuyor mu hâlâ?" diye sordum.

Birkaç saat önce odalardan birinde uyuduğunu söylemişti bana.

"Yok," dedi, kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Şahin gelmişti,

dışarı kadar gitti. Bir şey mi lazım?"

Kafamı iki yana sallayıp yanına oturdum. O da kalktığı koltuğa geri oturdu.

"Sır tutar mısın?" diye sordum, kafamı arkamızdaki duvara yaslayıp tavanı izlerken.

"Tutulması gerekiyorsa tutarım."

Kaşlarımı çatıp kafamı duvardan ayırmadan ona çevirdim başımı. "Sırrın anlamı o değil mi zaten?"

"Bazı sırlar bilinmek ister," dedi ciddi bir ifadeyle. "Sırrın sahibi bilinmesin istese söylemez zaten kimseye."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Mantıklı geliyordu.

"Aral'la ilgili bir şey söylesem gidip söyler misin ona?"

"Söylememi istemiyorsan söylemem."

"Ne yani bu gece Aral'ı bıçaklayacağım, desem gidip söylemez misin?"

Yüzünde önce tatsız bir ifade oldu sonra gülümsedi hafifçe. "Özel güvenliğine mi söyleyeceksin bunu?"

Cidden rubik küp çözmek benim zihnimi açmamış, aksine kapatmıştı.

"Doğru," diye mırıldandım. "Değiştireyim o zaman sorumu. Aral üveymiş diyelim. Gidip söyler misin?"

"Babası mı annesi mi?"

"Fark eder mi?"

"Annesi üveyse söylemem, çok üzer bu onu ama babasıysa söylerim mutlu bile olur."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Annesine ne olduğunu biliyorsun değil mi sen de?"

Yutkundu ve kafasını salladı sadece.

Derin bir nefes alıp asıl konuma döndüm. "Şimdi bir şey anlatacağım, yorum yap olur mu? Sen de erkeksin sonuçta, belki açıklık getirebilirsin duruma."

"Peki."

"Şimdi bir adam var tamam mı?"

Kafasını salladı evet, der gibi.

"Herkese karşı iyi biri. Böyle korumacı falan. Kendi halinde. İyi hoş, her neyse. Kıza ben kimseye âşık olmam, diyor. Sonra yapmamam lazım, dediği halde yapıyor o yapmaması gereken şeyi ve bu sıradan birine yapılacak bir şey değil. Ne anlarsın bundan? Mantıklı mı?"

"Aral öyle mi söyledi?" diye sordu kaşını kaldırarak.

Kaşlarımı çattım. "Aral'la ne alakası var?"

"Öyle söyledin."

"Aral demedim."

"Konu ondan geldi ama."

"Bir arkadaşımla ilgili tamamen," diye karşı çıktım. "-Mış gibi yapıyoruz şu an."

Gülümsedi ama üstelemedi daha fazla. "Âşık olmam mı dedi olamam mı dedi?"

"Gönlümü kimseye vermem, dedi."

"Verecek gönlü kalmadığındandır belki?"

Kaşlarımı çattım.

"Yani zaten birine verdiğindendir belki?"

Zaten vermiş daha önce. Defne'yle barışmayacağını söylüyordu ama affedemiyordu belki de... Bir daha da kimseye vermeyecekti çünkü kalmamıştı.

"Defne'nin omzunda yanık izi var mı?" diye sordum merakla.

Kaşları çatıldı yüzüme bakarken. "Anlamadım?"

"Bence anladın," dedim gözlerine dik dik bakarak. "Pars omzuma bakarak sen onun gerçek sevgilisi değilsin, dedi. O bile biliyor."

"Bunu anlatmak bana düşmez."

"Bak ya," diye söylendim kınar gibi. "Seninle de hiç konuşulmuyor."

"Bak ya mı?" dedi gülümseyerek.

"Evet, bak ya."

"Aral gibi konuşmaya başlamışsın."

Dudak büktüm. "Konuşmayı öğretiyor bana, ondan olabilir."

Anlam veremeyerek baktı yüzüme. Deli misiniz, der gibiydi. "Siz bir araya gelince neler konuşuyorsunuz öyle?"

Gülümsetti bu beni. "Ohoo," dedim elimi sallayarak. "Sen daha beni saçmalarken görmedin."

O sırada asansör sesini işiterek gözlerimizi oraya çevirdik. Şahin ve Aral birlikte çıktı. Şahin bir şeye gülüyordu o sırada. Gözlerimiz buluştuğunda gülümseyerek göz kırptı bana.

"Geçmiş olsun mandalina," dedi Kürşat ile önümüzde dururken. "Gözün aydın."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

Asansörün olduğumuz kata geldiğini bildiren sesi tekrar kulaklarımı-

za dolduğunda hepimiz oraya çevirdik bakışlarımızı.

Asansörün kapıları açıldı, içerisinden ellerinde yüzleri gözükmeyecek kadar gür ve uzun sarı nergislerle dolu bir düzine adam inmeye başladı. Saniyeler içerisinde koridorda kocaman bir nergisten buket belirdi sanki o an. Tüylerim diken diken olurken ayağa kalktım. Kalbimin ritmi değişmişti.

O koca buket bize doğru ilerlerken hiçbir şey söyleyemedim. Yalnızca çiçeklere bakabildim. *Nergis... Baba?*

"Kontrolden geçti mi bunlar?" diye sorduğunu işittim Aral'ın.

"Evet, Aral Bey."

Getirenler polis miydi yoksa çalışan mı emin değildim. Gözlerimi çiçeklerden alamıyordum. Buz kesmiştim. Kalbimin ritmi kulaklarımda atıyordu. *Gerçekten yaşıyor bir de utanmadan çiçek mi gönderiyordu?*

"Kim?" diye sordum ruhsuz bir sesle. "Kim gönderdi bunları?"

En öndeki adamlardan biri. "İsimsiz," dedi. "İzini sürüyoruz ama."

Gözlerimi çiçeklerin üzerinde gezdirdim. Her adam iki koca saksı tutuyordu kucağında.

"Not yok mu?"

Çiçek mi yollamıştı yalnızca?

"Hayır," dedi adam.

Yumruklarımı sıktığım sırada aniden bir müzik doldurmaya başladı koridoru. Kaşlarımı çattım. Kafamı kaldırıp sesin geldiği hoparlöre baktım.

"Siktir," dediğini işittim Şahin'in. Telefonuna sarılarak yanımızdan ayrıldı.

Kulağıma dolan melodi beni geçmiş bir anıya götürürken tüylerim diken dikendi. Aral'a çevrildi bakışlarım. Gözlerime baktı o da, kaşlarını çatmıştı. O an aynı şeyi düşündük.

Bu müzik, annem ile babamın tanıştıklarında çalan müzikti. Annemden dinlemiştim hikâyesini onlarca kez.

Fool On The Hill...

Yani tepedeki aptal.

İlk gönderilen zarftaki aptal...

Bölüm 5

Kapalı Anılar Ardında

Kötü olmak bir seçim belki ama iyi olabilmek bir marifet. Aklı başında olmak iş değil belki ama delirmemek bir marifet. Hayat; bu kadar üzerine yürürken delirmemek, büyük marifet.

Yaşam bir yükseliş değil bir çöküş aslında. İniş ve çıkışlar yok, çocukken hevesimiz kırılmasın diye söylenen bir yalan bu. Doğduğumuz andan itibaren hep yokuş aşağı gidiyoruz. Baş aşağı. Kandırıldık ve bunu çok geç anladık. Kanımız bize en yakınların ellerinde. Hesap sorsan mazeretleri hazırdır dillerinde. Kurban ölünce katili mağdur olur. Adalet, böyle bir şey işte.

Nergislerin burnuma çalınan ağır kokusu başımı ağrıtıyordu. Midem bulanıyordu ama kokudan mıydı yoksa öfkemden mi emin değildim. Bu hayatta en nefret ettiğim şey benimle dalga geçilmesiydi. Ve şimdi kulağımda uğuldayan müzik eşliğinde baktığım bu çiçekler acımla dalga geçildiğini hissettiriyordu bana. Öfkelendikçe öfkeleniyordum içten içe.

Annem bunları görürse anlardı babamın yaşadığını. Ona nergis gönderecek başka kimi vardı? *Bana kartlar gönderen de mi babamdı? Neden yapıyordu bunu bana? Ne istiyordu benden? Ne anlamamı istiyordu? Ne olsun istiyordu?*

Karmakarışık bir halde Aral'ın yüzüne bakarken bir kapının açıldığını işittim. Kapıyı kimin açtığını bilerek gözlerimi kapattım. *Geç kalmıştım.* Harekete geçmekte geç kalmıştım. Çiçekleri geri çevirmeliydim. *Geç kalmıştım.* Müzik hâlâ çalıyordu. *Geç kalmıştım.*

"Lina?"

İsmimi söyleyen titrek sesle yumruklarımı sıktım. *Artık ona babamın yaşadığını söylememe gerek yoktu, kendisi biliyordu.*

Gözlerimi aralayıp anneme baktım. Dolan mavi gözleri hüzünle ışıldarken çiçeklere bakıyordu.

"Bunlar," dedi, eli çiçeklerin yapraklarına uzanırken. Gözlerinden yaşlar düştü. "Kadir..."

Düşecek gibi olduğunda elim ona uzandı ama ayaklarım hareket etmedi. Olduğum yere çivi gibi çakılmış onu izlerken Aral benden önce davrandı yine. Onu tuttuğunda kaldırdığım elimi usulca yanıma bıraktım. *Ne yapmalıydım? Ne söylemeliydim? Kabul etmeli miydim?*

Aral onu sakinleştirmeye çabalarken hemşirelerin de geldiğini gördüm. Olduğum yerde izledim yalnızca olan biteni. Yanma gitmeyişim şok olduğumdan değildi. Artık hayatımdaki hiçbir şeye şok olmazdım ben. Yalnızca elimden hiçbir şey gelmeyeceğini kabul etmiştim. Benim ne yaptığımın ne hale geldiğimin annemin gözünde bir değeri olduğunu sanmıyordum artık. Öldü sandığımız, Alin'in gözü önünde gömdüğüm, beni yürüyen ölüye çeviren, hayatımızı mahveden adam için ağlayışını izledim yalnızca. *Ben ölürken bu kadar ağlamış mıydı hiç? Ben günden güne hayattan koparken üzülmüş müydü bu kadar? Ölen kurtuldu, yaşayana yazık değil mi? Kandırıldığı, hayatı altüst olduğu için öfkelenmiyor muydu hiç? Aşk böyle aptalca bir şey mi?*

Ruhsuz bir ifadeyle yanımda duran polis memuruna döndüğümde o da bana çevirdi başını. Elinde tuttuğu bukete uzandım. Avcumda sıktım buketi, sağ elim sarı yapraklarını kavradı, ellerimi birbirinin tersi yönüne çekip kopardım. Herkesin gözleri bana çevrilirken elimdekileri yere bıraktım.

Annem nihayet bana baktığında ama beni asla görmediğinde söyleyeceğim onca şeye rağmen dilimi ısırdım susmak için. Tırnaklarım, dikişleri yeni alınan avuçlarımdaki izlere battı. Hem avuçlarımda hem de dilimde bir sıcaklık hissettim. Ona bağırmak, çığlık atmak istedim. O ölmedi ve sen onun için üzüldüğünden şimdi ölebilirsin, diye bağırmak istedim ama hiçbir şey yapmadım. Susturdum kendimi. Kelimeleri kurşun etmeyecektim. Söz vermiştim.

Botlarımın altında çiçekleri ezerek arkamı döndüm öylece. Gitsem daha faydalı olurdum. Kalırsam kötü olacaktı. Acil çıkış kapısını açtığım gibi merdivenleri inmeye başladım.

Merdivenin gittiği yere kadar indim. En alt kata gelince acil kapısından boş, soğuk koridora çıktım. Kapıları denedim ve rasgele açılan bir kapıdan içeri girdim. Karanlık odada çarpa çarpa bir köşe bulup yere oturdum. Kenetlediğim ağzımı açtım, dişlerimin kestiği dilimin kanını yuttum. Dizlerimi karnıma çekip avuçlarımı açtım. Dikiş tutan deri

henüz ince olduğu için tırnaklarım kolayca kanatmıştı etimi. Yaram kapanmıyordu benim zaten. Açılıyordu sürekli. Dikiş tutmuyor, iz bırakmıyordu. Ben, hep kanıyordum.

Formaldehit kokusu genzimi yakmaya başlayıncaya kadar morga girdiğimi fark edememiştim. Avuçlarıma diktiğim gözlerimi kaldırdığımda çelik ünitelerle karşı karşıya gelmiş, morga girdiğimi fark etmiştim. Kaçmış, o kadar yer arasında morga saklanmıştım. Belki de ait olduğum yer burasıydı benim... Beni ölüler değil, yaşayanlar korkutuyor, incitiyordu. Önceden cerrah olmak isterdim ama belki de adli tıpla uğraşmalıydım ben de Aral gibi. *Kurbanın halinden bir başka kurban anlar.*

Kapının açıldığını işittiğimde bulunmak istemiyor gibi olduğum yere daha çok sindim. Başımı çevirip de kimin geldiğine bakmadım ama gelen kişinin aradığı bensem şayet kim olduğunu tahmin etmesi zor değildi. Beni bir tek Aral ararדı ve bundan neredeyse emin oluşum benim için alışıldık bir durum değildi. Kaybolursam Aral'ın beni bulacağını düşünüyordum. Aklıma gelen ilk kişinin olması hem teselli edici hem de kırıcıydı.

Ayak sesinden gelenin o olduğunu anladım ama yerimi belli edebilecek hiçbir girişimde bulunmadım. Kimseyi görmek istemiyordum aslında. Çok öfkeliydim. İstemeden ona kötü bir şey söyleme ihtimalim vardı. Vurmak, kırmak, bağırıp çağırmak istiyordum. Saatlerce çığlık atıp ağlamak sonra da uyuyakalmak istiyordum. Yorgun hissediyordum kendimi. Başım ve kemiklerim ağrımaya başlamıştı. Üşüyordum da. Çok soğuktu burası. Konuşsam nefesim buhar oluşturur gibiydi ama hareket dahi edesim yoktu. Bitkin hissediyordum.

Ayak sesleri beni o kadar kolay buldu ki sanki biliyordu nereye saklanacağımı. Doğruca duvar köşesine yürümüştü. Birkaç adım uzağımda dizlerini kırarak çöktü ama yüzüne bakmadım.

"Burada maskesiz uzun süre kalman iyi olmaz," dedi yumuşak bir sesle.

Her ne kadar steril bir ortam olsa da burada ölen insanlar vardı. *Biliyordum.* Burada olmamam gerekiyordu ama umurumda değildi hiçbir şey. Hatta şu çelik ünitelerden birinde olsam ne fark ederdi pek emin değildim. Ama yapamazdım. Alin vardı. Bana yapılanı ona yapamazdım. Aral vardı. Aral'a söz vermiştim.

Sessiz kaldığımda derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "İyi misin?"

Bu soruyu ne zaman sorsa ağlayasımın gelmesi de beni sinirlendiren bir şeydi esasen ama yine de sorsun istiyordum. *Biri,* iyi olmadığımı fark ediyordu.

İyiyim, diye yalan söylemek bile gelmedi içimden. "O iyi mi?" diye sordum, sorusunu es geçerek.

Annemle benim ilgilenmem gerekirdi ama onu da Aral'ın başına yıkmıştım. Sanki onun derdi azmış gibi kendi yüklerimi de ona yük ediyordum. Kendimi, kardeşimi, annemi... Belki de bu yüzden yalnızdım ben... *Dayanacak birini görünce çok mu yükleniyordum?*

"İyi," dedi hafifçe kafasını sallarken. "Sakinleştirici verildi, uyuyor."

Gözlerimi karanlıkta parlayan siyah gözlerine çevirdim. "Ona bir şey söyledin mi?"

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissetmeden edemiyordum nedense. Artık benden öğrenmek zorunda değildi. Hiç öğrenmemesini tercih ederdim ama en azından ben değildim bu haberi ona veren. Ben sorumlusu değildim olanların. *Babamın suçuydu. Anneme bir şey olursa onun suçuydu. Benim değil...*

"Bir şey söylemedim," dedi durgun sesle. "Zaten artık söylemeye gerek olduğunu sanmıyorum."

Çünkü kendisi anlamıştı. Biliyordum. Kafamı salladım yalnızca. Midem bulanıyor, içim sıkılıyordu stresten.

"Kartı babam göndermedi, demiştin. Çiçekleri de o göndermemiş olabilir. Biliyorsun değil mi?"

Kartı gönderen babam değil, demiştim çünkü kâğıda yazılan şarkı bizim söylediğimiz şekilde değil orijinal halinde yazılmıştı. Ama belki de babam, hafızamda sorun olduğunu bildiği için riske girmek istemeyerek şarkının orijinal halini yazmayı uygun görmüştü. Böylece her türlü ipucunu bulabilirdim. Her türlü ipin ucu Corse'a çıkardı. Ya da belki de gerçekten babam değildi gönderen, biri benimle oynuyor, dalga geçiyordu...

"Kim olursa olsun," dedim öfkeli bir sesle. "Düpedüz dalga geçiyor benimle."

Aral mutsuz yüzüme bakarken bir yorumda bulunmadı.

Elini uzattı bana. "Tut elimi," dedi ikna etmek ister gibi. "Çıkarayım seni buradan."

Keşke elini tutsaydım ve Aral bu hayatın içinden çekip çıkarsaydı beni. *Yapamaz mıydı?*

Gözlerimi elinde gezdirdim. "Belki de benim buraya girmem gerekiyordur..."

Bana uzattığı eli yüzüme uzandı, çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Sakın," dedi tok bir sesle. "Sakın bir daha bu fikri aklımdan geçirme."

Gözlerindeki endişe gülümsetti beni. "Benim için endişelenen bir tek sensin," diye mırıldandım gözlerimi yüzünde gezdirirken. "Yaratıcı seni başkaları için endişelen diye mi yaratmış?"

Gözlerimin içine bakıyordu o da. "Ne için yaratmış bilmiyorum ama umarım elimdekileri kaybedişimi izlemem için değildir."

"Yok," diye fısıldadım. "Onun için beni yaratmış." Ardından gülümsedim bu söylediğime. "Gerçi bir şeye sahip olduğumdan şüpheliyim."

"Ben varım."

Kalbim göğüskafesimde yolunu kaybederken içimin ezildiğini hissettim. Halbuki gözlerimi kapatsam Aral elimden kayıp gidecekmiş gibi hissediyordum. Ağlama hissi oluşmuştu yine içimde. Bu adam yanıma her geldiğinde ağlayasım geliyordu. O gelmeden önce öfkeliydim yalnızca. Ama o ne zaman gelip benimle konuşsa ağlama hissi oluşuyordu içimde. Burnum akmaya başladığı için burnumu çektim üzgün bir ifadeyle.

Yanağımı okşadı nazikçe. "En azından bana sahipsin Lina."

Ben gerçekten sana sahip miyim Aral? Aidiyet hissi nasıl bir şey bilmiyorum. Sahiplik hissini fark edemeyişim bundandır belki de...

"Ölmeye niyetim yok, merak etme," diye mırıldandım az önce söylediğim şey onu endişelendirdiği için. "Bazı insanlar böyle yaşar, demeye devam edecek kadar tahammülüm var hâlâ."

Kafasını salladı. "Güneş doğmaya devam ettikçe umut var demektir."

Burnumu çekip kafamı salladım yavaşça. Kolunu belime sarıp kendisiyle birlikte kaldırdı beni. Üşüdüğüm için ona sokulma ihtiyacı hissettim ama yapmadım. Fakat Aral beni bırakmadı.

"Ateşin var," dedi gözleri yüzümde gezinirken.

Yüzüme dokunduğu sırada fark etmişti sanırım. Soğuk mu almıştım? Bir o eksikti çünkü.

"Üşüyorum," diye mırıldandım.

Sol elinin avcunu ateşimi tekrar kontrol etmek için alnıma yasladı, ardından parmaklarının tersi yanağıma ve boynuma dokundu sırasıyla. Kafasını salladı. Ateşim vardı.

"Hallederiz şimdi," dedi, üzerindeki ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı ve kolunu belime sarıp bana destek olarak beni morgdan çıkardı. Üşüdüğüm için kollarımı önümde bağlayıp yavaşça yürüdüm. Asansörlere doğru yürürken kemiklerimdeki sızı da artmıştı ayağa kalktığım için. Halsizce başımı Aral'a yasladım.

"Ağrın mı var?" diye sordu ilgiyle.

"Önemli değil," diye mırıldandım. Floresan ışığından nefret ediyordum. Bu kadar göz alıcı parlaklıkta olmak zorunda mıydı? Hastanelerde daha dinlendirici ışıklar kullanılsa daha iyi olmaz mıydı?

Aral adımlarını durdurup sol kolunu bacaklarımın altından geçirerek beni kucakladığında ona itiraz etmedim. Gözlerim ışıktan rahatsız olduğu için kucağında göğsüne doğru döndüm, sağ kolumu omzuna sarıp yüzümü boynuna gömdüm ve gözlerimi kapattım.

On dakika kadar sonra Aral beni uyku sersemi, halsiz bir halde bir muayene masasına oturttu. Yorgunca otururken ellerine lateks eldiven takışını izledim. Ahmet'in odasıydı sanırım burası. Her şeyin yerini eliyle koymuş gibi biliyordu. Onu izlerken elimi ağzıma kapatıp birkaç kez öksürdüm. Aral bana doğru yürürken öksürdüğüm için kaşları çatıldı. Önce kulağımdan ateşimi ölçtü. 39,5'ti...

Aletin uçlarını tıbbi atık kutusuna atıp masadan bir *abeslang* aldığında dudaklarımı araladım. Çubuğu dilimin üzerine bastırıp boğazımı kontrol etti. Adli tıp doktoru olduğu için patoloji konusunda uzmandı elbette ama onun beni muayene etmesi tuhaf hissettirdi. Dolaptan bir stetoskop çıkarıp kulaklarına taktığında onu ilk kez stetoskopla gördüğüm için tuhaf hissettim. Doktor olmak çok yakışıyordu ona.

Birkaç kez daha öksürdüm. Çok şiddetli değildi öksürüklerim ama boğazım gıcık olduğundan da öksürüyor değildim. Sırtımı dinleyeceğini bileyerek yan oturdum muayene masasında. Kazağımı pantolonumun içerisinden çıkarırken Aral stetoskopun diyaframını avcuna hapsetti. Başta onu neden avcunda tuttuğunu anlamadım ama diyaframı sırtıma yasladığında o kadar soğuk gelmeyince soğuk yüzeylerden hoşlanmadığım için avcunda ısıttığını anladım ve bu, kalbime dokunan bir şeydi. Hiç iyi değildi.

Sırtımı dinleyip stetoskopu çıkararak aldığı yere bıraktı ve kapıya ilerledi. "Geliyorum," diyerek çıktı odadan.

Ellerimi yatağın iki yanına koyup yere baktım onu beklerken. Annem bir hiç uğruna günde on beş saat çalışmama göz yumuyordu ama Aral tenime soğuk stetoskop değdirmiyordu. Gözlerim sızladı. İçim sızladı. Hasta olduğum için miydi? *Hastalık geçer. Kırgınlıklar baki.*

Aral odaya elinde tüplerle döndü. Kan alacaktı sanırım. Soğuk aldığım belliydi ama işini şansa bırakan bir adam değildi elbette.

Kazağımın kolunu yukarı sıyırıp turnike yaptı ama ateşim çok yüksek olduğu için damarlarım incelmişti. Aklıma kanını aldığım için okuldan

uzaklaştırılmama sebep olan küçük kızın annesi geldi bir anlığına. Kızı iğneden ağladı diye dünyayı yıkan anneler de vardı çocuğunun dünyası başına yıkılsa ses etmeyen anneler de.

Aral uzmanlık alanı gereği ince işte ve bu tür durumlarda çok deneyimli olduğundan ne kadar ince olursa olsun tek seferde damarımı buldu ve iki tüpü de kanımla doldurdu. Acımamıştı hiç, eli hafifti. Ben koluma pamuk bastırırken o yine odadan çıkmıştı bir süreliğine. Geri döndüğünde beni tekrar kucakladı. Çocukmuşum gibi beni kucağında oraya buraya götürüyordu.

Annemin odasının olduğu kattaki bir odaya yatırdı beni. Damar yolu açıp serum bağladı ve kısa bir süre içinde uyuyakaldım.

Kar yağıyor. Bir arabanın içindeyim. Ön cama o kadar çok kar geliyor ki silecekler yetişemiyor. Gözlerimi Aral'a çeviriyorum. Dalgın bir ifadeyle sürüyor arabayı. İçimde bir huzursuzluk var. Bir binanın önünde duruyoruz. Eve getirmiş beni. Arabadan iniyorum, Aral elimi tutuyor ama elleri buz gibi. O kadar soğuk ki içim titriyor. Gittikçe korkuyor, attığım her adımda korkumdan ölüyorum. Merdivenleri çıkıyoruz birlikte. Kapıyı açmak için elini bırakıyorum Aral'ın. İçeri giriyorum ama burası benim evim değil. Bir morgdu geldiğimiz yer. Birkaç metre ötemdeki masada biri yatıyor, üzeri kapalı. İçim titriyor korkuyla. Arkamı dönüyorum bakmak istemeyerek. Aral yok. Aral nerede?

Korkuyla titriyor içim. "Hayır."

Kalbim öyle şiddetle çarpıyor ki göğsüme... Kapı açılıyor aniden. Aral sanıyorum ama Aral değil gelen, babam... Ağlamaya başlıyorum. Ellerinde nergisler var ama hepsi solmuş. Yaprakları yere düşüyor.

"Neredeydin?" diye soruyorum ağlayarak.

Onu göğsünden itiyorum. "Neredeydin?" diye bağırıyorum. Ama yalnızca yüzüme bakıyor.

"Aral nerede?" diye soruyorum ona. "Ne yaptın ona? Onu da mı öldürdün?"

Hıçkırmaya başlıyorum. "Niye öldürdün onu? Niye onu da aldın benden? Neden?"

Onu ittiğim kollarımı tutup beni arkama çeviriyor. Aral masada yatıyor. Acıyla bağırmaya başlıyorum.

"O senin yüzünden öldü."

"Ben yapmadım," diye ağlıyorum.

Masaya doğru ilerliyorum gözyaşları içinde. Yanına yaklaştıkça sol şakağındaki kurşun yarasını görüyorum. Hıçkırarak elimi yüzüne uzatıyorum. Teni sıcak hâlâ. Ölmüş olamaz. Lütfen.

"Aral," diye ağlıyorum. Titreyen parmaklarımla sol şakağındaki yarasına dokunuyorum. Parmaklarıma bulaşan sıcak kanını ve parçalanan etinin iç gıdıklayan dokusunu hissettiğimde midem bulanıyor. Ölüyormuşum gibi bir his bu.

Elimi yanmış gibi çekiyorum ve korkuyla omuzlarını tutuyorum. "Aral kalk." Omuzlarından sarsıyorum ama o kadar ağır ki hareket dahi etmiyor. Gözyaşlarım göğsüne kan olarak damlarken düşünebildiğim tek şey Aral'ı kaybettiğim. Onu sonsuza kadar kaybetmiştim. "Aral kalk ne olur. Uyan. Lütfen. Korkuyorum. Aral... Kalk! Beni bırakmayacağına söz verdin! Kalk ne olur! Aral!"

Aniden gözlerimi açtığımda karanlık bir tavanla karşılaştım. Göğsüm şiddetle inip kalkarken sağ elimi kaldırıp gözlerimi parmak uçlarıma diktim. O his öyle gerçekçiydi ki hâlâ parmaklarımın ucundaydı. İçim titriyordu korkudan ve korkarak uyanmaktan yorulmuştum.

Yatakta doğruldum akan burnumu çekerek. Burnum aktığı için şaşırdım, elimi yüzüme götürmek istedim ama damar yolunu o an fark ettim. *Aral açmıştı uyumadan önce, doğru.*

Gözlerim Aral'ı aradı karanlık odanın içerisinde ama kimse yoktu. *Saat kaçtı? Aral neredeydi? Onu görmek istiyordum. Nereye gitmişti? Hastaydım, yanımda kalsa olmaz mıydı? Hani ona sahiptim?*

Ayağa kalkıp ağrıyan kemiklerime rağmen odadan çıktım. Öksürdüm birkaç kez. Ateşim var mıydı hâlâ bilmiyordum ama içimin titremesi artmıştı. Panik atak mı geçiriyordum yoksa geçirecek miydim yahut sadece ateşim mi vardı emin değildim. Zihnim de çok açılmış sayılmazdı. Yalnızca onu görmek istiyordum.

Kürşat kapımın hemen önündeki sandalyede oturuyordu. Beni görünce ayaklandı.

"Lina? Neden kalktın? Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sıraladı sorularını düşeceğimden korkar gibi elleri havaya kalkarken.

"Aral nerede?" diye sordum yalnızca.

"Başı ağrıyordu. Aşağı indi, gelir birazdan. Arayayım mı?"

Kafamı iki yana salladım. Çocuk gibi onu ayağıma çağıracak değildim. *Başı ağrıyormuş.* Oksijen almaya inmiş olmalıydı.

"Ben giderim," dedim çatallı bir sesle ve yorgun ama kararlı adımlarla asansöre doğru ilerledim.

"Gelirdi birazdan," dedi Kürşat peşimden gelirken. "Tekerlekli sandalye getireyim mi?"

"Yok," diye mırıldandım. "Ben giderim."

Kürşat benimle bindi asansöre. Sırtımı kabine yasladım yorgunca. Kavalkemiklerim öyle ağrıyordu ki romatizmam mı var şüphesine düşürdü beni. Kürşat titrediğimi fark ettiği için ceketini çıkarak oldu ama kafamı iki yana sallayarak durdurdum onu.

"Üşümüyorum," dedim, hasta olduğum için çatallaşan sesimle. "Panikten titriyorum."

Gözlerinde o an anlayışlı yumuşak bir bakış belirdi. "Kâbus mu gördün?"

Sağ elimi sıktım, parmak uçlarımda hâlâ hissedebiliyorum o yarayı. Gözlerim ve burnum sızladı. Rüyamdaki kadar üzgün hissettim kendimi.

"Aral'ı öyle kolayca öldüremezler değil mi?" diye sordum gözlerimi Kürşat'a çevirirken.

"Yok," dedi yumuşak bir sesle. Beni ikna etmek ister gibi kafasını iki yana sallıyordu. "Öldüremezler."

Burnumu çektim. "O bir Çakırca sonuçta," diye mırıldandım. "Onu öylece... Vuramazlar... Değil mi?"

"Ona zarar vermeyi öylece göze alamazlar," diye onayladı beni. *Değil öldürmeyi, zarar vermeyi bile göze alamazlardı yani. Öyle demek istemişti değil mi?*

"Hem," diye fısıldadım zorlukla, "sen de varsın."

Kafasını salladı. "Ben de varım. İzin vermem, endişelenme bunun için."

Kafamı salladım ama endişe ederdim. *Ben endişeli olmak için doğmuşum.* Asansörden indik. Beni acil gözlem alanına götürdü.

"Buradayım ben," dedi kapının önünde durarak.

"Teşekkürler," deyip gözlem alanına girdim.

İçeride birkaç hasta vardı ama Aral'ı bulmam uzun sürmedi. Yatağa uzanmamıştı, oturmuş telefonuna bakıyordu. Ona iyice yaklaştığımda başını kaldırdı ve göz göze geldik. Yüzünde oksijen maskesini görünce gözlerim daha çok doldu. Hem üzgün hem uykulu hem de hastaydım. Hassaslaşmıştım iyice.

"Lina?" diye seslendi bana. Yüzünden maskeyi çıkarıp yanına bırakırken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Elleri bana uzandı ilgiyle. "Neden kalktın yataktan?"

Çünkü seni arıyordum. Çünkü sen yanımda değildin. Çünkü sen gelmezsen gelmek zorunda kalırım.

Bacaklarının önünde durduğumda meraklı gözleri dolmuş gözlerimde gezinirken sol eli alnıma uzandı. Dolu gözlerimi sol şakağında gezdirdim. Yumruğumu sıktım. Şakağına dokunmak ve sağlıklı teninin hissiyle takas etmek istiyordum parmak uçlarımdaki hissi.

"Ateşin var hâlâ."

Elimi kaldırıp yanağına yerleştirdiğimde kaşları çatıldı hafifçe. Anlam veremiyordu muhtemelen davranışlarıma. Umurumda değildi ama. İki parmağımı sol şakağında gezdirdim.

"Lina," dedi dikkatimi çekmek ister gibi. "Kâbus mu gördün?"

Kafamı salladım yavaşça, burnumu çektim. "Öldün yine," dedim öfkeyle.

Ona kızgındım. *Neden rüyalarımda sürekli ölüyordu? Rahat bıraksaydı ya beni? Olmaz mıydı?*

"Ölmeyeceğim," dedi net bir sesle.

Bir şey söylemedim. Uykum vardı ve üzgündüm yalnızca. Onu görmek istemiştim. Gördüğüme göre gidebilirdim artık. Teselli beklediğim falan yoktu. Ondan gelmemiştim. Ama bacaklarım çok ağrıyordu. Biraz dinlenebilirdim.

Elimi yüzünden çekip burnumu çektim ve yanına oturdum yavaşça. "Biraz dinleneyim, dönerim yatağa," diye mırıldandım. "İyi misin diye bakmaya geldim sadece." Kollarına geldiğim falan yoktu. İyi olduğunu görüp dönecektim zaten başından beri.

Bedeni bana dönüktü. Sağ eli uzanıp gözümden akan yaşı sildi nazikçe. "Sen iyi misin peki?"

Değildim. Kafamı iki yana salladım ve bunu yapmak başımı fena ağrıttı. Yüzümü buruşturdum. Floresan ışığı gözlerimi çok rahatsız ediyordu yine. Gözlerimi kapatıp kafamı taşımak ağır geldiğinden yanağımı sol koluna yasladım. Burnumu çekip kollarımı koluna sardım. Bir yere gitsin istemiyordum.

"Bana bu kolunu ödünç versen olur mu?" diye mırıldandım kısık bir sesle.

Kolunu istemek, kollarına gitmek sayılmazdı. Kolunu versindi birazcık. Olmaz mıydı?

"Olur," dedi, sıcak nefesi alnıma çarparken. "Al benden neyimi istiyorsan."

Alabilir miydim? Aral benim olabilir miydi toptan? Bir tek benim... *Olamaz. Doğaya ters çünkü. Nerede görülmüş sokak çocuğunun güzel bir bebeği olduğu?*

Canım sıkıldı. Kalbim kırıldı. Çok üzgündüm.

Burnumu çektim. "Kimden telefon bekliyordun?" diye sordum kafamdaki konuyu değiştirmek isteyerek.

"Senden," diye cevapladı sorumu. "Arar da bulamazsan beni diye."

Aral'da küme baş ağrısı vardı. Küme baş ağrıları intihar ettiren ağrılar olarak da geçer. Aral'ın başı ağrıyordu ve oksijenini alırken uzanıp dinlenmek yerine belki ona ihtiyacım olur diye otururak telefon bekliyordu benden. Bu kadar düşünülüyor olmak o kadar gerçek dışıydı ki inanamıyordum bile. İnanmak istiyordum ama bu kadar değerli hissetmiyordum kendimi. Gözyaşlarım aktı kapalı gözkapaklarımın ardından. Onu arayacağımı biliyordu sanki. Beni herkesten iyi görüyor, içimi biliyor, ihtiyacım olunca orada oluyordu. Her şeyini bana veriyordu, ailem bile vermezken bana.

"Aradım," diye fısıldadım titrek bir sesle. "Gitme bir yere."

Sol kolumu koluna daha sıkı sararken sağ elimi avucunun içine kaydırıp parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Aral'ın parmakları tıpkı kolları gibi kabul etti parmaklarımı. Elimi tuttu sıkıca. Yanağımı koluna sürtüp ona sokuldum. Kokusu ve varlığıyla gevşeyen bedenimi uyku sardı.

"Cennet çiçeği," diye fısıldadığını işittim Aral'ın ben uykuya düşerken. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Uykuya düşerken bana sığınıp uyanışlarında benden kaçan sensin. Ne yapacağım ben seninle?"

Gözlerimi açtığımda görmeyi beklediğim bir manzara karşılamadı beni. Tanıdık pencerelerin ardında tanıdık bir orman, şiddetli bir kar yağışı vardı. Petrol yeşili duvarlar ve ahşap mobilyaların ortasında, Aral'ın yatağında yatıyordum. Ter içindeydim, oda çok sıcaktı ama kemik ve kas ağrılarımdan kurtulmuşa benziyordum. Elimi yorgunca alnıma götürdüm, ateşim de yoktu. İyi bir terlemeyle olacak iş değildi elbette, Aral muhtemelen bana birkaç serum bağlamıştı ben uyurken. Ne verdiyse eve gelmiştik ama benim ruhum duymamıştı.

Dijital saat öğle vakitlerinde olduğumuzu söylüyordu. Aral beni eve getirip annemi orada bıraktıysa büyük azar yiyecekti benden. Yatakta

yavaşça doğrulup oturur bir pozisyona geçtim. Elimi saçlarımdan geçirdim, saç diplerim bile ıslanmıştı terden. Acilen bir duş almak istiyordum. Hantal hareketlerle yataktan çıktım. Üzerimde hâlâ kıyafetlerim vardı.

Ayaklarımı sürüye sürüye odadan çıktım. Gözlerim ağrıyordu. Ağrısını almak ister gibi parmaklarımı gözlerime bastırarak merdivenleri inmeye başladım. Aşağı kattan tanıdık sesler geliyordu ama annemin sesini duymayı beklemiyordum. Adımlarım durdu merdivenlerin ortasında. Kaşlarım çatıldı, ellerimi gözlerimden çekip salona çevirdim. Güneş abla ile göz göze geldik. Verandaya açılan büyük camların olduğu alana ufak bir hasta odası kurulmuştu ve annem yatakta uzanıyordu.

Aral ben uyurken yalnızca beni eve getirmemişti. Annemin hastane odasını da eve getirmişti. Annemi nasıl getirebilmişti peki? Anlam veremeyerek baktım onlara. Bir sene komada kalmadıysam bu hale nasıl gelmiştik?

Merdivenleri bitirdiğimde annemin yanında oturmuş onunla sohbet eden Güneş abla gülümseyerek, "Günaydın Lina'cığım," diye seslendi bana.

"Günaydın Güneş abla," diye mırıldandım. Henüz yeni uyandığım için olaya hâlâ anlam veremiyordum.

Bakışlarımı anneme çevirdiğimde meraklı gözleriyle beni izlediğini gördüm. Nasıl olduğumu merak ediyor ama mahcup hissettiğinden soramıyordu muhtemelen. Onu iyi tanıyordum. Dünden ötürü mahcuptu bana ama ben artık aşmıştım bunları. *Bu bana ağlamadığı ilk zaman değildi ne de olsa...*

Yanlarına gittim olayı anlamak isteyerek.

Güneş abla ilgiyle, "İyi misin biraz daha?" diye sordu.

"İyiyim," dedim kafamı sallarken. Yalan değildi. İyileşmemiştim ama yataklara düşecek kadar da hasta değildim. Devam edebilirdim normal hayatıma.

Gözlerimi anneme çevirip ardından *vital* bulgularında gezdirdim. Her şey normal görünüyordu neyse ki. Dünkü ağlama krizinden sonra doktor çıkmasına izin vermez sanıyordum ama buradaydı işte.

"İyi misin?" diye sordum anneme.

"İyiyim bir tanem," dedi mahcup bir sesle. "Sen iyi misin asıl? Soğuk almışsın, öyle söyledi Aral."

Kafamı salladım yavaşça. "Önemli değil. Hallederim."

Üzgün bir bakış belirdi gözlerinde ama onu teselli edecek kelimelere sahip değildim. Her zamanki gibi...

"Aral yok mu?" diye sordum Güneş ablaya.

"Yok," dedi elindeki kupayı dudaklarından ayırırken. "Bir işi varmış sanırım," derken gözleri arkama çevrildi. "Deniz biliyordur belki..."

Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde mutfağa ilerleyen Deniz'i gördüm. "Günaydın," dedi bana gülümseyerek.

"Günaydın," dedim. Arkasını dönünce Aral'a daha çok benziyordu.

Güneş ablaya baktım tekrar. "Teşekkürler."

Kaşlarını kaldırıp, "Ne için?" diye sordu sevecen bir ifadeyle.

"Her şey için," dedim minnettarlıkla.

Muhtemelen annem sıkılmasın diye yatağını şöminenin ve camdan duvarların olduğu alana koymuşlardı.

"Rica ederim ama teşekkürünü Aral'a edersin."

Kafamı salladım. "Ona da ederim," diye mırıldandım. Aral'ın fikri olduğunu biliyordum. Bir şekilde onun yaptığını en başından beri biliyordum.

Güneş ablayı ve annemi orada bırakıp Deniz'e doğru ilerledim. İşe gitmemişti ve Aral evde yoktu. İçime bir kurt düşmesine sebep olmuştu bu. Deniz, ada tezgâhın yanındaki taburelerden birine oturmuş kahvesini içerken ben de yanındaki tabureye oturdum.

"Daha iyi misin?" diye sordu o da ilgiyle.

Kafamı salladım hafifçe. "İyiyim."

Kafasını salladı o da. "Çorba yaptım sana. İçmek ister misin? Açsındır, saat kaç oldu..."

Açtım ve hastayım diye Deniz'in bana çorba yapması benim için çok anlamlıydı.

Kafamı salladım içimde buruk bir hisle. "Teşekkürler."

Bana göz kırpıp ayağa kalktı. Rica etmemişti o da. Abisi gibiydi. Aral insanda huy ediyordu cidden. Kürşat onun gibi konuşmaya başladığımı söylemişti bana.

Deniz, ada tezgâha servis açtı benim için. Hayat tuhaftı gerçekten. Bir annem vardı ama bir yabancı ondan daha iyi bakabiliyordu insana bazen. Koca bir kâse tavuk çorbası, bir kâse dolusu kıtır ekmek ve büyük bir bardak meyve suyu bıraktı önüme. Çorbamı ekmekle yemeyi severdim küçüklüğümden beri. Ekmeğe düşkündüm kendimi bildim bileli.

Ekmek parçalarını çorbama karıştırırken gözlerimi ona çevirdim. "Neden buradayız biliyor musun?" diye sordum annemi kastederek.

Kahve kupasını dudaklarından çekerken bana baktı o da. "Yiğit dün akşamki olaydan dolayı annenin güvenliği açısından evde olmasının daha iyi olacağını söylemiş. Hasta olduğun için abim bayağı takviye vermiş sana, deliksiz uyuyordun, olan bitenden haberinin olmaması normal. Hem sen de hasta olduğun için hem de müdahale edilmesi gereken bir durum gelişirse diye bizim eve geçmenizin daha mantıklı olacağını düşündük. Ablamla enişteni sizin eve, sizi bizim eve alalım dedik ama sen nasıl istersen öyle ilerleyecek tabii."

Aral her şeyi düşünmüş ama kararı bana bırakmıştı. Seçme hakkım olduğunu düşünmekle birlikte haklılardı. Annem evde kalacaksa acil bir durumda anında müdahale edebilecek doktorlarla dolu bir evi tercih ederdim. Güneş abla ve eşi için de daha iyi bir durum olurdu onların ayrı bir eve çıkması, böylece en azından onlara rahatsızlık vermemiş olurduk.

"Bizim evde olursanız bir evin içinde üç buçuk doktor ediyoruz," diye ekledi Deniz.

Kafamı salladım. Neden inkâr edecektim ki... Ha bu ev ha diğer ev. Fark etmiyordu. Her şekilde onlara iş çıkarıyorduk. En azından daha avantajlı ve onları yormayacak seçeneği seçmek akıllıca olurdu.

"Aral nerede?" diye sordum bu kez merak ederek.

"Bir saat kadar önce çıktı. Arayacakmış seni. Sorarsan öyle söylememi istedi."

Kafamı salladım anladım, der gibi. O iş neydi? Deniz işe gitmeyip evde kalırken onun bir işinin çıkması pek hayra alamet gibi gelmiyordu. Ya da ben fazla paranoyaktım...

"Sen neden evdesin?" diye sordum bu kez.

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Bugün izin günüm ya hani?"

O an, günleri bile karıştırdığımı fark ettim. Şef olduğu için elbette hafta sonları izni yoktu, bu yüzden tatili hafta içiydi.

"Affedersin," diye mırıldandım yanlış anlamasını istemeyerek. "Seni evde görüp Aral'ı göremeyince kötü şeyler düşündüm."

Gamzesi çıkacak şekilde gülümsetti bu söylediğim onu. Aral'ın gamzesi onunki gibi kolayca göstermiyordu kendini ne yazık ki.

"Ben yerimde duruyorum ama namım yürüyor hâlâ bir yerlerde," dedi gülerek.

Hafifçe gülümsedim bu söylediğine. Namıyla dalga geçip eğlenebiliyor olması iyi bir şeydi. Aral gibi bunu kendine dert etmesinden çok daha iyiydi.

Çorbamı bitirip, "Eline sağlık," dedim.

"Afiyet olsun," deyip elindeki kupasını ve tabağımı kaldırırken, "Meyve suyunu iç," dedi. Elindekileri lavaboya bırakırken bana arkasını dönmüştü. "Atom yaptım sana. Uçuracak seni."

Benim uçup kaçmam için atoma ihtiyacım yoktu. Aral'ın dediğine göre benim aklım hep uçmada kaçmadaymış. *Kendisi neredeydi acaba şu an?*

Meyve suyumu da bitirip bardağımı makineye bıraktım ve Güneş ablaya çevirdim gözlerimi.

"Güneş abla," diye seslendiğimde gözlerini bana çevirdi tekrar.

"Efendim canım?"

"Ben bir eve gidip duş alsam olur mu?" diye sordum annemle ilgilenmesi için ricacı olarak.

"Dışarıda tipi var ama," dedi, gözlerini kısa süreliğine dışarı çevirip tekrar bana baktı. "Burada alsan olmaz mı? Hastasın zaten çıkma dışarı," diye sürdürdü sözlerini ayaklanırken.

"Üzerimi de değiştirmek istiyorum," diye mırıldandım.

Yanıma kadar gelip ellerini kollarıma koydu gülümseyerek ve beni ters çevirip merdivenlere yönlendirdi. "Hallederiz onu, tek sorunumuz o olsun."

Güneş ablanın hakkını nasıl ödeyecektim, bilmiyordum hiç. "En temiz ve müsait banyo şu an Aral'ınki. Sen gir duşa ben eşyaları bırakırım yatağına. Aşağı da inme, uyu biraz istersen. Gülseren Hanım'a söylerim, getirir o çayını çorbanı."

"Gerçekten çok minnettarım Güneş abla," dedim, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim Lina," deyip kollarımı sıvazladı. "Dinlen sen biraz. Kendinle ilgilen. Anneni merak etme, emin ellerde."

Kafamı salladım. Havluların ve ihtiyacım olacak her şeyin yerini gösterip beni banyoda yalnız bıraktı. Yarım saat kadar ılık suyun altında durdum öylece. Ardından saçlarımı ve vücudumu yıkayıp çıktım duştan. Havlulardan birine sarınıp odaya döndüğümde Güneş abla bahsettiği gibi yatağın üzerine eşyaları bırakmıştı. Siyah sporcu sutyeni, onun takımı bir iç çamaşırı, siyah bir tayt ve önü fermuarlı siyah bir kapüşonluydu getirdikleri. Rahat ve ferah şeylerdi. Ateşim olduğu için ince şeyler seçmişti.

Üzerimi giyindim ama kapüşonlunun fermuarını çekmedim. Yorgunca yatağa oturduğum sırada komodinin üzerindeki telefonum çekti dikkatim. Önce gözlüğümü -neden burada olduğunu bilmiyordum, en

son lens takıyordum ama Aral ilk ateşimin çıktığını fark ettiği bir ara çıkarmıştı sanırım onları- ardından telefonumu aldım ve ekranımı açtım. Bir mesajım vardı Aral'dan.

Günaydın. İlaçların şifonyerin üzerinde.
Tok karnına içeceksin. Tüm değerlerin çok düşük.
Vitaminleri kullanmamazlık etme ki hemen toparlan.
Ararsan açamayabilirim. Bir işim var. Döndüğümde konuşuruz.
(12:07)

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Başı çatlarken ararım diye telefonuna bakan adam ne gibi bir işle meşguldü de telefonumu açamayabileceğini söylüyordu? İçime düşen kurt biraz daha yedi içimi. Zaten hasta olduğum için moral bozmaya yatkındım. Hayır, ben genel olarak moral bozmaya, pimpiriklenmeye yatkındım. Sorun Aral'da değil bendeydi.

Şifonyerdeki ilaç poşetiyle bakışıp ayağa kalktım ve poşeti yanıma alarak kapıya ilerledim. O sırada fermuarını çektim kapüşonlunun. Yavaş adımlarla aşağı indim. Annem ve Güneş abla sohbete devam ediyordu. Güneş abla zaten hoşsohbet ve sıcakkanlı biri olduğu için biri ile iyi anlaşması şaşılacak bir durum sayılmazdı.

Deniz'i ortalıkta göremedim. Mutfağa geçip kendime su aldım ve ilaçları usulüne uygun içmeye başladım. Güneş abla çocuklara bakmak için bir süreliğine yukarı çıktığında bizi annemle tek bırakmış oldu. Annemin olduğu tarafa bakmadım. Öylece ilaç kutularına bakıyor, bir sonraki ilacı içmek için dakika tutuyordum.

Anneme kızgındım. Bunu yaşatan adam için dökülen gözyaşları benim için dökülmemişti çünkü. Onu affedebileceğimi düşünüyordum ama o bizi bu hale getiren adam için hâlâ özlemle ağladığında, sitem etmek yerine şükrettiğinde öfkeleniyordum. Elimde değildi. Ben ölümün sınırında yaşadığım için şükretmek istemiyordum. Bu beni açgözlü mü yapardı? Benim olmayan günahın cezasını çekmek istemiyordum. Bu beni bencil biri mi yapardı? Ben kendimi düşünmezsem kim düşünecekti beni?

"Lina."

İçtiğim su bardağını tezgâha bırakıp derin bir nefes alarak gözlerimi anneme çevirdim.

"Efendim," dedim tekdüze bir ses ve ifadeyle.

Öfkeli bile değildim aslında ona. Yorgun ve halsiz hissediyordum kendimi. Daha çok tahammülsüzlük ve bezginlik hissediyordum. Artık

vazgeçmiştim belki de... Benden nasıl geçmişlerse öyle vazgeçmiştim ben de belki... Hissizleşmiştim ona karşı. Akışına bırakmayı geçmiş, akışın kendisi olmuş gibi hissediyordum

Yine biri atlayalım, dese atlayacak kıvamdaydım. Zira benim bu kıvama gelmem zor değildi. *Evi harabe olanın çatısı başına daha kolay yıkılır neticede. İp üzerinde yürüyene yel değmesi, düşmesi için yeterli. Ben cambaz değilim, düşmem işten bile değil benim.*

"Kızgınsın bana değil mi?" diye sordu mavi gözleri yaşlarla parlarken. "Haklısın da. Özür dilerim."

Bardağımdaki sudan bir yudum alıp kuruyan ağzımı nemlendirdim. "Değilim," diye mırıldandım. "Ben artık hiçbir şey değilim anne."

"Babanın yaptıkları için benim de sustuklarım için kızgın olduğunu biliyorum. Ama başka şansım yoktu Lina. Sana babanın mesleğini söyleyemezdim, o da söyleyemezdi. Borç konusunu da anlatamadım, o adamların senin bir şeyler bildiğini düşünüp sana zarar vermelerinden korktum." Gözyaşı aktı. Babamın nasıl bir işin içinde olduğunu da Asaf'ın tekin biri olmadığını da biliyordu yani... Zarar görmeyeyim diye beni zorbamın kuklası mı yapmayı tercih ettiğini söylüyordu?

"Hiçbir şeyden haberin olmadığına inanırlarsa peşimizi bırakırlar diye düşündüm. Yoksa ben ister miydim bunları yaşamanı Lina? Günden güne erimeni izlemek ister miydim bir tanem? Susmak zorunda kaldım. Susmanın ne kadar zor olduğunu en iyi sen bilirsin."

Susmak zor değil anne. Anlatmak zor benim için. Anlaşılmak zor.

"Baban bu yüzden mi sevmiyordu babamı?"

Şaşırdı babasını sormama, hatta yüzünde korkuyu seçebildim. "Onunla evlenmemi istemedi. Özellikle gizli görevleri olan bir adamla..."

"Kızmıyor musun hiç?" diye sordum bu kez merakla. "Âşık olduğun adam yasını tutturdu sana. Çocuklarına mezar kazdırdı, ufacık kızının gözü önünde başka bir adamı gömdürdü. Hasta halinle bir başına kaldın. Tehdit edildin. Ve sonra öğrendin ki hepsi anlamsızmış. Aslında yaşıyormuş, hepsini kendisi planlamış... Hiç mi kızmadın?"

"Kızdım," dedi gözlerinden yaşlar düşerken. "Ama baban mecbur kalmasa yaşatmazdı bize bunları. Benim yaşadığına olan sevincim, kızgınlığımdan daha büyük ve eğer bu seni kızdırıyorsa üzgünüm bunun için canımın içi. Ama ben her şeye rağmen baban yaşıyor olsun istiyorum. Çok istiyorum."

Kafamı salladım. Bardağıma bakarken, "Anlaşılabilir," diye mırıldandım duygusuz bir sesle. "O mesleğini, sen de bunu bilerek onu seçtin.

Peki ben? Ben ne sizi ne de sizin seçtiğiniz hayatı seçtim. Bedelini neden ben ödedim? Neden ben ödüyorum?"

"Özür dilerim," dedi yalnızca.

Ne özürler ne de sebepler umurumdaydı.

"Hep sevgi dolu biri olduğunu ve beni sevdiğini düşündüm," diye mırıldandım. Gözlerimi ona çevirdim. "Her şeye iyi yönünden bakma huyuna imrendiğim de oldu." Ellerimi tezgâhın üzerinden kaldırdım. "Sen her şeye iyi yönünden bakmaya o kadar alışmışsın ki anne... Beni neden hiç göremediğini şimdi anlıyorum."

Gözlerinde şaşırmış ve kırılmış bir ifade oluştuğunda yumruklarımı sıktım. Belki de öyle söylememeliydim... Gözlerimi yere çevirip arkamı döndüm ve merdivenlere yöneldim. Aral'ın odasına ardından yatağına girdim.

İçimi sıkan bir ağlama isteği vardı ama tek bir gözyaşı dökemedim. Yüzükoyun uzanırken yatağında, telefonumu kapüşonlunun cebinden çıkarıp isminin üzerine tıkladım ve kulağıma yasladım telefonu. Açamayabilirim, demişti ama şansımı denemek istemiştim. Belki açardı. Belki sesini duyardım ve bu iyi gelirdi. Belki beni teselli ederdi. Belki iyi olacak, derdi ve sihirli bir şekilde iyi olurdu her şey.

Burnumu çekerek kapüşonlumun fermuarını açtım üzerimden çıkarmak isteyerek ama sonra üzerimden çıkarmak çok zor geldi. Hareket etmeyi bıraktım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ama açmadı. Bu sanırım Aral'ı ilk arayışımdı ve onda da açmamıştı. Şansımın yaver gittiği pek rastlanır olay değildi zira. Ama nedense ne zaman arasam açar gibi gelmişti. İşler öyle yürümüyordu gerçek dünyada.

Gözlerimi kapattım yorgunca. *Neredeydi? Telefonumu neden açmamıştı? Her zaman yanımda yöremde olan adamın ben hasta olunca ortalıktan kaybolası mı tutmuştu? Hasta olduğumda göreceğini ima etmişti bir de. Hep palavraydı.*

Söylenerek uykuya düşmek üzereyken kapının açıldığını işittim ama bırak kafamı çevirmeye, gözlerimi açmaya bile mecalim yoktu. Gelen her kimse uyuduğumu görüp gider diye düşünüyordum. Kimse bulaşmasın istiyordum. Uyumak, mümkünse komaya girip beş sene sonra uyanmak istiyordum. O zaman neredeyse Aral'ın yaşında olurdum. *Acaba Aral'ın yaşına geldiğimde nerede ve nasıl olacaktık? Yanımda kim olacaktı? Yanımda biri kalır mıydı o yaşıma kadar yaşarsam?*

Yatağın çöktüğünü hissettim. Güzel bir koku çalındı burnuma. Aradığım kokunun sahibinden gelen asıl kokuydu bu.

"On beş dakika önce aradın ve hemen uyuya mı kaldın?"

O kadar olmuş muydu? Tam olarak uyuyor sayılmazdım ama gözlerimi açmaya gücüm bile yoktu. Ne zaman üzülsem uyuyasım gelirdi ve şu an beni içine çeken, bir üzüntü uykusuydu.

Sol kaşımın üzerine dudaklarını bastırdığında kalbimin ritmi bozuldu. Gerilen bedenim gevşedi tek bir dokunuşuyla. Derin bir nefes aldı, ardından iç çeker gibi nefesini verdi.

"Kokun kokumla karışmış," diye mırıldandı. "Bir süre de buna tutulacağım şimdi."

Bu iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi? Sevmiş miydi yoksa nefret mi etmişti bundan? Ben sevmiştim. O da sevebilirdi bence. Sevsindi. Hastaydım ben, biraz anlayış göstersindi.

Yanımdan kalkıyormuş gibi hissedince büyük bir iradeyle elimi uzattım ve şansıma elini buldum kolayca. İki parmağına tutundum onları avcuma hapsederek.

"Kal," diye mırıldandım zorlukla.

Sanırım bu, birinden kalmasını istediğim ilk andı. Burnumun üzerinden akan yaşı hissettim. Ağlıyordum sanırım. Ne de olsa Aral gelmişti. Artık ağlayabilirdim.

Gözyaşımı silip saçlarıma dokundu. "Ağlama," diye fısıldadı saçlarımı okşarken. "Ben buradayım."

Ona inandım. Uyuyakaldım.

Güne gözlerimi ikinci kez açtığımda hava kararmıştı. Dışarıda kar fırtınası vardı. Mum ışığına benzer ışıklandırmaları açıktı odanın, komodinin üzerinde bir sürahi ve bardak vardı. Sürahiye bakınca susadığımı hissettim. Yatakta oturur pozisyona geçip çok üşensem de kendime bir bardak su doldurdum ve yavaşça yudumladım. Hasta olduğumda suyun tadı farklı gelir, iyileşene kadar suya hasret yaşardım ve her seferinde kızım olursa adını "Su" koyacağım, diye geçirirdim içimden alakasız bir şekilde ve yine o kıvama gelmiştim. Suyun tadı yine anormal geliyordu ama bir bardak daha içtim.

Uyumadan önce Aral'ın geldiğini hatırlıyordum hayal meyal. Beni öpmüş müydü yoksa ateşime mi bakmıştı emin değildim ama ne kadar kaçarsam kaçayım aramızdaki şeyin sıradan bir ilişki olmadığını biliyordum. Yalnızca üzerine düşünmek işime gelmiyordu.

Elimdeki bardağı incelerken kapı yavaşça açıldığında gözlerim oraya çevrildi. Aral'dı gelen. Bugün onu ilk kez görüyordum ve iyi görünüyordu. Kötü bir şey olmuş gibi bir yüz ifadesi yoktu. Ya da bana belli etmiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yanıma gelirken.

"İyi," diye mırıldandım.

Karnımda biraz ağrı vardı ve acıkmıştım ama genel olarak iyiydim.

"Acıktın mı?" diye sordu içimi okumuş gibi.

Kafamı salladım o yatağa otururken.

Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Yemek yiyeceğiz birazdan." *Kaynanam seviyormuş.* "Aşağı mı inmek istersin yoksa burada mı yemek istersin?"

"Aşağı inerim," diye mırıldandım.

Hastayken çalışmaya devam edebilecek kadar dirençli biriydim aslında. Ayarlarımla oynanmıyor olsa kolay devrilecek biri değildim.

"Niye aradın beni?" diye sordu gözlerime bakarken. "Yolda açamadım, çok kar vardı. Eve de yakındım, yüz yüze konuşalım istedim ama geldiğimde uyuyakalmıştın. Anlatmak ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Önemli bir şey değildi. Geçti." *Yalan.*

"Geçti?" diye sordu, inanmamış gibi kaşlarını kaldırırken.

"Hıhım," diye mırıldandım. "Her şey gibi..."

"Her şey geçer mi?" diye sordu ilgiyle.

"Geçmez mi?" diye sordum ben de keyifsiz bir sesle.

"Çabaya bağlı," diye cevapladı sorumu. "Geçmesini istemediği şey bırakmaz yakasını insanın."

"İnandırıldığımız bir yalan bence bu," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Ben kurtulmak istediğim yaralarımın iyileştiğini hiç görmedim."

"Yarayı deşiyorsun sen, sarmıyorsun," dedi o da. "Sahipleniyorsun farkında olmadan, kurtulmuyorsun."

İstemeden gözlerim sol omzuna kaydı. Yarayı sahiplenmek huy sende, demişti daha önce de.

"Senin de yarana dokunsalar senin de yaran kapanmaz. Ne dikiş tutuyorum ne kabuk bağlıyorum. Kanıyorum da kanıyorum. Yaranı sakınmanın neyi yanlış?"

"Doktora gidince nerenin acıdığını söylemezsen bilemez derdini," dedi anlayışlı bir sesle. "İnsan kim tarafından sarılmak istiyorsa gider ona anlatır derdini. Sen ne anlatıyorsun ne de kendin sarıyorsun kendini."

Ona sinir oluyordum çok fena. Bir kere de altta kalsa olmaz mıydı? Bir kere de tamam sen haklısın, dese, benim kendimi kandırmalarıma

kaçmalarıma göz yumsa olmaz mıydı? Ona anlattığım dertlerimi onun sarmasını istediğim gerçeğini neden gün yüzüne çıkartmıştı şimdi durduk yere?

"Sinir oluyorum sana," dedim tatsız bir ifadeyle.

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Bak sen," dedi merakla. "Bu sefer neden?"

"Keyfim öyle istedi," dedim huysuz bir ifadeyle. "Gıcık olasım varmış sana."

Eli yüzüme uzandı ve saçımı kulağımın arkasına itti gülümseyerek. "Önce yemek yiyelim sonra gıcık olursun bana."

Bana dokunduğu gibi tüm gıcık olasım kaçmıştı bir yerlere. "Ateşkes yani," diye mırıldandım hemen kabul ederek.

"Ateşkes," diye onayladı beni.

Bardağı komodine bırakmak ve aynı zamanda yataktan kalmak için dizlerim üzerine kalktığımda gözlerim kardı ve dengemi kaybettim bir anda ama Aral beni yakaladı.

Beni belimden kavrayıp kendisine doğru çekmişti refleksle. Kapüşonumun önü açık olduğu için beni belimden yakalarken elini çıplak tenime, bel boşluğuma yaslanmıştı. Eli sıcaktı her zamanki gibi ama içimde tuhaf bir hisse sebep oldu bu dokunuşu. Daha sıcakmış gibi geldi. Ateşim olduğu içindi belki de... Bilemiyordum.

Ben de refleksle omuzlarına tutunmuştum, hâlâ dizlerim üzerinde durduğum halde ondan birazcık uzundum yalnızca ve yakışıklı yüzü beş santim kadar uzağımdaydı.

Ben karanlıktan hoşlanmazdım ama Aral'ın gözleri sevdiğim tek karanlık şey olabilirdi. Gözleri çok güzeldi, inkâr edemezdim. Özellikle sol gözünün hemen bitimindeki beni, onu çok güzel gösteriyordu. Hafızam beni yanıltmıyorsa o ben bana aitti. Sarhoş olsam da güzel bir yeri seçmiştim. Acaba tepe tepe kullanabilir miydim?

Aral da benim ona yaptığım gibi sessizce yüzümü incelerken dili dudaklarını ıslattı. Bunu her yaptığında dikkatim dudaklarına kayıyordu normal olarak ve dudak şeklinin ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum başlarda. Ama şimdi bu fikir ikinci plana düşmüştü çünkü o dudaklar kısa bir süre önce beni öpmüştü. Artık dudaklarına bakınca gündemimde bu vardı daha çok. *Eyvahtı. Konu nasıl buraya gelmişti? Sıcaktan mantığım kısa devre mi yapmıştı? İçeride beynim mi kaynıyordu? Neler düşünüyordum?*

"Neredeydin?" diye sordum, kafamın içindeki düşüncelerimden kaçarak.

"Adli tıp uzmanı lazımdı bir iş için," diye açıkladı üstü kapalı.

Kaşlarım çatıldı. "Neymiş o iş?"

"İştah kaçıracak bir şey," dedi gözlerime bakarken. "Adli tıp işi sonuçta. Yemekten sonra konuşalım mı?"

"Neyle ilgili?" diye ısrarcı olduğumda pes etti. İnadımı biliyordu.

Derin bir nefes aldı, sevmediği biriyle ilgiliydi. "Soysuzun izini bulduk," dedi gözlerime bakarak. Bunu söylerken beni tutan eli gerilmişti.

Kaşlarım çatıldı kurduğu cümleyle. *Asaf'ın izini mi bulmuşlardı? Nasıl bir izdi bu? Nerede olduğuna dair bir tahminleri var mıydı?* O an aklıma Aral'ın Mehmet Ali ile olan konuşması gelince istemeden gerildim. Aral, Mehmet Ali'den yirmi yedi dakika istemişti. Asaf'ı kendisi ya da Mehmet Ali bulursa başını belaya sokmaktan çekinmeyeceğini biliyordum. Başını belaya soksun istemiyordum. *Bugüne kadar temiz tutmuş ellerini. Benim yüzümden kirletmesin.*

"Savcının haberi var mı?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Aral Çakırca olarak değil," dedi üstüne basarak. "Adli tabip olarak gittim."

Yani Yiğit çağırmıştı onu. "Anladım," diye mırıldandım.

Asaf bulunduğunda da adli tıp uzmanı olduğunu hatırlatabilecek miydi kendine? Yiğit buna göz yumacak birine benzemiyordu ama Aral da geri durmayacaktı. O gün bakışlarından anlamıştım. Yirmi yedi dakikasının hesabını eninde sonunda soracaktı ondan.

Keşke neden bu kadar hassas olduğunu biliyor olsaydım... Keşke onu teselli edebilecek bir şeye sahip olsaydım... Ama değildim, kelimelerim bile yoktu. Aral gözlerime bakarak iç çekti. Ardından gözleri kapüşonumun omzumdan sıyrılarak açıkta kalan sol omzumdaki benime çevrildi. Benime baktığında karnımda birtakım kıpırtılar oluştu, tüylerim diken diken oldu. Ona sarılma hissiyle doldu içim.

Ellerimi kendime çekip geri çekildim bu düşünceyle. Düşündüğüm şeylerden hiç memnun değildim. "Hadi yemeğe inelim," diye mırıldanarak kalktım yataktan.

Gözlüğümü taktım, o da kalktı yataktan. Yüzümü ona döndüğümde uzanıp kapüşonlumun fermuarını çekti. Ardından ellerini omuzlarıma koyup beni kapının dışına doğru yürüttü. İtiraz etmeden yürüdüm. Kapı koluna uzandığımda aklıma gördüğüm kâbus geldiğinde bir anlığına

duraksadım. Kapı açmayı hiç sevmiyordum ben. Şimdi fark ediyordum bunu. Benim açtığım her kapı bir sona aralanıyordu sanki.

"Lina?"

"Çiçeklere ne oldu?" diye sordum, tuttuğum kapının koluna bakarken.

"Arka bahçedeler," diye cevapladı beni.

Bir ipucu çıkardı belki... Getirdiği iyi olmuştu. O şarkıda da bir şey vardı muhtemelen. *Şarkı... Annem...*

"Ben, kötü konuştum yine bugün," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. "Düşündüklerimi söyledim ama kırıcıydım yine galiba. Öyle söylememeliydim belki de..." Ellerimi gözlüğümün altından sokup avuçlarımı sızlayan gözlerime bastırdım. "Sen olsan... Öyle söylemezdin."

Kırmak için söylememiştim aslında sözlerimi ama annemin kırılacağını bildiğim bir konuşmaydı yine de. Biliyordum kırılacağını ama sitem etmeden duramamıştım işte. İğnemi batırmadan edemiyordum. Bile bile yapıyordum. Öçle yaşanmaz, demişti Aral, ben zaten yaşamıyordum.

"Söylediklerinin karşı tarafı üzüyor olması senin kırıcı konuştuğun anlamına gelmez her zaman. Bazı insanlar yaptıklarını bilmeli ve bunun için üzülmeli zaten Lina." Omuzlarımdaki elleri bileklerime kayıp nazikçe yüzümden indirdi ellerimi. İki elim de avcunun içindeyken ellerimize baktım mutsuz bir ifadeyle. "Ne konuştunuz bilmiyorum ama burada olsaydım hata ettiğini düşünmezdim."

Burnumu çektim. "Nereden biliyorsun? Burada değildin."

"Beni annenle konuştuğun için aradın değil mi?" diye sordu nefesi saç diplerime eserken. "Yani ben eve çok yakınken konuşmuşsun annenle. Geldiğimde annen çok üzgündü ama kırgın değildi sana. Daha çok ne yaptığını fark etmiş bir hali vardı." Sol eli çeneme yerleşip başparmağı dudaklarımı okşadı nazikçe. "O kadar streslisin ki dudaklarını parçalıyorsun Lina. Bu dudaklardan dökülen kelimeler kanatsa şaşırmaz insan ama sen kelimelerini hesap etmişsin."

Kafamı soluma doğru çevirip çenemi kaldırdım ve ona baktım. *İyi yapabilmiş miydim yani? Becerebilmiş miydim kırıp dökmeden kendimi anlatabilmeyi? Kendimi anlatabilmiş miydim?*

"Becerebilmiş miyim?"

Kafasını salladı. "Annenin üzüntüsünün sebebi sen değilsin, kendi seçimleri. Her şeyin suçlusu sen olacak değilsin Lina, düşman olma kendine bu kadar." İçim ezildi o öyle söyleyince. Nemlenen kirpiklerimi sildi nazikçe. "İkinize biraz zaman ver. Hem zihnen hem de bedenen biraz daha toparlandığınızda daha sağlıklı bir iletişim kurabilirsiniz."

Kafamı salladım yavaşça. Biz konuşurken o da olsa yanımızda ne iyi olurdu...

Uzanıp kapıyı o açtı ve sağ kolunu bana destek olmak ister gibi hafifçe belime sarıp beni odasından çıkardı. Birlikte merdivenleri indik, o kalabalık aile sofrasını görmek yine bir duraksamaya sebep oldu bende. Herkes oturmuş bizi bekliyordu. Annemi yatağında tek bırakmamış, tekerlekli sandalye ile onu da masaya dahil etmişlerdi ve bu muhtemelen Aral'ın işiydi.

Annem severdi kalabalık sofraları. Bu şekilde bir sofraya oturabiliyor olması kırıcıydı. Bu düşünceyle içim sıkıldı ama ağlamadım. Ağlamak gelmiyordu hiç içimden. Yan yana boş bırakılan sandalyelere geçtiğimizde herkes afiyet olsun, dedi ve yemeğe başlanıldı.

Gözlerimi sofradan kaldırmadım hiç ama annemin gözlerini üzerimde hissettim. Benim hakkımda endişeleniyor ve üzülüyordu muhtemelen. Ya da Aral'ın odasında uyumamı, onun yanıma çıkıp odadan bir süre sonra birlikte inmemizi yanlış yorumluyordu ve belki de bundan çekinmem gerekirdi. Ama üzerimde ne bir çekingenlik ne de utanç hissediyordum. O hariç bu odadaki herkes ilişkimizin gerçek olmadığını ve Aral'ın da o türden biri olmadığını biliyordu. Zira yanlışsa bile bana yapılan yanlışlar daha büyüktü. Hesaplaşmak isteyen önden buyursundu. Hodri meydandı.

Yemek konusunda tercihim hep hafif yiyeceklerden yana olurdu. Sebze yemeklerine, salatalara, aperitiflere bayılırdım. Etle aram pek yoktu ama yerdim asgari ölçüde. Fakat hasta olduğum için et yiyesim yoktu. Bu yüzden patateslerimi, haşlanmış sebzelerimi ve Aral'ın tabağıma doldurduğu salatamı yemiş ama etime dokunmamıştım.

Aral kendisine salata alırken, "İster misin?" diye sorduğunda kendim almaya üşendiğim için kafamı sallayarak onaylamıştım onu.

Uzun zamandır birlikte akşam yemeği yediğimiz için Aral nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığımı biliyordu artık elbette ama salatadan sonra bana kendi patateslerini verdiğinde boğazıma bir yumru oturdu. Gözlerimi ona çevirdiğimde o da bana baktı ve göz kırptı.

Hasta olduğum için mi yoksa annem ezilmeme sustuğu halde Aral beni küçük bir çocukmuşum gibi sakındığı için mi bu kadar kırıldım emin değildim ama burnum akmaya başladı. Tabağıma dönüp çatalımı patatese batırırken sol elimin tırnaklarını dizime batırdım ve hafifçe burnumu çektim. Hasta olduğum için kimse ağlayamadığımdan burnumun aktığını düşünmedi, Aral'dan başka.

Tırnaklarımı kendime batırırken Aral'ın sağ eli dizimi işkencemden kurtardı birkaç dakika sonra. Dizimin üzerindeki elimi masanın altından tutarken hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yemeye ve Deniz'le olan konuşmasına devam etti. Sofrada annemin bile ara sıra dahil olduğu bir muhabbet dönüyordu ama ben dikkatimi veremiyordum.

Ben her şey yolundaymış gibi davranmakta iyiydim genelde ama annem kendini her şeyin yolunda olduğuna inandırmakta bir ustaydı. Hiçbir şey yolunda olmasa dahi o yolunda olduğuna inanırdı. Pembe gözlükleri bir an olsun düşmezdi yüzünden. Kafede çalışmaya başladığımda dalgınlıktan fritözde unuttuğum maşayı her seferinde çıplak elle tutup yaktığım avuçlarım bu yüzden önemsiz görünmüştü ona belki de. Otobüste ayakta uyuyakalıp dizlerimin üzerine düşerek uyanışlarım, hocalarımdan yediğim fırçalar, öğle aralarında ağzımda lokmamla masada sızışlarım... Dalga geçilmekten ve palyaçolardan nefret ettiğim halde, benimle dalga geçtiğini bildiğim bir adamın istediği karaktere bürünüp onun oyuncağı oluşlarım... Hiçbirinin annemin nezdinde bir önemi yoktu yaşadığım sürece belki de... Öyle düşünüyordu.

Düşündükçe çözülen bir şey yok bence ama düşündükçe daha derine batmak mümkün. Ben hiç düşünerek yüzeye çıkan biri olamadım.

Yemeklerimiz bittiğinde sofrayı toplamalarına yardım ettim. Kafa dağıtmak isteyen birinin yapabileceği en iyi eylem Çakırcalarla sofra kurmak ya da toplamaktı bence. Birbirine laf atan komik adamların içinde kafa dağıtmamak mümkün değildi çünkü. Özellikle Güney bugün Deniz'den sonra beni güldürmeyi başaran ikinci kişiydi. Ben tabakları sudan geçirirken Aral da makineye diziyordu ve Güney getirdiği her tabak konusunda bir yoruma sahipti. İnsanların yeme biçimini yorumluyordu sanat eseri gibi ve bunu her seferinde yapıyordu. Çok farklı bir kafası vardı.

Aral makineyi çalıştırırken makineye koyulmayacak şeyleri elimde yıkamak istedim. Bulaşık yıkamayı severdim, dinlendirici bir şeydi benim için ama Aral rahat bırakmadı beni. Bulaşık yıkama sıraları varmış ve bunu bozamazmışım. Öyle demişti.

"Artık burada yaşadığıma göre sıraya beni de sokarsın artık," diye söylediğimde istediğim etkiyi göremedim.

Güler sanmıştım ama o daha çok şaşırmıştı bu söylediğime. O an Aral'a burada kalacağımı söylemediğimi fark ettim. Deniz biliyordu bir tek kabul ettiğimi.

"Artık burada mı yaşıyorsun?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

"Öyle ayarlamışsın ya..." dedim ağzımın içinden.

Diliyle dudaklarını ıslattı kafasını sallarken. "Ama karar senindi," dedi gözlerime bakarak. "Karar hep senin."

Saf güven duygusunun içimde ışığını hissettim. Aral Çakırca'ya olan güvenim günden güne öyle keskinleşiyordu ki ışıyordu artık.

"Kabul ettim işte," diye mırıldandım omuz silkerek sanki çok da umurumda değilmiş gibi. "İçinde üç doktorun olacağı bir evi reddedemezdim." Güneş ablayla birlikte dört ediyordu ama ben gelince o gideceği için üç demiştim.

"Artık üç buçuk," diye düzeltti beni.

Tıpkı Deniz gibi onun da beni yarım da olsa doktor sayması mutlu etti beni. Aniden küçük bir sincabın saldırısına uğradım sonra. Alin bacağıma sarıldı gülümseyerek. Gözlerimi ona çevirdim ve hayat enerjisinin içime dolduğunu hissettim.

"Neredesin sen sabahtan beri acaba?" diye sordum eğilip onu kucaklarken.

Yakınımızdaki ada tezgâha ilerleyip tabureye oturdum ve onu da kucağıma oturttum.

"Buyadayım Lina'cığım ama bana bakmıyoysun hiç," deyip ellerini yanaklarıma yerleştirdi ve dikkatle gözlerime baktı. "Gösleyin daha mı çok bosuldu yoksa Lina'cığım?"

Bana soktuğu lafın üzerine gözlerimi kıstım ve karnını gıdıkladım. "Laflara bak sen..."

Alin'in kıkırtıları kulaklarıma dolarken bu beni de gülümsetti. Yanağına öpücükler bırakmak istesem de hasta olduğum için yapamadım. Bunun yerine yanağını sıktım.

"Hastayım öpemiyorum, çok saçma," diye sitem ettim.

"Hasta mısın Lina'cığım?" diye sordu üzgün bir suratla. "Hastaneye mi gideceksin yine?"

Korkusunu gözlerinde gördüğümde içimde bir öfke alevlendi. Kafamı iki yana salladım. Annem istediği kadar unutabilirdi bize yaşatılanları, ben bana yaşatılanı unutur ona yaşatılanları unutmazdım. Affetmeyecektim bunu yapanları.

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Gitmeyeceğim bir yere. Korkma minik sincap." Saçlarını okşadım sevgiyle. "Sen ne zaman ihtiyaç duyarsan orada, neye ihtiyaç duyarsan o olacağım. Söz... Sana ne olmadılarsa o olacağım."

Kollarını boynuma sardı. "Seni seviyoyum Lina'cığım. Gitme hiç."

"Gitmeyeceğim," diye onayladım onu. "Ablan hep burada olacak."

Saçlarıma dokundu omzuma yatarken. "Alin de senin için buyada olacak. Sös. Ben seni hiç bıyakmam, çok seviyoyum seni çünkü. Çünkü ben senin kaydeşinim."

"Öylesin," diye onayladım. "İyi ki öylesin minik sincap."

Beni yanağımdan öptü ve yüzüme baktı. İlgiyle yüzüne baktım. Utangaç bir ifade vardı yüzünde, Aral'a bir bakış atıp sonra bana döndü ve elini ağzına kapatıp sır verir gibi kulağıma yaklaştı.

"Lina'cığım," diye fısıldadı kulağıma.

"Efendim?" diye fısıldadım ben de.

"Ayal'cığım benim de abim olsun mu? Batı'nın biy süyü abisi vay, Ayal'cığım benim de abim olsun ama soymaya utanıyoyum," deyip geri çekildi.

Gülümsedim güzel yüzüne bakarken. Batı'nın hem ablası hem de abileri vardı. Onun ise bir tane ablası vardı. Bu durumu kıskanmış olmalıydı.

"Aral'ı mı istiyorsun?" diye sordum onu seçmesine şaşırarak. Kuzey'le araları daha iyi gibiydi.

Kafamı salladı. "Ben Kusey'ciğime, Doyu'cuğuma, Güney'ciğime ve Denis'ciğime soydum."

"Ne dediler?" diye sordum merakla.

Gülümsedi kocaman. "Saten benim de abimleymiş."

"Aral'a neden sen sormuyorsun?" diye sordum bu kez onunla sohbet etmekten çok hoşlanarak.

Gözlerini kaçırdı utanarak. "Utanıyoyum. Sen soy."

"Ondan utanmana gerek yok ama. O seni seviyor."

Yanakları kızardı. "Ben de Ayal'cığımı seviyoyum. Ben ağladığımda bana sayılıyoy ve kaynımı da sen yokken o doyuyoy. Ne isteysem ayacağını söyledi bana."

İki kız kardeş ağladığımızda bize sarıldığı için Aral'ı sevmemiz çok manidardı gerçekten...

Kafamı sallayarak onayladım onu. "Ona sen sorabilirsin o zaman," diye mırıldanıp yüzüne düşen saçını geriye ittim. "Ben yanında dururum. Olur mu?"

"Oluy," diye kabul etti utanarak.

Benim gibi çekimser kalmasını istemezdim hiç. Bu yüzden onu insanlarla konuşmaya ve cesaretlendirmeye meyilliydim daha çok.

Gözlerimi Aral'a çevirdiğimde Kuzey'le konuşuyordu ama o da gözlerini bana çevirdi hissetmiş gibi. Kuzey bulaşık yıkıyordu.

"Bir bakar mısın?" diye sordum.

"Bakarım," diye onayladı beni.

Kuzey'le konuşmasını bitirip yanımıza geldi ve yanımdaki tabureye oturdu.

Alin'e bakıp gözlerini bana çevirirken, "Evet, dinliyorum," dedi gülümseyerek.

"Alin sana bir şey soracakmış," diye açıkladım durumu.

Gözlerini ilgiyle Alin'e çevirdi. "Söyle minik sincap, yapayım senin için."

Ne derse yapmaya gönüllü olması içimi ısıttı. Gerçekten harika bir abiydi. Sevgi ve merhametin toplamı bir insan olsa Aral olurdu belki de... İçimde yanağını okşama dürtüsü oluştu bir an. Kapüşonumun kolunu elime çekerek avcumda sıktım bunu yapmamak için.

"Batı'nın abisi olduğun gibi benim de abim oluy musun Ayal'cığım?" diye sordu tane tane konuşarak.

Tek tek, yavaş yavaş konuşarak kurduğu bu uzun cümlenin düzgünlüğü onunla gurur duymama sebep oldu bir an. Gülümsedim bu tatlılığına. Talep ettiği şey öyle masum bir istekti ki keşke ona her istediğini verebiliyor olsaydım...

Aral elini yüzüne uzattı ve yanağını okşadı hafifçe. "Öyleyim zaten," dedi ona gülümseyerek. "Seninle tanıştığımızdan beri abinim senin."

Alin gülümsedi mutlulukla. "O saman benim de bes tane abim vay," deyip bir elinin tüm parmaklarını gösterdi. "Bu kaday."

Aral'ı gülümsetti bu. Alin'in iki eli Aral'ın iki parmağı kadardı belki de.

"Daha bile fazla," diye katıldı ona Aral. Diğer elini kaldırıp bir parmağını açtı dikkatle. "Şahin abin var." Bir parmağını daha açtı. "Mehmet Ali abin var." Bir parmak daha açtı. "Kürşat abin var. Hani kartopu savaşı yaptığınız..."

Alin kıkırdadı ve heyecanla parmaklarına baktı. Sonra bana gösterdi parmaklarını. "Kaç oldu Lina'cığım? Kaç oldu?" diye sordu heyecanla.

"Sekiz oldu," diye yanıtladım sorusunu gülümseyerek.

Batı ada tezgâhın yanından fırladı ve gülerek yanımıza geldi. "Alpaslan enişte de var. O da abimiz sayılır," diye atıldı. Parlak, Aral'a benzeyen gözlerini abisine çevirdi. "Sen ona abi, diyorsun abiciğim, bizim de abimiz sayılmaz mı?" diye oldukça mantıklı bir soru sordu.

Aral onu kolayca dizine alırken kafasını salladı. "Öyle ama Alpaslan abi benim yaşımdakiler için abi, size ancak amca olur."

"Sen benim babama yaşlı mı diyorsun yani dayı?" Melek aniden elleri belinde hesap sorar gibi bir tavırla önümüze çıktığında Aral'ın yüzünde keyifli bir ifade belirdi.

"Benim kadar genç değil," dedi ona sataşarak.

"Sen de çok genç değilsin dayıcığım," dedi bilmiş bilmiş. "Doğu dayım, Kuzey ve Güney dayım ya da Deniz dayım genç. Ama sen genç değilsin, yetişkinsin. Evin en büyük abisisin."

"Bak sen," dedi Aral eğlenerek.

Ona uzandı ve Melek'in yanağından bir makas aldı ama Melek ona hiç pas vermedi. Babasını çok sevdiği belliydi. Aral'ı çok sevdiği halde toz kondurmuyordu babasına ve Aral bilerek sataşıyordu ona.

"Dikkat et, Lina'cığım senden genç birini bulmasın," diye Aral'a laf soktuğunda elimde olmadan güldüm.

Aral elini göğsüne koydu canı acımış gibi. "Bu acıttı gerçekten."

Melek'i güldürdü bu. Dirseğini dizime yaslayıp dayısına trip attı. Sonra gözlerini bana çevirdi ve gülümsedi. Aral onun gönlünü almak ister gibi gıdıkladığında kıkırdadı ve pes ederek Aral'ın boştaki dizine çıktı, kollarını dayısına sardı. Aral saçlarını okşadı Melek'in. Hem favori abi hem de favori dayıydı. Biraz torpilliydi sanki...

Melek yüzünü bir bana bir dayısına çevirip kafası karışmış bir ifadeyle baktı Aral'a. "O zaman siz evlenince Lina'cığım artık ablam olmayacak mı benim?" diye sorduğunda Aral ile birbirimize baktık o an.

Melek de bizim sevgili olduğumuzu düşünüyordu belli ki. Alin nasıl öğrendiyse onlar da öyle öğrenmiş olmalıydı.

Aral çok düşünmedi bu sorunun cevabını. "Lina genç daha, abla demen daha doğru," dedi ciddi ciddi.

Kaşlarımı kaldırdım ciddi misin, der gibi. Sanki benimle evlenecekti de bir de yeğenine tüyo veriyordu. Melek bana baktı gülümseyerek. Sevimli biriydi, bu yüzden reddedemezdim bu durumu.

"Lina'cığım bisim, Ayal'cığımın değil," diye araya girdi Alin, sahipleniir gibi kollarını bana sararak. "Lina'cığım bisi bıyakmayacak."

Evliliği ne sanıyordu emin değildim ama onu bırakıp gideceğim bir şey olarak düşündüğü ortadaydı.

"Bırakamayacağım tabii ki," dedim asık suratına gülümseyerek. "Melek hayal kuruyor sadece."

Aral sol elini uzatıp yanağına dokundu. "Ya da sen de bize gelirsin..."

Ona baktım kaşlarımı çatarak. "Kafasını karıştırmasana çocukların."

"Karıştırmıyorum," diyerek üste çıktı. "İhtimallerden bahsediyoruz."

"Bak sen?" dedim kaşımı kaldırarak.

"Bakarım," dedi o da gözlerime bakarak. Hiç geri adım atmıyordu.

"Ateşkesi bozmak mı istiyorsun?" dedim huysuz bir ifadeyle.

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Şu ana kadar bana gıcık değildin yani?"

"Yoo," dedim heceyi uzatarak. "Öyleydim gayet."

"Bak sen," dedi.

"Bakarım," diye onu taklit ettiğimde gamzesi görünecek şekilde güldü. Gamzesini ikinci kez görüyordum sanırım. Kalbim yolunu kaybetti.

Çocuklar bizim atışmamıza gülerlerken Doğu yanımıza gelip, "Çocuklar," dediğinde hepimizin dikkatini çekti. "Tatlı zamanı!" diye gülerek kollarını kaldırdığında Alin ve Batı da kollarını heyecanla kaldırdı. Bu halleri güldürdü beni.

Doğu çocuklara bir şeyler öğretip sonra da bununla eğlenen biriydi ve bu onu çok sevimli yapıyordu. Alin beni öperek kucağımdan sıyrılıp Doğu'ya koştu. "Kucak," dedi heyecanla.

Doğru onu kolayca kaldırdı. Batı'ya da elini uzattı. Batı elini tuttu. Melek de onlara gülerek katıldı ve biz yalnız kaldık Aral'la.

Güney, Deniz'e sataşmak için elindeki *waffle* tabağını esnaf lokantası komisi gibi getirip Aral'la ortamıza bıraktı ve gözlerini bana çevirdi gülümseyerek. "Yan tabureden gönderdiler hanımefendi."

Ona gülümsemeden edemezken gözlerimi Aral'a çevirdim. Taburesini bana döndürmüş, sol kolunu tezgâha, şakağını da yumruğuna yaslamış bana bakıyordu.

"Teşekkürler çok incesiniz," dedim Güney'in bana biçtiği role uyarak.

Aral, oyuna uyduğum için gülümsedi. "Afiyet, şifa olsun hanımefendi."

Duraksadım. Hastayım ve ben seviyorum diye *waffle* mı almıştı?

Bu duruma şaşırmış ona bakarken çok kısık bir sesle fısıldadı. "En azından birimiz şifasını yiyebiliyor."

Ne demek istediğinden pek emin değildim ama bana bakışı midemde kasılmaya sebep olduğundan gözlerimi kaçırmış, tamamen tezgâha dönerek tatlıya çevirmiştim gözlerimi. Bir anlığına kafamı kaldırdığımda annemle göz göze geldim. Aral'ı ve beni izliyordu sanırım bir süredir ve yüzünde bir gülümseme vardı. *Buruk ama memnun bir gülümseme...*

Sabah telefonumun titreşim sesine uyandığımda yattığım yerde değildim. En son Alin'i uyutmuş, annem de uyuduktan sonra Aral'ın sigara içmeye çıkmasını fırsat bilerek arka bahçeye kaçmıştım. Çiçekler buradaydı ama içerisinde gerçekten hiçbir şey yoktu buketlerin. Yirmi iki buket vardı benim kopardıklarımla birlikte. Aral onu bile getirmişti. Babam olsaydı gönderen tek bir buket yetmez miydi zaten onun gönderdiğini anlamamız için? Neden yirmi iki adet gönderilmişti? *Yirmi iki. Benim yaşım. Yirmi dokuz ölüm çiçeğinin Aral'a verilmesi gibi...* Bunun Çakırcalarla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Bir tesadüftü ya da bir anlamı vardı ama bunun Ekin Çakırca'yla bir ilgisi olmadığını biliyordum.

Arka bahçede koltuğa uzanıp kar yağışını izlerken uyuyakalmıştım sanırım ve şimdi gözlerimi Aral'ın odasında açmıştım yine. Saat henüz erkendi, öyle ki hava karanlıktı hâlâ. Komodinin üzerindeki saate göre yediye geliyordu ama Aral yoktu odada. Hep erken kalkıyordu zaten ama burada mı uyumuştu ya da hiç uyumuş muydu emin değildim. Uzanıp telefonumu alarak bildirimin sebebine baktım. Bilmediğim bir numaradan mesaj gelmişti telefonuma.

Ekranımı açarak mesajı görüntüledim.

Aral, Asaf'ı polise değil bana verirse birkaç sorunu cevaplarım.
Sözüm söz.

Yazılanları anlamak için iki kez okumam gerekti ama anladığımda yatakta oturur pozisyona geçtim kaşlarımı çatarak. *Aral, Asaf'ı mı bulmuştu? Şu an onunla mıydı? Gece bir gelişme mi olmuştu?* Polise vermezse, diyordu. Savcının bundan haberi olmadığı anlamına geliyordu bu. Aral kendi bulmuştu. Biliyordum peşini bırakmayacağını ama konuşmaya fırsat bulamamıştım.

Mesajı gönderen kişinin ismi yazmıyor olsa da Pars olduğunu adım gibi biliyordum. İçime endişe tohumları ekilirken yataktan kalktım ve son aramalara girip Aral'ı aradım. Mehmet Ali'ye Asaf'ı bulmasını söylerkenki o bakışını, elini ateşe tutuşunu hatırlarken endişelenmemem işten bile değildi. Ya dönülmez bir şey yaparsa? Yapmazdı değil mi? Aral'dan bahsediyorduk. *Ama yirmi yedi dakika...* O yirmi yedi dakika hayatıma değer, demişti. Ya kötü bir şey yaparsa?

Telefon meşgule düştüğünde tekrar aradım ama açmayacağını biliyordum. *Nerede ve ne yapıyordu şu an? Ne düşünüyordu? Ne planlıyordu?*

Savcıyı aramalı mıydım? Hayır! Hiçbir şey bilmiyordum. Aral'ın başını belaya sokabilirdim. Önce Aral ile konuşmam gerekiyordu.

İkinci aramam da meşgule düştüğünde gözlerimi kapattım. Aral ile olan mesajlarımıza girdim.

Neredesin Aral?
Neden telefonunu açmıyorsun?
Konuşmamız lazım telefonunu aç

Mesajlarıma da bakmayacağını bilerek şifonyere ilerlerken Şahin'i aradım ve telefonu kulağım ile omzum arasına sıkıştırdım. Telefon çalarken poşetten tüm ilaçlarımı çıkardım. Sürahiden su doldurarak hepsini tek tek içmeye koyuldum. Şahin de açmadı telefonumu. Mehmet Ali'yi ararken ilaçlarımı içmeye devam ettim. Açmadı.

Endişe kanıma azar azar zerk edilirken telefonumu yatağın üzerine atıp Aral'ın odasındaki bavullarımdan birine gittim. Elime ne geçerse onu giyip lenslerimi taktım ve telefonumu alarak çıktım odadan. Deniz'in odasına yöneldim doğrudan. Kapısını çaldım. İçeriden ses gelmediğinde kapıyı açtım ve bozulmamış yatağını gördüm. Tuttuğum kolu sıktım. Gece gitmiş gibilerdi. Öfkelenmiş hissettim. *Bana neden haber vermemişti?*

Adımlarımı merdivenlere yönlendirip sessiz ama hızlı adımlarla basamakları indim ve kabanımı giyerek çıktım dışarı. Aral'ın arabası yerinde değildi. Bahçe kapısını açtığımda Kürşat'la göz göze geldik. Onu yanına almamış, bana bırakmıştı.

Elindeki börek ağzına varamadan yarıda kaldı. Çatalını önündeki plastik tabağa bırakıp ayaklanırken ona doğru yürüdüm.

"Aral nerede?" diye sordum kızgın bir sesle.

Gözlerime bakarken bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. "Bir işi var."

"Asaf'ı mı buldu?" diye sordum kızgınlıkla. Bana ne işi olduğunu bile söyletmiyordu. Pesti.

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sordu şüphelerimde haklı çıkararak.

"Yanlış soru," dedim kızgınlıkla ona doğru ilerlerken. "Ben neden Aral'dan öğrenmiyorum? Nereye gitti? Yanına gideceğim."

Aral Çakırca olarak gitmedim, dediğinde anlamalıydım bunun olacağını. Aral Çakırca olarak gitmişti. Kim bilir ne yapardı ona...

"Götüremem. Eve dön Lina. Geldiğinde Aral'a sorarsın hesabını."

Öfkeli gözlerimi Kürşat'ın üzerinde gezdirdim. "Nasıl izin verirsin gitmesine? Ya bir şey yaparsa Asaf'a?"

Sert bir ifade belirdi yüzünde Asaf'ın ismiyle ama hiçbir şey söylemedi.

"Sen, onun koruması değil misin?" diye kızdım ona. "Onu koruman gerekmiyor mu? Ya Asaf tuzağa çekiyorsa onu?"

"Halledecektir," dedi ona güvenen bir sesle. "Benim seninle kalmamı istedi. O ne isterse onu yapmakla görevliyim ben."

Sinirle elimi yüzüme götürdüm. Ofladım. Sabah sabah çıldıracaktım. Asaf, Aral'dan nefret ediyordu. Asaf birini öldürebilir, yaralayabilir, zarar verebilirdi ama Aral birini öldüremez, diğer seçenekleri de tercih etmezdi. Dezavantajlıydı.

Elimi yüzümden indirip Kürşat'ın üzerine yürüdüm ve omzuna çarpacak kadar yakınından geçerken ona çarpmayayım diye çekildiğinde ceketinin cebinden arabasının anahtarlarını aldım el çabukluğuyla ve yürümeye devam ettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu arkamdan gelirken.

Hangi araba olduğunu kestirebilmek için anahtarın açma tuşuna bastım. "Sen götürmüyorsan kendim giderim," dedim net bir sesle.

"Onlar benim anahtarlarım mı?" diye sordu arkamdan gelirken.

Hangi araba olduğunu bulmuş ona doğru ilerlerken cevaplamadım sorusunu.

"Çarptın yani düpedüz?"

Kapısını açarken gözlerimi ona çevirdim. "Aral söylemedi mi bu yönümü?" dedim sinirli bir ifadeyle.

Ardından koltuğa oturup kapımı kapattım ve koltuğu ayarlamaya koyuldum. Kürşat kapımı açtı.

"Lina," dedi ikna etmek ister gibi. "Nereye gideceksin?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Eğlence merkezine."

Kaşları çatıldı. Anlam verememişti.

"İlla oradan biriyle iletişim kuruyordur Asaf. Beni görürlerse haber uçururlar diye düşünüyorum." Blöf yapıyordum. Emin bile değildim bu söylediğimden ama önemli de değildi. "Aral ile ortak paydada buluşuruz ya da Corse'a giderim?"

Kürşat'ın kaşlarını çatmasına sebep olmuştu bu söylediklerim. Arabayı çalıştırdığımda kapımı kapattı ve hızlı adımlarla gelip yan koltuğuma oturdu. Kapıdaki adamlardan birinin telefonuna sarıldığını gördüm. Benim telefonumu açmıyordu ama kapıdan biri ararsa açardı muhtemelen.

Kürşat kapısını kapattığı gibi gaza bastım. Yol çok karlıydı ve ben ehliyetim olsa da çok araba kullanan biri değildim ama kış lastikleri olduğu için çok zorlanmadım kullanırken.

"Sabahın köründe bu bilgiyi kimden aldığını sorabilir miyim?" diye sordu Kürşat. Haberi veren her kimse ona çok öfkelenmişti.

"Sorabilirsin ama cevaplamam," dedim inatla. "Sen benim sorularımı cevaplıyor musun?"

Sıkıntıyla bir nefes aldı.

"Aral açmıyor telefonlarımı," dedim sinirle. "Hiçbir şey anlatmıyor. Madem evde kalmamı istiyordu gitmeden önce anlatacaktı bana."

"İzin verecek miydin gitmesine?" diye sorduğunda gözlerimi ona çevirdim.

Histerik bir gülüş belirdi yüzümde. "Sence benim iznime ihtiyacı mı var onun? En azından bensiz gitmesine mâni olurdum ama evet."

Kafasını iki yana salladı. "Görmüyor musun umurunda mı değil, bazen anlaması güç."

Ne demek istediği hakkında bir fikrim yoktu ama üzerinde durmadım. İmalara kafa yoracak durumda değildim.

"Bana anlatmadığı ne varsa duymamı istemediği adamlardan öğrenmekten sıkıldım ben."

Kürşat'ın kaşları o kadar çatıldı ki bu söylediğime, "Pars mı aradı seni?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedim. Küfür mırıldandı sessizce. "Durdur arabayı Lina, konuşalım. Ne dedi sana? Söyle bana lütfen."

"Konuşmayalım," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Benimle konuşması gereken sen değilsin, Aral. Ama o yine anlatmayı değil benden kaçmayı seçti."

Dert mi bölüşelim seninle, demişti. Asaf dertse en çok benim derdimdi. O benim derdimi bile benimle bölüşmüyordu. Çok kızgındım ona. Beni bu kadar endişelendirdiği, arkada bırakılmışım ve başı benim yüzümden derde girmiş gibi hissettirdiği için çok kızgındım.

"Bak," dedi Kürşat. "Sen Aral Çakırca'nın sevgilisi, Kadir Kara'nın kızısın Lina. Olduğun konum o kadar önemli ki... Sana bir zarar gelirse bu hepimize dokunur. Bu en çok Aral'a dokunur. Kızgınlığını ve endişeni anlıyorum ama Pars'a giderek yanlış yapıyorsun."

Normalde gerçekten Pars'a gitmek gibi bir planım yoktu ama belki de gitmeliydim... Mesajı bana attığına göre Aral onun da telefonlarına

bakmıyordu belki de. O da bana bir teklif getirmişti. Aral'ın Asaf'ı bulduğunu biliyorsa nerede olduğunu da biliyor olmalıydı.

"Yanlışsa yanlış," diye kesip attım. "Beni bu raddeye getirmeseydi o zaman. Benim sorularıma susup telefonlarımı cevapsız bırakarak benden kaçamaz öyle. Beni o boşlukta, endişeyle öylece bırakamaz."

Eminim Pars'ın bana sorduğu soruların cevaplarını Aral da verebilirdi ama vermiyordu işte. Zaman akıyor, Aral'ın saatine hiç uğramıyordu sanki. Fakat şimdi cevaplar değil Aral'dı umurumda olan. Bir arada olmaması gereken kişiler bir araya gelmişlerdi. Aral'ın zarar görme ihtimalini geçtim, Yiğit öğrenirse başı büyük belaya girerdi. Benim verdiğim bir karar yüzünden Aral'ın başı belaya girsin, elleri bir soysuz yüzünden kirlensin istemiyordum. Üstelik... Kâbuslarım vardı benim... Aral'ın sol şakağındaki yaranın hissi parmak uçlarımdaydı hâlâ. Bana bunu yapamazdı gerçekten.

Direksiyonu sıktığım sırada Kürşat'ın telefonu çalmaya başladı. Kürşat kimin aradığını biliyor gibi gözlerini kapattı. İkimiz de Aral'ın aradığını biliyorduk.

"Efendim abi," diyerek cevapladı telefonu Kürşat. "Evet, doğru..." Sessizlik oldu. Bana baktı. Sonra derin bir nefes aldı. "Pars'la konuşacakmış."

Aral'ın reddeden net sesi bana kadar gelmişti. Kürşat bana bakarken telefonu kulağından indirip hoparlöre aldı.

"Ne yapıyorsun şu an Lina?" Sesi öfkeliydi.

"Telefonuna bakabiliyormuşsun demek ki," dedim ben de kızgınlıkla. "Telefonlarımı neden açmadın?"

Sabırla nefes aldı. "Lina... Eve dön. Lütfen. Bir işim var, halledip döneceğim ben de. Neye öfkelendiysen bu kadar benimle konuş. O herifle değil."

"Neyin işinden bahsediyorsun sen bana ya?" diye sesimi yükselttim. "Biliyorum Asaf'ı bulduğunu. Ne yaptığının farkında mısın? Biliyor mu Yiğit ne yaptığını?"

Kaşlarını çattığını hayal edebiliyordum. Hatta alnına dokunuyor olmalıydı şu an. "Nereden öğrendin? Saat sabahın yedisinde?" dedi kızgın bir sesle. "O orospu çocuğu sana mı ulaştı? Sabahın köründe kalkmış ona gidiyorsun?"

"Senin bana söylemen gereken her şeyi ben yalancı diye itham ettiğin adamdan öğreniyorum farkında mısın?" Direksiyonu sıktım. "Dakikliğini bir yalancıya kaptırdığının farkında mısın?"

Öfkeli bir nefes işittim. "Şu an," dedi üstüne basarak. "İnan benimle onu kıyaslamanı tartışacak havamda değilim Lina."

Belli oluyordu sesinden. O kadar soğuk ve sert bir sesi vardı ki tüylerim ayağa kalkmıştı ve bu beni daha çok endişelendirmişti.

"Ben de," diye onayladım onu. "Neredesin? Yanına geleceğim."

"Lina," dedi ismimin üstüne basarak. "Gelme."

"Ya sana ya Pars'a," diye şansımı zorladım.

Sessizlik oldu bir süre. Sabrını sınadığımı biliyordum ama sesini duyduktan sonra o soğukkanlı adamın yerinde yeller esiyor gibi hissetmiş, daha çok gerilmiştim. Aral, o sakin adam değildi şu an. Aral benimle konuşurken öfkesini yansıtmazdı bu kadar. Neye geç kalmışsa daha önce şimdi onun da öfkesi vardı üzerinde. Biliyordum. Kahretsin ki ne olduğunu bilmesem de Aral'ı çok yaralayan bir şey olduğunu biliyordum.

"Bana gel," dedi nefes vererek. "Başkasına gitme. Bana gel."

Bu gönülsüz bir kabul edişti ama umurumda değildi. Onu görmek istiyordum. Onu durdurmak, sakinleştirmek kendine gelmesi için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum.

"Kürşat getirsin seni."

"Tamam abi," dedi sadece Kürşat.

Telefon kapandı. Tedirginliğim tavan olmuştu. Aral'la keşke öyle konuşmasaydım diye içim içimi yemeye başladı. Daha da sinirlendirmiştim onu, istediğimi elde etmiştim ama Aral'ı çok daha öfkelendirmiştim. *Keşke şu an yanında olsaydım ve ona sarılabilseydim...*

"Gittiğine pişman olacaksın," dedi Kürşat keyifsiz bir sesle.

Benim pişmanlıklarım iyi ki, dediklerimden çok olacak her zaman. Ben bunu kabullendim.

"Ya bir şey yaparsa Asaf'a istemeden?" dedim. Endişem sesime yansımasın diye verdiğim tüm çabam tek bir titreyişle yerle bir olurken. "Ya bir orospu çocuğu yüzünden eli kana bulanırsa? Onunla gitmeyi ben seçtim. Aral o yirmi yedi dakikayı benim yüzümden yaşadı."

"Hiçbir seçim o orospu çocuğunun yaptıklarını haklı çıkarmaz," dedi net bir sesle. "Sen ben diye bir şey yok Aral için." Gözlerine baktım. "Sen tek kişilik düşünüyorsun meseleyi belki ama Aral için hep iki kişilik."

Kalbim göğüskafesimde uğuldadı sanki. Buz kesti içim. Sonra da yandı. Aral için hep iki kişilik... Aral için aslında hep yirmi kişilik...

"Şimdi gideceğiz ve sen onu hiç istemediği bir durumda göreceksin. Oraya gittiğinde Aral'ı görmeyeceksin. Yıllardır olması istenen adamı,

Asaf'ın bir tek onun dilinden anlayacağı adamı, Kara Çakı'yı göreceksin. Aral sen onu o halde gördüğün için hem öfkelenecek hem de içerleyecek aslında. Öfkeli olmanı anlıyorum ama bir kere Aral'ı dinlesen, gözün kapalı güvensen harbiden olmaz mı Lina?"

Gözü kapalı güvenmek... Aral'a güvenmek... Olmaz mı?

Ben konuşmayı beceremiyordum ama belli ki insanları dinlemeyi de beceremiyordum... İletişim kuramayışım bundandı belki de... Fevri ve tez canlıydım.

Aniden frene bastığımda Kürşat yukarıdaki koldan tutundu. Üzgün bir ifadeyle baktım direksiyona. Aral'ın taciz konusunda bir travması vardı. O yirmi yedi dakikaya takmasının sebebi de Asaf'a olan öfkesi de bundandı ama günün sonunda Aral'dı. Bir doktordu. Adli tıp uzmanıydı. *Kendi olay mahallimi yaratmak, isteyeceğim son şey,* demişti bir keresinde. Ne kadar öfkelenirse öfkelensin yapmazdı çünkü o hiçbir zaman gerçekten Kara Çakı olmayacaktı. *O Aral'dı. Sadece Aral'dı. Mantığını elden bırakmayan, her ihtimalli hesap eden, sakinliğine hayran olduğum biriydi.*

"Mehmet Ali ve Şahin var yanında," dedi Kürşat, beni rahatlatmak ister gibi. "Merak etme, yanlış bir şey olmayacak. En kötü zamanında bile kontrolünü kaybeden biri değildi."

En kötü zamanı... Dakika saymasının sebebi... Geç kaldığı zaman... Kaybetmemiş kontrolünü. Ben onu tanımıyordum ki bu kadar...

"Börekçi," diye mırıldandım direksiyona bakarken, "var mı yakınlarda?"

Kürşat onu peşime takmadan önce börek yemek üzereydi ve ona kahvaltı bile ettirmemiştim. Aral da etmemişti muhtemelen. Hatta uyumamıştı bile. *Nasıl bir duygu durumu içindeydi şu an? Kışkırtmıştım bir de onu aptal gibi.*

"Var. Ben geçeyim mi direksiyona?"

"Arabanı çizerim diye mi korkuyorsun?" diye sordum keyifsiz bir sesle.

"İstanbul trafiğine alışkın değil gibisin," dedi az önceki ani frenimi kastederek. Bu durumdan biraz endişeliymiş gibiydi.

"Alışkınım gayet," dedim yüz ifadesinden ötürü ona gözlerimi kısarak bakarken. "Saatlerim otobüslerde geçti benim."

Hâlâ kolu tutarken, "Anlıyorum," dedi sırf altta kalmamak için kurduğum alakasız cümleme.

Arabayı sürmeye devam ederken, "Cinsiyetçi biri misin? Kadınlar iyi kullanamıyor mu yani?" diye de söylendim ona Aral'ı düşünmekten kaçmak isteyerek.

"Yok, ben öyle demedim," dedi ciddi olduğumu sanarak. "Pek tabii iyi kullanabilirsiniz. İnsanız hepimiz sonuçta."

"İlk seferde aldım ben ehliyetimi. Yolu tarif et, uçurayım seni."

"Yok. Sen bizi uçurma. Efendi efendi gidelim biz."

Kullanacak bir arabamız olmadığından en son ehliyet alırken araba kullanmıştım aslında ama babam ileri sürüş teknikleri dersi almam konusunda ısrarcı olduğundan araba kullanmakta gayet iyiydim aslında. Tek sıkıntı sağımı solumu karıştırıyor oluşumdu.

Börekçiye gidene kadar birkaç kere yön karıştırdığım için yanlış dönmüş olsam da tek seferde park ettiğimde Kürşat'ın beğenisini gördüm gözlerinde ve bu beni gururlandırdı.

Meşhur bir börekçiye oturup anlamsız bir fiyata dört porsiyon börek aldık ve bir masaya geçtik. Üç porsiyonu Kürşat için almıştım. Ona ancak yeter gibi gelmişti. Parasını da ben ödemiştim, Kürşat itiraz bile edememişti. Çok tersime gelmemeye çalışıyordu bariz bir şekilde. Çünkü gergindim, mutsuzdum, hastaydım ve Aral ile kavga etmiştim. Aral burada bile değildi. Olmamasını istediğim bir yerdeydi. Olmamasını istediğim bir haldeydi. Olmamasını istediğim şeyler tarafından kuşatılmıştım. Aral, Asaf'laydı. Olmaması gerekenler yan yanaydı. Ben sabahın 07.43'ünde Kürşat'la bir börekçideydim. Daha saçma bir gün olamazdı.

Kollarımı masaya yaslamış böreklere bakarken tırnağımı masaya vurarak belli bir ritim tutuyordum gergince.

Kürşat kaynar çayından rahatça bir yudum alıp dirsekleri masaya yasladığında gözlerimiz çakıştı.

"Aral'ı neden aramıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı bu sorusuyla. Dalga mı geçiyordu benimle? Yirmi dakika önce kavga etmiştim onunla, bana çok öfkeliydi kesin.

"Neden arayayım?"

"Oraya gidiyorsun sanıyor. Arayıp gelmiyorum, dersen rahatlar."

Dudak büktüm. "Sen söyle istiyorsan," dedim. "Ben gidecektim. Senin yüzünden gitmedim."

"Ben bir şey yapmadım. Olacakları söyledim. Kararı sen verdin," dedi o da.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Rahatlayacaksa onunla konuşmayı tercih ederdim. Rahatlaması iyi olurdu. Montumun cebinden telefonumu çıkarıp onu aradım. Çaldı. Çaldı. Ama açmadı. *Yine...*

Telefonu kulağımdan indirip masaya bıraktım. "Açmadı."

"Yok, ben öyle demedim," dedi ciddi olduğumu sanarak. "Pek tabii iyi kullanabilirsiniz. İnsanız hepimiz sonuçta."

"İlk seferde aldım ben ehliyetimi. Yolu tarif et, uçurayım seni."

"Yok. Sen bizi uçurma. Efendi efendi gidelim biz."

Kullanacak bir arabamız olmadığından en son ehliyet alırken araba kullanmıştım aslında ama babam ileri sürüş teknikleri dersi almam konusunda ısrarcı olduğundan araba kullanmakta gayet iyiydim aslında. Tek sıkıntı sağımı solumu karıştırıyor oluşumdu.

Börekçiye gidene kadar birkaç kere yön karıştırdığım için yanlış dönmüş olsam da tek seferde park ettiğimde Kürşat'ın beğenisini gördüm gözlerinde ve bu beni gururlandırdı.

Meşhur bir börekçiye oturup anlamsız bir fiyata dört porsiyon börek aldık ve bir masaya geçtik. Üç porsiyonu Kürşat için almıştım. Ona ancak yeter gibi gelmişti. Parasını da ben ödemiştim, Kürşat itiraz bile edememişti. Çok tersime gelmemeye çalışıyordu bariz bir şekilde. Çünkü gergindim, mutsuzdum, hastaydım ve Aral ile kavga etmiştim. Aral burada bile değildi. Olmamasını istediğim bir yerdeydi. Olmamasını istediğim bir haldeydi. Olmamasını istediğim şeyler tarafından kuşatılmıştım. Aral, Asaf'laydı. Olmaması gerekenler yan yanaydı. Ben sabahın 07.43'ünde Kürşat'la bir börekçideydim. Daha saçma bir gün olamazdı.

Kollarımı masaya yaslamış böreklere bakarken tırnağımı masaya vurarak belli bir ritim tutuyordum gergince.

Kürşat kaynar çayından rahatça bir yudum alıp dirsekleri masaya yasladığında gözlerimiz çakıştı.

"Aral'ı neden aramıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı bu sorusuyla. Dalga mı geçiyordu benimle? Yirmi dakika önce kavga etmiştim onunla, bana çok öfkeliydi kesin.

"Neden arayayım?"

"Oraya gidiyorsun sanıyor. Arayıp gelmiyorum, dersen rahatlar."

Dudak büktüm. "Sen söyle istiyorsan," dedim. "Ben gidecektim. Senin yüzünden gitmedim."

"Ben bir şey yapmadım. Olacakları söyledim. Kararı sen verdin," dedi o da.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Rahatlayacaksa onunla konuşmayı tercih ederdim. Rahatlaması iyi olurdu. Montumun cebinden telefonumu çıkarıp onu aradım. Çaldı. Çaldı. Ama açmadı. *Yine...*

Telefonu kulağımdan indirip masaya bıraktım. "Açmadı."

"Görünce arar," dedi o da. "Yesene."

Önümdeki böreğe baktım. "Sen ye. Senin için aldım çoğunu."

Kaşları kalktı. Kendime aldığımı mı sanmıştı hepsini?

"Börek yemek üzereydin benimle gelmeden önce. O yüzden geldik buraya," diye açıkladım içinde bulunduğumuz durumu.

O sırada telefonum çalmaya başladı. Aral arıyordu. Bir süre ekrana bakıp cevapladım aramayı.

"Efendim," dedi, sesi tok ve sert çıkıyordu.

Kürşat'ın dedikleri hatırlattı zihnimde kendini. Aral şu an Kara Çakı'ydı. *Kara Çakı lütfen ses tonuna dikkat edebilir miydi benimle konuşurken?*

"Gelmiyorum," dedim çay bardağını izlerken.

"Neredesin?"

"Kürşat'a börek aldım. Sana kızdığım için onun aç kalmasına gerek olmadığına karar verdim," diye saçmaladım.

Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi yalnızca.

O an Aral benimle konuşmadığında kırılabileceğimi fark ettim.

"Aral."

"Efendim," dedi daha yumuşak bir sesle.

"Ona gitmeyecektim," dedim bana kırılmasından endişe ederek. "Seni kimseyle kıyaslamıyorum ben."

"Biliyorum," dedi sadece. "Akşam görüşürüz."

"Kaçta geleceksin?"

"Bilmiyorum." Duraksadı. Yutkunduğunu biliyordum. "Ama haber veririm."

"Tamam," dedim. İyi misin, diye sormak istemiştim aslında ama kötüyüm, der diye korkmuştum. Masanın üzerindeki elimi yumruk yaptım.

"Tamam," dedi.

Tamamdan başka bir söylemeyecek gibiydi. Kapatacağından endişe ederek, "Aral," dedim tekrar. "İyi misin?"

"Akşam görüşürüz Lina."

İyi değildi.

"Görüşürüz," diye mırıldandım mutsuz bir sesle.

Arama sonlanırken içime bir sıkıntı çöreklendi. Üzgünce Kürşat'a baktım.

"İyi değil," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Biliyorum."

"Geç kaldığı kişiyle ilgili, değil mi?" diye sordum mutsuz bir sesle.

Yüzünde keyifsiz bir ifade vardı Kürşat'ın da. Kafasını salladı hafifçe "Öyle."

Başka hiçbir şey sormadım. Söylemeyeceğini bildiğimden değil. Hem korktuğumdan hem de Aral'dan duymak istediğimden...

Saat 00.28'di. Akşam olmuş; Deniz, Şahin ve Mehmet Ali gelmişti ama Aral gelmemişti. Şahin bana Levent'teki eve gittiğini, bu gece onu yalnız bırakmamızın iyi olacağını, fiziksel olarak hiçbir şeyi olmadığını, Asaf'ı da polise teslim ettiklerini ve hiçbir sıkıntı yaşanmadığını söylemişti. O an Asaf umurumda bile değildi. Tek umursadığım Aral'dı ve o da gelmemişti.

Alin'i uyutup annem de uyuyana kadar yanından beklemiş, salonda volta atıp durmuştum ama saatler geçmiyordu. Aral'a gitmek istiyordum ama annem hastaydı. Şahin yalnız bırakalım, demişti. *Kimseyi görmek istemiyordu belki de... Belki de beni görmek istemiyordu... Kızdığından ya da beni görmek travmasını tetikleyeceğinden...* Anlardım görmek istemezse. Sorun değildi. Ama keşke ben onu bir kere görebilseydim. Ben ne zaman kötü hissetsem yanımda oluyordu ama ben Aral'ın yanına bile gidemiyordum endişelerim yüzünden.

Annemin kalp atışını monitörden izlerken o yeşil çizginin birçok anlamı vardı aslında benim için. Yaşam, ölüm, umut, çaresizlik, bekleyiş... Bir sürü şey... Ama şimdi bakarken bir kalp yolu varmış da hiç varamıyormuş gibi geliyordu.

Daha fazla dayanamadım ve yumruklarımı sıkıp ayağa kalktım. O sırada Deniz'le karşılaştım. O da uyuyamamıştı belli ki. Kahve almaya gelmişti, elinde kupası vardı. Aradığım kişiydi.

"Deniz," diye fısıldadım ismini.

"Efendim," dedi. Karanlık da olsa loş ışıklandırmalar yüzümüzü aydınlatıyordu ve Deniz, geldiklerinden beri keyifsizdi.

"Birkaç saatliğine gözün annemde olsa olur mu?" diye ricada bulundum.

"Abime mi?" diye sordu keyifsiz bir sesle.

Kafamı salladım. Onu görmezsem delirecektim. Ne olacaksa olsun, diye düşünüyordum. Beni içeri almasa da üzülmeyecektim.

Kafasını salladı. "Kapıyı çalarsan açmaz muhtemelen," deyip cebinden anahtar çıkardı ve bana uzattı. "Direkt içeri gir."

Uzattığı anahtarı alırken bir an tereddüt ettim. "Bu iyi bir fikir mi sence? Daha kötü etmek istemem."

Gülümsedi bu söylediğime. "Bence şu an görmeye tahammül edebileceği tek kişi sensin."

Aileden olmadığımdan mı yoksa Aral için özel bir anlamım olduğundan mı böyle söylemişti, emin olamasam da kafamı salladım.

"Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim," dedi o da.

"Ne için?" diye sordum üzgün bir ifadeyle.

"Ona gitme cesareti gösterdiğin için."

Bu cesaret değil, daha ziyade bencillikti aslında. Ona hafifçe gülümseyip kapıya ilerledim ve kabanımı alarak çıktım dışarı. Hâlâ iyileşmiş sayılmazdım ama iyi durumdaydım.

Kürşat beni gördüğünde sanki evden çıkmamı bekliyor gibiydi. Ben söylemeden koltuğa geçti. Ben de yolcu koltuğuna geçtim hızla. Neredeyse hiç konuşmadık Kürşat'la. Beni tanıdık rezidansın hemen önünde bıraktı.

"Bekleyeyim mi?" diye sorduğunda kapıyı kapatmadan önce ona bakıp kafamı iki yana salladım.

"Deniz anahtarlarını verdi. Zorla da olsa gireceğim," dedim kararlılıkla.

Gülümsedi bu söylediğime. "Bir şey olursa ara beni. Telefonum hep açık."

"Teşekkürler," dedim minnettarlıkla. Kürşat gerçekten iyi biriydi.

Ben içeri girene kadar gitmedi. Güvenlikten kolayca geçip asansöre ardından on numaralı kapının önüne geldim. Bu kapının önüne gelişlerimin hepsi bambaşka duygular içindeydi. Bu kapının önünde dikilen Lina her seferinde başka biriydi sanki.

Derin bir nefes alıp anahtarı deliğine soktum ve nefesimi tutarak açtım kapıyı sessizce. İçerisi karanlıktı. Ayakkabılarımı içeride çıkarıp arkamdan kapattım kapıyı ve yavaş adımlarla ilerledim. Onu bulmam zor olmadı. Koltuğa uzanmıştı sırtüstü, kulaklarında kulaklığı vardı, gözleri kapalıydı. İçim ezildi onu koltukta uzanırken görünce. Böyle zamanlarda çok kırıcı bir görüntüsü oluyordu. Kalbim eziliyor gibi hissediyordum.

Beni hep gülümsetiyor, teselli ediyordu ama o dik duruşunun altında kimseye göstermediği bir kamburu vardı aslında. *Üzülünce yaslandığı yerler sevdikleri değil düz zeminler. O anlatamadığından, konuşsun istiyordu sanki şarkılar.*

Kabanımı koltuğa bırakıp sessiz adımlarla yanına gittim ve yavaşça koltuğa iliştim. Karnının hemen yanma oturduğumda gözlerini açıp yüzüme baktı sanki benim geldiğimi biliyormuş gibi. Karanlık da olsa yorgun yüzünü seçebiliyordum.

Uzanıp kulaklıklarını çıkardım. "Yatağına gidip uyumalısın," diye mırıldandım gözlerine bakarken. "Sığmıyorsun bile buraya."

"Ben hiçbir yere sığamıyorum," diye mırıldandı keyifsiz bir sesle.

Yutkunamadım. Anlatmıyordu ama yıkıldığını görebiliyordum. Ona sarılmak, onu teselli edebilmek istiyordum. Hasta olduğumda, ağladığımda, kırıldığımda, çaresiz hissettiğimde hep Aral vardı yanımda. Aral onun için bir Lina'nın olduğunu hissetsin istiyordum.

"İyi misin?" diye sordum gözlerine bakarken.

Sağ elini uzatıp yüzüme dokundu varla yok arası. "Daha iyiyim."

Yorgun bir hali vardı. Demir ve kan gibi kokuyordu. Yüzüme dokunduğu elini tuttum ve ellerimin arasına aldım. Parmak eklemlerine kan oturmuştu. Elini incelediğim için yarasına bakmamdan hoşlanmıyor gibi çenemi kaldırdı, ona baktım.

"Neden buradasın?" diye sordu. "Niye geldin Lina?"

Neden geldin Lina? Eskiden olsa annemi ve Alin'i bırakıp gelemezdim. Biliyordu. Ama tüm gün onun yanında, burada olmam lazımmış gibi hissetmiştim.

"Seni merak ettim," diye cevapladım dürüstçe. "Sen hep buluyorsun beni, seni bulmam lazımmış gibi hissettim."

Gülümsedi yorgun bir ifadeyle. "Kürşat kazandı." Neyi kastettiğini anlamadım ama doğrulduğunda bana çok yaklaşmış oldu. Çenemi kaldırdım yüzüne bakmak için. Siyah gözleri birkaç santim uzağımdaydı yalnızca, gözlerimin içine baktı. "Ama kaybettiğime hiç bu kadar memnun olmamıştım."

Kürşat'la benim gelip gelmeyeceğim üzerine mi iddiaya girmişlerdi de Aral gelmeyeceğimi düşünmüştü? Böyle düşünmesi kırıcıydı ama geleceğimi ben bile tahmin etmezdim.

Sıcak nefesi karanfil değil sigara kokuyordu. Kalbimin ritmi hızlanmıştı yakınlığından ötürü. Yüzüme eğildiğinde geri çekilmedim. Geri çekilmem gerekirdi belki ama ben Aral'dan en fazla kafamın içinde kaçabiliyordum. Onun dışında o haklıydı. İstediği olmuştu. Ben dönüp dolaşıp onun kollarına gidiyordum.

"Tüm gün," diye fısıldadı yüzüme, "seni görmek istedim."

Kalbim adını bilmediğim bir duyguyla ısınırken göğsüm sıkışıyordu.

"Sana gelmeme izin vermedin," diye mırıldandım.

"Beni o halde görmeni istemedim," dedi gözlerime bakarak. "Olmaktan korktuğum adama en yakın halimdeydim."

Kürşat söylemişti. Biliyordum.

"Sabah..." Sol elinin başparmağını dudaklarıma bastırdığında sustum.

"Sonra," dedi, sabah hakkında hiçbir şey düşünmek istemiyormuş gibi.

"Seni uyutayım mı?" diye sordum yorgun gözlerine bakarken. "Başın ağrıdığı zamanki gibi."

Kafasını salladı ve dudaklarını sağ şakağıma bastırdı. "Uyut," diye fısıldadı sonra.

Gözlerimi kapatmıştım beni öperken. Bu adama içim gitmeye başlıyordu ve bu hiç iyi değildi. Yanardık. Hatta yanıyorduk belki de... Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve elinden tutarak onu da kaldırdım. Aral bana ağırlığını vermeden kalktı ama bana çok ağır geldi. Karşımda ayakta dikilirken *ona sarılmak istiyordum.* Sarılsam kırar mıydı bu onu? Acıdığımı sanmıştı bir keresinde. Kırılmasından mı yoksa parçalarının kalbime batmasından mı korkuyordum emin değildim ama korkuyordum. O parçalanacak diye miydi korkum yoksa bunun beni kanatabilme ihtimalinden mi bilmiyordum.

Aral beni odasına götürdü. Bu odası, annesinin evindeki odasından farklıydı. Koyu gri duvarları, lacivert mobilyaları, beyaz çarşafları olan bir yatağı vardı.

"Duş alayım," dedi elimi bırakırken.

Kafamı salladım yavaşça. Yatağına oturdum, kol saatini çıkarıp komodine bıraktı ve bana arkasını dönüp ellerini sırtına uzattı, kazağını omuzlarından sıyırdı. Çıplak sırtındaki izlere baktım üzgün bir ifadeyle. Her bir izi kendi tenimde bir sızıya dönüşüyordu baktıkça. Empatisi gelişmiş insanlarda olurdu bu genelde ve ben aslında bu kadar empati sahibi olduğumu düşünmüyordum ama Aral'ın yara izleri bana bir dertti, bunu biliyordum. Rüyalarıma kadar giriyorlardı.

Eşyalarını alarak banyoya girdi. Duştan çıkmasını beklerken onu nasıl teselli edebileceğimi ya da nasıl iyi hissettirebileceğimi düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Aral bana sarıldığında, saçlarımı okşadığında ya da beni öptüğünde iyi hissediyordum, inkâr edemezdim. Belki ben de bunları deneyebilirdim.

Altımda eşofman olduğu için rahattım ama üzerimde kalın bir kazak vardı ve terlemiştim. Hasta olduğum için arada soğuk soğuk terliyordum. Aral'ın gardırobuna ilerledim üzerimi değiştirmek isteyerek. Buna laf edecek biri olmadığından çekinmedim.

Düzenli bir dolabı vardı. Bu yüzden *sweatshirt* bulmak zor olmadı. Siyah düz bir *sweatshirt*'ü askıdan indirip su sesinin hâlâ kesilmediğinden emin olarak üzerimi değiştirdim. Büyük ve rahattı. Kazağımı koltuğa bırakıp yatağına döndüm. Birkaç dakika sonra suyun sesi kesildi.

Banyonun kapısı açıldığında ferah, temiz bir koku doldu odasına. Tanıdık bir kokuydu. Siyah bir tişört, siyah bir eşofman altı giymişti ve nemli saçları dökülmüştü alnına. Yüzünde hâlâ yorgun bir ifade vardı. İki elinin parmak eklemleri kıpkırmızıydı. Hiç hoşuma gitmemişti bu görüntü.

O da yorgun bir şekilde yanıma oturdu ve sırtını yatak başlığına yaslayıp bana baktı.

"Uzan hadi," dedim elimi yatağa vurup.

"Lina," dedi o da gözlerime bakarak.

"Hım?"

Gözlerime bakarken yutkundu. "Benimle uyusana."

Daha birkaç gün önce aynı şeyi ben istemiştim ondan, şimdi o benden bu yüz ifadesiyle rica ederken onu reddedemezdim. Buna çok ihtiyacı varmış gibi söylemişti bunu. Belki de çok ihtiyacı vardı... Birinin onu anlamasına, onun yanında olmasına ihtiyacı vardı. *Benim gibi...*

Derin bir nefes aldım gözlerine bakarak.

"Olur," diye mırıldandım yumuşak bir sesle.

İç çekti gözlerime bakarak. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "En son birinden benimle uyumasını istediğimde ve o biriyle uyuduğumda on iki yaşındaydım sanırım," dedi.

Şaşırdım bu söylediğine. Sevgilisiyle uyumamış mıydı hiç? Benimle bile uyumuştu geçen ben istediğim için.

"Yatılı okulda okuyorken annemi özlediğimde bir avuç fıstık yer hastaneye kaldırılırdım," deyince kalbime bir sızı saplandı. "O zaman annemle uyuyabilirdim."

Aral bana annesinden bahsediyordu. Aral bana hiç istemediğim bir anda annesinden bahsediyordu. Korktuğum başıma geliyordu, Aral'ın kırıkları kalbime batıyordu.

"Onu son gördüğümde on yedi yaşımdaydım."

Annesinin yaşadığını söylemişti halbuki. Neden on iki senedir görmemişti onu? Annesi çok mu hastaydı? Komada mıydı?

"Yurttan çıkıp sanat atölyesinden alacaktım onu. Sevdiği çiçeklerden almak için yolu uzattırdım şoföre."

Nefesimi tuttum o an. *Hayır. Tahmin ettiğim şey olmasın. Lütfen.*

Ama Aral'ın gözlerindeki pişmanlık öyle elle tutulurdu ki korktuğum başıma gelmişti, Aral annesine geç kalmıştı... Kalbim göğsümün kemiklerini dövdü. Gözlerim doldu bir anda. Ağlamamalıydım muhtemelen ama öyle üzgün hissettim ki kendimi...

Aral gözlerini kapattı bana bakamıyormuş gibi. Yutkundu ve sustu bir süre. Zor geliyor olmalıydı anlatması ama ona anlatma, diyemedim. Anlatsın istedim. Acıtsa da dile getirsin, kurtulsun istedim. Acısı peşini bıraksın, biri onu teselli edebilsin ve o biri ben olayım istedim.

Yatakta dizlerimin üzerinde ona yanaşıp hemen yanında bağdaş kurdum ve ona destek olmak ister gibi yumruk yaptığı elini kucağıma aldım. Acıyor olmalıydı eli. Okşadığımda gevşedi hafiften eli. İki elimle tuttum elini. Başparmaklarımla tenini okşadım onu rahatlatmak isteyerek. O ne zaman bana bunu yapsa ben rahatlardım. Onu en son kim teselli etmişti kimbilir...

"İçeri girdiğimde annem kan içindeydi. Ağlıyordu." Gözlerinde uzun zamandır görmediğim o alevi gördüm. Gözleri nefretle yanıyordu, haklıydı. İçim titriyordu. Bunu ben dinlemek istemiştim ondan ama şimdi pişman oluyordum. "Adamlardan biriyle göz göze geldiğim anı bir an olsun unutmuyorum." Sesi hem öfkeli hem de paramparçaydı.

Göğsüm sıkışırken ağlamamak için kendimi sıktığımdan burnum akmaya başlamıştı.

"Annem öylece ağlayarak bana susarken aklımdan bin türlü işkence gibi ihtimal geçti ve cehennemde yaşamayı o zaman öğrendim." İçim ezildi. Artık neden o yirmi yedi dakikanın hayatından daha değerli olduğunu söylediğini biliyordum. Bilsen kafamın içini öyle söylemezdin, demişti bana. Haklı çıkmıştı yine. Tuttuğum elini daha sıkı tuttum büyük bir üzüntüyle.

"Dünyadaki bir dakika cehennemde bir sene gibi geçermiş. Ben o cehennemi asırlardır yaşıyorum Lina." Sağ elini kaldırıp yüzüme uzattı ve düşen gözyaşımı sildi usulca. "O günden beri dakikaları sayıyorum."

Kalbim parçalara ayrılmış, her biri uzaklara dağıtılmış gibi hissettim. Parçalarını kaybetmeden toplayamayacaktım artık.

Sıkıntıyla nefes verdi. Ahı sıradağları devirirdi. Aral ismini bile omzunda taşıyordu.

"O kansızlar ona saldırdığında birini ağır yaralamıştı ve ben çok geç olmadan gelmiştim ama aslında ruhu için çok geç kalmıştım." Aral bu yüzden taciz konusunda herkesten çok daha fazla hassastı. Sadece bu da değil, Aral bu yüzden kadınlara karşı çok hassastı. Bu yüzden kimsenin bana dokunmasına izin vermiyordu. Bu yüzden kimsenin yanında soyunmuyordu. Bu yüzden kimseyle uyumuyordu...

Yutkundu gözlerime bakarak. Sağ elinin başparmağı sol gözümü okşadı. "Annem... O günden beri utandığı için yüzüme bakmıyor benim Lina."

Bunu öyle üzgün bir ifadeyle söyledi ki kalbimin un ufak olduğunu hissettim. Aral'ın annesi yaşıyordu. Annesini çok özlüyordu ama annesi utandığı için Aral'a bakamıyordu. Aral, kendinden utandığı için annesine bakamıyordu...

Artık neden babası Aral'ı yakarken annesinin müdahale etmediğini biliyordum. Hükümdar Çakırca'nın, ailesini neden mühürlediğini biliyordum. Aral'ın bu sabahki öfkesini... Yirmi yedi dakikanın onun için ne demek olduğunu biliyordum.

Ona acıdığımı düşünüp düşünmemesi umurumda değildi. Ona sarılmam lazımdı, dayanamıyordum.

"Aral," dedim gözlerine bakarken. "Sana sarılmak istiyorum."

"Lütfen yap," dedi nefes verir gibi.

Sırtını yatak başlığına yaslamayı bıraktığında dizlerim üzerine kalkıp kollarımı boynuna sardım. O da kollarını bana sarıp yüzünü boynuma gömerken saçlarını okşadım. Bana o kadar sıkı sarıldı ki onunla bir bütün haline geldim. Gözyaşlarım tişörtüne düşerken omzunu öptüm.

"Üzgünüm," diye fısıldadım omzuna.

Derin bir nefes aldı. "Kollarının arasında uyut beni Lina," diye fısıldadı boynuma. "Bana ninni söyle yine."

Kafamı salladım. Onun için elimden gelen yalnızca bu olsa bile yapmak istiyordum. Sol omzuma bir öpücük bırakarak kafasını kaldırdığında gözlerinin kızardığını gördüm. Ellerim sırtından omuzlarına kaymıştı benden uzaklaşınca. Sol elimi yanağına getirip bana yaptığı gibi yanağını okşadım dolu gözlerimle.

Gözlerini kapattı. Yüzüne uzanıp gözünün yanındaki beninin üzerine bir öpücük bıraktım.

"İyi ol lütfen," dedim titrek bir sesle. Burnumu çektim. "Ben sen değilim, teselli edemem seni Aral. Ne olur iyi ol."

Yutkundu. "Varlığın benim en büyük tesellim," diye fısıldadı.

Benim en büyük tesellim de sensin halbuki...

Kalbim o yabancı hisle ışıdı yine. "Hadi uyuyalım," dedim burnumu çekerek.

Kafasını salladı. Ben yatağa uzanırken Aral ışıkları kapatıp yanıma geldi. Yatakta aşağı kayıp kollarını bana sardı ve başını yorgunca göğsüme yasladı. Kollarımı omuzlarına sardım ve saçlarını okşarken ona, istediği gibi ninni söyledim.

İki saat kadar sonra Aral göğsümde uyuyakaldı. Onun uykusunun nöbetini tamamladığımda ben de onun kollarının arasında uyuyakaldım.

Rüyamda on yaşlarımdaydım. Annem beni bir dolaba saklıyordu. Sessizce ağlıyordum. Evimizin kapısını kırıp içeri giriyorlardı. Annemi saçlarından sürükleyerek salona götürdüklerini görüyordum. Ağlıyordum yalnızca. Korkuyordum. Adamlardan biri evi arıyordu. Beni buluyordu. Gözlerimi kapatıyordum. Gözlerimi açıyordum. Adam yerde yatıyordu, elimde kanlı bir bıçak tutuyordum.

Bölüm 6

Gönül Karası ve Bir Kurşun Yarası

İnsanı olduğu kişi yapan, yaşadıkları ve yaşattıkları. İnsan yaptığı seçimler, verdiği tepkiler ve sarf ettiği kelimelerinden ibaret. İnsan bilmezse kendini, yalan mı olur yabancı mı? Hatırladıklarımız, hayattan geriye bıraktıklarımız. Hatırlamadıklarımızsa hiç yaşamadıklarımız. Hafızam kapalı bir kutu, korkularımı sakladığım. Açarsam bilmem yalan mı olacağım yabancı mı olacağım. Korkuyorum gerçeğimden ama nereye kadar kaçacağım? Dönüp durur kürkçü dükkânıma sığınırım. Geçmişim yabancı belki ama şimdimde mutlaka gerçek olacağım...

Aniden uyanıyorum. Üzerimde bir adam var. Korkuyorum. Ben birini mi öldürdüm? Anneme vuran adam mı üzerimdeki? Ağlamaya başlıyorum. Ellerimi kaldırıp ellerime bakıyorum ağlayarak. Ellerimde kan var. Ben birini mi öldürdüm? Ben birini mi öldürdüm? Ben birini mi öldürdüm? Annem nerede? Aral nerede? Aral kim?

Üzerimdeki adam kalkıyor. Ölmemiş. Ölmesin. Aral'mış. Ben Aral'ı mı öldürdüm?

"Aral," diye ağlıyorum. Ben Aral'ı mı öldürdüm? "Kan."

Titreyen ellerimi yanaklarına yaslıyorum ağlayarak. "Ölme," diye ağlıyorum.

"Ölmedim," diyor Aral, yüzüme eğilip alnımdan öpüyor beni.

"Ellerim," diyorum ağlayarak, "kan olmuş Aral. Ellerimi yıkasam geçer mi?"

Aral'ın elleri yüzündeki ellerimi tutuyor. Elleri sıcacık. İki avcumu da öpüyor. Artık ellerim acımıyor. Ellerim neden acıyordu? Ellerimi mi kesmiştim? Ne zaman?

"Güvendesin," diye fısıldıyor yüzüme. Nefesi sıcacık. "Ellerin Lina... Ellerin, tertemiz."

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum. Neden bu kadar korkuyorum? "Ölme sakın. Bırakma beni."

Yanıma uzanıyor önce, sonra beni kolları arasına alıyor. Beni göğsüne yatırıyor. Tam üzerinde uzanırken kolları sarıyor bedenimi, titreyen bedenim tamamen onun bedenine yaslanıyor. Hep burada olmak istiyorum. Ama korkuyorum. Gitmem lazımmış gibi hissediyorum. Nedenini bilmiyorum ama hem burada olmak hem de olmamak istiyorum. Ağlamalarımın arasında ismini sayıklıyorum. Saçlarımı okşayarak kulağıma güzel şeyler fısıldıyor hep. Uyuyorum.

Gözlerimi açtığımda yatakta yüzüstü uzanıyordum. Koyu renk perdeler kapalıydı, saatin kaç olduğunu anlamak mümkün değildi ama Aral'ın odasında saat bulmak dünyadaki en kolay şeydi. Yüzümün dönük olduğu komodinin üzerindeki dijital saate bakınca 10.43 olduğunu gördüm.

Yatakta sırtüstü döndükten sonra oturur pozisyona geçtim yavaşça. Gözlerimi ovuşturup esnedim ve bir süre boş boş odasına baktım. Kafamda tuhaf bir his vardı. Sanki uyuşmuş gibiydi. Aptallaşmış gibi hissediyordum.

Ensemi ovarken üzerimdeki *sweat*'ten Aral'ın kokusu doldu burnuma. İstemsizce başımı eğip kokladım ve Aral'ın kokusu doldurdu tekrar ciğerlerimi. Tüylerim diken diken olurken midemde birkaç kıpırtı hissedince kafamı kaldırdım hemen. Yakalanmışlık hissi dolarken içime gözlerimi odanın kapısına çevirdim. Odanın kapısı açıktı ama kimse görünmüyordu. *Ne yapıyordum ben?*

Derin bir nefes aldım. Dün sabahtan bu yana olanlar bir bir aklıma gelirken en çok gecesiyle meşgul oldu kafamın içi. Aral'ın söyledikleri, şakağıma bıraktığı öpücük, sonra anlattıkları... Uyuduktan sonra gördüğüm o şeyler... Ellerimi yüzüme götürüp yüzümü ovuşturdum.

Gördüğüm şey neydi tam olarak? Rüya olduğunu sanmıyordum hiç. Rüyalar böyle hissettirir miydi? Gerçekten bir anımı mı hatırlamıştım? Yoksa Aral'ın anlattıklarından etkilendiğim için bilinçaltım bana bir oyun mu oynuyordu?

Yüzümdeki ellerimi indirip avuçlarıma baktım. Dikiş izleri belli oluyordu hâlâ avuç içlerimde, avuç çizgilerimi karmakarışık bir hale getirmişti bu çizgiler. Avuç içlerimizde kaderimiz yazıyorsa benimki avuçlarım gibiydi gerçekten.

Peki ben... Gerçekten birini bıçaklamış olabilir miydim? Küçüktüm henüz. On yaşlarında bir kız çocuğu kocaman bir adamı bıçaklayabilir miydi? Gücüm yeter miydi? Bıçağı nereden bulmuştum? Her şey göz

açıp kapayana kadar olmuştu sanki. Birini bıçakladığımı hatırlamıyordum, gördüğüm şeyde yalnızca ellerimde kanlı bir bıçak gördüğümü hatırlıyordum. *Ben... Ne yaşamıştım gerçekten?* Ne yaşıyordum? Daha önce hafızamda böyle boşluklar olduğunu fark etmemiştim. Neden şimdi gün yüzüne çıkıyordu her şey? O ıslık sesi yüzünden miydi? Cevaplanması gereken onlarca sorum vardı ve cevaplarını annem verebilirdi bir tek. Ben ona soramamayı bahane ediyorsam da alacağım cevaplardan korkuyordum aslında. *Ya birini öldürdüğümü söylerse?*

İçimde bir sıkıntı peyda olduğunda kötü hissetmekten korkarak gözlerimi odasında gezdirmeye başladım. Gece uyanmış mıydım acaba? Gerçekten çok üzülünce uyanıyorsam yine kalkmış olabilirdim. Oflayarak kalktım yatağından.

Aral neredeydi? Evde miydi? İyi miydi? Ona iyi olup olmadığını sorsam cevap verir miydi? Kızgın mıydı bana? Anlatacak mıydı? Konuşacak mıydık?

Kafamın içindeki ucu sivriltilmiş soru kancaları birer birer enseme batıyorlardı. Konuşacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı artık ben bile bilmiyordum. Aral'ın da kafası çok dolu olmalıydı. Onun da konuşmak istediğini biliyordum ama. En azından Pars'ın bana ne anlattığıyla ilgileniyor gibi duruyordu.

Ve bir de beni öptüğü gerçeği vardı. Ne kadar kaçsam da arkamda bırakamıyordum aslında bu gerçeği. Görmezden geliyordum ama hep oradaydı. Aral'ın söylediği, yaptığı her şey hep oradaydı ve bu beni endişelendiriyordu. Aramızdaki şey neydi emin olamıyordum ve üzerine düşünmek beni geriyordu. Düşünmek istemiyordum bu yüzden. Bana hissettirdiklerini düşünmek istemiyordum. Bir ay önce olsa sırf onu merak ettiğim ve iyi olmadığını bildiğim için annemi çok da tanımadığım insanlara emanet edip gecenin bir yarısı gelmezdim ona. Bunu düşünmek istemiyordum. Ne zaman üzülsem kollarını aradığımı düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Onu düşünmek, kaçma isteği oluşturuyordu içimde ve ben yine ona kaçıyordum. Saplanıp kalmıştım, aynı yerde dönüp duruyordum sanki. *Tutuklu,* diye düzeltti içsesim beni. *Saplı kalmak değil, tutuklu kalmak.*

Sıkıntıyla iç çekip elimi saçlarımın arasına soktum ve geriye doğru çektim saçlarımı. Sakin olmalı, sakin bir kafayla düşünmeliydim. Aral ile aramızdaki ilişkiyi düşünmenin, bunun için endişelenmenin hiç zamanı değildi. *Ama ya zamanı geçerse? Geçsin de istemiyordum. Ben aptaldım. Gerçekten aptaldım.*

Odasından çıktığım sırada onunla karşılaştım. Aniden onu görmek karanlık bulutların içinden güneşe çıkmak gibi hissettirdiğinden tüylerim diken diken oldu, kalbimde ufak bir ritim bozukluğu yaşandı.

İlgili gözlerini yüzümde gezdirirken, "Günaydın," dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

Saçları nemli duruyordu. Bir de tıraş olmuştu sanırım. Losyonunun ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. İyi görünüyordu, her zamanki gibiydi ama gerçekten iyi miydi?

"Günaydın," dedim ben de siyah gözlerine bakarak.

Eli uzandı, alnıma dokundu ateşimi ölçer gibi. Elleri sıcaktı yine. "İyi misin?"

Bunu her seferinde öyle kolay soruyordu ki utanıyordum kendimden. Kötüyüm, desem korkmazdı o cevabımdan sanırım. Sarılır, teselli eder, çözüm arardı ama ben... Ben, Aral'ın kötüyüm, demesinden korktuğumdan soramıyordum bile ona iyi olup olmadığını.

Gözlerine bakmaya devam ederken, "İyiyim," diye cevapladım sorusunu.

Gözlerine bakınca her şey yolunda gibi görünüyordu ama değildi. Her şey yolunda olsa elleri bu hale gelir miydi?

Eli alnımdan yanağıma inerken parmakları önce saçımı kulağımın arkasına itti ardından yanağıma yaslandı avcunun içi. "Ateşin var biraz hâlâ."

Dün hiç yaşanmamış gibi mi davranacaktık? Taze değildi belki yarası ama dokunmuştu bir kere, acırdı. Kendimden biliyordum. Yumruklarımı sıktım ona iyi misin, diye soramadığım için. Bazen korkaklığım midemi bulandırıyordu.

Elimi kaldırıp yanağımdaki elini tuttum ve indirdim ama elini bırakmadım. İlgiyle baktı gözlerime.

"Sen? İyi misin?" diye sordum cevabından korksam da.

Gülümsedi bu söylediğime. Yarasına gülümsemesi canımı sıkıyordu ama gülümsemediğinde de canım sıkılıyordu. Derin bir nefes aldı, sol elinin başparmağı parmaklarımı okşadı ve bence bunun farkında bile değildi.

"Daha iyiyim," dedi beni ikna etmek ister gibi.

Burada olmamın bile teselli olduğunu söylemişti. Cidden o kadar iyi gelmiş miydim ona?

"İyi ol," dedim. "Her şey kötü zaten. Sen iyi ol Aral."

O an iç çekti gözlerime bakarak. "Bana o gözlerle bakarak öyle söylersen istediğini yapmaktan başka çarem kalmaz zaten Lina."

Kalbim yine yolunu kaybetti. İyi olmak zorunda hissetsin diye söylememiştim aslında ama gözlerime bakarkenki ifadesinden beni doğru anladığını biliyordum. Beni hep doğru anlıyordu. Dün de bir sürü güzel şey söylemişti bana. *Kalbime dokunan şeyler... İçimi tuhaf eden şeyler...* Söylemesindi... Korkuyordum.

"Kahvaltı edelim," dedi ve elimi bırakmadan arkasına dönüp yürümeye başladı. "İlaçlarını içirelim sonra sana."

Peşinden giderken dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimize baktım. Evin içerisinde durduk yere el ele yürüyor olmak tuhaf değil rahat hissettirdi ve bu normal değildi aslında. Biliyordum ama düşünmedim. Düşünmeyecektim.

Odasına nazaran çok daha aydınlık olan salona çıktı koridor. Yağmur yağıyordu, hava kapalıydı. Aral adımlarını duraksatmadan beni doğruca hazırladığı sofraya götürdü. Buraya geldiğim ilk günü anımsadım. O zaman yabancıydık ama şimdi elimden tutuyordu benim. Zaman tuhaftı gerçekten, ne getireceği belli olmuyordu hiç. Şanssızlığını kabul etmiş biriydim ama Aral vardı şimdi. Şanssızlık gibi durmuyordu.

Hazırladığı masaya burada yaptığımız ilk kahvaltıdaki gibi oturduk. Aral her zamanki gibi devam ediyordu hayatına. Keşke onu gerçekten iyi olup olmadığını tanıyabilecek kadar tanıyor olsaydım...

Tabağıma ekmek bırakırken gözlerimiz çakıştı. Onun yüzünü inceliyordum anlayabilmek için o sırada. İletişimde çok iyi değildim, insanları gözlemleyerek anlamaya çalışırdım ve bana kalırsa Aral pek iyi değildi aslında.

Göz kırptı bana ve kafasını hafifçe iki yana salladı. "Ne oldu?"

Bana değil, sana olmuş Aral.

"Böyle olmak zorunda değil," diye mırıldandım. Yaptığım doğru muydu bilmiyordum ama söylemem lazımmış gibi hissediyordum. "Benim yanımda güçlü durmak zorunda değilsin." Aral'ın bakışlarının derinleştiğini hissettim. Sağ eline şakağını yaslayıp tüm dikkatliyle dinlemeye başladı beni. "Yanındaki korktuğunda cesur rolünü üstlenen adam olduğunu biliyorum. Ama ben kardeşin değilim senin. Benim yanımda ayakta durmak zorunda değilsin Aral. Güçlü durmanı seviyorum, inkâr etmeyeceğim ama kimse sonsuza kadar dik duramaz, sen söyledin. İstersen ben mola arkadaşın olurum senin..."

Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Mola arkadaşı," diye mırıldandı.

İçimden onun yüzünü sevme dürtüsü oluştu yine. Küçük çocuklar gibi sevesim geliyordu. Normal değildi hiç.

Kafamı sallayarak onayladım onu.

"Arkadaş kısmı pek hoşuma gitmedi," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Sen molanın kendisisin."

Gözlerine bakarken ne diyeceğimi bilemedim. En azından onun da bana kaçtığını bilmek iyi hissettirmişti. Sadece ben ona kaçmıyordum, o da aynısını bana yapıyordu.

"Misal yani," diye söylendim huysuzluk ederek ama kalbimin ritmi bozulmuştu bir kere. Şu imalarını bir kenara bıraksaydı ya iki dakika... Olmuyor muydu?

Derin bir nefes aldı ve şakağını elinden uzaklaştırırken yanağımdan makas aldı. Ona çevirdim gözlerimi yine.

"Söylediklerini hep aklımın bir köşesinde tutacağım ama rol yapmıyorum Lina. Hele sana karşı... Hiç rol yapmadım. Ben bununla yaşamaya alıştım yalnızca. Üzüntüyü yaşayıp gitmesine izin vermen gerek yoksa saplı kalırsın ve bizim gibi alacağı olan kişilerin herkesten daha çok devam etmesi gerek."

Kafamı salladım. "Çünkü bazı insanlar böyle yaşar."

Gülümsedi bana hafifçe, kafasını salladı. "Bazı insanlar, böyle olsa bile yaşamalı."

"Böyle yaşamamızı istemezdim," diye mırıldandım.

O da istemezdi. Biliyordum. Gözlerimin içine bakmaya devam etti. Oradaki ateşi gördüm yine.

"Geçmişe yanma," dedi gözleri yanarken.

"Şimdini yakmamaya bak," diye tamamladım onu.

Onayladı beni ama neden yanıyormuşum gibi hissediyordum? Neden göz göre göre şimdimi yakıyormuş gibi hissediyordum? Eskisi gibi kolayca görmezden gelemiyordum bazı şeyleri artık. Aral bu kadar gözümün önündeyken zordu. Tehlikeliydi. Göz göre göreydi ve kaçamıyordum. Eyvahtı. Yanardım. Kelimelerimdeki zaman ekleri doğru bile gelmiyordu artık.

Kahvaltımıza havadan sudan çok az konuşarak devam ettik. Bilerek hiç konu açmadım. Açacağım konular hep tatsızdı. Kafamda tonla soru vardı ama Aral'a sormak için ilk kez hevesli değildim. Ya yarasına gelirse diye tedirgindim. Bu yüzden doymayı ve Aral'ın da karnını doyurmasını bekledim. Dün pek bir şey yediğini sanmıyordum. Dünü düşünmek iyi değildi. *Kaç Lina. Kaç.*

Sofrayı toplamasına yardım ettim. Bugün ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dünkü olayın öylece gelip geçmeyeceğini birazcık

hukuk bilgisi olan biri bile bilirdi. Aral'ın başına bir iş açılmış mıydı mesela? İçimdeki kurt beni yiyip bitirecekti susmaya devam edersem.

Aral su ısıtıcısını çalıştırıp bana doğru yürümeye başladığında onu izledim. Simsiyah giyinmişti, gömleğinin kollarını katlamıştı birkaç kez. Simsiyah giyinmek ona yakışıyordu ama yas havası üzerine hiç uymuyordu.

Beni omuzlarımdan tutup çevirdi ve koltuklara doğru götürdü. Sol eli alnıma yaslanırken ateşimi de kontrol etti.

"İyiyim ben," diye huysuzlandım.

"Ona ben karar veririm," dedi bilmiş bir sesle.

"Hani buçuk doktordum ben de?"

"Evet," diye onayladı beni koltuğa oturturken. "Ama ben senden kıdemliyim, söz hakkım senden daha fazla şimdilik."

Şimdilik... Ben konuşurken çok düşünen biri değildim ama Aral benimle dalaşırken bile incelik ediyordu. Konuşmayı öğrenmek için iyi bir öğretmen bulmuştum kendime, aferindi bana. Ve de yazıktı bana çünkü kalbim epey yoruluyordu o konuştukça; iyi değildi bu.

Dikkatimi cümlenin başka öğelerine verdim. Kıdemlimdi evet. Gerçekten benden kıdemliydi. Uzmandı bir kere. İstese üniversitede derslere girebilirdi sanırım. Keşke onu üniversitede tanımış olsaydım... Kaşlarım çatıldı. *Bu ne biçim kaçış Lina?*

Beni koltukta öylece bırakıp birkaç dakikalığına ortadan kayboldu. Aral'ın telefonu sehpanın üzerinde duruyordu, benimkiyse kabanımın cebinde olmalıydı hâlâ. Telefonunun ekranı aydınlandığında sessizde olduğunu fark ettim. Titremişti bir kez. Fakat ekran aydınlandığında göz ucuyla bile bir sürü bildirim geldiğini görebiliyordum. Yığınla arama ve mesaj gelmişti. Neden bakmıyordu?

Aral elinde bir tepsiyle dönüp yanıma oturdu. Tepside bir büyük bardak su, bir kupa bitki çayı ve kutu kutu ilaç vardı. Yüzümü ekşittim. İlaç içmekten nefret ediyordum.

Bana bardağı uzattı, aldım elinden. İlaçları teker teker içmem için avcuma çıkardı, sorgulamadan içtim hepsini ve bu bir anlığına duraksattı beni. Önceden olsa şüphe ederdim bana başka bir şey vermesinden ama şimdi ilaçların üzerini bile okumuyordum. Zira birkaç tanesi vitamindi.

İlaçlarımı içtiğimde elime bu kez kupayı tutuşturdu ve sırtını yorgunca koltuğa yasladı. Yüzüne bakınca yorgun gibi görünüyordu zaten. Kaçta uyanmıştı acaba? Hem neden her uyandığımda yok oluyordu?

Sanki rüya görüyordum, yaşanmıyordu öyle bir şey. Kaşlarımı çattım, buna mı takılmıştım bir de? Sanki birlikte uyumamız normaldi de... *Düşünme Lina. Düşünme.*

Dikkatle yüzüme bakarken, "Altında ne var?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Üzerindeki *sweat*'imin altında ne var?" diye düzeltti sorusunu. "Üşüyor musun?"

"Yani," diye mırıldandım. Üşümüyordum ama çıkarırsam çok da rahat bir sıcaklıkta olmazdım. "Sporcu sutyeni var."

"Çıkar o zaman," dedi, ayağa kalkıp tepsiyi de alırken. "Sana daha ince bir şey getireyim."

Gerçekten ateşim yükselmişti tekrar. Bir çıkıyor bir iniyordu. Bunca işin içinde bir de vücudumun bana ayak bağı olmasından nefret ediyordum. Önce belim kilitlenmişti şimdi de ateşim çıkıyordu. Bağışıklık sistemim düşüyordu çünkü ruhsal olarak da iyi değildim, biliyordum. Ama istemiyordum.

O salondan çıkarken üzerimdeki *sweat*'ini çıkardım. Çok yumuşaktı ve büyüklüğünü çok sevmiştim. Kendimle götürmeyi ve bir daha geri vermemeyi düşünüyordum aslında. Dudak büktüm. Yazık olmuştu.

Sporcu sutyenimle kaldığım sırada Aral geri geldi. Elinde lacivert bir tişört ve kupa vardı, kahve yapmıştı kendine. *Lacivert tişört.* Dudaklarımı birbirine bastırdım. Anlam yüklemeye gerek yoktu bence. En sevdiği renkte bir sürü eşyası olmalıydı. Anlam yüklemeyecektim.

Yanıma oturup tişörtü bana uzatırken gözleri sol omzuma kaydığında tenimin ısındığını hissettim. Yanıyor muydum ben acaba? Ateşim cidden vardı. Elindekine baktım öylece.

"Üstündekini ver mi diyeceksin?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı ve huysuz bir ifadeyle gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde bir gülümseme vardı ve bu sabahtan beri en içten gülümseyişiydi sanırım. *Ama bir kere üstündekini istedik diye de dalga geçilmezdi insanla. Ayıptı.*

"İstersem verecek misin?" diye sordum kaşımı kaldırıp.

Diliyle dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes aldı. "İstersen veririm."

Versindi o zaman. İlla demek mi gerekiyordu? *Hayır. Vermeseydi... Ne münasebetti? Ne düşünüyordum ben?*

"Yok," diye mırıldandım. "Onu demeyecektim... İşin var mı bugün?"

Kaşları çatıldı biraz ama soruma değildi bu tavrı. İşineydi. İşi vardı. Biliyordum. Ne olduğunu söylemesini istiyordum.

"Var ama gidesim yok," dedi. Telefonuna da o yüzden bakmıyordu sanırım.

Tişörtü alıp kupamı sehpaya bıraktım. Tişörtü başımdan ve kollarımdan geçirdim. Büyük beden tişört dizlerime dökülürken Aral'ın tanıdık parfüm kokusu doldu ciğerlerime. Saçlarımı tişörtün içinden çıkarıp koltukta tamamen ona döndüm. O da koltukta kaymış, başını arkaya yaslamıştı. Benimle konuşurken göz hizamda oluyordu bu şekilde. Onun böyle oturmasını seviyordum.

Sehpadan kupamı alıp bir yudum içtim ve artık hazırdım konuşmaya. Aral da dinlemeye hazır gibiydi. Artık istesem de susamazdım ve o da biliyordu bunu.

"İşin ne?"

Gözlerini kapattı bir anlığına sabır diler gibi. Asaf'la olan olayla ilgiliydi. Savcı arıyor olmalıydı onu. Her ne yaptıysa hesap vermesi gerekecekti. Ve benim annesi hatırına o başını belaya soktu diye ona kızmamam gerekiyordu. Becerebilirsem şayet...

"İfade vermeye gideceğim," dedi dürüstçe.

"Sorun çıkmaz değil mi?"

Gözlerime bakıyordu. "Çıkmaz," dedi net bir sesle.

Çıkmaz, derse çıkmayacağına inanmam gerekirdi. Kafamı salladım. "Peki sonra?"

Sorularımı o ifade verdikten sonra sormam daha iyi olurdu belki de... Çünkü soracağım şeyler onu sorumdan bağımsız olarak cevabı olan adamlardan ötürü sinirlendirecek şeylerdi ve ifade vermeden önce sinirlenmesi iyi olmayabilirdi. Bir de... Ona hatırladığım anımdan da bahsetmem gerekirdi sanırım. Ama iyi hissetmiyordum bu konuda. Beni yanlış anlar mıydı? Ya da ondan bir şeyler sakladığımı, ona güvenmediğimi veya küçüklüğümden beri sorunlu biri olduğumu düşünür müydü?

"Sonra," diye mırıldandı sakin bir sesle. "Sen ne istiyorsan onu yapacağım. Bir şey yapmak istiyor gibisin."

"Tek işin ben olsam sonra bugünlük... Olmaz mı?" Gözlerime bakarken gülümsetti bu söylediğim onu. "Bencillik ediyorum şu an belki de ama en azından beni biraz çözsen bugün olmaz mı Aral?"

Gülümsemeye devam ederken iç çekti ah eder gibi. "Keşke her gün tek işim sen olsan Lina..."

Kalbimin ayağı taşa değil, sıradağa ilişiyordu artık, biliyordum. Ama keşke benimle böyle konuşmasaydı... Söylediği her şeye yalnızca kalbim değil kafam da takılıyordu çünkü.

"Var ama gidesim yok," dedi. Telefonuna da o yüzden bakmıyordu sanırım.

Tişörtü alıp kupamı sehpaya bıraktım. Tişörtü başımdan ve kollarımdan geçirdim. Büyük beden tişört dizlerime dökülürken Aral'ın tanıdık parfüm kokusu doldu ciğerlerime. Saçlarımı tişörtün içinden çıkarıp koltukta tamamen ona döndüm. O da koltukta kaymış, başını arkaya yaslamıştı. Benimle konuşurken göz hizamda oluyordu bu şekilde. Onun böyle oturmasını seviyordum.

Sehpadan kupamı alıp bir yudum içtim ve artık hazırdım konuşmaya. Aral da dinlemeye hazır gibiydi. Artık istesem de susamazdım ve o da biliyordu bunu.

"İşin ne?"

Gözlerini kapatıp bir anlığına sabır diler gibi. Asaf'la olan olayla ilgiliydi. Savcı arıyor olmalıydı onu. Her ne yaptıysa hesap vermesi gerekecekti. Ve benim annesi hatırına o başını belaya soktu diye ona kızmamam gerekiyordu. Becerebilirsem şayet...

"İfade vermeye gideceğim," dedi dürüstçe.

"Sorun çıkmaz değil mi?"

Gözlerime bakıyordu. "Çıkmaz," dedi net bir sesle.

Çıkmaz, derse çıkmayacağına inanmam gerekirdi. Kafamı salladım. "Peki sonra?"

Sorularımı o ifade verdikten sonra sormam daha iyi olurdu belki de... Çünkü soracağım şeyler onu sorumdan bağımsız olarak cevabı olan adamlardan ötürü sinirlendirecek şeylerdi ve ifade vermeden önce sinirlenmesi iyi olmayabilirdi. Bir de... Ona hatırladığım anımdan da bahsetmem gerekirdi sanırım. Ama iyi hissetmiyordum bu konuda. Beni yanlış anlar mıydı? Ya da ondan bir şeyler sakladığımı, ona güvenmediğimi veya küçüklüğümden beri sorunlu biri olduğumu düşünür müydü?

"Sonra," diye mırıldandı sakin bir sesle. "Sen ne istiyorsan onu yapacağım. Bir şey yapmak istiyor gibisin."

"Tek işin ben olsam sonra bugünlük... Olmaz mı?" Gözlerime bakarken gülümsetti bu söylediğim onu. "Bencillik ediyorum şu an belki de ama en azından beni biraz çözsen bugün olmaz mı Aral?"

Gülümsemeye devam ederken iç çekti ah eder gibi. "Keşke her gün tek işim sen olsan Lina..."

Kalbimin ayağı taşa değil, sıradağa ilişiyordu artık, biliyordum. Ama keşke benimle böyle konuşmasaydı... Söylediği her şeye yalnızca kalbim değil kafam da takılıyordu çünkü.

Gözlerimi kaçırıp ellerine baktım. Tahriş olan tenine pansuman yapsaydık keşke...

"Konuşalım eve gidince, demiştin," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. "Ama görüşemedik bir türlü. Bir sürü işin çıktı."

Pars, babam, Asaf... Uğraştığımız o kadar çok şey vardı ki... Konuşmaya fırsat yoktu sanki. Üstelik şimdi bir de Aral başını belaya sokmuş gibiydi. Endişelenmemeye çalışıyordum ama Aral'ın, Asaf'a ne yaptığını bilmiyordum. Ya o da suçlanırsa bir şeyle? Ellerinin halinden belli oluyordu az çok ne ile karşı karşıya geleceği. Asaf zaten yanmıştı, Aral'ın başını neden yakmayacaktı? Benim yüzümden. Benim tercihim yüzümden. Yirmi yedi dakika yüzünden. Kötü insanlar ve bu bozuk düzen yüzünden.

"Lina."

İsmimi söylediğinde daldığımı fark edip gözlerimi ona çevirdim. Endişeli olduğumu görüyor olmalıydı. Hep görüyordu çünkü. Ben ise her şeye bir tül perde arkasından bakıyordum sanki.

"Konuşalım," diye onayladı beni. "Çözeyim seni."

Kafamı salladım yalnızca.

"Dün o şerefsizi bulduğumu nereden öğrendin Lina?" diye sordu sakin ama hafif sinirli bir sesle. Bana değil o kişiye sinirliydi. Ama bana kızsa da anlardım sanırım. Çünkü onu kışkırtmıştım biraz.

"Bir mesaj geldi sabah," dedim dürüstçe. "Eğer onu polise değil kendisine teslim edersen bir iki sorumu yanıtlarmış."

"Pars," dedi ifadesiz bir yüzle.

"Neden o olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. "Adı falan yoktu çünkü."

"Senin soru sorabileceğin ve senin beni ikna edebileceğini bilen bir o var."

Kürşat'ın söylediklerini anımsadım. Ben gerçekten Aral üzerinde bir etkiye sahip miydim?

"İkna edebilir miydim?"

"Gelmene ikna olmadım mı?" diye sordu cevap vermekten kaçmayarak. "O halimi görmesini isteyeceğim son kişisin Lina."

"Seni tehdit ettim," dedim. Bundan gurur duymuyordum.

"Gidecek miydin?" diye sordu gözlerime bakarak. "Kabul etmeseydim gider miydin ona?"

"Gitmezdim," dedim beni yanlış anlamasını istemeyerek. "Blöf yaptım."

Hafifçe gülümsedi bana. "Çok güzel yaptın." Derin bir nefes aldı. "Pars'ın sana ne yalanlar söylediğini anlatacaktın bana."

"Sen de kim olduğunu söyleyecektin," diye hatırlattım.

Burnundan güldü bu çevirişime. Dili dudaklarını ıslattı.

"Ne idiği belirsiz, tekinsiz bir adam. Yaklaşık beş senedir o mekânın patronu ama nasıl oldu ne şekilde oldu, bir sır. Tahmin edersin ki orası da bir organizasyona ait. Genelde karanlık diyebileceğimiz iş meseleleri o mekânda görülür. Pars da güvenli ortamı sağlar."

Kaşlarım çatıldı. "Piyasadaki her şeye hâkim o zaman?"

"Gibi gibi," dedi hafifçe kafasını sallarken. "En azından hangi organizasyon hangisiyle dost hangisiyle düşman, kim hangi tarafta görebilme şansına sahip. Açgözlülük ederse neyin peşinde olduklarını da öğrenebilir. Hatta belki işe ortak bile olabilir."

Aral hakkında bildikleri bundan mı kaynaklanıyordu? Söyledikleri-nin hepsi yalan değildi demek ki ama doğruyu da manipüle edebilirdi.

"Madem her şeyi biliyor neden sorguya almıyor onu Yiğit? Onu konuştursalar bir sürü şey öğrenmezler mi?"

"Neye dayanarak alacak sorguya? Kanıt yok, şikâyet yok," dedi ondan hiç hazzetmediği ortada olan bir ses tonuyla.

Haklıydı. Kanıt her şeydi. Her şey sözle olsa Aral, babasından kurtulurdu en başında. Benim babam burada olurdu. Belki de olmazdı... *Düşünme.*

"Babamın MİT ajanı olduğunu söyledi," dedim gözlerine bakarken. Kaşları çatıldı Aral'ın ama yorum yapmadı. "Tanışıyormuşsun babamla. Beni kullanarak babamı bulacak, onu kardeşinle takas edecekmişsin. Ama ona yardım edersem o babama yardım edecekmiş. Çünkü babam konuşursa rakibi azalırmış."

"Lina," dedi sakin bir tonda. "Az önce ne iş yaptığını anlattım sana değil mi? Eğer o adamlar olmazsa Pars ne iş yapacak?"

Doğru söylüyordu. Rakip dediği adamlar müşterisiydi onun. Beni manipüle etmek için bir sürü şey söylemişti. Aral'a gideceğim, dediğimde gitseydim eğer belki de başıma bir iş gelecekti.

"Takas konusu da tam bir saçmalık. Babamdan tamamen kurtulma şansım varken neden elimdeki en iyi çözümü ona vereyim? Kaçmak bu, kurtulmak değil."

Ben de öyle demiştim o an içimden ve şimdi bunu Aral'dan duymak iyi gelmişti.

"Yiğit'in babası, babana çalışıyormuş," dedim, bunu söylemekten pek hoşlanmıyor olsam da. "Yiğit de..." Devamını getirmedim. "Yani bir nevi babana çalıştığınızı ima etti."

Aral dişlerini sıktı. "Benden şüphe etmenle ben savaşırım ama Yiğit'in yaptığı işe güvensizlik besleme Lina. Yiğit bunun bedelini herkesten çok ödedi hiçbir günahı olmadığı halde."

Kimse ailesinin günahlarını taşımamalıydı omuzlarında. Bunu ikimiz de yaşıyorduk.

"Bir de dedi ki..." Tırnaklarımı birbirine takıyordum gerildiğim için. "Yiğit sen uzman olunca babamın davasına bakmaya karar vermiş. Ve sen otopsiyi yapana kadar kimse benim peşimde değilmiş. Kimse otopsi sonucunu bilmiyorken Ekin beni sana getirmiş."

Gözlerini kapattı bu onu kahrediyormuş gibi. "Annenle daha önce tehdit edildiğimizi zaten söylemiştim," diye hatırlattı bana keyifsiz bir sesle. "Otopsi raporu da önceden çıkmıştı. Hatırladın mı?"

Evet. Haklıydı. Kafamı salladım. Sağ eli, elindeki kupayı devralırken sol eli, ellerimin kavgasına bir son verdi. Ellerimi tuttu sıcak avuçları. Parmaklarım büyük bir ihtiyaçla onun parmaklarına sarıldı.

"Eğer o otopsiyi yapmasaydım evet, belki de başınız belaya girmezdi," dedi sona gözlerime bakarak. Tüylerim diken diken oldu. Ne hissedeceğimi bilemedim. Ona kızmalı mıydım? Doğruyu aradığı için kızmalı mıydım? Belki, diyordu. Bir belirsizlikti alternatif gelecek. Ve belki o yapmasa ona gidemezdim... Kızmak bile gelmiyordu içimden.

"Yiğit'in bunun için beni beklediği de doğru sayılır."

Kaşlarımı çattım bu kez. Tuttuğum parmaklarını sıktım. Planlı mıydı yani gerçekten? Hayır. Konu bu değildi. Tüm bunları yalnızca kendi ailesini kurtarmak için kendisi mi planlamıştı? Önemli olan buydu. Bize ne olacağını düşünmeden beni bu işin içine mi sürüklemişti? Asıl önemli olan buydu.

"Aral."

"Ama Lina..."

Dizlerim üzerine kalkıp kupayı sehpaya bıraktım ve ona yaklaştım susması için. Susmalıydı tam şu an.

"Bekle," dedim, göğüskafesim endişeyle sıkışırken. "Bekle."

Siyah gözlerine endişe içinde bakarken derin birkaç nefes aldım. Aral koltukta doğrulurken gitmemden korkar gibi kupasını sehpaya bırakmış, sağ elini belime yerleştirmişti hafifçe.

Gözlerinin içine baktım. "Bana tüm bunları kendin için yapmadığını söyle yalnızca," dedim kısık bir sesle. Korkuyordum ve korktuğumu saklayamıyordum.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Duydun," dedim titrek bir nefesle. "Bana babandan kurtulmak için bana ne olacağını düşünmeden beni bu işin içine sokmadığını söyle."

"Seni kullanmadığımı mı söyleyeyim yani?" dedi bu fikir midesini bulandırıyormuş gibi.

Benim de midem bulanıyordu.

"Evet," dedim kafamı sallayıp.

Belimdeki sağ eli beni kendisine çektiğinde elimi omuzuna yerleştirdim. Yüzü yüzümden on santimetre kadar uzaktaydı ve Aral kaşlarını çatmış, gözlerimin içine bakıyordu.

"Sana dedim ki Lina..." dedi tane tane. "Seni öpmeden önce sana dedim ki: 'Seni değil Ekin için dünya için bile feda etmem.'" Nabzımı kulaklarımın altında, belimi tuttuğu o noktada, elimi tuttuğu parmaklarımda hissediyordum. "Demedim mi?"

Demişti. Beni öpmeden önce...

"Sana ben seni kaybedemem, demedim mi?"

Demişti.

"Sen benim için hazinesin, demedim mi sana?"

Demişti.

"Lina," dedi gözlerime bakarak. İçi gidiyor gibiydi. "Ben sana içimi bir görsen demiş miydim?"

Demişti. Beni öpmeden önce.

"Korkuyorum," dedim vücudum titremeye başlarken. Panik atağın hiç sırası değildi şu an. "Çünkü sadece sen varsın."

Gözlerini kapattı kıyamıyormuş gibi bana. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama dedim ya Lina... Ben sana hiç rol yapmadım."

Demişti.

"Üzgünüm," dedim, suçladığım şey için. Hayır, ondan şüphe ettiğim için.

İç çekip beni kollarının arasına aldığında kollarımı ona sardım büyük bir ihtiyaçla. Başımı boynuna gömüp sıkıca sarıldım ona. O olmasa ne yapardım, nereye giderdim bilmiyordum. Bu yüzden çok korkuyordum ve bu yüzden onun hakkında kötü düşünmek istemiyordum. Ona bu kadar ihtiyacımın oluşu ve ihtiyaçtan da öte onun yanında olmak isteyişimi açıklamak kendimi güçsüz hissetmekle aynı şeydi.

"Lina," dedi sıcak nefesi omzumu ısıtırken.

"Hım," diye mırıldandım kokusunu içime çekerek sakinleşmekle meşgulken.

"Kahve içmek için sözleştik ya hani..."

Kafamı salladım devam etmesi için.

"İlk kez tamşıyormuşuz gibi olsun istiyordun değil mi? İlk izlenimden bahsetmiştin."

Kafamı salladım yine kalbim acırken.

"Seninle bir kafede buluşup her şeyi anlatmak istiyorum."

Her şeyden kastını biliyordum. Sustuklarından bahsediyordu ve sustuğu şeylerin Aral'a büyük bir yük olduğunu ilk kez o an hissettim.

"Ama geç kalmayacağını söylemiştin," diye hatırlattım ona.

Onayladı beni. "Kalmayacağım," dedi net bir sesle. "Sadece her şey bittiğinde her şeyi anlatmak istiyorum."

"Her şeyi mi? En başından?"

"Her şeyi. En başından," dedi saçlarımı okşarken. "Seni bile..."

Kalbim sancıdı. Bana beni bile mi anlatacaktı? En başından? Burnumun direğinin sızladığını hissettim. Garip bir sıcaklık sarmıştı içimi.

"Olur," dedim. "Çok isterim."

Çok isterdim ve bir şeyi çok istemek aslında onu olmadan mezarına yatırmakla aynı şeydi. Biliyordum bunu. Ama çok istemekten alıkoyamadım kendimi.

O sırada sehpanın üzerindeki telefonunun titreşim sesi doldurdu salonu. Ondan ayrılmam lazımdı. Mecburdum. Maalesef...

Kollarımı gevşetip geri çekildim. Aral şöyle bir yüzüme bakıp iyi olduğumu görünce derin bir nefes aldı ve sıkıntıyla elini telefonuna uzattı. Yiğit arıyordu. Aral dişlerini sıkıp ayağa kalktı ve istemeye istemeye açtı telefonu. Savcı ona kızmış olmalıydı çünkü Aral yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Aral, ikimizin de doğrusuna ters düşmeyeceğini söylemişti ama Asaf'a giderken fikrimi bile sormamıştı. Onu tutup değmezdi de diyemiyordum çünkü Aral için değerdi, biliyordum. Sıkıntıyla dudaklarımı soymaya başladım o telefonda konuşurken. Başına gerçekten bir iş gelmezdi değil mi? Prosedür gereği ifade vermesi lazımdı, ben de vermiştim kaçırıldığımda. Belki benim de tekrar ifade vermemi isterdi Yiğit... Bilmiyordum.

Aral en son, "Geliyorum," diyerek telefonunu kapattığında meraklı gözlerimle onu izliyordum.

Derin bir nefes alıp telefonunu cebine kaldırırken sağ eli alnına dökülen tutamları geriye çekiştirdi. "Bu işten sonra," dedi yorgun bir ifadeyle. "Tek işim sensin, söz."

Kafamı salladım. Aslında şimdiden birkaç sorumu cevaplamıştı ve bir mola vermek fena olmazdı. Söz vermişti hem. Akşama kadar kafamı toparlar, sorularımı hazır ederdim. Hem belki bazı sorularımın cevabını adliyeye gidince alabilirdim.

"Ben üzerimi giyeyim," deyip kalktım ve odasına ilerledim.

Buraya gelirken giydiğim kazağımı geçirdim üzerime. Boğazlı salaş bir kazaktı. Altımda siyah bir eşofman altı ile gelmiştim zaten. Saçlarımı kazağımın içinden çıkarmadan salona döndüm. Aral kabanını giymiş beni bekliyordu. Kabanımı giyip ceplerimi kontrol ettim. Telefonumu elime aldım ve çıktık evden.

Aşağı inerken annemi arayamayacağım için Güneş ablayı aramayı düşündüm ama bu çok bencilce geldiği için çekindim.

"Aral," dedim gözlerimi ona çevirirken. Asansörden iniyorduk o sırada. Ondan benim için arayıp sormasını rica edecektim.

"Annen iyi," dedi gözlerime bakarak. Telefona boş boş bakıp ona döndüğüm için anlamıştı derdimi. "Konuştum ben sabah Deniz'le. Alin'le de konuştum hatta. Seni sevdiğini söylememi istedi. Seni benden daha çok seviyormuş, o yüzden benimle katiyen evlenmeyecekmişsin. Katiyen kelimesini nereden öğrendiyse artık," dedi Aral kaşları hafifçe çatılırken.

Yüzümde bir gülümseme belirirken minnettar bir ifadeyle baktım ona. "Teşekkürler."

O an Alin'i çok özlediğimi hissettim. Onunla uyumayı, konuşmayı, boyama yapmayı özlemiştim. Bana en çok ihtiyacı olduğu zamanlarda başka insanlarla yetinmek zorundaydı.

İç çektim binadan çıkarken. Rezidansın çıkışında bizi Kürşat bekliyordu. İkimiz de arka koltuğa geçtik ve doğruca Şişli'ye sürdü Kürşat. Gergindim çünkü Aral ne yapmıştı, bilmiyordum. Belki de bir şeyle bile suçlanıyordu... Belki de değildi, Asaf kesinlikle Aral'a sıkıntı çıkarırdı.

Gerginlikten titrettiğim dizimi tuttuğunda Aral'a baktım. Beni izliyordu öylece sanki hiç derdimiz yok gibi bir sakinlikle. O sakinliği soğukkanlılık mıydı emin olamıyordum bazen ama baktığımda beni de sakinleştirmesini seviyordum.

"Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Sorun yok. Sakin."

Bir şey söylemedim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu ilgiyle bakarken yüzüme.

"Doğrularımız ters düşmez, dedin," diye hatırlattım ona. Kafasını salladı. "Düştü mü?"

"Alacağımı almam ters düşürür mü bizi?" diye sordu. *Yirmi yedi dakika...*

"Düşürmez," dedim. Düşürmezdi. *Ama ya ayrı düşürürse?*

"Güzel," dedi gözlerime bakarak. "Düşmemişiz."

Adliyeye gelmemiz on beş dakika kadar sürmüştü. Hâlâ gergindim fakat bunu belli etmemeye çalışıyordum. Aral'ın ne yaptığını bildiğine inanmak istiyordum. Sorun yok, diyorsa bir bildiği olmalıydı. *Taştan duvardan Lina nereye kaybolmuştu?*

Arabadan inip üşüyen burnumu kazağımın uzun boynuna saklarken Aral arabanın etrafından dolandı ve bana elini uzattı. Kafamın içinde hiç rol yapmadığını söylediği sesi yankılanırken bana uzattığı elini tuttum. Kalbim göğsüme çarptı, *ne anlamlar çıkarmalıydım bundan?*

Parmaklarımız birbirine kenetlenirken girişe doğru yürüdük. O an aklıma buraya geldiğim ilk an geldi. *On ocak...* Daha dün gibiydi. Aral'ı üçüncü kez görmüştüm burada, elimi tutmuştu ve bir el ilk defa bir tehdit gibi hissettirmemişti. Şimdi o eli tutuyordum. O el bana uzanıyordu ve ben tutuyordum. Hiç çekinmeden, inkâr ettiğim bir hevesle tutuyordum elini.

Güvenlikten geçip botlarımızın mermer zeminde çıkardığı sesler eşliğinde asansöre, oradan da Yiğit'in odasına ilerledik. Bu koridorda hiç iyi anılarım yoktu. Berbat bir anın başlangıcıydı, hep öyle gider sanmıştım ama artık biraz daha dayanılabilirdi. Elimi tutan adamdı sebebi. Aral'ın elini sıktım istemeden.

Adımlarımız Yiğit'in odasının önünde dururken dişlerimle dudaklarımı soyuyordum. Sol eli uzanıp çenemi tuttu ve başparmağı altdudağımı dişlerimden kurtardı. Muhtemelen kanatmıştım. Parmağı dudağımı silerken tüylerim diken diken oldu.

"Arabada beklemek ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. Yiğit'in odasının kapısı açıldığında onu gördüm masasında, kapısını açan kadın onun kalemi olmalıydı. O an benimle konuşurlarken içeride yalnızca üçümüzün olduğunu anımsadım. Aral'ı üstüme geldikleri için suçlamıştım ama aslında o odada söylediklerimi hiçbir zaman kanıt olarak kullanamayacaklardı çünkü kalemi, söylediklerimi tutanak olarak tutmamıştı. Yani aslında başından beri gerçekten benim yanımda olduklarını ispatlayabilecek noktalardan biriydi bu da. Sadece ne bilip bilmediğimi öğrenmek istemişlerdi.

"Buyurun Aral Bey," dedi kadın nezaketen gülümseyerek.

Aral'ı tanıdığı belli oluyordu ama gergin bir gülümsemeydi yüzündeki. Yiğit de gergindi, belli oluyordu. Başını kaldırıp bize baktığında bana başıyla selam verip Aral'a çevirdi gözlerini.

"Alalım ifadenizi Aral Bey," dedi resmi bir sesle.

Onu hep profesyonel çalışırken görmüştüm, bana bir kere bile istisna göstermemişti ve Aral'a da göstermeyeceği belli oluyordu. Belki de Aral'ın bahsettiği bedeller yüzünden bu kadar katıydı...

"Kürşat," dedi Aral bakışlarını Kürşat'a çevirirken.

Sonra bana bakıp göz kırptı ve odaya girdi elimi bırakıp. Kapı kapanırken sıkıntıyla bir nefes verdim. Ateşim olduğu için soğuk soğuk terliyordum ve gergin olmanın da pek faydası olmuyordu bu duruma. Burayı da sevmiyordum hiç.

"Avukatı yok mu?" diye sordum Kürşat'a gözlerimi çevirip.

Kürşat'ın yüzünde tatsız bir ifade oluştu. "Var."

Kaşlarımı çattım. Avukatı derken neden yüzünü ekşitmişti. "Avukatı... Ekin değil, değil mi?"

Yeni tıraş olan yüzüne dokunurken duvar kenarına yanıma geçti. "Kafasında bir plan var. Bırakalım kendi bildiği gibi oynasın."

Kaşlarımı çatarken gözlerimi Yiğit'in isimliğine diktim. "Ona izin vermemeliydiniz," diye söylendim. "Asaf'ın ondan şikâyetçi olmamasına imkân yok. Nefret ediyor Aral'dan. Kendisi yandı, Aral'ın da başını yakmak için elinden geleni yapacak," diye endişelerimi bir bir dökmeye başladım ortaya.

"Lina," dedi Kürşat sakin bir sesle. "Eğer Aral'ı yakabileceği bir şey olsaydı bu belki bir tehdit olabilirdi ama yok." Netti bu konuda. "Aral yaptığı her şeyin nelere sebep olabileceğinin farkında değil midir sence?"

"Kalbi aklının yoluna çıkarsa sarpa sarar, demiştin," dedim gözlerimi ona çevirip. "Asaf'a giderken sence aklı mıydı onu yöneten kalbi mi?"

Yüzündeki bakış değişti. "Anlattı mı sana?" diye sordu üzgün bir ifadeyle.

Kafamı salladım üzgün bir ifadeyle.

"Bunları o yüzden ona değil bana söylüyorsun yani," dedi. "Kızgınsın gittiğine ama sebebini bildiğinden susmayı seçtin."

"Önemi var mı?" diye sordum sıkıntıyla.

"Var," diye onayladı beni. "Konu için yok belki ama Aral için var. Önceden olsa susmazdın, paylardın onu."

"O kadar gaddar değilim. Anlattığı halde kızamazdım."

Kafasını salladı. "Anlatmazdı," diye belirtti. "Onu anlamayacağını bilse anlatmazdı. Ve sen Lina, gaddar değilsin belki ama kızdığında dilinin kemiği olmuyor ve bu da bir tür acımasızlık sayılır."

Haklıydı. Bir şey söylemedim. Gerçekler yüzüme vuruluyor diye ona kızacak değildim.

O sırada koridora giren kişiyi görünce kaşlarım çatıldı. Ekin Çakırca, üzerinde siyah bir takım, elinde pahalı bir marka deri çanta, geriye taradığı saçları ve altın çerçeveli gözlükleriyle bize doğru yürüyordu. *Avukatı gerçekten Ekin miydi? Onu savunmasına gerçekten izin mi verecekti? Sanki Kara Çakı'ymış gibi? Kara Çakı olarak mı savunulmak istiyordu? Bunu gerçekten yapıyor muydu? Asaf'ı ondan kaçıran Ekin değil miydi zaten? Aklından ne geçiyordu?*

Ekin bana yapmacık bir şekilde gülümseyip Yiğit'in kapısını çaldıktan sonra içeri girdiğinde bakışlarımı Kürşat'a çevirdim.

"Aral, Kara Çakı olarak mı savunduruyor kendini?" diye sordum anlamayarak.

Kafasını iki yana salladı. "Asaf, kolluk kuvvetlerinin elinin altındayken onunla iletişime geçebilmek için üç yetkiden birine sahip olması gerek: Hâkim, savcı ya da avukat. Şeytana karşı kendini savunacak olsaydın seni kimin savunmasını isterdin?"

"Başka bir şeytanın," diye cevapladım sorusunu.

Kafasını salladı. "Asaf'ı da avukatlarını da korkutabilecek tek bir kişi var. Hükümdar Çakırca'nın sağ kolu, oğlu ve avukatı olan Ekin Çakırca."

"Asaf'a kendisi yardım etmemiş miydi?"

Onayladı beni. "Kendi başına iş ördü işte. Yaş tahtaya basmaz o. Aral'ın bulacağını da sonra işin kendisine döneceğini de tahmin etmiştir. Aral da bilerek onu uğraştırıyor. O da Aral'la oynadığını düşünüyor."

İkisi de birbiriyle uğraşıyordu yani aslında. Bitmeyecek bir körebe oyunu gibiydi ama ikisi de birbirini görüyordu.

Aral yarım saat kadar sonra Ekin ile çıktı o odadan. Kendisini Ekin'in savunmasına izin verdiği için sinirli olacağını düşünmüştüm ve çıktıkları an aralarındaki o gerilimi hissedebildim. İçeride ikisi de profesyonel davranmıştı muhtemelen ama odadan çıktıklarında ikisi de birbirine küs iki kardeşten öte değildi.

Önümde durduğunda, "Ne oldu?" diye sordum merakla Aral'a.

Diliyle dudaklarını ıslattı. "Bir şey olmadı. Hallediyor," dedi Ekin'i kastederek.

Gözlerimi Ekin'e çevirdiğimde yüzünde ifadesizlik vardı. Mavi gözleri o kadar koyuydu ki denizi anımsatıyordu.

"Hürriyete el koyma, darp ve gasp," dedi Ekin gözlerime bakarak sanki burada olmamızla hiç alakası yokmuş, Aral'ı buna itmemiş gibi.

Kaşlarımı çattım ona bakarken. "Gasp?"

Alaylı bir gülümseme ile Aral'a baktığında Aral'ın kendisi cevapladı. "Fotoğraflarını aldım."

Aral'a baktım şaşırmış bir ifadeyle. "Fotoğraflarını yanında gezdiriyordu. Aldım," dedi herhangi bir eleştiriye mahal vermeyecek net bir sesle. Sonra gözlerini Ekin'e çevirdi. "Ekin," dedi uyarır gibi. "Bana olan öfken falan eyvallah da... En azından *bu konuda* gevşek gevşek konuşup benim asabımı bozma."

Ekin'in yüzündeki alaylı gülümseme silinir gibi oldu. Bir an gözlerindeki hüznü ve öfkeyi gördüm. Öfkesi Aral'a karşı değil, Asaf'a karşıydı. Çünkü Aral'ın annesine yapılanlara karşı öfkesinin bunlara sebep olduğunu biliyordu o da. Acaba bunun için de Aral'ı suçluyor muydu?

"Ne olacak peki?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

Ekin bana çevirdi gözlerini. "İşler yolunda gitmezse sevgilinden bir süre ayrı kalman gerekebilir," dedi bana, benden hiç hazzetmiyormuş gibi bakarken.

"Ekin," dedi Aral onu uyarır gibi.

İçimdeki endişe tohumları göğüskafesimi bir sarmaşık gibi sararken gözlerimi Aral'a çevirdim. "Aral?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi sakinliğini bir an olsun bırakmadan. "Sorun yok. Halledemeyeceği bir şey değil Ekin'in."

"Hürriyete el koymak, diyor," dedim ona kızarak. "Ne olduğunu bilmiyor gibi mi duruyorum?"

Asaf'ı neyle suçlayıp köşeye sıkıştırdıysak Asaf da Aral'ı onunla köşeye sıkıştırmıştı şimdi. Aral endişeli yüzüme bakarken derin bir nefes alıp elimden tuttu ve bizi koridorun çıkışına yönlendirdi.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordum ona kızarak. "Ne olacak şimdi? Ya Ekin sana yardım etmezse?"

Bizi koridordan çıkarıp sakin bir köşeye ilerlerken, "Bir şey olacağı yok," dedi üstüne basa basa. "Ekin halledecek." Emindi. Hatta yapmak zorundaymış gibi söylüyordu bunu. Babası yapmaya mı zorlardı onu?

"Nasıl halledecek?" diye sordum. İkna olmak istiyordum. "Asaf her şeyini kaybetti zaten. Seni de yanında götürmek için her şeyi yapar."

Adalet denen şeye inanmıyordum. Kötüler hep kazanırdı ve biz kötü olan taraf değildik. Babası vardı ama biz babasının yanında değildik. *Ya Kara Çakı olmak zorunda kalırsa? Ya Aral'a şart koşarsa babası? Ya çoktan koşmuşsa? Ya Aral kabul etmezse ve onu kaybedersem?* Kaybetmek işte bu kadar kolaydı. Bir öfke anı, bir mantığı elden bırakış; her şeyin sonu ve bir kaybediştı. Nefesim daralıyor gibi hissettim.

"Lina sakin ol," dedi Aral paniklediğimin farkında olarak. Beni koridordaki bekleme alanında duran sandalyelerden birine oturtup önümde diz çöktüğünde ellerim titriyordu. Sağ elini oturduğum koltuğa yaslarken sol eli ellerimi tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyorum. İçeri falan da girmeyeceğim."

"Söz vermiştin," diye kızdım ona. "Doğrularımız ters düşmeyecek, diye söz verdin. Benden hiçbir şey saklamayacağına söz verdin. Bensiz bir yere gitmeyeceğine de söz verdin."

Gözlerini kapatıp nefes verdi. Kalbim göğsüme öyle hızlı çarpıyordu ki dudaklarımdan sakince nefes vermeye başladım sakinleşmek için. Düşünmeye çalıştım. Bir şey yapamaz mıydım? Belki ben konuşsam beni dinlerdi? Aral asla kabul etmezdi ve sırf Aral'ı çıldırtmak için Asaf benim ricamı dinlerdi biliyordum. Öyle biriydi. Benim âcizliğimden zevk alırdı.

"Ben onunla..." demiştim ki alev alev yanan gözleri cümlemi yarıda kesti. Kendi âcizliğimi geçtim bu, Aral'ı da âciz gösterirdi. Asaf gibi birine karşı Aral'ın boynunu eğemezdim. Olmazdı.

"Şikâyetimi geri çekeceğim," dedim bu kez.

"Hayır çekmiyorsun," dedi net bir sesle.

"Çekeceğim!" diye sesimi yükselttim. "Ben ondan şikâyetçi olmayacağım, o da senden. Karşılıklı uzlaşacağız."

"O adamla uzlaşmıyorsun," diye sesini yükseltti o da bana hafifçe. "Karşılıklı hiçbir şeyin olmayacak onunla."

Sağ elimi çekip omzuna vurdum sinirle. "Haklıydık!" diye kızdım ona. "Ama şimdi o da haklı!"

"Bana istediğin kadar kız ama şikâyetini geri çekmeyeceksin," dedi asla geri adım atmayarak. "Köşeye sıkıştı. Hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğiz."

"Biz de sıkıştık!" Omzunu sıktım bu kez. "Şikâyetçi değilim artık. O da senden şikâyetçi olmayacak."

Gözlerinde üzgün bir ifade belirdi o an. O an ne yaptığımı fark ettim. Aral'ın yaptıkları yüzünden Aral'a bir şey olmasın diye beni kaçıran,

uyuşturucu veren ve bir sürü kirli şeyler düşünen bir adamdan şikâyetçi olmayacağımı söylüyordum. Kafasında bok gibi bir adam olmuştu muhtemelen.

"Seni kaybedemem," diye açıkladım durumu. Beni yanlış anlamasını istemiyordum. Korkumdan burnum akmaya başladı. "Seni daha nelerle suçlar farkındasın değil mi? Babanı kullanacaklar sana karşı ve Aral, iyiler kazanmaz. Biz kim olmak istersek isteyelim insanlar bizi ailemizin bir yansıması olarak görecek ve seni buna mecbur bıraksınlar istemiyorum."

Gözlerim dolduğunda Aral beni kollarının arasına aldı. Korkuyordum, kızgın ve üzgündüm. Göğüskafesimde bir ağırlık hissediyordum. Bu kollarda bir daha olamayabilirdim ve bu düşünce korkunç geliyordu.

"Hepsi benim suçum," dedim. "Gitmeseydim eğer..."

"Sakın," diyerek sözümü kesti. "O şerefsizin kirinden kendine pay çıkarma Lina."

"Gitmeseydim o yirmi yedi dakikayı yaşamazdın. Kontrolünü kaybetmezdin," dedim dudaklarım omzuna yaslı olduğu için boğuk çıkan sesimle.

"Kaybetmedim," dedi net bir sesle. "Lina... Ben sana Mehmet Ali'nin mesleğini söylemiş miydim?"

Kafamı iki yana salladım. Şimdi neden bundan bahsediyordu?

"Söylemedim," dedi o da beni onaylayarak. "Bu bir sır."

Burnumu çekerek omzundan kaldırdım başımı ve yüzüne baktım biraz şaşırarak. "Sır," diye mırıldandım. Mehmet Ali istihbaratta mıydı? Bunu mu kastediyordu? Mehmet Ali'ye bul, demişti. Savcıdan önce onlar bulmuşlardı. Sonra da rahat bir şekilde polise mi teslim etmişti?

Burnumu çektim yine. "Her şey yolunda mı yani gerçekten?"

Kafasını salladı nemli kirpiklerimi silmek için yanağımı okşarken.

"Bana anlatmadığın şeyler var," dedim siyah gözlerine bakarken. Biraz olsun rahatlamıştım. Anlatamadığı şeyler olduğu halde en azından anlatmaya fırsatı olduğu için rahatlamıştım. Şaka gibiydi ama yaşanıyordu.

"Evet," dedi gözlerime bakarken.

"Anlatacak mısın peki?"

"Anlatacağım," dedi sağ gözümü okşarken. "Tek işim sen olduğunda; anlatacağım."

"Ekin niye o zaman?"

Gülümsedi bana. Stresin ortasındaki kavrama gücümdü sanırım onu gülümseten. Doğru soruları sormuştum galiba yine.

"Usulüne uysun diye," dedi kısaca. "Asaf uzlaşmak için bir tek onunla pazarlığa oturur. Sıradan bir adamın Asaf'tan alabileceği hiçbir şey yok, o da bunun farkında. Babama yaranmak, hatta şansı varsa onun adamı olmak için elinden geleni yapacak."

"Biz de Ekin'den öğreneceğiz?"

Kafasını salladı. "Evet, öyle yapacağız."

"Sana yardım mı ediyor yani Ekin aslında?"

"O..." deyip öfkeyle bir nefes aldı. Asaf'tan bahsediyordu. "Şerefsizin, sana olan zaafını Ekin bilmiyordu. Öğrendi. Bizi aynı paydada bölen en büyük derdimiz ortak."

Anneleri... Ekin, Asaf'ın bana yapmak istediği şeyi öğrenmişti şimdi ve annesi için yardım edecekti ona.

Anladım, der gibi kafamı salladım. "Niye korkutuyor o zaman beni?" diye söylendim burnumu çekerken. "Gidip ağzına vurmak istiyorum."

"Yapabilirsin," diye onayladı beni hafif bir gülümsemeyle bana bakarken.

Onu da üzmüştüm istemeden. Cidden benim dilim kemiksizdi ve gerçekten acımasız olabiliyordum sanırım. O sırada gözlerim bize bakan bir kadını fark etti. Bir kadınla konuşuyordu ama bize bakıyordu o sırada. Defne'ydi. Neden buradaydı bilmiyordum ama burada olmasını sevmedim o an. İçimde kıskançlık benzeri duygular yeşerdi. Bana değil, Aral'a bakıyordu çünkü. İkinci kez karşılaşıyorduk ve bana hiç bakmıyordu. Yok sayıyordu beni ama ben vardım. Hep olmak istiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kendime engel olamadım. Kollarımı Aral'ın boynuna sarıp sarıldım ona sıkıca. Aral ona sarılmama şaşırmış olacak ki kaskatı kesildi bir an. Ona durduk yere sarılan biri değildim, genelde o bana sarılırdı ve ben kabul ederdim ama bu kez sarılan bendim. Ve bu, ona üzüldüğüm için değildi. Tamamen kendim için sarılıyordum. Ona yüzünü dönsün istemiyordum. Aptalcaydı ama ona baksın istemiyordum.

Aral'ın şaşkınlığı birkaç saniye sürdü yalnızca. Sağ kolu belime sarılırken sol elini kafamın arkasına yasladı ve Defne ancak Aral sarılınca baktı bana. Göz göze geldik ve kendimi kötü biri gibi hissettim. Çünkü o görsün diye yapmıştım biraz ve Aral ile ilişkim gerçek bile değildi aslında. Ama ben öyle olduğunu düşünsün istemiştim. Bu beni kötü biri yapardı düpedüz.

"Ben kötü biriyim," diye fısıldadım keyifsiz bir sesle.

"Kötülük bile, Lina," dedi saçlarımın üzerine sıcak nefesi çarparken. "Sana karşı kazanamaz."

O ne demekti bilmiyordum ama iyi bir şeydi sanırım. Hak etmediğim bir şeydi. Aral'ın saçlarına dokunup derin bir nefes aldım ve ayrıldım ondan. Burnumu çekerken yüzüme yapışan saçlarımı düzelttim.

İlgili bakışları yüzümde gezindi. "İyi misin?"

Kafamı salladım. "İyiyim."

"Sana *waffle* alayım mı?" diye sordu gönlümü almak ister gibi. İç çekti sonra. "Yine kendime düşman ettin beni Lina."

Kaşlarımı çattım. "Ben mi ettim seni?" diye sordum ona kızarak. "Ben çok mu memnunum?"

Yanağımı sıktı hafifçe. "Kızma minik aslan, kızma." Sıkıntıyla nefes verdi. "Benim suçum, biliyorum."

Kendini suçlamasını sevmemiştim. Ne suçumuz vardı ki yaşamak istemekten başka?

"Suçlama kendini," dedim omzuna düşen bir saç telimi alırken üzerinden. "Ama söz verdin. Çözeyim seni, dedin. Çözeceksin beni."

Gülümsetti bu söylediğim onu. Kurnaz biriydim galiba.

"Çözeceğim seni," diye onayladı beni.

Bugün bana kaçmadan ve susmadan verdiği cevaplar aslında içime bir kurt düşürmüştü. Dün ne olmuştu da bugün beni çözmeye bu kadar hevesliydi bilmiyordum ama belki de paranoyağın tekiydim.

Elimden tutarak çöktüğü yerden kalkıp beni de kaldırdı. Kürşat ve Ekin'in yanına dönmek üzere arkasını döndüğünde Defne'yi görmüş olmalıydı o da. Merakla yüzüne baktım, öylece karşısına bakıyordu. Onun için görüş açısında önemli bir şey yok gibiydi ama öylece de yanından geçip gitmedik.

Defne ona hafifçe gülümsedi. "Selam," dedi nazik bir tonda.

Mağarada yaşadığımdan ya da ne yaşadıklarını tam olarak bildiğimden değildi ama eski sevgili oldukları halde bu kadar rahat iletişim kuruyor olmaları bana garip geliyordu.

Aral onunla buluşmaya gittiğinde Şahin ve Mehmet Ali'nin tavırlarından anladığım kadarıyla Defne'ye pek sıcak bakmıyorlardı. Aral haksızlığa uğramış gibiydi sanki ama ne Aral ne de Defne bunu takıyor gibiydi. Aral alttan alıyordu belki de... Yapardı çünkü. Ama eğer öyleyse Defne nasıl rahat ediyordu? Kaşlarımı çattım. Şimdi de konunun ne olduğunu bile doğru düzgün bilmeden kıskançlık edip üstüme vazife olmayan şeyleri mi takıyordum kafama? Aferindi bana. Neredeydi madalyonum? Getirilsindi hemen.

"Selam," dedi Aral ve gözlerini bana çevirdi. Bizi tanıştıracağını hiç düşünmediğimden şaşırdım bana bakmasına. Ben yokmuşum gibi selamlaşırlar ve yolumuza devam ederiz diye düşünmüştüm ama Aral beni yok saymamıştı. "Lina, Defne," diye tanıştırdı beni onunla.

Gözlerimi Defne'ye çevirdiğimde o da bana çevirmek durumunda kaldı. Bana bakmak istemeyişini anlayabiliyordum aslında.

"Lina'dan bahsetmiştim sana," dedi Defne'ye.

Benden Defne'ye mi bahsetmişti?

"Evet," dedi Defne hafifçe gülümseyerek. "Memnun oldum Lina."

Elini uzattığında ben de ona uzanıp tokalaştım.

"Ben de," dedim nezaketen gülümseyerek.

Güzel bir kadındı ve çok narin birine benziyordu. Konuşması, bakışları, tokalaşması, her şeyi narindi.

"Babamı görmek için gelmiştim ben de," diye açıkladı burada oluşunu. Babası hâkimdi, Aral söylemişti. "Siz neden buradasınız? Bir sorun mu var?"

Aral kafasını iki yana salladı. "Halledilmeyecek bir durum değil."

Defne onu onaylarken Kürşat ve Ekin'in koridordan çıkıp bize doğru ilerlediklerini gördüm. Yiğit de kabanını giymişti ve bizi görünce kaşları çatıldı bir an. Neye kaşlarının çatıldığım anlamamıştım ki biri Aral'ın ismini söylediğinde tüylerim diken diken oldu.

Kafamı omzumun üzerinden çevirip arkamızda, beş metre kadar ötemizde elleri kelepçeli, kar beyaz teni morluklar içindeki Asaf'ın kolunda polislerle çıkışa doğru götürüldüğünü gördüm. Mide özsuyum kaynadı göz göze geldiğimizde.

"Dikkat et," dedi nefret dolu gözlerle Aral'a bakarken. "Yine elinde patlamasın," derken çenesiyle beni işaret etti.

Aral'ın elimi tutuşu sıkılaşırken Kürşat görüş açımı kapattı Asaf'ı görmemi ya da onun beni görmesini istemiyormuş gibi.

Aral, "Senin evveliyatını," diye başlamıştı ki Yiğit, "Arkadaşlar," diye hiddetli bir sesle polis memurlarına seslendi. "Tarafların birbirine girmesini mi bekliyorsunuz? Çıkarın şunu şuradan!"

Asaf yine demişti. Ne demekti ki bu? Defne ile beni gördüğü için terk edilmesini mi kastetmişti yoksa ona gittiğim için Aral'ın başına iş açtığımı mı?

"Ben, Asaf'ı tekrar sorguya almak üzere emniyete götürüyorum. Ekin de geliyor sanıyorum ki?" deyip soran bakışlarla Ekin'e döndüğünde Ekin onu onayladı.

"Tabii Savcı'm," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Ben de girmek istiyorum," diye atıldığımda hepsinin gözü bana çevrildi.

"Giremezsin," dedi Yiğit gözlerini bana çevirip. Sert değildi sesi ama yumuşak da değildi.

"Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Konuşma hakkım yok mu?"

Onun da kaşları çatıldı hafifçe. "Suçluyla mağdurun aynı masaya oturtup konuşturulduğunu nerede gördün Lina?"

"O zaman ben de izlemek istiyorum," diye değiştirdim isteğimi. Ne anlatacağını duymak istiyordum.

"İzleyemezsin," dedi bu kez de.

"O neden?"

"Çünkü yasal değil," diye açıkladı kısa ve öz bir şekilde. "Neyi bilmek istiyorsan daha sonra bana ya da avukatınız Ekin Bey'e sorabilirsin. Ben de sana bilmen gerekenleri anlatırım."

"Bilmem gerekenleri," diye tekrar ettim söylediklerini. "Siz karar veriyorsunuz yani..."

"Evet," dedi onu suçladığım şeyden hoşlanmayarak. "Bir cumhuriyet savcısı olarak karşı tarafların beyanı hakkında kimin neyi ne kadar bileceğine davanın iyiliği için ben karar veririm."

İşini yaptığını biliyordum. Onu bunun için suçlayamazdım ama ona sinirlenmeden de edemiyordum bazen.

"Ne zaman konuşabiliriz peki?" Uysal ve barışçı olmak daha iyi olurdu sanırım.

"Bugün değil," dedi kol saatine bakarken. "Tek işim siz değilsiniz," deyip Aral'a baktı.

"Eyvallah," dedi Aral yalnızca.

Aral'ın gözlerinin içine bakarak, "Dikkat et kendine," dedi Yiğit, ciddi bir ifadeyle.

Tüylerim ürperdi. Neden öyle söylemişti ki şimdi?

"Ederim," dedi Aral yalnızca.

Ardından Yiğit de çıkışa yöneldi. Ekin de gitmeden önce gözlerini bana çevirdi.

"Bana da sormak istersen numaramı sevgilinden alırsın."

"Çok mu umurunda?" dedim ondan asla hoşlanmadığım için soğuk bir ifadeyle.

Alaylı bir gülümseme belirdi yüzünde. "Kolay manipüle edilebiliyorsun çünkü dürüstlük ile yalanı seçemiyorsun. Seni ona düşman etmek epey kolay ve senin ondan kaçman, el değiştirmen demek."

Kaşlarımı çattım. Beni Aral'a düşman etmek kolay falan değildi. Hiçbir şey bildiği yoktu.

"Bu senin neden umurunda?" diye tekrar ettim buz gibi bir ifadeyle yüzüne bakarken.

Burnundan güldü. "İstediğim kartın göremediğim elde olmasındansa gördüğüm elde olmasını tercih ederim."

"Ekin," dedi Aral buz gibi bir sesle. "Sınırı aşma."

Ekin ellerini havaya kaldırdı alaylı bir gülümseme ile. Sonra gözlerini, varlığını bir anlığına unuttuğum Defne'ye çevirdi.

"Temelli mi döndün İstanbul'a?" dedi küçümser bir sesle.

Sesindeki o alaylı ton beni o kadar rahatsız etti ki Aral ile aynı anda koluna uzanıp tuttuk ve "Kes," dedik aynı anda.

Bunu çalışsak bu şekilde yapamazdık sanırım. Bu yalnızca bizi görenleri değil Aral'ı ve beni bile şaşırtmış, bir tek Ekin'i eğlendirmişti.

"Aynı kişi oluyorsunuz. Eğlenceli," deyip kollarını çekti bizden ve baş selamı verip çıkışa yöneldi.

Defne'nin mahcup bir sesle, "Sorun değil," dediğini işittim. "Gitmem gerekirdi zaten. Affedersiniz."

Gözlerimi ona çevirdim. Evet, aslında bunları duymamasını tercih ederdim ama Ekin'in ona olan tavrı beni sinir ediyordu. Kimse birini sevdiği için bunları hak etmezdi. Korkup kaçmışsa ne vardı yani? İnsanlar korkamaz mıydı? Herkes aşkı için ölüme meydan okumak zorunda mıydı? *Yaşamak istemenin nesi yanlış?*

Kafamı iki yana salladım, önemli değil, der gibi. "Hak etmediğin bir şey söylediklerinde susmamalısın," dedim gözlerine bakarak. "Asla susmazlar çünkü."

Aral'ın beni izlediğinin farkındaydım ve şu an burada durmuş eski sevgilisine nutuk çekiyordum. Biraz utanmış hissettim.

"Ekin'in kusuruna bakma," dedi Aral, onun üstüne kalan bir mahcubiyetle. Ekin ve babasının onu mahcup etmesinden nefret ediyordum. "Ama Lina haklı. Hak etmediğine susman gerekmiyor."

Bunu söylerken sesinde biraz sinirli bir ton vardı bu siniri Ekin'e değildi bu sefer. Defne'ye karşıydı. Hissetmiştim.

Ardından Aral, "Biz de gidelim artık," dedi konuşmayı bitirmek ister gibi.

"Görüşürüz," dedi kafasını sallayıp.

Ardından bana baktı. Yüzünde bu kez gerçekten samimi bir gülümseme belirdi. Samimi gülümsemesine yapay bir gülümsemeyle

karşılık vermek yerine dudaklarımı bastırdım ve başımla selam verdim vedalaşır gibi.

Ardından ayrıldık oradan. Aral kabanının cebinde titreyip duran telefonunun ıstırabına son vererek gelen aramayı cevaplarken çıktık adliyeden. Asaf'ın söylediğine takılmıştım ama Ekin'in söyledikleri de mantıklıydı aslında. Gerçekten kolay manipüle edilebiliyordum çünkü güvensizdim.

Otoparka indiğimizde Şahin, kuruyemiş yiyerek bekliyordu bizi. Aral'ın arabasını getirmişti.

"Şükür," dedi arabaya yaslanmayı bırakırken. Cebinden Aral'ın arabasının anahtarlarını çıkarıp uzattı. "Eve mi gidiyoruz?"

"Tarık'a uğrayalım bir saatliğine, sonra eve," diye onayladı Aral onu.

Gerçekten gönlümü almak için *waffle* mı alacaktı bana? Bu kadar kolay mı sanıyordu? Başka şeyler de yapsındı. O kadar kolay değildi.

Şahin'in gözleri bana çevrildi sonra. "N'aptın bu mandalinaya? Tadı kaçmış."

Aral kapımı açarken kafasını salladı. "Tadı yerine gelsin diye gidiyoruz zaten."

"Ha *waffle* yiyeceğiz yani?" Gülümsedi. "Ehehehe severim."

Gülüşü güldürdü beni. Çok şapşal biriydi gerçekten. Aral'ın iyi ki böyle arkadaşları vardı. Çünkü güldürüyorlardı beni de.

Aral da kendi koltuğuna geçtiğinde hızla ayrıldık adliyeden.

"Ya Ekin işi batırırsa?" diye sordum. Ekin'e hâlâ çok sinirliydim.

"Batırmaz," dedi emin bir sesle. "Aldığı hiçbir davayı kaybetmedi, yedirmez kendine."

Surat astım. Bir de prensipleri vardı haspamın.

"Sinir oluyorum ona."

"Hakkın var," dedi. Ardından bana çevirdi bakışlarını. "Defne'yi koruman," dedi gözlerime bakarak sanki bundan etkilenmiş gibi, "çok... Değerli bir tutumdu."

Boğazımda bir yanma hissettim. Ne anlamda değerliydi? Gözlerimi önüme çevirdim hiç de umursamıyormuşum gibi.

"İki kişi birbirini sevdiğinde üçüncü kişilere laf düşmeyeceği gibi iki taraf da böyle bir tavra maruz kalmamalı," diye açıkladım fikrimi.

Elini saçlarımda hissettim. Kazağımın içinden çıkarmadığım saçlarımı çıkarıp omuzlarıma dökülmesini sağladı. Sonra da yüzümü görebilmek için sol tarafımdakileri kulağımın arkasına itti nazikçe ve bunu yaparken yanağımı okşadı. İstediği gibi dokunuyordu bana, bu ne cesaretti acaba?

"Evet," diye onayladı beni. "Ve bu düşüncen kimse için değişmiyor gibi."

Gözlerimi ona çevirdim. "Nasıl yani?" diye sordum neyi kastettiğini anlasam da. Kalbimin ritmi hızlanmıştı yine.

"Bu kişi sevgilinin, eski sevgilisi olsa bile değişmiyor yani?" dedi bana sorar gibi açıklayarak.

"*Sahte* sevgilimin eski sevgilisi," diye düzelttim onu, surat asmamaya çalışarak.

"Sahte?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Değil miydik? Kendisi öyle söylemişti. Üstüne bir daha âşık olmam da demişti. Ne dediğini unutuyor muydu adam?

"Öyle demiştin?" dedim sorar gibi. "Bir daha gönlümü kimseye vermem demiştin?"

Güldü bu söylediğime. "Alınmış gibisin?"

"Yoo," diye karşı çıktım anında. "Ne münasebet..."

"Kıskanmadın da yani beni hiç?"

"Hayır," diye inkâr ettim. "Kıskanmadım da seni yani hiç gayet."

"İnanayım ben de o zaman sana gayet," dedi beni taklit ederek.

"Neye inanmak istiyorsan inan," deyip omuz silktim umursamaz bir tavırla.

"Öyle yapıyorum," diye onayladı beni.

Tam şu saniyeden itibaren ona gıcık oluyordum. Gidecek tüm tatlıları deneyecek, onu batıracaktım. *Tabii mümkünse bu...*

Manolya'dan içeri girdiğimizde ferah çiçek kokusu doldu burnuma. Tarık bizi her zamanki neşesiyle karşılarken manzarası güzel bir masaya geçtim. Aral kabanını çıkardı ama ben çıkarmadım çünkü üşüyordum biraz. Ateşim mi düşmemişti yoksa "Lina"lık mı yapıyordum, bilmiyordum. Aral yanıma otururken avcunu alnıma yasladı yine, kabanımı çıkarmadığım için şüphelenmişti o da benim gibi.

"Ateşin çok değil," diye bildirdi bana.

"Çeyrek Polonyalılar da üşüyebilirler," diyerek ufak, cansız bir protesto yaptım tek kişilik.

Gülümsetti bu onu. "Isıtırız."

Kollarıyla mı yapacaktı? Yapsındı da görelimdi. Hani? Söz değil icraat önemliydi.

Kürşat ve Şahin karşımıza oturdular. Sipariş verdik, masada *waffle* yemeyen tek kişi Aral'dı.

"Neden yemiyorsun? Kasların erir diye mi?" diye sordum ona sataşarak. Sataşacaktım çünkü bir kere gıcık olmuştum ona.

"Alerjim var ya Lina," diye hatırlattı ona sataşmama gülümseyerek.

O an elim duraksadı, anlamamıştım tam olarak. "Fındık koydurmazdın?"

"Çikolatanın içinde var," dedi önüme dökülen saçlarımı omuzlarıma doğru götürürken. "*Waffle*'ının meşhur olmasının sebebi çikolatası. İçinde kuruyemiş var."

"Mekânın sırrını dağıtmakta Aral gibi ol," dedi Şahin gülerek. "Tarık duyarsa söver arkandan."

Buna gülemedim çünkü o an Aral'ın hayatı boyunca çoğu tatlıyı doğru düzgün yiyemeyeceğini fark etmiştim.

"Çoğu tatlıyı yiyemiyorsundur o zaman," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle.

"Sorun değil benim için." Çayından bir yudum aldı. "Tatlı ile aram çok yok zaten."

"Kek sever," dedi Şahin yüzünde muzip bir ifadeyle. "Vanilyalı kek..."

Vanilyalı kek... Ben çok güzel kek yapardım aslında.

"Ben sana kek yaparım o zaman," deyiverdim bir an. O sırada Aral bana bakarken elinde tuttuğu bardağı masaya düşürdü.

Bardak tabağına düşüp kırılırken Aral, çay üzerine dökülmesin diye refleksle geri çekildi. Ben ise yanmasından endişe ederek elimi ona uzatmıştım, çay biraz elime dökülmüş olsa da umursamadım.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi gözlerini bana çevirip.

Gözlerinde nedense bir hüzün gördüm o an. Bana neden öyle bakıyordu bilmiyordum ama içim bir tuhaf oldu. Kötü bir anısı falan mı vardı? Annesini mi hatırlamıştı kuruyemiş, deyince?

"Yandın mı?" diye sordum bacağını kastederek.

Aral gözlerime bakarak, "Yandım," dedi ve ben o an bacağından bahsetmediğini biliyordum. Yutkundum, kalbim sıkışır gibi oldu. Ben mi yakmıştım onu?

Dudaklarımı araladığım sırada Tarık gelince gözlerimi ona çevirdim.

"Bir şey oldu mu?" diye sordu Tarık elini omzuna koyup.

O sırada bir garson masayı, diğeri yeri silmeye başlamıştı.

"Yok," dedi Aral, elini uzatıp koluna dokunurken. "Bardak elimden kaydı."

Tarık ona gülümsedi. "Kayar kardeşim," dedi. "Hayatımız kayar, gönlümüz kayar," derken gözlerini ikimiz arasında gezdirdi ve devam etti. "Bardak da kayabilir pek tabii. Ziyanı yok."

"Ne anlatıyorsun abiciğim sen ya?" diye sordu Şahin gülerek. "Bırak romantizmi Dostoyevski yapsın canım, sen *Çaykovski*."

Kürşat, Şahin'in şakasına bıyık altından gülerken ben aynı tepkiyi veremedim çünkü Aral'a takılı kalmıştım. Aral, sağ elimi tuttuğunda gözlerimi ona çevirdim.

"Eline mi geldi?" diye sordu kızaran elime bakarken.

"Önemli değil, sıcak değildi," diye açıkladım. "Benim tenim çok beyaz olduğu için..."

"Sıcaktı," dedi ve Tarık'a baktı.

"Çaylayalım herkesi," dedi Tarık bir garsonun koluna dokunarak. "Buz da getirsene sana zahmet." Sonradan Şahin'e baktı. "Şahin Bey'e bok bile vermeyin."

"Ayıp," dedi Şahin gülerek.

Şahin ve Tarık birbiriyle dalaşırken Aral oralı bile değildi. Elime bakıyordu dikkatle. Sanki elimin yanması çok büyük bir şeydi onun için. Elimi okşadı nazikçe.

"Ellerin Lina," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Onlara iyi bak."

Kalbimin ritmi bozulmuştu yine. Nefes alamıyor gibiydim. Göğsümde bir yüke sebep oluyordu. Bir dertti bana bu adam. *Evet. Büyük bir dertti.*

"Bakarım," diye onayladım onu. Bakmaya çalışırdım en azından.

Garsonun getirdiği buzu elimin üzerine koydum. Aral oturduğu koltuğu değiştirdi, masamız temizlendi ve çaylarımız tazelendi.

"İyi misin?" diye sordu Şahin alaysız bir ifadeyle.

Aral iç çekti. "İyiyim," diye onayladı onu.

Alnına dökülmüştü saçları, parmaklarını saçlarının arasına sokup geriye doğru çekti tutamlarını. Çok güzel saçları vardı. Lisedeyken saçlarımı siyaha boyama hevesim vardı ama hiç denememiştim. Şimdi Aral'ın saçlarına bakınca hevesimi almışım gibi geliyordu. *Sanki benim saçımmış gibi...*

Tarık bir koltuk çekip masamıza oturduğunda elinde tuttuğu makineyi fark ettim. Şipşak fotoğraf makinesiydi bu. Babamda daha eski modeli vardı.

"Fotoğraf çekilelim," dedi Tarık ayarlamalar yaparken. "Ne zamandır çekilmedik." Gözlerini bana çevirdi. "Hem artık Lina'mız da var."

Çok fotoğraf çekilen biri değildim ve genelde gerilirdim bu tür şeylerde. Ama kafesinde bir adamın yüzüne kesik atmama rağmen Tarık en başından beri bana sıcak davranmış, beni de kendine yakın hissetmiş olacaktı ki fotoğraf çekilmek istiyordu. Geri çeviremezdim bunu.

Bir fotoğraf... Gülümsetebilirdi insanı ama çok acı verici de olabilirdi zamanla. Ben fotoğraflardan hep korkardım bu yüzden. Ama bu kez bir fotoğrafımız olsun istedim. *Aral ile bir fotoğrafım olsun istedim. Onu hep bu anda hatırlamak istedim. İleride ne yaşarsak yaşayalım, bu anı hatırlamak istedim. Belki de bir fotoğraf tesellisi olabilirdi çünkü insanın...*

Aral gözlerime baktı ve gülümsedi bana. "Lina'mız var," diye onayladı Tarık'ı.

Sanki çok istediği bir şeydim ve bunca yaşadığım şeyden sonra ilk kez varlığımdan ötürü memnuniyet hissettirdi Aral bana. İçimde bir şey yanıyormuş gibi hissettim. Tarık garsondan bir başka kamerasını daha rica ettiğinde elindeki kameranın merceğini Şahin'e çevirip poz vermesini beklemeden çekti onu. Kıkırdadım bu tutumuna, gıcıklık olsun diye yapıyordu ama Şahin hiç bozuntuya vermedi.

Yüzünde kendinden emin bir ifade vardı bunun hakkını veriyordu cidden. "Poz vermeye gerek yok, benim her halim bir sanat tasviri."

Kürşat bunu onaylamadığını belli edercesine başını sallarken ben gülümsedim bu söylediğine. Bu anı ben de çok yaşardım önceden. Ailede fotoğraf çekmeye meraklı olan kişi babamdı. Bazen aniden kamerasıyla

girerdi içeri; hazırlıksız, darmadağın yakalanırdım hep. Özellikle tüm doğum günlerimde o akşamı kaydederdi. Annemin hastanedeki anlarını bile kaydederdi. Kötü şeyler çekmemesini, bunun bize acı vereceğini söylerdim her seferinde. O da, "Belki de gülümseyerek ne kadar güçlü olduğumuzu hatırlarız..." derdi hep. *"Kaydetmek, unutmaktan çok daha iyidir."*

O an kulaklarımda çınlamaya benzer bir uğultu oldu. Zihnimde uyuşma hissi oluştuğunda gözlerimi kapattım. Sol gözümün arkasında bir bölge ağrıyor gibiydi sanki. Elim istemsizce gözüme kapandı. Beynimin içinde bir uğuldama vardı. Sanki her kafadan bir ses çıkıyordu. Bir tedirginlik bulutu çöktü bir anlığına bedenime, kafamın arkası uyuştu endişeyle.

"Lina." Aral?

"Lina." Aral koluma dokunduğunda gözlerimi açtım. Kaşlarını çatmış, meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Başın mı ağrıyor?"

Kafamı iki yana salladım. Nasıl açıklanırdı bu ağrı? "Başıma bir ağrı girdi bir an."

Ne yaşadığımı kendim bile bilmiyordum. Stresliydim, doğru düzgün uyumuyordum, hastaydım ve hafıza sorunlarım vardı. Anksiyeteden ötürü de bunları yaşıyor olabilirdim. Kafa uyuşukluğu anksiyetede görülen şeylerdendi. Psikoz geçirebiliyor olma ihtimalimi bırak dile getirmek, düşünmek bile istemiyordum.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz," dedi fotoğrafı kastederek.

Kafamı iki yana salladım. "Yapalım." Gözlerinin içine baktım. "Hatırlamak istiyorum," diye mırıldandım.

Yüzünde buruk bir gülümseme belirirken kafasını sallayarak onayladı beni.

"Dijitalle toplu çekeceğim ama çiftimizi şipşak alayım," dedi Tarık hevesle.

Onun heyecanı beni de heyecanlandırdı. Üzerimdeki endişenin tozundan silkelenip ana odaklandım. Anı yaşayamayan biriydim. Anı yaşamayı öğrenecektim, Aral gibi.

Nasıl poz vereceğimi asla bilemeyerek sağ dirseğimi koltuğun kolçağına, yanağımı da avcuma yasladım. Koltuklardan ötürü o kadar yakın değildik ama Aral da bana doğru eğildiğinde çok da uzak sayılmazdık.

Sol kolunu belime sardığında bakışlarımı ona çevirdim. Kokusu burnuma dolarken o da bana baktı. Gözlerindeki bu bakış nereden çıkmıştı bilmiyordum ama karnımda kıpırtılara sebep oluyordu. Bu an onun için de özel gibiydi.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sormadan edemedim kısık bir sesle.

"Nasıl bakıyorum?" diye sordu yüzünde bir gülümseme belirirken.

"Böyle."

"Baktığına göre değişir insanın bakışı."

Kalbimin ritmi değişirken aynı zamanda utandığımı hissettim çünkü masada baş başa değildik. Utanmıyor muydu hiç arkadaşlarının önünde benimle böyle flört etmeye? Cidden hiç çekincesi yoktu.

Fotoğraf makinesinin sesiyle ikimiz de Tarık'a döndük. Biz daha poz vermeden çekmişti bile. Çıkan kartı salladı, yaklaşık bir dakika içinde fotoğraf belirdi ve fotoğrafı görmek bana pek iyi gelmedi. Kalbim göğüskafesimde tamamen kaybolmuştu ve fotoğrafta gülümseyen kadını tanımıyordum kesinlikle. Onunla konuşurken gülümsüyor muydum? Farkında bile değildim o an. İkimiz de çok güzel duruyorduk ve bu çok canımı sıkmıştı. Çünkü gerçekten sevgiliymişiz gibi duruyordu ama Aral'ın Defne ile çekildiği gibi bir gerçekliği yoktu.

Kaşlarımı çattım bu düşüncelerime. Ben ne olsun istiyordum ki? Defne'ye takmıştım bugün de. Düşüncelerim canımı çok sıkıyordu. Keşke kafamın içindeki düşüncelere bir mühür vurabilseydim...

"Nasıl çoğaltacağız bunu?" diye sordu Aral, Tarık'a merakla. "Sana bırakmam çünkü."

Parmakları arasında tuttuğu fotoğrafı aldım elinden. "Benim bu," dedim huysuzluk ederek. "Sen kendine başkasını bul."

"Bak ya," dedi Aral hoşnutsuz bir ifadeyle.

Bakmayacaktım. Başka bir zaman gerçek sevgilisine şirinlik yapabilirdi.

"Tamam endişeye mahal yok," dedi Tarık memnun bir gülümsemeyle. "Daha iyisini çekebiliriz her zaman. Madem çok istiyorsunuz, üç kere çekeriz."

Kürşat ve Şahin sigara içmek için kalktığında üçümüz kalmıştık masada. Tarık açı ayarlarken fotoğrafımıza baktım dikkatle. Telefonumun arkasına koyabilirdim belki. Ama gerçekten sevgiliymişiz gibi olurdu. Yanlış anlaşılırdı. *Sanki ben... Aral'ı... Seviyormuşum... Gibi...*

"Koltuklardan ötürü çok yakın duramıyorsunuz," dedi Tarık. "Arka tarafa mı gidelim?"

"Ya da dizime oturmak ister misin?"

Aral'ın sorusuyla şaşkın gözlerimi ona çevirdim. "Ne?"

"Fotoğraf için," diye açıkladı ciddi bir ifadeyle. "Boy farkı ve aramızda mesafe olmadan kareye sığalım diye."

Ne münasebet, dersem Tarık gerçekten sevgili olmadığımızı anlardı. Sırf o yalancı çıkmasın diye kabul edecektim. Yoksa istediğim falan yoktu. Ne münasebetti çünkü. Sevgilim bile değildi. Bu akşam beni öpmesinin de hesabını soracaktım. Evet. Öyle yapacaktım. Bu akşam bitmişti. Artık iki katı gıcıktım ona.

Her ne kadar huysuzluk ediyor olsam da ayağa kalkarken, "İki tane olacak değil mi?" diye sormadan edemedim.

O kadar emek veriyordum çünkü bu sahte ilişki için. Bana da verilmesi gerekirdi. Çünkü bu sefer kesin Aral alacaktı onu ve onda olur da ben de olmazsa hatırım kalırdı.

Keyifli bir tebessüm belirdi yüzünde. "İki tane olacak, evet," diye onayladı. "Diğer türlü aşırırsın sen zaten."

Bıyık altından gülümsedim buna. Haksız, diyemezdim. Yapardım gerçekten. Boğazımı temizledim sonra ciddiyetle.

Aral masa ile arasına mesafe açtı geçmem için. Belli etmeden derin bir nefes aldım. Dizine oturmak ciddi bir durum değildi. Heyecana mahal yoktu. Sol eli belime uzanırken dokunduğu her yerin ısındığını hissediyordum. *Ateşim çıktığı içindi, evet.*

Beni nezaketle sol dizine oturttuğunda sağ kolumu omzuna attım. Bahsettiği gibiydi. Boy farkımız yoktu artık neredeyse ve aramızda en ufak bir mesafe bile kalmamıştı. İyi fikir değildi. Kalbimin sesini duyacaktı. İlk kez kucağına alıyor değildi beni ama bu farklıydı. Dizine oturmak farklıydı. Tüylerim diken diken olmuştu, gerilmiştim ama bir o kadar da aittim aslında. Onun kollarının arasında hep bir aidiyet hissi vardı ve bu hiç iyi değildi. *İyi hissettirdiği için iyi değildi.*

Tarık'ın varlığını, amacımızı, nerede olduğumuzu bile unutmuştum. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Aral'ın bana hiç âşık olup olmadığımı sorduğu anı anımsadım. Aklını alır, demişti.

"Lina," diye ismimi fısıldadığında ürperdim.

Bakışları beni içine çekiyordu sanki. Diliyle dudaklarını ıslatıp gözlerini kapattı, yutkundu ve gözlerini kaçırdı benden. Gülümsetti bu beni çünkü genelde gözlerini kaçırmazdı benden. Utanacak birine benzemiyordu. O da benim gibi hissettiğinden kendini mi frenliyordu?

"Güya ben çözecektim seni," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordum dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle.

Derin bir nefes alırken belimdeki eli beni göğsüne yasladı iyice ve yüzünü bana çevirip mırıldandı. "Benim elim ayağım çözüldü."

Gülmemek için sol elimi dudaklarıma kapattım ama içimde tutamadım. Ufak bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. O sırada Tarık bizi fotoğrafladı.

"Sakın bozma," dedi Aral. "Bundan ben de bir tane istiyorum."

Ben de *bundan* bir tane istiyordum. *Kendine gelmen lazım Lina. Kendine gelmen lazım Lina. Kedi. Pisi pisi. Siyah kedi. Turuncu kedi. Aslanım. Yaparım. Kendime gelebilirim.*

Aral'ın siyah gözlerine bakarken bu zordu.

"Gülümse," dedi gözlerime bakarken. "Sadece benim için."

Sadece senin için.

Sadece Aral için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Samimi ve içtendi çünkü rol yapmıyordum. Çünkü sahte değildim. Çünkü bence, bu anda, ikimiz de gerçektik. Aramızdaki şey, sanki gerçekti. Öyle olsun istedim. İstememeliydim ama istiyordum. Yakıcı ve tehlikeliydi ama zaten ben ikisinden de kaçamıyordum.

"Sadece senin için," dedim gülümserken.

Farkında olmadan sağ elimle ensesindeki saçlarına dokundum. Gözlerime o kadar güzel baktı ki onu öpme isteği peyda oldu içimde ve beni o an durduran gururum ya da korkularım falan değildi. Yeri ve zamanı değildi sadece. Yapamazdım. Yapmamalıydık.

Tarık, "Tamamdır," dediğinde sesi, bizi o anın büyüsünden kopardı.

Gözlerimi kırpıştırıp kendime geldim ve kalktım dizinden nefes almak ister gibi. Nefesimi tutmuşum gibi kalbim hızla atıyordu. Sıcaklamıştım. Fotoğraflara bakma bahanesiyle ona sırtımı döndüm. Fotoğraflar nefesimi ciğerlerimde asılı bıraktı. Can yakıcılardı. İleride Aral ile işler yoluna gitmez, yollarımız ayrı düşerse çok acıtacaktı. Belliydi şimdiden.

Buruk bir tebessümle aynı olsalar bile en beğendiklerimi seçtim hemen. Kartlığı olan bir telefon kabım vardı. Onu genelde Alin'in fotoğraflarını koymak için kullanıyordum. Acaba bu fotoğraf kâğıdı oraya sığar mıydı? Sığsa bile kullanabilir miydim ki? Yanlış anlar mıydı? *Hayır... Doğru anlar mıydı?*

Duraksadım o an. Kendimi aptal gibi neye kaptırıyordum acaba şu an? Onca derdin içinde tek derdim gerçekten telefonumun arkasına koyacağım fotoğraflar mıydı sanki? Ayrıca bu iş de olmazdı. Boşuna umutlandırıyordum kendimi. Aral'ın kendisi demişti. *Bizim bir araya bile gelmememiz lazımmış. Zaten gönlünü de vermiş birine, bir daha vermezmiş kimseye. O zaman gülümsemesin bana öyle, bakmasın.*

Elimde sıkı sıkı tuttuğum fotoğraflara bakarken Aral'ın fotoğraflarımızı cüzdanına koyduğunu fark ettim. *Sadece ona* gülümsediğim fotoğrafımızı fotoğraflık kısma koyarken yüzünde mutlu bir ifade ve buna istinaden parlak bir gülümseme vardı. Gülümsemesi o kadar içtendi ki gamzesi bile görünüyordu ve bu, kalbime bir mıh gibi battı. *Madem gönlünü vermiş birine, gülümsemeseydi fotoğrafımıza öyle.*

Şahin ve Kürşat döndüğünde Şahin'in yüz ifadesi hiç hoşuma gitmedi. Kürşat'ın da gergin bir hali vardı.

"Aral," dediğinde Şahin, hepimiz bir şey olduğunu anladık.

Çünkü hep olurdu. Savcı dikkat et, demişti. Dikkat etmemiz lazımdı bir şeye. *Ama neye?*

Aral ayağa kalkıp kabanını giymeye başladığında fotoğraflarımızı telefonumun arkasına kaldırdım aceleyle ve ben de ayağa kalktım.

Ellerimiz birleşirken Aral, Tarık'ın omzuna vurdu hafifçe. "Haberleşiriz sonra. Yaz hesabıma."

"Haber et," dedi Tarık endişeli bir ifadeyle. Sonra bana gülümsedi rahatlatmak ister gibi. Ben de ona gülümsedim hafifçe.

Manolya'dan ayrıldık apar topar. Mekândan çıktığımızda Şahin uzun saçlarını geriye doğru götürdü yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Toplanıyor gibi," dedi, o sırada telefonuyla ilgileniyordu.

Kim nereye toplanıyordu?

"Arabalar nerede?" diye sordu Aral ona.

"Getirdik," dedi Kürşat arkamızdan.

"Ne oluyor?" diye sorduğum sırada Aral telefonunu çıkardı.

"Sorun yok," dedi gözlerini bana çevirirken ama sorun vardı, biliyordum. "Biz hamlemizi yaptık, şimdi o yapıyor."

O? Asaf mı? Peşine mi düşmüştü Aral'ın? Hem de dışarıda bile değilken? İşte en başında savaşmak istemiyorken bundan bahsediyordum.

Arabasının yanına geldiğimizde elini bıraktım. Koltuğa geçerken arabanın etrafından dolandı ve o sırada telefonda konuşmaya başladı. Sakin bir hali vardı. Soğukkanlılığını kaybetmiyordu her zamanki gibi. *Hamle, demişti. Bu, bir önceki hamleleri tahmin edebildiği anlamına mı geliyordu?*

Aral kendi koltuğuna geçip yanıma oturduğunda Deniz'le konuştuğunu anlayabildim. Arabayı çalıştırıp hızla sürmeye başladığında Kürşat ve Şahin de peşimize takıldı aynı arabanın içinde.

"Kemerini tak," dedi Aral hızını artırırken. Aynı zamanda Kuzey'e ulaşmaya çalışıyordu.

"Önüne bak," dedim ben de kemerimi takarken.

Gözlerini bana çevirdi bir anlığına. Soğukkanlılığını yitirmemesi bir nimet miydi yoksa sinir krizi sebebi mi bazen anlayamıyordum. Çünkü beni tehlikeyi kavramaktan alıkoyuyordu. Bazen korkmak iyi olurdu hayatta kalmak için. Ama böyle sakin olunca korkamıyordum bile. Gardımı almama fırsat tanımıyordu.

"Peşine düştüler değil mi?" diye sordum endişe, damarlarımda zehirli bir yılan gibi dolaşmaya başladığında.

"Birkaç it sadece," dedi, önemli bir konu değil gibi bir sakin bir tavırla.

O an o birkaç it, dediği kişilerin eve gitmiş ya da evin etrafına toplanıyor olabilecekleri fikri aklıma düştüğünde kalbim göğsümde sıkıştı.

"Eve gitmediler değil mi?" diye sordum korkuyla. *Annem zaten hastaydı. Ve Alin... Küçücüktü. Korkardı minik kalbi. Batı, Melek... Güneş abla... Güneş abla hamileydi.*

"Gidemezler," dedi Aral, net bir sesle. "Biz de eve gidiyoruz ama onlar eve gidemezler." Üstüne basa basa söylüyordu bunları. Bu bir gerçek miydi yoksa buna mı inanmak istiyordu?

"Neden Kuzey'i arıyorsun?"

"Kardeşlerime bulaşmadıklarından emin oluyorum sadece," dedi, Kuzey telefonuna çıkmadığında bu kez Güney'i arayarak. "Bana geldikleri sürece sorun yok."

"Ne demek sorun yok?" diye çıkıştım ona. "Sen insan değil misin?"

Gülümsedi bana korkumu azaltmak ister gibi. "Süpergüçlerimi ben sana hiç göstermemiştim değil mi?"

"Aral," dedim üstüne basarak.

Sağ elini uzatıp buz kesen parmaklarıma geçirdi parmaklarını. "Güveniyor musun bana?"

Bunu şimdi mi soruyordu? "Güveniyorum."

"Güzel," dedi memnun bir sesle. "Bana güvenip elimi bırakmadığın sürece atlatacağız bunu da." Elini sıktım, avuçlarımdaki izler, Asaf'ın yaptıkları, Aral'ın yaptıkları... Hepsi bu eli bırakmam yüzündendi. Aral gözlerimin içine baktı. "Ne sana ne ailene ne de aileme bir şey olmasına izin vermem. Senin zarar görmene asla izin vermem, güven bana."

Kafamı salladım yavaşça, ne olursa olsun bırakmayacaktım elini.

"Yiğit'e haber vermen gerekmez mi?" diye sordum gergin bir sesle.

Gözlerini bana çevirdi, sence ben bunu akıl edememiş miyimdir, der gibi. "Polis sayısını artırmıştı zaten. Şahin aranması gereken herkesi aradı, merak etme her şey yolunda."

O sırada aniden yan yoldan hızla üzerimize sürülen arabayla neredeyse yoldan çıktığımızda dudaklarımdan bir çığlık koptu. Aral bir küfür mırıldanıp büyük bir soğukkanlılıkla arabanın kontrolünü kaybetmemeye çaba gösterirken bir el ateş edildi ve arka camlardan birinin patladığını işittim.

Aral elini başımın üzerine koyup beni eğerken kendisi de eğildi. Kanıma karışan adrenalin, tüm kalp ritmimi kulaklarıma taşırken Aral'ın torpidodan silahını çıkardığını gördüm ve o sırada göz göze geldik. Benden bir cevap duymayı beklemeyerek camı indirdiği gibi elini dışarı uzattı, solak olmasının da verdiği avantajla arkasına attığı bir bakış sonrası tetiği çektiğinde Kürşat sağa kırmış, Aral bizi sıkıştıran aracın tekerini vurmuştu. Yan aynada bir aracın yoldan çıktığını gördüm ama arkasından gelen iki siyah araba hızla bize yaklaşıyordu ve camlarını indirdiklerini gördüm.

"Kafanı kaldırma," dedi Aral ve o sırada silahlar patlamaya başladı.

Arabada Aral'ın arandığına dair bir ses işittim. Aral aramayı arabadan cevapladı.

Şahin'in, "Lina'yı çıkar," dediğini işittim silah sesleri içinde. "Biz oyalarız çıkar onu."

Yan aynaya çarpan kurşunla ayna parçalanıp cama öyle bir şiddetle çaptı ki camı çatladı yan koltuğun. Ben korkuyla koltuğa iyice sinerken Aral küfretti.

"İyi misin Lina?"

Kafamı salladım yalnızca ama iyi değildim. Canımız tehlikedeydi. Adrenalin tenimde gezen ateşti, damlarımda akan kan değil de lavdı sanki. Kalbim kor ateşti, göğsümü yakıyordu. Ciğerlerim yanıyordu hararetli nefes alışverişimden. İçimde bir öfke ve koruma içgüdüsü çağlıyordu. Bir şey yapmak istiyordum.

Aral düz gidersek işin sonunun bizim için iyi bitmeyeceğini bilerek orman yoluna ani bir manevrayla giriş yaptı ve hızını artırdı düşünmeden. Onları arakada bıraksak bile kurşun onlardan hızlıydı ve menzillerindeydik hâlâ. Kürşat'ın arabası arada kalmıştı ve Kürşat bizim olduğumuz aracı korumak için kurşunun önüne kendi arabasını siper ediyordu. Onlar için endişeliydim.

Aral aramayı kapatıp başka birini aradı. Bir yandan da yoldan çıkmadan ilerlemeye çalışıyordu ve hava kararmaya başlamıştı şimdiden.

"Alo! Özkan. Evde misin?" Tekrar bir silah patladığında arabadan gelen çınlama sesiyle yerimde sıçradım. Aral ateş bile edemiyordu çünkü en

önde biz vardık. Benim etmeme de izin vereceğini sanmıyordum. Zira benim silahlarla hiç aram yoktu. *Ya birini öldürürsem?*

Aral, "Sana geliyorum. Bir emanet bırakacağım," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. "Çok önemli biri benim için."

Kaşlarımı çattım. Benden mi bahsediyordu? Beni bırakacak mıydı? Bu durumda? Telefonu kapatıp tekrar birini aradığında tekrar Kürşat'ı aradığını gördüm.

"Beni bırakamazsın!" dedim kesin bir dille.

"Özkan asker arkadaşım. Karısıyla yaşıyor. Rahatsız hissetme. Gelip alacağım seni peşimizdekilerden kurtulup."

Beni dinlemiyordu. Tek kelimeme bile kulak asmıyordu.

"Saçmalama! Gitmiyorum hiçbir yere!" diye sesimi yükselttim.

Gözlerini bana çevirdi. Kaşlarını çatarak, "Gidiyorsun," dedi net bir ifadeyle. "Özkan'la kalacaksın. Peşimdekilerden kurtulup alacağım seni. Bu şekilde kaç kovala kurtulamayız, Kürşat'la Şahin aramızda kaldı."

"Ben de geleceğim seninle," diye inat ettim. *Ya bir şey gelirse başına? Ya yaralanırsa?* Ben silah kullanabilirdim, gerekirse dövüşürdüm de. "Beni arkanda bırakmayacağına söz verdin!"

"Bırakmıyorum!" diye kestirip attı söylediklerimi. "Aklım sende kalıyor ve benim aklıma ihtiyacım var Lina! Seni gelip alacağım, arkamda bıraktığım yok."

Ona ayak bağı oluyordum. Ben yanındayken sürekli beni korumaya çalışıyordu ve kendisi korumasız kalıyordu. Onu tek bırakmak istemiyordum, silahlardan nefret ediyordum.

"Kürşat," dedi Aral bir süredir bizi dinleyen Kürşat'a. "Ben sağa sapacağım, sizin durmanız lazım. On dakika dayanın kardeşim. Ben Lina'yı bırakıp alacağım sizi."

"Eyvallah abi," dedi Kürşat yalnızca.

"Şahin, Mehmet Ali nerede?"

"On dakika," dedi Şahin. "Bilemedin beş."

"Eyvallah," dedi Aral.

Arama kapandı. İçim içimi yiyordu. Aral iki araba adama karşılık Şahin'i ve Kürşat'ı bırakıyordu benim yüzümden. Kendimi kullanışsız, ayak bağı gibi hissetmeden edemedim. Berbat hissediyordum. Aral dediğini yaptı, dikiz aynasından Kürşat'ın yolu kapatışını izledim. Şahin ile arabadan inip siper aldılar.

Gözlerimi endişeyle paspasa çevirdim. Kafamı kaldırmadım. Birkaç dakika sonra araba aniden durduğunda başımı kaldırdım ancak. Aral'ın yaşıtı, kirli sakallı, iri yarı bir adam bekliyordu bizi.

Arabaya yaklaşırken kaşları çatılmıştı çünkü hem silah sesleri geliyordu hâlâ hem de arabanın durumu pek iyi değildi kanımca.

"Aral?" dedi sorar gibi.

"İn Lina," dedi Aral gözlerini bana çevirip.

Ona kızgın bir bakış atıp indim arabadan çünkü beni buna mecbur etmişti. Sen gelirsen ben kendimi koruyamam, demişti. Mecburdum. Ama yaralanırsa gebertecektim onu. Kurtuluşu yoktu bu kez. Bugün çok fazla olmuştu. Kapıyı çarparak kapattım ve Özkan'ın yanından geçip az önce bizi beklediği patikaya doğru ilerledim.

Özkan denen adam bana bir bakış attı, ardından cama eğildi Aral'la konuşmak için.

"Ne oluyor lan? Bir anda geliyorsun, silah seslerini de takmışsın arkana! Bela mı var peşinde?"

"Anlatırım sonra, gitmem lazım şimdi. Bir-iki saate haberleşiriz. Senin yanında kalsın Lina."

"Eyvallah eyvallah da... Emanetin sıfatı ne tam olarak?"

"Kan kırmızı," dediğini işittim Aral'ın. "Can kırmızı."

"Can kırmızı," diye mırıldandı Özkan. "Eyvallah. Yengeye gözüm gibi bakarım. Gözün arkada kalmasın."

"Eyvallah," dedi Aral da. Ardından arabanın tekerleklerinin çıkardığı sesi işittim. Dönüp bakmadım arkasından kötü hissetmemek için. Aral'ın kurşunların arasına döndüğünü düşünmek istemedim. *Kan kırmızı,* diye tekrar ettim içimden. *Can kırmızı...*

"Buyur," dedi yanımda durduğunda Özkan. Gözlerimi ona çevirdim, patikayı işaret ediyordu. "İçeri geçelim, havası çarpar buranın."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım hafifçe. Onu takip ettim. Yüz metre kadar sonra ahşaptan, güzel bir orman evine çıktı patikanın sonu. İki katlıydı. Kapısında genç bir kadın bekliyordu bizi. Üşüdüğü için uzun hırkasına sarınmıştı.

"Özkan? Aral nerde?" diye sordu. Endişelendiği sesinden anlaşılıyordu.

"Gitti o. İşi varmış canım," dedi Özkan sakin bir tavırla. "Yengeyi bize bıraktı."

Kan kırmızı. Can kırmızı. Takılı kalmıştım bu dört kelimede.

Özkan'ın eşi benim Aral'la birlikte olduğumu öğrenince şaşırmış daha sonra yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Elini uzatırken misafirperver

bir tavırla beni içeri davet etti. İçerisi sıcaktı ama ben buz kesmiştim. Endişe tohumları içimde orman olmuştu, gölgesinde üşüyordum. *Aral nereye gidecekti? Ya başlarına bir şey gelirse?* Ormanın ortasındaydık. Yaralanmaları bile tehlikeliydi. *Düşünme Lina. Kurşunu düşünme. Babanı düşünme. Otopsiyi düşünme. Kâbuslarını düşünme.*

"Özlem ben," dedi Özkan'ın eşi.

Kara kaşlı, kara gözlü, esmer güzeliydi.

"Lina," dedim yalnızca.

Yüzünde anlam veremediğim bir aydınlık yeşerdi ama ben bunun üzerinde duramayacak kadar endişeden titriyordum. Panik atak geçirmek istemiyordum. *Aral yoktu. O yokken geçirmeyecektim.*

"Özkan şömineyi harla, kız donuyor," dedi Özlem beni şöminenin önündeki koltuğa oturturken. "Aç mısın Lina? Börek yapmıştım peynirli. Çay da demledim yeni. Birlikte yiyelim."

Bir şey demedim. Aç değildim ama karşı da çıkmadım. Özlem üzerime almam için bir battaniye verdi bana. Teşekkür ettim ona. Üzerimi örtüp titrememi geçirmeye çalışırken aklımda Asaf'ın sözleri dönüp duruyordu. Benim yüzümden düşman olmuştu Aral'a. *Ona bir şey olursa kendimi affedemezdim. Henüz yeni yeni barışıyor gibiydim kendimle, yine küsemezdim. Olmazdı. Aral'a bir şey olamazdı. Yaşaması lazımdı.*

Özlem dizlerime bir tepsi bıraktı. Bir bardak çay, iki dilim börek koymuştu bir tabağa. Ardından karı koca karşımdaki ikili koltuğa oturmuşlardı. Onların da önündeki minik sehpaya bir şeyler getirmişti Özlem.

"Endişe etme," dedi Özkan çok endişeli olduğumu anlayarak. "İhtimaller kralı, derlerdi askerde ona. Vardır kafasında en az beş planı."

Biliyordum. Hep kafasında bir başka şey oluyordu, her ihtimali düşünüyordu. Stres altında düşünebiliyordu ve soğukkanlılığını kaybetmiyordu kolay kolay. Zeki bir adamdı ama ölümsüz değildi ki. Her ihtimali de düşünemezdi. İnsanların ne yapacağını tahmin edemezdi her zaman.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu Özlem merakla.

Birlikte miydik biz? Sevgili miydik? Sahteydi her şey başında ama şimdi kendi adıma emin değildim bundan. Hangi dokunuş sahte hangisi gerçekti ayırt edemiyordum. *Hangisi sahteydi içimdeki duyguların hangisi gerçek bilmiyordum artık.*

"Bir ay," dedim. Onu tanıdığım günü baz almıştım.

Sevecen bir tonda, "Ay kuzum," dedi son hecesini uzatarak. "Yeniymiş daha..." Gülümseyerek eşine baktı sonra bana çevirdi yine bakışlarını. "Ailesiyle tanıştın mı?"

Asıl merak ettiğinin ailesiyle tanışmam olmadığını yüz ifadesinden anladım. Cevabıma göre Aral'ın kim olduğunu bilip bilmediğimi öğrenmiş olacaklardı. Pot kırmak istemiyorlardı sanırım.

Kafamı salladım hafifçe. Neden bilmiyorum ama Özlem, Defne'yle de tanışmış gibi hissettim. Gerçekten zihnime bir kilit vurmam gerekiyordu.

"Tanıştım," dedim parmaklarıma bakarak. İnce belli sıcak bardağa parmaklarımı sarmış ama tek bir yudum içmemiştim henüz.

Özlem'in yüzünde, Aral'ın beni ailesiyle tanıştırmasına karşın memnun ve heveslenmiş bir ifade belirdi. Aral'ı sevdiği belliydi, onun mutlu olmasını istiyor olmalıydı ve Aral'ın aile durumu onun mutluluğunun önündeki en büyük engeldi.

"Yesene," dedi keyiflenmiş bir sesle Özlem. Aral'ın kim olduğunu bildiğim halde onunla sevgili olmama mutlu olmuştu ama ben de ondan farklı değildim ki. "İstersen yemek de var ısıtayım hemen."

"Yok, teşekkür ederim," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Bu yeterli."

Özkan sol kolunu koltuğun arkasına atmış eşinin saçlarıyla oynarken şakağını sağ yumruğuna yaslamıştı ve yüzünde bir gülümseme vardı bana bakarken. Öylece beni gözlemliyordu geldiğimden beri.

"Bizimki yanık sana," dedi aniden.

O an kalbim duracak sandım. O üç kelime kalbimdeki kor ateşi Aral için harlamış bulundu beklemediğim bir anda. Neden öyle söylemişti? Bizi birlikte gördüğü o on saniyede ona kızgındım o da beni arabadan indirmişti. Bana yanık olduğunu nasıl bu kadar çabuk anlamıştı? Bir şey mi biliyordu? Aral benden mi bahsetmişti ona? Neden etsindi ki?

"Utandırmasana kızı," diye çıkıştı Özlem ona. "Azıcık kibar ol be adam."

Utanmamıştım ama şömineye yakın oturduğum için kızarmış olmalıydım. *Kan basıncım falan yükselmemişti...*

"Özkan ve Aral asker arkadaşı, belki bahsetmemiştir Aral. Ben de hemşireydim GATA'da. Özkan ve Aral'la o zaman tanıştım."

Aral'ın vücudundaki yara izleri geldi gözümün önüne. Arkasını yasladığı asker arkadaşı Özkan mı oluyordu o zaman?

"Neden oradalardı?" diye sordum merak ederek.

Özlem söyleyip söylememek arasında kaldı. Sanırım iyi bir anı değildi ve şu durumda dinlemesem daha iyi olabilirdi galiba ama Özkan lafı almıştı hemen.

"Pusuya düşüp ikimiz de yaralandık."

Tüylerim diken diken oldu. Kötü bir soruydu. Aral dışarıda silah seslerinin arasındayken duymak istediğim şeyler değildi bunlar. Özlem bu yüzden tereddüt etmiş olmalıydı ama Özkan anlatmaya devam etti.

"Aral'la dağ başında on kilometre yürüdük. Son üç kilometre beni sırtında taşıdı. Güneşin alnında kalmıştık, ikimiz de kan kaybediyorduk. Dedim ki Çakırca'm yolun sonuna geldik, hakkını helal et, bundan sonrası bize çayır çimen. *Yok*, demişti bana. *Alınacak çok hesabım var benim, sen de hesabını bana yazdırıp iş çıkarma başıma.*"

Tam da Aral'ın söyleyeceği bir şeydi. Alacaklı olursan unutmazsın çünkü. Ona borçluydum, beni unutmayacaktı ömrü boyunca. Öyle demişti.

"Sonra durdu, rüzgâra döndü yüzünü. Bulutsuz gökyüzüne baktı öylece. *Bazı insanların ölmemesi şarttır*, dedi bana. Neye bakıyor diye ben de başımı kaldırıp baktığı yere baktım. Bir helikopter geliyordu. Haritası olmadan, sıfır iletişimle, helikopterin nereye inebileceğini hesap etmişti manyak herif o hiçliğin ortasında. Ben o sıra gitmişim tabii. Gözümü açtığımda GATA'da yan yatağımda oturmuş duvardaki saati izliyordu. Kombatları falan vardı üzerinde, tam takımdı. *Hesabına tam elli yedi saat dokuz dakika yazdım,* dedi bana dönerken. *Ömrümden bu kadar aldın,* dedi. Helikopterde kendini yarasına bakıp sonra da bana müdahale etmiş kan kaybetmesine rağmen. Hayatımı kurtardı yani. Üstüne bir de bana en iyi hemşireyi ayarladı," deyip çenesiyle Özlem'i gösterdiğinde dudaklarımda bir gülümseme oldu.

"Benim ailemde çok asker var, o yüzden askerlere çok düşkünümdür. Canımdan can vermek isterim onlara, öyle çok seviyorum. Aral fark etmiş bu düşkünlüğümü. Özkan'la özellikle benim ilgilenmemi rica etti. Ben de kabul ettim. Ettiğim gibi de pişman oldum ama. Mızmızlanıp duruyordu her şeye. Koskoca adam, teğmen, iğneden korkuyordu, ilaç içmek istemiyordu ve yemek seçiyordu. Hayret etmiştim resmen."

Özlem anlattıkça hayalimde canlanıyordu bu söyledikleri. Dudaklarımdaki gülümseme genişledi istemsizce.

"Aral'a gittim söyledim. Dedim kardeşim kusura bakma ama ben bu adamla daha da uğraşamam, çocuk gibi bir şey bu. Mızmızlanıp duruyor emin misin bu adamın dağda gezen asker olduğuna? Erler daha cevval. Aral odaya girdiği gibi tepsideki iğneyi eline aldığında Özkan'ın beti benzi attı. Dedi ki *ya yorma şu kızı ya da her iğne için izin alır kalkar gelirim şerefsizim.*"

Özlem'le birlikte gözlerimi Özkan'a çevirdiğimde Özkan o memnun değildi durumdan. Az önce çok havalı bir anısını anlatmıştı ama şimdi karizması çizilmişti.

"O sevgilin olacak herif, koğuşta deli doktor diye anılıyordu," dedi ciddiyetle. "Gözüne batmayagör, revire düştün mü elinden kurtulma imkânın yoktu. Şerefsiz nasıl yapıyordu bilmiyorum iğneyi yaparken ölüyorum sanıyordum. Hayır bence etik de değil yaptığı ama dönüp devrem hiç yakışıyor mu da diyemiyorsun. Niye? Karizman yerlere düşecek çünkü. Yandım anam da diyemiyorsun, kendini kastıkça daha çok acıyor. Rezillikti, o iğnelerin yeri hâlâ ağrıyor bak."

Söylediği bu kez beni içten bir şekilde güldürdü. Özkan ve Özlem o kadar samimi ve esprili kişilerdi ki bir süreliğine kafam dağılmıştı ama tamamen uzaklaşamıyordum Aral'ın dışarıda bir yerlerde çatıştığı düşüncesinden.

Özkan içimi rahatlatmak için Aral'ı öven bir sürü kahramanlık anısı anlatmıştı. Tabağımdakileri yemiş ve birkaç bardak çay içmiştim. Vücut sıcaklığım normal seyirlerdeydi ama kendimi kastığımdan kemiklerim ağrıyordu.

Akşam saatlerine girip güneşi tamamen batırırken Özkan birkaç kez Aral'ı aramış, cevap alamayınca vazgeçmişti. Artık hepimiz gergindik.

O sırada eve yaklaşan araba sesiyle yerimden fırladım. Özkan doğruca ayaklanırken çekmeceden silahını alıp kapıya yaklaştı. Tedirgin oldum. *Bu insanlara benim yüzümden zarar gelebilirdi.*

Özlem teselli eder gibi elimden tuttuğunda sıcak elleri buz kesen ellerimle birleşmişti. Soğukkanlılığımı kaybedemezdim, sakin olmalıydım. Özkan perdesi çekili camdan dışarı bakıp silahını beline kaldırdığında Aral'ın geldiğini anladım. Özkan'ın açtığı kapıdan koşarak çıkıp verandayı indim koşarak.

Aral arabadan inerken hızlı adımlarla ona gittim. Ona sarılmak istiyordum. Sarılacaktım da. Ta ki kapısını sağ eliyle kapatırken sol elinden damlayan kanı görene kadar...

Adımlarım mıh gibi yere çakıldığında Aral bana döndü ve o an, bahçe ışığının da yardımıyla sol göğsündeki ıslaklığı fark ettim. Siyah gömleği kan olmuştu.

"Önemli değil," dedi Aral bana doğru yürürken. "Mühim bir şey değil."

O bana doğru adımlarken sesi kulaklarıma uğultu gibi ulaşmıştı. Yine gözümün arkasında bir ağrı hissettim. Başım döndü. Elimi başıma gö-

Yürürken zihnimin içinde Aral'ın görüntüleri vardı bu kez. Aral'ın kan içinde yattığı, benim ellerimin kan içinde olduğu bir görüntüydü bu. Anı mıydı? Kâbus muydu? Emin bile değildim. Kalbim sıkıştı yalnızca, büyük bir korku ve üzüntü hissettim içimde. Kahrolduğumu hissettim. Kaybetmenin verdiği o tanıdık hissi yaşadım. *Anı olamazdı. Çünkü Aral buradaydı, kaybetmemiştim ki onu. Neden böyle hissettiriyordu?*

"Lina."

Sağ eli kolumu tuttuğunda gözlerimi açtım. Titriyordum sanırım. Önemli olan bu değildi ama. Önemli olan Aral'dı şimdi.

"Neresi?" diye sordum ifadesiz bir yüzle. Gözlerimi göğsüne indirmekten korkuyordum.

Ciddi bir yara almış olsa buraya kendisi kullanarak gelemezdi. O yaralanmışsa diğerleri nasıldı? Onu nasıl bu halde bırakırlardı?

"Omzum," diye yanıtladı beni. "Sıyırdı yalnızca." Sağ kolu belime sarılırken başını eğip alnıma bastırdı dudaklarını. "Korkma."

Sesim titremesin diye bir savaş verirken, "Kanıyorsun," dedim boynuna doğru. Ona dair bir kızgınlık vardı içimde.

"Lina," diye seslendi Özlem bana. "İçeri geçirelim, ayakta durmasın."

O sırada Özkan da yardım etmek için gelmişti. Kafamı salladım. Onu içeri soktuk ama yürürken yardıma ihtiyacı yoktu hiç. Bu iyi bir şeydi.

Biz verandayı çıkarken, "İyi misin?" diye sordu Özkan ciddi bir ifadeyle.

"İyiyim, yok bir şey," dedi ona Aral.

Evet, bu kan da boya olmalıydı. Yumruklarımı sıktım. Onu önce iyileştirecek sonra kendim paylayacaktım. Elimden alamayacaktı kimse onu.

"Öyle diyorsan," deyip kabullendi durumu Özkan.

Aral'a ısrar etmenin bir faydası yoktu zira. Bir an önce yarasına bakmak istiyordum. Özlem'le onu alelacele banyoya götürüp bir tabureye oturttuk. Özlem neyse ki hemşireydi ve evinde tıbbi malzemeye dair her şey vardı. O sağlık çantasını getirirken ben de tepemde topladım saçlarımı ve ellerimi yıkadım. Su gibi terliyordum ama önemli olan terlemem değil ellerimin titremesiydi daha çok. Ellerim titrerken sütur atamazdım. Yumruklarımı sıktım. *Sakin ol Lina. Sen doktor olacaksın. Aral'ı düşünme. Sıradan bir hasta o. Senin için hiçbir önemi olmayan sıradan biri. Ellerin titremesin diye bir sürü şey yaptın. Titreme. Titreme ellerim. Titreme.*

Özlem sağlık çantasını açarken ellerimi ameliyata girecekmişim gibi havada tutarak ona döndüğümde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ona tıp okuduğumu söylememiştim.

"Tıp okuyorum," diye mırıldandım. Artık okumuyordum gerçi.

"Oh rahatladım," dedi. "Sen daha iyi yaparsın o zaman benden. Ama eğer için gidiyorsa ben de..."

Kafamı iki yana salladım. Onu emanet edemezdim kimseye. O benim için önemli biriydi. Kaçamazdım bundan.

Hayır. O sıradan biri. Aral değil. Hipokrat yemini edeceksin. O yüzden gitmiyorsun. Aral değil bu adam.

"Bir şey lazım olursa ben kapının önündeydim o zaman. Ayağına dolaşmayayım senin, banyo dar zaten."

"Ilık suyla ıslatılmış birkaç nemli havlu alabilir miyim?"

Muhtemelen soğukkanlı duruyordum ama içimde olanı Allah bilirdi. İçimden titriyordum. Kaslarım seğiriyordu endişeden.

"Getireyim," dedi ve çıktı banyodan.

Titreyen ellerimi kapatıp açtım birkaç kez. Sinirlerim boşalmıştı sanki. *Adamın* önünde durup derin bir nefes aldım. Hastanın kanaması vardı, hızlı ve dikkatli olmak gerekiyordu. Ellerime lateksleri geçirdim hızla. Yakından bakınca kabanında yanan kısmı görebiliyordum. Kabanı sağ kolundan çıkarıp onu incitmeden sol kolundan da çıkardım ve küvetin içine attım kana bulandığı için. Latekslerime bulanan kanı da kanın sahibini de düşünmedim. Düşünmemem lazımdı. Düşünmeden yapabilirdim.

Siyah gömleğine dokunduğumda lateks eldivenin altında o sıcak ıslaklığı hissettim. Mide özsuyum kaynadı. Gözlerimi kapattım bu hisle bir anlığına. *Aral'ın kanının ellerinde olduğunu düşünme. Aral'ın kanının ellerinde olduğunu düşünme. Kan kırmızı. Can kırmızı.*

"Lina..."

"Sus," diye mırıldandım ve gözlerimi açıp siyah gözlerine baktım. "Ben buradaydım. Peki senin aklın neredeydi?"

Gülümsedi bana hafifçe. Yüzü ter içindeydi, tansiyonu düşüyordu ve bana gülümsüyordu hâlâ. Delirecektim.

Derin bir nefes alıp verdim. Yarasına bakarken gömleğini kesmeye başladım bir makasla. On santimetre aşağı gelse kurşun, buraya gelemeyecekti. Yığılıp kalacaktı bir yere. *Belki de...*

"İyiyim Lina," dedi pürüzlü bir sesle. "İyi olmasam gelemezdim."

Dudaklarının rengi kaçmıştı ve o dudaklarla beni teselli ediyordu hâlâ. Benim onu teselli etmem gerekirdi oysa. Kanı ben değil, o kaybediyordu. Harekete geçmeliydim.

Kumaşı kesip yarasına dikkat ederek gömleği üzerinden sıyırdığımda etinin görüntüsü rüyamdaki o hissi anımsattı bana. Kurşun omzunun üzerindeki kas kütlesini sıyırırken beş santimlik bir yarık bırakmıştı arkasında ama süturla halledilebilir bir şeydi. İyi olacaktı.

Elimdeki lateksleri değiştirdim el çabukluğuyla

"Ne kadar sürdü buraya gelmen?" diye sordum ifadesiz bir sesle. Soğukkanlı kalmaya gayret ediyordum.

"On beş dakika kadar," diye cevapladı beni.

Ciddi bir kan kaybı yoktu o zaman. Zira o kadar süre ciddi bir kanaması olsa yolda bayılması gerekirdi. Dikiş setini açtığım sırada Özlem girdi içeri. Nemli havluyu alıp dişlerimi sıktım ve ona bakmadan yarasının üzerine bastırdım. Acıdığını biliyordum ve onun omzundaki ağrı benim kalbime vuruyordu.

Yarayı temizleyip uyuşturmak için yaranın çevresindeki dokuya iğne yaptım, uyuşmasını beklerken diğer temiz havluyla alnındaki teri sildim.

"İyi misin?" diye sordum, gözlerine bakmak içimde bir acıya sebep olsa da.

"Tansiyonum düştü biraz," dedi ama buna rağmen iyi görünüyordu.

Dirençli bir vücudu vardı. Spor yapması işe yarıyordu demek ki.

"Çok mu kan kaybettin? Hastaneye gitmeli miyiz?"

"İyiyim Lina. Bir insanda delik açarsan düşer tansiyonu, normal."

"Normal insanların *piercing* dışında delikleri olmaz vücudunda," dedim ben de.

Burnundan güldü hafifçe. "Doğru."

"Gülme," diye kızdım ona. Canı acırken gülmesinden nefret ediyordum. "Uyuştu mu?" diye sorarken hafifçe yarasına yakın dokuya dokundum.

"Uyuştu."

Dikiş takımını sterilize ettim ve derin bir nefes alıp dudaklarımı ıslattım. Portegüyü tutan parmaklarımı sıktım. *Başka birini düşün. Aral'ı düşünme.*

Sütur iğnesinin kuyruk kısmını portegüyle tutup penseti sol elime aldım ve yarasına diktim gözlerimi.

"Bana bakma," dedim gözlerimi yarasından ayırmadan. "Başını çevir."

Sütur atacağım deriyi pensetle tuttuğumda omzum sızlıyordu. Düşünmeye gayret ederek iğneyi batırdım. *İğneyi tam karşısından çıkar. Portegüye ipi iki kere dola ve düğüm at. Düğümü oturt. Uyuşturdun onu, bunu yaparken canı yanmayacak. Bir kere daha düğüm at. Sonra bir kere daha.*

Kes. Bir sütur attın bile. Basit. Bunu binlerce kez çalıştın. Sütur atma pratiklerini düşün. Cansız manken. Yapay kan. Yapay yara. Daha kötülerini diktin. Aral'ın kanı değil elindeki. Bu adam Aral değil. Bir yabancı. Sıradan biri senin için. Sorun yok. İyisin.

On ikinci süturu kestiğim gibi derin titrek bir nefes alarak doğruldum ve elimdekileri suç aletiymiş gibi çantanın içine attım. Onu sardım, ellerimin titremesini artık durduramıyordum. Onu kan içinde görmek hiç iyi gelmemişti bana.

"Bir daha," dedim onun kanına bulanan lateks eldivenleri elimden sökercesine çıkarırken. "Elimi kanına bulama sakın."

Eldivenleri çöp kutusuna atıp ellerimi yıkadım ovarak. Yüzüme birkaç kez su çarpıp kendime gelmeye çalıştım. Daha sonra yüzümü kurulamadan kapıyı açtım uzanıp. Özlem ve Özkan kapıda bekliyorlardı gergin bir şekilde.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordum. "İlaç vereceğim de."

Özlem hızla mutfağa giderken Özkan içeri baktı. O sırada Aral'ın ayağa kalktığını hissettim.

"İyi gibi," dedi Özkan bana bakarken.

Bir şey söylemedim.

"Geçmiş olsun," dedi Aral'a.

Aral ona, "Eyvallah," dedi.

O sırada Özlem bir bardak su getirmişti. Bardağı alıp içeri döndüm. Özlem kapıyı ardımdan kapatırken Aral'la yüz yüze geldim. Ayağa kalkmış, kolunu yıkamıştı, kolundan su akıyordu.

Banyo küçüktü, tam önümde duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu yüzümden akan suyu sağ eliyle silerken.

Yorgun bir ifadeyle baktım yüzüne. "İlaç içmen lazım," dedim. Yalandan bile olsa iyiyim, diyemezdim şu an.

Elimdeki bardağı alıp kenara bıraktığında bana sarılacağını anladım. Sağ kolu beni kendine çektiğinde göğsüne yaslandı yüzüm. Yüzümü boynunun sağ girintisine yaslarken içimde ağlama isteği vardı. Sanki onu bir kere kaybetmiş gibi hissediyordum. Kâbuslarımdan ötürü müydü bu yoksa onu kan içinde gördüğüm için mi emin değildim ama berbat hissediyordum.

"Ödeştik," diye fısıldadım titrek bir sesle. "Bir daha dikiş atmak yok."

"Özür dilerim," dedi saçlarımın üzerine. "Bu kadar etkileneceğini düşünemedim."

"Her gün öldüğünü görüyorum ben rüyamda," diye kızdım ona. "Ellerimde kanı olmasını isteyeceğim son kişisin."

Saçlarımdan öptü beni. "Ağlama," dedi burnumu çektiğim için. "İyiyim ben."

"Ateşin var," dedim tenine yaslı tenim ısınırken.

"Endişelenecek bir durum değil."

"Endişeliyim ama," diye çıkıştım ona elimde olmadan.

Sağ elini yanağıma yaslarken hafifçe geri çekilip yüzüme eğildi, sol şakağıma bastırdı dudaklarını. "Kızma minik aslan."

Omuzlarım düştü. Bana böyle yaklaşıp; beni nazikçe öperken bu tonda öyle söylerse ben ona nasıl kızabilirdim? İçim gidiyordu resmen. Kalbimle oynuyordu. Elmacıkkemiğimin üzerine bir öpücük bıraktığı sırada kapı çaldı.

İkimiz de kafamızı kapıya doğru çevirdik. Burnumu çekip geriye doğru gittim ve kapıyı açtım.

Özlem, Özkan'ın eşofman takımlarından birini getirmişti. "Giyinsin bunları."

"Teşekkürler," dedim ona minnettarlıkla gülümseyerek.

Aral kendisine ilaç bakarken elimdekileri çamaşır makinesinin üzerine koydum.

"Giyinebilecek misin?" diye sordum. O ilaç alırken bana dönük olan çıplak sırtını seyrettim.

Kanı teninde kurumuştu. Duş alamayacağı için tenini havlu ile silsem iyi olurdu. İlaç içmeyi bitirip aklımdan geçen şeyi sağ eliyle kendisi yapmaya başladığında uzanıp elinden aldım nemli havluyu. Bir şey söylemeden vücudunu sildim tamamen, kandan ve terden arındırdım onu. Şimdi daha iyi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi beni izlerken.

"Önemli değil," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle. "Üstünü giyme, ateşin var zaten. Altını değiştir yalnızca."

Kafasını sallayarak onayladı beni.

"Çıkıyorum o zaman ben," deyip banyoda tek bıraktım onu giyinsin diye. Kapının önünden ayrılmadım ama. Bir şey olur da düşer diye korkuyordum. Belki aniden tansiyonu düşüp bayılırdı, belli olmazdı.

Elimi yorgunca alnıma götürdüm. Terleyen alnını yukarı doğru sildim ve ellerimi saçlarımın üzerinde ellerimi gezdirip tokayı çıkardım saçlarımdan. Saçlarım omuzlarıma dökülürken sıkıntıyla nefes verdim.

Özkan ve Özlem'in meraklı bakışları üzerimdeydi. Bir açıklama yapmam gerekiyordu sanırım.

"Kurşun sıyırmış gerçekten. Ateşi çıkmaz, yarası enfekte olmazsa iyi olacak."

"İyi," dedi Özkan rahatlamış bir sesle. "Hesabını yarın alırız, üstüne gitme çok bu gece."

Arkamdaki kapı açıldı ve kapandı daha sonra. Varlığını arkamda hissettim ve o an Aral'ın varlığını arkamda hissetmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu iliklerime kadar hissettim.

"İyi akşamlar," dedi sanki normal bir anmış gibi.

Özkan ve Özlem ona güldü. "İyi geceler kardeşim," dedi Özkan. "Tabii sana geceler pek iyi olmayacak gibi."

Özlem, Özkan'ın koluna hafifçe vurdu uyarır gibi. "Aral uzansın, dinlenin biraz. Yarın konuşuruz," dedi Özlem buruk bir gülümseme ile bana bakarken. "Bir şey olursa seslen bana olur mu? Ne lazımsa... Aral belki açtır diye bir şeyler hazırladım, masaya bıraktım. Kendi eviniz gibi rahat edin."

"Sağ ol Özlem," dedim minnetle gülümseyerek.

"Ne demek canım," dedi bana içtenlikle. Ardından Aral'a çevirdi bakışlarını. "İyi olmana sevindim, üzme kızı."

"Sağ ol Özlem," dedi Aral yalnızca.

Özkan, Aral'a imalı bir gülümse savurup göz kırparken Özlem iyi geceler dileyerek yukarı kata çekiştirdi kocasını.

"İyi geceler," diye mırıldandık biz de arkalarından.

Ona dönüp sağ koluna girdim ve onu salona götürdüm. "Yatıralım seni. Ayakta durma."

Onu şömineye en uzak olan koltuğa açılan yatağa götürdüm. Ateşi vardı zaten, şömineye hiç gerek yoktu.

Koltuğa oturup uzanmamakla kalmadı beni de yanına çekti. Yanına oturdum yorgunca.

"Uzanman gerek," dedim acayip bitkin hissederken.

Sağ elini kaldırıp iki parmağının tersiyle boynuma dokundu. Ateşime bakıyordu sanırım. Ateş falan kalmamıştı. Ateş dışımda değil, içimdeydi.

Sonra ateşimin olmadığını fark etmiş olacak ki elini indirdi kucağına.

"Herkes iyi mi?" diye sordum.

"İyi," diye onayladı beni. "Merak etme."

"Neden hastaneye gitmedin?" diye sordum şömine ışığının turuncu fonunda parlayan tenine bakarken. "Senin o şekilde gelmene nasıl izin verirler?"

"Sana geleceğim, dedim," dediğinde kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerime baktı o da. "Hastaneye gitseydim, buraya ben değil başka biri gelseydi ödün kopardı. Hem sen daha yakındın," dedi sağ eli tekrar yüzüme uzandı ve yanağımı okşadı.

Tüylerim ürperdi. Her dokunuşunda içimde bir şeyler filizleniyordu. Kalbimin ritmi değişiyordu. Gözlerine bakınca içine çekiliyor gibi hissediyordum.

"Ağrın var mı?" diye sordum yanağımı okşadığı için göz kapaklarım titrerken.

Başını bana doğru eğdi hafifçe. "Var," dedi sıcak nefesi yüzüme çarparken. Burnunu tenime sürttü. "Ama dermanı da var."

Kalbim, dokunduğu her yerde atıyordu o an. Elimde olmadan gözlerimi kapattım, elim iznim olmadan yüzüne uzandı. Sağ elim yanağına yaslandı içim titrerken. Onu öpmek istiyordum. Ona derman olmak istiyordum.

Dudakları dudağımın kenarına dokunurken, "Lina," diye ismimi fısıldadı. Tüylerim ayağa kalktı. "Kaçacaksan şimdi tam zamanı cennet çiçeğim."

Cennet çiçeğim.

"Kaçıyorum zaten," diye sızlandım kısık bir sesle. Gözlerim kapalıydı. "Ama koştuğum da sensin."

Kürkçü dükkânım, diye geçirdim içimden. *Dört duvar değil, senin kolların.*

"İşte şimdi aynı yerdeyiz sevgilim," dedi dudaklarımın üzerine, beni öpmeden hemen önce.

Sevgilim...

Dudaklarımız birleştiğinde kalbimde bir şeyler patlıyor gibi hissettim. Yanmaktan korktuğum halde çoktan yanmışım gibi hissettim. Yanmışım ve küllerim savrulmuş gibi hissettim. Kalbim ağzımda atıyordu. İçimde önünü alamadığım bir duygu seli vardı. Beni de önüne kattı.

Sol elimi ensesine yaslayıp onu kendime çekmek istedim ama son anda durdurdum kendimi. Yarası vardı ve bana uzanıyordu. Uyuştuğu için hissetmiyor olmalıydı ama iyi değildi bu. Dudaklarından ayrılmadım ama sağ elimi çıplak göğsüne, kalbinin üzerine yaslayıp geriye doğru ittim onu. O arkasına yaslanırken ben ona doğru uzandım. Kendimi sağ dizinde otururken buldum. Ensesine yasladığım sol elimin parmakları saçlarının arasında dolaşırken Aral'ın acelesiz, yavaş, uzun öpücüklerine

ayak uydurdum. Beni o kadar sakin ve sevgiyle öpüyordu ki ona ayak uydurmakta zorlanmıyor, gönlümce öpebiliyordum onu. Ağzından tatlı bir karanfil tadı alıyordum ve bu bile güzeldi.

Bir değil yirmi dokuz tane kalbim vardı da vücudumun her yerine dizilmişlerdi sıradağ gibi. Elimin altında atan kalp onun değil benimdi sanki de onunla aynı ritimle atan kalbim kafamın içinde uğulduyordu. Sol elini kaldırıp belime sardı ve sırtını dikleştirdi, sanki yetmiyordu ona. Beni tüketmek istiyor, tamamen kendine katmak istiyor gibi öptükten sonra ağırlaşan nefesimle ayrıldım ondan.

Kalbim deli gibi atarken dudaklarını dudağımın kenarına, yanağıma, gözüme ve şakağıma bastırdı. Heyecandan kalbim duracaktı sanki.

"Lina," dedi iç çeker gibi.

İsmimi böyle söylediğinde tüm tüylerim ürperiyordu. Nasıl başarıyordu böyle telaffuz etmeyi ismimi?

"Hım?" diye mırıldandım.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Bu an gerçek." Anlamadım ilk başta ne demek istediğini ama sonra devam etti. "Bu aramızdaki şey gerçek."

Kalbim göğsümde sıkıştı. Ona sevgililiğimizin sahte olduğunu söylediğim için mi söylüyordu bunları?

"Seninle geçirdiğim her an gerçek," deyip yanağımı öptü. "Biz Lina..." diye fısıldadı ve başını eğip sol omzuma bir öpücük bıraktı. "Söylediğim her kelime, her dokunuşum... Seni her öpüşüm Lina... Gerçek."

Biz diye bir şey vardı Aral için ve bu gerçekti. Bu an, beni öpüşü gerçekti onun için. Biz gerçekmişiz.

Burnumun akmaya başladığını hissettim. "Biz gerçeğiz," diye fısıldadım.

Kafasını omzumdan kaldırdığında yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Avcu yanağıma yaslanırken başparmağı dudaklarımı okşadı. Tüylerim ürperdi yine.

"*Sakladım gözlerimi. Sustum hep sözlerimi. Yandım yâr közlerimi. Savur savur bitmiyor,*" diye mırıldandı dalgın bir ifadeyle gözlerime bakarken.

Kalbim dudaklarımın üzerinde atarken, "Ben sende tutuklu kaldım," diye tamamladım onu.

Gözlerini kapattı. Yutkundu ve bir süre gözleri kapalı bekledi. Yutkunuşları bana yükmüş gibi, ondan uzak duramıyormuş gibi gözlerinin

* Sezen Aksu, *Tutuklu*. Söz & Müzik: Sezen Aksu.

kapalı olmasından yararlanarak uzanıp ufak bir öpücük bıraktım dudaklarına çünkü ben hiçbir şey söyleyemiyordum.

"Bak ya," dedi ondan ayrıldığımda gözlerini açıp. Yüzlerimiz çok yakındı birbirine ve nedenini bilmediğim bir şekilde gözlerim dolmuştu. "Artık hep senin sesinle dinleyeceğim."

"Ben sana söylerim," dedim kısık bir sesle.

İç çekti bana bakarak. "Çok isterim Lina," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Sadece bana söyle."

"Tamam," diye onayladım onu. "Sadece sana söylerim."

Gülümsedi bana. "Ağlama."

"Ağlamıyorum."

"Burnun akıyor."

"Hastayım çünkü," diye mırıldandım burnumu çekerken.

"Ben de," deyip burnumu öptü. "Yaramaz bir kediye."

"Aslandım hani?"

Gülümsemesi genişledi. "Önceden imalarımı kulak ardı ediyordun yani," dedi gamzesi ortaya çıkarken. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

"Kulak ardı etmedim," dedim saçlarını okşarken. "İhtimal vermedim."

İç çekti tekrar. "İhtimal vermediğin daha neler var kimbilir..."

Derin bir nefes aldım. "Hastayım, bu kadar üstüme gelme."

Bir gün için çok fazla duygu yaşamıştım. Yeterdi artık. Dursundu. Gülümseyerek kolları üzerimden çekilirken kaçar gibi kalktım dizinden.

Ona biraz çorba içirdim. Aral, ilaçların etkisiyle uyurken ben ateşi olduğu için gece boyu uyumayıp onu kontrol ederek oturdum. Biraz gözlerimi dinlendirmek istediğimde Aral'ın omzuna başımı koyduğum gibi uyuyakaldım.

Aralık, 2003 — Polonya

Küçük kız titreyen kan içindeki elleriyle kendi yemeğinden artırdığı ekmeğini, kedisini sakladığı yere götürdü. Ağlıyordu çünkü elleri acıyordu ama ağlayamazdı. Ağlaması yasaktı. Ağlarsa herkesin canı yanardı. Ağlamaması gerekti. Beş yaşına gireli birkaç ay olmuştu. Neden ağlamaması gerektiğini bilmiyordu ama ağlarsa canının daha çok yanacağı öğretilmişti ona. Kendini çıplak elle bir bıçağa karşı savunması istendiği için avuçları kesik kesikti ve ekmeği kana bulanmıştı. Gözlerinde tomurcuk yaşlarla kana bulanan ekmeğini cılız kedinin önüne bıraktı. Kedi kana bulanan ekmeği yemedi. Kalbi kırıldı küçük kızın. Kendisi gibi kızıl bir

kediydi bu. Onun gibi yalnızdı. En iyi arkadaşı oydu. Aç kalırsa soğuktan ölürdü, biliyordu. Yalnız olmayı sevmiyordu. Artık annesini hatırlamıyordu kız, babasının yüzünü görse tanımazdı bile belki ama kurtaracaktı babası onu. Biliyordu.

"Nerede o küçük tilki?" diye sorduğunu duydu korktuğu bir adamın.

Küçük kız korkuyla yerinde sıçradı. Kedisini görürlerse ona vuracaklardı. Biliyordu. Bir şeyi sevmek yasaktı. Nedenini bilmiyordu. Çocuklardan biri bir yemeği sevdiğini dile getirdiğinde bile bir daha o yemek yenmezdi. Sevdikleri bir köpeği öldürmüşlerdi gözleri önünde. Ölmenin, bir daha görmemek olduğunu biliyordu. Kedisine gitmesini söyledi. Yemeği çöpe atmak yasak olduğu için kendi kanına bulanan ekmeği yemeye çalıştı gözlerini silerken. Midesi bulandı. Kedi korkunç adamları gördüğünde kaçtı ama kız kaçamadı. Gerçek bir tilki olsa belki kaçardı.

Adamlardan biri kolundan tuttuğu gibi kızı kaldırdı yerden sertçe. Canı acıyordu ama bir şey söylemedi. Konuşmak yasaktı. Düşünmek yasaktı. Kızı içeri sürükledi. Hemen hemen onun yaşlarında, kendisi gibi kızıl saçları olan çocuklarla dolu yatakhaneye girdi. Tüm gözler ona çevrildi. Gözlerinin ardında hiç kimse yoktu sanki. Gözlerine bakmaktan korkuyordu kız bu yüzden onların.

Yatağına ilerlerken tekrar Lehçe bir yayın başladı yatakhanenin içerisinde. Düşünmelerine izin verilen, düşünmeleri istenen her şey onlar uyurken madde madde dinletilmeye başlandı.

"Bir Kızıl Tilki emre itaat eder. Emir, her şeyden üstündür. Sizler birer insan değil, araçsınız. Bir Kızıl Tilki'nin asil görevi ülkesini temsil etmek, kendini bu ilkeye adamak ve düşmanlarından arındırmak adına kendini feda etmektir. Sizler geleceğin en büyük silahlarısınız..."

Bölüm 7

Bir Sus Çizgisi Mesafesi

Tesadüflere inanacak kadar pozitif bir bakış açısına sahip olmadım hiçbir zaman. Her şeyin bir sebebi var. Bir şey var bizden alınan ve bize verilenlerin arkasında, bir hesap var. Hesap tutmazsa hayat, alacaklılar hep kalacaksa alacaklı ve çalınacaksa şansımız sürekli, iyi olup kazanmanın bir yolu yok. Hakkını almak için başkasının hakkına girmek mi lazım? Verdiğini geri almak için düşkün mü olmak gerek? O zaman sevgiler ve güvenler boşa demek. Buna inanırsam kaybederim kendimi. Henüz yeni bulmuş gibiyim oysa aradığımı. Sorularım, celladım olmasın istiyorum. Sebeplerim acımasız olmasın, beklediğim cevapları almak için gaddar olmak zorunda kalmayayım istiyorum.

Sabahın beşine irkilerek açmıştım gözlerimi. Bir saat kadar uyuyabilmiştim yalnızca. Bir rüya görmüş gibiydim. Hatırlamıyordum çok. Kan gördüğümü hatırlıyordum bir tek. *Yine kan vardı. Yine bir ölüm vardı. Hiç gitmeyecekti sanki.*

Aral, uyuyordu hâlâ. Ateşi düşmüştü, nabzı normaldi. Her şey yolunda gibi duruyordu, kanaması yoktu, terlemiyordu da. Üstüne bir şey giymesine izin vermemiştim, şömine ateşi de gücünü yitirmişti. Özlem'in bıraktığı battaniyelerden birini üzerine örtmüştüm onu uyandırmamaya dikkat ederek.

Dizlerimin üzerine oturup soluma, ona doğru dönmüş, başımı koltuğa yaslamış onu izlerken her şeyi düşünmüştüm. Baştan sona her şeyi... Tüm yaşananları, Aral'ın hayatımdaki olası konumunu, bana söyledikleri kadar sustuklarını...

Her şeyi bir bir tekrar tekrar düşündüm. Verdiğim tepkileri ve tepkisizliklerimi, hatırlayıp da sustuklarımı düşündüm. Korktuklarımı düşündüm. En ufak temasa dayanamazken Aral'ın başından beri her dokunuşuna olan tepkisizliğimi, onu ilk gördüğümde bana ölümü

hatırlatmasını, zaman zaman ona bakarken içimde bir özlem hissiyatının oluşmasını ve dün onu kan içinde görünce hatırlar gibi olduğum o kanlı anıyı düşündüm. Aral'ın babamla tanışıklığı olduğunu hatta kuşumu bilecek kadar yakın olduklarını biliyordum. Ve bana her dokunuşunun gerçek olduğunu... Öyle söylemişti dün. Beni öpüşlerini, benimle çekinmeden flört edişlerini ve benim her seferinde kollarına gidişlerimi düşündüm. Topladım, çıkardım, herkese pay ettim ama en çok ben eksik kaldım.

Ben çok eksiktim ve buna rağmen üç sonuca vardım: Birincisi, Aral beni gerçekten ve düşündüğümden daha çok seviyor gibi duruyordu. İkincisi, Aral'a gerçekten ve düşündüğümden daha fazla güveniyor, ona sahip olabileceğimi düşündüğümden daha fazla duygu besliyordum. Hoşlanmak değildi bu. Ben onu seviyordum. Ve üçüncüsü, birinci ve ikinci sonuçların temeli hatırladığımdan daha eskiye dayanıyordu. Bizim Aral'la tanışmamız bir ay öncesinde yaşanan bir hadise değildi. Ben onu hatırlamıyordum ve Aral bir sebepten bana hatırlatmıyordu kendini. İyi bir şey olsa hatırlamam için bir şeyler yapardı. Demek ki iyi değildi sebebi. Hatırlamamı istemiyordu belki de... Zira iyi bir şey olsa unutmam gerektiğini de düşünmezdi zihnim. O kanlı hatırayla ilgiliydi belki de bu... Rüyalarımda sürekli ölmesiyle ilgiliydi belki de... Bilmiyordum ama korkuyordum.

O kadar korkuyor ve endişeli hissediyordum ki göğsüm sıkışmaya başladı. Endişeyle kasıldı bedenim yine. Midemde bir bulantı baş gösterdi, göğsümdeki ağrı nefesimi kesiyordu sanki. Hatırladığım şeyleri Aral'a anlatmaya korkuyordum çünkü hep bir kan vardı. Birinde de elimde bıçak tutuyordum. Belki de öldürmüştüm birini ve babam kendisini örtbas ettiği gibi kapatmıştı üstünü bir şekilde. Bilmiyordum.

Öğrenmek istediğim şeylerden korkuyordum. Hayattan alacaklarım beni daha alacaklı yapacaktı. Hayat bana ne verirse verirsin borcum kapanmayacak gibi gelmeye başlamıştı. Dar geliyordu her yer. Hayat üstüme yıkılıyordu sanki. Yarın olmasın istiyordum. Dünya dursaydı keşke şu an. Yine o uçurumun kenarında hissediyordum kendimi. Çıkış yolunu hiç bulamayacaktım sanki.

Vücudum titremeye başladığında titrek bir nefes alıp sırtımı dikleştirdim. Panik atak geçiriyordum yine. Sakin olmalıydım, sorun yoktu. Kötü şeyler düşünmemeliydim. Aral buraydı. *Şimdilik...*

Kalbimin sesi kulaklarımın hemen arkasında yankılanırken yumruklarımı sıkıp dizlerime yasladım ellerimi. En son ne zaman bu kadar

koktuğum hakkında bir fikrim yoktu. O ıslık sesini duyduğumdan beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu sanki. Sanki kaçamayacağım bir şeyden kaçıyordum. Yakalanacaktım ve beni yakalayacak şeyden korkuyordum deli gibi. *Sakin ol Lina. Panik atak geçiriyorsun. Bu kadar korkacağın bir şey yok aslında. Sakin ol. Geçecek.*

Aral'ın uyuyan yüzüne diktim gözlerimi sakinleşmek için. Yüzünü inceleyip dudaklarına baktım uzun uzun. Beni öpen, bana ihtimal veremeyeceğim kadar güzel şeyler söyleyen, beni hep teselli eden dudaklarına baktım. Sus çizgisine en çok da. Aral'ın sus çizgisi, çok güzel ve derindi. *O yüzden mi susmakta bu kadar iyiydi? Sevdiği şeyler mutlaka canını mı yakmalı insanın bir kez olsa bile?*

Gözlerimi künyesine indirdim yavaşça. Tenine çok yakışıyor ama bir savaşın temsili aslında. *Gerçek hayat, haksız bir savaş. Bizim savaşımız kim için Aral? Bizim savaşımız kiminle? Ya bensem asıl düşmanın? Ya benden kurtulmaksa kurtuluşun?*

Yara izlerinde gezdirdim gözlerimi. En belirgin olanı karın kaslarının üzerinde çapraz kabarık bir kesik iziydi. Bir bıçak yarasıydı sanırım, bilmiyordum. Haklı bir savaştan mıydı o da? Tek haksız savaş omzundakiymiş çünkü, öyle söylemişti.

Hangi haklı savaş haklı çıkarır ki senin canının acısını Aral? Daha kaç yara gerek tenine bu savaşın bitmesi için? Teslim olsak daha az yanmaz mıydı canımız? Korkmuyor musun hiç bitmeyecek bu savaş diye? Nasıl devam ediyorsun bunca şeye rağmen? Nasıl hâlâ gülümsüyor, güzel şeyler barındırıyorsun içinde? Hem de bana karşı?

Burnum aktı ama bir damla bile yaş dökemedim. Onun haberi yoksa ağlayamıyordum bile. Onun tesellisi olmadan ağlayamıyordum. Üstümdeki etkisinin büyüklüğü korkutucuydu. Avuçlarıma batan tırnaklarımın ince sızısı eşliğinde kalktım ayağa. Kaçasım geliyordu ne zaman böyle teslim olmuş hissetsem. Kaçtım yine ama kaçmadan önce titreyen ellerimle onun üzerini örttüm. *Kaçtığın adamı düşünerek mi kaçıyorsun Lina artık?*

Korkuyordum. İçim sıkılıyordu. Zihnim uyuşuktu, aklım almıyordu hiçbir şeyi. Hatırladıklarımı kendime açıklayamıyor, anlamlandıramıyordum. Aral'a nasıl açıklayacaktım bunları? Ya öldürmüşsem birini? İnsan sever mi bir katili? Hatırlamıyorsam belli ki o anılarla yaşayamayacağım kadar kötü şeyler olmuş. Daha kötüsü... Ya sebebi bastırmış olmam değil de anıların benim olmamasıysa? Ya çoklu kişilik bozukluğuna sahipsem? Ya bu yüzden hafızam bölük pörçükse? Ya gördüklerimi kafamda

kurmama sebep olan bir kişilik bozukluğum varsa? Belki de tüm bunlar psikozdan ibaretti...

Titreyen ellerimi yüzüme götürdüm. Saçlarımı geriye doğru çekip avuçlarımı şakaklarıma bastırdım. Buz gibiydi ellerim yine. Avuçlarım soğuk soğuk terliyordu. Sakin olmalıydım. Mantığı elden bırakmamalıydım. Kötüyü düşünmemeliydim. Geçecekti.

Aral'a yaslamak istiyordum başımı ve en çok da bu yüzden çıktım salondan. Ne zaman ona baksam ne zaman onu kendime itiraf edemeyecek kadar çok istesem, sanki bir şeyi bu kadar istemek yasakmış gibi hissetmeden edemiyordum. Seversem kaybedeceğim fikrinden vazgeçemiyordum ve hatırladıklarım gerçekse kaybedecektim.

Kabanımı giyip dışarı çıktım ve arkamdan çektim kapıyı nefes nefese. Sırtımı örttüğüm kapıya yaslanıp dizlerimi kırdım ve aşağı kayıp kapının önünde bir yumak oldum. Kollarımı bacaklarıma sarıp geçmesini bekledim. Aral varken daha kısa sürüyordu ama geçmişti bir süre sonra işte. Sakinleşmek için kimseye ihtiyacım yoktu. Halledebiliyordum. Bir de bu çıkmıştı başıma.

Kafamı dizlerimden kaldırdığımda bahçedeki üçüncüyü arabayı yeni fark edebilmiştim. Kürşat buradaydı, arabasından inmiş, endişeli gözlerle beni izliyordu. Ne zaman gelmişti? Yoksa hep peşinde miydi Aral'ın? Aral'ı bırakmazdı. Biliyordum. İyi ki de bırakmıyordu.

Beni ürkütmek istemiyor gibi yavaş adımlarla verandaya geldi. Tahta parmaklıkların arkasında durup omzunu yasladı hafifçe. Yüzüme bakmadı bana kötü hissettirmek istemiyor gibi. Sıcak nefesi buhar oldu, gökyüzüne karıştı.

"Uyku mu tutmadı?" dedi anlayışlı bir sesle.

Uyku beni hiç tutmuyordu ki. Ona kaçmak isteyen bendim.

Kafamı iki yana salladım keyifsiz bir ifadeyle. "Yok... Ne zamandır buradasın?" Sesim pürüzlü ve kısıktı.

"Aral'la geldim," dedi tahmin ettiğim gibi. "Gelme, dedi ama geldim. O nasıl?"

"İyi," diye mırıldandım boğazımda bir yanma hissi oluşurken. "Uyuyor."

Aptaldım. Onu merak ediyor olmalılardı. Haber vermeliydim onlara.

"Sen neden çıktın? Saat çok erken."

Kaçamıyorum çünkü. Söz verdim. Kalmam lazım ama kaldığım yeri hak ettiğimden şüpheliyim Kürşat. Sana sorsam söyler misin bana gerçekleri?

"Hep böyle takip ediyor musun onu? Gelme, dediği zaman bile?"

Gözlerini bana çevirdi bu sorumla. Gözlerimin içine baktı bir şey görüyormuş gibi. Sanki sallandığımı, yıkılıp yıkılmamamın alacağım cevaplara bağlı olduğunu görüyormuş gibi baktı bana. Korktuğumu gördü. Belki de Kürşat ile bile tanışıyorduk önceden... Aral'ı unutabilmişsem herkesi unutabilmişimdir.

"Nadiren."

"Hangi sorumun cevabı bu?"

"İkincisinin," dedi gözlerime bakarken. "İçime sinmiyorsa elimden arabayı, cebimden de paramı alsa yürüyerek takip ederim."

Aral arkada bırakılacak bir adam değil çünkü değil mi Kürşat? Öyle demiştin. Ben bırakmışım ama işte. Biliyorsun sen de bence.

"Beni ilk nerede gördüğünü sorsam söyler misin bana?"

Kürşat gözlerimin içine baktı bir süre. Korkularımı gördü. Daha önce görmüş beni, susmak bile cevap bazen.

Yüzünde bir gülümseme oldu hafiften sanki beni teselli etmek ister gibi. "Benimle ilgili olsaydı söylerdim," dedi samimi bir sesle. "Ama Aral için soruyorsun ve ben onun cevaplamadıklarına cevap olamam sana." Biliyordum. Suçlamadım bunun için onu. Elime ne geçerdi ki? "Ona sordun mu hiç?"

Kafamı iki yana salladım. Sormamıştım. Söyler miydi bilmiyordum ama söylemezse bile bir şey çıkarırdım bundan ve her ikisinden de korkuyordum. Ona neyden korktuğumu söyleyemediğim sürece bana neyi ne kadar anlatacağını hesap edemezdi ve ben, onun hesap etmediği kör karanlık cehennemde daha çok korkardım.

"Korkuyorsun," dedi anlayışlı bir sesle.

Ağlama isteği doğdu yine içime. Birdenbire neden böyle olduğumu bilmiyordum. Duygularımı da aklımı da yönetemiyordum sanki. Her şey üst üste gelmişti ve ben taşıyamıyordum artık.

"Kolay değil biliyorum, görüyorum ve Lina sizin kadar değil belki ama yanınızda sizinle yaşıyorum. Anlıyorum seni. Ama Lina, korktuğun şey Aral'la ilgiliyse korkma. El değişsin, kartlar dağıtılsın istedikleri kadar, senin olduğun yer değişmeyecek bizde. En çok da Aral için."

Burnum akmaya başladı yine ve soğuktan değildi. Artık Kürşat da biliyordu burnumun neden aktığını. Burnumu çektim hafifçe.

Aral için değişmez miydi yerim gerçekten? O kadar emin miydi? Aral'ı tanıyordu. Muhtemelen beni de tanıyordu önceden. Kötü biri olduğumu düşünse teselli etmezdi beni böyle. O, Aral'ı benden daha iyi tanıyordu.

Yerim değişmezmiş ona göre. Bu iyi bir teselli ama ne yaptığımı biliyorlar mı ki?

Kafamı salladım. Onunla konuşmak sakinleştirmişti beni biraz olsun. İyi gelmişti.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi bana hafifçe. "Lafı olmaz." Omzunun korkulukla temasını kesip bana döndü tamamen. "Hastasın zaten, içeri gir hadi. Aral bana fırça atacak sonra."

Burnumu çektim. "Ne münasebet?"

Gülümsedi bu söylediğime. "Çok münasebet."

Kürşat, biliyordu Aral'ın beni sevdiğini. Ona Aral'ı anlattığımda belki de çoktan gönlünü verdiğindendir, demişti bana. Sen yanında olursan kalbi aklının yoluna çıkar, demişti. *Aral, bana kalbini ne zaman vermişti? Benim niye haberim olmamıştı? Olmamış mıydı? Ya da olmuştu da ben unutmuş muydum onu? Hadi ben unuttum, Aral on bir aydır ben eriyip giderken neredeydi?*

"Son bir şey," diye mırıldandım burnumu çekerek. Tahmini bir zaman aralığı oluşturmak istiyordum kafamda. "Defne'den sonra biriyle görüştü mü?"

Burnundan güldü bu söylemediğime. Kıskançlık yaptığımı sanıyordu belki de. Yapmıyordum. Beni ne kadar eskiden seviyor olabileceği konusunda bir sınırlama yapmak istemiştim yalnızca. O bir kadınla ilişkisi varken başka kadınları gönlüne misafir edecek biri değildi. Defne'yle dört sene oldu biz ayrılalı, demişti. Eğer ondan sonra da biriyle görüşmüşse ona göre bir zaman çıkaracaktım tahmini.

"Aral'a sor, dersen bir daha soru sormam sana," dedim sitemli ve tehditkâr bir sesle. "Münasebetimiz burada bitecek." Boş tehdidim onu gülümsetti. Sanki Kürşat için benim muhabbettim çok da önemliydi... *Öyle miydi? Konuşmasam onunla üzülür müydü birazcık?*

"Hiç olmadı."

Hiç mi olmamıştı? İçimde bir memnuniyet hissettim elimde olmadan. O halde uzak tarih 2016 yılı olmalıydı. *Aral yirmi dört ben de on sekiz yaşımdaymışım. Beni sevmesinin üzerinden en fazla dört sene geçmiş olabilir ve dört sene bir Alin eder Aral... O kadar uzun olmasın... O kadar şeyi unutmuş olamam...*

"Sağ ol."

"Rica ederim."

Burnumu çekerken dik dik baktım ona. "Sorduğumu söyleyecek misin ona?"

Çapraz bir gülüşle baktı bana. "Söylemeyeyim mi?"

"Söyleme, desem söylemeyecek misin sanki?" dedim huysuz bir tavırla.

"Ne faydası olur bunun sana?" diye sordu kaşını kaldırıp. "Kendi kendine kafanda kurmaktan başka?"

Haklıydı biraz ama bana neydi.

"Aral'a ne faydası olur?"

Yüzünde alaylı bir gülümseme olurken cebinden sigara paketini çıkardı. "Hoşuna gider muhtemelen." Midemde birkaç kıpırtı hissettim o öyle söyleyince. *Ne işi vardı midemde o şeylerin? Ne münasebetti? Dursunlardı, ortalık karışıktı.* "Sana da kendisi anlatmak ister."

Aral, sorsam eski ilişkisini anlatır mıydı yani? Bana *sevgilim,* demişti. Gerçekten sevgilisi miydim onun? Sormaya hakkım var mıydı?

Ona sarhoş gibi, "Ben sende tutuklu kaldım," dediğimi anımsarken kulaklarımın ısındığını hissettim. Nasıl söyleyebilmiştim onu? İnanılır gibi değildi. Yüzüne nasıl bakacaktım şimdi?

"Nasıl biliyorsan öyle yap," dedim hiç de umurumda değilmiş gibi gözlerimi kaçırarak. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Çenesiyle arkamdaki kapıyı işaret etti sigarasını yakarken. "Gir hadi içeri."

Kafamı iki yana salladım. "Giremem."

"Neden?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatıp. Sigarasını yakmış, siyah deri eldivenleriyle tutarken sigarasını çakmağını cebine kaldırmıştı.

"Anahtarı almadım."

Şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Leyla mısın sen?"

"Yoo, değilim," diye karşı çıktım anında. "Ne alaka acaba şu an?"

Bıyık altından bana güldüğünü görüyordum ama bir şey demedim. Kafasını salladı ve arabayı işaret etti. "Gel arabada oturalım. Isın."

Isınmak iyi bir fikirdi. Donmuştum. Burnumu çekerek ayağa kalktım. Verandadan indim. Birlikte arabasına ilerledik. Arabanın içi sıcaktı. Koltuğa yerleştim. Kürşat çok üşüyen bir tip olduğumu bildiği için klimaları sonuna kadar açtı.

Arkama yaslandım ve gerilen kaslarım sıcağın etkisiyle gevşerken sessizce evi izledim. Anahtarı almış olsaydım keşke... Aral'ı yalnız bırakmamalıydım. Onun yerinde ben olsaydım o yalnız bırakmazdı beni. Kabanımın cebindeki telefonumu çıkardım. Şarjım bitmişti sanırım ya da yine soğuktan kapanmıştı.

"Evdekileri mi merak ediyorsun?"

Etsem de kimseyi arayacak yüz bulamıyordum kendimde. Kafamı salladım.

"İyiler," dedi yüzüme bakarken.

"O adamlar kimdi?" diye sordum. "Biliyor musunuz kim olduklarını?"

Yüzünde keyifsiz bir ifade vardı. "Birkaç tahminimiz var elbette ama savcı da yakında bulacaktır kim olduklarını."

"Asaf mı?"

"İhtimallerden biri," diye onayladı beni.

"Diğer ihtimal Pars mı?"

Kafasını salladı yalnızca. Yorum yapmadı. Bu konuları benimle konuşamayacağını biliyordum. Aral hoşlanmazdı.

"Anladım," dedim önüme dönerken.

"Aramız bozuldu mu?" diye sordu, az önce sorumu cevaplamazsa onunla alakamızı keseceğim diye tehdit ettiğim için. Bunu sorma şekli gülümsetti beni. İletişimimizi kesersem üzülür gibiydi.

"Yok," diye mırıldandım. "Bana susan ilk kişi değilsin ki. Sıra sana gelene kadar," deyip elimi salladım *ohoo,* der gibi.

O sırada evin kapısı açıldığında ikimizin de bakışları oraya çevrildi. Aral'dı. Boynuna vuran ışığın parlattığı künyesinden seçmiştim onu. Bir refleksle kapının koluna gitti elim ve dışarı çıktım bastıramadığım bir endişeyle.

"Aral," dedim nefes verir gibi.

Verandaya çıkarken gözleri beni bulunca rahatlamış gibiydi. *Gittiğimi falan mı sanmıştı? Nereye gidecektim ki? Gidecek bir yerim mi vardı? Onun kollarından başka beni kabul edecek yer mi vardı sanki? Sığamıyordum ki hiçbir yere.*

Hızlı adımlarla ona doğru adımladım. "Neden uyandın?" diye sordum merakla. Gözlerim omzundaki bandaja kaydı. Kan vardı biraz ama normaldi o kadarı.

"Seni göremedim," dedi, yeni uyandığı için pürüzlü tanıdık sesi.

Sesini duymak o an beni öyle rahatlattı ki bu beklemediğim bir değişimdi. Kasılan kaslarımın gevşediğini hissettim.

"Durumlar nasıl?" diye sordu Aral, arkamdan gelen Kürşat'a bakarken.

"Asayiş berkemal."

Kafasını salladı Aral. Merdivenleri çıkıp önünde durduğumda gözlerini bana çevirip sonra yine Kürşat'a baktı.

"Gel sen de. Kalma dışarıda."

"Yok," dedi Kürşat. "Ben buradayım, eyvallah."

Aral ısrar etmedi ona, kafasını salladı yavaşça. Ardından gözleri bana çevrildi. Bana baksın diye beklediğimi o gözlerimin içine bakana kadar fark etmemiştim bile. Bana baksın istiyordum. O bana bakınca sakinleşiyordum. Onun sakinlik denizi gözleri benim gözlerimin kıyısına ne zaman vursa sakinleşiyordum istemsizce. Gözlerinin içinde kendimi görmek tuhaftı. Artık sıradan biri değildim o gözlerde. Artık bizi ayıran bir sınırımız yoktu. Artık kaçamayacağım bir şeydi bu. Artık kendimi tutamayacaktım aramızdaki şey gerçek değil diye. Gerçekti çünkü. Gerçek, demişti. *Hep gerçekmiş.*

"Bu halde dışarı çıkma," dedim onaylamaz bir sesle. "Üşüteceksin."

Sağ eli kalktı, çeneme dokundu nazikçe ve çenemi kaldırdı yüzümü daha iyi görmek ister gibi.

Kaşları hafifçe çatılırken, "Ağladın mı sen?" diye sordu gözlerimin içine baka baka.

"Ağlamadım," diye yalan söyledim.

"İnanayım mı?"

"Üşümüyor musun?" diye değiştirdim konuyu. "Niye böyle çıktın? Battaniyeyle üzerini örtmüştüm, onu alsaydın bari."

Elini tutup indirdim çenemden ve elini bırakmadan içeri soktum onu. Arkamızdan kapattım kapıyı. Belli etmiyordum ama elini ilk kez tutmuyor olsam da bu kez kalbimin ritmi bozulmuştu. Artık hareketin bir anlamı vardı çünkü. *İşim vardı. Eyvahtı.*

Salona geçtik sessizce. Aral'ı koltuğa oturttum. Özlem'in verdiği eşofman üstünü getirip omzundan dolayı giyinmesine yardım ettim yavaşça. Gözlerini yüzümden bir saniye bile ayırmadı. Dikkatle izledi beni.

"Üşümüşsün," dedi kısık bir sesle.

Yakasını düzeltirken, "Ellerim çok mu soğuk?" diye sordum, aynı zamanda tenine dokunmamaya dikkat ediyordum.

Kafasını varla yok arası iki yana salladı. "Kendim için söylemedim."

Sağ eli sol elimi tutup elimin üzerine bir öpücük bıraktığında içim ısındı. Kalbim göğsümün içinde yolunu kaybetti. Midem kasıldı. Ne yapacağımı bilemedim. Beni kendine çekti nazikçe. Kalbim göğüskafesime heyecanla çarparken yaklaştım ona. Bacakları arasına girdim, otururken benden birazcık kısaydı yalnızca.

İlgili gözleri yüzümde gezindi. "İyi misin?"

Bu gözler bana bakınca iyi hissediyordum ama deli gibi de korkuyordum. Hatırladıklarım yüzünden unuttuklarımdan korkuyordum. Anlatmam lazımdı ona. Biliyordum. Ama bana böyle bakarken ellerimdeki kandan nasıl bahsedecektim? Bir adamı öldürmüş olabileceğimden nasıl bahsedecektim? Onu kan içinde gördüğümden ve hissettiğim o berbat histen nasıl bahsedecektim?

Ya ben seni unutmuşsam Aral? Unutmuşsam değil... Ben seni unutmuşum Aral. Niye sustun sevgilim? Niye susuyorsun? Niye hatırlatmadın bana kendini? Niye gelmedin hiç yanıma? Sen Aral'sın. Bir sebebi olmalı her şeyin.

Yutkundum. "İyiyim."

O adli tıp doktoru belki ama yaşatmak istiyor herkesi.

O bir adli tıp doktoru, ben zarar vermişsem birine, öldürmüşsem birini, sevmez ki beni.

"Cık"ladı sessizce. "İnanmadım."

"Yorgunum," dedim inanması için onu ikna etmek isteyerek. "Uyuyamadım hiç."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Kâbus mu gördün?"

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Gerçeğini yaşadım, gerek kalmadı."

"Bak ya," dedi hafifçe gülümseyerek. Parmak uçları yüzümü severken sağ eli saçımı kulağımın arkasına itti. "Taş da geldi."

Omuz silktim keyifsizce. "Vurulmasaydın..."

"Olur öyle şeyler," dedi sanki omzuna ağaçtan elma düşmüş gibi normal bir sesle. "Her şey yoluna girecek."

Girerdi değil mi? Aral'ın dedikleri çıkardı. Hallederdik. Değil mi? *Ne olur. Hallolacak şeyler olsun Aral. Ne olur geçmişim şimdimi yakmasın.*

"Aral," dedim gözlerine bakarak. Siyah gözleri öyle güzeldi ki evin içini aydınlatan ateşten daha parlaktı sanki.

"Hım?" diye mırıldandı. Yüzlerimiz arasında yalnızca otuz santimetre vardı.

"Bana bir gün borcun var ya," dedim, farkında olmadan ensesindeki saçlarını okşarken. "Ne zaman kapatırsın borcunu tahmini?"

"Ne zaman istersen," dedi düşünmeden. "İstediğin günümü al."

Sorularımı cevaplayacaksa, susmayacaksa bana, benim de susmamam gerekirdi. Benim de anlatmam gerekirdi. Kafamı toparlamam lazımdı ama. Aral'ın da toparlanması lazımdı. Dikişleri falan alınacaktı daha. Atletik biriydi, belki hemen kaynardı yarası. On gün kadar sonra alsak ayın

on ikisi yapardı. Bir gün de dinlenirdi. Sonra *on dört şubat.* O gün de dinlense iyi olurdu. Dinlemek önemliydi.

Ayın on beşine kadar meşgul olurduk yani mecburiyetten. Mecburen o güne kadar bu bahsi açamazdık. Zamanımız olmazdı ve şu zamana kadar konuşmak için geç değilse o zamana kadar da olmamalıydı. Aral geç kalmazdı çünkü. Bana bıraktığına göre tarihi bir şey kaybetmezdik. Hem belki ben bir şeylerden daha çok emin olurdum o güne kadar. Ayın on beşi iyiydi. Ancak halledilirdi işler. On beşine kadar bekleyebilirdik. Beklemeliydik. *Lütfen...*

"Sen biraz toparlanınca," diye mırıldandım. "Dikişlerin falan alınıp şu işler hafifleyince yapalım. Hasta hasta üstüme geldin, deme sonra bana."

Gülümsedi bu söylediğime. Neden bilmiyordum hiç. "Olur," diye onayladı beni. Burnunu boynuma sürttüğünde tüylerim ürperdi. "Sen neyi, nasıl istiyorsan öyle yapalım."

İsteklerimin önemli olduğunu hissettiren tek kişi sensin. Seni kaybedebilecek olma ihtimali hiç adil değil Aral.

Beni tutuşu sıkılaşırken kokumu içine çekti. Sağ elimi sol koluna, sol elimi de ensesine yasladım. Tamamen ona yaslandım. Kalbimin sesini duyuyor muydu şu an acaba? Neden bu kadar korktuğumu da görsün, ben anlatmadan bana beni anlatsın istiyordum.

"Aral," diye mırıldandım yine. Her şeyin elimden uçup gideceği korkusu tekrar sardı içimi.

"Efendim Lina."

"Doğru zaman olduğunu nasıl anlayacaksın?" diye sordum, korktuğumdan kaçarken her şey için geç kalacağımızdan korkarak. Korkaklığım yüzünden her şeyi daha çok berbat etmekten korkuyordum.

"Seni izliyorum, seni görüyorum," dedi dudakları tenime çarparken ve gitti tam nabzımın üzerine yasladı dudaklarını. "Seni sayıyorum Lina." Tüylerim ürperdi. Her şey bana mı bağlıydı yani? Doğru zaman bana mı bağlıydı? "Saklama benden hiçbir şeyi." Beni görüyordu. Kafamın içinde olan her şeyden haberi vardı sanki. "Hangi derinlikte olduğunu bilmeme izin ver ki doğru zamanda çıkarayım seni."

Bana bağlı. Aral bir şeylerin benim kafamda oturmasını bekliyordu. Doğru zemine dökülen bilgileri yalnızca oturtabilirdim çünkü bir yerlere dağılmışlardı kafamın içinde. Doğru zaman bana bağlı ve ben susuyorum. Ben sustuğum için onun saati şaşabilirdi. *Birkaç gün bekleyemez miydim? Olmaz mıydı? Birkaç gün gerçeklerden ona kaçsam olmaz mıydı?*

Bir şey söylemedim. Düşünmek istemiyordum. Keşke Aral aklımı alsaydı benden. Âşık olursan aklını alır, demişti. Bu güce sahipti. Bunu beni öperek yapabiliyordu. İnanılmaz bir gücü vardı üzerimde. Kimse bilsin istemiyordum bunu. Ben bile bilmek istemiyordum. Ona ne kadar düşkün olduğumu bilmek istemiyordum. Düşünmek istemiyordum. *Lütfen. Düşünme Lina.*

Geri çekilirken hafifçe ensesindeki saçlarından tutup kafasını biraz geriye çektim nazikçe. Bana baksın istiyordum. Yine alsın aklımı ve hep onda kalsın istiyordum aklım. Yüzüme baktı, yüzlerimiz arasında on santim kadar bir mesafe kalmıştı. Fazlaydı. *Çok fazlaydı.*

İçim titreyerek bir nefes aldım. Sağ elimi yanağına yaslayıp yüzüne eğildim. Kapattım aramızdaki gereksiz santimetreleri. Öptüm onu içim giderek. Ona veda etmem gerekir diye ödüm kopuyordu. *Lütfen Aral, al aklımı benden.*

Kalbim heyecanla göğsüme çarparken aynı ritmi onun dudaklarının üzerinde hissetmek her şeyden çok daha gerçekti o an. Aral'ın yumuşak ve sıcak dudakları aralandı, öptü beni şefkatle. Dudaklarımız bir yapboz gibi birbirine yerleşti, devindi ve dans etti. O an kalbimden ve ondan başka hiçbir şey kalmadı geriye. Aklımı aldı ve geriye bir tek kendisini bıraktı.

Belime sardığı sağ kolu beni kendine daha çok çekerken ona daha yakın olmak istedim ben de. Yaklaştım ama koltuk izin vermedi daha fazlasına. Sol bacağımı sağ bacağının yanına yaslayıp diğer bacağımı da soluna attım ve kucağına oturdum yavaşça. Dudaklarımız bırakmadı birbirlerini. Sırtını koltuğa yasladı. Ben de ona yaslandım. Kalbim dudaklarımda, sırtımda, Aral'ın dokunduğu her yerimdeydi. Tırnaklarımı saç diplerine bastırdım duyduğum hazla. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Böyle bir şey hissedebileceğime ihtimal bile vermemiştim. Bir adam hiç bu kadar benim olsun istememiştim.

Aral, sol elini enseme yaslayıp başını sağ omzuna yatırdı. Öpüşmemize derinlik kattı. Acelesiz, derin öpüşlerine karşılık vermek için çabaladım. Sağ elim, yanağından kaydı, göğsüne kadar indi. Kalbinin ritmini hissetmek isteyerek avcumu göğsüne yasladım. Benim için atan kalbini hissetmek istedim. Avcumun altında benim için çırpınan bu kalbi kaybetmek istemiyordum.

Dudaklarından nefeslenmek için ayrıldım nefes nefese ama uzaklaşmadım yüzünden. Nefeslerimiz birbirine karışırken nefeslendim gözlerim kapalı. Yüzümü yüzüne yasladım kalbim deli gibi çarparken.

Kucağına çıkmak biraz fazla olmuştu sanırım ama umurumda değildi. Endişe edeceğim şeyler birikmiş, dağ gibi dizilmişti karşımda. Bu dert bile değildi. Aksine, evimde gibiydim.

Sağ elinin parmakları saçlarımı okşarken çenemi kaldırdım, ensesindeki elimi sağ yanağına yaslayıp sol gözünün hemen yanındaki benine bastırdım dudaklarımı. Uzun bir öpücük bıraktım oraya. Benimdi burası. Hep benim olsun istiyordum.

Sol eli de saçlarımdaki yerini aldı. "Ne yapacağım ben seninle Lina?" diye sordu ağır ağır nefes alıp verirken. Nefesi tenimde dağıldı.

Sol omzu yaralı olduğu için başımı sağına, onun gibi koltuğa yasladım ben de. Başlarımız birbirine yaslıydı hâlâ. Sağ elim ensesine gelecek şekilde üstüne yatarken sol elim yüzüne yaslıydı. Yüzüne rahatça dokunabiliyor olmak garipti. Sanki aramızdaki şey yıllardır vardı.

"Ne yapmak istersin benimle?" diye sordum, kafamı dağıtacak bir muhabbete muhtaç bir halde.

"Çok şey." Sesi samimi ve yumuşacıktı. Öpüştüğümüz için de derinden geliyordu biraz.

Yanağını okşadım. "Ne mesela?"

Sol elinin parmakları kazağım üzerinden sol dirseğime daireler çiziyordu. "Şu an benim odamda olmamızla başlardım."

Midemde kıpırtılar kol geziyordu. "Ne yapacağız odanda?"

Gülümsedi hafifçe. "Yapacaklarımızdan çok burada yaptıklarımızın bize ait bir yerde olmasını tercih ederdim."

Kalbim küt küt attı. Odası bize mi aitti yani? Benim de mi odamdı? İçim ısındı. Yüzümü yüzüne sürttüm ona daha çok sokularak.

"Burada olanlar burada kalsın," diye fısıldadım. "Sevdiğin kısımları tekrar ederiz."

"Ben seninle olan her anı sevdim Lina."

Kalbimde ince bir sızı hissettim. Kaçtığım korku damarlarımda kol gezdi yine. Onu kan içinde gördüğüm hatıranın hissi kalbimin ortasında yanıyordu. Aral benimle olan her anını seviyordu, hatırlıyordu benim aksime. *Ama Aral, ben seni unutmuşum galiba. Bu kaybetme hissini başka nasıl açıklarım bilmiyorum.*

"Her anı sevdin mi?" diye sordum buna tutunmak isteyerek.

"Sevdim," diye onayladı beni. "Seviyorum."

Yutkunamadım. Burnum sızladı.

"Kötü biri olsam da sever miydin?"

"Daha önce de söyledim, kötülük sana karşı kazanamaz Lina."

Sevmezsin yani.

"Ya kazanmışsa," dedim korkarak. "Bilmiyorsan?"

"Sebeplerini bilmek isterim." Kafasını çevirip alnıma bir öpücük bıraktı ve dudakları orada yaslı kaldı. "Sana karşı kazanan kötülüğün kaynağını bilmek, onu yok etmek isterim."

Bir katili de anlamaya çalışır mıydın Aral? Sen öyle bir babaya rağmen ellerini temiz tutmuşsun. Beni anlayabilir miydin gerçekten ben bile anlamıyorken kendimi?

"Lina..."

Ne olduğunu soracaktı. Yalan söylemek istemediğimden kestim sözünü.

"Diyelim ki ben bir mandalinaymışım," diye saçmaladım.

Burnundan güldü bu söylediğime. "Mandalina mıymışsın?"

"Hıhım," diye mırıldandım yanağını okşarken. Lina olmaktan sıkılmıştım biraz da mandalina olarak devam etmek istiyordum hayatıma. "Ne yapardın?"

"Yerdim," dedi düşünmeden.

"Ne yapacağım ben senin midende acaba?" diye sordum huysuz bir sesle. "Yazıklar olsun."

Kısık sesli gülüşü kulağıma dolarken gülümsedim ben de. Gülüşünün sesini bu kadar yakından duymak her şey geçecekmiş gibi hissettirmişti.

"Aşka giden yol mideden geçer, derler."

"Acaba inanıyor musun sen gerçekten bu söylediğine?" dedim gözlerimi kısarak. "Ben yemek yapmakta çok iddialı değilim çünkü ne yazık ki." Sadece hazırlık kısmında tecrübeliydim.

"Olmana gerek yok," dedi sağ kolu beni kendisine biraz daha yaslarken. "Yemek sensin ya zaten?"

"Mandalina olmayacağım, vazgeçtim," dedim ciddiyetle. "Karnın acıkmış senin." O sırada dudaklarını okşuyordu başparmağım. Dudakları çok güzeldi. Bir sürü güzel şey yapıyordu.

"Bebeğimsin sen benim," dediğinde elim duraksadı. Gözlerimi yüzüne çevirdim başımı biraz geriye çekip. Şaşkınlık vardı sanırım gözlerimde, bu, onu burukça gülümsetti. Sol eli yüzüme dökülen saçlarımı geriye itip yanağımı ortaya çıkardı ve okşadı tenimi.

Yutkundum. "Bebeğin miyim gerçekten?"

Gülümsedi soruma. "Öylesin." Sol elinin parmaklarının sırtı yavaşça yanağımı okşadı. "Sen benim, güzel sevgilimsin."

Bu adamın benimle çok büyük dertleri vardı. Asıl ben onunla ne yapacaktım? Yüzümü boynuna gömüp sarıldım aniden ona, hiçbir şey söyleyemedim. Yüzüne biraz daha baksam ağlardım.

"Utandın mı?" diye sordu keyifli bir sesle.

"Utanmadım," diye inkâr ettim ama yüzüme öyle konuşunca biraz hazırlıksız yakalanmıştım. "Sevgilimsin sonuçta," dedim heyecanlandığımı belli etmek istemeyerek. "Neden utanayım?"

"Bak sen," dedi keyifli bir sesle. Saçlarımla oynuyordu. "Utanma tabii, *sevgilinden.*"

"Gıcık oluyorum sana," dedim benimle uğraştığı için.

"Olma olma," dedi çocuk eğler gibi. "Daha ilk günden..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet," diye onayladım onu yumuşatarak hemen. Aramız bozuk olsun istemiyordum hiç. "İlk günümüz olduğu için affedeyim bari."

Saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Öyle yap sevgilim."

Bir şey demedim. Yukarı kattan bir kapı açılma sesi işittiğimde bu halde yakalanmaktan çekinerek başımı omzundan kaldırdım ve sağına oturdum usluca. Sağ elinin parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. Gözlerimi çevirdim ona. Göz kırptı gülümseyerek. *Bir yıldız kaydı. Kabul olmayacağını bildiğim bir dilek tuttum.*

Merdivenlerden inen Özlem, "Günaydın," dedi neşeli bir sesle. "Uyanmışlar işte ben demiştim," diye de ekledi arkasından inen Özkan'a bakarak.

Onlar da erken kalkmaya alışkınlardı sanırım. Biz uyuyoruzdur diye inmemişlerdi aşağıya.

"Günaydın," diye mırıldandım hafifçe gülümseyerek.

"Günaydın," dedi Aral da. Dönüp bakamadığı için elini hafifçe kaldırmıştı.

"Nasıl oldu?" diye sordu Özlem bana.

"İyi."

Kafasını salladı memnun bir ifadeyle.

"Günaydınlar," dedi Özkan salona girerken. Aral'la oturduğumuz koltuğun önüne kadar geldi. "Kahvaltı yapalım sonra bir ifadeni alayım."

Aral kafasını salladı yavaşça.

Özkan da kafasını salladı. Sonra gözlerini pencereye çevirdi. "Kürşat'ı niye bıraktın lan dışarıda?" diye sordu Aral'a. "Adamın hasını kapıda bırakmışız."

Gülümsedim bunu söyleme şekline. Biraz şivesi vardı, ara ara şivesi kayıyordu. Özlem'e kahvaltı için yardım etmek üzere ayaklandım. Aral da peşim sıra ayaklanmıştı. Ona baktım meraklı gözlerle. Bana yine göz kırptı yine.

Özkan'ın koluna vurdu sonra. "Çıkalım mı biraz?" dedi.

Özkan onu onayladı. Biz Özlem'le ikisini izlerken yanımızdan geçtikleri sırada Özkan eğilip Özlem'in saçlarına ufak bir öpücük bıraktı.

Ben onları izlerken aynı öpücük benim de saçlarıma konduruldğunda o kadar tuhaf hissettim ki o an kendimi... Kalbim sıcacık oldu. Aral'a baktım hafifçe gülümseyerek. Moralim düzelmişti çünkü o an imrenerek bakmıştım ve imrenerek baktığım şeye sahip olduğumu fark ettirmişti o öpücük bana. İlk kez imrendiğim bir şeyi sanki hiç çaba göstermeden elde etmiştim. Bir hayırsever vitrindeki o çok beğendiğim bebeği bana almış gibi hissettim.

"Hava ve Kürşat'ı alıp geleceğim," dedi Aral gözlerime hafif bir gülümseme ile bakarken.

Gözlerimi kıstım alayla. "Hava kim?"

Bu söylediğim üçünü de güldürdüğünde ben de gülümsemeden edemedim. O her şeye rağmen gülümsüyordu ve korksa bile yürüyordu. O olursa yanımda, ben de korkmadan yürürdüm. Biz mola arkadaşları değiliz çünkü. Molanın ta kendisiyiz. Yorulursak dinlenebiliriz birbirimizde. Sonra devam ederiz. *Değil mi?*

Yanağımı hafifçe sıkıp, "Hayatımda bir sen varsın," dedi tatlı tatlı.

"İyi," dedim alayla ama kalbim sevgi ve umutla küt küt atıyordu.

Gülümsedi yüz ifademe. Özkan'ın peşi sıra gitti sonra. Özkan ceketlerinden birini onun omuzlarına astı ve dışarı çıktılar.

İçimde kuş gibi küçük ama kıpır kıpır bir mutlulukla Özlem'i takip ettim. Mutfakları çok büyük değildi ama iki kişi için yeterli ve güzeldi. Kahvaltı için hazırlık yaparken sohbet ettik. Benim hakkımda oldukça meraklıydı ve bu, haklı bir merak sayılırdı. Aral kaç senelik arkadaşlarıydı, kız arkadaşını merak etmesi normaldi. Ona bela olmayacak şeylerden bahsettim. Gerçi buraya gelmemiz onları tehlikeye atar mıydı emin değildim ama Aral bunu düşünmüş olmalıydı.

"Aral'ı uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim," dedi Özlem. "Toparlamış resmen."

Yarasından bahsetmediğini anlayarak meraklı gözlerimi ona çevirdim salatalık doğrarken. Aral, dağılmış mıydı ki toparlanmıştı? Ne zaman ve niçin?

Bu konudan ötürü, çay demlerken Özlem'in yüzü düşmüştü biraz. "Sana geçmiş ilişkisinden bahsetti mi hiç?" diye sordu merakla gözlerini bana çevirip.

Detayları bilmiyordum ama bahsetmedi de diyemezdim. Genel olarak biliyor sayılırdım olayı. "Defne, evet."

Kafasını salladı Özlem. "Nasıl ayrıldıklarını da anlattı mı?" dedi üzgün bir ifadeyle.

Kafamı salladım. Defne yaşam koşullarına ayak uyduramamıştı Aral'ın ve ayrılmak istemişti. Kabaca böyle gelişmişti olay.

Özlem kafasını salladı pişman bir yüz ifadesiyle ve yukarıdaki dolabın kapağını açtı. "Aral ile Defne'yi ben tanıştırmıştım," dedi pişmanlık dolu bir sesle. Neden bu kadar pişman olduğunu anlayamadım. "Psikiyatristti çalıştığım hastanede." Yüzünde üzgün bir ifade vardı. Çay bardaklarını bir bir indirmeye başladı tepsiye. Meraklanmıştım iyice. "Aral'a bunları yapacağı aklımın ucundan geçmezdi."

Kaşlarımı çatmamak için çaba gösterdim. *Defne, Aral'a ne yapmıştı? Normal ayrıldılar sanıyordum. Aral'a bir şey mi yapmıştı?*

Özlem bilmediğimi anlarsa mahcup olur ve kapatırdı konuyu muhtemelen ama ben duymak istiyordum. Bu yüzden yüz ifademi stabil tuttum. Üzüldüğüm için sustuğumu düşünecekti belki de ama bilmek istiyordum. Aral'a sorsam anlatırdı belki ama garantisi yoktu bunun ve belli ki anlatmayı tercih edeceği türden bir hikâye yoktu ortada.

Özlem bana baktı sessiz kaldığım için. Bu konuyu açtığına pişman olmuştu. "Affedersin ya," dedi mahcupça. "Sana bundan bahsetmem çok gereksiz. Sadece..."

Konuyu kapatmasını istemediğimden lafını böldüm. "Özlem," dedim samimi bir sesle. "Defne, İstanbul'da şu an."

Kaşları çatıldı. Bilmiyordu. Bilmediğini tahmin etmiştim.

"Ve Aral'la görüştüler. Aral bizi tanıştırdı."

Kaşları daha çok çatıldı. "Kesin o görüşmek istemiştir Aral da kabul etmiştir," dedi sinirle. "Aral. Aral," diye söylendi kızgınlıkla ona. "Kocaman adam ama saf ya, saf."

"Borçlu hissediyor olmalı," diye mırıldandım tahminde bulunarak.

Ben Aral'ın bana anlattığından yola çıkarak başka bir şeyi kastetmiştim ama Özlem'i kızdırdı bu söylediğim.

"Allah aşkına ne borcu hayatım... Asıl o Aral'a bir hayat borçlu," dedi büyük bir kızgınlıkla. "Aral'a böyle bir şeyi yapacağını bilseydim değil tanıştırmak aynı havayı bile solutmazdım ona."

"Ne yaptı Aral'a?" diye sordum Özlem'in gözlerinin içine bakarak. Gerekirse ısrar edecektim ama öğrenecektim.

"Ne kadarını anlattı sana Aral?" diye sordu o da.

Ben zorlamadan anlatacak gibi duruyordu. Hatta Aral'ı Defne'den uzak tutayım diye beni desteleyecek gibi duruyordu. Defne'ye çok kızgındı yaptıkları için.

"Aral'ın hayatını kaldıramadığını ve ondan ayrıldığını," dedim kısaca. Bana bu kadarını anlatmıştı.

Özlem derin bir nefes aldı kızgınlığını dizginlemek ister gibi. "Aral kızar belki ama umurumda değil. O eski sevgilisinin arkasından kötü konuşacak biri değil, anlatmaz o. Psikolojik şiddete uğrarken bile anlatmadı."

Psikolojik şiddet mi? Yumruklarımı sıktım. *Ne türde bir psikolojik şiddet? Ne hakla? Ne amaçla? Neden? Nasıl? Nerede? Ne için? Şu an Defne'yi nerede bulabilirdim?*

Özlem sıkıntıyla dudaklarını ıslatıp derin bir nefes aldı. Bir yandan da sofrayı hazırlıyorduk. "Babasını tanıyorsun değil mi?" diye sordu emin olmak ister gibi.

"Evet," dedim.

"Aral sana hiç babasının hediyelerinden bahsetti mi?"

Kaşlarımı çattım. Mühürle mi ilgiliydi konu? Defne'de mühür mü vardı yoksa? Aral'ı mı suçlamıştı bunun için?

"Mühürden mi bahsediyorsun?"

Kafasını salladı. Özlem bunu bilecek kadar yakındı Aral'a ve yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Defne'nin de omzunda var o mühürden," dedi bir çırpıda.

Masaya tabağı koyarken elim duraksadı. Kanım donmuştu bu cümleyle. *Defne'yi Aral'a yük mü etmişti babası? Defne bu yüzden mi terk etmişti Aral'ı? Defne bu yüzden mi Aral'a psikolojik şiddet uygulamıştı? Aral, o hediyeden sonra bu yüzden mi benden kaçmıştı? Defne'yi koruyamadığı için mi?*

"Bu yüzden mi ayrıldılar?" diye sordum. Soğukkanlılığımı yitirmesem de kalbim acımıştı Aral için. "Aral'ı mı suçladı?"

Özlem kafasını salladı mutsuz bir ifadeyle. "Babası yapmadı Lina," dedi, gözlerime öfkeli ve üzgün bir şekilde bakarken. "Defne'nin kendisi yaptı."

Vücudumdaki tüm tüylerin ürperdiğini hissettim. Özlem'in bahsettiği psikolojik şiddet buydu. Suçlama değildi. *Aral'ı kendine mecbur mu*

etmişti? Göz göre göre kendini Aral'a yük mü etmişti? Neden? Başkasını geçtim, bir insan neden bunu yapardı kendine? Nasıl yapardı?

"Ne?" dedim inanamayarak. "Ne demek kendisi yaptı?"

"Aral'ı kaybetmek istemiyordu," dedi kızgın olduğu kadar üzgün bir ifadeyle. "Hem Aral'ı istiyordu hem de ailesini yok saymak istiyordu ama Aral, kardeşlerinden asla vazgeçmedi. Yürütemedikleri için Aral ayrılmak istedi ondan. Defne de Aral gitmesin diye..." deyip sustu. Kendisini suçlu hissediyordu sanırım onları tanıştıran kendisi olduğu için. "Hepimiz ilk başta babası yaptı sandık ve Aral bırakamadı onu o halde. Defne onunla kalmak istedi. Aral'ı zorla yanında tuttu haftalarca ve en ufak konuda başına kaktı durdu o yarayı. Aral'ı o kadar yıprattı ki..."

Özlem gözyaşlarını tutamadı. Benimse kalbim sızlıyordu duyduğum her kelimede. Asaf haklı çıkmıştı. Aral nerede olmayacak insan varsa onu seviyordu gerçekten. Ben de iyi biri değildim galiba. Onu ne kadar sevsem hak ettiğini veremezdim ben ona.

"Alkolik olmuştu bir ara," dedi boncuk boncuk akarken gözyaşları.

Genzimde bir ağrı hissettim. Zaten ağlamamak için tutuyordum kendimi dünden beri. Karşımda ağlamasa iyiydi. Öfkeden içim yansa da onu teselli etmek istedim. Yanına gidip sırtını sıvazladım yavaşça.

"Bilemezdin ki," dedim, yumuşak tutmaya çalışarak sesimi. Halbuki öfkeden deliriyordum. Eskiden olsa öfkemi Özlem'den de çıkarırdım ama öfkemi sebebi olmayana yöneltmemeyi öğretmişti Aral bana. "Lütfen ağlama."

Kafasını iki yana salladı. "Seni, Aral'ın sana bakışını görünce... Rahatladım," dedi ve elini göğsüne yaslayıp minnettarlıkla gülümsedi bana. "Defne, artık Aral'dan hiçbir şey alamadığını, onu tükettiğini fark edince ağladı, yalvardı, özürler diledi. Sonra da çekip gitti buradan ama mahvetti onu."

Tarık neden o fotoğrafı saklıyordu o zaman? Bilmiyorlar mıydı yoksa?

Burnunu çekti içli içli. "Aral o kadar çok alkol alıyordu ve o kadar mutsuz, umutsuzdu ki... Bir gün... İntihar edecek diye ödüm kopuyordu."

Ölüme çok yaklaştığını söylemişti bir kere. O zamanlarda yaşadığı bir andan mı bahsediyordu? Bir sevgi kurtardı beni, demişti. Şimdi o sevginin sahibine dost, Aral'ı mecbur eden herkese düşmandım.

"Ama seni anlattığında," dedi Özlem hafif bir gülümsemeyle. "O kadar sevindim ki..."

Aral, beni Özlem'e anlatmış ve bu yakın zamanda olmamış gibi...

"Aral bir daha birini sevmez, gönlünü kimseye vermez diyordum ama seni anlatırken elleri titriyordu Lina. Bir el titreyişine bu kadar sevineceğimi ölsem düşünmezdim." Güldü ağlarken. Gözlerini silmeye çalıştı. Ona peçete uzattım, kalbim ince ince kanarken. "Dün eve gelip adının Lina olduğunu söylediğinde o kadar sevindim ki boynuna atlayacaktım. Oh, dedim. Aral kazanmış gönlünü sonunda."

Sonunda... Aral, ne zamandır seviyorsun beni? Sevgilim... Unutmadım seni değil mi? Bu kayıp hissinin sebebi seni unutmuş olmam değil, değil mi?

"Onu üzme ne olur," diye rica etti Özlem büyük bir ihtiyaçla. "O seni üzmez, kendim kadar eminim ama Lina, ne olur üzme Aral'ı. İlişkiniz daha yeni ama seni uzun zamandır seviyor. Gerçekten çok seviyor seni."

Dudaklarımı araladım. Ne zamandır, diye sormak istedim ama dış kapının açıldığını işitip gözlerimizi oraya çevirdik. Özlem, ağladığını görmesinler diye kapıya döndü sırtını.

"Aramızda kalsın olur mu?" diye rica etti kısık bir sesle. "Aral sana anlattığımı bilirse gönül koyar bana." Gözlerini sildi peçeteye. "Defne olayını da sadece üçümüz biliyoruz. Bir de şimdi sen. Aral bizden başka kimseye söylemedi. Defne bana itiraf etmişti, biz de öyle öğrendik."

Yumruklarımı sıktım. Normal bir psikolojiye sahip olmadığı açıktı ama umurumda değildi. Defne'yi bulmak, onu mecbur etmek istiyordum kendisine mecbur ettiği her şeye.

Kafamı salladım Özlem'i rahatlatmak isteyerek. "Merak etme, bahsetmem kimseye. Aral'ı da... Üzmem." Gülümsemeye çalıştım ama pek beceremedim. *Üzmezdim değil mi?*

Kafasını salladı. Yüzüne lavabodan su çarparken Özkan, Kürşat ve Aral'ın konuşarak mutfağa ilerlediklerini işittim. İçimde inanılmaz bir öfke, Aral'a karşı da sel olan bir şefkat vardı. Onu kollarım arasına almak, sevmek, öpmek, kollarımda uyutmak sonra da Defne'yle hâlâ konuştuğu için ona kızmak istiyordum. Belki de kendine bunu yaptığı için üzülüyordu Aral ona. Çünkü Aral'dı. Yapardı.

Defne'yi uzun bir süre görmesem iyi olurdu. Yoksa kendimi tutabileceğimi sanmıyordum. Hatta bahsi geçmese iyi olurdu. Aral'a bir daha asla Defne, demeyecektim. Dişlerimi gıcırdattım, dün Ekin'e savunmuştum bir de onu. Savunmuştuk. Ekin, muhtemelen biliyordu olayı ve belki de bu yüzden sevmiyordu onu. Ekin ile aynı paydada kesişeceğimizi düşünmezdim ama kesiştirmişti Defne bizi.

Mutfağa girdiklerinde Kürşat selam verdi bize. Son rötuşları yaparken Özkan yardım etmek için aramıza katıldı ev sahibi olarak. Kocaman bir adamdı o da. Üç adam da kocaman, iriyarı olduğu için resmen mutfak daralmıştı.

"Özkan," dediğimde bana baktı ilgiyle.

"Buyur yenge."

Yenge. Hazırlıksız yakalandığım bu sıfat hoşuma gitti. *Bu beni kıro yapar mıydı? Yapmasındı. Ya da yaparsa yapsındı. Aral benim sevgilimdi çünkü. Sadece ve sadece benimdi. Evet. Aral'ın şu anki sevgilisi bendim ve onun canını sıkanın canını çok fena sıkacaktım bu kendim olsam bile.*

"Acaba otursan mı?" diye sordum nazik olmaya özen göstererek. Yanlış anlasın istemezdim. "Kocamansın da."

"Ha," dedi Özkan onun yüzünden dolabı açamadığımı fark ederken. "Evet," diye onayladı beni. "Ayıp olur ama öyle. Sen otur?"

"Yok, olmaz bence," diye karşı çıktım. "Sen otur."

Gözlerini Aral'a çevirdi.

"Ayıp olmaz bence, diyorsa olmuyordur," diye destek çıktı bana Aral. Benim sevgilimdi çünkü.

"Hanımcılık," dedi Özkan. "Fanatiği olduğum bir müessese."

Bu söylediği beni hafiften gülümsetti. Gidip masaya geçti. Özlem ile rahat rahat sofrayı kurduk. Aral'ın yanına oturdum sonra. Yüzüne baktım, içim ezildiği halde bunu ona zerre belli etmemeye çalışarak.

Sana nasıl kıymışlar Aral? Seni niye bu kadar yakmışlar sevgilim?

Aral... Ben seni görüp de nasıl unutmuş olabilirim?

24 EKİM 2018 — İSTANBUL
ARAL ÇAKIRCA

Gömleğimin yakasını düzeltirken gözlerimi saatlerim üzerinde gezdiriyordum. Normalde bu kadar uzun sürmezdi hazırlanmam ama bugün saat seçerken dahi zaman kaybettiğime kendim bile inanamıyordum. Kolay gerilen bir adam değildim ama günün anlam ve öneminden ötürü gerilmiştim. En son böyle bir gerginlik hissettiğimde ablam evleniyordu.

Kürşat ayakta dikilirken, "Gümüş kasa, lacivert ekranlı olan iyi olur," dedi, iki dakikadır saatlerime baktığım gözünden kaçmamıştı.

Onun bahsettiği saati çıkarıp koluma takarken çekmeceyi kapattım yavaşça.

"Şahin çiçek al, dedi," dedim pek emin olamayarak. "Ama ilk kez tanışacağız ve Kadir abi yanlış anlayabilir."

Kürşat onayladı beni. "Evet, babası sonuçta. Kızına çiçek götürmen biraz garip kaçabilir."

"Kitap çok mu klasik?" diye sordum bu kez fikrini merak ederek. "Özensiz mi?"

"Hangi kitap?"

"İlk basım, İngilizce, *Define Adası*. Küçükken çok seviyormuş o kitabı."

Kürşat sakallarına dokundu. "Özensiz değil, aksine çok düşünülmüş geldi."

Zira öyleydi. Düşünülmüştü. Düşünmüştüm.

"Korsan eşyaları?" Pek emin değildim bu seçenekten. Kadir abiden dinlediğim Lina severdi bence bu hediyeyi ama yeni tanıştığı adamdan da böyle bir hediye alması garip kaçardı.

Kaşlarını kaldırdı Kürşat. "Gemi mi alacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Gemi kurtarmaz Kürşat, *Siyah İnci*'yi çalacağım."

Bıyık altından güldü bu halime. Ben de olsam gülerdim. Gereksiz bir gerginlik hâkimdi üzerimde.

"Tıp okuyor," diye mırıldandım konsola yürürken. "İşine yarayacak gereçler daha mı faydalı olur? Çok düşünülmüş görünmez ve kullanışlı bir şey."

"Abi bunlardan birini seçsek bile bulabilecek miyiz bu saatte?"

Parfümümü sıkıp saçlarıma dokundum. "Aldım zaten hepsini."

Kürşat'ın kaşları çatıldı. "Abi?" dedi şüpheyle.

İyi değilim Kürşat. Farkındayım.

"İlk kez tanışacaksınız değil mi?" diye teyit etti neden bu kadar gerildiğime anlam vermeyerek. "Ne bileyim popüler bir kitap bile yeterli olurdu sanki. Niye bu kadar gerildin?"

Çünkü ben bu kızla ilk kez yüz yüze tanışacaktım ama onu tanıyordum. Onu, babasından dinlemiştim aylarca. Yolun sonuna geldim, derken yaşamaya olan tutkusu elimden tutup kaldırmıştı beni, bana başka bir yol olduğunu göstermişti ve bundan haberi dahi yoktu. Bana yaşama dair ilham vermişti. Benim için önemli biriydi. Canlı canlı ilk kez görecektim ve biraz da kafamda oluşturduğumdan farklı biriyse diye ergence bir endişem de vardı. İnkâr etmeyecektim. Kahramanınla asla tanışmamalısın sözünü çürütmek istiyordum.

"Hayatımı kurtardı sayılır," dedim kısaca. "Önemli biri benim için."

Onun, benim için ne anlama geldiğini Kürşat da biliyordu. Bunu bilen iki kişiden biriydi. Bir de Şahin biliyordu. Benim kendimden ne denli vazgeçtiğimi bilen kişi sayısı bir elin parmağını geçmezdi ama nasıl toparlandığımı bilen bu ikisiydi bir tek. Ne dönülmezlerden döndüğümü, Kadir abiye ne kadar borçlu olduğumu bir tek o ikisi biliyordu.

"Orası öyle ama bence ne alırsan al memnun olacaktır. Kadir abi mütevazı, asil bir adam. Eminim kızı da öyledir."

Biliyordum. Yalnızca kendime yakışanı vermek istiyordum.

"Kitap iyi sanırım," diye mırıldandım. "Eyvallah."

"Gelmiyor muyum ben şimdi?"

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Sen ayrılma kapıdan, gözün kulağın burada olsun."

"Eyvallah."

Komodinin çekmecesindeki, samankâğıdıyla hediye paketi yapılmış iki kitaptan klasik olanı yanıma aldım. *Dorian Gray'in Portresi.*

Kürşat'la birlikte çıktık evden. O apartmanın önüne park ettiği arabasına dönerken ben de otoparka girdim.

Kadir abiyi söylediği yerden aldım. Kızıl saçlarının şakak kısımları tamamen beyazlamıştı neredeyse ama olduğundan daha genç duruyordu. Karizmatik bir adamdı. Her zaman dik, özenli bir görüntüsü vardı, asker nizamı denen o duruşa ve disipline sahipti. Ama bugün ayrı bir özenli olduğu belli oluyordu her halinden. Yüzünde de bir gülümseme vardı, her zamankinden daha kolay oluşan. Mutluydu. Sebebinin büyük kızının doğum günü olması olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu. Asker olduğunu bilecek kadar tanıyordum onu. Gerçek kimliğini bilen iki elin parmağını geçmeyecek insanlardan biriydim.

Arabamın kapısını açıp ön koltuğa oturdu.

"Selamünaleyküm," dedi içeriye kendisiyle birlikte bir ayaz kokusu dolarken.

"Aleykümselam abi," dedim ve o kemerini bağlarken yola çıktım.

Üniversiteye doğru sürerken havadan sudan bahsettik. İki gün öncesine kadar böyle bir planımız yoktu. Bana ailesini anlatırdı zaman zaman çünkü başka kimseye anlatamazdı. Onları ne kadar sevdiğini, onlar için nelerden vazgeçebileceğini ve neleri feda edebileceğini kimseye anlatamazdı. Kimseye güvenemezdi çünkü. Babalık kavramım onunla tanışana kadar eksikti.

"Böyle içmeye devam edersen öleceksin," demişti bana, masama oturduğu o akşam. *"Yaşamadan ölmek haksızlık değil mi bu yaşta?"* Öyleydi. İçinde olduğum haksız savaştan daha büyük bir haksız savaş gösterdi bana. Bir fotoğraftan gülümsüyordu. On sekiz yaşındaydı o zaman. Hayatta kalmak için en büyük savaşı vermiş ve haklı zaferiyle on sekizinci yaşı için gülümsemişti kameraya.

İki yıldır tanışıyorduk Kadir abiyle ama daha önce Lina ile beni tanıştırmak gibi bir düşüncesi olmamıştı. Olmayacağını da biliyordum. Normal hayatlarımız olsa isterdi ama bu şartlardayken yapmazdı. Aral Çakırca'ydım ben. Hükümdar Çakırca'nın büyük oğlu, mirasını alsın diye omzuna dört çocuk yüklediği bir adamdım. Belayı çekmez, belayı gittiğim yere ben götürürdüm. Kadir abi de bu yüzden tanıştırmazdı Lina'yı benimle. Başımızdaki dertlerden kurtulmadan yapmazdı en azından. Bu yüzden bir araya gelmiştik, bu yüzden ona güveneyim diye anlatmıştı bana Lina'yı. Ortak bir amacımız vardı.

Tüm bu gerçeklere rağmen Kadir abi iki gün önce beni Lina'nın doğum gününe davet etmişti. Tanıştırmak istemişti bizi. Kafasında ne vardı bilmiyordum, benim karşı çıkmam gerekirdi belki de ama çıkmamıştım. Kadir abinin kafamda oluşturduğu Lina ile gerçeği arasında ne gibi bir fark var, fark var mı merak ediyordum. Gerçek Lina'yı merak ediyordum. Biraz da endişeliydim bu yüzden. Kafamdaki gibi değilse hayal kırıklığı olurdu. Çocuk değildim, elbette beni yerden kaldıran el gerçek değil diye düşmezdim ama o el, sandığım kişiye ait olsun isterdim. Onun tesellisi başka bir mevzuydu çünkü.

Arabada havadan sudan sohbet ede ede üniversiteye geldik. Otoparka park ettim arabayı. Aynı üniversiteden mezun olduğumdan giriş çıkışlarda sorun yaşamıyordum hiç. Kadir abi fakülte binasına girerken birkaç kez aradı Lina'yı ama telefonuna bakmadı. Derste olma ihtimali yüksekti bu saatte. Çıkış saatine yakındık neyse ki.

Kadir abiyi kafeteryaya götürdüm. Tanıdık birkaç hocam masamıza otururken Kadir abiyi tanıştırdım onlarla. Bazıları Lina'nın dersine giriyorlardı, Kadir abi gururla Lina'nın umut vaat eden yorumlarını dinledi. Lina'dan bahsedildiğinde gözlerinin içi parlıyordu. Bataklığın içinde eşsiz bir nilüfer büyütmüştü, hakkıydı.

Kadir abi kültürlü, bilgili bir adamdı. Muhabbet gittikçe koyulaştı. Onlar muhabbet ederken lavaboya gitmek için izin istedim. Kafeteryadan çıkıp en yakın lavaboya yöneldim ama kapalıydı. Mecburen

kütüphaneye kadar yürümek zorunda kaldım. Cam cephesi olan kütüphanenin yanından geçerken tarif edemeyeceğim bir sezgi doğdu içime. Adımlarım duraksadı, gözlerimi sağıma çevirdim ve doğrudan ona bakarken buldum kendimi.

Fotoğraflardan tanıdığım siması ile kanlı canlı, camın ardında duruyordu. Cam cephenin paraleline uzanan yüksek masada oturuyordu, yüzü bana dönüktü ama gözleri masanın üzerindeki defterindeydi, ders çalışıyordu. Yüzünde odaklanmış bir ifade vardı ve odaklanmış hali büyülü gösteriyordu onu. O an zaman yavaşlamış gibi hissettim.

Üzerinde siyah, hırkaya benzer bir kazak vardı, sol tarafı aşağı düşmüş, omzunu açıkta bırakmıştı. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. Dudakları defterinde okuduğu şeyle kıpırdanırken sol elinin parmakları köprücükkemiğinde geziniyordu. Kırmızı ojeli tırnakları teninde gezinirken ezberlemeye çalıştığı şeyi tekrar ediyordu dudakları. Büyüleyici görünüyordu. Çok güzeldi. Tüm vücudumdan bir elektrik akımı geçmiş gibi ürperdim.

Bu kız anılarını, korkularını, kayıplarını dinlediğim, yalnızlığıyla yakınıp duran ve sebebini anlayamayan ama yaşama dört elle tutunan, yaşamanın hep bir yolunu bulan, gülümsemeyi bırakmayan o kızdı. Şimdi ona bakarken çok özlediğim birine bakıyor gibi hissediyordum kendimi. İlk kez canlı görüyordum ve düşünebildiğim tek şey ona sarılmak istediğimdi.

Yanıyormuş gibi hissettiğimde kaşlarım çatıldı. Düşündüğüm ve hissettiğim şeyden ötürü küfrettim kendime. *Kendine gel Aral. Bu kız senin olduğun semte bile ayak basmamalı. Hem Kadir abi var, hayvan herif. Abi kardeş gibi tanıştıracak sizi muhtemelen. Utan kendinden.*

O sırada yaşıtı bir adam ve kadın geldi yanına. Adam elinde iki bardak tutuyordu. Lina'nın yüzü onlara çevrildiğinde adam gülümseyerek ve ona bir şeyler söyleyerek bardağı uzattı. Lina'nın yüzünde oluşan utangaç gülümsemeyi izledim. O adamdan hoşlanıyor gibi duruyordu ve bu karşılıklı bir durum gibiydi. Hoşuma gitmese de bariz bir şekilde rahatsızlık duydum bundan. Bir ablam olduğu için korumacılık ile kıskançlık arasındaki farkı çok iyi biliyordum ve o an hissettiğim şey korumacılık falan değildi. Gülümsediği adam olmadığım ve şu an beni değil başka birini görüyor oluşundan rahatsız oluyor, o herifi kıskanıyordum. Yüz yüze ilk kez gördüğüm, kardeşim yerine koymam gereken birine göz göre göre içim gidiyordu. Göz göre göre gönlümü kaptırıyordum. Olan buydu.

Kendine gel. Ne oluyor lan sana? Ergenliğinde misin? Kaç yaşında adamsın. Genç kız, elbette sevgilisi olacak. Bunun için mi geldin hayvan herif? Saçmalama. O boka batamazsın bir daha. Aldık ağzımızın payını. Gönül defterini kapattık. Olmaz bu iş. İş açma başımıza.

Kendimden utandığım çok az anım vardır. Biri on yedi yaşımdan kalandı. Biri son ilişkimde yaşanmıştı. Diğeri ise şimdiydi. Kadir abiye bunu yapmak, hainlikle aynı şeydi. Onun değerlisine göz koymakla aynı şeydi. Hem de heba olacağını bile bile...

Lina ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevireceği sırada arkamı döndüm. Saçlarıyla aynı renk gözlerine bakarsam işler hiç iyiye gitmeyecekti. Bu yüzden kaçtım.

Geldiğim yolu döndüm, soğukkanlılığımı kaybetmesem bile kalbimin ritminin bozulmasına engel olamadım. Kaçmayı bırakmıştım ne zamandır... Seneler sonra kaçtığım ilk andı ve kendim için bile değildi bu. Kadir abinin yanına döndüğümde gözleri bana çevrildi. Yüz ifademi tepkisiz tutmaya özen gösterdim.

"Abi beni laboratuvardan aradılar," diye yalan söyledim.

Senelerdir söylediğim ilk yalan da buydu. Nasıl bu duruma gelmişti iş bir anda? Nasıl bu kadar kolay kaybetmiştim kontrolü? Neydi bu şimdi?

"Gitmem lazım acilen, katılamayacağım, kusura bakma."

Kadir abi gözlerime baktı. İfadesizlikle baktım ama sanki beni bir şeyin çarptığını anlamış gibi kafasını salladı anlayışla.

"Ne kusuru," dedi koluma vururken. "Telafi ederiz bir gün."

"Eyvallah," dedim. Hocalarımla da vedalaşıp fakülte binasından seri adımlarla çıktım.

Yangından kaçar gibi terk ettim orayı. Bir çarşamba akşamı... Yakandan kaçtım ama yanmaktan kaçamadım.

GÜNÜMÜZ — LİNA KARA

Hastaneye ve savcılığa uğradıktan sonra akşam saatlerini bulmuştu eve dönmemiz. Kürşat kullanıyordu arabayı. Aral'ın arabasını bir süre göremeyecek gibiydik, savcılıktan sonra servise ya da hurdalığa gidecekti sanırım, emin değildim.

Aral ile arka koltukta oturuyorduk. Kafamda dönüp duran düşünceler yüzünden canım sıkkındı, uykum vardı bu yüzden. Uyumak istiyordum ama artık uyumaktan da korkuyordum. Rüyalar ile anılarımı ayırt edememekten korkmaya başlamıştım. Belki de Aral'ı dinleyip bir psikiyatra görünmeliydim ama onun söyleyeceklerinden de korkuyordum. Sanki korkunun ecele faydası varmış gibi... Sanki gerçekler ben onlardan kaçarsam peşimden gelmezmiş gibi...

Defne, psikiyatrmış. Aral'a yük etmiş kendini. Gitmesin diye... Ya ben de yük edersem kendimi? Düşünme Lina. Düşünecek çok şey var zaten. Eskilere sahip çıkmak istiyorsan önce kendi geçmişine sahip çık. Seninle ilgili olmayanı düşünme.

Başımı Aral'ın omzun yaslamak istiyordum ama yapamıyordum. Çekiniyordum. Ona kötülük ediyormuş gibi hissediyordum. Doğru zaman bana bağlıydı ama susuyordum. Aral bana sussa sustuğu için kızardım belki de ona. Daha önce de kızmıştım zira. Şimdi aynısını kendim yapıyordum. Korkmak en çok korkana zulüm, suçlanmak ona daha kötü hissettiremez ki.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu işittim Aral'ın.

Başımı soluma çevirdim. İlgili gözleri üzerimdeydi. Merak parıltıları gizliydi gözbebeklerinde. Biliyordu bir şeyler olduğunu ama ne olduğunu bilmiyordu. Soracak olmuştu ama ağzına tıkmıştım. Anlatmak istemediğime kanaat getirip zorlamamayı seçmişti.

"Genel," diye cevapladım onu derin bir nefes vererek. "Düşünecek tonla şey var."

Hafif bir baş sallamasıyla onaylarken beni kucağımdaki sol elimi tuttu nazikçe. "Aramız iyi mi bizim?"

Aral'ın korkuları benimkiler gibi çok haklı korkular. Sustuğumu biliyor o da çünkü. Bir de sevgilisi dengesiz, ne bildiğini bile bilmeyen ve hafıza sorunları olan biri. Belki de sıkıntısı aklıyla...

"İyi," diye onayladım onu. "Hasta adamları paylamıyorum."

"Bak sen," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bunu bildiğim iyi oldu. Kronik birkaç rahatsızlığım var benim."

Vardı gerçekten. O işe de bir el atmak gerekiyordu. Rahatsızlıklar konusunda takıntılı hale gelmiştim annem rahatsızlandığından beri. Eğer kafamda bir sürü şey olmasaydı eve girdiğim gibi alerjisi hakkında literatür tarar, makaleleri okumaya başlardım. Ama tek işim o değildi. Keşke o olsaydı, tıpkı onun istediği gibi.

Yapmam gereken ve öncelikli olan şeyler vardı. Günlüklerimi okumak, ipuçlarını ve yaşanan her şeyi baştan düşünmek gibi... Bir de o küpü çözmek gerekiyordu. Her şey gibi o da boşa değildi. Babam oyun oynamayı severdi ama bu sefer oyuncak edilmişim gibiydi. Dokunuyordu bu. Her şey dokunuyordu.

"Alerjin için ilaç kullanıyor musun?" diye sordum kafamı dağıtmak için yine Aral'a kaçarak. Merak da ediyordum çok.

"Tutunca," diye onayladı beni.

O zaman ilaç temin etmek gerekiyordu. Aral çanta taşıyan bir insan değildi. Bu yüzden her çantamda en azından bir tablet taşımam lazımdı. Ya da ceketlerimin ceplerine koymalıydım. Acil durum için de her çantamda bir adrenalin oto enjektörü olsa iyi olurdu. Alerji şakaya gelmezdi.

"Başka alerjin var mı?"

Gülümsetti bu sorum onu. Onunla ilgilenmem hoşuna gidiyordu belli bir şekilde ve bu onu sevimli yapıyordu. *Aramızdaki bu şey ne kadar uzun sürecekti acaba? Acıtacak kadar kısa mı bittiğinde öldürecek kadar uzun mu?*

"Baharda polenler göz yaşarması yapıyor," diye anlattı bana. "Alışana kadar birkaç hafta göz nezlesi oluyorum."

Gözleri akıyordu yani, ağlıyormuş gibi. Hoş değildi. Ağlamasın.

"Onun için ilaç kullanıyor musun?"

"Göz damlası kullanıyorum, kaşıntı için."

Göz damlasını da öğrenmek lazımdı şimdi. Neden bu kadar hassaslaşmış vücudu? Annesinde de var mıydı bunlar? Ya da babasında? Genlerine biraz düşman olacaktım kusura bakmazdı artık.

"Isırgan çayı içmeye başlaman lazım," dedim gözlerine bakarken. "Kışın ısırgan çayı içersen yazın polene karşı rahat edersin."

Kaşları kalktı. "Gerçek mi bu?"

Bilmiyordum. Bir yerde okumuştum yalnızca. Japonya'da sık kullanılan bir metot olduğunu, kışın içerlerse yazın çok rahat ettiklerini okumuştum. Alerjisi olan biri olmamıştı etrafımda daha önce. O vardı bir tek şimdi. O vardı ve bir tek onun olması yeterliydi bendeki kırmızı alarmların çalması için.

"Alternatif tıbba inanmıyor musun?" diye sordum kaşlarımı hafifçe çatıp.

Gülümsedi soruş tarzıma. "Sen inanıyorsan inanırım."

Boğazıma bir yumru oturdu. Bana bu kadar güvenmesinin ağır geleceğini tahmin etmemiştim. Ben de ona mı yük oluyordum acaba? Yüzüne dokunmak, onu sevmek istiyordum. Avuçlarım kaşınıyordu. Kürşat'a kaçamak bir bakış attım. Bizi duyuyordu muhtemelen ve Aral açıkça flört ediyordu benimle. Çekincesi yoktu gerçekten hiç. Ne varsa söylüyordu öylece.

"Ne oldu?" diye sordu alaylı bir sesle Kürşat'a baktığım için.

"Bir şey olmadı," deyip omuz silktim.

"İnanayım."

"İnan," diye onayladım onu gözlerimi kısarak.

Gülümsedi. Gülümsemesi çok güzeldi. Nasıl kıyarlardı? Nasıl unuturdum? *Unutmuşum. Ne yaşamışım ki seni bile unutmuşum Aral?*

Eve geldiğimizde indik arabadan. Kürşat'a teşekkür ettim nezaketen. Aral ile içeri yürürken elimi tuttu. Bırakası hiç yok gibiydi. Benim de yoktu ama tutmaya da hiç hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Elimde değildi. Bir şeye sahip olmamalıymışım gibi bir korku vardı içimde. Kaybedeceğim korkusu... Ne kadar sahiplik hissedersem o kadar büyüyordu içimde.

Bahçeye girdik, oradan da eve doğru ilerledik. Artık bu evin içinde yaşıyordum ve Aral gerçekten sevgilimdi. Bu kadar kısa süre içinde sevgilimle aynı çatı altında yaşayacağımı düşünmezdim. Annem de vardı. İki gün önce de vardı ama o zaman gerçek değildi aramızdaki şey. Bana göre değildi en azından. Şimdi gerçekti ama. Dün sınırlarımız vardı, bugün kalkmıştı.

Yorgun adımlarla kapıya vardığımızda botlarımı çıkarmak için bıraktım elini. Kapıyı Doğu açtı. Yüzünde her zamanki gülümsemesinin aksine endişeli bir bakış görünce şaşırdım ilk başta. Sonra Aral'ın vurulduğunu ama onu henüz yeni gördüklerini hatırladım. Aral'a bakıyordu dikkatle, onu kontrol eder gibi.

"Hoş geldiniz," dedi meraklı gözleri Aral üzerinde gezinirken. "Nasılsın abi?"

O sırada evdeki herkes kapıya kadar gelmişti. Ben içeri girerken o da peşim sıra girdi içeri.

Herkes merakla ona bakarken, "İyiyim oğlum," dedi Doğu'ya, neşeli bir sesle. "Yok bir şey. Sakin." Sesi karşısındaki insanı sakinleştiren, ikna eden cinstendi. Benim üzerimde kullanıyordu bunu çok.

Herkes bir nebze rahatlarken Aral, sağ kolunu Doğu'nun omzuna atıp saçlarını okşadı. "Her şey yolunda, sıkmayın canınızı."

Aral'ın kurduğu üç cümle herkesin gerginliğini aldı ve ben bunu izledim saniye saniye. Omuzları gevşedi herkesin. Güneş abla ile göz göze geldiğimde ağladığını görünce içimde bir kemik kırılmış gibi hissettim.

Öne çıkıp Aral'a sarıldığında burnumda bir yanma hissettim. Sanırım regl olacaktım. Sürekli ağlama isteğimin sebebi bu olmalıydı.

Aral ablasına sarılıp onu teselli ederken tüm kardeşler ona yaklaştı. Ona gülümsedim hafifçe. Kalabalık arasında benim de küçük bir kardeşim vardı. Aralarından sıyrılıp yanıma geldi hemen. Onu görünce kalbimde çiçekler açmış gibi hissettim. Tüm sıkıntım bir anlığına silindi omuzlarımdan. Özlemle eğilip onu kucakladım ve onları yalnız bırakmam gerekiyor gibi hissederek salona ilerledim.

Alin saçlarıma dokunurken, "Yeydeydin Lina'cığım?" diye sordu üzgün bir sesle. "Seni ösledim."

"Ben de seni özledim," dedim omzuna bir öpücük bırakırken.

Annem salonda, verandaya bakan cephede, tekerlekli sandalyede oturuyordu. Hasta yatağı kaldırılmıştı, bir odaya almışlardı onu muhtemelen. Beklediğimden çok daha iyi görünüyordu. Bu iyiydi ama normal miydi emin değildim. *Gullain-Barre* sendromlu hastalar görmüştüm, bir süre sonra kendi kendilerine nefes bile alamazlardı. Ama annem tekerlekli sandalyede oturabiliyordu karşımda. *Erken teşhisten ötürü müydü? Tedaviye çok iyi cevap verdiği için miydi? Bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum.*

Alin kucağımda, yanına ilerledim. Sorsam bana cevap verecek ve dürüstlüğüne inanabileceğim bir kaynaktı annem.

"Nasılsın?" diye sordum yanındaki koltuğa yavaşça oturup.

"İyiyim bir tanem," dedi mahcup bir ifadeyle. Gerçekten iyi miydi yoksa optimistliğinden gelen bir yanıt mıydı bu, emin değildim. "Sen nasılsın?" Sesinde endişe vardı. "İyi misin? Bir şey oldu mu sana da? Aral iyi mi gerçekten?"

Kafamı salladım. "İyiyiz ikimiz de. Endişelenme." Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Ne demem lazımdı, bilmiyordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok." Mahcup bir gülümseme ile baktı bana. "Her şeyimle ilgileniyorlar sağ olsunlar."

Kafamı salladım anladım, der gibi. Çakırcalara bunu nasıl geri öderdim, bilmiyordum. Borçlu çıkıyordum hep ve bunlar nasıl ödeyeceğimi bilmediğim şeylerdi.

"Ayal'cığıma ye oldu?" diye sordu Alin merakla yüzümü izlerken. "Heykes çok üsüldü."

"Bir şey olmadı," diye yalan söyledim. Vurulmayı nasıl açıklayayım ki ben sana Alin? İnsanların birbirine ateş ettiklerini nasıl anlatayım ki sana? "O iyi."

"Güneş'ciğim çok aaladı," dedi üzgün bir sesle. "Meyek ve Batı da aaladı."

Güneş abla ile konuşmam iyi olurdu. Ben kendimi kötü hissettiğimde o benimle konuşuyordu. Ben de onu dinlemek, becerebilirsem teselli etmek isterdim. En çok benim ihtiyacım varken buna.

Alin'in yanağını okşadım. "Geçti ama bir şeyi yok Aral'ın."

"Lina'cığım da iyi mi?"

Kafamı salladım. "İyiyim. Sen nasılsın minik sincap?"

Mavi gözleri parlarken gülümsedi. Dudaklarını yanağıma bastırıp bir öpücük hediye etti bana. "İyiyim. Meyak etme. Hiç şımaymadım, anneciğimi de üsmedim."

Gülümsedim ona. "Sen çok akıllı bir minik sincapsın çünkü."

Gülümsedi bana kocaman. O sırada merdivenlerin başında oturmuş ağlayan Batı'yı gördüm. İçim ezildi. Üst katta, merdivene oturmuş sessizce ağlıyordu. Aşağı inmeye korkuyor gibiydi. Aral'ın sesini duyduğu için miydi yoksa ona bakmaya korktuğu için mi bilmiyordum ama o kadar üzüldüm ki onu öyle görünce kalbim sancıdı. Beş yaşında annesiz babasız bir çocuktu ve Aral onun için her şey anlamına geliyor olmalıydı. Küçük kalbi endişeden ateşler içindeydi belki de...

"Alin," dedim gözlerimi ona çevirip. "Ben ellerimi yıkayayım olur mu?"

Kafasını salladı anlayışla. Onu annemin yanına bırakıp saçlarını öptüm ve merdivenlere ilerledim.

Çakırcalar hâlâ kapının önünde, Aral'la meşgullerdi. Onu fark etmemişlerdi henüz. Merdivenleri çıkarken olduğu yerde küçüldü ve ağladığı için utanıyormuş gibi gözyaşlarını sildi.

"Banyonun yerini unuttum ben galiba," dedim kısık bir sesle. "Neredeydi acaba?"

Burnunu çekip gözlerini bana çevirdi. "Göstereyim Lina'cığım," dedi ayağa kalkarken. Beş yaşındaydı. *Batı Çakırca, yalnızca beş yaşındaydı.*

Elimi tuttu, birlikte ortak banyoya yürüdük. Burnunu çeke çeke beni kapısına kadar getirip kapıyı da açtı. İçeri girmedi, öylece kapının önünde dikildi benimle.

"Ne hissettiğini anlatmak ister misin?" diye sordum ona yumuşak bir sesle. Alin ne zaman üzgün olsa ne hissettiğini anlatmasını isterdim çünkü ben ifade edemezdim pek. Bence ifade ettirmek lazımdı çocuklara bu yüzden. "Aramızda kalır, söz."

Batı kendini tutamayıp başını bacağıma yasladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladığında kalbim kırıldı. Eğilip onu kucağıma aldım. Alin'den biraz ağırdı yalnızca. Bacaklarını belime sarıp bana sarılarak ağlamaya devam etti. Banyoya girip klozetin üzerine oturdum. Bir süre omzumda ağlayıp sakinleşmesi için zaman tanıdım ona. Onu Aral ve Deniz büyütmüştü. Güneş ablayla arası nasıldı bilmiyordum, belki de çekinmişti Melek de ağlarken onun yanına gitmeye. O, Melek'in annesiydi çünkü. Onun annesi yoktu. Belki de küçük kalbi bunun için kırılıyordu ama kimseye söylemiyordu.

Saçlarını okşarken, "Abin çok iyi," dedim onu teselli etmek isteyerek. "O kocaman ve güçlü biri. Çok da akıllı. Kolay kolay zarar veremezler ona." Boğazım düğümlendi. Bir çocuğu abisinin kolay kolay ölmeyeceğine ikna etmeye çalışıyordum. "O hayatımda gördüğüm en güçlü kişi."

Kafasını salladı boncuk boncuk ağlarken. Nazikçe gözyaşlarını sildim içim ezilerek. Burnumun direği sızlıyordu. Çocukların ağlaması bana çok çaresiz hissettiriyordu. Sanki ağlamaları hiç durmayacak gibi geliyordu. Çocuklar ağladığında başıma kötü bir şey gelecek gibi hissederdim. Bu yüzden çocukların ağlamasından hiç hoşlanmazdım.

"Nasıl hissettiğini anlatmak ister misin?"

Burnunu çekerek bana baktı. Burnu akıyordu. "Ço... Çok korktum," dedi hıçkırarak. "A... Abime bir şey oldu sandım." Gözlerini kazağının kollarına silerken uzanıp biraz peçete kopardım ve burnunu sildim nazikçe. "Be... Benim babam yok," dedi ağlayarak. "Aral abim ve De-niz abim... Benim, ba-bam gibi."

Kafamı salladım anlayışla. Benim de burnum akmaya başlamıştı. Çocukların ağlamasından nefret ediyordum.

"Sevdiğin birini kaybetmekten korkmak normal bir şey." Ben de çok korkuyorum Batı onu kaybetmekten ve bunun için seni teselli etmem gerekiyor şimdi.

"Ben, ona, bir şey olsun... İstemiyorum. He-hep. Bir şey oluyor."

Aral'a daha önce de bir şeyler olmuş ve Batı yaşamış bu korkuyu da daha önce. Bu yüzden korkuyor bu kadar. Tüylerim bıçak gibi dayandı enseme. *Aral'ı kan içinde hatırladığım anı bunlardan biri miydi?* Yine o anlam veremediğim kaybetme hissiyatıyla doldu içim.

"Geçecek," diye teselli ettim onu, buna kendimi inandırmayı çok isteyerek. "Kötü günler her zaman geride kalır. Güneş hep doğar. Bu kötü anıları unutacağız. İleride hatırlamayacaksın bile."

"Abim iyi olacak, değil mi?"

Kafamı salladım. "İyi olacak." İyi olması için elimden ne geliyorsa yaparım.

Yanağıma bir öpücük bıraktı hafifçe titreyen dudaklarıyla. "Teşekkür ederim Lina'cığım."

Gülümsedim ona burnum akarken. "Rica ederim." Yanağını okşadım sevgiyle. "Aral'a da anlatmalısın hissettiklerini. O seni daha iyi anlar, teselli eder seni." Saçlarını okşadım. Öz kardeş değillerdi ama Aral'ı anımsatıyordu. "Utanmana gerek yok Batı. Ağlamak utanılacak bir şey değil. Üzülmek ve korkmak da... İnsan olduğun için bunların hepsi."

O sırada sol gözüm acıyla kapandı. Zihnimde elektrik çarpıyor gibi bir his oluştu yine. Karmakarışık puslu bir ses yankılandı zihnimde.

"Ağlama."
"Acıyor."
"Acıyı unut."
"Yapamıyorum."
"İnsan olduğunu unut."

"Lina'cığım?"

Batı'nın sesiyle dikkatimi ona verdim. Göğsüm hızla inip kalkarken Batı endişeyle bakıyordu bana. Kafamın içinde ne oluyordu benim?

"Bir şey mi oldu?" diye sordu titrek bir sesle. "Bir yerin mi ağrıyor?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok." Sol şakağıma bastırdığım avcumu indirdim. "İyiyim, merak etme. Yüzünü yıkayıp aşağı inelim." Gülümsemeye çalıştım bunları söylerken ama ne kadar becerebildim, emin değildim.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Ayağa kalktım. Batı'nın elini yüzünü yıkadıktan sonra kendi elimi yüzümü yıkadım. Yüzüme birkaç kez su çarptım. *Halüsinasyon olabilir miydi bunlar? Yaşamadığım şeyleri yaşamış gibi kafamın içinde kuruyor olabilir miydim?*

Aynadaki yansımama baktım. *Deliriyor olabilir miydim? Psikoz muydu bunlar? Yaşadıklarım genlerimde kodlanmış bir psikolojik rahatsızlığı tetiklemiş olabilirdi. Ben... Aklımı kaybediyor olabilir miydim?*

Endişeden ensem uyuştu yine. Kalbim, kulaklarımın arkasında atıyordu. Sakladıkça kafamda kuruyordum ama düşündüklerim gerçekse sebep olacağı sonuçlardan daha çok korkuyordum.

"Lina'cığım," dedi Batı.

Yutkundum. Gözlerimi ona çevirdim. Havlu tutuyordu bana yüzümü silmem için. Buruk bir gülümseme ile baktım ona. Saçlarını okşadım. Havluyla elimi yüzümü kuruladım.

Sakin ol Lina. Soğukkanlılığını kaybetme. Sen tıp okudun. Sakin ol. Deliler, delirdiğini fark edemezler. Normali odur onların. Normal ile anormali ayırt edemiyor olmalılar. Ben ayırt edebiliyorum. Edebiliyor muyum? Delirmenin kötü yanı zaten bunu ayırt edememek sanırım.

Batı'nın elini tuttum, çıktık banyodan. Merdivenlere ilerledik yavaş adımlarla.

"Banyoda olanlar aramızda," dedim Batı'ya.

Kafasını salladı. "Sırrımız."

Kafamı salladım. "Sırrımız."

Gülümsedi bana. Ben de ona gülümsedim. Birlikte merdivenlerden indik. Herkes salona geçmişti. Alpaslan abi de vardı. Melek, Aral'ın kucağında oturuyordu. Merdivenlerden inerken dikkatler bize çevrildi.

Aral, Batı ile bizi el ele görünce bakışı değişti. Anladı sanırım nereye kaybolduğumuzu. Anlardı. Burukça gülümsedim ona. Önce Batı'yı sonra da beni teselli etseydi ne güzel olurdu. Kollarına gitsem sakınmazdı benden biliyordum ama anlatmazsam bilemezdi ki derdimin ne olduğunu. Nasıl teselli edecekti beni?

Melek'in saçlarından öpüp onu koltuğa bıraktı ve bize doğru yürüdü yavaşça. Herkes bizi izlerken Batı ona doğru gitti. Kollarını uzattı ona sarılmak ister gibi. Gözleri dolmuştu yine. Hassas bir çocuktu. Aral ona şefkatli bir gülümseme ile bakarken eğildi ve yalnızca sağ kolunun yardımıyla kucağına aldı onu kolayca.

"Görüşemedik ne zamandır," dedi Batı onun omzunda ağlarken. Ardından bana içten bir gülümseme hediye edip merdivenleri çıkmaya başladı. "Baş başa bir konuşalım seninle."

Onlar yukarı çıkarken derin bir nefes alıp salona geçtim. Güneş abla kızarmış gözleriyle beni izliyordu. Yanına oturmam için pat patladı koltuğa. İstediği gibi gidip yanına oturdum. İçim sıkılıyordu hâlâ. Kafamın içindeki düşüncelerden bir an olsun kaçamıyordum. İşte kaygı bozukluğu böyle bir şeydi. Kalbimin ritmi hâlâ düzelmiş değildi ve benim

soğukkanlılığımı elden bırakmamam gerekti. Aral anlardı yoksa. Anlarsa sorardı. Sorarsa anlatmak zorunda kalırdım ya da kaçardım. Kaçarsam yanlış anlardı. Ya da üzülürdü. Üzülmesin.

Sakin olmam gerekti her şeyden önce. Aklımı kaybetmiş değildim. Düşünebiliyordum ama sağlıklı mı düşünüyordum? Bu yaşadıklarım gerçek miydi? Hatırladıklarım gerçekten benim hatıralarım mıydı yoksa öyle mi sanıyordum? *Disosyatif* olabilirdim. *Şizoid* kişilik bozukluğuna da sahip olabilirdim ya da *paranoid* kişilik bozukluğum olabilirdi. Belirtilerine de hayat tarzım uyuyordu. Ya da en basit ve iyi anlamda savunma mekanizmamla ilgiliydi bunlar. Yaşadıklarımla hayatıma devam edemediğim için bastırmış, unutmuştum ama şimdi hatırlamaya başlıyordum tetiklendiğim için. Evet, kötü şeyler yaşayıp unutmuş olmam da korkunçtu ama aklımı yitirmek ya da psikoz geçirmek kadar kötü değildi. Aral yanımda olursa atlatırdım unutmuş olmayı. Olmuş bitmiş, derdim. Bazı insanlar böyle yaşar, derdim. Ama aklımla ilgiliyse sorun, bazı insanlar böyle yaşar, diyemezdim. İnsanı insan yapan aklı çünkü.

Sakin ol Lina. Hep en kötüsü gelmezdi ya insanın başına. Hem bu evde sen hariç dört tane doktor var. Bir sorunun olsa fark etmezler miydi? Anlatmazsan bilemezler ki.

Bir şeyler konuşuluyordu, duyuyor ama anlamıyordum. Kafamı veremiyordum çünkü. Kendi içimde sıkışıp kalmıştım. Kendi kafamın içi gerçekten düşmandı bana. Paniktim. *Paranoid*'dim. Daha fazla kalamadım. Yorgun olduğumu ve hiç uyumadığımı söyleyerek izin istedim ve Aral aşağı inmeden odama gittim.

Aral gelir diye -ki gelirdi, biliyordum- kapımı kilitledim. Gelmesin... Karmaşıktım. Sormasın bana hiçbir şey. Bilmediğim şeyler sormasın bana.

Uyumak istedim ama uyuyamadım. Bunun yerine telefonumda saatlerce makale okudum. Okudukça, bildikçe hiçbir şeyin çözümü olmuyor. Bilmek en büyük cehennem. Eğer tıp okumuyor olsaydım bu ihtimaller aklıma gelemezdi bile. Ama biliyordum işte. Allah kahretsin ki biliyordum.

Parasomnia ile *disosyatif* bozukluk ilişkisi hakkında birkaç makale okudum. Çoklu kişilik bozukluğundaki hafıza sorunları... Genel hafıza boşluklarının sebepleri olabilecek psikozları... Belirtilerinde ben vardım. *Sosyalleşememek. Durgun ruh hali. Güvensizlik.*

Okudukça daha çok korktum. Çünkü hatırladığım bir diğer anı babamla ilgiliydi ve savcı bir şey de bulamamıştı, kafamda kurma ihtima-

lim vardı apaçık. Korktukça sıkışmış hissettim. Hasta olamazdım ki ben. Annem hastaydı zaten. Alin vardı. Küçüktü daha. Ona birinin bakması lazımdı. Babamı daha bulamamıştım. Aral vardı bir de. Aral'ı kaybederdim. Kimse bir akıl hastasıyla sevgili olmak istemezdi ki.

Çoklu kişilik bozukluğum varsa bir başka ben daha var demekti. Neler yapmıştım kimbilir... Belki de çocukluğumdan beri vardı. Ben birini öldürmezdim ama belki de o yanım yapardı bunu. Unuttuğum ne anlar vardı kimbilir... Belki de Aral bilirdi. Beni uzun zamandır tanıyorsa bilirdi. Babamla tanışıyorsa bilirdi. Babam, annem... Kim kızını tanımaz ki? İki farklı kişi görse tanımaz mı insan? Buna rağmen mi sevmişti Aral beni? Sever miydi? Sevmesin. İstemem.

Duvar köşesinde geçirdiğim bilmem kaçıncı panik atak sonrası boş boş parkeye bakıyordum. İnsan bir süre çok korkunca ne olacaksa olsun, diyordu. Çözemeyeceğim şey için kendimi burada yıpratmam boşa. Delirmişsem de delirmiştim işte. Benim elimde değildi ki. *Korkmak ecele fayda getiremez Lina, öğrenemedin gitti.*

Kapım tıklatıldı yine. Bu üçüncü gelişiydi Aral'ın. Ses etmedim yine. Uyuduğumu düşünsün ve gitsin istiyordum daha öncekiler gibi. Kapıyı neden kilitlediğimi sorarsa el alışkanlığı, diyecektim yarın. Sonra da bir doktora gidecektim doğruca. *Hayır. Önce bankaya. Birikmişimi Alin'in hesabına yatırmam lazım ne olur ne olmaz. Çok bir şey yok ama parası olsun yine de. Bir şey olursa eğer bana.*

Komodinin üzerindeki telefonum titredi yine. Mesaj atıyordu kapıyı her açmayışımda. Seslenmiyordu çünkü uyandırmak istemezdi beni. Uyumadım, demiştim ona çünkü. Genzim ağrıyordu. Korkudan hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Belki de gidip anlatsam Aral bana açıklardı her şeyi... Doğru zaman bana göreymiş çünkü. Belki de korktuğum gibi bir şey değildi... En basit açıklamasıyla unutmuştum gerçekten yalnızca. Ama durduk yere de unutmuş olamazdım ki. Spesifik şeyleri hatırlamıyordum. Kötü bir şey olmuştu. Çok kötü bir şey olmuştu. Korkudan ölmekle kaçamayacağım gerçekle ölmek arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Aklımı kaybetmektense acımasız gerçeği yaşamamış olmayı tercih ederdim. Gerçeği bilmeden akla sahip çıkmak kolaydı. Bazı gerçekler aklını kaybetmeyi diletirdi ama insana, biliyordum.

Uzanıp telefonumu aldım. Mesajlarını açtım.

Uyudun mu?
(19.37)

Uyuyor musun hâlâ?
(20.50)

Anahtarım var ama kilitlediğin için girmek istemiyorum.
İyi misin Lina? Uyuyor musun gerçekten?
Pek iyi değildin. Ne sıkıyor canını?
(00:03)

Ben hiçbir şeyi hak etmiyordum. Biliyordum ama Aral'ı sevmek istiyordum. Ben, her şeye rağmen Aral sevgilim olsun istiyordum. Ben en azından on iki gün daha aramızdaki bu şey devam etsin istiyordum. Özel günleri umursamam ben. Ama onunla kutlamak istiyorum.

Akan burnumu çekerek konuşmalarımızda yukarı çıktım. Ona attığım ses kaydına baktım. Aral dinlemişti. Kalbim endişeyle atarken ne zaman dinlediğine baktım. Teslim edildiği gün o lanet pazar günüydü ama oynatılma tarihi üç gün öncesiydi. *Asaf'ı bulduğu gün mü dinlemişti? Neden? Dahası bana olan tavrında bir değişiklik olmamıştı. Kötü bir şey olmamalıydı o halde. Kötü bir şey olsa Aral o gün beni öpmezdi. Delice bir şey değildi demek ki. Değil mi? Kötü bir şey değildi demek ki.*

Endişeden titrerken elim dişlerimi sıktım. Uyuşturucunun etkisinde ne demiş olabilirdim ki? *Ya geçmişle ilgili bir şey söylemişsem?*

Oynatmak istedim ama bir mesaj geldi o an Aral'dan. Yutkundum. Yakalanmıştım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Korkaktım. Yeni mesaja tıkladım.

Arka bahçedeyim.

Telefonumu sıktım elimde. *Gitmek istiyorum. Ona sarılayım ve kafamın içindeki her şeyi sustursun istiyorum.*

Nokta koyma

Ne olur nokta koyma Aral. *Biter gibi... Nokta bir son. Cümlelerinin sonuna nokta koyma. Bir daha hiç konuşmayacakmışsın gibi.*

Yanıma gel

Akan burnumu çektim.

Ne dinliyorsun?

Arka bahçeye gittiğine göre bu saatte bir şey dinliyordu kesin. Onu ben üzüyordum kesin. Ben kötü biriyim. *Kesin.*

Belki de aşk lazım değildir

Gerçekten hiç lazım değildi. Nereden çıkmıştı?

*Sıcacık bir el yeter**

Ellerin yeterdi Aral. Ne diye verdin bana bu sevgiyi şimdi bunca iş güç arasında?

Kimse ölmez aşktan maşktan

O zaman neden bu kadar korkuyorum? Ölmek bile bu kadar korkutmazdı beni.

Öyle gelir

Yanıma gel
Öpeyim geçsin

Cevap yazmadım. Oturduğum yerden kalkıp telefonumu yatağın üzerine attım ve çıktım odadan. Odam arka bahçeye en yakın odaydı sanırım. Arka bahçeye girdiğimde koltukta oturuyordu. Her an kalkıp odama gelecek gibiydi, ben açınca kapıyı başını bana çevirmiş ve beni görünce rahatlamıştı geldiğim için. Ona da eziyet ediyordum kendime ettiğim gibi. On iki gün böyle nasıl geçerdi ki? On iki günü zehredip on dördünde gülebilecek miydim sanki? *Boş ver Lina. Günün ne önemi var. Gidecekse şimdiden gitmesi daha iyi. Hem sevdiğin insana zulmettikten sonra tüm on dört şubatlar senin olsa ne olur? Sana yapılanı yapma ona. Defne'nin yaptığını yapma ona. Yük etme kendini.*

Burnum akıyordu ve ağladığımı anlayıp anlamamasını umursamadım. Gözlerim dolmuştu onu gördüğüm gibi. Tutamıyordum çünkü. Dipteydim. Hiç bu kadar hızlı düşmemiştim. Her şey üst üste gelmişti.

* Sezen Aksu, *Belki de Aşk Lazım Değildir* Söz: Sezen Aksu.

Yanına yürürken kollarını açtı bana. Ne kadar üzgün olduğumu biliyordu. Sebeplerimi bilmiyordu ama ne hissettiğimi anlıyordu halimden tavrımdan. Görüyordu çünkü. Görüyorum, demişti.

Bana açtığı kollarını geri çevirmedim, zira muhtaçtım kollarına. Belki de bir daha giremeyecektim. Kolları ve bacakları arasına girdim burnumu çekerek. Sağ kolu belime dolanırken sağ dizine oturdum yavaşça. Kalbim fotoğraf çekildiğimiz zamanki gibi hızlandı yine. Bu kez heyecanı bastıran bir endişe vardı ama içimde. Onu çok özlemiş hissettim yine yüzüne bakarken. Bu hissi kafamdan uydurmuş olabilir miydim ki? Kolları beni sararken sağ elimin parmak uçları yanağına dokundu, gözyaşım düştü sol gözümden. *Aral. Lütfen öp beni de geçsin.*

"Niye ağlıyorsun Lina?" diye sordu endişeli, üzgün ama yumuşak bir sesle. "Söyle, çare bulayım. Anlatmazsan teselli edemem seni."

Yeni çıkan sakallarının parmak uçlarımda bıraktığı his parmak uçlarımda kalsın istiyordum. *Yaralar değil, teni kazınsın parmak uçlarıma. Lütfen.*

"Hani öpecektin?" diye sordum kırık bir sesle burnum akarken. "Geçecekti."

Yüzüne bakmam için çenemi nazikçe kaldırıp, "Ne geçsin istiyorsun?" diye sordu. "Benden neden kaçıyorsun Lina?"

Gözlerine bakmadım. Bu halde görmek istemiyordum kendimi sevdiğim gözlerinde. Sus çizgisine dikmiştim gözlerimi. "Sus çizgisi mesafesi," diye fısıldadım dudaklarına bakarken. Sağ elimin parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdim.

Yutkundu. "Sustuğum için mi kaçıyorsun benden?"

Sustuğumuz için. Susmak zorunda hissettiklerimiz için. Kendimden. Senden değil.

Başparmağımı sus çizgisinin üzerine hafifçe bastırdım, okşadım sonra. "Neden sus çizgisi deniyor, biliyor musun?" diye sordum kırık bir sesle. İlgiyle beni dinliyordu yalnızca. Ne saçmalıyorsun, diye sormuyordu. Saçmaladığımı bile düşünmezdi. Biliyordum. Daha önce bu kadar değerli hissetmemiştim. Alışık değildim. Kabul etmesi ondan zordu.

"Eski bir inanışa göre ruhumuz bedenimize doğmadan önce, önceki yaşamını unutsun diye melekler mühürlermiş dudaklarını. Bu çukur," dedim o güzel çukuru okşarken, "o meleğin parmağının izi."

Sağ gözümden bir yaş düştü. *Söylemen lazım Lina. Söyle. O melek bana iki kez dokunmuş, de. Ben bir şeyler hatırlıyorum, de. Birini*

Düşmüşüm. seni de unutmuşum herhalde. de. Eğer gerçek değilse bunlar ben dönüyorum. de. Anlat ona.

"Sana dokunan meleğin elleri güzelmiş."

"Öyle." diye onayladı beni. Sıcak nefesi avcumu ısıttı. "Elleri çok güzel. Kendisi gibi..."

Bana söylediğinin bilinci ve altında ezilmişliğiyle üzgünce baktım dudaklarına. Gözlerine bakamıyordum. Bakarsam susmak isterdim. Burada biraz daha kalmak isterdim. Kaçmak isterdim. Ama söz verdim. Kaçmamam lazımdı. Kaçmıyordum ama kalamıyordum da. *Bu adil değil hiç. Haksızlık ediyorsun Aral'a. Özlem'e onu üzmeyeceğime söz verdim. Kendimi affetmem ben ona Defne gibi.*

"Düşmüşüm ben herhalde." diye fısıldadım. "Bu yaşadıklarımın başka izahı olamaz."

"Düşmek meleğe ceza belki ama omzuna konan için lütuftan ibaret."

Kalbim ağrıyordu. Başım ağrıyordu. Midemde bir bulantı baş göstermişti. Sırtım ağrıyordu. Sanki tonlarca ağırlık altındaydım... Bu sevgiyi taşıyamıyordum ben üzerimde. Eğreti duruyordu bende. Alışık değildim.

"Ya ölüm meleğiysem?" diye sordum korkan bir sesle.

Dudaklarını alnıma bastırdı sevgiyle iç çekerek. "Canın sağ olsun."

Gözlerim doldu bu söylediğiyle. Birer birer düştü gözyaşlarım. Kafamı dağıtmak istiyordum. Mümkünse bir kurşunla... Sonsuza kadar. Babam gibi.

"O kadar seviyor musun?" diye sordum, sesimin titremesine engel olamayarak.

Alnını alnıma yasladı ama ona bakamadım.

"Çok seviyorum," dedi içi gidiyormuş gibi. Derin bir nefes aldı. Dudaklarını ıslattı sonra. "Çok âşığım sana."

Kalbimin ritmini parmak uçlarımda hissediyordum. Parmak uçlarım ona dokunuyordu. O da hissediyor muydu? Bana ne yaptığını...

"Bu kadar kısa sürede mi?" diye sordum deli gibi korksam da cevabından. *Hayır, deli gibi değil. Aklı başında bir korku bu. Gerçek.*

Yutkundu. Bir şeye susuyordu ve onun susuşu rahatlattı beni bir parça. Unuttuğum bir gerçekti belki de ama gerçekti işte. Delirmemiştim. Henüz.

"Biri düşmeyecekse aklına, onunla geçirdiğin zamanın bir önemi yok Lina. Ama hayır, yeni bir şey değil senin, benim aklıma düşüşün," dedi dürüstçe.

Kıvrandığımı biliyordu çünkü. Buna susmamayı seçmişti. Kalbimdeki ağrı şiddetlendi. Sanki kalp krizi geçiriyordum. Beni önceden tanıdığını biliyordum ama aramızda bir şey var mıydı? Unutmuş muydum onu gerçekten? Ya da bir başka ben miydi sevdiği?

"Biz..." dedim titrek bir sesle. Onun kan içindeki görüntüsü kafamın içindeydi hâlâ. O kayıp duygusunu açıklayamıyordum kendime. Onu gördüğüm günden beri bana dokunmasına olan tepkisizliğimi ve rüyalarımda öldüğü gerçeğini yok sayamıyordum. "Sevgili miydik daha önce? Ben... Seni unuttum mu?"

Aral'ın gerildiğini hissettim ve bu, ödümü kopardı. Aral sol elini yanağıma yerleştirdiğinde kendimi daha fazla tutamadım, gözyaşlarımı serbest bıraktım. Yüzüm anında gözyaşlarımla ıslanırken yüzümü avuçları içine alıp yüzüne bakayım diye kaldırdı başımı. İçi gidiyormuş gibi baktı bana.

"Lina," dedi. Sevgiyle söylemişti ismimi. Gözyaşlarımı sildi parmakları onu parçalıyormuşum gibi bir hüzünle bakarken bana. "Tanışıyorduk ama ben uzaktan seviyordum seni," dedi, korktuğum şeyi tahmin etmiş gibiydi. "Senin, benim sevgimden haberin yoktu. Ağlama." Dudaklarını sol gözüme bastırdı sevgiyle. Islak kirpiklerime çarpan sıcak dudaklarını hissettim, içimi ısıttı.

Unutmuşum seni Aral. Ağlama, diyorsun.

"Ben iyi değilim," diye ağladım ona. "Bir şeyler hatırlıyorum ama benim değiller sanki. Korkuyorum. Benim... Çoklu kişilik bozukluğum var belki de Aral. Hatırlıyorum sandıklarım gerçek mi bilmiyorum. Aklımı kaybediyorum ben galiba."

Kaşları çatıldı düşündüğüm şeylere. Kafamın içinde bununla savaşırken ona gitmediğim için kızıyordu sanki içinden bana ama bir şey söylemedi. Kafasını iki yana salladı buna kesinlikle karşı çıkarak.

"Kaybetmiyorsun," dedi net bir sesle. "Sadece seni çok üzdüler ve o güzel kafanın içi sen yaşa istedi Lina. Hatırlamıyorsun yalnızca. *Disosyatif* değilsin cennet çiçeğim, sen hep aynı Lina'sın. Benim Lina'msın." Beni göğsüne çekti. Saçlarımı öptü. "Ağlama. Derman olamazsam sana, düşman olurum kendime."

O böyle konuştuğunda çok üzülüyordum. *Ben gerçekten hep senin Lina'n mıyım Aral? Ne kadar tanıyorsun beni?*

"Ben yapamayacağım galiba," dedim korkuyla kalbim sıkışırken. *Ellerimde kan var benim. Gerçek bu o zaman. Ben kötü şeyler yapmışım, Aral. Hatırlamıyorum ama hissediyorum. Ben çok kötü bir şey yapmışım.*

Bakamam ki yüzüne bunu bile bile. "Ben bu sevgiyi üstümde taşıyamam. Eğreti duruyor bu benim üzerimde. Hak etmiyorum."

"Yapma Lina," dedi, kafasını iki yana salladı kabul etmeyerek. Sesi üzgün çıkıyordu. "Sevgilim," diye fısıldadı içi gidiyormuş gibi bana. "Sana yakışmayan şeyi kalbimde taşımam ben." Saatlerce ağlamak sonra da uyuyakalmak geliyordu içimden. Çok yorulmuştum. "Ne hatırladın Lina?" diye sordu yumuşak bir sesle kolları arasında titrerken ben. Beni incitmek istemiyor ama bilmek de istiyordu beni neyin bu kadar korkuttuğunu. "Anlat bana."

Kafamı iki yana salladım. İstemiyordum. Avuçlarımda bir bıçağın hissi vardı. Ellerimde kanın izi vardı. *Birini bıçaklamışım küçükken. Sen kan içindesin kafamın bir yerinde. Ben hep senin öldüğünü görüyorum rüyalarımda. Hepsi benim suçummuş gibi hissediyorum. Bu kayıp hissi gerçek Aral. Sen bana kendini hatırlatmıyorsun.*

"Korkuyorum," diye itiraf ettim yüzümü boynuna gömerek.

"Neyden korkuyorsun Lina?" Saçlarımı okşadı. "İnanmıyor musun bana? Doktorum ben biliyorsun. Evet, depresyon belirtilerin vardı ve evet güven problemin ve buna bağlı haklı bir paranoyan var Lina. Ama senin psikozların yok. İnan bana. Olsaydı bilirdim."

Kafamı iki yana salladım, korktuğum o değildi ki. Ona inanıyordum. Yok, diyorsa inanırdım. Ama geçmiş gerçekse bu beni katil edebilirdi. Ben katil olmak istemiyordum.

"Kötü biriyim ben galiba. Hatırlamamak aklamaz ki birini," dedim boğuk bir sesle, dudaklarımı omzuna bastırmışken.

Kolları sarmaladı beni. Saçlarımdan öptü. "Sabah da söyledim Lina. Hiçbir kötülük sana karşı kazanamaz." Emindi. Her zamanki gibi... Ama çocukken yanımda değildi.

"Ya kazanmışsa?" dedim ağlayarak. *Kazanmış çünkü sevgilim.* "Ya ben çok kötü bir şey yapmışsam?"

"Sebeplerini anlamaya çalışırım," dedi, sabah söylediği gibi. "Seni kötü edene ben de düşman olurum ama Lina, sen birine isteyerek kötülük edecek biri değilsin. Geçmişten ötürü seni bırakmamdan korkuyorsan eğer korkma, bırakmam ben seni."

Aral korkularımı eliyle koymuş gibi buluyordu sakladığım yerden. Omuzlarımdan tutup uzaklaştırdı beni hafifçe. "Gözlerime bak," dedi çenemi tutup kaldırarak. Gözlerimin içine baktı. "Ben seni istemediğin hiçbir şeye zorlamam. İlişkimizi istemiyorsan tamam. Yok say dünü de bugünü de. Hiçbir şey olmamış gibi devam ederiz. Ama Lina,

korkuların yersiz, güzel sevgilim. Ne aklında bir sorun var ne de sen kötü birisin."

Onunla olmak istiyordum. Ona inanmak istiyordum. Aral beni, benden daha iyi tanıyordu. Tanışmıştık. *Tanışmışız. Ben onu unutmuşum ama o beni hatırlıyor. O beni sandığımdan daha uzun süredir seviyor. Kötü biri olsam sevmez ki beni. O diyorsa inanmaktan başka şansım kalmazdı ki benim.*

Yanağımı okşadı. "Dedim ya cennet çiçeğim... Senin adın Lina. Cehennemime açan o güzel çiçeksin ama buraya ait değilsin."

"Seni seviyorum," derken buldum kendimi. Ağlayarak dudaklarına bakıyordum. "Seni kaybetmekten korkuyorum."

Gözyaşlarımı sildi nazikçe. Bebek gibi yanaklarımı okşayarak seviyordu beni. "Kaybetmeyeceksin."

Gözyaşlarım düştü, kuruladı yanaklarımı. "Ama... Sanki seni kaybetmişim gibi hissediyorum."

Yüzünde buruk bir ifade oluştu. "Kaybetmedin," dedi sol kaşımın üzerini öpüp. "Bak, ben buradayım... Zaman seni bana getirdi."

Neden sen gelmedin Aral? Niye uzak durdun? Niye gelip hatırlatmadın bana kendini? Ben yalnızlıktan delirirken neden gelmedin?

Sormak istedim ama soramadım. Geçmişle yakma beni, demişti. Yakamazdım onu. Yakmazdım isteyerek ben onu. Sebepleri vardı. Bilmediğim sebepleri vardı.

Dudakları sol gözüme indi. Gözümden, yanağımdan, alnımdan öptü beni. Beni, kollarında öperek, severek sakinleştirdi. Tüm endişelerim dinmemişti ama en kritik sorular netleşmişti kafamda. Akli dengemle ilgili bir sorun yoktu. Henüz aklımı kaybetmemiştim. Sadece yaşamak için bazı şeyleri unutmuştu hassas zihnim. *Aral beni bırakmazmış hem.* O beni bırakmazsa onu da atlatırdım. Bu kollarda bir sürü şey atlatabilirim gibi geliyordu.

Zihnim beni korumak için unutturmuş bana. Beni korumak için Aral'ı unutturmuştu bana. Neden? Aral çok mu kötü yaralanmış? Ölmüş mü sanmışım? Aral çok mu önemliymiş benim için? Platoniktim, demişti ama Aral. Belki ben de platoniğimdir... Onu tanıyıp sevmemek çok zor iştir. Benim için bile...

Başımı omzuna yaslamış, o saçlarımı okşarken sakinleşmiştim kucağında. Ben gerçekten bebeğiydim galiba onun. Ağlamam durmuştu ama burnum akıyordu biraz.

"Seni unuttuğum için özür dilerim," dedim burnumu çekerek.

"Dileme." Saçlarımla oynuyordu eli. "Anlatamadığım için ben özür dilerim."

Onu yarım saatte yaşlandırmışım gibi hissettim. *İyi ki yaralıların üstüne gitmiyorsun Lina. Aferin. Senden bir mandalina olmaz.*

Kafamı omzundan kaldırıp yüzüne baktım. "Benim de anlatmadıklarım var," dedim. "Ödeştik."

Sağ elinin başparmağı sol kaşımı okşadı. "Anlat ama sen bana. Sana yük olmasın sustukların. Eziyet etmesin sana kafanın içi. Korkutmuşsun kendini odalara kapatıp boş yere." İki parmağını şakağıma yasladı. "Halbuki zehir gibi burası."

Ne yapsaydım? Korkmuştum. Tam tersi de gelişebilirdi olay. Evet sen manyak olmuşsun Lina da diyebilirdi gayet. Hem üzülmüşse söylemesi yeterdi. Ben de onu öperdim, geçerdi belki.

"Susmak, konuşmaktan kolay sanıyordum," dedim gözlerine bakarken. "Susmak konuşmaktan daha zormuş."

Derin bir nefes verdi yüzüme bakarken. "Biliyorum."

"Biliyorum," dedim ben de.

Bildiğini biliyordum. Onu artık daha iyi anlıyordum. Parmaklarımı yanağında gezdirdim. Onu kan içinde gördüğüm anıyı tekrar unutmak istiyordum. Yapamaz mıydık öyle bir şey? Komple silseydik keşke... Belli ki işe de yaramıyordu. O kaybetme hissini unutmak istiyordum çünkü buradaydı. Kaybetmemiştim. Hatırlamasam da olurdu. Geçmiş gitmişti, Aral'ım da vardı, buradaydı. Gerek yoktu hiç şimdi kötü şeyleri yâd etmeye. Yeterince vardı çünkü kötü şey. Maşallah...

Güzel dudaklarına baktım. "Hani öpecektin beni?" diye sordum surat asarak kırık bir sesle. "Öpeyim geçsin, dedin."

Aslında beni öpücüklere boğmuştu zaten ama öpeyim geçsin, deyince dudaklarımdan öpecek sanmıştım. Beklentiye girmiştim bir kere. Verseydi beklentimin karşılığını yoksa yazık olurdu. Hafifçe gülümsedi yüz ifademe. İç çekti gözlerime bakarak. "Ağlama," dedi yanağımı parmaklarının sırtıyla kurularken. "Seni ağlarken öpmek araftan ibaret Lina. Cennetimden etme beni."

Nasıl böyle güzel şeyler söyleyip duruyor bana? Yazık değil mi kalbime?

"Ağlamıyorum," dedim kafamı iki yana hafifçe sallayarak.

Uzandım ve çenesini öptüm sevgiyle.

Yutkundu, dili dudaklarını ıslattı. "Biraz akıl bıraksan bende olmaz mı Lina?" diye iç çekti.

İçi gitmişti daha çok. Benim de ona içim gidiyordu. Adildi.

Ona sokuldum büyük bir ihtiyaçla. Sakinleşmiştim; teselli edilmek, sarılmak, mümkünse karnımı doyurup sonra da kollarında uyumak istiyordum. Yanağından öptüm onu. Sonra da gözünün hemen yanındaki *benimi* öptüm.

"Öp beni," diye rica ettim gözlerine bakarak. "Sonra da kollarında uyut."

Sağ kolu daha sıkı sarılırken burnunu boynuma sürttü. Tüylerim diken diken oldu.

Tanıştığımız günden bu yana bana dokunmasından rahatsız olmamamın bir sebebi vardı. Bilinçaltımda Aral'ı tanıyor ve ona güveniyordum. Hatta belki de seviyordum... Onu sevmemek imkânsızdı çünkü. Tanıştığımız günden bu yana rüyalarımda öldüğünü görmemin bir sebebi vardı. Çünkü Aral'ı gerçekten kan içinde görmüş ve neredeyse kaybetmiştim. Ama buradaydı. İyiydi. Sağlıklıydı ve benimdi. Sadece benimdi. Ben onun güzel sevgilisiydim. Bebeğiydim de. Kendisi söylemişti. O da benim sevgilimdi. En sevgilimdi.

"Lina," diye fısıldadı boynuma. "Beni sevdiğini bir daha söylesen olur mu?" dedi ince askılı pijamamın açıkta bıraktığı omzuma bir öpücük bırakmadan önce. Kalp şeklindeki benimi öptü. İçim sıcacık olmakla kalmadı, karnımda da birkaç kıpırtı vardı.

Endişeden değil bu kez heyecandan titreyen sağ elimi tişörtün açıkta bıraktığı koluna, sol elimi de ensesine götürdüm. Ensesindeki saçlarını okşarken başını kaldırıp benimle yüz yüze geldi. Söylememi bekliyordu. Az önce öylece çıkıvermişti ağzımdan. Şimdi kalbim ağzımda atıyordu. Gözlerine bakarak söylemek başkaydı.

Sır verir gibi, "Seni seviyorum," diye fısıldadım gözlerine bakarak.

Dudakları mutlu olmuş gibi kıvrılırken derin bir nefes aldı. Altdudağını ağzının içine yuvarlayıp ısırdı. Yutkundu.

"Şu an..." dedi, yüzümü avcuyla kavradı sevgiyle gözlerime bakarken. "Her şeye değer."

Değer miydi? O değer, diyorsa değerdi. Değdiğine inanırdım ve bununla yaşardım.

Bazen bir cümle insanı bambaşka bir yere getirebiliyordu. Bu, uçurum da olabilirdi cennet de. Aral beni hep o uçurumun kenarından alıyordu. Tüm endişelerimden kurtuldum bir anda. İşte bir cümle bu kadar etki edebilirdi insana. Bu yüzden kelimeleri seçmek önemliydi.

Kafamı geriye yatırıp gülümsedim rahatlamış bir ifadeyle. Burnumu çektim hafifçe. Sağ elimin parmaklarıyla çenesine dokundum.

"Ne zaman öpeceksin beni?" diye sordum utanmadan. Ne bekliyordu acaba şu an? "Öpmeyeceksen oyalama beni," dedim huysuz bir ifadeyle.

Söylediklerim gülümsetti onu.

"Bak ya," dedi tatlı tatlı.

Burnumu burnuna sürttüm. "Bakarız."

Gülümsemesi genişledi. "Öpeyim seni o zaman," dedi dudaklarımın üzerine. "Geçsin."

Hafifçe kafamı sallarken "Öp beni o zaman," dedim ben de dudaklarının üzerine. "Her şey geçsin," dedim dilek tutar gibi. "Sen kal ama." Kalbim göğsüme bu kez sevgiyle, heyecanla çarpıyordu. "Sen gidersen çok üzülürüm."

"Üzülme," deyip dudaklarıma ufacık bir öpücük bıraktı ve cümlesine devam etti. Gözlerimin içine baktı. "Gitmem ben senden."

Bunlar çok büyük laflardı. Kanıtlasındı. Lütfendi...

Aral, öptü beni. Gözkapaklarım iradesizce kapanırken gözlerimin üzerine kollarımı boynuna sardım ve ben de onu öptüm saf bir sevgiyle. Kısa bir öpüşmeydi bu ama çok uzun geldi. *Aral haklıydı. Öpmüştü ve her şey geçmişti sanki. Ve yine haklıydı. Aşk, insanın aklını alıyordu.*

ARALIK, 2019 — İSTANBUL

Genç kız heyecanlı, gergin bir bekleyişle attığı mesajın okunmasını beklerken bunun iyi bir karar olup olmadığı konusunda pek emin değildi. Hatta dakikalar geçtikçe pişman olmaya başlamıştı attığı mesaj için. Yapmamalıydı. Yanlış anlayacaktı onu. Hayır. Doğru anlayacaktı ve çok utanacaktı bunu yaptığı için. Babası onu Aral ile bu yüzden tanıştırmamıştı çünkü. O da doktor olduğu ve kendisinin hiç arkadaşı olmadığı için tanıştırmıştı onları. Yaşça da büyüktü kendisinden. Belki de kadın yerine bile konmuyordu...

Ama atmıştı o mesajı işte. O seviyor diye de yapmıştı bir kere o keki. Yaparken canının çektiğini söylemişti annesine ama aslında Aral vanilyalı keki sevdiğinden bahsettiği için gelişmişti olay. İlk flört girişimi tam bir fiyasko ile sonuçlanmışken bir adam vanilyalı kek seviyor diye kek yaptığına inanamıyordu. Bir de üstüne fotoğraf atmıştı ona. Rezil olmuştu kesin. O kadar samimiler miydi emin olamıyordu hâlâ. Aral o mesaj

atmadan ona yazmıyordu ama kendisi mesaj atarsa saatlerce yazıştıkları oluyordu. Buydu sanırım onu umutlandıran da.

Atakan gibi değildi Aral. Nazik, hoşgörülü ve en önemlisi dürüst biriydi. Kendisinin aksine... Kahveyi sevdiğini fark edince kahve konusunda yalan söylemişti ona ve buna pişman olmuştu Lina. İnsanlara ayak uydurmak gibi bir refleks geliştirmişti istemeden ve bunu Aral'ın yanında da yapıyordu. Halbuki dürüst olmak isterdi. Kahve sevmemek, birinin sevilmemesi için bir sebep değildi elbette ama elinde değildi bu davranışı. Yeterince samimi olduklarında aslında kahveyi mecburen içtiğini itiraf edecekti. Komite zamanları uyumamak için içiyordu, sevdiği falan yoktu hiç. Bitki çayı severdi ama.

Telefonu art arda gelen mesajlarla titrediğinde kalbi duracak gibiydi heyecandan. Bu sık sık yaşanmazdı. Çok gerilmişti. Vazgeçebilirdi her an.

Vanilyalı kek mi yaptın bu saatte?
Çok güzel duruyor, eline sağlık.
Ben de yürüyüşe çıkmıştım Cerbe'yle.
Yakınım size.

Lina heyecan içinde okurken mesajları kalp ritmindeki değişiklikten haberdardı ama kulak ardı etmeyi tercih ediyordu genelde. Yoksa kendisiyle kavga ederdi. İstemiyordu kendisiyle kavga etmeyi. Kaptırmak istemiyordu kendini ona ama bariz bir şekilde hoşlanıyordu ondan. Nasıl hoşlanmayacaktı? Aral değerli hissettiriyordu ona kendini ve iyi biriydi gerçekten. Bir sevgilisi olacaksa öyle biri olsun isterdi.

Aral'ın nerede oturduğundan haberdardı. Köpeklerinden de... İster istemez kendisine pay çıkarmak istiyordu bu kadar yol geldiği için ama hiç ihtimal vermiyordu buna. Çünkü buralardaki bir parka sık sık geldiğini söylemişti daha önce. Seviyordu o parkta yürümeyi. Lina gurur duymuyordu bununla ama birkaç kez yürüyüşe gitmişti belki tesadüfen karşılaşırlar diye. Ama hiç karşılaşmamışlardı. Yolları denk düşmemişti bir türlü.

Önündeki keke baktı Lina. Onu kek yemeye davet edemezdi, saat çok geçti. Annesiyle babası uyuyordu. Ama ona bir kutu verebilirdi eğer çok yakınsa. Çünkü yakınım, demişti. Ayıp olurdu teklif etmezse. Dudaklarını sıkmayı bırakıp davlumbazın ışığı altında tuşladı klavyeyi.

O kadar yakınsan denemek ister misin?

Utançtan yanaklarının ısındığını hissetti. Ya Aral onun, ondan hoşlandığını anlar da aralarına mesafe koyarsa diye çekiniyordu ama olmayacaksa da baştan bunu bilmenin iyi olduğunun farkındaydı. Lina küçüklüğünden beri bir şeyler isteyen, sahiplenen biri olmamıştı. Hayatında ilk kez bir şeyi çok istiyor gibi hissediyordu.

Beş dakikaya orada olurum.

Aral mesajlarda çok resmi duruyordu çünkü sürekli nokta kullanıyordu ve bu Lina'yı biraz geriyordu ama yüz yüze geldiklerinde Aral ona gülümseyince mesajlaşırlarken oluşan tüm o soğuk his yok oluyordu. Ona sataşacak kadar yakın olduklarında ona nokta koymamasını söyleyecekti.

Telefonu arka cebine sıkıştırıp annesini ve babasını uyandırmadan sessizce küçük bir saklama kabı çıkardı. Özenle iki dilim yerleştirdi saklama kabına. İki dilim ideal olur muydu, biraz bunu düşünerek oyalandı ama gelmiş olabileceği düşüncesi karnında bir ağrıya sebep olduğunda ikide karar kıldı. Ne zaman çok heyecanlansa karnı ağrırdı ve bu çok olan bir şey değildi. Sessiz sakin biriydi hep. Soğukkanlı mı denirdi bilmiyordu ama çok tepki veren biri değildi genel olarak. Bu yüzden arkadaşı olmadığını ve insanların ondan çekindiklerini biliyordu ama elinde değildi. Aral'dan biraz da bu yüzden hoşlanıyordu. Aral ona kendisini iyi hissettiriyordu. Onunla sıkıcı Lina değildi sanki. Konuşacak bir sürü şey bulabiliyordu Aral'la. Aral onu dinliyor ve güldürüyordu.

Derin bir nefes aldı Lina. Üzerine bir hırka giyip anahtarını da yanına alarak sessizce çıktı evden. Babasının uykusu çok hafifti. En ufak sese uyanırdı ve şimdi uyanırsa çok utanırdı. Uyanmaması için dua etti. Merdivenleri yavaş yavaş, parmak uçlarında indi. Kalbi göğüskafesine hızla çarparken binanın kapısının önüne kadar geldi. Buzlu camın ardındaki karaltıyı seçebildi. Gelmişti Aral. Cerbe yanında mıydı bilmiyordu ama köpeklerle arasının iyi olmadığını söylemişti daha önce ona. İki köpeğinden biri olan Arte hasta olduğu için evden çıkarmıyordu onu ama Cerbe ile tanışmıştı bir kez. Aral, köpeklerden hoşlanmadığını bildiği için alıştırmak istemişti onu ve Lina'nın düşündüğü kadar zor olmamıştı. Hatta eğlenmişti Cerbe ile. Şimdi de emindi ki Aral, onun rahatsız olabileceğini düşünüp bir çaresine bakmıştı yine. Düşünceli biriydi.

Derin bir nefes alıp sakinmiş gibi davrandı. Kapıyı açtığında Aral arabasına yaslanmış sigara içerek bekliyordu onu. Cerbe, ön yolcu koltuğundan oturuyordu uslu uslu.

Onu gördüğünde Aral'ın yüzünde içten bir gülümseme belirdi. Biraz utanıyordu liseliler gibi sevdiği kızı gecenin bir vakti görmeye geldiği için ama Lina başlatmıştı. Bu, onun için yeterli bir bahaneydi. Lina teklif etmişti, geri çeviremezdi onu. İradesi o kadar da güçlü değildi ona karşı.

Lina ona gülümsedi. Aral saklamaya çalışsa bile Lina'nın utandığını anlayabiliyordu. Yapmaması gerekirdi belki ama umutlanmıyor değildi Lina ona böyle gülümsediğinde. Belki de Lina onu tek arkadaşı olarak görüyordu ve bunun için heyecanlıydı. Ama Aral'a göre arkadaş olmak için biraz büyüktü ona ve kimse arkadaşına gece yarısı kek vermezdi. Sevgilisi olması içinse talihsizdi Aral. Ona gidemezdi, giderse bela da peşinde gelirdi.

"Merhaba," dedi Lina heyecanını sesine yansıtmadan.

"İyi geceler Lina," dedi Aral onun kendisine doğru yürüyüşünü izlerken.

Lina önünde durduğunda sigarasından son nefesini onun gözlerine bakarak çekti içine. Gözlerinin rengi çok güzeldi. Gün doğumu gibiydi, günü de o gözlerle bitsin isterdi ama bu, o günün mevzusu değildi.

"Nasılsın?" diye sordu ilgiyle âşık olduğu ve bundan haberi olmayan güzel kıza bakarken.

Onu ilk gördüğü zamanın üzerinden bir yıldan biraz fazla geçmişti ve tanışmalarını en fazla bir yıl erteleyebilmişti. Kaçmıştı onunla yüz yüze tanışmaktan ama Kadir Kara kararlıydı onları tanıştırmakta. Aral, Kadir Kara'nın ısrarla kızını kendisi gibi bir adamla tanıştırmak istemesini anlayamıyordu. Bir iş dönüyordu ama anlatmıyordu ona. Kadir Kara'nın tedirgin olduğunu biliyordu yalnızca. Belki de kızını emanet edecek biri olarak görüyordu Aral'ı ve bu durumda emanete ihanet ediyor sayılırdı biraz. Sevmek, ihanet etmek değildi ama istenmiyorsa koyulabilirdi pek tabii o kefeye.

"İyiyim," dedi Lina hafifçe gülümseyerek. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi Aral. Onu görünce daha iyi olduğunu söyleyemedi.

Lina ona saklama kabını uzattı. Aral gamzesi görünecek şekilde gülümsedi ona. Çocuk gibi heyecanlıydı sevdiği kız ona kendi yaptığı vanilyalı kekten verdiği için ama belli etmezdi elbette.

"Burada yesem ayıp olur mu?" diye sorduğunda Lina güldü bu söylediğine.

Lina, "Olmaz," derken yemesini istiyordu aslında. "Bakalım beğenecek misin?"

Aral beğeneceğine emindi. Tatsız tuzsuz olsa bile yediği en iyi kek olacağına emindi. Saklama kabını açtığı sırada gününün nasıl geçtiğini sormuştu Lina'ya. Lina ona her zamanki sakin ve hoş ses tonuyla anlattı gününü. Aral, eline bir dilimi almıştı o sırada. Bir lokma aldı kekten. Hayatında yediği en iyi tatlıydı. Lina merakla yüzünü izliyordu. Aral biliyordu yorum beklediğini. Lokmasını elinden geldiğince çabuk yutmaya çahştı. O sırada sokaktan ıslık çalarak bir adam geçti. Aral ıslık sesini bile fark etmedi. Umursamadı ama Lina'nın gözlerine bir anda korku dolu bir ifade oturmuştu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetti.

Gözlerini, tehdit diye sokaktan geçen adama çevirdi ama asıl tehdidin karşısındaki kız olduğunu tahmin edemedi. Kemerinde bir nevi mecburiyetten taşıdığı çakının kınından çıktığını hissetmesi ile çakının karnına girmesi bir oldu. Lina ona yaslanırken o da arabasına yaslanmıştı. Kimse yerinden kımıldatamazdı onu kolayca, Lina yapmıştı bunu. Saniyeler içinde gelişmişti her şey.

Aral gözlerini titreyerek ağlayan, elinde karnına giren çakıyı tutan, âşık olduğu kıza çevirdi. Titriyordu korkudan, kilitlenip kalmıştı elindeki çakıya. Aral elindekileri düşürdü yere. Soğukkanlılığını kaybetmeyen bir adamdı ama hiç beklemediği yerden alınca darbeyi bir anlığına ne yapacağını bilemedi. Gardını indirdiği ilk an, onu bıçaklayacak kişinin Lina olacağını kırk yıl düşünse ihtimal vermezdi.

Yutkundu. Lina korkuyla bıçağı çekerse işler iyiye gitmezdi.

"Lina," dedi Aral, kanındaki adrenalin yükselirken kalbinin ritmi kulaklarının ardında atmaya başlamıştı. Aklından kırk tane düşünce geçti ama genç yaşında öleceği listede en sonlara yerleşirdi. Kardeşlerini düşünmüştü ilk. Sonra da karşısındaki kadını... Niye yapmıştı bunu ona?

"Lina," diye tekrar etti ismini Aral. Bıçağı çekmesin diye çakıyı tuttuğu elini tuttuğunda bir uykudan uyanır gibi irkildi Lina. Yaşlarla dolu gözlerini kırpıştırdı, eli gevşedi. Aral, o an Kadir Kara'nın anlattığı bir hikâyeyi anımsamıştı. Onu ne için eğitmek istediklerini, zihnini nasıl koşulladıklarını ve kendisinin Lina'yı nasıl duyarsızlaştırmaya çalıştığıyla ilgili şeylerdi.

"Aral?" dedi Lina korku dolu bir sesle.

Kafası karışmıştı. Şaşkındı. Sesi, elleri, bedeni titriyordu. Ne yapmıştı? O mu yapmıştı? Korkmuştu yalnızca ve tehlikede hissetmişti kendini. İçgüdüyle saldırmıştı bir anda vahşi bir hayvan gibi. *Tilki,* diye geçirdi içinden ama bunun anlamını bilemedi.

"Hayır," dedi ağlayarak beyaz gömleğine kanın yayılışını izlerken. Gerçekliğin farkına henüz varıyordu. Aral'ı bıçaklamıştı. Hoşlandığı adamı bıçaklamıştı. Nasıl yapabilmişti? Delirmiş miydi? "Hayır. Hayır. Hayır," dedi ağlayarak. Korkarak bıraktı tuttuğu çakıyı. Ellerini yaranın üzerine bastırdı titreyerek güçsüzce.

"A-Aral," dedi ağlayarak. Gözlerini Aral'ın yüzüne çevirdi. Yapmak istememişti. Ne olduğunu bilmiyordu. O ıslık sesi korkutmuştu onu. Yaşama içgüdüsüyle saldırmıştı bir anda. Aral'a zarar vermek istememişti. Aral'ı görmemişti bile. Gözü dönmüştü sanki. Yapmak istememişti. Kimsenin kılına zarar vermek istemezdi o. Zorbalara bile ses etmemişti. Zararı dokunmazdı kimseye. Hele sevdiği birine asla yapmazdı.

"Ö-özür dilerim," dedi hıçkırıklar arasında. Ambulansı araması gerektiğini biliyordu ama kilitlenmişti.

Aral kan kaybettiğini biliyordu, parmak uçlarında karıncalanma hissediyordu. Ambulansı arayamazdı, Lina'nın başı derde girerdi.

"Sakin ol," dedi Aral soğukkanlılığını yitirmeyip Lina'yı da teselli etmek isteyerek.

Karşısındaki kadın sıradan biri değildi ve korkuyla ismini sayıklıyordu. İsmini söyleyerek ağlayışı ona annesini hatırlatıyordu. Ağlamasaydı keşke...

Düşmemek için önce arabasına yaslanıp ardından yavaşça yere oturdu. Kürşat'ı aramaya karar verdi. Arabanın içindeki Cerbe'nin sesi kapalı kapılara rağmen net duyuluyordu.

Aral, kan kaybettiği için gözleri kararmaya başlarken Kürşat'ı aradı. Kimseye söylemeden gelmesini istedi ondan. Lina o sırada şoktaydı. Ağlıyor, titrek, kendi kanına bulanmış elleriyle kanı durdurmaya çalışıyordu. Babasından yardım istiyordu. Annesinden. Herhangi biri yardım etsin, ambulansı arasın istiyordu. Telefonu kapanacak zamanı bulmuştu. Öfkeyle fırlattığı telefonunu parçalara ayrıldı. Ölmek istiyordu o an. Keşke Aral'ın yerinde o olsaydı...

"Ö-ölme ne olur," diye yalvardı Lina ona. Kanlı, ürkek elini yanağına yasladı yalvararak. "Ölme ne olur."

Aral konuşmak için güç ararken içinde, dakikalar önce gününün gözlerine bakarak bitmesini istediği kadının gözlerine bakarak hayatının bitiyor olabileceğini düşünüyordu şimdi.

"Ağlama," dedi yorgun bir sesle. Kızın yaşadığı korkunç hayattan haberdardı. Biliyordu isteyerek yapmadığını. Gülümsemişti ona çün-

kü. Gülümseyişleri de gözyaşları da gerçekti. "Güvendesin artık," diye de teselli etti onu. Yaşamaya devam etsin istiyordu. Kendine küsmesin istiyordu.

"Ölürsen ben bununla yaşayamam," dedi hıçkırıklar içinde. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Aral gülümsedi ona hafifçe. Öleceğini sanmıyordu. Ama Lina'nın eliyle ölürse de canı sağ olsundu. Onun yaşattığı senelere sayardı.

"Yaşaman lazım senin," dedi sevdiği gözlerinin içine bakarak. Onun yaşam iradesini seviyordu en çok da. "Bazı insanlar..." dedi nefes verirken. Hissizleşmeye başlayan elini zorlukla kaldırıp gözyaşlarını sildi. "Böyle de yaşar Lina."

Kadir Kara'nın geldiğini gördü, gözleri gittikçe kararırken kulakları da işitmez olmuştu. Becerebilse gülümserdi bu duruma. Hayat ona tetikte yaşamayı öğretmişti. Âşık olduğu kadın tarafından çakıyla hastanelik edileceğini kırk yıl düşünce hayal edemezdi.

Aral gözlerini kapattığında Lina, onu öldürdüğünü sandı. Nabzını bile kontrol edemedi. Kürşat ve Kadir Kara onu arabaya taşıyıp hastaneye yetiştirirken Lina uzun uzun kanlı avuçlarına baktı. Katil olmuştu. Sevdiği adamı öldürmüştü. Kek yere düşmüştü. Aral'ın kanına bulanmıştı. Kek kanlıydı. Ekmek kanlıydı. Elleri kanlıydı. Kar kanlıydı. Kedisi kanlıydı. Onu öldüren köpekler de kanlıydı. Lina'nın elleri küçüktü, kanlıydı. Acıyordu canı. Acıyı unut, dediler. Yapamadı. İnsan olduğunu unut, dediler. Yapamadı. Yaşa, dedi babası. Yaşamak için unuttu. Aral yaşa, dedi. Yaşamak için o kaldırımı da Aral'ı da unuttu.

Bölüm 8

Bıçağın İki Tarafı

Hayat bir savaş meydanı. Savaştığın kadar var, kaçtığın kadar kayıpsın. Uyku yok, durmak yok, ilerlemek mümkün değilse bile geri dönmek yok. Arkanı dönemezsin. Ayakta durman gerek. Sen pes edersen tek kaybeden sen olamazsın. İlerlemek zorundasın. Kaybetsen de kaybetmediklerin var hâlâ. Tekrar et. Bazı insanlar böyle yaşar. Kabul et. Bazı insanlar böyle yaşar.

Hayatta kal. Ayakta kal. Bu bir savaş meydanı.

Dost kim? Düşman kim? Önce kimden kurtulmalı?

Bu bıçak. O bıçak. Neresi keskin tarafı?

Kimin canı yanmalı? Bu canı kim almalı?

Kızıl Tilki. Küçük Tilki. Hani nerede bunun ilki?

Yuvada yak ateşi. Söndür güneşi.

Tilki mi seçer ölmeyi? Ölüm mü tilkiyi?

8 OCAK 2021 — İSTANBUL
ARAL ÇAKIRCA

Hayatla aramız çok iyi değil. Doğumdan beri farkındayım bunun. Yüz yüze çok bakmıyoruz belki ama sırt da çevirmiyordu tam olarak bana. Ölüm gibi bir şey oluyordu bazen. Ölmüyordum. Bir de şakaları vardı. Dalga geçiyordu benimle. İşte o anlarda, en çok o anlarda bileniyordum.

"Ne yani adama doğum günü hediyesi olarak hakikaten albüm mü yaptın?" diye sordu Şahin ciddi bir ifadeyle Tarık'a.

Tarık istifini bozmadı hiç. "Evet," dedi hediyesinden memnun bir ifadeyle.

Şahin gözlerini bana çevirdi. "Şaka mı yapıyor?"

Omuz silktim hafifçe. "Ben severim hatıra biriktirmeyi," diye yanıtladım onu. Aklıma unutulan ya da hatırlaması canımı yakan birkaç anı

düşerken devam ettim cümleme. "Hem sana ne oğlum başkasının hediyesinden. Düşünmesi yeter."

Omuz silkti o da keyifli bir ifadeyle. "Yok, olmaz, eleştirmezsem içimde kalır. Salça olmam lazım bir şekilde."

Gülümsetti beni söylediği. Onaylamaz bir baş sallamasıyla başımdan defettim onu. Başım ağrıyordu biraz. Birkaç gündür doğru düzgün uyku girmiyordu gözüme. Tonla soru vardı kafamın içinde. Kadir abinin mezarının açılması, -zira onun olmadığını ispatlamıştım- otopsi sonuçları, mektup, tehdit ve *Lina...*

Göğsüme bir ağırlık düşerken işaret ve başparmağımı gözlerime bastırıp koltukta aşağı kaydım, başımı geriye yatırdım. Lina'yı görmek istiyordum. Ne yapıyor bilmek istiyordum. Ama yapmamam lazımdı. Yapamıyordum. Haberdar olmamak çok daha iyiydi şu durumda. Benim bilmemem daha iyiydi. Durabilmem, uzak durabilmem için bilmemem daha iyiydi. Kürşat'ın bir gözünün, bir kulağının, bir elinin üzerinde olduğunu bilmekle yetinmem lazımdı. Şu durumda bile bununla yetinmek zorundaydım. Kötü bir şey yoktu sanırım şimdilik. Kürşat bir şey söylememişti. Celina Hanım ondan gizliyordu sanırım her şeyi hâlâ. Aksi olsa savcılığa gelirdi sanırım. Sanabiliyorum en fazla. Emin olmama izin vermiyor hayat.

Gözlerim önünde onu en son on ay önce gördüğüm zaman canlandı. Cenazenin olduğu gündü. Yanına bile gidememiştim. Çaresiz ve kimsesizdi. Bir kimse bile olmamıştım ona. *"Bak bana Lina. Ben sana yabancı olacak son kişiyim,"* diyememiştim. *"Kadir Kara'dan bahsediyoruz. O kendini öldürüp seni bırakmaz arkasında,"* diyememiştim. En başından beri inanmıyordum ölmüş olabileceğine. Onu gerçekten tanıyan kimse inanmazdı buna. Tıpkı Celina Kara gibi. Ama Lina öyle değildi. Lina kendine bile yabancı kalmıştı. Nasıl tahmin edebilirdi ki başına gelenleri? Kendine yabancı etmişlerdi onu, sonra da kendine düşman etmişlerdi. Kadir abi keyfi yapmazdı böyle bir şeyi. Büyük bir sebebi vardı ama neydi? Beni Lina ile tanıştırmasının sebebi buydu belki ama her şey birbirine girmişti ve benim şimdiye kadar uzak durmam gerekmişti. Uzmanlığımı beklemiştim otopsi yapılması talebinde bulunmak için. Dava açsın diye Yiğit'e baskı uygulayacaktım gerekirse ama gerek kalmamıştı. Bir ay önce bir sesli mesaj düşmüştü telefonuma Fransa'dan bir kullan at telefondandı ve sesin sahibini anında tanımıştım.

"Kızıl Tilki. Küçük Tilki. Hani nerede bunun ilki? Yuvada yak ateşi. Söndür güneşi. Tilki mi seçer ölmeyi, ölüm mü tilkiyi?"

Bu kadardı hepsi. Ne bir ipucu ne de bir şey vardı ama yaşadığının kanıtıydı işte. Öyle olmalıydı. Soluğu Yiğit'in yanında almıştım ve şimdi buradaydık. Ne olmuştu da şartlar değişmişti ve benimle iletişime geçmişti? Bana bunu neden yaptırıyordu? Şu an yaşıyor muydu hâlâ? Bilmiyordum. Lina'yı kurtarıyor muydum yoksa tehlikenin göbeğine mi sokuyordum, bilmiyordum.

Sıkıntıyla bir nefes verdim oflayarak. O kadar sıkışmış hissediyordum ki kendimi birkaç gündür... Kadir Kara değildi o mezardaki ve hemen ardından tehdit edilmiştik. Ortada bir tehdit vardı ve ben gidip de Lina'yı güvenli bir yere götüremiyordum. Ben Lina'yı yanıma alamıyordum. Ben Lina'ya sen kimseyi öldürmedin Lina, ellerin tertemiz, diyemiyordum. Kefaret öder gibi, kendi hayatını tüketmek ister gibi uyumadan canını dişine takıp; yaşamak için gece gündüz çalışırken kollarımın arasına alıp her şeyin düzeleceğine ikna edip uyutamıyordum.

"Sikeyim böyle işi," diye fısıldadım.

"Neyi var?" dediğini işittim Tarık'ın.

"Karmaşık işler," dedi Şahin keyifsiz bir sesle. "Bilmesen daha iyi. Adli şeyler."

"Pazar günü sal bari abiciğim," dedi Tarık.

O sırada masanın üzerinde titreyen telefonumun sesini işittim. Gözlerimi aralayıp başımı kaldırdım ve ekrana çevirdim gözlerimi. Savcı arar sandım ama kurumdan arıyorlardı. Kaşlarım çatıldı. İzin günümdü halbuki.

Telefonu açıp kulağıma yasladım. "Efendim."

"Abi kusura bakma izin gününde arıyorum ama," diye konuya girdi doğrudan komiser yardımcısı tanıdık bir memur. "Kemal abinin eşi doğuma girince izin almış. Otopsi için acil tabip lazım. Bir sana ulaşabildim. Gidebilir misin?"

Derin bir nefes aldım. "Adres?"

"Hay yaşa Aral abim be. Atıyorum hemen adresi. Bizim arkadaşlar da çıkıyor şimdi."

"Tamam," diye onayladım onu. "Eyvallah."

"Eyvallah abi."

Aramayı sonlandırıp bardakta kalan çayımı içtim.

"Ne iş?" diye sordu Şahin merakla.

"Otopsi," dedim ayaklanırken. Koltuğun arkasına astığım kabanımı giydim üzerime.

"Başka adli tabip yok muymuş anasını satayım?" diye söylendi Şahin. "Kaç gündür pestilini çıkardı zaten savcım sağ olsun."

"Nöbetçi tabibin eşi doğuma girmiş."

"Allah analı babalı büyütsün," dedi hemen geri basarak.

"Amin," diye onayladım onu. "Ödersin hesabı."

Şahin beni onaylarken gözlerimi ayaklanan Tarık'a çevirdim. Sırtına vurdum yavaşça, o da benim sırtıma dokundu. "Arayı açma."

"Eyvallah," dedim ve ayrıldım oradan.

Arabama binip bana attığı adresi navigasyona girdim. Yaklaşık yarım saat sonra bir hastanenin açık otoparkına park ettim, yaka kartımı torpidodan alıp kabanımın cebine attım. Gelen ekiple hastane önünde buluşup birlikte içeri girdik. Memurlardan biri geliş amacımızı danışmaya bildirirken gelen kısık sesli müzik sesine çevirdim gözlerimi. Hastanenin çocuk alanından geliyordu sanırım. Etkinlik olduğuna dair bir afiş hazırlanmıştı.

"Aral Bey," dediğinde gözlerimi polis memuruna çevirdim.

"Ne oldu?"

"Öyle bir bilgi gelmemiş hastaneye. Aradım şimdi ben merkezi. Onlar da hastane yetkilisini arıyorlar."

Kafamı salladım. "Tamam."

Baş ağrım bana, gelmişken oksijen mi alsam diye düşündürmeye başlarken ellili yaşlarında bir adam çıkageldi. Hastane müdürüymüş. Yaka kartımı gösterdim.

"Adli tabip," diye tanıttım kendimi.

Ona durumdan bahsettim. Bir polis memurunu ve sekreterini lobide bırakıp aksaklığı halletmelerini istedim. Başhekimle birlikte morga indik.

Morg katına indiğimizde başhekim ve morg sorumlusu ile girdim içeri. İsmi verilen hastanın bilgilerini kontrol ettim. Yanlışlık yoktu, vardı o isimde biri. *Orta yaşlı erkek maktul. Ateşli silahla vurulup beyin ölümü gerçekleşmiş.*

"Görebilir miyim?" dedim başhekime gözlerimi çevirip.

"Doktor Bey'e yardımcı olun," dedi başhekim, görevliye. "Ben dışarıdayım," diyerek çıktı.

"Tabii," diyerek ünitelere ilerledi görevli o sırada ve beşinci üniteyi açtı.

"Kafaya tek kurşun," diye mırıldandım düşünceli bir ifadeyle.

"Husumeti varmış birileriyle sanırım," dedi görevli.

O sırada kapısı açıldı morgun.

Polis memuruydu gelen. "Aral Bey," dediğinde dikkatimi ona verdim. "Durum ne?"

"Yanlış anlaşılma olmuş."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

O da anlamamış gibiydi. "Talep eden savcıyı aradım. Dalga mı geçiyorsunuz benimle ben öyle bir emir vermedim de imzalamadım da, dedi."

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Elinizde belge yok mu?"

"Var," dedi kafası karışmış gibi. "Savcının imzası, mührü de var."

Kafaya tek kurşunla ölen bir adam... Tesadüf mü bu?

"Anladım," dedim içimde öfkeden bir deniz çağlarken.

"Ne yapalım?"

"Savcı istemiyorsa mevtayı rahatsız edecek değiliz," diye açıkladım. "İşimiz yok burada demek ki."

"Biz gidelim o zaman," diye onayladı beni.

Dişlerimi sıktım, kafamı sallarken onu onaylayarak gözlerimi morgun arka kapısı üzerinde gezdiriyordum. Polis memuru beni onaylayıp çıktı morgdan. Gözlerimi morg görevlisine çevirdim.

"Bu kapı açılıyor mu?" diye sordum arka kapıyı işaret ederek.

"Açılıyor tabii," diye onayladı beni.

"Eyvallah. Kolay gelsin."

"Sağ olun, size de," dedi arkamdan.

Yangın çıkışı kapısını açıp dışarı çıktım yavaşça. Biri dalga mı geçiyordu benimle yoksa hakikaten bir yanlış anlaşılma mı olmuştu bilmiyordum ama tesadüflere inanacak yaşı da geçmiştim. Biri benimle eğleniyor ya da bir şey söylemek istiyordu. Kafaya tek kurşun... Gözdağı mı veriyordu bana? Kadir Kara'nın ölüm sebebi de buydu sözde ama öyle olmadığını ortaya çıkarmıştım. Tehdit mi ediyorlardı beni, senin ölüm nedenin bu olur diye?

Morgun duvarı paralelinde ilerleyip kapıdan biraz uzaklaştım. Sol elimi kabanımın cebine attım. Çakmağımı ve sigara paketimi çıkarıp dudaklarımın arasına bir dal sıkıştırdım. Elimi çakmağın alevine siper ederek yaktım sigaramı büyük bir ihtiyaçla. Çakmağı ve paketi cebime kaldırırken derin bir nefes alarak gözlerimi karşıma çevirdiğimde hayatın asıl acımasız şakasıyla karşılaştım.

Lina... Tam karşımdaydı... Beni izliyordu...

O kızıl gözleri, gözlerime bakıyordu. On aydan biraz fazla zaman geçmişti onu göreli. Gözlerine bakalı ise bir seneyi geçmişti. Ve şimdi bir

yabancı gibi gözlerime bakıyordu ikinci kez. Üzerinde onu oyuncak bekmiş gibi gösteren bir kıyafet, gözlerinde ise kendine bile yabancı olan ifadesiz bir bakış vardı. En son henüz beni tanıyorken gözlerimin içine baktığında ismimi söylüyordu ağlayarak. Şimdi hiç kimseydim onun için.

Göğsümde bir sızı peyda oldu. Kalbimde ritim namına hiçbir şey yoktu sanki. Çekmedim gözlerimi. O da çekmedi. Önceden çok sık göz teması kurmazdı. Kaçırırdı gözlerini ama karşımdaki bu kadın gözlerimin içine bakıyordu öylece. Hatırlamış mıydı beni? Tanıdık mı gelmiştim yoksa? *Hiçbir şey yok mu zihninde bana dair Lina? Neden buradasın? Neden bir morgun önünde bekliyorsun? Niye ölümü bekliyor gibisin Lina, en çok da yaşamak yakışırken sana?*

Gözlerini kaçırdı benden bir süre sonra. Hatırlamıyordu. Hatırlasa anlardım. Yumruklarını sıktı sanki bir şeyle savaşıyormuş gibi. Sonra kafasını kaldırıp bana değil, morg tabelasına baktı. Ölümden korktuğu için meydan okur gibi baktı ona dik dik. Sonra da yürümeye başladı bana doğru. Bir anlığına, sadece küçük bir anlığına umut ettim. Tetiklenmiş olabileceğine, beni hatırlayabileceğine ya da bana bir yerden tanıdık geldiğimi söyleyebileceğine dair. Bana ait bir şey anımsamış olabileceğine dair bir şey bekledim. Nefesimi tutarak bana doğru yürümesini izledim.

"Soytarı... Soytarı," diye fısıldadığını işittim ruhsuz bir ifadeyle.

Ensemdeki tüylerimi diken diken etti bu söylediği. Kendisine söylüyor gibiydi ama *Soytarı*, aslında babasının lakabıydı, biliyor muydu? Hatırlıyor muydu?

"Azrail çoktan gözünün içine baktı," diye devam etti.

Boğazıma bir yumru oturdu. Benden mi bahsediyordu? Sayıklıyordu sanki. Ayakta kalmak, hayatla savaşmak için meydan okuyordu sanki.

"Zaten ölmüş bir kızsın, kabuğundan başka verecek neyin kaldı?"

Sen ölemezsin Lina. İzin vermem buna.

Ağzından kan damladığında dişlerimi sıktım. Bir adım geçti beni. Sırtlarımız birbirine bakıyordu şimdi. Elimi çok değil on santim geriye uzatsam tutardım elini. Tutmak istedim. Gitmesin istedim. Kanıyordu ağzı. Ne yapmıştı?

Başımı omzumun üzerinde çok çevirmeden ona baktım. Başını kaldırmış morg yazısına bakıyordu öylece. Sanki içinde hiç kimse kalmamıştı. O sevdiğim kadın yoktu ve sanki bir daha da gelmeyecekti. Ufak şeylerle heyecanlanan, her şeye rağmen büyük bir çaba ile yaşayan, yaşı kaç olursa olsun korsanlardan bahsetmeye bayılan ve sahaf sahaf gezip

korsan haritası arayan, adı muhabbetkuşu olsa da konuşamayacak olan kuşlarına büyük bir sabırla konuşmayı öğretmeye çalışan o değildi sanki.

Morgun yüzüne düşen kırmızı ışığı hiç hoşuma gitmedi. Lina'nın bu ruhsuzluğu, bakışları, kanayışı, söyledikleri ve yanımdan geçip gidişi, hiç hoşuma gitmedi.

Morga uzanır gibi eli havaya kalktığında yutkundum. Kar taneleri düştü avcuna. Sonra da çenesinden bir damla kan düştü. Eline baktı. Eline düşen kanı gördüğünde yüzünde bir anlığına çok üzgün bir ifade gördüm. *Elinde kan görmeye dayanamıyormuş benden sonra. Öyle söylemişti Kadir abi onu son gördüğümde...*

Avcunu yumdu sıkıca. Sonra da yoluna devam etti. Tutamadım. Neresi kanıyor bakamadım. Üşüdüğünü bildiğim halde ısıtıp, karnını doyurup onu evine bırakamadım. Arkasından baktım yalnızca. Sevdiğim kadın kendinden uzaklaştığı gibi benden de uzaklaşırken yalnızca arkasından baktım.

GÜNÜMÜZ — LİNA KARA

Aral'ın kolları arasında göğsüne yaslanmış, hâlâ kucağında otururken henüz yeni yeni sakinleşebilmiştim. Başım ağrıyordu. Stresten ve ağlamaktan kaynaklandığını biliyordum. Açtım bir de. Hiçbir şey yememiştim sabahtan beri. Su bile içmemiştim. Bu beden benden çok büyük hesap soracaktı ölünce.

Kafamda onlarca soru onlarca da Aral'ın sesiyle kendini tekrar eden cümleler vardı. Ama hiçbirini tutup da düşünemedim. Baş ağrım artıyordu düşündükçe. En azından bu gece düşünmek istemiyordum hiçbir şeyi. Keşke elimde olsaydı... Bir düğmeye bassaydım ve her şey puf!

Bir mola vermiştim mecburi olarak. Aral benim mola arkadaşımdı. *Hayır. Aral molanın kendisiydi. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. O, kocaman bir molaydı.*

Aral'ın parmakları saçlarımla oynarken ben nefesimi düzene sokmuş, kollarında ağlamaktan ve düşünmekten bitap düşmüş bir halde mayışmıştım. Sağ elimin tırnağı ile sol göğsüne bir şeyler çiziyordum.

"Aç mısın?" diye sordu yumuşak, kısık bir sesle.

Kafamı salladım yavaşça.

Saçlarımda dudaklarını hissettim, tepeme bir öpücük bıraktı. "Karnını doyuralım."

korsan haritası arayan, adı muhabbetkuşu olsa da konuşamayacak olan kuşlarına büyük bir sabırla konuşmayı öğretmeye çalışan o değildi sanki.

Morgun yüzüne düşen kırmızı ışığı hiç hoşuma gitmedi. Lina'nın bu ruhsuzluğu, bakışları, kanayışı, söyledikleri ve yanımdan geçip gidişi, hiç hoşuma gitmedi.

Morga uzanır gibi eli havaya kalktığında yutkundum. Kar taneleri düştü avcuna. Sonra da çenesinden bir damla kan düştü. Eline baktı. Eline düşen kanı gördüğünde yüzünde bir anlığına çok üzgün bir ifade gördüm. *Elinde kan görmeye dayanamıyormuş benden sonra. Öyle söylemişti Kadir abi onu son gördüğümde...*

Avcunu yumdu sıkıca. Sonra da yoluna devam etti. Tutamadım. Neresi kanıyor bakamadım. Üşüdüğünü bildiğim halde ısıtıp, karnını doyurup onu evine bırakamadım. Arkasından baktım yalnızca. Sevdiğim kadın kendinden uzaklaştığı gibi benden de uzaklaşırken yalnızca arkasından baktım.

GÜNÜMÜZ — LİNA KARA

Aral'ın kolları arasında göğsüne yaslanmış, hâlâ kucağında otururken henüz yeni yeni sakinleşebilmiştim. Başım ağrıyordu. Stresten ve ağlamaktan kaynaklandığını biliyordum. Açtım bir de. Hiçbir şey yememiştim sabahtan beri. Su bile içmemiştim. Bu beden benden çok büyük hesap soracaktı ölünce.

Kafamda onlarca soru onlarca da Aral'ın sesiyle kendini tekrar eden cümleler vardı. Ama hiçbirini tutup da düşünemedim. Baş ağrım artıyordu düşündükçe. En azından bu gece düşünmek istemiyordum hiçbir şeyi. Keşke elimde olsaydı... Bir düğmeye bassaydım ve her şey puf!

Bir mola vermiştim mecburi olarak. Aral benim mola arkadaşımdı. *Hayır. Aral molanın kendisiydi. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. O, kocaman bir molaydı.*

Aral'ın parmakları saçlarımla oynarken ben nefesimi düzene sokmuş, kollarında ağlamaktan ve düşünmekten bitap düşmüş bir halde mayışmıştım. Sağ elimin tırnağı ile sol göğsüne bir şeyler çiziyordum.

"Aç mısın?" diye sordu yumuşak, kısık bir sesle.

Kafamı salladım yavaşça.

Saçlarımda dudaklarını hissettim, tepeme bir öpücük bıraktı. "Karnını doyuralım."

Olurdu. Birliktelik ekini kullanmasını seviyordum.

Sol omzuna kalp çizmeyi bırakıp tişörtünün yakasından görünen gazbeze diktim gözlerimi. İyi miydi acaba kolu? Rahat rahat kullanıyor gibiydi ama yine de canı acıyor olmalıydı. Acırdı. Yaraydı çünkü.

"Kolun nasıl?"

"İyi," dedi. Sırtını koltuktan ayırırken ona yaslı olduğumdan ben de doğrulmuştum otomatikman.

Kafamı sağ omzundan çekip çenemi kaldırdım ve yüzüne baktım. O da bana baktı ilgiyle. Siyah gözlerinde yorgunluk ve üzüntü vardı. Bana üzülüyordu sanırım. Ya da yaşadıklarımıza... Ya yaşayamadıklarımıza... *Ya da benim unuttuklarıma...* Bilmiyorum.

"Gerçekten iyi mi?" diye sordum asık bir ifadeyle bakarken yüzüne.

"Gerçekten iyi," diye onayladı beni.

Öyle söylerse inanırdım.

"İnanayım o zaman," diye mırıldandım gözlerine bakarken.

Gülümsedi bana hafifçe. "İnan o zaman."

Gözleri gözlerime derinden baktı. Ne hissettiğimi, aklımdan neler geçtiğini görmek istedi gözleri ama şu an moladaydım. Bir tek o vardı aklımda. Ne hissettiğimi görmek kolaydı Aral için ama o ne düşündüğümü bilmek istiyordu. Ben konuşmuyordum çünkü bazen hiç.

"İyi misin?" diye sordu gözlerime bakarken. "Dürüst ol ama bana."

Yutkundum. *Dürüstlüğün bu kadar can yakıcı olacağını senden önce fark etmemiştim Aral, biliyor musun?*

"Daha iyiyim," dedim gözlerimi hiç kaçırmadan. Yalan sayılmazdı hiç de. Deminden daha iyiydim gayet.

Gülümsedi burukça ve iç çekti. "Lina, Lina, Lina," dedi sol eli yanağımı okşarken. Karanfil kokusu esti yüzüme dudaklarından. "Sana karşı kazanamam ben."

Hile yaptığımı mı ima ediyordu? Hiç de değildi. Gülümsetti ama bu beni. "Savaşıyor muyduk?"

"Yenilmek için karşı tarafın savaş açmasına gerek yok," dedi gözlerime bakarak tatlı tatlı.

Karnımda kelebekler vardı. Ne işleri vardı? Çıksınlardı... Çabuk... Sırası değildi. Daha yarım saat önce öpsün diye ısrarcı olmuştum üstelik görmemiş gibi. Aslında görmemiştim gerçekten. Aslında görmüşüm ama unutmuşum. *Neden unutmuşum ki ben seni Aral?*

"Savaşmayalım biz hiç," diye rica ettim yüzüm asılırken. "Biz hep aynı tarafta olalım, yenilmeyelim."

İç çekti bana bakarken. "Ne yapacağım ben seninle?" diye sordu yanağımı okşayarak. "Daha az önce yapamayacağım, dediğinde elim ayağım boşaldı."

Çok mu korkmuştu öyle deyince? Üzülmeseydi keşke... Ben de üzülürdüm. Üzülüyordum zaten çok.

Uzanıp sağ yanağına sevgiyle bir öpücük bıraktım. "Üzgünüm," dedim teninin üzerine.

Geri çekildiğimde gözlerini kapatmıştı. Dili, dudaklarını ıslattı önce, sonra yutkundu. Âdemelması çok güzeldi. Her yutkunuşunda dokunmak geliyordu içimden. Gözlerini açtığında yakalanmış hissiyle gözlerimi kaçırdım. Eğer bir şey ima ederse gıcık olacaktım ona.

"Yaramaz kedi," dedi burnunu saçlarımda gezdirirken. Sonra da şakağıma bir öpücük bıraktı. "Hadi doyuralım seni."

Yemek ye ve uyu Lina. Ayarlarımız çok karıştı.

Ayağa kalkarken sol elini tuttu, bana yükünü vermeden kalktı o da. Gözlerim yine sol kolundaydı.

"Pansuman yaptın mı koluna?"

"Yaptı Deniz," diye onayladı beni kapıya ilerlerken.

Kafamı sallayıp önüme döndüm. "Ben yapacaktım," diye mırıldandım. Küçük bir çocuk gibi kıskanmıştım. Azıcık rahat bıraksaydı kafamın içi beni, yaptığım işin devamını getirirdim ben de. Aral bana ameliyattan sonra günlerce nasıl baktıysa ben de ona bakardım. İzin vermiyordu ama hayat işte. Sürekli bir engel çıkıyordu bir şekilde.

"Yarın da sen yaparsın," diye teselli etti beni.

İyi bir abiydi, hemen arayı buluyordu. Kafamı sallamakla yetindim. Arka bahçenin kapısını açtı, geçmem için izin verdi, arkamdan o geldi ve kapattı kapısını da bahçenin. Herkes uyumuştu. Loş ışıklandırmalar açıktı bir tek. Birlikte mutfağa ilerledik ellerimiz ayrılmadan.

Aral beni ada tezgâhın yanma oturttuğunda karşı çıktım ama sağ elini de sol eli kadar iyi kullandığını iddia etti. Yemeğim soğumasın diye fırının özel bölmesinde benim için yemek ayırmıştı. Servis açıp önüme bir tabak sıcak yemek bıraktığında kalbime yayılan şey, saf sevgiden ibaretti. Alin'e bakarken nasıl bir sevgi ve şefkat hissi sarıyorsa içimi Aral'a bakarken de aynı şeyler geçiyordu içimden şimdi. Kocaman bir adamdı ama yanıma oturduğunda beş yaşından farksızdı benim için.

Çatalımı elime alırken sebze yemeği olmasından mutluydum. Yoğurtla birlikte yerken yemeğimi Aral beni sessizlik içinde izledi. Sessizlik

anında kafama yine bir sürü şey üşüştü. Sabahtan beri yaptıklarımın farkında bile değildim sanki, bir sis perdesi arkasında izliyormuş gibiydim olan biteni. O kadar endişeli ve paniktim ki uzun zamandır bu kadar kontrolümü kaybettiğim olmamıştı.

Aklımı kaybetmemiştim henüz ama yerinde de sayılmazdı pek. Ben bir sürü şey unutmuş olabilirim. Sol elinin başparmağını kaşlarımın ortasına koyduğumda fark etmeden çattığım kaşlarımı gevşettim. Gözlerim ona çevrildi. Kaşlarımın ortasını alnıma doğru ovan başparmağı iyi gelmişti aslında. Başım çok fena ağrıyordu. İki elimin arasına alıp sıkmak ve patlatmak istiyordum.

"Düşünme hiçbir şey," dedi yumuşak bir sesle. "İzin ver biraz kendine... Bir sürü şey yaşıyorsun ama düşünmekten, eyleme geçmekten durup da ne hissettiğine bakmıyorsun Lina. Tüketir bu seni. Durul biraz. Dur biraz."

"Yapamıyorum," diye sızlandım. Ben de istiyordum düşünmemek ama elimde değildi. Nasıl düşünmeyecektim ki? İçinde olduğumuz durumda nasıl duracaktım ki?

"Anlık korkularınla yüzleşmek yerine gelecek kaygısıyla boğuşuyorsun. Geleceği yakalayamazsın şimdinin yolundan geçmeden."

Haklıydı. Biliyordum. Ben bir türlü anda kalamıyordum. Farkındaydım.

Eli yanağıma indi. Okşadı narince tenimi ve sağ gözümü. "Birkaç gün izin veremez misin kendine? Şimdi ne olacak diye düşünmek yerine şu ana kadar olanları halletsek biz... arka planda sen Alin ve annenle konuşsan biraz," dedi gözlerime bakarak. Beni ikna etmek ister gibi bir hali vardı. "Benimle konuşarak bir şeyler paylaşarak zaman geçirsen? Yapamaz mısın?"

Yapmak isterdim. Yapabilir miydim bilmiyordum ama yapmak isterdim. Ama buna hakkım var mıydı ki? Durabilir miydim? Durabilir miydik? İyileşebilmek için birazcık zaman verebilir miydik yaralarımıza? Dokunmadan, sararak bekleyebilir miydik? Çok isterdim.

"Durabilir miyiz?" diye sordum güzel siyah gözlerine bakarken.

"Dururuz," dedi net bir sesle. "Sen ne kadar dinlenmek istiyorsan o kadar dururuz Lina. Birdenbire çözebileceğimiz bir şey değil ki bu, ipin ucunu tuttuk mu çekip duralım. Evet düşüneceğin bir sürü şey var, biliyorum ama çözüme ne zaman ulaşır bunlar bilmiyoruz. Ne kadar yolumuz var bilmiyoruz. Dinlenerek, iyileşerek yürümek daha iyi olmaz mı?"

Kafamı salladım yavaşça. "Evet."

Kafasını salladı o da. "İstesek de düşünmeyi bırakamayız, biliyorum ama en azından daha çok anda kalmam istiyorum." Sesi yumuşacık ve

o kadar ilgiliydi ki kendimi ister istemez iyi hissediyordum. Koşulsuz sevilmek böyle bir şey miydi? "Bunca kötü olaydan sonra birkaç gün kendine ve ailene vakit ayırıp kendini düşünmek kötü bir şey değil Lina. Biz büyük çocuklarız," dedi yanağımı okşayarak. Öyle deyince ona sarılmak istedim. "Ayakta durmak için kendimizi en çok bizim düşünmemiz lazım. Kardeşlerimiz için en çok kendimizi düşünmemiz lazım."

Kafamı salladım. Burnumun direği sızladı. Aral çok üzüyordu beni. Aral'a dair bir şey çok üzüyordu beni.

"Ben," diye mırıldandım üzgün bir sesle, "seni de düşünürüm kendimle birlikte."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bak ya," dedi içi gitmiş gibi. Üzerime eğilip sağ kaşımın üst kısmını öptü. Kokusunu çektim içime. Sol elimin parmakları iznim olmadan yanağına dokunmuştu bile. Hafifçe geri çekilip gözlerime baktı.

"Benim seni aklımdan çıkardığım tek bir günüm yok Lina," dedi gözlerime bakarak.

Kalbimde bir sancı peyda oldu. *Ben seni unuttum. Sen beni aklından çıkaramadın mı Aral? Nasıl böyle sevebiliyorsun? Böyle bir hayata rağmen nasıl böyle güzel sevebiliyorsun Aral? Ya daha az seversem seni? Ya hak ettiğin kadar sevemezsem?*

"Ben de çıkarmak istemiyorum," dedim onu unuttuğuma çok üzülerek. "Çıkarmama izin verme." *Ben yapsam bile sen hatırlat bana Aral. Uzak durma benden.*

Buruk bir ifade belirdi yüzünde ama gülümsedi yine de bana. "Vermem," diye onayladı beni. "Ömrün boyunca çıkaramayacaksın beni aklından, öyle demiştin."

Yutkundum. Öyle demiştim. *Büyük büyük laflar etmişim hep sana. Şimdi geliyorlar aklıma. İstemeden çok üzmüşüm ben seni. Öpsem geçer mi Aral? Kaç kez öpeyim seni?*

Burnum akmaya başladı. Burnumu çektiğimde kaşları çatıldı hafifçe.

"Ağlıyor musun sen?"

"Başım ağrıyor," diye bahane ettim.

"Yemeğini bitir, uyutalım seni."

Kafamı salladım yavaşça. *Uyutalım beni.* O da uyusun benimle. Kâbuslarımı kovalasın, olmaz mı?

Yemeğimi yiyip dişlerimi fırçaladıktan sonra odama döndüğümde Aral yatağımda uzanıyordu sırtüstü. Ağrıyan gözümü ovuşturarak yatağa

ilerledim. Beni izledi. Sol kolu yaralı olduğu için soluna dönemiyordu muhtemelen. Uyurken bana sırtını dönmesini istemediğimden sağına yatacaktım. Dizlerimin üzerinde yatağa çıkıp ona ilerledim ve yorganın altına girdim. Onunla uyurken, onun kollarına giderken, onu öperken kendimi çok rahat hissediyor olmam beni bile şaşırtıyordu zaman zaman. Sanki yıllardır sevgilimdi... Sanki yıllardır âşıktım adama...

Sağ kolunu yatağa koyarak bana kucağını açtığında kolları arasına girdim dünden razı bir şekilde. Soluma dönerek uyuyamadığım için ona sırtımı döndüm. Sırtım göğsüne yaslanırken sağ kolu karnıma sarıldı. Sol kolu üzerimizi örttü ve yorganın altından o da sarıldı bana. Onun tarafından sarılıp sarmalanırken sıcacık hissettim kendimi. Evde gibi hissettim. Tüm endişelerim dindi. Her şey hallolurmuş gibi geldi o an. Omuzlarım gevşedi huzurla. Uyku sardı bedenimi. Kolları gerçekten sihirliydi.

"İyi geceler," diye fısıldadım gözlerim kapanırken.

"İyi geceler," diye fısıldadı o da güzel sesi kulağımın hemen yanından gelirken.

Bu kadar mıydı? Lina yok muydu? Cennet çiçeğim, sevgilim ya da bebeğim demeyecek miydi? Desindi...

Huysuzlukla başımı soluma çevirdim ama uykudan açamıyordum gözlerimi. "Bu kadar mı?" diye sordum uykulu bir sesle.

"Ne bu kadar mı?"

"Sabah demiştin ya..."

"Ne demiştim sabah?" Sesi gülümsüyor gibi gelmişti.

Bilerek mi yapıyordu? Eğleniyor muydu benimle?

"Hatırlamıyorsan boş ver," dedim huysuzca ve sağıma döndüm tamamen.

Şakağımı öptüğünü hissettim. "İyi geceler güzel sevgilim."

Mutlu hissettim. İçim sıcacık oldu. "Sana da," diye mırıldandım uykuya düşmek üzereyken. "Sevgilim..."

Ona sabah uyandığımda yanımda kalmasını da söylemek istedim ama konuşmak çok zor geldi. Diyemedim. Ama kalsaydı.

Mutfaktayım. Kek yapıyorum. Bir türlü olmuyor. Beceremiyorum. Geç kaldım, bir an önce yapmam lazım keki. Doğru tarifi bir türlü bulamıyorum. Vanilya ekliyorum bolca. Koyu renkli kahverengi bir sıvı... Kanı anımsatıyor bana, midem bulanıyor bu yüzden. Keki fırına atıyorum ama her yerimi yakmışım. Kollarım, ellerim sızlıyor.

Kan kırmızısı bir elbise var üzerimde. Elimde kek dolu bir tabak tutuyorum. Biri evleniyor. Herkes siyah giyinmiş. Bir tek ben kırmızı giyinmişim. Ellerim yanmaya başlıyor, kekler çok sıcak. Ama bırakacak hiçbir yer yok, bırakamıyorum tabağı.

Kilisedeyim. Düğün kilisede yapılıyor. Ürpertici bir melodi çalıyor kilisede. Düğün merasimi başlıyor. Gözlerimi gelin ve damada çeviriyorum. Aral gülümsüyor herkese, mutlu. Damatlık çok yakışmış. Defne var yanında, beyaz gelinliği ile zarif görünüyor. Duvağının altından gülümsüyor o da misafirlere. Aral çok mutlu görünüyor. Ben ise ölüyorum sanki. Ağlıyorum. Gözyaşlarım damlıyor yaptığım keklerin üzerine. Parmaklarıma sıcak bir sıvı bulaşıyor tabağı tutamaya devam ederken. Tabağa bakıyorum. Kan dolmuş, kekler kan içinde kalmış ve ellerim kana bulanmış.

Ağlayarak temiz, kana bulanmamış bir dilim kek arıyorum. Aral için yapmıştım. Bir tane temiz kek istiyorum. En azından bir dilim yedirmek istiyorum ona. Verebileceğim tek şey bu ona.

Hıçkırıklarla ağlıyorum. Canım o kadar yanıyor ki ölmek istiyorum. Tam vazgeçecekken kana bulanmamış bir dilim buluyorum. Gülümsüyor, çok seviniyorum. Ellerim de kanlı ama ucundan tutuyorum dilimi. Elimdeki kan, keki buluyor ama hepsini değil.

Bir el tutuyor kolumu. İrkiliyorum, elleri buz gibi. Gözlerimi karşıma çeviriyorum. Aral gelmiş. Gülümsüyor bana. Elleri soğuk. Dudakları mosmor.

"Aç mısın?" diyorum. "Kek yaptım sana. Ama biraz kan oldu ağladığım için..."

"Canın sağ olsun," diyor bana yumuşak bir sesle. Kanlı elimi tutuyor nazik ama buz gibi elleriyle. Keki elimle birlikte dudaklarına yaklaştırıyor, temiz kısmından bir lokma alıyor.

Mutlu oluyorum. Gülümsüyorum mutlulukla ona ama Aral'ın gözleri doluyor. Ağlamaya başlıyor sonra. Yaşlar birer birer düşüyor gözlerinden. Dehşet bir korku sarıyor içimi. Aral ağzındaki lokmasını yutuyor. Dudaklarını aralıyor konuşmak için ama ağzından kan geliyor. Aklımı kaybedecek kadar korkuyorum onun için. Kalbim korkuyla sancıyor.

"Aral," diyorum ağlayarak. "Neyin var?"

Sol elini yüzüme uzatıp gözyaşımı siliyor. "Sorun değil," diyor gülümseyerek.

Dudaklarıma eğiliyor, öpüyor beni. Gözlerim kapanıyor, ben de onu öpüyorum. Sonra onu hissedemez oluyorum. Gözlerimi açtığımda Aral karşımda durmuyor, önümde, bir tabutta yatıyor. Kilisede düğün yok. Bir cenaze var.

Aral'ı koydukları tabutun içi kırmızı örümcek zambaklarıyla dolu. Ağlıyorum ama sanki ben de ölüyorum. İnanamıyorum olan bitene. Onu kaybetmiş olamam ama ellerim kan içinde. Elbisem parçalanmış. Vücudumda kesikler, yaralar var. Kanıyorum, ardımda kandan ayak izleri bırakıyorum.

Aral'a ağlarken bir kırmızı örümcek zambağına dokunuyorum. Yaprakları ıslanmış. Aslında rengi kırmızı değilmiş zambağın, beyazmış. Beyaz zambak, Aral'ın kanıyla kırmızıya boyanmış.

Gözlerimi korkuyla açtığımda kalbim göğsüme öyle şiddetle çarpıyordu ki titrek bir nefes aldım. Gözlerim acıyordu. Yüzüm ıslaktı, gerçekten ağlamıştım sanırım. Nefes almak isteyerek başımı soluma çevirdiğimde onu gördüm. Onu görmemle birlikte uyurken sildiğim varlığını ve belime sarılan kollarını fark ettim. Endişeyle çarpan kalbim Aral'ı gördüğüm gibi sakinleşti bir nebze.

Kâbustu gördüğüm, sorun yoktu. *Sorun yoktu. İyi olacaktı her şey. Aral buradaydı. İyiydi.* İyiydi değil mi? Başı, başımın hemen yanındaydı, çenesi omzuma yaslanmıştı. Burnu neredeyse boynuma çarpıyordu, sıcak nefesi terleyen tenimde dağılıyordu. Nefesini hissetmek daha çok rahatlattı beni. İyiydi. Sorun yoktu. *Sakin ol Lina. Aral yaşıyor. Ölmedi. Ölmeyecek. Asla izin vermem.*

Buradaydı ve benim yanımdaydı. İyiydi. Sağlığı yerindeydi. Yerindedir değil mi? Alkolikmiş bir aralar. Karaciğeri iyi miydi? Sigara da kullanıyordu, akciğerleri ne durumdaydı? Vurulunca kan değerlerine baktırmıştım kurşundan ötürü. Aral gerek yok, demişti ama baktırmıştım. Aferindi bana. Sonuçlara bakmayı unutmuştum. Bana e-nabız şifresini falan verseydi keşke... Bakmak istiyordum her şeyine. Reçeteleri de vardır kesin. Lazımdı bana biraz. Geçmişte ne olmuşsa olmuştu. Şimdi iyiydi. Önemli olan buydu. *Sakin ol Lina. Ölmeyecek Aral. Ne pahasına olursa olsun korurum ben onu. Korur muyum? Nerden geliyor bu kendime güvenim?*

Kolları arasında hafifçe ona dönüp sırtüstü uzandım. Çenemi ve yanağımı alnına yasladım yorgunca. Karnımın üzerindeki sol elinin iki parmağını tuttum. Yüzükparmağını okşadım burnum akarken sonra onu da ekledim parmaklarımın arasına. *Evlenmesin kimseyle...*

Yanağımı saçlarına ve alnına sürttüm ona sokularak. Saçlarından güzel bir koku çalındı burnuma. Sanırım banyo yapmıştı, nemliydi saçları biraz. Üzerindeki de dün uyurken giydiklerinden farklıydı. Uyanıp koşmuş sonra da geri gelmişti sanırım. *Koşmasa olmaz mıydı? Bu kolla, bu*

soğukta koşmasa olmaz mıydı? Çok mu sıkıyordu onu düşünceleri? Uyuyamıyor muydu geceleri? Belki de yorulup uykuya dalmak için koşuyordu. Kahvaltıyı yedi gibi yapıyorlar çünkü. Hem duş mu almıştı bu kolla? Dikişlerine bir damla bile su gelmişse yarın biterdi işi. Mahvederdim onu, bu kez benden kaçmak suretiyle koşup dururdu.

İç çektim sessizce. En azından geri gelmiş, yine yanımda uyumuştu. Önemli olan buydu. Hem yanımda uyanacaktı sanırım bu kez, *ilk kez*. Huzurla kaplandı içim bu düşünceyle. Benimle uyuyup benim yanımda uyanacaktı, Defne'nin değil. Onun sevgilisi bendim. Aral evlenecekse benimle evlenirdi, başkasıyla değil. Bırakmazdı beni. Onca zaman sevmiş beni karşılıksız, insan karşılık alınca gider miydi? Gitmezdi bence. Dün yaşananları bilinçaltım potpuri yapıp bana bir kâbus olarak sunmuştu yalnızca. Her şey kontrol altındaydı. Benimle uyuyordu. Daha önce annesi hariç kimseyle uyumamış. Defne'yle de uyumamış demek ki. Benim yerim ayrı olmalı onun için. Hem beni uzun zamandır seviyormuş uzaktan. Birkaç senesi vardı muhtemelen. O kadar sene beni uzaktan sevmesi bile çok büyük bir şeydi. Altında eziliyordum ama çok da mutlu hissediyordum beni çok sevdiği için. Çok sevmese o kadar uzun süre yalnız kalmazdı değil mi? Beni beklemiş demek ki. Zaman beni ona getirmiş çünkü öyle söyledi. Çok seviyormuş bir de beni. Çok âşıkmış bana, öyle söylemişti.

Kalbim hüzün ama bir o kadar da sevgiyle sıkıştı. Borçlu kalmayı sevmezdim ben, ondan on kat daha fazla sevmem lazımdı şimdi. *Seveyimdi bari.* Alnına ufak bir öpücük bıraktım sevgiyle. Saçlarının kokusunu içime çektim. Kokusunun sakinleştiriciliği antidepresanlardan daha etkiliydi. Ona biraz daha döndüm kolları arasında. Kalbim hızla atmaya devam ediyordu ama sebebi endişe değildi artık. Aral'ın varlığıydı. *İşimiz vardı. Eyvahı. Uyurken bile heyecan yapıyordum. Ne münabesetti? Kendine gelsindi kalbim. Görmemiş miydi? Evetti ama olsundu. "Bak ya"ydı. Ben galiba âşık olmuşumdu. İmdatı.*

Aral derin bir nefes alıp yüzünü boyun boşluğuma gömerken sağ kolu bana daha sıkı sarıldı. Sağ elimi omzuna çıkardım önce. Oda karanlık olsa da kanaması var mı diye kontrol ettim omzunu. Yoktu hiç koyu bir leke. İyiydi. Yarasını bezin üzerinden okşadım narince. Sonra kolumu omzuna sarıp parmaklarımı saçlarına karıştırdım. Künyesinin zincirine avuç içim yaslanırken zincir teniyle aynı sıcaklıktaydı. Onu da okşadım. Saçlarını okşarken sakinleştikçe sakinleştim ve mayıştım kollarında. Uyuyakaldım kısa bir süre sonra.

Saçlarım arasında dolanan ve kolumu nazikçe okşayan parmaklar zihnim uyanır uyanmaz hissettiğim ilk şeydi. Bir eli saçlarımı, bir eli kolumu ve omzumu okşuyordu. Yüzüstü uzanıyor sayılırdım, soluma, Aral'ın üzerine doğru yığılmıştım. Sağ kolum ve bacağım onun üzerindeydi sanıyordum ki. Sağ kolu belime sarılı, eli saçlarımın arasındaydı. Başım göğsüne yaslı olduğundan kalp atışını duyuyordum, melodisi ninni gibiydi. Nefes aldıkça göğsüyle birlikte kalkıp iniyordum sanki. Sıcacıktı. Zihnim varlığını hatırladığı an gerilen tüm kaslarım gevşemişti. Aral harika bir yataktı. *Sevmiştim...*

Gözlerimi araladım derin bir nefes alarak. Kokusu ciğerlerimi sarmalarken gördüğüm ilk şey dışarıdaki karlı çam ağaçları ve arka bahçenin camekânından yansıyan şöminenin ateşi oldu. Tek başıma olsam kasvetten ve gerilimden başka bir şey hatırlatmayacak bu görüntü onun kolları arasında güzel bir manzaradan ibaretti o an. Bir insan bakış açısı kazandırabiliyordu insana.

Yakın plana verdim dikkatimi. Yataktaydım, Aral solumda uzanıyordu hâlâ ama bu kez boynuna gömülen bendim. Soluma dönmüş, başımı omzuna, sağ bacağımı ve kolumu da üzerine atıp ona sarılmıştım. Omzuna vurmamış olmayı diledim. Normalde böyle sere serpe uyumazdım. Yattığım gibi kaskatı bir halde kalkardım yataktan. Ama şimdi yayılmıştım adamın üzerine. Uyuyuş şeklimi bu sanıp kaçmasa iyiydi.

Dün endişeden ölmek üzereyken yüzümün dönük olduğu duvar köşesinde oturuyordum tek başıma. Şimdi sevgilimin kollarında uyuyordum bebekler gibi. *Çünkü ben onun bebeğiymişim, öyle söylemişti* ve hayat gerçekten çok garipti. Eskiden seyrini takip edebildiğimi sanırdım. Şimdi tamamen bir bilmeceydi; olması gerektiği gibi. Oyunu dışarıdan izlediğinizde tahminlerde bulunabilirdiniz ama içine girmek tamamen sürprizlerle doluydu. Önceden hayatı dışarıdan izliyormuşum da Aral beni yaşama davet etmiş gibi hissettim. *Ne garip... Onu ilk gördüğümde ölüm meleğine benzetmiştim halbuki...*

Yüzünü görmek isteyerek kıpırdandım yerimde.

"Günaydın," dedi hoş, pürüzlü, tanıdık bir ses uyandığımı anlayarak.

Çenemi kaldırıp ona baktım yavaşça. O da başını bana çevirmişti, göz göze geldik ve kollarında olduğumu bildiğim halde uyanır uyanmaz onu görmek karnımda kıpırtılara yol açtı. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Çok güzeldi. Sabahın daha bu saatinde hem de...

"Günaydın," diye mırıldandım gülümsemesine bakarken.

Kendimi çok tuhaf hissettim. Bir ay içinde bir adamın kollarında uyanacaksın ve bu kollara sen kaçacaksın, uyandığında da o adama gülümseyerek günaydınlaşacaksın hiç derdin yokmuş gibi, deseler torbacısını bulup aynı malı isterdim.

Aral'ın sol eli omzumdan yanağıma kısa bir yolculuk yaptı. Saçlarımı yüzümden çekerken tenimi okşadı nazikçe. Beni dokunup okşayarak sevmesinin çok hoşuma gittiğini gözlerim iradesizce kapandığında fark ettim.

"İyi uyuyabildin mi?" diye sordu ilgiyle.

Gözlerimi açıp yüzünü izledim ben de onun bana yaptığı gibi. Kâbus görmemiş olsaydım şayet deliksiz bir uyku olabilirdi. Kafamı salladım yavaşça. "Sen?"

Gülümsedi bu soruma. Dili dudaklarını ıslattı sonra. Bir süre ne diyeceğini, kendini nasıl ifade edeceğini bilmiyormuş gibi yüzüme baktı.

"Uzun zaman sonra ilk kez deliksiz uyudum," dedi memnun bir sesle.

Seni neden uykularından etmişler Aral? Kolların sihirli senin. Ne zaman arasına girsem derin bir uykuya düşüyorum. Sen ise derin uykuya düşmüyormuşsun. Bu büyük haksızlık değil mi?

İç çektim. Hüzünlü şeylerden konuşasım yoktu. Uyumak ona annesini hatırlatıyordu hem bence. Hatırlamasın.

Dudak büktüm konuyu değiştirmek ve ona sataşmak için. "O yüzden mi koşmaya gittin?"

Önce şaşırdı. Sonra da gamzesini ortaya çıkaracak bir gülüş döküldü dudaklarından. Gülüşü çok güzeldi. Çok kızmayayımdı bari.

"Sen nereden biliyorsun koşmaya gittiğimi?" diye sordu yanağını okşarken. "Hatırlıyor musun gece uyandığını?"

Uyanmış mıydın yine? Gerçi o endişe batağına girdikten sonra *parasomnia* geçirmemek mucize olurdu.

Kafamı iki yana salladım. "Uyandım mı yine?"

Kafasını salladı ama sakindi yüz ifadesi. Anlayışlı ve bu duruma üzgün bir bakışı vardı. Benden ne çok çekmişti ve çekiyordu bu adam. Yazıktı gerçekten. Kıyamazdım.

"Odaya döndüğümde bir köşede oturuyordun. Beni görünce kollarıma geldin hemen kedi gibi. Vurdun kafayı uyudun sonra."

Burnumu kırıştırdım huysuzca. Hiç de kedi gibi kollarına gitmiyordum.

"Hatırlamıyorsan nereden anladın koşmaya gittiğimi?" diye sordu yine merakla.

Başparmağı kaşımı okşuyordu nazikçe. Dokunmadan yapamıyordu gerçekten, sürekli bir sevme halindeydi eli kolu. Sonra benim de canım çekiyordu. Farkında bile olmadan sağ elimin işaretparmağı ile köprücükkemiğini okşadığımı fark ettim.

Omuz silktim yavaşça. "Kâbus gördüm yine. Uyandığımda saçların nemliydi ve üzerini değiştirmiştin. Oradan anladım koşmaya gittiğini," diye açıkladım kısaca.

Kaşları çatıldı hafifçe. "Ne gördün de uyandırdı seni?"

Çok kötü şeyler gördüm Aral. Sen tersi çıkar, diyorsun ama üzülüyorum ben yine de. Anlatamıyorum da sana. Çünkü sen Aral'sın, beni teselli etmek için hep iyiye yorarsın ama kötü rüya yorumlanmamalı. O zaman gerçek olurmuş çünkü.

Mevzu yine üzücü bir şeye geldiğinden yine ona sataşarak konuyu kapatmaya karar verdim. *Kaç Lina kaç. Ama bu sefer üzücü şeylerden Aral'a doğru...* Aral'a koşmak o kadar da kötü değil. Hatta hiç kötü değil. Aral'a koşmak iyi hissettiriyor. Özellikle kollarını açmışsa sana değerli hissediyorsun.

Aral merakla cevabımı beklerken huysuz bir ifadeyle baktım ona. Elbette sevgilimle uyuduğum ilk gecede eski sevgilisiyle onu evlenirken görmem hoş olmamıştı ama ona Defne'den bahsedecek değildim. Merakını giderip konuyu dağıtacak kadar anlatsam yeterdi. *Beni düşünsün, başkasını düşünmesin.*

Kızmışım gibi baktım ona, aslında kızmıştım da. *Ne münasebet gerçekten? Gidip de eski sevgilisiyle evleniyordu?*

"Evleniyordun," dedim huysuz bir sesle yalnızca.

Aral böyle bir kâbus beklemediğinden önce şaşırdı, kaşları kalktı. Ardından huysuzluğum ve söylediğim şey çok hoşuna gitmiş gibi güldü. Gamzesi bile çıkmıştı. Çok mu hoşuna gidiyordu böyle şeyler? Böyle gülümsediğinde hem çok yakışıklı hem de daha genç duruyordu. Bunu ona söylesem kesin daha çok gülümserdi. Yaşını biraz takıyordu sanki. Gülümsedim içimden bu haline.

"Bak sen," dedi keyifle. "Evlenmem kâbus sebebi yani?"

Kaşlarım çatıldı. "Aldatıldım diye sevinse miydim acaba?"

Gülümsemesi büyüdü cevabımla. Bayağı eğleniyordu şu an benimle. "Tersi çıkar, tersi," dedi teselli eder gibi.

Kaşlarım kalktı hiç bozuntuya vermeden. "Ben mi evleneceğim yani başkasıyla?" diye sordum onu gıcık etmek isteyerek.

Anında kaşları çatıldı. Gülümsedim zaferle.

"Olmaz," dedi net bir sesle. "Evleneceksen ben seninle evlenirim."

Kıkırdamamı tutamadım. Sanki evlilikten değil markete gitmekten bahsediyordu. Gülümsememe bakarken keyifli görünse de başkasıyla evlenme ihtimalim hiç hoşuna gitmemiş gibi arada kalmış bir ifade oluşmuştu yüzünde. Bu beni yine güldürdü. Kâbus sebebi gibiydi bu onun da.

"Meraklısın herhalde evlenmeye," dedim onunla eğlenerek. Ona evlenmeyi düşünmediğimi söylediğimde verdiği tepki aklıma gelince sessizce kıkırdadım yine.

"Eğlenilecek biri miyim ben?" dedi tıpkı o günkü gibi.

"Yok canım," dedim ben de iadeyi ziyaret yaparak. "Olur musun hiç?"

"Hiç yani," diye onayladı beni. "Evleneceksen benimle evlen."

Gülümsedim. "Cidden meraklısın evlenmeye."

"Senin meraklımm," diye düzeltti beni.

Kalbim göğüskafesimin içinde hızlı ve bozuk bir ritimle atarken yolunu kaybetti, dağlık bir araziye düştü. Sıradağları aşmak gerekti şimdi ama aşılacak gidi de değildi. Öyle bakar, böyle şeyler söylerse zordu. *Eyvahtı. İmdattı.*

İçim sıcacık olmuştu yine. Bir sabah onun kollarında gülerek kâbusumdan bahsetmek tuhaftı. Kâbusumla alay ediyor ve onunla gülüyordum. Aral nasıl hissediyordu? Ben seni uzaktan sevdim, senin haberin yoktu benim sevgimden, demişti bana dün. Benimle iki kez tanışmıştı. Belki de çok kez... Bilmiyordum. Ama uzun zamandır kalbinde taşıyordu o beni. Kollarının arasına belki de ilk kez alıyordu. Benimle belki de ilk kez gülüyordu. Ya da çok kez gülmüştü ama bu kez de gülüyordu. Ve Aral beni buna rağmen seviyordu. Kalbim eziliyormuş gibi hissettim. Altında ezilecektim ben bu sevginin. Ondan daha çok sevemezsem onun altında ezilirdim. Benim onu daha çok sevmem lazımdı. Ondan daha çok sevmek istiyordum. O, buna değerdi çünkü. Öyle hissediyordum. Aral her şeye değerdi.

Yüzüm asılırken ona sokuldum, yüzümü göğsüne yaslayıp yanağımı sürterek yerleştim göğsüne üzgünce. Sağ kolu ona sokulmamı geri çevirmeyip beni daha çok çekerken kendine yüzümü boynuna gömdüm ben de. Dudaklarını alnım ile saçlarımın birleştiği noktada hissettim. Ufak bir öpücük bıraktı.

"Ben de öyleyim," diye mırıldandım varla yok arası bir sesle. Altta kalmayı sevmezdim. Altta kalkmak istemedim.

"Neysin?" dedi keyifli bir sesle.

Surat astım huysuzca. Bilerek yapıyordu hep. Çok fena biriydi. Biliyordu ama bilmezden geliyordu. Gıcık olacaktım görecekti.

"Meraklının meraklın," diye söylendim.

Güldü sessizce. "Taş atarak söyleme."

Omuz silktim. "Bilmezden geliyorsun."

"Duymak istiyorum çünkü," dedi o da yumuşak bir sesle. "Açık seçik duymak istiyorum, kötü bir şey mi bu?"

Değildi. Neden olacaktı ki? Ben de seviyordum duymayı. O tereddütsüzce açık açık, göz göre göre yapıyor, söylüyor, belli ediyordu. Ama ben onun kadar iyi değildim bu konuda. Hatta ben hiç iyi değildim. Konuşmayı bile yeni öğrenmiştim. Amatördüm daha.

Yine de gönlünü almak isteyerek dudaklarımı boynuna bastırıp bir öpücük bıraktım. "Kötü değil."

Yutkundu önce, sonra derin bir nefes çekti içine. "Yaramaz kedi," dedi parmakları saçlarımda gezinirken. "Yok ki tabii dili."*

Gülümsedim. Beni mi düşünüyordu acaba o şarkıyı da dinlerken? Ama başka birine git, diyordu şarkıda. Aral demezdi öyle şeyler, kalbine iner gibiydi.

Aral derin bir nefes alıp bana doğru dönerken biraz, sağ eli de saçlarımdan belime inmiş, yukarı sıyrılan pijamadan ötürü avcu çıplak belime yerleşmişti. Sıcacıktı avuç içi. Ürperdim tenime dokununca.

"Lina," diye ismimi söyledi hoş bir tınıyla.

"Hım," diye mırıldandım.

"Evlilik demişken..." dediğinde gülümsedim. Hâlâ orada kalmıştı. Tatlıydı. "İşlerin bitmesi ne kadar sürer bilmiyorum. Malum sen okuyorsun bir de. Sıkboğaz etmiş gibi de olayım istemem." Kaşlarım kalktı hayretle. Ciddiydi şu an. "Ortalama olarak yani... Sen hâlâ benimle kalmak istersen, ikna da olursan evlenmeye... Üç sene sonra falan evlenir miyiz?"

Üç sene. Bin doksan beş gün on sekiz saat yapar. Aral'ın kalbimde, aklımda, yanımda ve içinde olduğu yirmi altı bin iki yüz doksan sekiz saat demek. *O kadar kalabilir miyim ki ben yanında Aral? Yanında, aklında, kalbinde kalabilir miyim? Karşılık görmeden taşımışsın kalbinde ama ya sandığın kişi değilsem ben? İstiyor musun benimle bir aile kurmayı gerçekten?*

Kalbim dağı aşmayı değil onu sevmeyi tercih etmiş gibi heyecanlı ama yerinden memnun bir halde çarpıyordu göğsüme.

---

* Dolu Kadehi Ters Tut, *Yapma N'olursun*. Söz: Bora Ebeoğlu. Müzik: Arto Tunçboyacıyan.

Sağ kolumu ona sarıp sarıldım ona. "Olur," dedim ağlayacak gibi hissederek. Kesin regl olacaktım ben. Burnum sızladı. Kollarımı boynuna sararken yüzümü boynuna sürttüm. "Bakarız," dedim sonra itiraf etmekten korkarak.

"Bakalım," dedi saçlarıma bir öpücük bırakmadan önce. "Lütfen bakalım sevgilim."

İmdat gerçekten. Kaçma içgüdüsüyle doldum yine. *Alarm. Alarm. Alarm.*

Kaçmak üzere düşünmeden doğruldum ve bacağımı kendime çekmeyi unuttuğumdan bir an karnına oturmuş bulundum. Aral'la göz göze geldiğimizde karnımda onlarca kelebek aynı anda kanat çırpmış gibi olurken onun elleri belime yerleşip ben kaçamadan yakaladı beni ve yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi.

"Bu biraz hızlı oldu," dedi, kaçarken kucağına düştüğümün farkındalığıyla benimle dalga geçiyordu.

Kaçma ve bunu inkâr etme profesörü olarak elbette susmadım. Gözlerimi kısarak ona meydan okudum amaçsızca.

"Hızlı olması daha iyi değil mi?" diye sorduğumda evlenmekten konu açıldığından, kastettiğim şeyi anladığında yüzünün aldığı şekil yüzümdeki huysuz ifadeyi bozmama sebep oldu, gülmeden edemedim ve başımı sağıma çevirdim saklamak isteyerek. Böyle bir karşılık beklemiyordu açıkça. Ben de planlı söylememiştim. Zira çeksen istediğin yere giderdi cümle, söylerken düşünmemiştim.

Sağ koluna gücünü vererek doğruldu. Elini arkasına yasladı, hafifçe eğik durdu ama yüz yüzeydi benimle.

"Bilmem," dedi gözlerime bakarak. "Öyle mi?"

Omuz silktim. "Bilmem..."

Gülümsetti bu tavrım onu. "Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak, denir buna yalnız."

"Kaçmak, özgürlük değilmiş çünkü," dedim siyah gözlerine bakarken. Az önce çok güzel bir şekilde kaçmaya çalıştığımı inkâr ediyordum.

"Neymiş peki?" diye sordu, öğrettiklerinden teste tabi tutuyormuş gibi beni.

Siyah gözlerinden ayırmadım gözlerimi. "Nerede durmak istediğine karar verebilmekmiş."

Kafasını salladı hafifçe, gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmiyordu o da. "Başka?"

"Ne zaman gidebileceğine de karar verebilmekmiş," dedim, onun bana öğrettiği gibi.

Başıyla beni onaylarken sol elinin parmaklarının tersi çene hattımı okşadı. "Başka," dedi, bir şeyi söylememi özellikle çok istiyormuş gibi.

İstediğini verdim ona, kaçmadım bu sefer. "Tutuklu kalmakmış," dedim gözlerinin içine bakarak. "Göz göre göre tutuklu kalmakmış bazen."

Dili dudaklarında gezindi, kafasını hafifçe salladı. "Öyle," dedi nefes verir gibi. Çok güzeldi o an. "Göz göre göre tutuklu kalmak ve bundan bir gün bile pişman olmamak da bir özgürlük."

Ben de hafif bir baş sallamasıyla onaylarken onu parmaklarımı yanağında gezdirdim usulca. Sarhoş gibi hissettim. Avcumu yanağına yaslayıp parmak uçlarımı şakağına yasladım.

"Kim varsa burada onun esiriyiz," diye mırıldandım bana söylediği gibi.

Gözlerime baktı içi gidiyor gibi. Elini arkasına yaslamayı bırakıp sırtını dikleştirdi ve daha çok yaklaştı bana. Kokusu çalındı burnuma. Sağ eli belime yerleşirken onayladı beni yine. "Ne yaşatıyorsa bize, onun eseriyiz," dedi, benim ona dediğim gibi. "Ve sevgilim..." diye de devam etti iç çekerek. Midemde kıpırtılar gezindi. "Her şeye rağmen biz çok güzeliz."

Kalbim göğüskafesime bozuk bir ritimle çarparken yutkundum. *Öyleydik değil mi? Her şeye rağmen?*

"Öyle miyiz?" diye fısıldadım. Bence de öyleydik.

Sol eli destek vererek çenemi yukarı kaldırdığında yüzüme eğildi ve çeneme bir öpücük bıraktı. İçim sıcacık olurken tüylerim diken diken oldu. Ardından dudakları yanağıma, burnuma, sol gözüme ve alnıma uğradı. Kalbim genişlerken her saniye iç çekerek mayıştım kolları arasında. Gözlerimi kapatıp ona teslim olmuştum tamamen.

Aral hafifçe çekilip yüzlerimizi hizaladığında açtım gözlerimi. "Sen varsan," dedi gözlerime bakarak, "her şey güzel Lina."

"Her şey mi?" *Çünkü ben seni unutmuşum Aral. Hâlâ nasıl bu kadar güzel geliyor sana varlığım? Hiç mi kırılmadı kalbin bana sevgilim? Ben yerinde olsaydım küserdim sana. Sen hiç mi gönül koymadın bana?*

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Ben bir şey söyleyince hep teyit ettiriyorsun ya bana..." dedi başparmağı dudaklarımı okşarken. "Ne kadar tatlı oluyorsun biliyor musun?"

Yüzüm ısındı bu ani itiraf ve iltifat karşısında. "Tatlı mı?" demiştim ki yine teyit ettirmeye çalıştığımı fark ederek sustum ve bu, Aral'ın burnundan gülmesine sebep oldu.

"Çok," dedi keyifli bir sesle. Burnuma bir öpücük bıraktı. "Çok tatlısın." Utandığım için gözlerimi kaçırdım. "Hele bir de utanınca..." diye de ekledi eğlenerek.

Benimle eğlendiği için ona gıcık oldum. Sabah sabah ne oluyordu? Sonra surat yapıp geri çekildim ve elimi yüzüne koydum onu hafifçe iterek, ardından üzerinden kalktım. Elimi kendime çekecekken bileğimden yakalayıp avuç içime bir öpücük bıraktı. *İmdat. Polis. Cidden.*

Ayağa kalkmıştım ama ne yapacağımdan emin değildim.

"Hani kaçışların da banaydı?" diye sordu benimle eğlenmeye devam ederek. *Biraz utandık diye başımıza gelene bak.* Utanmazdı gerçekten.

Gözlerimi kıstım. "Ne münasebet?"

"Sen söyledin," dedi bana gülümseyerek bakarken.

Evet, yapmıştım öyle bir şey. Birden öpesi gelince beni şey oluvermişti.

"Aklım başımda değildi," diye söylenirken dolabıma ilerledim üzerimi değiştirmek için.

"Bende miydi?"

Kıyafetlerime bakarken dudak büktüm. "Yoo." *Evet. Öyleydi.*

"Bak sen," dedi tatlı tatlı.

Omzumun üzerine bakışlarımı ona çevirdim. "Bakarım," diye meydan okudum yine.

Yataktan kalkmıştı, oturmuş beni izliyordu. "Çok da güzel yaparsın," deyip göz kırptı bana.

Bak ya...

"Sana gıcık oldum," dedim, çok ciddi bir ifadeyle. Önüme döndüm sonra.

"Ne kadar gıcık oldun?" diye alaya aldı beni. Ben sataşacaktım sözde ona. O bana daha çok sataşıyordu.

"Çok. Aşırı."

Gülüşünün sesini duyunca ben de gülümsedim. Giyeceklerimi seçip göğsüme yasladım onları ve ona döndüm. Bu odada banyo yoktu. Yani çıkması lazımdı. Bir anlığına gözlerim saate kaydı. Saati görmemle birlikte oldukça ciddi bir konuyla gözlerimi ona çevirdim.

"Aral," dediğimde ilgiyle yüzüme baktı.

"Çıkayım mı?" diye sordu giyineceğimi bildiğinden.

"Evet ama nasıl çıkacaksın?" diye sordum.

Kaşı kalktı önce. Sonra ne demek istediğimi o da fark etti. Bu evde onun bütün kardeşleri ve çapraz odamda benim annem vardı. Sevgilimle

burada cilveleşirken unuttuğum o kocaman detay kafamın içinde LED ışıklarla yanıyordu. Cidden utanmaz biriydim galiba ben.

"Ya herkes uyanmışsa ve birlikte yattığımızı anlarlarsa?"

Dudaklarımı ısırdım gerginlikle. Anneme yakalanmasak bile Güneş abla gelmişse kesin anlardı. Deniz vardı. Aral'dan küçük olabilirdi ama benden büyüktü. Yüzüme kan yürüdüğünü hissettim. Güneş abla anlarsa utancımdan ölürdüm.

"Bizimkilere değil de annene ayıp olur," dedi Aral ayağa kalkarken.

Belki kendisi evdekilerden büyük olduğu için farkında değildi ama kardeşlerinin neredeyse hepsi benden büyüktü. Bana göre onlara da ayıptı. Özellikle Deniz'den utanırdım.

"Yalnız ben şu an evdeki en küçük dördüncü kişiyim," diye hatırlattım ona, durumun ayıp olacağı kişi kategorisini gözünde canlandırabilmesi için. Kaşları çatıldı hafiften bu cümleyle. "Senin kardeşin olabilirler ama benden büyükler onlar da," diye de ekledim.

Biraz daha çatıldı kaşları o an. "Ben de evdeki en büyük ikinci kişi oluyorum," dedi bir farkındalık yaşıyormuş gibi. "Nasıl ya?" diye sordu sonra kendi kendine.

Gülüp duygularını incitmemek için dudaklarımı kucağımdaki kıyafetlerime bastırdım. Çok tatlıydı. Alin'le yaşıt olmayıp bu kadar tatlı olan biriyle ilk kez karşılaşıyordum ve bunu bilerek de yapmıyordu.

Ciddiyetle baktı bana. "Diğerleri senden büyük mü cidden?"

İnanılmaz geliyordu sanırım bu ona. Kafamı salladım gülümsememi bastırmaya çalışırken. Yaşından dolayı depresyona girmeseydi bari...

"Senin yaş kompleksin falan mı var?" diye sordum ona şüpheyle.

"Yok," dedi ciddiyetle. "Yok ama bir amam var."

"Bak sen," dedim, onun benimle eğlenirken yaptığı gibi muzip bir ifade takınarak. "Neymiş?"

Gülümsedi ona sataştığım için. "Senmişsin sen," dedi başımın belası, der gibi.

Kaşım kalktı. "Bana özel yani?"

Kafasını sallayıp bana bakarak derin bir iç çekti. "Sana özel."

Cidden belaydım başına galiba. Kaşlarım çatıldı sonra. Niye bana özeldi ki hem?

"Neden? O kadar da küçük değilim senden?" Ya da? Yoksa? Kaşlarım daha çok çatıldı. "Bana abilik falan mı yaptın yoksa?" diye sordum aklıma gelen ani fikirle. Babamla tanıştıklarına ve daha önce tanıştığımıza

göre muhtemeldi. Ardından aklıma gelen başka bir fikirle kaşlarım daha çok çatıldı. "Yoksa sana abi mi dedim?" Bu daha kötüydü tabii onun için. Bana beni sevdiğini söylememesinin sebebi buydu belki de... Abi mi demişim adama? Hiç de benlik değildi ama hatırlamıyordum ben çoğu şeyi. Olabilirdi her şey.

Aral aklımdan geçen bir sürü fikri görüyormuş gibi bana yaklaştı yavaşça, "Yavaş," dedi, bu konuda çok hassas gibi elini kalbinin üzerine koyup. "Yavaş sevgilim, yavaş."

Burukça gülümsedim öyle deyince. "Abi, dememişsem iyi bari," dedim gülümseyerek ama keyfim kaçmıştı yine. Onu unuttuğum gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı az önce. Her şeyi hatırlamadan rahat edemeyecektim, hep bir acaba olacaktı aklımda ama hatırlarsam da çok sarsılacaktım muhtemelen. Çünkü durduk yere olmamış bu unutma. *Bir şey olmuş. Kötü bir şey olmuş.*

Aral aklımdan geçenleri tahmin ediyormuş gibi iç çekti ve saçlarımı okşayarak kulağımın arkasına itti. "Kavrama hızın Lina..." dedi gözlerime bakarak. "Korkunç, demiş miydim?"

Kafamı salladım, demişti. Yine doğru tahmin etmiştim sanırım. Abilik falan mı edesi varmış bana? Âşık mı olmuş sonra? Utanmıştır da kesin. Öyle biri çünkü.

"Sıkma canını," dedi saçlarıma bir öpücük bırakıp. "Halledeceğiz her şeyi."

"Unutmuşsam yaşayamamışım onunla," diye mırıldandım keyifsizce.

"Yaşıyorsun ama," dedi, iki parmağının tersiyle şahdamarımı okşayarak. "Yaşamak en güzel sana yakışıyor cennet çiçeğim."

"Unutmuşum seni ama," diye mırıldandım. "Yaşamak için bu mu lazımdı?"

Gözlerinden öyle hüzünlü bir bakış geçti ki kalbim ezildi. "Bazı insanlar böyle yaşar," dediğinde içim acıdı. Tuhaf hissettim öyle söyleyince.

"Ben sevdiğim insanlarla yaşamak istiyorum."

Kafasını salladı. "Ben de," dedi. Çenemi kaldırıp alnıma bir öpücük bıraktı. "Bunun için savaşıyoruz zaten. Bir daha yalnız bırakmam seni." Öyle derse inanırdım. Kucağımdaki kıyafetlerimi sıktım. Hafifçe geri çekilip yüzüme baktı. "Tamam mı?"

Kafamı salladım. "Tamam."

"Güzel," dedi.

Yutkundum. "Anlatacak mısın bana?"

Gülümsedi hafifçe. "Çözeceğim ya seni," diye hatırlattı bana, "o zaman ne istersen sor bana. Cevap verebilecek yüreğim varsa cevaplarım."

Kalbim acıdı. Zor olmalıydı. O hatırlayan taraftaydı. Ona daha zor olmalıydı. Burnumun direği sızladı yine. Kafamı salladım yavaşça.

"Ben camdan arka bahçeye geçer, oradan çıkarım. Sen de üzerini değiştirip gelirsin."

Odam alt katta olduğundan camdan verandaya inip arka bahçeye gidecekti sanırım.

"Ya bakmışlarsa oraya ve yoksan?" diye sordum mırıldanarak.

"Bakmazlar," dedi net bir sesle. "Odamda yoksam arka bahçeye gitmez kimse."

Orası senin kaçtığın bir yer çünkü değil mi? Orada sırtını koltuklara yaslıyorsun sanki yaslanacak kimsen yokmuş gibi... Neden her detayın üzücü Aral?

Kafamı salladım anladım, der gibi. Yanağımdan makas alıp göz kırptı bana. Tam cama gidiyordu ki içimdeki şeyi bastıramayıp uzandım ve elini tuttum.

"Aral," dediğimde durup bana baktı ilgiyle.

"Efendim?"

Siyah gözlerine baktım. "Ben senin arka bahçen olurum," dedim çekinsem ve böyle açık konuşmaya alışık olmasam da. Bakışlarının değiştiğini gördüğümde cesaretim arttı. "Yaslanmak istersen bana yaslan. Ben zayıf gibi duruyorum belki ama güçlüyümdür, destek olurum sana."

Dili altdudağını ıslatırken gözlerini kapattı birkaç saniyeliğine ve kafasını geriye yatırdı sonra. "Bak ya," dedi. Başını geriye yatırdığı için âdemelması daha da belirginleşmişti. "Ne yapacağım ben seninle?"

Üzgün üzgün bakarken kendine çekti yavaşça beni. Eğilip başını boynuma gömerken kolları arasına aldı. Kokumu içine çektiğini işittim. Kalbimin sesini duymasa iyiydi. Önce boynumu öptü. Tüylerim diken diken oldu. Sonra da dudakları tenimde gezinip sol omzumda durdu ve oradaki benimden öptü.

"Bu ben, benim," dedi tenimin üzerine. Sağ eli kolumu boydan boya okşadı ve elimi tuttu, ardından kaldırıp yanağına yasladı avcumu. "Bu *ben* de senin." Dejavu yaşamış gibi hissettim. Tüylerim diken diken olurken kalbimin ritmi hızlanmıştı yine. İçim gidiyordu bu adama. Akıl işi değildi gerçekten. "Ne istersen yap benimle."

Kendini bana bu kadar teslim etmesi garip hissettiriyordu. O kadar yabancıydım ki bu hisse her defasında afallıyordum. Bir şeye bu denli

sahip olmak, her şeye rağmen buna sahip olmak tuhaftı. Değerli hissettiriyordu. Değerli hissettiğim tek yerdi kollarının arası. Şu gözlerinin karası, kendimi güzel görebildiğim tek yerdi.

Yüzüne bakakaldığım ve tek kelime edemediğim için gülümsedi bana. Sol şakağımı öptü. Yanağımı sıktı hafifçe. "Gidiyorum ben," dedi benden uzaklaşıp. "Yoksa tutamayacağım kendimi."

Tutmasa ne olacaktı acaba? Gösterseydi de görelimdi.

Camdan çıkarken izledim onu. Göz kırptı bana gülümseyerek. Arka bahçeye gidişini izledim ve o arka bahçeye girdiğinde derin bir nefes aldım. Sanki maraton koşmuşum gibi nefes nefese olduğumu o gidince fark ettim. Bu adamın bana kastı vardı.

Derin bir nefes daha alıp üzerimdekileri çıkardım. Sol omzuma dokunmadan edemedim. Benimi sahiplenmişti resmen. Aral, iki şeyin arası demekti. Kalp gibi aslında. *Aşk gibi...*

Açık mavi bol kesim, uzun, rahat bir kot pantolon giyip sutyenimin üzerine beyaz, ince bir *crop* hırka giydim. Beş düğmesinden dördünü kapatıp saçlarımı kıskaçlı bir toka ile dağınık topladım. Odanın içerisindeki ufak çalışma masasının altına konmuş kolinin yanma çöktüm yavaşça. Yutkundum. Günlüklerimi okumaktan kaçamazdım artık. Okumam lazımdı. *Korkuyordum.* Aral hakkında bir şeyler vardı belki de... Kaldırabilecek miydim emin değildim ama yapmam lazımdı.

Sıkıntıyla bir nefes verdim. Bir de baş ağrılarımdan, zaman zaman zihnimde anımsadığım şeylerden bahsetmem lazımdı Aral'a. Aklın yerinde, demişti ama bir doktora görünmek istiyordum yine de. Emin olmam lazımdı.

Uzanıp koliyi açtım ve içerisindeki onlarca deftere baktım. "Kaç Lina var burada?" diye fısıldadım. "Kaç farklı Lina var?" Yutkundum. "İnsan unuttukça başkası olmaz mı? Yoksa hep aynı kişi olarak mı kalır? Aral hangi beni seviyor acaba? Ya ben artık sevdiği değilsem?" Tüylerim ürperdi. Kafamı iki yana salladım, bundan hoşlanmamıştım. "Hepsi benim, sorun çıkmayacak..."

En yeni olan defteri çıkardım içinden. Anne ve babamın durumlarından çekindiğim için lise zamanlarımın günlüklerini okumaya başlamıştım ilk. Demek ki ben üniversiteyken tanışmışız Aral'la. En azından bunu söyleyebilirdim. Aral 2016'da ayrılmış Defne'yle en geç. Benim üniversiteye geçtiğim sene. Sonra kötü bir dönem geçirmiş o süre zarfında. 2017 yılı pek iyi geçmemiş muhtemelen. Bir sevgi kurtardı, demişti hayatımı.

Eğer o bensem 2017-2018 seneleri olmalı belki de. Günlüklerimi okumaya belki de 2017-2018 yıllarından başlamam daha iyi olurdu. En azından Aral'la ya da unutkanlığımla ilgili bir ipucu bulmak bu şekilde daha kolay olurdu. Bir de Asaf'ın fotoğraflarımı 2017'den bu yana çektiriyor olması detayı vardı. Demek ki bir şeyler olmuş o senelerden itibaren...

Elimdeki günlüğü açıp sayfalarını çevirdim rasgele. Kendi oluşturduğum güncel dilde yazdığımdan Türkçe okuyor gibi okuyabiliyordum otomatik bir şekilde. Çok dolu değildi zaten. 18 Şubat'tan sonra yazdıklarım iki elin parmağını geçmezdi. *19 Şubat'ta ölmüştüm çünkü. 19 Şubat'ta babam ölmüştü sözde.*

On sekiz şubatta yazdıklarıma bakmaya korkar gibi defteri kapattım ama iki kelimeyi okumuştum istemeden... *...pişman oldum...* Pişman olmuştum söylediklerime. Eve gelseydi... O gece eve gelseydi eğer... Özür dileyecektim. Gelmemişti...

Derin bir nefes aldım. *Sorun yok Lina. Ölmemiş baban. Düzmeceymiş hepsi. Yok bir şey. Geçecek. Hep geçer. Bazı insanlar böyle yaşar çünkü...*

Günlüğü masaya bırakıp kalktım ve doğruca çıktım odadan. Önce banyoya uğradım, lenslerimi takıp işlerimi hallettikten sonra annemin odasına gittim.

Uyuyordu. *Vital* bulgularını kontrol edip yüzüne baktım birkaç saniye. Bazen değer verdiğin insanların yaşlandığını fark etmek çok vurucu olabiliyordu. Bu da öyle bir andı. Tutucu bir aile, hastalık, babamın durumları, yalnızlık, benim düştüğüm hal, Alin'in daha çok küçük olması... Onun hayatı da kolay değildi. Biliyordum. İçinde olduğu psikolojiyi anlamaya çalışıyordum. Tek istediğim gerçekten mecbur olup olmadığını bilmek ve tüm bunlara ikna olmaktı. Neden kendini açıklamak istemiyordu? İnsan sevdiği insanlara anlatmak istemez mi kendini? Onlar tarafından doğru anlaşılmak istemez mi? *Benimle neden konuşmuyorsun anne? Nedir seni bu kadar korkutan? Nasıl affedebiliyorsun insanları bu kadar kolay? Kimsen yok diye mi? Sen de affedilmek istendiğinden mi?*

Derin bir nefes aldım yine. Yuttum her şeyi. Aral'dan öğrenmiştim galiba bunu da. Üzerini örttüm annemin. Varla yok arası beyazlar düşen saçlarını okşadım ve çıktım odadan. Yan odanın kapısını araladım sessizce. Alin için hazırladıkları ufak bir çocuk odasıydı burası. Uyuyordu. Onu uzun zamandır başkaları uyutuyordu. Kötü hissettim kendimi bu yüzden. Kendi derdime düşmüştüm. Onu çok ihmal etmiş gibi hissetmeden edemedim. Kimsesiz gibi büyümesini istemiyordum hiç. Batı gibi

kırık büyüsün istemiyordum. Bir köşede ağlasın istemiyordum. Alin sadece bir yaş küçük Batı'dan ama yaşadıkları o kadar da farklı değil aslında. *Bu küçük çocukların hesabını hangi bedel ödeyecek baba? Değer mi gerçekten tüm bunlara? Bu kadar kana, gözyaşına?*

Yavaşça yatağına oturup yumuşak yanağını okşadım sevgiyle. "Üzgünüm Alin," diye fısıldadım. "Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm. Benim gibi büyü istemem oysa hiç."

Saçlarını okşadım. Derin bir uykudaydı. Eskiden ben okula gitmeden önce benimle oynamak için erken kalkardı. Şimdi oyun arkadaşı vardı. Batı ile oyun oynadıkları için yorgun düşüyor, bu yüzden eskisinden daha çok uyuyordu. Onunla aynı saatlerde uyuyor ve uyanabiliyordu. Gülümsedim memnuniyetle. Batı ve Melek gibi arkadaşları olduğu için memnundum. Benim gibi yalnız bir çocukluk geçirsin istemezdim hiç.

Eğilip yanağına ve saçlarına öpücük bıraktım. Üzerini iyice örttüm, kapıyı aralık bırakarak çıktım odasından. Adımlarım beni salona götürdü. Seslerini duyuyordum Çakırcaların. Uyanmıştı elbette hepsi. Bir şeylerden bahsedip gülüşüyorlardı arada.

Salona geçtiğimde hepsini ayakta gördüm. Ter içindelerdi, büyük bardaklarda yeşil birer sıvı tutuyordu hepsi. Aral kahve içen tek kişiydi. Batı oturuyordu dizinde. Süt içiyordu o da büyük bir bardak. Gözler bana çevrildi.

"Günaydın," dedim, onlara doğru ilerleyerek.

"Günaydın," diye karşılık verdiler.

Hepsinin yüzünde bir gülümseme belirmişti beni görünce. Tuhaf bir histi. Hoşlandıklarından emin değildim ama en azından benden rahatsız olmadıklarını biliyordum.

Koltuğa geçip oturdum yavaşça. Onlar muhabbet ederken bacaklarımı kendime çekip onlara doğru döndüm ve yanağımı koltuğa yasladım. Belimde bir ağrı peyda olmuştu nedense. Sanırım regl olacaktım ve bir karın ağrısı da yokluyordu. Banyoda önlemimi almıştım ama hiç olasım yoktu açıkçası. Ağrı eşiğim yüksekti ama çok çabuk üşüyen bir insan olduğum için bazen reglim çok ağrılı geçerdi ve bu sefer fena soğuk yemiştim. Aral haklı çıkacaktı yani. Hissediyordum gelen fırtınayı.

Pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkarıp birkaç gündür bakamadığım bildirimlerimi inceledim. E-postamı kontrol ettim. *Instagram*'dan gelen bildirimlere baktım. *Dm* kutuma mesaj istekleri düşmüştü ve o istekte Şahin'i görünce istemsizce bir gülümseme belirdi yüzümde.

Takibe takip
Gt
Bayan Gt
Alo
Kullanmıycaksan neden var bu uygulama bayan
Bir mesajımız görülmez olmuş
Ne bu ünlü havaları ayıp ayıp
Engel ya
Bırak ya bırak

Yazdıkları gülümsetirken beni mesaj isteğini kabul ettim ve muhteşem bir cevap verdim.

Ok
Bb

Şahin'in yüz ifadesini hayal edip eğlenirken profiline girdim ve geri takip ettim onu. Güzel bir hesabı olacağını tahmin etmiştim ama bu kadar estetik bir hesabı olacağını hiç hesap etmemiştim. Daha çok ajans portföyünü andırıyordu hesabı. Modellikle de mi uğraşıyor acaba, diye merak ettim. Tarık'a benim her halim sanat tasviri, derken ciddiymiş meğer. Bayağı uğraşıyormuş bununla, ilgisi varmış.

Öneriler kısmında Aral'ı görünce doğruca onun hesabına girdim. Fotoğraf sayısı değişmemişti ama benim asıl bakmak istediğim son fotoğraftı. Bu fotoğrafı geçen sefer bile isteye görmezden gelmiştim çünkü önemli bir detay vardı. Bu fotoğrafta iki el vardı. Aral'ın eliydi biri, onu anlamıştım zaten. Bir kadın eli, küçüklüğünü göstermek ister gibi elini Aral'ın eline yaslamıştı. Defne sandığımdan ve fotoğrafın amacı çok hoşuma gittiği için acayip haset ettiğimden hiç incelememiş hatta yok saymıştım ama şimdi Defne olmadığından emindim. Kendi elimi ayırt edebiliyordum tabii ama böyle bir fotoğrafın varlığından haberdar olmadığımdan ihtimal dahi vermemiştim. Ama... Ama! El benim elime benziyordu sanki ve ben artık bir şeyleri unuttuğumu biliyordum. Bu el benim elim olabilirdi gerçekten. *Aral, ellerimizin fotoğrafını atmış olabilirdi.*

Dilimi bir tutam gerginlik ve heyecanla dudaklarım üzerinde gezdirip fotoğrafa tıkladım büyük halde görmek ve varsa açıklamasını okumak için.

Fotoğraf açıldı, gerçekten benim elime benziyordu o el ve bir açıkla-

nası vardı.

Ellerin...
26122019

Sonra zihnimde Aral'ın sık sık söylediği bir cümle tekrar etti kendini. *"Ellerin Lina, ellerin..."* Kalbimde bir ağrı peyda oldu. *26.12.2019... Bir sene eder Aral. Seni tanımış olmak en az bir buçuk sene eder. Bu benim bir senemi yok eder Aral...*

İçimde tarifsiz bir hüzün ve endişe peyda olurken burnum aktı. Karın ağrım şiddetlenmeye başladı. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Burnumu çekerken Aral karşıma oturunca nedense aceleyle kilitledim ekranı görsün istemeyerek. O kadar üzgün hissediyordum ki kendimi... O kadar olurdu.

"Lina?" dedi ilgiyle.

Kardeşleri sanırım duş almaya gitmişti, Batı da dahil kimse yoktu ondan başka. Bakmadım ona. Keyifsizce koltuğa bırakırken telefonumu oturduğum yerde yumak oldum, kollarımı karnıma sardım ve yüzümü sol kolumun yanındaki yastığa gömdüm.

"Ağlıyor musun sen?" dedi, yüzüme dökülen saçlarımı geri iterken. "Bir yerin mi ağrıyor?"

Kafamı salladım yavaşça. *Kalbim ağrıyor Aral. Zihnim ağrıyor. Hatıralarım ağrıyor. Benliğim ağrıyor. Kırık kırık olmuşum sanki. Yalanlarla ayakta tutulmuşum, parçalarımı görmeyeyim diye kendime de gerçeğe de sırt dönmüşüm sanki.*

"Karnım ağrıyor," dedim mutsuz bir sesle. Burnumu çektim sonra. "Regl oldum galiba." Regl olmak duygu halimi etkiliyordu biraz. Ya çok sinirli ya da çok duygusal oluyordum. Hiç hoşlanmıyordum bundan. Cinsel hayatı olmayana regl yasaklanmalıydı bence. İstemiyordum. Bana neydi. Ne münasebetti? Ben öylece oturuyordum. *Aferin Lina. Senden iyi doktor olur gerçekten.*

"Çok mu ağrın var?" diye sordu Aral eli saçlarımdayken. "Ne yapayım senin için? Ne rahatlatıyor ya da iyi geliyor, söyle bana."

Kalbim daha çok ezildi. Ben bu adamı hak etmiyordum. Ama o bizi güzel görüyor. Kendisi güzel çünkü. Kalbi güzel olunca öyle görüyor demek ki.

"İdare ederim," dedim kısık bir sesle. "Sorun değil," diye devam ettim idare etmekle uzaktan yakından alakam yokken.

ması vardı.

Ellerin...
26122019

Sonra zihnimde Aral'ın sık sık söylediği bir cümle tekrar etti kendini. *"Ellerin Lina, ellerin..."* Kalbimde bir ağrı peyda oldu. *26.12.2019... Bir sene eder Aral. Seni tanımış olmak en az bir buçuk sene eder. Bu benim bir senemi yok eder Aral...*

İçimde tarifsiz bir hüzün ve endişe peyda olurken burnum aktı. Karın ağrım şiddetlenmeye başladı. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Burnumu çekerken Aral karşıma oturunca nedense aceleyle kilitledim ekranı görsün istemeyerek. O kadar üzgün hissediyordum ki kendimi... O kadar olurdu.

"Lina?" dedi ilgiyle.

Kardeşleri sanırım duş almaya gitmişti, Batı da dahil kimse yoktu ondan başka. Bakmadım ona. Keyifsizce koltuğa bırakırken telefonumu oturduğum yerde yumak oldum, kollarımı karnıma sardım ve yüzümü sol kolumun yanındaki yastığa gömdüm.

"Ağlıyor musun sen?" dedi, yüzüme dökülen saçlarımı geri iterken. "Bir yerin mi ağrıyor?"

Kafamı salladım yavaşça. *Kalbim ağrıyor Aral. Zihnim ağrıyor. Hatıralarım ağrıyor. Benliğim ağrıyor. Kırık kırık olmuşum sanki. Yalanlarla ayakta tutulmuşum, parçalarımı görmeyeyim diye kendime de gerçeğe de sırt dönmüşüm sanki.*

"Karnım ağrıyor," dedim mutsuz bir sesle. Burnumu çektim sonra. "Regl oldum galiba." Regl olmak duygu halimi etkiliyordu biraz. Ya çok sinirli ya da çok duygusal oluyordum. Hiç hoşlanmıyordum bundan. Cinsel hayatı olmayana regl yasaklanmalıydı bence. İstemiyordum. Bana neydi. Ne münasebetti? Ben öylece oturuyordum. *Aferin Lina. Senden iyi doktor olur gerçekten.*

"Çok mu ağrın var?" diye sordu Aral eli saçlarımdayken. "Ne yapayım senin için? Ne rahatlatıyor ya da iyi geliyor, söyle bana."

Kalbim daha çok ezildi. Ben bu adamı hak etmiyordum. Ama o bizi güzel görüyor. Kendisi güzel çünkü. Kalbi güzel olunca öyle görüyor demek ki.

"İdare ederim," dedim kısık bir sesle. "Sorun değil," diye devam ettim idare etmekle uzaktan yakından alakam yokken.

İlaç içsem kesilirdi, içmezsem de ağrı akşama kadar sürerdi. Mide bulantım başlardı birkaç saate, ne yesem çıkarırdım. Akşama doğru durulurdu ağrım ve bulantım. O sırada uyuyakalırdım zaten.

"Ağrın çok yani," dedi yumuşak bir sesle.

"Geçer şimdi." Geçmezdi.

Beni kolayca kucakladığında yüzüm artık yastığa değil onun omzuna yaslıydı.

"Seni ağlatacak kadar çok ağrın var ama geçer, diyorsun Lina," dedi Aral keyifsiz bir sesle.

Benim acıma benden çok üzülüyordu sanki ve her böyle hissettiğimde altında ezilecektim şimdi onun sevgisinin. Burnumu çekerek yüzüne baktım üzgünce. Ona ağlamıyordum ki ben, bize ağlıyordum.

O eller bizim mi Aral? Başka fotoğrafımız var mı? Çok üzüldün mü? Ne yaptın bensiz? Niye hatırlatmadın hiç kendini? Nasıl tepkisiz kalabildin? Birlikte fotoğraf çekildiğimizdeki o gülümseyişin Aral... Çok sevmiştim. Neden şimdi acıtıyor canımı bu kadar? Hatırlar hep böyle can mı yakmalı gülümserken bize fotoğraflardan?

Boynuna sarıldım büyük bir üzüntüyle. Tahmin etmiştim birkaç sene olabileceğini ama bu gerçeğin yüzüme vurulması çok daha farklı bir şeydi. Sevdiğim adamla bilmediğim fotoğraflarımın olabileceği ihtimali çok daha farklı bir şeydi. Yakın olma ihtimalimiz çok daha farklı bir şeydi.

Aral beni odama getirip yatağa bıraktı. Merakla yüzüme bakarken onu endişelendirmek istemediğimden ona baktım ben de. Kollarımı yine istemsizce karnıma sarmıştım.

"Ağrılı oluyor hep," dedim, endişe etmesin diye. "Midem bulanıyor, bir şey yiyemiyorum. Akşama doğru geçer ama."

Kaşları çatıldı. "İlaç kullanmıyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "Kesiyor," dedim, bundan da nefret ederek. "Birkaç gün sonra tekrar oluyorum. Nefret ediyorum bundan."

Kafasını anlayışla sallarken yüzüme düşen saçlarımı geriye çekti. Sıkıntı bastığından terlemiştim biraz.

"İğne yapayım mı sana?"

Burnumu çekip ona baktım. Aslında iğne olabilirdi. Acile gittiğimde de iğne yapıyorlardı. Kesilmiyordu o zaman.

"Olur," diye mırıldandım.

Tepeme bir öpücük bırakıp kalktı yataktan. "Geliyorum şimdi."

O gidince yataktan zorlukla kalkıp altımdaki pantolonu bir tayt ile değiştirdim. Üzerim rahat olduğu için onunla çok uğraşmadım. Yatağıma dönüp cenin şeklinde uzandım ağrıyla.

Aral, yaklaşık on dakika sonra döndüğünde elinde bir yatak tepsisi vardı. Sıcak su torbaları, hafif bir kahvaltı tabağı ve içinde muhtemelen bitki çayı olan bir kupa vardı tepside. İçim burkuldu bu manzara karşısında. Annemin lisedeyken baktığı gibi bakıyordu bana ve kendimi küçük bir çocukmuş gibi hissetmeden edemiyordum. Alışık değildim pek. Annem hasta olduktan sonra benim pek hasta olma lüksüm kalmamıştı. Uzun zamandır her şeyimle kendim ilgileniyordum ve şimdi Aral olunca benimle ilgilenen, burnum daha çok akmaya başlamıştı. Regl olmak cidden iyi gelmiyordu bana. Her şeye ağlamak istiyordum.

Tepsiyi komodine bırakıp üzerine koyduğu *flakon*'u ve iğneyi aldığında derin bir nefes aldım. Dudaklarımı ısırıp yüzüstü döndüm yatakta. Aral üzerimi açtı ve yatağa oturdu. Elini taytımın belinde hissettim. Nazikçe kalçamın yalnızca bir tarafını indirdi. Tıpta utanmak yoktu ama regl oluyorken sevgiliye iğne yaptırmak da pek tercih edilesi değildi. *Sevgiliyi yanlış zamanda yapmıştım. Hayır, o beni yapmıştı. Hayır, bu yanlış değildi. Benim regl günüm yanlıştı. Hep yanlış olurdu zaten. Hem zaten regl olmak doğamda vardı, utanılacak bir şey değildi bu. Ben mi istemiştim sanki?*

Kafamı başka şeylerle meşgul ederken olup bitmişti her şey. Hissetmemiştim bile neredeyse, eli hafifti. Daha önce kanımı aldığında da fark etmiştim bunu. Aral üzerimi örterken hemen cenin pozisyonu alarak sol tarafıma döndüm.

"Ayaklarını da üşüttün tabii," dediğini işittim Aral'ın.

Gözlerimi kıstım ona gıcık olarak. Sırası mıydı acaba şu an bana laf sokmasının?

"Senin maşallah dediğin cidden üç gün yaşamıyor," diyerek onu suçladım.

Burnundan gülüş sesini işittim kısıkça. Sağ şakağıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. Yumuşadım ama yumuşamasaydım iyiydi. Ya da yumuşamak iyiydi, kasılınca ağrım oluyordu.

"Gıcık oldum sana," diye söylendim.

"Olma olma," dedi tatlı tatlı. "Serotonin iyi gelir ağrıya hem."

Gelirdi gerçekten sanırım. Affedeyim o zaman. Öpünce geçiyor gibiydi gerçekten. Sırtüstü dönüp ona baktım.

"Bilimsel olarak affedeyim o zaman."

"Bilimsel olarak," diye onaylarken beni gülümsedi. Saçlarımı okşayıp kalktı yataktan. Sıcak su torbasının birini ayaklarımın altına, birini de belim ile yastığın arasına koydu. Tepsiyi de kucağıma yerleştirdi özenle.

"Boş kalmasın miden, ondan da bulanıyordur muhtemelen."

Ona daha önce domates ve peynirli tost sevdiğimden bahsettiğimi hatırladım yaptığı tosta bakarken. Kalbim bu sabah lime lime olmuştu resmen. Sevmek ezici olabiliyormuş demek ki. Burnumu çekerek üçgen tost dilimini elime alıp bir ısırık aldım.

"Sen mi yaptın?" diye sordum o beni izlerken.

Kafasını salladı. "Güzel mi?"

Kafamı salladım. "Güzel," dedim, gerçekten beğenmiştim. Kekik bile koymuştu. Onu bile hatırlıyordu, hayret edilecek şeydi cidden.

"Sevgimi de kattım," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Tosttan ikinci ısırığımı alırken söylediği bu cümle beni infilak ettiren şey oldu sanırım. Pimim çekildi bir an. Ağzımdan tostu çekmemişken gözlerimin dolduğunu hissettim. Aral'ın kaşları çatıldı hafifçe. Ağzım doluyken ağlayamayacağım fikrinden vazgeçmeliydim. Hiçbir faydası yoktu ağzımı doldurmamın.

Boncuk boncuk ağlamaya başladığımda ısırdığım dilimi uzaklaştırdım ağzımdan ve lokmamı çiğnerken gözlerimi tabağıma çevirdim.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Neden ağlıyorsun güzelim?"

Burnumu çektim. Bir gözyaşım tepsiye düştü. Ben de tam olarak hangi birine ağladığımdan emin değildim. Sessiz kaldım. Boncuk boncuk ağlayarak yedim tostumu. Bir şey söylemedi Aral. Gözyaşlarımı sildi yalnızca. *Ağla, ben onları sen görmeden silerim,* demişti. O günden beri itinayla gözyaşlarımı siliyordu ve ben buna bile çok içerlediğimi fark ettim. Gözyaşlarımdan bile kaçmam gerekmişti benim. Aral bana ağla, dur dinlen, diyor şimdi. Belayım, diyordum; derman olurum, diyordu. Deliyim, diyordum; aşk zaten aklını alır, diyordu. Unutmuşum, diyordum; olsun, diyordu, zaman seni bana geri getirdi.

Çayımı içtim. Kekik çayı yapmış. Ağrıma iyi gelsin diye... Onu bile düşünmüş. Aklından hiç çıkmıyormuş gibi sürekli beni düşünmüş sanki. Ellerimizin fotoğrafını atmış, ellerim uzaktayken ondan. Ben ellerini bıraktığım halde o ellerimi düşünmüş benim. Ellerimizi düşünmüş. Ben o ellerle ona neşter doğrulttum, bıçak doğrulttum. Halbuki Aral'ın aklı hep avuç içlerimdeki izlerde.

Bardaktaki tüm çayı içip tepsiye bıraktığımda dizlerimden aldı onu. Komodine bırakıp yaklaştı biraz bana.

"Geçti mi biraz ağrın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım yavaşça. Elini aldım ellerimin arasına. Benim elim ufak değildi ama onun elleri büyüktü gerçekten. İnce kalıyordu elim, onun elinin yanında.

"İyi misin?"

Ağladığım için üzülmüştü sanırım. Üzgündüm açıklama yapamadığım için. Çok iyi değildim anlatmakta. İçerlediğim şeylerden bahsetmek kolay değildi benim için. Uzun zamandır, kimse ilgilenmemişti benimle, diyemiyordum mesela. Uzun zamandır bu kadar düşünülmedim ve durabileceğimi, ağlayabileceğimi düşünmedim, diyemedim. Nazımı çekecek kimsem yoktu, durup da söylenemedim kimseye, diyemedim. Bir şeyleri bu kadar çok unutmak isterken ve yapabilmişken içinde sen olduğun için kahroluyorum, diyemedim. Sevilmeye alışık değilim, bu sevgi ağlatıyor beni, diyemedim.

"İyiyim," dedim yalnızca.

Sağ elinin parmaklarıyla iki elimle de oynarken sol elini yüzüme uzattı. Kıskaçlı tokadan çıkan bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti nazikçe.

"Lina," dedi yumuşak bir sesle. "Baksana bana bir."

Burnumu çekip kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bendeydi gözleri, anında göz göze geldik. Kalbimin ritmi saniyesinde değişti. Gözlerine bakmak bile farklı hissettiriyordu ve bunu kabul ettikçe ona kaptırıyordum kendimi. Her dakika bir öncekinden daha net oluyordu ona karşı hislerim.

Sol elinin başparmağı nemli kirpiklerimi okşadı. "Sessiz sessiz ağlama," dedi, buna içi gidiyormuş gibi. "Anlat bana, bileyim canını neyin sıktığını, seni neyin üzdüğünü. Anlat bana, derman olayım senin için. Çözeyim seni."

Burnumu çektim. Sormalı mıydım? Sormamalıydım belki de... Şimdi sırası değildi belki de... Ama yapamadım.

"Aral."

"Söyle sevgilim."

Sevgilim. Aral asıl ben seninle ne yapacağım?

"Ben içeride *Instagram*'a bakıyordum," diye mırıldandım üzgün bir sesle. Dikkatle dinledi beni. Belki de nereye varacağımı tahmin etti ama yüzünde bunu belli edecek bir değişiklik olmadı. "Profiline girdim

senin." Dikkatle dinlerken beni, dili dudaklarını ıslattı. "O eller..." dedim, sağ elini hafifçe sıkıp. "Bizim mi?"

Gözlerini hiç kaçırmadı benden, kafasını salladı yavaşça. "Bizim."

Kalbim kırıldı. "Bir seneden çok yapar bu," dedim, gözlerim tekrar dolacakmış gibi hissederken.

"Öyle," diye onayladı beni sakinlik içinde.

"Tanışmışsak bile uzağızdır diye düşünmüştüm," dedim kırgın bir sesle. "Bu kadar yakın olduğumuzu düşünmedim."

"Yeterince yakın değildik ama öyle uzak da değildik," dedi. Gözlerinde hüzün vardı ama bana belli etmek istemiyordu üzülmeyeyim diye. Ama görüyordum işte. Oradaydı. "Elimin büyüklüğünden konu açılmıştı. Ellerimizi karşılaştırmak istedin, sonra da hoşuna gitti bu. Fotoğrafını çekmek istedin."

"Nasıl bu kadar sakin anlatabiliyorsun bunları bana?" diye sordum. Kendime kızgındım aslında ama ona kızıyormuşum gibi çıkmıştı sesim.

Gülümsedi hafifçe. "İçimi gör bir de..."

Anında pişmanlıkla doldum ona kızmışım gibi konuştuğum için. Gözlerim doldu. "Özür dilerim," dedim hemen. "Sana kızmadım, kendime kızdım."

"Biliyorum," diye onayladı beni kafasını sallarken. Sarılmak için bana yaklaşınca sırtımı yastıktan kaldırdım hemen ve kollarımı boynuna sardım omzuna dikkat ederek. Dudaklarımı sağ omzuna yasladım üzgünce.

"Özür dilerim," diye fısıldadım yine boncuk boncuk ağlayarak.

Derin bir nefes aldı. Omzuma bir öpücük bıraktı. "Canın yanıyor zaten, niye bununla da üzüyorsun kendini Lina?"

"Unutmuşum çünkü seni."

"Kollarımın arasındasın ama şimdi," diye teselli etti beni.

"Daha önce de olabilirdim."

"Beni seveceğin ne malum o zaman?"

"Severdim," dedim net bir sesle. "Yine seni severdim."

İç çekti. "Geçmişe yanmak faydasız cennet çiçeğim." Hafifçe geri çekilip yüzüme baktı. "Şimdimizi yakmayalım biz."

Burnum çektim üzgünce. "Anlatacak mısın bana her şeyi?"

"Seni bile," diye onayladı beni.

"Ne zaman peki?"

"Bir şeyler tetikliyor seni," dedi gözlerime bakarak. Tüylerim diken diken oldu. "Anlatmıyorsun bana ama tetikleniyorsun ve sana bir şeyler

hatırlatıyor bu. Anlatacağım, anlatmayı da çok istiyorum Lina ama kafan daha çok karışsın istemiyorum."

Aral biraz daha hatırlamamı bekliyordu bir şeyler anlatmak için. İzliyorum, görüyorum, sayıyorum seni, demişti. Belki de kendi işini kolaylaştırmak için biraz daha hatırlamamı istiyordu. Onun için de zor olmalıydı. Belki de o anlatmadan hatırlayayım istiyordu? Nasıl anlatılır ki birine onun yaşadığı şeyler?

"Anlat bana o yüzden," diye rica etti. "Anlat ki geç kalmayayım Lina. Sen kendini çok üzmeden, boğulmadan karmaşık anılarında, çıkarayım seni oradan." Beni ikna etmek ister gibi tane tane konuşuyordu. Yanağımı okşadı. "Tamam mı?"

Kafamı salladım. "Tamam."

"Geçmişte sevgilim değildin hem, şimdi sevgilimsin, onu düşün sen," dedi hafifçe gülümseyerek. Dudaklarını sağ gözüme bastırdı. "Geçmişe yanma."

"Şimdini yakmamaya bak," diye tamamladım kendimi teselli etmeyi çok isteyerek.

"Şimdimizi," diye düzeltti beni. "Geçmişle şimdimizi yakma Lina."

Bu sanki bir rica değil de büyük bir istek gibiydi. Geçmişten ötürü şimdimizi yakacağımdan korkar gibiydi. Ama gözlerime bakarak öyle söylerse ricasını nasıl geri çevirebilirdim ki?

"Tamam," dedim kafamı sallayıp.

Burukça gülümsedi bana. "Güzel."

Güzel olan kendisiydi aslında. O sırada kapım açıldığında Aral geri çekilip kapıya bakarken ben de geri çekilmiştim biraz. Kapıyı açan, minik sincaptan başkası değildi.

"Lina'cığım," dedi uykulu uykulu odaya girerken. "Ayal'cığım," dedi sonra da Aral'ı görüp.

Gözlerini ovuşturarak doğruca yanımıza geldi ve kucak isteyerek ellerini Aral'a doğru kaldırdı ve yumup açtı. Aral oturduğu yerde ona eğildiğinde kollarını boynuna sardı hemen. Aral da sağ kolunu beline sarıp kucağına aldı onu kolayca. İçim sıcacık olurken onları izledim. Aral, baba olmak istiyor muydu acaba bunca şeye rağmen? Babalık ona çok yakışırdı çünkü.

Aral, Alin'in saçlarını okşarken, "Günaydın," dedi yumuşak bir sesle.

Alin yanağını sol göğsüne yaslamış, esniyordu o sırada. Daha uykusu bile dağılmadan atmıştı yine kendini yataktan. Çok sevimliydi.

"Günaydın," diye mırıldandı. "Ayal'cığım, Lina'cığımla mı uyuyoy?" diye sordu uykulu bir sesle. "Lina'cığım yeden benimle uyumadın?"

Gülümsetti bu söylediği beni ama anneme söylemese iyi ederdi.

"Başım ağrıyordu biraz, tek uyudum," diye pembe bir yalan söyledim.

"Ayal'cığım doktoy. İyileştiysin seni," dedi. Sonra da gözlerini ona çevirdi. "Ayal'cığım," dedi ardından, elini Aral'ın sağ yanağına yerleştirip tüm dikkatini ona vermesini isteyerek. Aral büyük bir dikkatle dinliyordu onu. Yüzünde benimki gibi bir gülümseme vardı. "Lina'cığımı iyileştiy sütfen."

Lütfen diyememişi beni daha çok gülümsetirken Aral'ın da yüzünde keyifli bir tebessüm oluşmuştu. "Neyfen?"

"Sütfen," diye tekrar etti Alin tatlı tatlı.

"Sütfen mi?" dedi Alin'in sol yanağını nazikçe okşarken.

Alin onayladı onu. "Efet, sütfen."

"Sütfense iyileştiririm," diye onayladı onu.

O an Aral gözümde Alin'le yaşıttı sanki ve hayatımda bundan daha tatlı çok az şey görmüştüm. İçim yumuşacık olmuştu bir anda. Ağrımı bile unutmuştum. *Serotonin* gerçekten iyi geliyormuş insana.

Alin kıkırdarken Aral'ın yanağına parmak uçlarıyla dokundu.

"Öpebilir miyim seni?" diye izin istedi Aral ondan. Ben de istiyordum öpmek.

Alin başını salladı hafifçe. "Ama bunlay batıyoy," dedi sakallarını kastederek. Sakalları uzamıştı biraz, Alin'i rahatsız ediyordu sanırım.

"Öpmeyeyim o zaman," dedi Aral, yanağını hafifçe sıkarken. "Acımasın."

Aral öyle deyince Alin onu küstürmekten çekinmiş olacak ki o uzanıp Aral'ın yanağına bir öpücük bıraktı. Sonra da yüzü kaşınmış gibi elinin tersiyle burnunu kaşıdı.

Aral'ı gülümsetti bu. Hapşıracak sandığı için alnının ortasını okşadı nazikçe. Sanırım babamın neden her şeyi kaydetmek istediğini daha iyi anlıyordum artık. Ben de onları kaydetmek istiyordum. İleride Alin büyüdüğünde ve Aral da yanımda olursa bu anları izlemek çok tatlı olurdu.

Alin, Aral'ın kollarından yatağa geçiş yapıp bana doğru tırmandı ve kucağıma oturup yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra üzerime yığıldı. Kucağıma yüzüstü uzanırken kafasını kalbimin üzerine koydu. Küçükken çoğu zaman hastanede olduğumuz için onu hep bu şekilde uyuttuğumdan bu pozisyonu seviyordu. Kollarımı ona sarıp saçlarını okşadım. Öpücükler bıraktım saçlarına.

"Günaydın," diye mırıldandı. "Ayal'cığım, Lina'cığımla mı uyuyoy?" diye sordu uykulu bir sesle. "Lina'cığım yeden benimle uyumadın?"

Gülümsetti bu söylediği beni ama anneme söylemese iyi ederdi.

"Başım ağrıyordu biraz, tek uyudum," diye pembe bir yalan söyledim.

"Ayal'cığım doktoy. İyileştiysin seni," dedi. Sonra da gözlerini ona çevirdi. "Ayal'cığım," dedi ardından, elini Aral'ın sağ yanağına yerleştirip tüm dikkatini ona vermesini isteyerek. Aral büyük bir dikkatle dinliyordu onu. Yüzünde benimki gibi bir gülümseme vardı. "Lina'cığımı iyileştiy sütfen."

Lütfen diyememişi beni daha çok gülümsetirken Aral'ın da yüzünde keyifli bir tebessüm oluşmuştu. "Neyfen?"

"Sütfen," diye tekrar etti Alin tatlı tatlı.

"Sütfen mi?" dedi Alin'in sol yanağını nazikçe okşarken.

Alin onayladı onu. "Efet, sütfen."

"Sütfense iyileştiririm," diye onayladı onu.

O an Aral gözümde Alin'le yaşıttı sanki ve hayatımda bundan daha tatlı çok az şey görmüştüm. İçim yumuşacık olmuştu bir anda. Ağrımı bile unutmuştum. *Serotonin* gerçekten iyi geliyormuş insana.

Alin kıkırdarken Aral'ın yanağına parmak uçlarıyla dokundu.

"Öpebilir miyim seni?" diye izin istedi Aral ondan. Ben de istiyordum öpmek.

Alin başını salladı hafifçe. "Ama bunlay batıyoy," dedi sakallarını kastederek. Sakalları uzamıştı biraz, Alin'i rahatsız ediyordu sanırım.

"Öpmeyeyim o zaman," dedi Aral, yanağını hafifçe sıkarken. "Acımasın."

Aral öyle deyince Alin onu küstürmekten çekinmiş olacak ki o uzanıp Aral'ın yanağına bir öpücük bıraktı. Sonra da yüzü kaşınmış gibi elinin tersiyle burnunu kaşıdı.

Aral'ı gülümsetti bu. Hapşıracak sandığı için alnının ortasını okşadı nazikçe. Sanırım babamın neden her şeyi kaydetmek istediğini daha iyi anlıyordum artık. Ben de onları kaydetmek istiyordum. İleride Alin büyüdüğünde ve Aral da yanımda olursa bu anları izlemek çok tatlı olurdu.

Alin, Aral'ın kollarından yatağa geçiş yapıp bana doğru tırmandı ve kucağıma oturup yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra üzerime yığıldı. Kucağıma yüzüstü uzanırken kafasını kalbimin üzerine koydu. Küçükken çoğu zaman hastanede olduğumuz için onu hep bu şekilde uyuttuğumdan bu pozisyonu seviyordu. Kollarımı ona sarıp saçlarını okşadım. Öpücükler bıraktım saçlarına.

"Daha iyi misin Lina'cığım?" diye sordu. Benim için endişelendiği sesinden anlaşılıyordu. "İyi olacaksın dii mi?"

O an Alin'e, annem hastayken başının ağrıdığını söylediğimi hatırladım. Annem gibi olacağım diye endişelenmiş olmalıydı. Kalbim kırıldı bu yüzden. Bu yaşta böyle şeylerle mücadele etmek zorunda kaldığı için kendimi berbat hissettim yine.

"İyiyim. Aral iyileştirdi beni," diye teselli ettim onu.

O sırada Aral'la göz göze geldik. Aral'ın gözlerinde memnun ve hayran bir bakış yakaladım. Nedense utandırdı bu beni. O hayranlık nereden çıkmıştı şimdi? Ben bu haldeyken...

"Hemen mi?" diye sordu Alin.

"Hemen," diye onayladım onu.

"Ayal'cığım senin gibi sihiy mi yapıyoy?"

Gülümsedim. İkimizin de Aral'ın sihirli olduğunu düşünmesi çok manidardı gerçekten. İki kız kardeş yakında *Aral Çakırca Fan Clup* açabilirdik gibime geliyordu.

"Öyle de denebilir," diye onayladım onu. Sevgi de çok büyülü bir şey çünkü Alin. İyileştirici etkisi ilaçlardan bile çok yüksek.

"O saman Ayal'cığım da baba gibi mi?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Alin, hatırlıyor muydu baba mı? Aral babam gibi olmasın. O da bırakır gider bizi sonra.

"O kadar olamam ben," dedi Aral ben cevap veremeyince.

"Sen babayı tanıyoy musun?" diye sordu Alin merakla. "Babamıs gitti bisim."

Aral'ın yüzünde ona kıyamıyormuş gibi bir ifade belirirken sağ eli uzandı ve saçlarını okşadı sevgiyle.

"Hadi karnını doyuralım mı senin? Batı da inmiştir şimdi," diye değiştirdi konuyu.

"Batı'cığım uyandı mı?" diye sordu sevinçle kafasını göğsümden kaldırırken. "Doyu'cuğum da uyandı mı?"

Aral onayladı onu. "Uyandı."

"Peki Kusey'ciğim?"

"O da uyandı."

Alin gözlerini bana çevirdi. "Hadi kafaltı Lina'cığım."

"Ben yedim minik sincap," deyip yanağını öptüm. "Tamamen iyi hissedince geleceğim. Aral'cığın yedirecekmiş seni."

Kafasını salladı. Beni bir kere daha öpüp Aral'ın kucağına gitti hemen.

"Güney'ciğim de uyandı mı?"

Aral gülümsedi ona. "Uyandı."

"Denis'ciğim?"

"O da uyandı."

Alin'in ona teker teker kardeşlerini sorması ne kadar sevimliyse Aral'ın da sabırla cevaplaması o kadar tatlıydı. Kapım çalındı sonra yine. Kapı aralandı ve tatlı bir kafa belirdi. Batı'ydı gelen. Utangaç bir gülümseme ile içeri bakarken Alin'i görünce gülümsemesi büyüdü.

"Abiciğim kahvaltı hazır," dedi, haber vermeye gelmiş gibi.

Bu haberi vermek için en küçüklerini göndermeleri de çok tatlıydı.

"Geliyorum abiciğim," dedi Aral ona. Alin, Aral'ın kucağından sıyrılıp arkadaşının yanına koştu hemen. Batı ile el ele tutuşup giderlerken Aral bana baktı.

"Sakalım sana da batıyor mu?" diye sormasını beklemiyordum.

"Ne?" diye sordum, dudaklarımda istemsizce bir gülümseme belirirken.

Yanaklarını okşadı. "Alin batıyor, dedi ya. Duş alacağım, sevmiyorsan keseceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. Bana mı soruyordu kesip kesmeyeceğini? Ayrıca pek dikkat etmemiştim açıkçası. Rahatsız etmemişti hiç daha önce. O beni öperken sakallarını düşünecek aklım kalmıyordu. Hem kirli sakal yakışıyordu ona. Kirli sakallı halini de sinekkaydı tıraşını da seviyordum. Bilememiştim şimdi o öyle söyleyince.

Uzanıp yanağına bastırdım dudaklarımı. "İkisini de seviyorum ben," diye mırıldandım ayrılırken. "Sen karar ver." Sonra da yüzüne hiç bakmadan uzanıp yorgana sarılarak gömüldüm yatağa.

"Bak ya," dediğini işittim içi giderek. Bakamazdım hiç, bakarsam dudaklarını öperdim bu kez. Gözlerimi kapatmıştım bakmamak için hatta. Hiç sırası değildi şimdi. Regl de olduğumdan libido yüklenmesi mi olmuştu, neydi bu haller?

Saçlarımı öptü. "Gelirim birazdan."

Kafamı salladım. "Afiyet olsun," diye mırıldandım gözlerim kapalı.

Aral beni odada tek bıraktığında gözlerimi açıp derin bir nefes aldım. Ağrım oldukça hafiflemişti. Gerçekten doktor bir sevgilin olması harika bir şeymiş. Faydası hiç bitmiyordu. Aral Çakırca olunca bu kişi tabii işin boyutu değişiyordu. Adam gitmişti ve ben onun hakkında düşünüp onu övüyordum kendime. Pes gerçekten. *Büyücü olabilir miydi?*

Komodinin üzerindeki küpe takıldı gözlerim o sırada. Uzanıp aldım. Onu beklerken bunu çözmeye uğraşsam iyi olurdu. Kesin bir şey çıkardı

bundan da. Paranoyak olmuştum. Bir ipucu falan çıkardı belki. Üstelik o çiçeklerle de ilgilenememiştim henüz. O kart ve o şarkı vardı bir de. Babam olduğuna inanmıyordum. İnanmak istemiyordum. Zira şarkıyı yanlış yazmıştı. Bizi tanıyan biri yapıyordu bunu. Ne düşünmemizi ne olmasını istiyordu bilmiyordum ama gerçekten acımasız bir oyunun ortasına düşmüştüm. Çözecektim ama. Ne olursa olsun çözecektim ve Alin'in güzel bir hayatı olmasını sağlayacaktım.

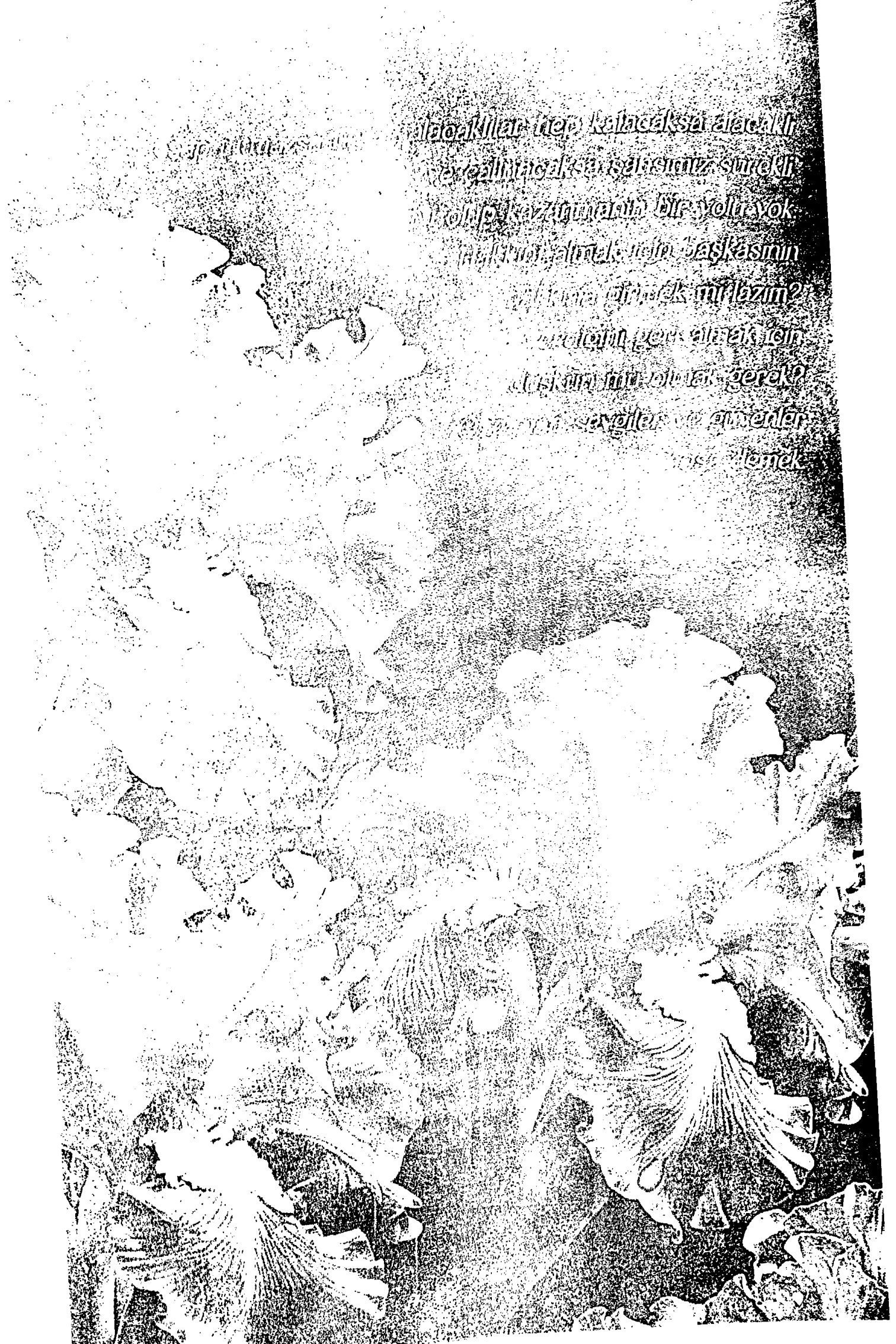

Küpü çözerken uyuyakalmışım. Uyandığımda ağrım tamamen geçmişti. Yataktan çıkıp salona gittiğimde evdeki insan sayısı azalmıştı. Ya işe ya da okula gitmişlerdi. Alin ve Batı çizgi film izliyordu. Keyif köşesi gibi gördüğüm, bir duvarı tamamen cam olan kısımdaki koltuklarda Aral, annem ve Güneş abla oturmuş sohbet ediyorlardı. Annemin durumu gerçekten beklediğimden iyiydi ve bu kafamın içinde bir şüpheye sebebiyet vermişti dünden beri. Aral'la bu konuyu da konuşmak istiyordum müsait bir zamanda. Yanlarına ilerlerken mutfakta oturan Gülseren Hanım bana gülümsedi.

"Bir şey ister misiniz Lina Hanım?"

Kafamı iki yana salladım. "Sağ olun."

O sırada dikkatini çekmiştik diğerlerinin. Yanlarına ilerledim doğruca.

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Günaydın Lina'cığım," dedi Güneş abla, parlayan gözleriyle.

Ben de ona gülümsedim.

"Günaydın canım," dedi annem.

Ona da gülümsedim. "Nasılsın anne?"

"İyiyim bir tanem," dedi mahcup bir gülümseme ile. İyi olduğu için mahcup olmasını istememiştim halbuki. İyi olsun istemiştim ben de.

Aral sessiz kaldı, yalnızca hafif bir gülümseme ile beni izliyordu. Annem ilişkimiz gerçek diye biliyordu zaten, bu yüzden rahattı biraz.

Güneş abla ikili koltukta, Aral tekli koltukta oturduğu için gidip Güneş ablanın yanına oturdum.

"Nasıl oldun?" diye sordu ilgiyle. "Geçti mi ağrın?"

Aral söylemiş olmalıydı Güneş ablaya. Kafamı salladım. "İyiyim, geçti."

"Neyin var Lina?" diye sordu annem merakla. "Bir yerin mi ağrıyor? Belin mi ağrıyor yoksa?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok, regl oldum da."

Annemin hafiften yüzü kızardı. Bilim insanıydı esasen ama baskıcı bir ailede büyüdüğü ve kendisi Müslüman olsa da annesi koyu Katolik olduğu için dindar bir ortamda yetişmişti. Bu yüzden içine işlemiş çeşitli birtakım günah ve ayıp öğretilerine sahipti. Ortamdaki herkes ve sevgilim doktor olsa bile bundan bahsetmem onu utandırmıştı biraz.

"Bulanıyor mu miden yine?" diye sordu al al yanaklarıyla.

"Yok," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Ağrıkesici iğne oldum. Ağrım da yok mide bulantım da. Merak etme sen."

Anladım, der gibi kafasını salladı. İğneyi Aral'ın yaptığını bilse utancından bayılabilirdi. Gülümsedim hafifçe. Ona da üzülüyordum. Herkese üzülüyordum aslında.

Derin bir nefes alıp Güneş ablaya çevirdim gözlerimi. Beni izliyordu o da ilgiyle. Karnı biraz daha büyümüştü, şimdi fark ediyordum. Biraz da kilo almıştı tanıştığımızdan bu yana. Parlıyordu resmen. Enerjisi o kadar güzeldi ki hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

"Sen nasılsın Güneş abla?" diye sordum ilgiyle.

Onunla sohbet etmeyi özlemiştim. Aslında buna şu an çok da ihtiyacım vardı. Aral'la gerçek bir ilişkimiz vardı ve ben çok amatördüm. Kendi ablammış da Aral bir yabancıymış gibi ondan tavsiye alabileceğimi biliyordum. Hatta Aral'ı şikâyet etsem kulağını bile çektirtebilirdim sanıyordum ki.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. "Sen nasılsın asıl?"

"İyiyim," dedim ben de gülümseyerek.

Yüzünde muzip bir ifade belirdi Güneş ablanın. "Bir güzellik gelmiş sana. Bir ışık gelmiş."

Bu kadının gerçekten falcı bir ruhu vardı. Işık, aura, enerji, burçlar falan derken kâhin olacaktı bir gün. Aral ile aramızdaki şeyin gerçek olduğunu anlamış mıydı yoksa Aral mı anlatmıştı?

Aral'a baktığımda gülümseyerek bizi izlediğini gördüm. Herkesten daha çok keyif alıyordu sanki o an bu konuşmadan...

"Bilmem," dedim Güneş ablaya. "Öyle mi?"

"Öyle valla," dedi Güneş abla keyifle. Sonra gözlerini anneme çevirdi, bir elini dizime koymuştu. "Celina teyzeciğim, Lina'nın evlenmesi hakkında ne düşünürsünüz mesela?" diye ortama harika bir giriş yaptığında şaşkınca Güneş ablaya baktım.

Annem de şaşırdı bu soruya. Bana baktığını hissettim. Annemin kalbine indirecekti bu iki Çakırca.

"Yani," dedi annem, şaşırmış olsa da yüzünde mutlu bir gülümseme belirirken. Annem sık sık benim düğünümle ilgili hayal kurardı. İstiyordu yani sevdiğim biriyle evlenmemi. "Düşünürüz tabii, düşünmez olur muyuz? Lina da isterse vakti gelince her kuş gibi uçar yuvadan."

Gözlerim Aral'a değdiğinde aldığı cevaptan memnun kalır diye bekliyordum ama Aral sopa yutmuş gibi gergince dikelmişti oturduğu koltukta. Omuzlarının gerildiğini gömleğinden anlamak mümkündü. Daha bu sabah benimle üç sene sonra evlen, diye açık açık teklif eden adam,

Anladım, der gibi kafasını salladı. İğneyi Aral'ın yaptığını bilse utancından bayılabilirdi. Gülümsedim hafifçe. Ona da üzülüyordum. Herkese üzülüyordum aslında.

Derin bir nefes alıp Güneş ablaya çevirdim gözlerimi. Beni izliyordu o da ilgiyle. Karnı biraz daha büyümüştü, şimdi fark ediyordum. Biraz da kilo almıştı tanıştığımızdan bu yana. Parlıyordu resmen. Enerjisi o kadar güzeldi ki hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

"Sen nasılsın Güneş abla?" diye sordum ilgiyle.

Onunla sohbet etmeyi özlemiştim. Aslında buna şu an çok da ihtiyacım vardı. Aral'la gerçek bir ilişkimiz vardı ve ben çok amatördüm. Kendi ablammış da Aral bir yabancıymış gibi ondan tavsiye alabileceğimi biliyordum. Hatta Aral'ı şikâyet etsem kulağını bile çektirtebilirdim sanıyordum ki.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. "Sen nasılsın asıl?"

"İyiyim," dedim ben de gülümseyerek.

Yüzünde muzip bir ifade belirdi Güneş ablanın. "Bir güzellik gelmiş sana. Bir ışık gelmiş."

Bu kadının gerçekten falcı bir ruhu vardı. Işık, aura, enerji, burçlar falan derken kâhin olacaktı bir gün. Aral ile aramızdaki şeyin gerçek olduğunu anlamış mıydı yoksa Aral mı anlatmıştı?

Aral'a baktığımda gülümseyerek bizi izlediğini gördüm. Herkesten daha çok keyif alıyordu sanki o an bu konuşmadan...

"Bilmem," dedim Güneş ablaya. "Öyle mi?"

"Öyle valla," dedi Güneş abla keyifle. Sonra gözlerini anneme çevirdi, bir elini dizime koymuştu. "Celina teyzeciğim, Lina'nın evlenmesi hakkında ne düşünürsünüz mesela?" diye ortama harika bir giriş yaptığında şaşkınca Güneş ablaya baktım.

Annem de şaşırdı bu soruya. Bana baktığını hissettim. Annemin kalbine indirecekti bu iki Çakırca.

"Yani," dedi annem, şaşırmış olsa da yüzünde mutlu bir gülümseme belirirken. Annem sık sık benim düğünümle ilgili hayal kurardı. İstiyordu yani sevdiğim biriyle evlenmemi. "Düşünürüz tabii, düşünmez olur muyuz? Lina da isterse vakti gelince her kuş gibi uçar yuvadan."

Gözlerim Aral'a değdiğinde aldığı cevaptan memnun kalır diye bekliyordum ama Aral sopa yutmuş gibi gergince dikelmişti oturduğu koltukta. Omuzlarının gerildiğini gömleğinden anlamak mümkündü. Daha bu sabah benimle üç sene sonra evlen, diye açık açık teklif eden adam,

annem aynı şeyden bahsedince geriliyordu. Kızı vermezler diye falan korkuyordu herhalde. Gülümsemeden edemedim. Sevimliydi. Babasından ötürü endişeleniyordu belki de içten içe ama annem de babasının istemediği bir adamla evlenmişti. Anlardı yani halden.

"Ay harika," dedi Güneş abla neşeyle. "Ben de aynı fikirdeyim. Birbirini sevdikten, iyi birini bulduktan sonra birbirlerine kavuşmaları kadar büyüleyici, bir araya getirici başka şey mi var?"

Annem onayladı onu gülümseyerek.

"Öyle tabii," dedi. "İkisi de isterse ben de çok isterim Lina'nın izdivacını görmeyi. Aral çok efendi bir adam. Siz de çok iyi insanlarsınız. Kötü bir şekilde bir araya geldik belki ama her işte hayır vardır. Belki de bu hayır vesile olur bizi bir araya getirmeye."

Annem Aral'ı övdüğünde Aral'ın gözlerini kaçırıp tıraş ettiği yüzünü okşayışını izledim. Utanmış mıydı? Yüzünü neden saklıyordu? Bana üst üste iltifatlar ve itiraflar ederken asla geri adım atmayan adam, annem efendi, dedi diye utanıyor muydu yani? Gülümsemeden edemedim. Gidip yanaklarını küçük bir çocuk gibi sevesim gelmişti. Annesi nasıl yetiştirmiş bu adamı? Bir saksıya çiçek diye ekip her gün güzel şeyler mi söylemiş?

"Bebek nasıl?" diye sordum konuyu değiştirerek. Sevgilimin de kalbine indirecekti yoksa bu konu.

"İyi," dedi Güneş abla kocaman gülümseyerek. "Harika hatta," deyip kulağını çekti ve dişlerine vurdu.

Annem de orta sehpaya vurmuş, "Allah nazardan saklasın," demişti içtenlikle.

"Cinsiyeti belli mi?" diye sordum merakla. Artık belli olmuş olmalıydı.

Kafasını salladı gülümseyerek. "Bir kızım daha olacak."

Gülümsemem genişledi. Çok tatlı olacaktı kesin. "Allah bağışlasın."

"Allah analı babalı büyütsün," dedi annem de.

"Teşekkür ederim, çok sağ olun," dedi Güneş abla mutlulukla. Sonra kolundaki saate baktı bir şey hatırlamış gibi. "Aral kalkalım mı?" diye sorduğunda Aral onu onayladı.

Merakla ikisine baktım. "Kontrolüm vardı da bugün. Alpaslan hastaneye gelecek direkt. Aral bırakacak beni."

Anladım, der gibi kafamı salladım. Onlar ayaklanırken ben de hareketlendim. Onları kapıya kadar geçirmem gerekiyormuş gibi

hissetmiştim. Güneş abla çantasını almak için üst kata çıktığında Aral ile kapının önünde bekledik onu. O da kabanını giyiyordu.

"Kürşat burada olacak. Olmaz ama olur da bir şey lazım olursa Kürşat'a söylersin."

Kafamı salladım yavaşça. "Sen kiminle gideceksin? Tek gitmeyin," dedim endişeyle. Daha iki gün önce başımıza neler gelmişti...

Kabanının yakalarını düzeltirken eğilip tepeme bir öpücük bıraktı. "Merak etme," dedi biraz geri çekilip. "Polis arkadaşlar olacak yanımızda. Düşünme sen o kısmı."

"Dikkat et yine de. Sen kullanma arabayı, çok kullanma kolunu."

"Ederim," dedi gülümseyerek. "Gelirken *waffle* alayım mı sana?"

Olurdu. İstiyorsan alabilirdi. "Olur," diye mırıldandım çok hevesli görünmemeye çalışarak. Açgözlü sanmasındı şimdi beni.

Yanağımdan bir makas aldığında gülümsedim. Az önce efendi, dendiği için utanan adam şimdi yine temas bağımlısına bağlamıştı.

Düşündüğüm şeyle kıkırdadım. Meraklı parıltılar eklendi gözlerine. Yüzünü net bir şekilde görebilmek için çenemi daha çok kaldırdım. "Sen içeride utandın mı?" diye sordum ona.

Kaşları çatıldı biraz. Sonra da kafasını çevirdi umursamıyormuş gibi. "Ne münasebet?" dedi beni taklit ederek.

Gülümsedim. Yalan söylememek için inkâr bile etmemişti. Utanmıştı demek ki gerçekten. Yakalamıştım.

Gülümsememe engel olamayarak hâlâ bana bakmayan yüzüne baktım. "Çok münasebet."

"Uğraş sen benimle," dedi o da yakalandığı için gülerek. "Uğraş."

"Uğraşırım," diye onayladım onu. "İyiydi tabii yalnız kaldığımızda benim kalbime indirmek."

Dişleri görünecek şekilde güldü. "Kalbine mi indiriyorum ben senin?"

"Misal yani," dedim kendimi ağırdan satarak.

"Bak sen?"

Gözlerimi kıstım. "Bakarım." Gıcık oluyordum anında sataşma sırasının ona geçmesine.

"Gıcık mı oldun yine bana?"

Kafamı salladım. "Oldum evet."

"Olma daha ikinci günden."

"Yemezler bu sefer, o bir kere olur."

Kafasını ciddiyetle iki yana salladı. "Allah'ın hakkı üçtür."

Kıkırdadım elimde olmadan. "İyi bari," dedim, ikna olmuştum. "Affettim yine."

Dokunduğu saçlarımı kulağımın arkasına itti itinayla. "Hamdolsun," dediğinde kıkırdadım. Kimse geliyor mu diye içeri bir bakış atıp yüzüme eğildi ve yanağımı öptü sonra. İçim sıcacık oldu.

Merdivenlerdeki sesi duyduğumuzda geri çekildi. Aramıza üç adım girdi. Hiç sevmemiştim o adımları. Yazık oluyordu çünkü.

Güneş abla da beni yanağımdan öpüp çıkarken Aral arkasından çıktı. Kapıyı arkalarından kapatmak için bekledim.

Aral botlarını giymek için eğildi ve sağ botunun fermuarını çekerken, "Öpücükleri karşılaştır," diye fısıldadı ödev verir gibi. Anlamadım ilk başta. "Sakallı mı sakalsız mı daha iyi diye."

Bu söylediği gülümsetti beni. Cidden yanaklarını sıkasım geliyordu. Lütfen yapmasın artık. İmdat.

"Git artık," dedim huysuzca. "Ablan bekliyor."

"Özle beni gelene kadar."

Yok artık. Durmalıydı.

"İmdat," dediğimde gamzesi çıkacak şekilde güldü.

Güneş abla arabaların olduğu yere ilerlediği için verandanın merdivenini inerken normal ses tonuyla konuştu rahatça. "Ben şimdiden özledim ama."

Kalbim deli gibi çarparken arkasından izledim onu. Göz kırptı bana gülümseyerek ve önüne dönüp Güneş ablaya doğru ilerledi. Kapıyı kapatıp salona ilerledim ama ona git artık, dediğim için pişman olmuştum. Alınmazdı ama kendimi kötü hissettim. Adam bana beni özle, diyordu ben imdat, diyordum. Cidden aptaldım. Ya yanlış anlarsa beni?

"Telefonumu alıp geliyorum," dedim anneme.

Annem beni onaylarken odama gittim telefonumu almak için. Yatağımdan telefonumu alıp mesajlarımıza girdim. Ne yazacaktım ki? Öf yaa. Ben de onu özlüyordum ama bunu dile getirmeyi onun gibi tercih etmiyordum. Tercih etmiyor değildim aslında da akıl edemiyordum. Alışıktım içimde yaşanıp bitmesine her şeyin. Derin bir nefes alıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve parmaklarımı klavye üzerinde gezdirdim.

Ben de seni

Anlardı ne demek istediğimi. Beni tanıyordu. Dudak büktüm. Düştüğüm hale bak. Aral hiç uğraştırmadan bana neler yaptırıyordu... Kabuğumu kırmıyordu, kendime kırdırıyordu.

Sen de beni ne?

Kaşlarımı çattım gelen yanıta. Bilerek yapıyordu yine. *Kendisi gibi benim de açıkça söylememi duymak istiyormuş.* Öyle söylemişti sabah. Öyle söylerse kıyamazdım. Dudaklarımı soydum. Utanmama ve çekinmeme gerek yoktu. Aral benim sevgilimdi ve onu seviyordum. Zorla bir şey yapıyor değildim. Hissettiğim bir şeyden bahsediyordum. Bunu net kelimelerle ifade etmek zor bir şey değildi. Üstelik yazmayı konuşmaktan daha iyi becerebildiğimi düşünürdüm. Yakışıyor muydu bana? Utanmalıydım kendimden.

Ben de seni özlüyorum
Gıcıklık hakkın üçe tamamlandı bu arada
Hatırlatırım

İnan bana değdi sevgilim

Göğüskafesim kalbime dar geldi. İtiraf ediyordum. Ben Aral'a âşık olmuşum. Çok fena yanmıştım ve ben bu aşkı kendi içimde halledemiyorum. *Korkuyorum. Ya şimdimizi yakarsam Aral? Ya yakmak zorunda bırakırlarsa bizi?*

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Kötüyü düşünme Lina. Anı yaşa, dedi Aral. Geleceklerin ihtimalinde boğulma, olduğun derinlikte yaşa.*

Derin bir nefes aldım. Yataktan kalkarken gözlerim masanın üzerine koyduğum günlüğümün yanındaki *Kral Lear*'a ilişti. Aral'dan ödünç almıştım okumak için. Kitabı elime aldım, onu beklerken okumak için. Günlüklerimi gece okumayı düşünüyordum çünkü annemle de konuşmak gibi bir planım vardı. Günlüklerimi okumadan önce anneme bir şans vermek istiyordum.

Derin bir nefes alarak elimdeki kitap ve telefonla salona döndüm. Biraz annemle ilgilendim hiçbir şey olmamış, hiç kırıcı konuşmamışız gibi. Gülseren Hanım annemle hemen hemen yaşıt olduğu için arkadaş olmuş gibilerdi. Sohbet ettiler, ben de ara ara dahil oldum. Sonra annem

uzanmak istediğinde onu yatağına götürdüm ve bir şey isterse seslenmesini rica ettim.

Alin ve Batı'nın öğlen uykusu saati geldiği için onları Gülseren Hanım'la Batı'nın odasında uyuttuk. Batı'nın odasında iki tane yatak vardı çünkü. Onlar uykuya daldığında tamamen evde tek kaldığımdan bitki çayı alıp arka bahçeye gittim kitap okumak için. Uzun zamandır böyle bir aktivite yapmadığımı fark ettim. Bunu da keyfi değil, Asaf beni benzettiğinden yapıyordum ama böyle düşünmedim. Aral'dan bir kitap ödünç almıştım ve onun okuduğu bir kitabı okuyup sonra da onunla üzerine konuşacaktım. Böyle düşünerek okuyacaktım. Bugün güzel başlamıştı, öyle bitsin istiyordum.

Kral Lear'ı okurken ister istemez kendimi Cordelia yerine koymam yetmezmiş gibi Aral'ı da Fransa Kralı yerine koymadan edememiştim. Altını çizdiği yerler benim de altını çizeceğim yerlerdi hep. Bu yüzden mutlu mutlu okumuştum. Ta ki sonuna kadar... Kitabı bitirdikten bir süre sonra hem yarım kalmış gibi hissettim hem de Asaf'ın neden bana öyle dediğini anlayabildim sanırım biraz da olsa. Tüm keyfim kaçmıştı. Fransa Kralı'nda kalmıştı aklım bir de. Acaba o ne yapmıştı?

Bomboş bir şekilde şömineyi izlerken arka bahçenin kapısı açıldı. Gözlerimi beklentiyle görmek istediğim kişiye çevirdim. Adım aralıklarından kim olduğunu biliyordum, Aral'a çevirdim gözlerimi.

Elinde turuncu bir lale buketiyle bana doğru gelmesini beklemiyordum. Asık yüzüm şaşkınlık ve onu görmenin verdiği mutlulukla aydınlanırken o yüzümün asık olduğunu gördüğü için kaşlarını çatmıştı hafifçe. Oturduğum yerde doğrulurken o, koltuğun etrafında dönüp yanıma geldi ve kitabı gördü. Neden üzüldüğümü anlıyordu artık.

Yanıma otururken çiçekleri bana uzattı nezaketle. Hayatımda ilk kez çiçek alıyordum. İçimdeki kasvet dağılırken bana uzattığı çiçekleri aldım.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyip. "Çok incesin."

"Sana benziyorlardı," dedi gülümseyerek. "Senden uzakta kalmasınlar dedim."

Kalbimin ritmi bozulurken aklımda ona sarılıp günlerce omzunda uyumaktan başka hiçbir istek yoktu.

"Neden asık suratın?"

Çiçekleri dizlerime koydum. "Cordelia," dedim siyah gözlerine bakarak. "Öldü. Babasını kurtarmak uğruna..."

uzanmak istediğinde onu yatağına götürdüm ve bir şey isterse seslenmesini rica ettim.

Alin ve Batı'nın öğlen uykusu saati geldiği için onları Gülseren Hanım'la Batı'nın odasında uyuttuk. Batı'nın odasında iki tane yatak vardı çünkü. Onlar uykuya daldığında tamamen evde tek kaldığımdan bitki çayı alıp arka bahçeye gittim kitap okumak için. Uzun zamandır böyle bir aktivite yapmadığımı fark ettim. Bunu da keyfi değil, Asaf beni benzettiğinden yapıyordum ama böyle düşünmedim. Aral'dan bir kitap ödünç almıştım ve onun okuduğu bir kitabı okuyup sonra da onunla üzerine konuşacaktım. Böyle düşünerek okuyacaktım. Bugün güzel başlamıştı, öyle bitsin istiyordum.

Kral Lear'ı okurken ister istemez kendimi Cordelia yerine koymam yetmezmiş gibi Aral'ı da Fransa Kralı yerine koymadan edememiştim. Altını çizdiği yerler benim de altını çizeceğim yerlerdi hep. Bu yüzden mutlu mutlu okumuştum. Ta ki sonuna kadar... Kitabı bitirdikten bir süre sonra hem yarım kalmış gibi hissettim hem de Asaf'ın neden bana öyle dediğini anlayabildim sanırım biraz da olsa. Tüm keyfim kaçmıştı. Fransa Kralı'nda kalmıştı aklım bir de. Acaba o ne yapmıştı?

Bomboş bir şekilde şömineyi izlerken arka bahçenin kapısı açıldı. Gözlerimi beklentiyle görmek istediğim kişiye çevirdim. Adım aralıklarından kim olduğunu biliyordum, Aral'a çevirdim gözlerimi.

Elinde turuncu bir lale buketiyle bana doğru gelmesini beklemiyordum. Asık yüzüm şaşkınlık ve onu görmenin verdiği mutlulukla aydınlanırken o yüzümün asık olduğunu gördüğü için kaşlarını çatmıştı hafifçe. Oturduğum yerde doğrulurken o, koltuğun etrafında dönüp yanıma geldi ve kitabı gördü. Neden üzüldüğümü anlıyordu artık.

Yanıma otururken çiçekleri bana uzattı nezaketle. Hayatımda ilk kez çiçek alıyordum. İçimdeki kasvet dağılırken bana uzattığı çiçekleri aldım.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyip. "Çok incesin."

"Sana benziyorlardı," dedi gülümseyerek. "Senden uzakta kalmasınlar dedim."

Kalbimin ritmi bozulurken aklımda ona sarılıp günlerce omzunda uyumaktan başka hiçbir istek yoktu.

"Neden asık suratın?"

Çiçekleri dizlerime koydum. "Cordelia," dedim siyah gözlerine bakarak. "Öldü. Babasını kurtarmak uğruna..."

uzanmak istediğinde onu yatağına götürdüm ve bir şey isterse seslenmesini rica ettim.

Alin ve Batı'nın öğlen uykusu saati geldiği için onları Gülseren Hanım'la Batı'nın odasında uyuttuk. Batı'nın odasında iki tane yatak vardı çünkü. Onlar uykuya daldığında tamamen evde tek kaldığımdan bitki çayı alıp arka bahçeye gittim kitap okumak için. Uzun zamandır böyle bir aktivite yapmadığımı fark ettim. Bunu da keyfi değil, Asaf beni benzettiğinden yapıyordum ama böyle düşünmedim. Aral'dan bir kitap ödünç almıştım ve onun okuduğu bir kitabı okuyup sonra da onunla üzerine konuşacaktım. Böyle düşünerek okuyacaktım. Bugün güzel başlamıştı, öyle bitsin istiyordum.

Kral Lear'ı okurken ister istemez kendimi Cordelia yerine koymam yetmezmiş gibi Aral'ı da Fransa Kralı yerine koymadan edememiştim. Altını çizdiği yerler benim de altını çizeceğim yerlerdi hep. Bu yüzden mutlu mutlu okumuştum. Ta ki sonuna kadar... Kitabı bitirdikten bir süre sonra hem yarım kalmış gibi hissettim hem de Asaf'ın neden bana öyle dediğini anlayabildim sanırım biraz da olsa. Tüm keyfim kaçmıştı. Fransa Kralı'nda kalmıştı aklım bir de. Acaba o ne yapmıştı?

Bomboş bir şekilde şömineyi izlerken arka bahçenin kapısı açıldı. Gözlerimi beklentiyle görmek istediğim kişiye çevirdim. Adım aralıklarından kim olduğunu biliyordum, Aral'a çevirdim gözlerimi.

Elinde turuncu bir lale buketiyle bana doğru gelmesini beklemiyordum. Asık yüzüm şaşkınlık ve onu görmenin verdiği mutlulukla aydınlanırken o yüzümün asık olduğunu gördüğü için kaşlarını çatmıştı hafifçe. Oturduğum yerde doğrulurken o, koltuğun etrafında dönüp yanıma geldi ve kitabı gördü. Neden üzüldüğümü anlıyordu artık.

Yanıma otururken çiçekleri bana uzattı nezaketle. Hayatımda ilk kez çiçek alıyordum. İçimdeki kasvet dağılırken bana uzattığı çiçekleri aldım.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyip. "Çok incesin."

"Sana benziyorlardı," dedi gülümseyerek. "Senden uzakta kalmasınlar dedim."

Kalbimin ritmi bozulurken aklımda ona sarılıp günlerce omzunda uyumaktan başka hiçbir istek yoktu.

"Neden asık suratın?"

Çiçekleri dizlerime koydum. "Cordelia," dedim siyah gözlerine bakarak. "Öldü. Babasını kurtarmak uğruna..."

Dili dudaklarında gezindi. Beni Cordelia'ya Asaf benzettiği için de kaşları çatılmıştı bu ihtimale. Kitabı aramızdan çekip kolçağa bıraktı. Ardından tüm bedeniyle bana döndü ve yaklaştı, dizlerimiz birbirine değiyordu artık.

"Fransa Kralı bırakmamış olsaydı onu," dedi gözlerime bakarak, "yenilmezdi Cordélia."

Fransa Kralı benim için Aral olduğundan kalbim ezildi o öyle söyleyince.

Kucağımdaki turuncu lalelere baktım. *Mutluluk anlamına geliyordu turuncu laleler. Biliyor muydu bunu Aral? Ben ona ölüm götürmüştüm, o bana mutluluk getirmişti. Adil değildi hiç.*

Lalelerimin yapraklarını okşarken, "Ülkesi için gitmesi gerekti," diye mırıldandım keyifsizce. Çok güzellerdi. Yutkundum. Gözlerimi yüzüne çevirdim cesaret ederek. "Sen olsan gitmez miydin?"

Vereceği cevaptan korkuyordum aslında ama sormadan da edememiştim. Gülümsedi bana hafifçe. Sonra da aramızdaki mesafeyi kapattı, alnımı öptü önce. Sonra da çenemi tutup yüzüne bakayım diye kaldırdı biraz. Gözlerine baktım istediği gibi. "Benim ülkem sensin Lina," dedi gözlerime bakarak. "Seni bırakıp hiçbir yere gitmem ben."

Kalbim öylesine çarptı ki göğsüme içim titredi. Sevgiyle sarmalandığımı, gördüğüm değerden un ufak olacağımı hissettim. Onun üstüne çıkabilecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimin bilinciyle en iyi yaptığım şeyi yaptım. Davranışlarımla belli etmeye çalıştım. Sabahtan beri kendimi tutuyordum. Tutmadım. Ellerimi sağ dizine yaslayıp uzandım ve gözlerine baka baka öptüm onu dudaklarından. Bir anlığına gerildi, beklemiyordu onu aniden öpmemi. Gözlerinin içine bakarak öperken o da gözlerimin içine baktı ve siyah gözlerinin içinde kaybolan gözbebeklerinin genişlediğini gördüm. Öpmedi beni, yalnızca onu öpmemi hissetmek istiyor gibiydi.

Dudaklarından ayrıldığımda dilini dudaklarında gezdirdi ve yutkundu. Bazen sabrını sınıyormuş gibi hissediyordum ve bu beni hem heyecanlandırıyor hem de hoşuma gidiyordu. İnkâr edemezdim. En azından artık duygularımı kendime inkâr etmek istemiyordum. Sevildiğimi de sevdiğimi hissetmeye hakkım yokmuş gibi hissetmek istemiyordum.

"Aral," diye mırıldandım kısık bir sesle. "İki şeyin arası demek. Kalp gibi..."

Bu söylediğim onu hafifçe gülümsetti. Gözlerimiz bir anlığına bile ayrılmadı. "Aşk gibi," dedi.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. "Aşk gibi," diye tekrar ettim.

Karnıma kramplar girdi. Moralimi farkında olmadan nasıl hemen düzeltebilmişti? Elleri ve sözleri sihirli miydi gerçekten? Dizlerimin üzerine kalktım. Çiçeklerimi arkasına bırakırken ona yaklaştım iyice, elleri belime yerleşti. Kollarımı boynuna sardım sol omzuna dikkat ederek. Dudaklarımı sol gözünün hemen yanındaki bene bastırdım. Elmacıkkemiğini, burnunu, yanağını, alnını gezdi dudaklarım. Boynuna sarılmış gönlümce öpüyordum ve bu hiç yabancı hissettirmiyordu bana. Geri çekilirken ellerimi yanaklarına yasladım ve yüzüne baktım sevgiyle.

"Bak ya," dedi keyifli bir sesle. Yutkundu. "Çocukmuş gibi hissettiriyorsun adama."

Gülümsedim ben de. "Bazen seni kendi çocuğummuş gibi sevesim geliyor," diye itiraf ettim. "Alin'e olan şefkatimden başka bir şey olmuyor aklımda sana bakarken."

Dudakları alayla kıvrıldı. "Şefkat mi sadece?" Burnunu çenemin altına sürttüğünde titredim. Değildi. Biraz şevk ve şehvet de olabilirdi gayet.

"Bu çok garip Aral," dedim gözlerine bakarken. "Sana bakınca sevgilin, arkadaşın, sırdaşın, kardeşin, ablan, annen, hatta çocuğun olasım geliyor benim. Normal mi bu?"

Anne, demiştim çünkü bu aramızda tabu olsun istemiyordum. Konuşabilelim istiyordum. Onu çözeyim, rahatlatayım istiyordum. Keşke anlatsaydı bana başından geçenleri... Tamam, bizim başımızdan geçenleri anlatamıyordu ama kendisini anlatsaydı ya bana...

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Asker arkadaşım da olasın geliyor," diye eklediğinde kaşlarımı çatıp burnumu kırıştırdım. Alay ediyordu benimle.

"Sana da iltifat etmeye gelmiyor," diye söylendim. "Güzel bir şey demeye çalışıyorum şurada."

Parlayan gözlerle baktı. Bayağı eğleniyordu benimle. "Sen söyledin ama benim suçum ne?"

"Güzel bir şey dedim ben orada," diye savundum kendimi.

Kafasını salladı. "Güzel bir şey," diye onaylayıp çeneme bir öpücük bıraktı. "Sen her şeyi güzel yaparsın."

"Bak ya," dedim huysuzca. "Hemen de yalakalık. Hakkın da bitti tabii..."

Gülüşü çalındı kulaklarıma. "Ne münasebet?" dedi yine beni taklit ederek. "Yapmıyorum hiç de gayet."

Beni çok iyi taklit ediyordu. Yazıklar olsun.

"Her şeyimsin sen de benim," dedi ciddiyetle. "Normal öyle hissetmen sevgilim. Çok sevince insan her şeyi olası gelir, normal," deyip çeneme bir öpücük bıraktı. İçim titredi resmen. "Benim de senin her şeyin olasım geliyor."

Sol elimin parmaklarını saçlarında gezdirdim. "Öylesin." Derin bir nefes aldım. "Hatta annemsin."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Annen miyim?"

Kafamı salladım. "Annemsin."

Hafifçe gülümsedi, gözlerindeki hüznü saklamak istedi ama ben onu oradan çıkarmak istiyordum aslında. "Bunu başka yerde söyleme, çizdirmeyelim karizmayı."

Gülümsedim. "Tamam anneciğim."

O an Aral'ın bakışları değiştiğinde kalbim acıdı.

"Üzdüm mü seni?"

"Yok," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Annem hep anneciğim diyerek konuşur da. Sen deyince garip hissettim."

Sevgiyle saçlarım okşadım. "Annenin ismi ne?"

"Ender," dedi. Ama öyle bir söyledi ki özlem, bir kelime olsaydı bu isim olurdu.

"Ender," diye mırıldandım üzgün bakmamaya çaba göstererek. "Çok güzel bir isim."

Kafasını salladı. "Annem de çok güzeldir."

Gülümsedim. Yüzünde hem hevesli hem de utangaç bir ifade vardı ve o utanç canımı yakıyordu. Hevesine tutundum.

"Fotoğrafı var mı hiç?"

Kafasını salladı. Sol eli belimden inip arka cebine gitti ve cüzdanını çıkardı. Fotoğrafı göstereceğini anlayıp oturdum, bacaklarımı bacaklarının üzerinden aşırdım ve bekledim merakla. Cüzdanının fotoğraf kısmında Tarık'ın çektiği fotoğrafımız vardı. Kalbim sevgiyle attı. Benim de telefonumun arkasındaydı. Manolya'dan apar topar kalkarken öyle hızla yerleştirmiştim ve orada kalmıştı. Annem görse kucağında oturuyor olmam kalbine inebilirdi.

Aral cüzdanından eski bir fotoğrafı çıkardı. Sığsın diye ikiye katlamıştı fotoğrafı. Özenle açtığında çok güzel kadın ve Aral olduğu belli olan on yaşlarında bir çocuk karşıladı beni. Okul üniforması vardı üzerinde.

Bana uzattığında özenle aldım elinden. Annesi gerçekten çok güzeldi. Parlak mavi gözleri, altın gibi saçları vardı. Güneş ablanın kime benzediği barizdi. Annesinin bir kopyasıydı sanki. Aral, ablasına bakınca annesini görüyor olmalıydı. Kalbim acıdı bu gerçekle.

"Annen çok güzelmiş," dedim, güzelliğine içim giderken.

"Öyledir," diye onayladı beni. "Ortaokula geçiyorum bu fotoğrafta. Okul kıyafeti almaya gitmiştik annemle. Fotoğrafçıya girdik. Çok severdi böyle fotoğraflar çektirip albüm yapmayı."

Annesi ile kameraya gülümseyen o çocuğa baktım. O olduğunu hemen anlamıştım ama o kadar farklıydı ki aynı zamanda... Ufak tefek bir çocuktu yaşına göre sanırım.

Gülümseyerek ona baktım. "Çok çelimsizmişsin ama yüzün hiç değişmemiş."

Gülümsedi o da bana. "Lisede boy attım. Hep kısaydım liseye kadar."

Onun gibi iyi yarı bir adamın böyle minicik olması çok garipti. O zaman da çok güzel bir çocuktu kesin. "Ben senden uzundum o yaşta," diye övündüm. Hüzünlenmesine hiç fırsat vermek istemiyordum. "Yan yana dursak yaşıt gibi olurduk."

Benimle geçmişinden rahatça konuşsun istiyordum. Annesinden bahsederken bunun normal bir an olmasını istediğimden ve ne diyeceğimi katiyen bilmediğimden sataşıyordum ona.

Alayla gülümsedi bana. "Sen o zaman okula bile gitmiyordun," diye büyüklük taslad. "Alfabeyi bilmiyordun."

"Ne münasebet?" dedim huysuzlanarak. "Ben dört-beş yaşımda söktüm okumayı yazmayı bir kere." Hava attım hemen.

"Ufak tefek bir şeysindir," diye tahmin yürüttü.

Hiç de değildim. Tombiktim biraz ve liseye kadar böyle sürmüştü. Bu yüzden çok zorbalığa maruz kalmıştım. Kilomla, boyumla, çillerim ve saçlarımla dalga geçerlerdi. Lise sona doğru, ergenliğimin ortalarında kilo vermiş ve boy atmıştım ben de.

"Göstereyim mi?" diye sordum gülümseyerek.

Merakla ve hevesle yüzüme baktı. "Var mı?"

Kafamı salladım. "Gülmek yok," diye rica ettim elimde olmadan. Dalga geçmezdi biliyordum ama alışkanlık olmuştu. Hassastım bu konuda biraz. Sevdiğim adam benimle dalga geçsin istemezdim hem. Telefonumu alıp galerime girdim. Biraz kaydırdım. Çok fotoğraf yoktu zaten. Ona bir küçüklük fotoğrafımı gösterdiğim kaşları kalktı hayretle.

"Hadi canım," dedi inanmayarak.

"Dalga geçme bak," diye uyardım onu gözlerimi kısarak.

"Ne dalgası Lina," dedi telefonu elimden alıp hayranlıkla bakarken telefona. Dalga geçmemesini anlardım ama hayran kalmasına şaşırdım. Sevmiş miydi? Bir fotoğrafıma bir bana baktı ve sağ eli saçlarımda gezindi. "Hani nerede bu bukleler?"

Gülümsedim. "Yoklar artık, gitmişler."

"Nasıl ya?" diye söylendi. Kabul etmemişti. "Kıvır kıvır burada. Nereye gitmişler? Şu yanaklara bak, tam ısırmalık."

Gözlerimi kırpıştırdım bu tepkisine. Bebek sever gibi seviyordu şu an beni. Çok da küçük değildim o fotoğrafta, altı yaşımdaydım.

"Yanak falan da kalmadı tabii," diye onayladım onu ama isterse şimdi ısırabilirdi, üzülmesine gerek yoktu.

Gülümseyerek, "Ne kadar tombulsun," dedi buna bayılmış gibi.

"Yeme bozukluğum varmış sanırım," diye açıkladım pek de emin olmasam da. Çok hatırlamıyordum haliyle.

Hüzünlü bir ifadeyle gözlerime baktı. Hemen de üzülüyordu. Kıyamazdım. Zorbalık edildiğini anlatsam kahrolurdu herhalde.

"Bu fotoğraflar sanırım aynı senelerde çekilmiş," dedim onun fotoğrafını kastederek. "İstesem seni dövermişim," diye sataştım ona. "Bir vursam uçarmışsın."

Güldü bu söylediğime. "Sen niye uçurmaya kaçırmaya başladın yine bir şeyleri?" diye sordu imalı bir sesle.

Gözlerime baktım gülümseyerek. "Sevgiden."

"Bak sen," dedi, saçlarımı sol omzundan iterek indirip yanağımı açığa çıkarırken. "Isırayım mı seni bir kere?" dedi tatlı tatlı. "Gözüm kalır sonra."

Tenimin ısındığını hissettim. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Basbayağı," dedi leyla leyla bakarken bana. "Küçük bir çocuk gibi sevesim var seni. Isırarak, sıkarak..." İçimde çok fena şeyler oluyordu. İmdat. Saçlarıma baktı sonra. "Bu saçlar nasıl bu hale geldi hakikaten?"

"Saçımı sıfıra vurmuşlar galiba, düz gelmiş sonra."

Kafasını iki yana salladı. "Yargılanmaları lazım."

"İyi değil mi bu hali?"

"Her halin iyi," dedi düşünmeden. "Ama kıvırcık halini de görmek isterdim."

Güneş ablanın maşası var mıydı acaba? *Hiç... Öylesine bir merak.*

"Isıracak mısın beni?" diye sordum merakla. Canı çekmişse yapabilirdi...

Gülümsedi. "Isırabilir miyim?"

"Olur," dedim, gözlerimi başka şeylerde gezdirirken. "Sen bayağı meraklısın beni yemeye zaten."

"Çok," diye onayladı beni. "Tek bir lokmasın benim için."

Gülümsedim elimde olmadan. Tek lokma falan da değildim. *Kolay lokma mıydım ben? Yok yaydı... Zordu biraz o. Dua etsin ona karşı yumuşaktım. Yoksa aslandım. Yapardım.*

Derin bir nefes aldı ve annesinin fotoğrafını cüzdanına kaldırdı. Cüzdanını da telefonumla birlikte çiçeklerimin yanına bıraktı ve bana döndü tamamen. Karnımda kıpırtılar gezindi. Cidden bugün tuhaf hissediyordum kendimi. Regl olduğum için hormonlarım mı ayağa kalkmıştı emin değildim ama alışık değildim bu hislere. Karnımda kıpırtıya sebep olan her kelebeği acilen kovmam lazımdı.

Sağ kolu belime sarılırken yüzüme eğildi. Kokusu ciğerlerime doldu, yanağımı öptü önce. Sonra da gerçekten yanağımı ısırdı. Gülümsemeden edemedim. Ardından ısırdığı yanağımı bir daha öptü. Dudakları çeneme, oradan boynuma kaydı. Kalbim hızlanmış, tenim ısınmaya başlamıştı.

Sağ elimi boynuna koydum istemsizce. Nefesim ağırlaşmıştı sanki. Onunla öpüşme isteğiyle dolup taştım. Çok daha fena şeyler geliyordu hatta aklıma. Ama muhtemelen Aral bu konuda hassastı. Zira yirmi dokuz yaşında uyuduğu ilk kadın bile bendim. Cinsellik konusunda ne düşündüğünü hiç bilmiyordum. Ben üzerine pek düşünmemiştim ve daha önce bir erkeği istediğim de olmamıştı. *O hariç...*

Aral geri çekildiğinde yutkundum. Onun da nefesi ağırlaşmıştı. Bana mı öyle geliyordu yoksa? *Lina. Kendine gel. Kendine gelebilirsin. Aslansın, yaparsın kızım.*

Boğazımı temizleyip önüme döndüm ve bacaklarımı kendime çekip altımda topladım, sonra da dizlerine yıkıldım. *Bence ben uyumalıydım. Evet. Uyuyacaktım şu an.*

"Ne oldu?" diye sordu keyifli bir sesle.

"Uykum geldi," dedim, yanağımı bacağına yaslarken. "Malum, sevgilim biriyle evlenince uykum kaçtı." Kaçmamıştı, uyumuştum hemen ama amaç Aral'ı ve kötü emellerimi püskürtmekti.

Parmakları saçlarımda gezindi. "Kedi gibisin."

"Hiç de değilim," diye itiraz ettim. Bacak boyu uzun olduğundan koltuktan daha yüksek olmasından faydalanarak bacağına sardım kolumu. Gitmesin ben uyurken bir yere.

"Öylesin," dedi saçlarımı okşarken. "Avlayacak, tavlayacak bir şey olmayınca sıcak bir yere kıvrılıp uyuyorsun hemen."

"Ben çok mu uyuyorum sanki?" diye söylendim.

"Benim yanıma uyku hallerinde geliyorsun hep," dedi, başparmağı yanağımı okşarken. "Uyanınca kaçıyorsun, uykun olunca bana geliyorsun."

"Kaçmıyorum," diye mırıldandım, gerçekten uykum gelirken. "Artık kaçmıyorum."

"Bana doğru kaçıyorsun."

"Evim yok benim," diye fısıldadım gözlerim kapanırken. "Benim evim, senin kolların."

Yanağımda dudaklarını hissettim. "Ev sensin," diye fısıldadı. Evimde, Aral'ın dizinde, dünyanın en huzurlu uykusuna yattım.

ARAL ÇAKIRCA

Lina dizlerimde uyurken onu sevemiyordum çünkü sağ elimi yakalamıştı karnının üzerinde. Parmaklarımı tutuyordu sıkıca. Sol eli de bacağıma sarılmıştı. Gitmeyeyim diye sıkıca tutuyordu sanki. Tutuklu kaldım, diyordum ona ama yine de önlemini alıyordu. Gülümsetti bu beni.

Altta kalmamak için elinden geldiğince bana karşılık vermesi ve bunu uyurken ya da uyanıkken yapması o kadar tatlıydı ki kalbime indirecekti bu kız bir gün. Attığı mesaj aklıma geldiğinde keyifle gülümsedim. Git, dediği için pişman olmuştu muhtemelen. Kapıyı kapattığı gibi telefonuna gitmişti sanırım, hemen mesaj atmıştı. Gülümsemem elimde olmadan büyüdü.

İç çektim. Uyansaydı da sevseydim biraz millet gelmeden. Kalabalık ailenin kötü yanı varmış. Sevgilini öpmek için bir yerlere çekmek gerekiyordu. Tenha alan kovalattıracaktı bu kız bana bu yaşımdan sonra. Neyse ki annesi sıcak bakıyordu evlenmesine, benim kim olduğumla ilgili de pek problemi yok gibiydi. Lina'yı ikna etmek kalıyordu geriye. Güvenini kırmazsam olur gibiydi. Bakarız, demişti. Bir hayvanlık yapmazsam sorun çıkmazdı muhtemelen.

Kafamı koltuğun sırtına yaslamış, gelecek planı yapıyor olmak o kadar uzaklaştığım bir durumdu ki şaşırdım kendime. Uzun zaman sonra

geleceğe dair bir plan yapıyordum. Bu hayat bana anı yaşamayı öğretmişti. *Her şeye hazırlıklı ol, andan zevk al, yarının garantisi yok.* Ama şimdi işler farklıydı. Lina gözlerimin içine baktığı sürece durum farklıydı. O gözlerime baktığında kendim için yaşama şevkim artıyordu. Yatırım yapasım geliyordu. Çocuklarım için hesap açasım ve birikim yapasım geliyordu. Bu konuyu Alpaslan abiyle konuşabilirdim aslında. Yatırımcıydı nasılsa. Gelecek için yatırım yapmak iyi olurdu. Alin'in okul yaşı geliyordu neredeyse. Batı'yı anaokulundan almak durumunda kalmıştık ama seneye o birinci sınıfa giderken Alin'i de iyi bir anaokuluna yazdırırdık, mümkünse aynı okulda okurlardı. Celina Hanım inşallah daha iyi olurdu o zaman. Anladığım kadarıyla agorafobisi vardı. Tedavi olması için uğraşır, hatta mesleğini yapmaya teşvik ederdik. Lina zaten okuluna devam ederdi. Kadir abi...

Yutkundum. İşte asıl sorun orada başlıyordu. Kadir abi neredeydi, ne yapıyordu, ne amaçlıyordu; aklım almıyordu. On beş şubattı son konuştuğumuzda, sözde ölü bedeni ortaya çıkmadan dört gün öncesi.

"Bana bir şey olursa Lina sana emanet Aral," demişti bana.

"O ne demek abi," demiştim. İçime kötü bir his çökmüştü. *"Kim olduğunu mu anladılar?"* diye sormuştum.

"Henüz değil," demişti. *"Çok daha büyük bir şeyin içindeyiz Aral. Babanı uzak tut Lina'dan."*

Hiçbir şey anlamamıştım. Başlarda babamın ona zarar vermesinden endişe ediyor sanmıştım ama sonra babamla Lina bir araya gelmişti bir şekilde ve babam ona, "Kızıl Tilki," diye seslendiğinde her şeyin rengi değişmişti. Bu terime içinde büyüdüğüm aileden ve Kadir abiden ötürü çok bilgim olmasa bile aşinaydım. Kadir abi hiçbir zaman detay vermezdi ama Lina'nın bu örgüt tarafından eğitilmeye çalışıldığını ve Kadir abinin onu seneler sonra kurtarabildiğini biliyordum. Babam ona Kızıl Tilki, diyene kadar onların yapmış olabileceğine ihtimal vermemiştim. Küçükken o örgüt tarafından kaçırıldığından beri Lina'nın hasarlı bir hafızası vardı. Zihni ile oynandığı için tetiklenirse silebiliyordu bazı şeyleri. Nasıl oluyordu, neye göre oluyordu, detaylarıyla bilmiyordum ama zihni kendini korumak için bir savunma mekanizması geliştirmişti. Sakin bir hayat yaşayıp tetiklenmediği sürece sorun yoktu. Travmatik olaylar çok tetikliyordu onu. Tıpkı bizim başımıza gelen olay gibi...

Beni bıçakladıktan iki gün sonra gözlerimi açtığımda beni seven herkes oradaydı ama Lina yoktu. Afallamıştım başta. Hatta içerlemiştim

gelmemiş olmasına ama sonra utanıyor olabileceğini düşünmüştüm. Yüzüme bakamıyordur belki, diye düşünmüştüm ilk. Kürşat'ı da sıkı sıkı tembihlemiştim, Şahin'e bile söylemeyecekti bunu Lina'nın yaptığını. Sarhoşun biri yanımdan geçerken takmıştı bıçağı sonra da kaçmıştı. Bu kadardı olay. Şahin yememişti ama kurcalar diye Kürşat ve Kadir abi temizlemişti her şeyi sonra. Hastaneden çıktığım gibi onu görmeye gidememiştim. Herkes diken üstündeydi, iyi olduğuma ikna etmem gerekmişti herkesi.

Kadir abiyle her istediğimizde telefonda konuşamazdık yakınlığımız çok göze batmasın diye. Ama beni birkaç kez aramış, halimi hatırımı sormuştu. Bir aramasında dayamayıp Lina'yı sorduğumda, "Hatırlamıyor," demişti sıkıntılı bir sesle. İlk başta sevinmiştim yaptığı şey onu çok üzdüğü için. Elinde de değildi yaptığı şey, Kadir abi kısaca özetlemişti durumu bana. Birtakım koşullanmadan ötürü belli bir frekansa tepki veriyordu Lina ve Kadir abi bu koşullanmaları söndürmeye çalışıyordu epeydir. Ama çok da başarılı olamamıştı sanıyorum ki.

"O günü hatırlamaması iyi aslında," demiştim Kadir abiye. Ne yaşadığından zerre fikrim olmadan teselli etmeye çalışıyordum.

"Seni tamamen hatırlamıyor Aral," demişti Kadir abi sonra. "Sana dair hiçbir şeyi hatırlamıyor."

O anı hiç unutmuyordum. İlk başta inanamamıştım pek. İnanılmaz gelmişti. Tıp da okusan bir insanın bir anda yalnızca sana dair bir şeyleri silebileceği mümkün gibi gelmiyordu.

"Tekrar tanışmanız da tetikleyebilir onu. Zihnini üst üste buna maruz bırakmak iyi değil onun için de."

Anlıyordum. Ama inanamıyordum. Görmek istemiştim. Lina'nın karşısına geçmek ve gözlerinde hiç kimse miyim görmek istemiştim. Beni görünce bana gülümsemeyecek miydi gerçekten? Kalkıp gitmiştim okuluna. Kuzey'i alma bahanesiyle hava almış olurum, demiştim evdekilere de. Kürşat sürüyordu arabayı. Ölüm sessizliği vardı arabada. Anlıyordu bir şeyler olduğunu. Yıllardır arkadaştık. Şahin'den daha çok yan yanaydık onun işinden ötürü. Her tepkime şahit oluyordu belki de.

"Unutmuş Lina," demiştim yolu izlerken. Hâlâ inanamıyordum buna.

"Nasıl yani?" diye sormuştu Kürşat. "Her şeyi mi?"

"Beni," demiştim. "Sadece beni..."

Bir insan için bu kadar var olmak isterken onun için yalnızca benim yok olmam, hayatın bana en kötü şakasıydı sanki.

Kürşat'ın küfrettiğini işitmiştim. Kampüse geldiğimizde o da benimle girdi. Yaramdan ötürü bir de üzüldüğümden tansiyonum düşer sanıyordu herhalde. Kalp kırıklığından ölecek değildim halbuki. Kaderimde o kalbi on bir ay taşımak vardı göğsümde.

Kampüse girdiğimizde kafayı yemiş gibi katlarda Lina'yı aradık. Telefonla arayamıyordum. Numarası vardı ama aradığımda, "Kimsiniz?" diye açmasından ödüm kopuyordu. Üstelik numarası da değişmişti muhtemelen önlem olsun diye.

Kürşat'la aradım taradım, Lina'yı gittim ilk gördüğüm yerde buldum. Kütüphanedeydi. Ders çalışıyordu. Ellerinde sargı bezleri vardı. Ne olmuştu ellerine, hiçbir fikrim yoktu. En son bir şeyi yoktu ellerinin titreyişlerden ve benim kanımdan başka. Yutkunmuş ve bir kadına aynı yerde ikinci kez tutulmuştum. Kaçmamıştım ama bu sefer. Üstüne yürümüştüm. O sırada o da toparlanmıştı. Çıkmıştı kütüphaneden. Bana doğru yürüdü. Ona doğru yürüdüm, bakışlarını yerden kaldırdı, birkaç saniyeliğine çarptı gözlerimiz birbirine ve Lina gözlerime neredeyse hiç bakmayıp bakışlarını yere çevirdi, öylece geçip gitti yanımdan. Kürşat da ben de öylece kalakaldık. Lina'nın beni unutmasıyla bir tokat gibi yüzleştim.

Kadir abi onu tetikleyecek bir şey yapma, demişti. Uzak durmuştum ben de. Sonra da ölmeden üç gün önce babanı da uzak tut, demişti, kendin de uzak dur, demekti bu dolaylı yoldan. Onu da yapmıştım. Lina tek başına gömerken babasını, her şeye rağmen gidecektim, gitmiştim de ama Kürşat izin vermemişti yanına gitmeme. İkna etmişti beni. Her şey daha kötü olur, sebebi sen olursun, taşıyamazsın, demişti. Kırık kalp taşımaya alışıyor insan, sevdiğinin kırığını taşıyamıyor ama batıyor her yerine.

Derin bir nefes aldım elimi tutan elini hafifçe okşarken. Ama zaman onu bana getirmişti işte. Bir şekilde yine bir araya gelmiştik ve sebebi yine Kadir abiydi. Kızıl Tilki, dedikleri o kadın şimdi bir kedi gibi dizimde yatıyordu. Ne tilkiydi ne canlı bomba ne de başka bir şey. Lina'ydı benim için yalnızca. Benim güzel sevgilimdi ve ailemi kurtarmayı nasıl istiyorsam onu da bu bataklıktan kurtarmayı istiyordum.

Kapı sesi beni derin düşüncelerimden çekip aldı. Başımı geriye yatırıp kimin geldiğini görmeye çalıştım. Ablamdı. O da hamile

olduğundan sık sık kestiriyordu. Hastaneden gelince uyumuştu hemen ama çok sürmemişti. Yanımıza gelirken yaklaştıkça Lina'nın dizimde uyuduğunu gördü ve yüzü aydınlandı bariz bir şekilde. İlişkimizin gerçek olduğunu söylememiştim henüz ama benim ilgim olduğunun farkındaydı zaten, biliyordum. Aklınca Lina'yı bana tavlamaya çalışıyordu o da.

Yavaşça çapraz koltuğa otururken dudaklarında mutlu ve imalı bir gülümseme vardı.

"Aral," diye fısıldadı.

"Söyle canım," dedim dudaklarımda bir gülümseme ile.

"Doğru mu anlıyorum şu an?" derken sesini alçalttı, Lina'yı uyandırmak istemediği belliydi. "Sen çiçek falan alınca da bir şüphelendim zaten ama bu çok daha anlamlı."

Kafamı salladım. İçimde çocuk gibi heyecan vardı. Cidden bu kız beni on sene gençleştiriyordu en az ve bu, beni ondan genç yapardı.

"Hatırlıyor musun çok fazla içtiğim sene bir gün gelip ben içmeyi bıraktım, demiştim," dedim ablama bakarken.

Gözlerine hüzünden bir perde çekilirken kafasını salladı.

"Bundan üç sene önce bir doğum gününe gitmiş sonra da geri gelmiştim eve. Beni görünce ne oldu Aral, çarpılmış gibisin, demiştin?"

Kafasını salladı yine, gözlerinde meraklı ve şaşırmış parıltılar vardı.

"İki sene önce sonbaharda, gelmiştin hani yanıma, âşık mı oldun sen, diye... Ben de oldum, demiştim."

"Hadi canım," dedi ablam şaşkınca. "Aral," dedi sonra şaşkınlıkla. "Hatta ellerinizin fotoğrafı olan kız," deyip Lina'ya baktı. "Lina mı gerçekten?"

Kafamı salladım. Bunu ablama anlatabildiğim ve bunu anlatırken Lina dizlerimde uyduğu için müthiş huzurlu hissediyordum o an.

"Sen Lina'yı çok uzun zamandır tanıyorsun o zaman?"

Kafamı salladım. "Peki Lina?" diye sordu merakla. "O da mı öyle? Siz yeni tanışmamış mıydınız?"

"O benimle yeni tanıştı," diye açıkladım.

Ablama günlerce hastanede ağlamanın sebebi Lina'nın bana bıçak takması ama bunu isteyerek yapmıyor, zira sonra unuttu beni, diyemezdim. Hem ona karşı bir önyargısı oluşabilirdi ve bunu asla istemezdim hem de Lina mümkünse bunu bilsin istemiyordum. Hatırlasın istemiyordum. Tahminlerime göre henüz hatırlamamıştı da. Onu

olduğundan sık sık kestiriyordu. Hastaneden gelince uyumuştu hemen ama çok sürmemişti. Yanımıza gelirken yaklaştıkça Lina'nın dizimde uyuduğunu gördü ve yüzü aydınlandı bariz bir şekilde. İlişkimizin gerçek olduğunu söylememiştim henüz ama benim ilgim olduğunun farkındaydı zaten, biliyordum. Aklınca Lina'yı bana tavlamaya çalışıyordu o da.

Yavaşça çapraz koltuğa otururken dudaklarında mutlu ve imalı bir gülümseme vardı.

"Aral," diye fısıldadı.

"Söyle canım," dedim dudaklarımda bir gülümseme ile.

"Doğru mu anlıyorum şu an?" derken sesini alçalttı, Lina'yı uyandırmak istemediği belliydi. "Sen çiçek falan alınca da bir şüphelendim zaten ama bu çok daha anlamlı."

Kafamı salladım. İçimde çocuk gibi heyecan vardı. Cidden bu kız beni on sene gençleştiriyordu en az ve bu, beni ondan genç yapardı.

"Hatırlıyor musun çok fazla içtiğim sene bir gün gelip ben içmeyi bıraktım, demiştim," dedim ablama bakarken.

Gözlerine hüzünden bir perde çekilirken kafasını salladı.

"Bundan üç sene önce bir doğum gününe gitmiş sonra da geri gelmiştim eve. Beni görünce ne oldu Aral, çarpılmış gibisin, demiştin?"

Kafasını salladı yine, gözlerinde meraklı ve şaşırmış parıltılar vardı.

"İki sene önce sonbaharda, gelmiştin hani yanıma, âşık mı oldun sen, diye... Ben de oldum, demiştim."

"Hadi canım," dedi ablam şaşkınca. "Aral," dedi sonra şaşkınlıkla. "Hatta ellerinizin fotoğrafı olan kız," deyip Lina'ya baktı. "Lina mı gerçekten?"

Kafamı salladım. Bunu ablama anlatabildiğim ve bunu anlatırken Lina dizlerimde uyduğu için müthiş huzurlu hissediyordum o an.

"Sen Lina'yı çok uzun zamandır tanıyorsun o zaman?"

Kafamı salladım. "Peki Lina?" diye sordu merakla. "O da mı öyle? Siz yeni tanışmamış mıydınız?"

"O benimle yeni tanıştı," diye açıkladım.

Ablama günlerce hastanede ağlamanın sebebi Lina'nın bana bıçak takması ama bunu isteyerek yapmıyor, zira sonra unuttu beni, diyemezdim. Hem ona karşı bir önyargısı oluşabilirdi ve bunu asla istemezdim hem de Lina mümkünse bunu bilsin istemiyordum. Hatırlasın istemiyordum. Tahminlerime göre henüz hatırlamamıştı da. Onu

rahatsız eden bir şeyler hatırlıyor gibiydi ama benimle olan olayını hatırlamıyordu. Ben Lina ile yeniden tanışmaya ve kalbini kazanmaya razı olmuştum. Lina hatırlarsa yine o kötü ruh haline girme potansiyeli vardı ve en önemlisi kendisini suçlayıp benden kaçar diye endişe ediyordum.

Ablam oturduğu yerden kalkıp çiçekleri, cüzdanımı ve Lina'nın telefonunu kalktığı koltuğa kaldırıp yanıma oturdu. Kolumu açtım, gülümseyerek yanıma oturup yanağıma bir öpücük bıraktı. "Çok sevindim," deyip başını göğsüme yasladı. "O kadar hak ediyorsun ki mutlu olmayı... Nasıl sevindim anlatamam." Gözleri doldu. Hamile olduğundan duygusaldı biraz bu aralar. Sinirleri de yıpranmıştı. "Lina'nın da seni sevmesine, o güzel kalbinin hak ettiğini bulmasına çok sevindim," dedi, gözlerini makyajını bozmadan silmeye uğraş göstererek. Eğilip saçlarından öptüm ablamı.

"Teşekkür ederim."

"Keşke annem de görse bunları," diye mırıldandı üzgün bir sesle. "İkinci çocuğuma hamileyim ama o ilk torununu bile görmedi. Senin çok sevdiğin bir sevgilin var. Mesela... Duysa çok sevinirdi."

Onu teselli etmek isteyerek sırtını okşadım nazikçe. "Babam Melek'i çok seviyor, eminim bahsediyordur anneme. Fotoğraflarını da göstermiştir." Yutkundum sonra. Dilimi dudaklarımda gezdirdim. Lina'ya baktım. Babam onu anneme benzetene kadar Lina'nın içinde olduğu duruma uzaktan bakınca ne kadar anneme benzediğini ben de fark etmiştim ve bu beni çok öfkelendirmişti. Çünkü ben babam gibi değildim ve Lina'ya kimsenin benim ya da ailesi yüzünden zarar vermesine izin vermezdim. Ablamın dediğine de gelince... Evet. Annem onu tanısa çok severdi ve ben o an dünya dursun isterdim.

"Bazı insanlar böyle yaşar," diye mırıldandım.

"Bu teselliyi hiç sevmiyorum," diye söylendi ablam. "Berbat günlerimizi hatırlatıyor bana."

"Geçti ama hepsi," dedim saçlarını okşayıp. "Üzülecek konu bulma kendine. Enişte Bey bana keser hesabını sonra."

Bu söylediğim ablamı gülümsetti. "Enişte Bey sana hesap kesebilir mi ya acaba?" dedi kıkırdayarak. "Hâlâ Alpaslanlar beni istemeye geldiğinde tüm misafirleri beyefendi gibi karşılayıp en son Alpaslan kaldığında kapının önünde dikilip dakikalarca dik dik baktığını hatırlayıp hatırlayıp gülüyorum."

"Devlet gibi saklamasaydın kimliğini adamın önceden bir araştırırdık," dedim ben de. "İlk kez gördüğümüz adama ablamızı emanet etmiyoruz her gün."

Kıkırdadı sessizce. "Neyse ki Lina'nın ne abisi var ne de erkek kardeşi. Alin'i de tavlamışsın zaten. Ayal'cığım aşağı Ayal'cığım yukarı."

Gülümsedim keyifle. "Benden mi bahsediyor?"

Kafasını salladı. "Ohoo," dedi elini sallayarak. "Batı ile bazen en çok hangimizin abisi diye yarışıyorlar. Öyle tatlılar ki... Az önce sakalların varken onu öpmeyeceğini söylediği için tıraş olduğunu söylüyordu Batı'ya."

Burnumdan güldüm ablamın dediğine. "Kısmen haklı," diye onayladım. Ablası da etkiliydi tabii ama bu fikri aklıma Alin düşürmüştü benim de.

"Çok tatlı ya," dedi ablam. "Lina çok genç ama dört yaşında bir çocuğu var sayılır. Tek başına büyütmüş Alin'i. Babası çalışırken annesi hastanedeymiş genelde. Sana çok benziyor."

Kafamı salladım. Öyleydi.

"Çok olgun," dedim, bundan çok da memnun olmayarak.

Bu sabah ben evdeki en küçük dördüncü kişiyim, dediğinde bu farkındalıkla şaşırmıştım epey. Kuzey ve Güney'den küçük olması inanılmaz gelmişti. Bana kalsa Ekin'den bile büyüktü Lina. Öyle hissettiriyordu. Deniz'den küçüktü evet ama diğerlerinden kesinlikle daha olgundu. Hele kafasının içi... Zehirdi. Zehir gibi bir kadındı. Özgüvenini bu kadar zedelememiş, hayata olan hevesini bu kadar kırmamış olsalar şu an belki de bambaşka yerlerdeydi. Ama buna da şükürdü. En azından benim yanımdaydı.

"Çok," diye onayladı beni ablam. "Çok da güzel, maşallah."

"Öyle," diye onayladım onu.

"Sevgilisini de övermiş," dedi çocuk sever gibi.

Gülümsetti bu tavrı beni. "Övmek değil bu, bir gerçeği dile getirmek. Erdem yani."

Yanağımı okşadı. "Erdem kelimesi en çok sana yakıyor."

"Estağfurullah."

"Öyle öyle. Olanı söylemek bir erdem," diye iade etti bana lafımı.

Sonra da gülümseyerek kalktı yanımdan. Saçlarıma dokundu.

"Bakayım akşam yemekte ne var... Canım acayip şarap çekiyor ya, üzüm suyu içeceğim gidip."

"Bekletilmişini içme de," dedim alayla.

"İçmem içmem," dedi gülerek.

O bizi yine yalnız bıraktığında sol elimle saçlarına dokundum. Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi.

"Gelin, diye götüreyim mi seni anneme?" Lina bunu duysa yüzünün alacağı ifadeyi hayal ederek gülümsememi genişlettim. "Sana aldığım ilk elbise beyaz," diye mırıldandım. "Totem mi yapsam alacağım ikinci beyaz elbise gelinlik olsun diye?"

Hiç de inanmazdım böyle şeylere ama âşık olmak tuhaf bir şeydi. Geçen gün burç uyumumuzu okurken de bu gerçekle yüzleşmiştim. İnanmadığın şeylerde kendi karşılığını merak ediyordu insan.

Derin bir nefes aldım. Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Uyumak yoktu aklımda, normalde de uyuyamazdım ama Lina yüzünden uyuyakaldım.

LİNA KARA

Akşam yemeği için uyandırmıştı Aral beni. Regl olduğumda tüm gün uyumak alışıldık bir durumdu benim için ama bu kez ağrısız ve deliksiz uykulara düşmüştüm. Bu yüzden vücudumun inanılmaz rahatladığını hissediyordum. İyi gelmişti hayatımı minimumda düşünüp anı yaşamaya fırsat vermek. Keşke hep böyle olsaydı...

Hâlâ arsız gibi esnerken Aral omzu üzerinden başını bana çevirip gülümsedi. "Uykucu."

İnkâr edemedim bu kez. Çünkü öyleydim bugün. Arka kapıyı açmadan önce adımları durdu. Sağ elimde çiçeklerimi tutuyordum. Çok güzellerdi. Bir vazo bulmak istiyordum. *Hemen ölmesinler...*

Aral sol elimi dudaklarına götürüp elime incelikle bir öpücük bıraktı. "Burada bırakıyorum elini, annen içeride oturuyor."

Bu söylediği gülümsetti beni. "Çok incesiniz beyefendi."

Gülümsedi bana. Kapıyı açtığında ilk ben çıktım. O da peşim sıra çıktı. Salondan kalabalık sesler geliyordu. Merakla ona baktım.

"Şahinleri, Mehmet Ali'yi falan çağırmıştım yemeğe. Yemek yer, sohbet ederiz dedim."

Kendimi garip hissettim. Benim ailem, onun ailesi ve arkadaşları toplanıp yemek yiyecek ve vakit geçirecekti. Sanki kendi aramızda ilişkimizi kutluyor gibiydik ve bence Aral da böyle hissediyordu.

Gülümsedim içtenlikle. "Güzel düşünmüşsün."

"Balın da gelecekti," dedi saçlarımı omzumdan aşağı iterken. "Arkadaş olursunuz belki..."

Bana arkadaş bile buluyordu. Sevimliydi. "Olur," diye onayladım onu uslu bir çocuk gibi.

"Üstünü değiştirecek misin?"

"Pantolon giyeceğim," dedim. Taytımla da çok rahattım ama misafir gelince bir toparlanası geliyordu insanın.

Kafasını salladı anladım, der gibi. Dili dudaklarında gezindi. Bir şey diyecek ama diyemiyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum gözleri *crop* hırkamda gezinirken. Dudaklarım alayla kıvrılmıştı elimde olmadan. *Crop*'tan mı şikâyetçiydi? "Beğenmedin mi?"

"Yok," dedi anında. "Beğendim."

LİNA KARA

Akşam yemeği için uyandırmıştı Aral beni. Regl olduğumda tüm gün uyumak alışıldık bir durumdu benim için ama bu kez ağrısız ve deliksiz uykulara düşmüştüm. Bu yüzden vücudumun inanılmaz rahatladığını hissediyordum. İyi gelmişti hayatımı minimumda düşünüp anı yaşamaya fırsat vermek. Keşke hep böyle olsaydı...

Hâlâ arsız gibi esnerken Aral omzu üzerinden başını bana çevirip gülümsedi. "Uykucu."

İnkâr edemedim bu kez. Çünkü öyleydim bugün. Arka kapıyı açmadan önce adımları durdu. Sağ elimde çiçeklerimi tutuyordum. Çok güzellerdi. Bir vazo bulmak istiyordum. *Hemen ölmesinler...*

Aral sol elimi dudaklarına götürüp elime incelikle bir öpücük bıraktı. "Burada bırakıyorum elini, annen içeride oturuyor."

Bu söylediği gülümsetti beni. "Çok incesiniz beyefendi."

Gülümsedi bana. Kapıyı açtığında ilk ben çıktım. O da peşim sıra çıktı. Salondan kalabalık sesler geliyordu. Merakla ona baktım.

"Şahinleri, Mehmet Ali'yi falan çağırmıştım yemeğe. Yemek yer, sohbet ederiz dedim."

Kendimi garip hissettim. Benim ailem, onun ailesi ve arkadaşları toplanıp yemek yiyecek ve vakit geçirecekti. Sanki kendi aramızda ilişkimizi kutluyor gibiydik ve bence Aral da böyle hissediyordu.

Gülümsedim içtenlikle. "Güzel düşünmüşsün."

"Balın da gelecekti," dedi saçlarımı omzumdan aşağı iterken. "Arkadaş olursunuz belki..."

Bana arkadaş bile buluyordu. Sevimliydi. "Olur," diye onayladım onu uslu bir çocuk gibi.

"Üstünü değiştirecek misin?"

"Pantolon giyeceğim," dedim. Taytımla da çok rahattım ama misafir gelince bir toparlanası geliyordu insanın.

Kafasını salladı anladım, der gibi. Dili dudaklarında gezindi. Bir şey diyecek ama diyemiyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordum gözleri *crop* hırkamda gezinirken. Dudaklarım alayla kıvrılmıştı elimde olmadan. *Crop*'tan mı şikâyetçiydi? "Beğenmedin mi?"

"Yok," dedi anında. "Beğendim."

Beğenmemiş olsaydı da kendi bilirdi çünkü zaten bu ona olmazdı. Ama beğenmesi iyiydi, ben de beğeniyordum giyerken.

"Beğendim de..." dedi açıklama yapmaya hazırlanır gibi. "Haddim de olmayarak sadece meraktan soruyorum." Gülümsemem genişledi. Neyi merak ediyordu acaba? "Bunun içinde bir şey var değil mi? Yani her şey bu üç düğmeye bağlı değil?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ciddi olmalıydım. Gözlerimi kıstım. "Sutyen takıp takmadığımı mı soruyorsun bana şu an?"

"Sadece meraktan," diye üstüne bastı. "Haddime değil tabii."

Çok tatlıydı. "Sutyen takmasam belli olurdu bence?" dedim gözlerine bakarak. Onunla uğraşmak yeni hobimdi artık, evet.

"Evet, farkındayım onun," dedi dili dudaklarında gezinirken. Sabrını sınıyordum galiba. "Yine de teyit etmek istedim. Üç düğme çok kritik."

Kendimi tutamadım daha fazla. Kıkırdayarak gülmeye başladım. "Nasıl açılabilir ki üç düğme? Çıtçıt olsa neyse de..."

"Açılabilir gayet," diye savundu düşüncesini. Gayet kelimesini diline pelesenk eden bendim sanırım. "Kopar falan..."

"Koparan olmazsa sanmıyorum," diye ileri gittiğimde kaşları çatıldı.

"Sen bilinçaltıma bir şeyler mi işliyorsun Lina?"

"Yoo," dedim omuz silkerek odama doğru dönerken. "Ne münasebet?"

"Bak ya," dedi arkamdan. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

Gülümsedim ama cevap vermedim ona. Çiçeklerimi şimdilik masaya bırakıp sabah çıkardığım pantolonumu geçirdim üzerime.

Salona gittiğimde gerçekten kalabalık bir ortam vardı. Şahin ve Mehmet Ali gelmişti. Kürşat da buradaydı. Alpaslan abi ile verandadalardı, orada mangal yakmışlardı ve Aral duruyordu başında. Deniz, Kuzey, Güney ve Doğu mutfak kısmındaydı.

Güneş abla, annem, çocuklar, Balın ve benim yaşlarımda tanımadığım bir kadın da sohbet ediyordu. Gelen son kişi olduğum için biraz utanç duydum. Assolist gibi sonradan geliyordum.

Balın beni görünce ayağa kalktı benimle görüşmek isteyerek. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Nasılsın Lina?" diye sorduğunda gülümsedim ben de ona. "İyiyim, hoş geldin," dedim kendimi ister istemez ev sahibi gibi hissederek. Bana açtığı kolları arasına girerken garipsedim bu durumu çünkü alışık olduğum bir durum değildi. "Sen nasılsın?"

"Ben de çok iyiyim," dedi ayrılırken birbirimizden.

Beğenmemiş olsaydı da kendi bilirdi çünkü zaten bu ona olmazdı. Ama beğenmesi iyiydi, ben de beğeniyordum giyerken.

"Beğendim de..." dedi açıklama yapmaya hazırlanır gibi. "Haddim de olmayarak sadece meraktan soruyorum." Gülümsemem genişledi. Neyi merak ediyordu acaba? "Bunun içinde bir şey var değil mi? Yani her şey bu üç düğmeye bağlı değil?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ciddi olmalıydım. Gözlerimi kıstım. "Sutyen takıp takmadığımı mı soruyorsun bana şu an?"

"Sadece meraktan," diye üstüne bastı. "Haddime değil tabii."

Çok tatlıydı. "Sutyen takmasam belli olurdu bence?" dedim gözlerine bakarak. Onunla uğraşmak yeni hobimdi artık, evet.

"Evet, farkındayım onun," dedi dili dudaklarında gezinirken. Sabrını sınıyordum galiba. "Yine de teyit etmek istedim. Üç düğme çok kritik."

Kendimi tutamadım daha fazla. Kıkırdayarak gülmeye başladım. "Nasıl açılabilir ki üç düğme? Çıtçıt olsa neyse de..."

"Açılabilir gayet," diye savundu düşüncesini. Gayet kelimesini diline pelesenk eden bendim sanırım. "Kopar falan..."

"Koparan olmazsa sanmıyorum," diye ileri gittiğimde kaşları çatıldı.

"Sen bilinçaltıma bir şeyler mi işliyorsun Lina?"

"Yoo," dedim omuz silkerek odama doğru dönerken. "Ne münasebet?"

"Bak ya," dedi arkamdan. "Sen çok yaramaz bir kedisin."

Gülümsedim ama cevap vermedim ona. Çiçeklerimi şimdilik masaya bırakıp sabah çıkardığım pantolonumu geçirdim üzerime.

Salona gittiğimde gerçekten kalabalık bir ortam vardı. Şahin ve Mehmet Ali gelmişti. Kürşat da buradaydı. Alpaslan abi ile verandadalardı, orada mangal yakmışlardı ve Aral duruyordu başında. Deniz, Kuzey, Güney ve Doğu mutfak kısmındaydı.

Güneş abla, annem, çocuklar, Balın ve benim yaşlarımda tanımadığım bir kadın da sohbet ediyordu. Gelen son kişi olduğum için biraz utanç duydum. Assolist gibi sonradan geliyordum.

Balın beni görünce ayağa kalktı benimle görüşmek isteyerek. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Nasılsın Lina?" diye sorduğunda gülümsedim ben de ona. "İyiyim, hoş geldin," dedim kendimi ister istemez ev sahibi gibi hissederek. Bana açtığı kolları arasına girerken garipsedim bu durumu çünkü alışık olduğum bir durum değildi. "Sen nasılsın?"

"Ben de çok iyiyim," dedi ayrılırken birbirimizden.

O sırada tanımadığım kadın da kalktı. "Yasemin, Şahin'in kız kardeşi," diye tanıştırdı Balın. Gözleri aynı abisiydi gerçekten.

"Memnun oldum," dedi sevecenlikle. Şahin gibi sıcakkanlı birine benziyordu. "Abim çok bahsetti senden. Beni de getirsin diye yapıştım ona."

Birinin benimle tanışmak için şartları zorlaması o kadar garipti ki bir an ne diyeceğimi bilemedim.

"Memnun oldum," diye bildim yalnızca.

Garip biri olduğumu düşünmesinden endişe edecekken Yasemin bana sarıldı. "Aral abimle çok yakışıyorsunuz," diye fısıldadı kulağıma. Sonra da diğer taraftan sarıldı. "En büyük *shipperınız* benim."

Neyimizmiş?

"Teşekkür ederim," dedim, iyi bir şeyden bahsediyordu sanırım. *Shiplemek*, yakıştırmaktı yanlış bilmiyorsam.

Kıkırdadı. "Aral abi hakkında gizli bilgi sızdırırım, söz," diye fısıldadı Güneş abla duymasın diye ağzını kapatarak.

Bu beni gülümsetti. Söylediği şeyden ötürü değil, Şahin de tanıştığımızda aynı şeyi kastettiği için.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

Balın ve Yasemin'in ortasına oturdum. Sohbet edildi ve ben de kendimce katılmaya gayret ettim. Aral, Balın ile arkadaş olmamı istiyordu zaten, Yasemin'le de olayım isterdi muhtemelen. O, insanlardan anlıyordu. O sevmişse ben de severdim. İnsan ilişkilerimi güçlendirmem iyi olurdu.

Sohbet arasında bir anlığına gözlerim Aral'a kaydığında onunla göz göze geldik ve kalbimin ritmi yine birbirine dolandı. Gülümsedi bana ve göz kırptı. Gülümsedim ona içtenlikle. Hatta farkında olmadan iç çektim ve bunu fark edince yakalanmış mıyım diye önüme dönüp çaktırmadan baktım herkese. Neyse ki yakalanmamıştım. Halim hal değildi. Bu regl hemen bitmeliydi.

Etler hazır olduğunda biz üç kız ayaklanıp sofranın kurulmasında erkeklere yardım ettik. Bir sofra kurmanın bu kadar iyi ve huzurlu hissettireceğini bilmezdim. Herkes gülüşüyor, sohbet ediyor, hep bir ağızdan konuşuyor ama herkes her şeyi anlıyordu. Bir uğultu ve neşe hâkimdi, bu ortam o kadar yabancı ama bir o kadar da ait hissettiriyordu ki duraksıyordum ikide bir. İnanamıyordum şu an yaşananlara sanki. Bu mutluluğa her an bir darbe vurulacakmış korkusu yokluyordu kalbimi.

Televizyonda iftar reklamlarını izlerken sürekli özendiğim ve yirmi iki sene boyunca hiç oturmadığım kadar büyük kalabalık bir masaya oturdum. Çakırcalar da kalabalıktı -en sevdiğim kalabalıktı- ama şimdi daha da kalabalıktık. Eş dost vardı sofrada. Çok güzel bir his veriyordu. Et yemeyi sevmeyen ben et bile yemiştim, iştahım açılmıştı resmen.

Alin de çok eğleniyordu ve onun da böyle bir ana şahitlik etmesine çok sevindim. Keşke hatırlayabilecek olsaydı büyüdüğünde... Kimseye fark ettirmeden birkaç fotoğraf ve video çekmeyi başarmıştım neyse ki. Alin büyüyünce izletirdim, üzülmezdi. Aral yanımda oturduğu için maalesef çaktırmadan onu çekemiyordum. O biraz kötü olmuştu.

Şakalar yapıldı, sohbetler edildi. Sofra toplandı ama masadan kalkılmadı. Çay içip sohbet etmeye devam ettik. Alpaslan abiyle oturup sohbet etme fırsatımız çok olmamıştı ama şimdi sohbet ederlerken ne kadar zeki ve mütevazı bir kişiliği olduğunu anlayabiliyordum. Görünüşünün aksine konuşkan da biriydi. Aral ile sürekli konuşuyorlar ve birbirlerine sataşıyorlardı. Bu gülümsetiyordu beni.

Sustuğu, konuşmayı beceremediği için insanları gözlemleyip hakkında ne düşündüklerini anlamaya alışmış biri olarak beni bu akşam çok şaşırtan bir şey fark etmiştim. Kürşat'ın Yasemin'e olan bakışlarını... Ne kadar doğruydu emin değildim, sevgiden falan da çok anlamazdım, Aral ile öğreniyordum ama Kürşat'ın gözlerinde Aral'ın bana baktığı gibi bir şey yakalamıştım Yasemin gülerken. Hayranlık gibiydi sanki. İç çekmek gibiydi. Sanırım hoşlanıyordu ondan. Acaba Aral biliyor muydu bunu? Şahin bir şey der miydi? Yasemin de seviyor muydu onu?

Kürşat'la göz göze geldiğimizde ona neden baktığımı bilmiyordu. Gülümsedi bana hafifçe. Ben de ona gülümsedim. Kürşat'ı tam olarak tanımıyordum ama tanıdığım kadarıyla iyi bir adamdı. O da sayıyorsa beni arkadaştan en iyi arkadaşlarımdan biri, diyebilirdim. Dert anlatılabiliyordu, çok cevap vermiyordu ama iyi bir dinleyici ve teselli ediciydi. Gerçek biriydi, sahteliği yoktu. Bir yalanına denk gelmemiştim, çok konuşmuyordu ama suskun da değildi. İyiydi yani bence. Biraz da kendime benzetiyordum başlarda onu. Sessiz falan diye... Ama konuşması gereken yerlerde susmuyordu. Bu akşam da öyleydi. Gayet sohbet ediyorlardı.

Çocuklar salonda oyun oynarken Alin'in yerine Balın geçmişti. Benimle sohbet etmek istediğini anlayarak ben de ilgiyle hafifçe gülümsemiş ve ona dönmüştüm.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu hafifçe gülümseyerek.

"İyi gidiyor," dedim, Aral ile aramızdaki şeyi sorduğunu bilerek. "Güzel her şey."

"Belli," dedi sıcak bir tebessümle. "Son görüşmemizden bu yana havan bile değişmiş. Sevgi insana iyi geliyor gerçekten."

Öyle mi olmuştu? O gün Aral'a bozuktum benden kaçıyor diye ama şimdi gerçekten sevgilimdi. Hemen yansıyor muydu insana ruh hali? Güneş abla da bugün aynı şeyi söylemişti. Aral bence sihirbazdı.

"Öyle sanırım," diye mırıldandım.

"Aral'ın da havası değişmiş," dedi kısık bir sesle. "Yani gülüşü bile değişmiş adamın. Daha çok gülüyor gibi. Gülmek için sebebi var gibi."

Öyle miydi? Aral bana gülümserdi zaten genelde ve hepsi içten olurdu. Ama sohbetlerine çok vâkıf değildim daha önce. Balın öyle diyorsa inanırdım. *Güzel sevgilim, kırık bir kalple beklemiş çünkü beni. Zaman beni ona getirmese o kalbi daha da çok taşırmış.*

"Okul konusunu da duydum, sıkma ama canını, halledersin mutlaka. Zeki bir kadınsın, o notları çıkaran birine yarım dönem engel olamaz."

"Öyle umuyorum ben de," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Sizin nasıl gidiyor?" diye sordum sonra. Aral'la sohbet etmek kolaydı ama başka biriyle sohbet etmek zordu. Bu yüzden ben de nezaketen aynısını sormanın mantıklı olacağını düşündüm.

Yüzü aydınlandı. "İyi gidiyor," dedi hevesle. "Yani zorlukları var tabii. Onun işi biraz karmaşık, saati falan belli olmuyor. Benim de zaten son senem, çok meşgul oluyorum. Bazen göremiyoruz birbirimizi birkaç gün ama sorun etmiyoruz. Özlemiş oluyoruz hem."

Aral, Mehmet Ali'nin istihbaratta çalışıyor olabileceği konusunda imada bulunmuştu daha önce bana. Gizli görevlerle meşguldü yani. Balın da biliyor gibiydi mesleğini ve onu bu şekilde kabul etmişti. Annem ve babam gibiydi durumları biraz. Umarım onların da ileride çocukları bizim gibi sorun yaşamazdı Mehmet Ali'nin mesleğinden dolayı.

"Yasemin'le arkadaş mısınız?" diye sordum, konu ilişkiden ilerliyorken merak etmiştim.

"Evet," dedi Balın gülümseyerek. "Bizim üniversite okuyor o da. Diş hekimi olacak bu sene."

Benden bir yaş büyüktü demek ki Yasemin.

"Sevgilisi var mı onun da?"

"Yok sanırım," dedi Balın. "Yani bana anlatmadı, bilmiyorum. O konulardan hiç konuşmaz genelde. Şahin de öyle birine benzemiyor ama

belki de Şahin'den çekiniyordur kulağına falan gider diye, bana söylemek istememiş olabilir o yüzden. Gerçi ben ve Şahin kanlı bıçaklıyız, asla söylemem."

Gülümsedim son söylediğine. Şahin, Mehmet Ali'nin numarasını dağıttığı için Balın ile kanlı bıçaklılardı. Hak veriyordum. Aral'ı kadınlar arasa Şahin'le bir kan davamız olurdu.

"Anladım," dedim.

Balın'la konuşurken mevzu okul ve hocalardan açıldı. Konu hâkim olduğum yerden gelince sohbet ettikçe ettik. Bir süre sonra onunla aynı hocalardan bezmiş olduğumuzu ve sohbet ederken aynı şeylere güldüğümüzü fark ettim. Bu çok garipti.

Vakit geceyi bulurken annemi odasına götürmek üzere kalktım. Annem söyleyemiyordu çekindiğinden ama ben anlıyordum onun yorulduğunu. Onu yatağına götürdüm.

"İyi misin anne?" diye sordum, üzerini örtüp oksijen makinesini ayarlarken.

"İyiyim bir tanem," dedi gülümseyerek. "Lina..."

Dikkatimi ona verdim. Mavi gözlerine baktım. "Uzun zaman sonra seni ilk kez böyle gülerken gördüm," dedi annem, parlayan mavi gözleriyle. İçimde bir yeri çok acıttı bu söylediği. "O kadar yakışıyordun ki o sofraya... Seni izlerken doydum."

Yutkundum. Boğazıma bir sürü şey oturmuştu. "Anı yaşamak istedim," diye mırıldandım kısık bir sesle.

"En iyisini yaptın," diye onayladı o da beni. "Gülmeyi hak ediyorsun bir tanem."

Derin bir nefes aldım. Ona sormamak için çok konuşmuyordum ama tutamıyorum da kendimi. "Anne..."

"Çok yorgunum Lina," dedi annem üzgün bir sesle. "Yarın konuşalım mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kaçan tek kişi ben değildim. Bana susmayı tercih ediyordu. Sorsam da cevap alamayacaktım belki de hiçbir şey için.

"İyi geceler."

"İyi geceler bir tanem. Seni seviyorum."

"Ben de seni," diye mırıldandım.

Sevginin farklı tonları, farklı şekilleri var. *Aral ile seninki hiç benzemiyor mesela birbirine anne. İkiniz de korumak istiyorsunuz belki beni ama şekilleri hiç benzemiyor. Kafamızın içi gibi aynı.*

Yüzüm asık bir şekilde döndüm içeri. Sıra Alin'i uyutmaktaydı. Elimi ona uzattığımda koşarak geldi. Güneş abla da hem Melek'i uyutmak hem de artık eve çekilmek istediğinden Alpaslan abiyle kalkmışlardı. Onları kendi evlerine uğurladık, Gülseren Hanım Batı'yı uyutmaya götürürken ben de Alin'i götürdüm. Alin'le dişlerimizi fırçaladık. Onu uzun zamandır kollarımda uyutmadığım için onunla yatağa girdim. Alin'i kısa bir süre içinde kollarımda uyuttum. Saçlarına öpücükler bırakıp yavaşça yatağa bıraktım onu ve üzerini örtüp çıktım odasından. Odadan çıktığımda Aral beni koridorda bekliyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum merakla. Güzel bir günün kötü bitmesinden endişeliydim. Hep öyle oluyordu çünkü.

"Olmadı," dedi ben ona doğru yürürken. "Yüzün asıktı."

Alin'i almaya gittiğimde görmüştü sanırım.

"Bir şey yok," dedim, endişe etmesini istemiyordum. "Yeni bir şey yok yani."

"Annen bir şey mi söyledi?"

"Cık"ladım. "Söylemedi."

Kafasını salladı anladım, der gibi. Eğilip saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Yoruldun mu? Kovayım mı herkesi?"

Gülümsedim. "Yapar mısın?"

"Yaparım," dedi düşünmeden.

"Bu size hiç yakışmaz beyefendi."

"Bana aşk için her şey mubah, dendi."

"Bak sen," dedim içim sıcacık olurken.

Az önce kalbim kırılmışken Aral, kökleri kalbimin kırıklarını bir arada tutsun, onarsın diye bir anda o kırığa bir tohum ekmişti. Bence sevgi böyle bir şeydi.

Bir şey olmadığına ikna olsun diye elinden tutup onu peşimden salona götürdüm. Bırakmadı elimi, annem uyuyunca sorun ortadan kalkıyordu herhalde onun için. Gülümsedim bu tutumuna.

Birlikte döndük salona. Şarap açmışlardı. Loş ışıklar açıktı artık. Çocuklar da uyuyunca meydan yetişkinlere kalmıştı.

"Afiyet olsun," dedi Aral sandalyesine dönerken. "Afiyet olsun beyler de kimse eve gitmeyi düşünmüyor herhalde?"

Gülümsetti bu söylediği beni. Cidden kovacak gibiydi herkesi.

"Kürşat'ım içmiyor," dedi Şahin ama o da içmiyordu zaten. "O bırakır herkesi."

Kürşat ona gözlerini kısıp baktı yalnızca. Kürşat, Aral, Şahin, Mehmet Ali ve ben hariç herkes içiyordu. Deniz'le göz göze geldiğimizde alaylı bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Denemek ister misin?" diye sordu bana.

"Sen benim şeytanım mısın?" diye sordum boş bulunarak.

Bunu deme sebebimi bilen herkes -Deniz ve Şahin- kahkaha atmış, bilmeyenler ise gülmüşlerdi.

Kürşat gülmemek için kendini sıkarken Aral'ın da burnundan güldüğünü işitmiştim.

"Bana ne ya," demişti Güney. "Ben Deniz ve Şahin abim kadar eğlenemedim. Olayı söyleyin, ben de çok eğlenmek istiyorum!"

"Boş ver," dedi Şahin gülerek. "Miyavlayabilir bazıları bu işe."

Kaşlarımı çattım. Öyle mi demiştim?

"Oha Lina sarhoş olup miyavladı mı?" dedi Güney bana bakıp hunharca gülerek.

"Miyavlamadım," diye karşı çıktım.

"Başka biri miyavladı ama," dedi Şahin sonra ve Kürşat bu kez gülmemek için dudaklarını ısırıp başını çevirmek zorunda kaldı.

Kaşlarım hayretle kalkarken Aral'a baktım. Herkes Aral'a baktı Şahin yüzünden çünkü o, Aral'a bakarak söylemişti.

Aral'ın kaşları çatılmıştı. *Aral miyavlamış mıydı?* Neden ve ne zaman? Kime? Yazıklar olsun... Bana bile miyavlamamıştı.

"Yasemin," dedi Aral sakin bir sesle.

"Efendim Aral abi," dedi Yasemin.

"Kulaklarını ve gözlerini kapatır mısın abiciğim iki dakika? Kan bağı var aranızda, dokunmasın sana şimdi."

Gözlerimi Şahin' e çevirdiğimde her an kaçacakmış gibi sandalyesini geriye doğru ittiğini gördüm. Bana *yardım et,* der gibi baktı. Gözlerimi kıstım. Bu bilgiyi benden saklaması inanılır gibi değildi.

"Bana söyleseydin keşke," dedim ve nispet yapar gibi kulaklarımı kapattım gözlerine baka baka.

"Kindar kadın," dedi Şahin. "Aklımdan çıkmış ne var yani?"

"İnanayım," dedim kafamı sallarken ya he he, der gibi.

Yasemin kulaklarını ve gözünü yumarken, "Aral abi geçen gün kıyafetime laf etti, bir kuple de benim için atarsan eğer," diye ricada bulundu.

"Lan istek parça veriyor sanki... Ne biçim kardeşsin... Kötü mü dedik? Üşürsün, dedik."

"Üşüsem giymem," dedi Yasemin de.

"Etrafım hain dolu," diye söylendi. "Ayrıca çitalar da miyavlar. Biliyor muydunuz? Çok da asiller. Hem ben şaka yaptım. Şu adamın heybetine bakın. Kim miyavlatabilir bu adamı ya?" dedi ama son cümleyi söylerken gördüğü şey aklıma gelmiş gibi gülmüştü. Merakımdan çatlayacaktım.

"Kim miyavlatmış?" diye sordum gözlerimi Aral'a çevirip. Çünkü sofrada benden başka kimse cesaret edemiyordu bunu Aral'a sormaya.

Aral bana baktı. Sessizce baktı yüzüme öylece. Ben mi yaptırmışım? Ne zaman ya? Benim neden haberim yoktu bu harika olaydan?

"Ne zaman? Nasıl? Nerede?"

"Sen narkozluyken. Videosu var," dedi Şahin.

Heyecanla ona döndüm. Herkes bir ağızdan bakmak istediğini söylerken Aral'ın sandalyesinin geriye kaydığını hissettim. Cidden Şahin'i döşemeye gidiyor gibiydi.

"Videoyu bana gönderirsen Aral gitmez," diye bir teklif sundum ortaya.

Şahin'in kaşı kalktı. "Emin miyiz?"

Gözlerimi Aral'a çevirdim. "Emin miyiz?" diye sordum tatlı tatlı.

Kardeşlerinin burada olduğunu bile unutmuştum. Çok daha heyecanlı bir şey vardı ortada. Aral'ın miyavladığı bir video vardı ve bunu ben yaptırmıştım. Görmem lazımdı.

Aral'ın dili, dudakları üzerinde gezindi. Yüzüme baktı. Sonra da Şahin'e çevirdi bakışlarını. "Lina'ya at sil, kırmayayım kemiklerini."

Şahin rahatlamış gibi sandalyesine otururken Aral'ı kardeşlerine işaret etti. "Görüyor musunuz ne kadar âşık..."

"Şahin," dedi Aral tatlı tatlı. "Canım kardeşim çok gençsin, Allah bağışlasın."

"Sağ ol canım," dedi Şahin. "Bağışlayanlar sağ olsun. Canım yengem, aslan yengem," diyerek videoyu bana gönderdi ve kendisinden sildiğini Aral'a da gösterdi ama emindim kesin yedeği vardı onda. Telefonuma gelen videoyu daha sonra izleyecektim. *Tek başıma... Sevgilim bana miyavlamış çünkü özel bir şeydi bu.*

Saatler ilerlerken ben de bir kadeh şarap içmeye karar vermiştim. Mutluydum ve annemin söylediklerini kafama takasım da yoktu. Günü güzel bitirmek istiyordum ve merak etmiştim tadını da. Deniz şef olduğu için Balın'a detaylı bir şarap anlatımı yapmıştı, canım çekmişti benim de. Sarhoş olursam günah keçim yine Deniz olacaktı. Cidden alkol ciniydi bu adam.

Saatler ilerledi ve şarabın tadını çok sevdiğim için iki kadeh içmiş bulundum. Aral da hiçbir şey söylememişti. İlk kez içtiğim için beni çarpmasından korkarak yavaş içmemi söylemişti sadece. Aşırı sıcaklamaya başlamıştım zaten bir süre sonra, bu yüzden devam etmemiştim.

İlerleyen saatlerde dağılmıştı herkes. İşe gideceklerdi çünkü. Kürşat, Mehmet Ali'yi ve Balın'ı bırakacaktı. Şahin içmediği için sıkıntı yoktu, Yasemin'i alıp gitmişti o da. Deniz ve Aral ortalığı toplarken ben uslu uslu oturmuştum öylece. Yanağımı masaya yaslamış, Aral'ı izlemiştim. Deniz iyi geceler dileyip giderken el salladım ona.

Aral yanımda dikilip yanağıma dökülen saçlarımı geriye itti. "Hadi uyutalım seni," deyip elimi tuttu ve kaldırdı beni oturduğum yerden.

Kaşlarım çatıldı biraz. "Olmaz," diye mırıldandım. "Ben günlük okuyacağım."

Kaşları çatıldı onun da. "Bu saatte mi?"

Kafamı salladım. "Evet, tüm gün uyudum zaten. Yeter o kadar," deyip elimle hava yaptım kendime. "Ay çok sıcak oldu."

Gülümsedi halime. "Sarhoş oldun sanki biraz."

"Olmadım," diye itiraz ettim. "Gayet de iyiyim. Aklım da başımda."

Çok sıcaktı. Çözüm odaklı bir insan olarak hırkamın düğmelerine gitti o sırada elim. Kaşları çatıldı beni izlerken. Bir düğmeyi açtım yavaşça, sonra bir düğme daha...

"Ne yapıyorsun?"

"Sıcak," diye söylendim. "Çok sıcakladım, sıkıntı bastı," diye açıklarken son düğmeyi de açtım. "Oh." Rahatlamıştım

Aral ise sağ eliyle sağ gözünü kapatırken, "Of," dedi çok kötü bir şey olmuş gibi.

"Niye 'of'luyorsun?" diye sordum dudak büzerek.

"Sen niye hep beni sınıyorsun kedi?"

"Kedi değilim ben, aslanım," diye düzelttim. "Kedi olan sensin." Kıkırdadım sonra. "Miyavlasana yine."

Kaşları kalktı. "Ne?"

"Miyavla benim için," diye tekrar ettim. Sonra da aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı beline sardım. Kafamı geriye yatırarak gözlerine baktım. "Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Dili dudaklarında gezinirken gözlerime baktı, gözleri kısa bir süreliğine gerdanımda gezindi ama sonra yine gözlerime baktı. Yutkundu. "Sınav mısın sen bana?"

"Çöz o zaman beni," deyip kıkırdadım.

"Laflara bak laflara."

"Mi-yav-la! Mi-yav-la!" diye tezahürat yapmaya başladım yerimde sallanırken.

"Miyav Lina," dedi oldukça düz bir şekilde. Sağ kolunu belime sarıp beni yerimde sabitledi.

Kaşlarımı çattım memnuniyetsizlik içinde. "Bu ne biçim miyavlamak? Ne biçim kedi? Nerenin kedisi bu?"

"Bolu'nun kedileri böyle oluyormuş."

"Hım," diye mırıldandım. "Ben hiç Bolu'ya gitmedim. İnanıyorum o zaman sana."

Saçlarımı öptü. "Hadi seni uyutalım yoksa işler başka yere gidecek gibi..."

"Nereye gidecek?" diye sordum, siyah gözlerine yakından bakarken. Burnumu kırıştırdım gülümseyerek. "Seni yatağa atarım diye mi korktun?"

"Çok korktum," diye onayladı beni.

Kıkırdadım. Beni kendinden birazcık uzaklaştırıp tenime dokunmamaya özen göstererek iki yakam bir arada dursun diye bir tane düğmemi ilikledi. Çok tatlıydı.

"Koparmış bu arada," diye mırıldandı kendi kendine.

"Koparmak ister misin?" diye sordum.

"Bugün değil," deyip omuzlarımdan tutarak beni çevirdi. Ona sırtımı dönmüştüm, ellerini yine hırkamın üzerinden belime yerleştirip yürüttü beni. Ona yaslandım rahatlıkla.

"Günlük okuyacağım ben, uyumayacağım," diye inat ettim beni odama götürdüğü için. "İşim var benim. Sen uyu."

"Benim de işim var," dedi. "Seninle..."

"Ne işi?" diye sordum merakla. "Mercimek, fırın?"

"Sabır," dedi tatlı bir sesle. Gülecek ama gülemiyor gibiydi. "Sabır Lina, sabır."

"Ne kızıyorsun ya," diye söylendim. "Vermeyiz fırına ne var yani? Yedik mi baklavanı?"

"Baklavamı mı?"

"Hıhım," diye mırıldandım. Canım çekmişti şu an. Cevizli baklava ne güzel olurdu... *Ya da Aral'lı...* "Karnında var ya..." derken kendi karnımı okşadım. "Onlar."

Yaslandığım bedeninin gerildiğini hissettim. Yüzümde sinsice bir gülümseme peyda olurken hırkamın üzerindeki sol elini tutup çıplak karnıma koydum. "Benim pek yok ama dokunabilirsin, ben senin gibi cimri değilim."

Elleri sıcacıktı ve tenime dokununca tüylerim ürpermişti. Bir hoş olmuştu içim. Elini karnıma yaslayıp saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Sen çok yaramaz bir kedi çıktın."

"İstanbul kedileri hep arsız biliyor musun? Bir yüz göster eyvah yani peşinde geziyorlar. Kampüste vardı benim on-on beş tane kedim. Çete gibi geziyorlardı. Otoparkta sıkıştırıyorlardı resmen beni. Haraç kesiyorlardı."

"Sen de bana mı kesiyorsun?"

Kıkırdadım. "Bir öpüşe bir gülüşe hallederiz, yabancı değilsin sen. Bir de baklaya yeriz, oh mis."

Onun da gülüşünün sesi geldi kulağıma. "Laflara bak ya. Delirtirsin sen adamı."

Kıkırdadım. "Aklını aldım değil mi?"

"Aldın," diye onayladı beni. Ben niye kucakta taşınmıyordum şu an ya? Yüzünü görmek istiyordum.

"Niye kucağına almadın beni?"

"Kolumda dikiş var," dedi o da. "Kızarsın ertesi gün şimdi. Riske girmedim. Alayım mı?"

"Alma," dedim endişeyle. "Açılır yaran. Açılmasın."

Kafamı omzuna yasladım. Çenesine baktım aşağıdan. "*Öpeyim de geçsin mi? Acıyor mu çok kesilen yer?*"*

Derin bir iç çekti. "O şarkı olmaz şimdi."

"Neden?" diye mızmızlandım. "Ben öpüşmeyi seviyorum. O olsun."

Kafasını eğip bana baktı. "Seviyor musun öpüşmeyi?"

Kafamı salladım. "Çok... Seni öpmek güzel hissettiriyor. Sanki dünyada tek bir derdim yokmuş gibi..."

"Bana da bir derdim senmişsin gibi geliyor."

"Dert miyim ben sana?" diye sordum üzülerek.

"Dermansın da," dedi gözlerime bakarak.

"Öpeyim geçsin o zaman?" diye sordum tekrar hevesle. "Öpeyim mi? Öpmezsem ayıp olurmuş. Öpeyim."

---

* Sezen Aksu, *Belki de Aşk Lazım Değildir*. Söz & Müzik: Sezen Aksu.

Gülümsedi bana. İçi gidiyormuş gibi baktı yine. "Öp," diye onayladı beni. "Ne istersen yap bana."

Zaferle gülümsedim. "Ne istersem mi?"

"Ne istersen," diye tekrar etti kafasını sallarken.

Odaya girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı ve yatağa ilerledik. "Ne giyeceksen söyle bana vereyim."

Yatağa oturdum yorgunca. Sonra da elimi ona uzattım. "Üzerindekini versene bana," diye rica ettim.

"Gömleğimi mi istiyorsun?"

Kafamı salladım. O sırada iliklediği düğmeyi açıp hırkayı kollarımdan sıyırdım ve yere bıraktım. Sutyenimle kalırken gömleğini çıkarmasını bekledim ve ellerimi ona uzattım. Derin bir nefes aldı bana bakarak. Sonra da kafasını sallayıp gömleğini pantolonunun içinden çıkardı ve düğmelerini çözmeye başladı.

"Ben de yardım edeyim mi?" diye sordum.

"Yok, sen yorma kendini hiç," dedi bir adım kaçarak benden.

"Yiyecek miyim ben seni, ne kaçıyorsun?" diye sordum kızarak.

Kaşı kalktı. "Ya ben yersem seni?" diye sordu yüz ifademe gülümserken.

"Yiyemezsin," dedim kafamı iki yana sallayıp. "*Waffle* yedim demin. Alerji yaparım ben sana."

Güldürdü bu söylediğim onu. "Dünyanın en tatlı sarhoşusun."

"Sarhoş de..." demiştim ki gömleği omuzlarından sıyrıldı ve gördüğüm manzara karşısında susmak durumunda kaldım. Harika bir vücudu vardı gerçekten. Keşke benim olsaydı... Olmaz mıydı? İstesem vermeyecek miydi yani bana? Kıyacak mıydı gerçekten? Kıymasındı. Çok yazık olurdu.

"Giy bakalım," dedi, gömleğini bana giydirmek için arkamdan tutarken. Bana çok yakın olan göğsünü izlerken kollarımı gömleğe geçirmeye koyuldum. Künyesi sallanıyordu boynunda. Sağ elimle tutarken plakaları sol kolumu geçirdim gömleğine. Sonra da uzanıp iki göğsünün ortasına bir öpücük bıraktım.

"Aral noktası," diye mırıldandım, dudaklarım teninden ayrılırken. "Göğsünün tam ortası çünkü."

Yutkundu, âdemelması aşağı yukarı hareket ederken üzerime giydirdiği gömleğinin düğmelerini iliklemeye koyuldu. Çenemi kaldırıp yüzünü izledim. Çok güzeldi gerçekten.

"Rahatsız ediyor muyum ben seni?" diye sordum kafamı sağ omzuma yaslayıp.

"Ne demek o?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Öpüyorum ya izinsiz?" dedim mahcup olarak. "Bilerek olmuyor. Vallahi bak. İçimden geliyor birden. Mıknatıs gibi." İşaretparmaklarımı birbirine yaklaştırdım yavaşça. "Çekiliyorum gibi böyle."

Burnundan güldü bu hareketime. Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. "Ben razıyım senden gelen her şeye, bir tek bana yap da ne istersen yap."

Gülümsedim. "Çok mu seviyorsun beni?"

"Çok seviyorum."

İçim mutlulukla doldu. "Ben de," dedim gülümseyerek ona bakarken. Kollarımı boynuna doladım, ona uzandım, dudaklarını öptüm. Tüm gün onu öpmek istemiştim. Ufak bir öpücük bırakıp öpüşme başlatmadan hemen önce ayrıldım ondan.

"Bir dakika." Kollarımı kendime çekip gömleğin yakasından elimi sokup sutyenimin kollarını çıkardım. Ardından elimi sırtıma götürdüm gömleğin altından ve kopçasını açıp çıkardım sutyenimi. "Regl olduğum için göğüslerim çok acıyor," diye mırıldandım sutyenimi de hırkam gibi yere bırakırken. Pantolonumun da düğmesini açıp oturduğum yerde çıkardım onu da. Rahatlamıştım gerçekten.

"Oh be," dedim rahatlayarak. Gömleği mini elbise gibi olmuştu bana ve geniş olduğu için çok ferahtı. "Tamam, hazırım."

"Uyumaya, değil mi?" diye sordu Aral.

Kaşlarımı çattım. "Yoo."

Yüzünü ovuşturdu. Yorganımı açtı. "Uzan hadi. Kediler için uyku vakti."

Omuz silktim. "Uykum yok."

Yanıma oturdu gülümseyerek. "Başımın belasısın sen," derken sol eli saçlarımda gezindi.

"Küstüm şu an ben," dedim somurtarak.

"Neden?"

"Öpmedin beni," deyip önüme döndüm.

"Öptüm ya az önce?"

"Ben öptüm sen öpmedin. Ofladın bana hep. Uyu, deyip durdun. Bıktın sen benden iki günde. Ben de çok meraklınım senin. Ayrılırsın bir on güne. Güzele on günde doyulur zaten."

Güldüğünü duydum. "Oflamadım ben sana," dedi saçlarımı öperken. "Hem daha varlığına alışamadım bile nasıl bıkarım hemen?"

Omuz silktim. "Bıktın bıktın. İnsan bir baklava falan ikram eder."

"Lina," dedi keyifli bir sesle. "Tamam yapalım ne istiyorsan küsme yeter ki."

Omuz silkip kalktım yataktan. "Zorla yaptırmam ben sana bir şey." Kalbim acıdı. "Zorla yanımda da tutmam ben seni."

Burnum akmaya başladı anında. Burnumu çekerek masama ilerledim ve oturup günlüğümü açtım.

"Lina," dedi yanıma gelip.

"Git uyu sen," dedim küsmüş bir sesle. "Ben çalışacağım."

Yanımda diz çöktü. Sağ eliyle sandalyenin bir bacağından tutup kendine çevirdi beni. Kucağımdaki ellerimi tuttu sonra da öpücük bıraktı ellerime. "Zorla yapmıyorum ben hiçbir şeyi. Sen benim en rahat olduğum yersin. Molasın sen. Ne demek, 'zorunda kalmak'?"

Burnumu çektim. "Öpmek istemiyorsun beni."

"İstiyorum," dedi nefes verir gibi. "Çok istiyorum Lina. Sarhoşsun diye adım atmıyorum yalnızca. Ne zaman sen adım attığında kaçtım ben senden?"

"Ama sevgili değil miyiz?" diye sordum alınmış gibi. "Yabancı değiliz ki. Normalde de öpüşüyoruz."

Kafasını salladı. Kendi ayağa kalkarken beni de kaldırdı ayağa ve yüzüme eğildi. Kalbim küt küt attı. "Kucağıma mı gelmek istiyorsun?"

Kafamı salladım. Kafasını salladı o da dudaklarıma bakarken. Sağ elini boynumdan ilerletip saç diplerimden enseme çıkardı ve kafasını sol omzuna doğru yatırıp dudaklarımdan öptü beni. Kalbim dudaklarıma taşınırken kapandı gözlerim ve ben de onu öptüm büyük bir ihtiyaçla. Beni birkaç saniye o şekilde öptükten sonra sağ eli belime indi. Kollarımı boynuna sardım. Elleri kalçama indiğinde ondan destek alarak kucağına çıktım dudaklarımız hiç ayrılmadan.

Dudaklarımdan kısık bir inilti döküldü. Aral yürüdü ve yatağa oturdu. Ben de kucağına oturdum ve öpüşmeye devam ettik. Künyesine parmağımı dolayıp kendime daha çok çektiğimde Aral'ın dudaklarından bir iç çekiş döküldü ve ayrıldı dudaklarımdan.

"Künyeme asılma," dedi ağırlaşan nefesi yüzüme çarparken. Mahmur bir ifadeyle baktım yüzüne. Uykum gelmiş gibi sersemlemiştim.

Omuz silktim. "Bırakmak istemiyorum."

Yutkundu. "Gitmeyeceğim Lina. Künyeme asılma."

"Neden?"

"Bende biraz akıl bıraksan olmaz mı?"

Dilimi damağıma vurdum. "Olmaz."

Ağır nefesi yüzüme vururken kucağında kıvrandım. Sağ kolu beni olduğum yerde sabitledi. "Lina," dedi zorlanıyormuş gibi. "En azından uslu olsan olmaz mı?"

Düşündüm ciddi ciddi. "Bundan iki tane var," dedim künyesini kastederek. "Birini bana verirsen uslu olurum."

Gülümsedi. "Künyemi mi istiyorsun? Aral Çakırca'yı yanında taşıman yetmiyor boynunda da mı istiyorsun?" derken burnunu yanağıma sürttü.

"Hıhım," diye mırıldandım karnımda kıpırtılar koparken. Sol elim karnındaki baklavalarında dolanıyordu. "İstiyorum."

Yutkundu. "Biri ev için, biri cenazem," dedi gözlerime bakarak. "Hangisi olmak istiyorsun?"

"Ev olmak istiyorum," dedim hevesle göğsümü göğsüne yaslayıp. "Evin olmak istiyorum."

Omzumu öptü. "Evimsin," diye fısıldadı tenime. "Biri senin."

Mutlulukla bıraktım künyesini.

Tekrar baktı gözlerime. "Yarın hatırla bunu, bir daha iste benden, biri senin."

Kafamı salladım. "Tamam."

Gülümsedi. "Mutlu musun?"

Kafamı salladım. "Benim de sana bir hediyem var o zaman," deyip dudağının kenarına bir öpücük bıraktım ve kalktım kucağından. Masama gidip birkaç yılın günlüğünü çıkardım ve yanına gittim. İzledi beni ilgiyle. Terlemişti, teni parlıyordu. Çok güzel görünüyordu.

Dizine oturdum. "Bir tarih söyle. Sana okuyacağım," dedim heyecanla. Ne yazdığımı ben de hatırlamıyordum ve onunla iç dünyamı paylaşmak çok büyük bir şeydi benim için.

"Yarın pişman olmaz mısın?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben senden utanmıyorum artık," dedim gülümseyerek. "Sen zaten ruhumu çırılçıplak görüyormuşsun gibi geliyor."

Bir süre yüzüme baktı. Kararsız kaldı kabul edip etmemekte sanırım. Sonra da yutkundu.

"06.12.2019," dedi tekdüze bir sesle.

Kafamı sallayıp 2019 yılına ait günlüğün sayfalarını karıştırdım ama o tarihte bir şey yoktu.

"O tarih boş," dedim dudak büküp. "O ay pek yazmamışım ama ondan önceki günün var. Okuyayım mı?"

Kafasını salladı yavaşça. Gözlerinde bir heves görünce gülümsedim. Boğazımı temizledim ciddiyetle.

"Bugün yorucu bir başka gün. Günlerim birbirinin aynısı. Yazacak içsel muhasebelerden başka bir şey yok aslında ama tam da burada bir değişiklik baş gösteriyor işte. Çünkü artık o var. Günler birbirinin aynısı eylemsel olarak ama duygusal olarak bir fark var. Üstelik öyle bir his ki bu bunu yazarken bile itiraf etmek zor geliyor bana. Çok tuhaf bir his taşıyorum içimde. Bir kâğıt parçasından utanmak mı bu his sakınmak mı emin değilim ama bu bile işin garipliğine dikkat çekiyor. Kendime özel bir dilde, bana özel bir deftere hislerimi aktarıyorum senelerdir yaptığım gibi ve bu bir ay içindeki kadar zorlandığım olmamıştı. Niye çekiniyorum onu da bilmiyorum. Mesela bu yeni bir şey değil aslında, iki gün önce onu okulda görüp ayaküstü lafladığımızda kalbim yerinden çıkacak gibi atmıştı ve bunu yazarken yine zorlanmıştım mesela ama neden şimdi de zorlanıyorum ki? Alışamıyorum bu hisse. O yüzden her defasında dile getirmesi ilk günkü gibi oluyor. Kitaplarda âşık olunca ya da birinden hoşlandıklarında her seferinde heyecanlanmaları gerçekmiş."

Aral'ın belimdeki kolunun gerildiğini hissedince gözlerimi ona çevirdim merakla. Dikkatle beni dinliyordu, yüzünde şaşırmış, üzülmüş ama mutlu da olmuş gibi bir ifade vardı. Karmakarışıktı. Sevmemiş miydi?

"Ne oldu?"

Kafasını iki yana salladı. Sağ şakağımı öptü sevgiyle. "Devam et lütfen."

Ona gülümsedim ve kafamı sallayıp devam ettim.

"Daha önce kardeşinin bizim okulda okuduğunu söylemişti. Bugün okuldan almaya gelmiş onu. Karşılaşmadık. Ben uzaktan gördüm. Kahve içiyor ve gözlerini etrafta gezdiriyordu. Kardeşini bekliyordu yani. İki kahve vardı elinde. Yanına gidip gitmemekte çok kararsız kaldım. Gitmek istedim ama gidemedim, utandım aniden. Zaten çekingen biriyken bir de onun gibi biriyle konuşmak daha zor oluyor. Aslında sohbet etmesi zor biri değil ama ilk adımı atması zor hep. Mesaj atarken bile saatlerce düşünüyorum ne yazacağımı ve attıktan sonra o cevap verene kadar pişmanlık duyuyorum. Yüz yüze konuşmak bundan daha zor. Çünkü yüz ifadeleri ürkütüyor beni. Gözlerinde en ufak memnuniyetsizlik görsem bir haftam kâbus olacak, tanıyorum kendimi. Gidemedim yani yanına. Eve gelince de pişman oldum. Köpeği hastaydı, nasıl olduğunu sorabilirdim aslında."

Durdum. Kalbime derin bir hüzün çöktü. Burnumun sızladığını hissettim. Kalbim ağrıyordu sanki. Aral'a baktım kafam karışmış bir halde. Onun da yüzünde üzgün bir ifade görünce sevgilime başka bir adam hakkında bir şey okuduğumu fark ettim. Korkuyla çarptı kalbim. "Özür dilerim," dedim endişeyle. "Affedersin sevgilim. Kimden bahsettiğimi bilmiyorum hiç," dedim kendimi affettirmek isteyerek. "Üzdüm mü seni? Özür dilerim Aral."

Aral kafasını iki yana sallarken sıkıca sarıldı bana. "Üzülmedim."

"Seni seviyorum ben gerçekten," dedim yanlış anlamasını istemeyerek. "Kırılmasın kalbin."

Saçlarıma öpücükler bıraktı. "Kırılmadı," dedi bana daha sıkı sarılırken. "Çok önemli bir şey öğrendim ve şu an utanmazca çok mutluyum."

Yüzünü görmek için uzaklaştım ondan üzgün bir ifadeyle. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Gerçekten." Sol gözüme, yanağıma, dudaklarıma öpücükler bıraktı. "Teşekkür ederim hediyen için. Hayatımda aldığım en güzel hediye."

Gülümsedim rahatlayarak. "Sevindim o zaman."

Gülümsedi bana içtenlikle. "Uyumak ister misin?"

"Benimle uyursan isterim."

Kafasını salladı. Ben de uslu uslu yatağa geçtim. Hangi ara getirmişti bilmiyordum ama dolabımın bir köşesine kendi kıyafetlerine alan açtığını gördüm. İyi fikirdi. Pantolonunu çıkarıp bokserla kalırken memnuniyetle izledim onu. Arsız bakışlarımı yakaladı ve alayla gülümsedi bana.

"Yaramaz kedi."

"Miyav," diye mırıldandım.

Derin bir nefes alıp kafasını geriye yatırdı. Yutkundu. "Sakin ol Aral," diye mırıldandı. "Mutlusun ve bu kız çok tatlı ama sakin ol. Yapabilirsin."

Kıkırdadım. O altına bir eşofman geçirirken aklıma gelen bir şarkıyı mırıldanmaya başladım. "Gönül gözüm kapalı, bilerek sana yazılıyorum,"* dediğimde gözlerini bana çevirdi yine şaşkınlıkla. Devam ettim. "A penceresi *Aral'ı*," dedim onu kastederek. *İsmi Aral çünkü.* "Her yerine bayılıyorum." Tişört geçirdi üzerine. "Yavrum baban nereli?" *Boluluymuş.* "Nereden bu kaşın gözün temeli? Sana neler demeli, ay seni çıtır çıtır yemeli. Anam babam aman. Kaçın kurası bu..."

* Sezen Aksu, *Kaçın Kurası.* Söz & Müzik: Sezen Aksu.

Yatağa oturdu ve iç çekti bana bakarken. "Ne baş belası bu," dedi gözlerime bakarak. "Gönül kirası."

"Aman bize nasip olur inşallah, boyuna posuna da bin maşallah," dedim ben de ona.

"Olur olur," dedi o da beni onaylayarak.

Kıkırdadım. "Olmazsa hatırım kalır."

Gözlerim yine dudaklarına düştü. Eyvah cidden. Uzanıp yine dudaklarını öptüm ama uslu duracağıma söz verdiğim için kısacık öptüm. Yutkundu.

"Ben peygamber soyundan mıyım acaba?" diye sordu bana.

Gülümsedim. "Bilmem..."

"Bence kesin öyle."

"Çok da güzelsin, olabilir aslında," diye onayladım onu.

"Sen kendine bak önce," dedi o da beni kollarımın altından tutup yatağa yatırırken. "Uyu."

Kıkırdadım. "Zorla mı ya? Nerede bu demokrasi?" dedim bacaklarımı karnıma çekerken. Gömleği yukarı sıyrıldı. Gözlerini kaçırarak üzerimi örttü. "Sakinim," dedi kendi kendine. "Aslanım, yaparım."

"Bana da söyle," dedim istekle. "Bana da söyle."

Kafasını iki yana salladı. "Senin ihtiyacın yok şu an. Benim var bu temenniye."

Sonra da sırtını başlığa yaslayıp yanıma uzandı. Ona sokuldum. Başımı bacağına yasladım.

"Aral."

"Efendim," dedi saçlarımı okşarken.

"Baklavaların var ya," diye mırıldandım uykulu bir sesle.

"Ee?" dedi gülerek.

"Birinin üstünde derin bir kesik izi var hani?"

Eli durdu. *Neden durdu ki?*

"Nasıl oldu o?"

"Savaşta."

"Askerde mi?" diye sordum yanağımı bacağına sürterken.

"Yok," dedi saçlarımı tekrar okşarken. "Başkasının verdiği bir savaştan o."

"Onu da öpeyim geçsin mi?"

"Geçti o, sen dert etme onu kendine."

"Ama en belirgin izin o senin. Dert ederim ben."

"Geçti, dermanı var hem."

Gülümsedim. "Ben miyim?" deyip kafamı ona çevirdim.

O da bana bakıp gülümsedi. "Sensin."

Çok mutlu hissettim kendimi. Başıma bir iş gelmese iyiydi. "İyi geceler sevgilim," diye mırıldandım.

Saçlarımı okşadı. "İyi geceler sevgilim."

Gece uyanıyorum. Ağlıyorum. Yatakta dizlerimin üzerinde otururken Aral da uyanıyor. Beni sakinleştirmeye çalışıyor. Tişörtünü kaldırıyorum. Yarasına dokunuyorum ağlayarak. Özür diliyorum ondan. Üst üste ağlayarak özür diliyorum. Beni öperek sakinleştiriyor. Kolları arasına alıyor beni. Kucağında saçlarımı okşayarak sakinleştiriyor beni. Ben ise elimi yarasına yaslamış sanki bir şeyi engellemeye çalışıyorum sürekli. Kanamasın. Ölür yoksa. Gözlerim komodinin üzerindeki küpe ilişiyor sonra. Elimi ona uzatıyorum. Aral onu istediğimi anlıyor. Elime küpü veriyor. Tüm çözümü biliyor gibi hissediyorum. Birkaç hareketten sonra küpten tık diye bir ses işitiliyor. Bir parça atıyor kendini ileri. Gizli bölmesi açılıyor. Açıyorum. İçinden bir kâğıt çıkıyor. Bir koordinat yazıyor üzerinde. Bir yerden tanıdık. Nereden geliyor bilmiyorum. Aral'a uzatıyorum ruhsuzca. Sonra da göğsüne yaslıyorum başımı.

"Hayatta kal," diye mırıldanıyorum. "Ayakta kal. Bu bir savaş meydanı."
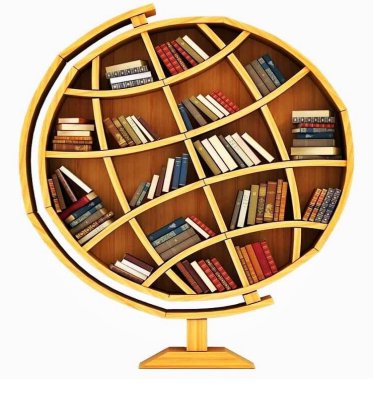
-Devam Edecek-